Colecţia „Ortodoxia românească”.
PELERINUL ROMÂN
de diacon Gheorghe Băbuţ

Românule ortodox, adapă-te din Izvoarele calde, limpezi şi cristaline ale „Mamei tale”, Biserica Domnului nostru Iisus Hristos şi aşa călătorind vei sosi la ceruri. Aşa cum spune Sf. Apostol Pavel: Neprivind *noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veşnice” (H Cor. 4, 18). „Pelerinul” eşti tu şi eu, diaconul Gheorghe Băbuţ Nemonahul, Păcătosul de la „Biserica cu Lună”, din Oradea.*

Editată de Mănăstirea „Portăriţa”.
Colecţia „Ortodoxia românească”.
PELERINUL ROMÂN
de diacon Gheorghe Băbuţ

Românule ortodox, adapă-te din Izvoarele calde, limpezi şi cristaline ale „Mamei tale”, Biserica Domnului nostru Iisus Hristos şi aşa călătorind vei sosi la ceruri. Aşa cum spune Sf. Apostol Pavel: Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veşnice” (II *Cor. 4, 18*) … *„Pelerinul” eşti tu şi eu, diaconul Gheorghe Băbuţ Nemonahul, Păcătosul de la „Biserica cu Lună”, din Oradea.*

Editată de Mănăstirea' „Portărita”.

PREFAŢA

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia Crucea şi să-mi urmeze mie (Mt. 16, 26)”.

Cititorule, lucrarea de faţă „Pelerinul român” este o încercare de imitare a „Pelerinului rus”, lucrare apărută cu mulţi ani înainte, în care rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul” şi-a arătat efectul unirii mistice cu Hristos, unirea totală a sufletului cu Dumnezeu. „Pelerinul Român” este o lucrare, în care marii duhovnici români, ne arată cum practică ei această rugăciune, chemându-ne şi pe noi la practicarea acestei Rugăciuni, ne cHeamă să ne unim împreună cu ei, prin această rugăciune, cu Hristos Dumnezeul nostru. Spre deosebire de Pelerinul rus, acest Pelerin român, colindă pământul românesc, ca şi o albină, şi în acest pelerinaj adună nectarul duhovnicesc spre mântuire. Această carte este alcătuită pentru tot omul, preotul va afla cum se practică duhovnicia, poporul îşi *găseşte mântuirea, medicii află în ea efectele medicale ale rugăciunii, oamenii*

de ştiinţă învaţă de la înaintaşii lor cum să creadă în Dumnezeu.

Cartea are caracter popular, putând să se folosească din ea şi omul de ştiinţă cât şi poporul simplu, dar curat sufleteşte. Punctul din care iradiază razele duhovniciei este Arhim. Ilie Cleopa, unul din pustnicii României, trăitori cu adevărat ai rugăciunii lui Iisus. Majoritatea problemelor morale, dogmatice şi canonice sunt scoase din gura părintelui Cleopa, un mare duhovnic al românilor. Stând de vorbă cu sfinţia sa, parcă eşti în faţa unei *persoane de pe meleagurile veşniciei, parcă eşti în faţa lui Antonie cel Mare sau Macdriersunt amintirile vremurilor patristice. Eu l-am întrebat pe părintele Cleopa tot ce priveşte mântuirea oamenilor, ce este Raiul şi Iadul, ce este omul, dânsul a vorbit, eu am scris şi în acest fel am reuşit să-l fac pe părintele Cleopa, prin cuvintele acestei cărţi să rămână printre noi şi după moartea sa. Părintele Cleopa spunea din smerenie: „Ce vrei să scrii, ce spune un moşneag? N-am făcut nimic în viaţă, numai păcate, n-am făcut niciun bine". Părintele Cleopa are ceva ce nu avem noi, Scriptura şi Sfinţii Părinţi sunt trecuţi prin mintea sfinţiei sale şi de aici primesc un nou suflu duhovnicesc, o reînsufleţire a patristicii. Scoate învăţăturile Sfinţilor Părinţi, cadintr-un cuptor care încălzeşte inimile. Orice cuvânt al Părintelui Cleopa este întărit cu câte o învăţătură de la Sfinţii Părinţi de multe ori l-am ascultat, timp de 4 ani am adunat multe de ia dânsul, însă ceea ce am învăţat şi mi-a insuflat este dragostea de liniştea Mănăstirii, Părintele Cleopa nu vrea cu niciun preţ să se desprindă de „liniştea mănăstirii" simte că numai aşa se poate ţine cu mâinile atârnate permanent de cer. Am observat că ortodoxia românească are două trepte de trăire în Hristos, foarte distincte una de alta.*

Prima treaptă este ortodoxia călugărului. Această ortodoxie a călugărului constă în: Respectarea strictă a credinţei ortodoxe în dogme, Respectarea cu sfinţenie a rânduielilor Bisericii, Dragostea de a petrece permanent în interiorul bisericii, Mâncare foarte puţină, numai cât să-şi menţină viaţa, şi această mâncare de post, rugăciunea continuă chiar când munceşte, Izolare de restul lumii, Ascultare fără şovăire, Liniştea interioară, Fuga de oameni pentru a fi mereu cu Hristos. Aceasta este ortodoxia călugărului, are călugărul o lume a lui Hristos şi a lui, aceasta este o stare de sfinţenie. La mănăstirile din Românite, parcă este o lume a veşniciei, mănăstirile atârnă mai mult de cer, parcă lumea aceasta ar exista ca ceva străin pentru călugări, totul are valoare veşnică, te simţi în cer când eşti în Mănăstire. Din această stare, am tras concluzia, de ce

sfinţii cu Moaşte aproape toţi sunt numai din călugări. Mâncare puţină, Rugăciune permanentă şi intensă, liniştea interioară totală, izolare de lumea aceasta trecătoare şi unirea totală cu veşnicia. Sfântul Ioan Iacob Românul, descoperit la Ierusalim *în anul 1980, după 20 de ani de la moarte, i-a fost găsit trupul întreg, dar el timp de 7 ani, mânca odată în zi puţină pâine şi bea apă, Dumnezeu răsplăteşte încă din lumea aceasta asceza mistică, prin păstrarea trupului îndumnezeit neputrezit, fiind arvuna învierii trupului.*

*Ortodoxia călugărului este o treaptă foarte înaltă, este culmea trăirii creştine, ce frumos este să fii călugăr, vă rog să încerca*ţi dar *atenţie, înălţimea este foarte măre, vânturile ispitelor sunt uragane, „dar toate le pot în Hristos cel ce mă întăreşte". Aceasta este explicaţia existenţei sfinţilor cu Moaştele (trupul întreg) numai din călugări.*

A doua treaptă a ortodoxiei este ortodoxia omului din lume, a celui căsătorit sau necăsătorit. Aceasta este treapta mai de jos, este credinţa creştină pe valuri, ispite şi greutăţi, căci fiind pe mare, oricât te-ai lupta, până n-ai ajuns la uscat, nu eşti sigur de viaţă. Marea este lumea aceasta, cel ce se luptă pe mare este eres ţinui", care nu poate fi sigur de biruinţă, până na ajuns la uscat, la moarte, căci numai atunci îi întinde veşnicia mâna. Ortodoxia din lume o practică poporul, care ţine credinţa ortodoxă cu orice preţ, ţine posturile Bisericii, se roagă, practică credinţa Bisericii şi în acest fel merge pe drumul mântuirii. Dar distanţa dintre creştinul din lume şi călugăr este liniştea călugărului, izolarea, pustia, iar starea creştinului d, în lume este tulburarea şi grija permanentă. Călugărul este în urcare continuă spre cer, creştinul din lume şi el urcă, dar cu paşi mici, suferind uneori şi regres, merge când înainte când înapoi. Dar ţinta celor doi, a călugărului şi a celui din lume este ajungerea la acelaşi loc, ajungerea la Raiul desfătării şi credinţa este un dar. Aceste două stări le-am constat în acest pelerinaj, ceea ce vei vedea şi dumneata cititorule citind acest Pelerin.

L Motivul scrierii acestui Pelerin? Poporul creştin, preoţii şi călugării nu aveau un îndreptar de Spovedanie, nu ştiam Canoanele pentru păcate, nu ştiam cum se aplică aceste canoane prin Spovedanie, acesta a fost primul motiv al scrierii acestei lucrări. Apoi nu ştiam practica Rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul", multe probleme puse de popor nu le puteam dezlega, fiind tineri, nu aveam experienţă, toporul nu ştia mărimea păcatelor şi cum să se scape de ele, nu ştiam cum să ne purtăm

cu sectarii, nu ştia poporul cum să procedeze cu copiii lor, dar nu mai punem că nu ştim ce este Raiul şi Iadul şi nu ştiam ce fac călugării spre mântuire. Am pornit la alcătuirea acestei cărţi aşa: Am întrebat eu personal pe părintele Arhim. Ilie Cleopa, Arhim. Varsanitfie Lipan, Arhim. Dogaru Ambrozie şi Schimonahul Paisie Olaru, care este Canonul. pentru fiecare păcat în parte, după pravila Bisericii cea Mare, ei îmi dictau, iar eu scriam, totul este al acestor mari duhovnici ai Mănăstirii Sihăstria, iar aceşti duhovnici le-au cules de la Sfinţii Bisericii Ortodoxe. Eu am fost cu întrebareaji cu scrisul, iar duhovnicii îndemnaţi de Duhul Sfânt cu dictarea. În al doilea rând, am pus poporul să întrebe pe aceşti mari dihovnici, care de o viaţă Spovedesc poporul, iar prin aceste întrebări şi răspunsuri puteţi vedea durerile sufletului poporului român. Unde nu vorbesc aceşti mari duhovnici sunt nişte frânturi de lucrări puse de mine păcătosul. Eu nefiind preot, ci numai diacon, nici nu am dreptul să aplic cele spuse de aceşti mari duhovnici ai României, dar am dreptul să le scriu şi să le studiez. Un diacon, ce poate? Este abia un ajutor al preotului.

2. Scopul lucrării: Am urmărit să ajut poporul creştin ortodox, preoţii şi pe tot cel ce doreşte Raiul, să mergem pe drumul drept al Bisericii

Ortodoxe, am căutat să aflu, cum ne putem mântui sigur, fără şovăire şi fără ezitare. N-am căutat să laud pe nimeni, lauda este a lui Dumnezeu de la care vin toate darurile. Apoi am căutat să scot din întuneric

„Comorile ortodoxiei româneşti", să vedem dreptatea ortodoxiei, căci aceasta este singura credinţă mântuitoare din lume. Mărturisesc din toată inima, că, ceea ce am învăţat de la Mănăstirea Sihăstria în perioada

1985 – 1990, n-am avut de unde învăţa la Facultatea de Teologie timp de 4 ani, adică, practicarea curat drâodoxă a credinţei creştine, aplicarea

Canoanelor, ţinerea cu sfinţenie la credinţa pustnicilor noştri, mi se părea că ce uşor este să fii preot, dar slavă lui Dumnezeu, că părintele Cleopa şi ceilalţi duhovnici mi-au deschis ochii, ca să fii preot trebuie să fii ca un înger, sigur, preot adevărat. Te rog cititorule, de nu vei afla tot ce cauţi în această lucrare, completează dumneata –, du-te până la marii părinţi şi mai întreabă, şi aşa ne vom mântui amândoi.

3, Roadele lucrării se vor vedea la Judecata din urmă, când cei ce

se vor folosi de lucrare şi vor practica ceea ce scrie în ea, se vor mântui.

Dar am\să vă arăt şi câteva roade imediate. Când am dat lucrarea în mână la popor, în urmă cu vreo doi ani, fraţii slujitori de la Sf. *Altar m-au mustrat aspru, contradicţia, legea dezvoltării, iar poporul mulţumea.*

Ispita începutului a trecut, trebuie să avem şi răbdare să nu ne mândrim, de n-ar fi mândria ce uşor ne-am mântui. Un caz însă i-a înţepenit şi pe mustrătorii mei; Un preot tânăr, primeşte de la mine Pelerinul Român, preot la locul lui. După oarecare vreme se îmbolnăveşte, şi *face purtarea de grijă a lui Dumnezeu, că vine acest preot pentru Spovedanie tocmai la preotul ce m-a mustrat pentru Pelerin. Preotul bolnav vine cu Pelerinul în mână şi se spovedeşte plângând, presimţea că i se apropie plecarea la veşnicie, îl dezleagă acest preot şi după câteva luni preotul tânăr moare. După moartea acestui preot, cel ce mi se împotrivea mi-a zis: „Apoi să ştii că s-a spovedit la mine preotul acesta ce a murit, cu „Pelerinul român" în mână şi cred că s-a mântuit şi eu am plâns la Spovedanie alături de el". Acesta a fost efectul mântuitor al acestei cărţi şi ce bine, că chiar asupra unui preot tânăr şi prieten de al meu. Unii citindu-l, se văd cât de păcătoşi sunt şi vin la Spovedanie fi, se lasă de păcate şi aşa* îşi *mântuâeşc sufletele. Iată un caz: O credincioasă merge la Spovedanie la un preot, iar preotul îi dă un Canon mic, nu după Pravila Bisericii, creştina îi scoate Pelerinul şi-i zice: „Nu părinte, nu sunt mulţumită, mie să-mi dai canon după ceea ce zice părintele Cleopa, uite, vezi cartea?" Îi scoate Pelerinul român. Cartea, în primul rând ar trebui să fie pe masa fiecărui preot. Unii creştini au obiceiul de a judeca pe preoţi, mare păcat este acesta, ai voie să-l judeci numai dacă preotul se face eretic, sectar.*

— Zi ce părintele Cleopa: „Pune într-un vas de marmură albă, bani de aur, toarjia cenuşă peste ei şi apoi pune apă. Ai să vezi, că cenuşa o ia apa, iar banii rămân în vas. Vasul de marmură albă este preotul, banii de aur sunt harul preoţiei, iar cenuşa sunt păcatele preotului, nu ating păcatele preotului aurul preoţiei, în preot este puterea lui Dumnezeu".

„Pelerinul Român" este o carte ce începe cu Biserica lui Hristos, Cel ce este întemeietorul bisericii ortodoxe, ea! arată românului ce să facă, fie la naştere până la mormânt, pentru a-şi putea câştiga *mântuirea sigură a sufletului său. Apoi îi arată omului păcatele şi cum să se scape de ele, imediat ce apar 3 Simboluri de credinţă „Credeul*

Apostolic, Crezul nostru de la Niceea şi al 3-lea Credeu al Sf. Atanasie cel Mare” noi credem că şi Apostolii şi ca sfinţii, nu după capul nostru „Biserica este Apostolică”.

După ce, pelerinul a pus temelie credinţa ortodoxă, te duce spre Viaţa creştină, spre Spovedanie, Canonul pentru păcate, vin şi întrebările cu păcatele ce le-ai făcut, întrebări pentru popor şi pentru preoţi, toţi suntem păcătoşi, căci şi preotul se spovedeşte: După vrednicie, apoi se dă Sfânta împărtăşanie şi aşa creşte omul duhovniceşte. Însă nu – se poate să fii creştin fără rugăciune, vei vedea că are 7 Trepte, rugăciunea poate mult şi are efecte medicale vindecătoare, vindecă chiar şi fizic. Călătorind aşa, femeia creştină vede cum se poate mântui prin Sf. Taină a Nunţii, <prin naşterea de copii, femeia trebuie să ştie, cum să se îmbrace pentru a nu sminti pe nimeni şi ce păcat mare fac femeile prin uciderea de copii Avortul. De la lume, la pustie, acum ni se oferă viaţa pustnicului îl le Cleopa de 9 ani şi 7 luni, care ieşind din pustie, apoi stă de vorbă cu poporul creştin. Nu departe de părintele Cleopa, îl vei întâlni pe părintele Schimonah Paisie Olaru, în rugăciune pentru popor. Nu după mult vine şi Moartea omului, acum te duci călător cu sufletele prin Rai, prin Vămi şi Iad şi din nou revii la Hristos în Rai, la această călătorie, călăuză mi-a fost părintele Cleopa. Ce frumos este Raiul, ce greu este Iadul! Vezi imediat cum se moare călugăreşte, imediat vezi judecăţile lui Dumnezeu, faţă de ale oamenilor. De acum vom pleca cu părintele Cleopa la Ierusalim şi Athos, iar după un mic popas la Babilon, unde a fost Raiul, între. Tigru şi Eufrat, revenim acasă, luăm Biblia ortodoxă în mână şi căutăm să vedem nu cumva scrie ceva despre strămoşii noştri, şi-i găsim în Biblie menţionaţi. După pelerinajul prin cer şi pe pământ, iată vine şi sfârşitul acestei lumi, suntem în vremea Apocalipsei acum se vorbeşte despre sectarii apocaliptici şi despre această ţară, România. De la Apocalipsă, vom porni pe drumuri creştine pe la Mănăstirile din Moldova, aici vom auzi glasul sfinţilor şi al voievozilor, poposim la Man. Sihăstria, apoi Mân. Putna, Mân. Suceviţa, Mân. Moldoviţa, Mân Voronetsi apoi intrămpe la Golgota, să vedem ce a pătimit Domnul nostru Iisus Hristos pentru noi oamenii, vestea terminării pelerinajului nostru este rugăciunea Panaghiei, către Acoperământul Maicii Domnului, care a lucrat aici. Sfârşitul ne dă poveţe practice şi ultimul cuvânt este al oamenilor de ştiinţă, care cu glasul lor vorbesc despre Dumnezeu.

Citind acest Pelerin vei vedea, că numai un drum este de a ajunge

la Rai, acesta este prin Biserica ortodoxă, iar la Iad sunt mai multe căi. Te urci la cer, cobori jos în lume, din nou-urci la cer şi călătorind pe „ta Mănăstirile româneşti te simţi la tine acasă. Ne naştemprin Biserica ortodoxă română, călătorim în lume o vreme, apoi urcăm la cer în Rai sau în Jad, după fapte. Deci suntem pelerini pe acest pământ, călătorim spre cer şi apoi vom rămâne pe veci de veci, sigur, după darul lui Dumnezeu şi după osteneala noastră.

În concluzie, toţi românii suntem nişte „Pelerini 1, dar, de la acest pelerinaj se exclud românii ce şi-au părăsit MAMA-BISERICA CEA ORTODOXĂ, căci pelerinajul începe şi trece, prin Biserică în Rai.

Sfârşitul acestei lucrări a avut şi. O *ultimă convorbire cu părintele Cleopa, care din smerenie s-a împotrivit acestei lucrări, are o mare smerenie, pe care eu nici n-am început-o.*

— *Părintele Cleopa: „Măi părinte! Cine te-apus să scrii cartea asta*

«Pelerinul român»? De ce ai scris despre mine acolo, măi eu sunt un hârb legat cu sârmă, un ciob, un moşneag ce nu-i bun de nimic în lumea aceasta?" Aceasta a spus-o revoltat, dar din dragoste şi bunătate duhovnicească, desigur, smerenia l-a îndemnat la aceasta.

M-am apărat biblic, căci altfel nu puteam rezista în faţa smereniei. Părinte Cleopa, sfinţia. voastră veţi muri, dar prin cartea aceasta rămâneţi printre noi şi se vor mântui şi alţii prin cuvintele sfinţiei voastre.

— *Părinte Cleopa, ştiţi ce le-a răspuns Pilat evreilor? atunci când*

Pilat a scris «Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor?»

„Deci arhierii Iudeilor au zis lui Pilat: „Nu scrie... Pilat a răspuns: „Ce am scris, am scris" (Ioan, 19, 22). Şi eu părinte Cleopa ce am scris rămâne scris. S-a uitat la mine şi n-a mai zis nimic, semn că este de acord.

Scriind Pelerinul român încerc să redau adevăratul chip al creştinului ortodox şi felul cum ar putea ajunge la unirea totală cu Iisus *Hristos.*

Cheia unirii mele cu Iisus Hristos, fiind român este ferirea de păcat, chipul lui Dumnezeu în mine se vede când nu poate pătrunde păcatul în mine. Acesta este primul model al chipului lui Dumnezeu, al doilea mod de unire cu Iisus Hristos este de a face binele, care constă din următoarele fapte: rugăciunea, postul, milostenia, participarea la slujbele Bisericii, Spovedania, împărtăşania, a fi Cununat la Biserică şi în

mod deosebit a arăta bunătate către toţi oamenii. Un creştin ortodox, în care păcatul nu mai poate locui şi care creştin este un om al binelui, îl reprezintă pe Hristos trăit în viaţa personală.

După această carte Pelerinul român, creştinii pot umbla numai după unul din cele două chipuri, care sunt în lume.

Primul chip este al creştinului ce trăieşte cu viaţa pe Hristos, iar al doilea chip este al creştinului, care trăieşte o viaţă potrivnică lui Hristos. Primul chip al creştinului are destinaţia raiului, pentru că îl imită pe Hristos, iar chipul al doilea, a celui potrivnic lui Hristos cu viaţa are destinaţia Iadului. Celor două stări din lume, stări de trăire a lui Hristos le corespund două stări în veşnicie, eu sunt pentru Rai de trăiesc pe Hristos sau sunt pentru Iad de fac voia diavolului potrivnic lui Hristos. Dacă eu fac voia lui Dumnezeu în mine se reflectă divinitatea, O, de am înţelege că suntem făcuţi pentru Rai şi nu pentru Iad! mai bine să alegem să trăim cu Hristos, în rtristos şi pentru Hristos, pentru a putea să continuăm să fim cu El şi în ceruri. Vreau să arăt aici mai jos, cam cum ar trebui" să arate chipul unui creştin ortodox, care poate aştepta Raiul.

Eu, pentru a putea ajunge în Rai, în ceruri, voi trăi în acest fel:

— Din copilărie până la moartea meq. voi păstra cu mare grijă credinţa ortodoxă românească, că dacă izvorul este curat (credinţa) şi apa (viaţa)

va fi limpede.

— În al doilea rând, voi iubi Biserica ortodoxă cu preţul vieţii mele, voi veni permanent în ea în Duminici şi Sărbători, la Sfânta Liturghie, la Vecernie şi la celelalte Taine, pentru a mă sătura cu Tainele ce se dau din Biserică. Iisus Hristos şi-a dat viaţa pentru Biserica Sa, eu trebuie, să-mi dau viaţa pentru Biserica Lui.

— Apoi eu românul ortodox voi posti Miercurile şi Vinerile de peste an, voi ţine cele 4 Posturi Mari, al Paştilor, al Crăciunului, al Adormirii

Maicii Domnului şi al Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel. Acum când postesc nu mănânc carnea animalelor, ci voi mânca eu „Carnea lui Hristos", care este Sfânta împărtăşanie, în fiecare post cel puţin de 2 ori. Aceasta se face după sfânta Spovedanie.

— Mă rog zilnic, dimineaţa, la amiază şi seara, înainte de masă şi după masă, iar atunci când postesc dau la săraci milostenie, ajut pe nevoiaşi, fac bine oricui are nevoie. Am în casă icoane, cruci. Cărţile mele

din care mă rog zilnic sunt Psaltirea şi Ceaslovul mare. Cartea de Rugăciuni este pentru copii şi pentru cei ce nu au Psaltire şi Ceaslovul mare.

— De mă căsătoresc, mai întâi cer sfat la preot, pentru a nu greşi în căsătorie, iar de mă călugăresc cer sfat duhovnicilor ce sunt călugări, care trăiesc această viaţă. Mă cunun la Biserică, căci altfel sunt curvar şi nu mă pot Spovedi nici împărtăşi şi merg la Iad.

— De am necaz sau boală alerg la Biserică să mi se facă Sfântul Maslu, ca Dumnezeu să mă izbăvească de aceasta, îi cinstesc pe preoţi, merg pe la mănăstiri, la Ierusalim, la Muntele Athos.

*— Mă feresc. de a petrece cu oameni răi, nu merg la sectari, nu umblu pe la vrăjitoare, la căutat în cărţi, căci, dacă cre*d în *Hristos nu mai am nevoie de sfatul diavolului.*

Dacă îmi voi petrece viaţa mea ortodoxă în acest fel şi mă voi uita la sfinţi cum au trăit ei în viaţă am nădejde că mă aşteaptă Raiul lui Hristos, Dumnezeul meu.

Aşa arată chipul uniţi creştin ce se numeşte ortodox, care merge spre Rai, iar chipul celui ce merge în iad este al aceluia, care nu face nimic din cele de mai sus. O, de ar da Dumnezeu să mergem drept şi apoi să ne întâlnim la Rai sus în ceruri.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru a doua oară, Cel în Treime lăudat, Domnului nostru Iisus Hristos şi Prea Curatei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria şi tuturor puterilor cereşti şi înefyei acest pelerinaj al românilor ortodocşi. Mulţumesc acum pentru a doua oară părinţilor duhovnici de la Mănăstirea Sihăstria, din gura cărora a izvorât lucrarea aceasta: Arhim. Jlie Cleopa ne-monah, de 85 de ani, Schimonah Paisie Olaru de 94 de ani, care în luna octombrie 1990 s-a dus la un „Colţişor în Rai în ceruri, Arhim. Varsanujie Lipan, Arhim. Ambrozie Dogaru şi tuturor *părinţilor şi fraţilor, care au ajutat la săvârşirea acestei lucrări. Dumnezeu să le dea Raiul tuturor, vorba părintelui Cleopa să se împlinească „Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce”. Amin.*

Am editat până acum Pelerinii Român din anul 1990 până în anul 1996 în 160.000 exemplare, la cererea credincioşilor, care o caută spre a avea un îndreptar spre mântuire. Ediţia aceasta apare îndreptată, îngrijită şi corectată de autor, fiindcă în prima ediţie apare în ea şi imaginea Mănăstirii „Portanta „zidită din cărţi. După epuizarea cărţilor, rodul este bun, poporul vine la Spovedanie la Mănăstiri se îndreaptă spre

Dumnezeu, ar trebui ca să mai scriu o carte de impresii din scrisorile de mulţumire pentru apariţia cărţii. Mi-au scris şi copii de 7 – 8 ani şi până la bătrânii de 80 de ani care merg cu cartea în mână la Spovedanie, Bisericile se umplu, duhovnicii au mult de lucru, acesta este rodul sfaturilor duhovnicilor din carte, autorul este abia un diacon, nu este nici măcar preot. Facă Maica Domnului să călătorim şi în Rai cu acest pelerin, să ne vedem cu părintele Paisie, care s-a dus acolo sus. L-au întrebat 2 tineri pe părintele Paisie când trăia: Ce să facem ca să ne mântuim? La primul i-a răspuns părintele: De nu poţi rezista în lume, fă-te călugăr. La al doilea: Mântuind, mântuieşte-ţi sufletul tău, fă-te călugăr n-ai alt drum şi a devenit călugăr. La al treilea: Vezi, frăţia ta să spui când te Spovedeşti şi gândurile că ai uitat să le spui şi aşa au fost toate cele spuse. Părintele Paisie avea un dar de a vedea în inimile celor ce veneau la el.

Dumneata cel ce citeşti această carte, roagă-te şi pentru autorul ei, că este un muritor, un păcătos; despre Dumnezeu am scris, Lui i se cuvine slava, lauda şi cinstea acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

S-a tipărit Pelerinul Român până acum în 160.000 exemplare şi epuizându-se acum îl retipărim. Este cea mai căutată carte ortodoxă până la ora actuală. Este cartea practică a celor care vor mântuirea. Am tipărit până acum 618.! *10 exemplare, cărţi ortodoxe, însă Pelerinul Român este temelia şi acoperişul tuturor. Nu uitaţi că toţi cei 20.000.000 de români ce aţi cumpărat cărţile Editurii Pelerinul Român aţi ridicat singura Mănăstire din România zidită numai din cărţi.*

Oradea, Sf. Paşti, 1997

Hristos a înviat! *Bucuria mea*! *diacon Gheorghe Băbuţ, nemonah, păcătosul*

BISERICA ORTODOXĂ

1. DESPRE BISERICA NOASTRĂ ORTODOXĂ

„Nu poate avea pe Dumnezeu de Tată, cel ce nu are Biserica de mamă: „Extra Ecclesia nulla sallus – „în afară de biserică nu este mântuire” spune Sfântul Ciprian al Cartaginei în secolul al III-lea.

Întemeierea bisericii şi scopul ei

Cuvântul „BISERICĂ” este de origine grecească şi este format din două părţi: „BASILIKI” – „împărătesc”; iar partea „OIKIA” – „Locuinţă”. La început, acest cuvânt desemna clădirile în care se strângeau creştinii la rugăciune, şi aceasta mai ales după edictul de libertate al creştinismului din anul 313, dat de Sf. Constantin cel Mare.

Clădirile acestea erau frumoase, cu adevărat clădiri împărăteşti, închinate luv Dumnezeu, care e împăratul împăraţilor Acest cuvânt „Biserică” există la mai multe popoare, la greci – „Ecclessia”; la francezi:

Teglise”; la italieni: „basilica”; la spanioli: „chiesa”; la englezi: „Church”, iar la nemţi: „Kirche”. Mai este pentru Biserică numele de Kiriaki – „domnesc”.

de la cuvântul grec „Kirios” – Domn. Însemnarea primă a cuvântului „Biserică”.

este deci pentru a arăta locul sau clădirea unde se adună creştinii să se închine. Acelaşi cuvânt „Biserică” îi mai desemnează şi pe credincioşi. Sfântul

Apostol Pavel îl întrebuinţează în acest fel: „şi toate le-a supus sub picioarele

Lui şi mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii, Care este trupul Lui, împlinirea Celui care plineşte toate întru toţi” (Efes. l, 22 – 23). Teologii şi sfinţii vorbesc de o dubla Biserică, de una triufnfătoare a sfinţilor din rai şi de Biserica Luptătoare a noastră, a celor de jos, a celor vii, care înfruntăm greutăţile şi ispitele traiului pe pământ. Din punct de vedere istoric, se mai vorbeşte, despre o biserică, de pe vremea Patriarhilor, de pe vremea lui

Avraam, Isaac, Iacob şi ceilalţi, apoi de o Biserică a legii scrise, a lui Moise şi abia în al 3-lea rând se vorbeşte despre Biserica noastră creştină din legea Harului, care Biserică le-a moştenit şi le-a împlinit pe cele două de mai înainte. Noi vom lua înţelesul de Biserică, acela de societatea oamenilor, uniţi întreolaltă prin mărturisirea aceleiaşi credinţe ortodoxe, prin împărtăşirea cu aceleaşi 7 Sfinte Taine şi cârmuiţi de cârmuitori legiuiţi, de episcopi, preoţi şi diaconi.

Cine a întemeiat sfânta biserică ortodoxă?

Întemeietorul Sfintei Biserici, cea una, este domnul nostru Iisus Hristos. Aceasta se vede din părerea de totdeauna a Bisericii, care, ea însăşi este chemată să ne spună cine a întemeiat-o. Şi păgânii mărturisesc la fel; Plinius, Tacitus, Suetonius, evreul Iosif Flaviu ş.a. Aceasta se vede şi mai bine din purtarea lui Iisus Hristos, care-i cheamă pe ucenicii Săi la Sine: „Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni!” (Mt.4, 19; Mc. l, 16; le. 5, 2). Iisus a format o comunitate, al cărei cap era El însuşi, Iisus a avut 70 de ucenici plus cei 12 Apostoli, iar pe aceşti 12 i-a pregătit şi i-a trimis (apostoli) să vestească

Evanghelia Sa. Creştinii care cred în Iisus Hristos alcătuiesc turma, căreia Tatăl cel Ceresc îi va da împărăţia Sa cea de pe pământ: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia” (Le 12, 32). Iisus Hristos este Păstorul cel Bun, Care poartă grijă de oile Sale şi mai aduce oi şi din alt staul, nu numai din cel evreiesc, pentru ca să fie o singură turmă şi un păstor: „Am şi alte oi, care nu sunt din staul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor” (Ioan 10, 16). După învierea Sa, Iisus Hristos încredinţează conducerea turmei prin Petru, tuturor Apostolilor şi Iisus repetă de 3 ori, pentru a arăta siguranţa hotărârii „Paşte mieluşeii Mei!” (Ioan 21, 1); „Păstoreşte oile Mele!” (Itfan 21, 26); şi „Paşte oile Mele!” (Ioan 21, 17). Ucenii lui Iisus Hristos rămân împreună, formând o societate religioasă. „Toţi aceştia, într-un cuvânt, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Iisus şi cu fraţii Lui” (Fapt. Ap. l, 14). Deci, Biserica este Aşezământul Sfânt, întemeiat de Domnul nostru Iisus Hristos, spre sfinţirea şi mântuirea oamenilor. Din această Biserică fac parte toţi cei uniţi prin aceeaşi credinţă ortodoxă, în Iisus Hristos şi se împărtăşesc din aceleaşi Sfinte Taine şi care sifiit împărţiţi în cler şi popor. Biserica îi cuprinde, atât pe oamenii ce se văd, cât şi pe sfinţii îngeri, precum şi pe toţi drepţii, adormiţi în Domnul.

Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, a întemeiat Sfânta Sa. Biserică, pe Cruce: „Drept aceea, luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstoriţi Biserica lui Dumnezeu, pe care a câştigat-o cu însuşi Sângele Său” (Fapt. Ap. 20 – 28). despre Biserică a vorbit însuşi Mântuitorul, pronubtând primul acest cuvânt: „Şi eu îţi zic ţie, că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui” (Mt. 16, 18). Deci, Iisus a spus singur şi primul despre Biserica Sa, că o va întemeia pe piatra: – Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu – deci piatra de temelie este Iisus Hristos aşa cum va spune şi Apostolul Petru în Epistolele sale. Pe Sfânta Cruce, când a curs Sânge şi apă din coasta Sa, izvorând apa Botezului şi Sângele Sfintei împărtăşanii, acum a zidit Biserica în chip tainic, însă, Biserica o face văzută, la 50 de zile după învierea Sa, la Cincizecime, la Rusalii, când Iisus a trimis pe Duhul S lanţ în chip de limbi de foc asupra sfinţilor Apostoli care prin cuvântul lor au întemeiat prima obşte creştină. Domnul nostru Iisus Hristos este capul Bisericii: „El este capul trupului Bisericii: Carele este începătură,

întâi născut din morţi: ca să fie întru toate El cel dintâi: că întru El bine a voit să locuiască toată plinirea şi printr-însul să împace toate spre Sine, făcând pace prin Sângele Crucii lui: printr-însul ori celor de pe pământ, ori celor din ceruri” (Colos, l, 18 – 20). Sfânta noastră tradiţie susţine că, Iisus Hristos este capul Bisericii, iar Biserica este Trupul lui. Iată ce spune Fer. Augustin, despre Biserică: „Ceea ce este sufletul pentru trupul omului, aceasta este Duhul Sfânt pentru Trupul lui Hristos, care este Biserica. Sfanţul Duh lucrează în toată Biserica, ceea ce lucrează sufletul în toate mădularele unui singur trup” (cuv. 267, Migne, P.L. 38, col. 1231).

Biserica are 4 însuşiri: este Una, pentru că Unul este Hristos întemeietorul ei; Sfântă – pentru că Sfanţ este întemeietorul ei; Sobornicească – este întinsă peste tot pământul, şi Apostolească, Mântuitorul a întemeiat-o pe toţi sfinţii

Apostoli cei 12 (Efes, 2, 20). Biserica are succesiunea Apostolică, prin episcopi, preoţi şi diaconi: „Nimeni nu-şi ia singur sieşi cinstea aceasta, ci cel chemat de Dumnezeu ca şi Aaron” (Evr 5, 4). „Acela, Iisus Hristos a dat pe unii apostoli, iar pe alţii proroci, iar pe alţii evanghelişti, iar pe alţii păstori şi dascăli, spre săvârşirea sfinţilor, spre lucrul slujbei, spre ridicarea Trupului lui Hristos” (Efes. 4, 11 – 12). Diaconii sunt menţionaţi în Scriptură la Faptele Apostolilor 6, 3 – 6; I, Tim. 3, 8 – 12, preoţii (Fapte 14, 23; 20, 17; l tim. 4, 14; 5, 17; Tit l,.5); Episcopii (Fapte 20, 28; I Tim, 3, 1 – 7). Sf. Ciprian spune: „Ubi ecclesia, ibi episcopus etubi episcopus ibi ecclessia” – unde este Biserica acolo este episcopul şi unde este episcopul acolo este Biserica!”

Continuitatea bisericii

Cât va dura, exista Biserica, se poate vedea din scopul ei. Ea. are ca scop, de a sfinţi şi de a mântui pe oameni, prin urmare ea va dura cât timp vor fi oameni pe pământ, adică până la sfârşitul lumii. „Va scula Dumnezeul cerului împărăţie, care în veci nu se va strica... Mărunţi-vă şi va vântura toate împărăţiile, iar aceea va sta în veci” (Dan. 2, 44). Acelaşi lucru a spus Mântuitorul în pilda neghinei. Iisus spune, să lase neghina până la seceriş, când va fi arsă cu foc. Biserica are o însuşire pe care niciunul din oamenii lumii n-o au, indiferent de funcţia lor, chiar ieriarhi fiind. Biserica nu poate greşi, într-un cuvânt, este infailibilă, fără de greşeală. Biserica îşi continuă viaţa ei, prin Harul ce curge, prin cele 7 Sfinte Taine, din care se hrăneşte poporul lui Dumnezeu. Aceste 7 Sfinte Taine sunt: Botezul, Mirungerea,

Spovedania, împărtăşania, N.unta, Măsluiri Hirotonia (Preoţia – Dacă un creştin nu s-a folosit de una din aceste Izvoare ale Harului, locul lui este în iad! De nu te botezi, mergi în iad, de nu iei Mirungerea, nu ai creştere duhovnicească, de nu te Spovedeşti, mori cu păcate şi mergi în iad; de nu te împărtăşeşti, mori de foame de Trupul şi Sângele lui Iisus Hristos, de nu te cununi eşti pleacurvar, făcându-ţi Sfântul Maslu, te tămăduieşti de bolile sufleteşti şi trupeşti, de nu ai preoţi sfinţi, de fiu ai episcopii ce sunt urmaşii Apostolilor, nu poţi avea niciuna din aceste Sfinte Taine. Biserica este împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, prin ea lucrează Mântuitorul în lume. Preoţii sunt împărţitori ai Tainelor lui Dumnezeu: „Aşa să ne socotească pe noi oamenii: ca slujitori ai lui. Iisus Hristos şi împărţitori ai Tainelor lui Dumnezeu” (I Cor. 4, l, Vezi Noul Testament, Bălgrad, 1648 – „împărţitori” şi nu iconomi). Biserica este „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie adevărului. Şi cu adevărat mare este taina dreptei credinţe…” (I. Tim. 3, 15 – 6). Deci Biserica este a credinţei celei drepte, „orthos” = drept; şi „doxis” = mărire. Biserica ortodoxă, ca lăcaş de închinăciune are 3 părţi: prima parte se numeşte „pronaos”, a doua „naos”, iar a treia „Sfanţul Altar”. Pe Sf. Altar se găsesc: Sf. Cruce, Sf. Moaşte, Sf. Evanghelie, Chivot-bisericuţă, în chivot este Sfânta împărtăşanie, în Biserică se fac rugăciuni, cea mai importantă rugăciune fiind Sfânta Liturghie, tot în Biserică se fac toate cele 7 Sfinte Taine. Venim la Biserică pentru a vorbi cu Dumnezeu şi a ne hrăni cu Sfintele Taine şi pentru a ne putea câştiga mântuirea.

Istoria bisericii

Biserica este întemeiată pe Sfânta Cruce, la Răstignirea Mântuitorului, în anul 33, 3 luni şi 20 de zile, iar în chip văzut, după 50 de zile de la această dată, Ia Rusalii.

Prima comunitate creştină din Ierusalim, avea 70 de ucenici ai Mântuitorului, plus 12 Apostoli, pe lângă ei era şi Maica Domnului. Prima biserică avea un număr de 120 de suflete, ce credeau în Hristos, apoi.3.000 defsuflete şi aşa mai departe.

În anul 50 după Hristos, a avut loc la Ierusalim, Sinodul Apostolic, de faţă fiind toţi cei 12 Apostoli, cu această ocazie s-au dat 85 de Sfinte Canoane, Canoane cu privire la Episcopi, preoţi şi diaconi. Canoane privitoare la eretici: „Episcopul, preotul sau diaconul care se roagă cu ereticii să se afurisească”. Canoane cu privire la Sf. Paşti, cu privire la Post. „Clericul care nu posteşte Postul Mare al Paştilor, sau

Miercurea şi Vinerea de peste an să se caterisească, să i se ia preoţia, iar mireanul (creştinul) să se afurisească". Sfinţii Apostoli, în canonul 85 arată care sunt cărţile canonice ale Vechiului şi Noului Testament. S-au dat canoane, cu privire la Biserică.

Primii 300 de ani, creştinii s-au rugat fiind prigoniţi, prin catacombe (sub „pământ) prin locuri ascunse, pentru a nu fi omorâţi. În anul 300 deja muriseră câteva milioane de creştini, în Coliseumul din Roma şi în alte locuri publice. La anul 313, însă Dumnezeu opreşte să mai curgă sângele creştinilor – Sanguine martirium, semen cristianorum – „sângele martirilor, sămânţa creştinilor" – vorba lui Tertulian. Cu cât curgea mai mult sânge, cu atât se întărea mai mult credinţa, dar în 313, Sf. Constantin cel Mare dă o lege, prin care opreşte uciderile creştinilor, nu se mai varsă sânge de martiri, iese Biserica de sub pământ. Timp de 313 ani, Biserica creştea mereu, purtând numele ei de Cea ortodoxă, întărindu-şi drumul ei. De aceea, Constantin cel Mare este egal cu Apostolii fiind noul Apostol al creştinismului, trimite la Ierusalim să se facă Biserici, află Sfânta Cruce, înaltă catedrale uriaşe. Dar, au bine a încetat martiriul, căci diavolul ridica alte piedici, apar ereticii, şi de acum se vor aduna laolaltă episcopii din întreaga lume, spre a opri curgerea răului.

La anul 325, de faţă fiind Constantin cel Mare* s-a adunat Sinodul I Ecumenic, la care s-a făcut prima parte a Crezului şi s-au adunat „20 de Canoane, recunoscându-le pe cele Apostolice.

În anul 381, la Constantinopol, se adună al doilea Sinod Ecumenic, unde se încheie Credeul, aici se dau 7 Canoane.

n anul 431, la Efes, se adună al treilea Sinod Ecumenic, cu 8 Canoane.

În anu] 451, Sinodul IV Ecumenic, la Calcedon, sedau 30 de Canoane.

În anul 553, SinoduLV Ecumenic, la Constantinopol, cu 14 anatemizări contra ereticilor.

În anul 680, Sinodul VI Ecumenic, Trulan, a stabilit dogma dublei lucrări a celor 2 firi ale Mântuitorului., în 787, Sinodul VII Ecumenic, cu 22 canoane* în favoarea Icoanelor. a toţi cei 3.635 de Sfinţi Părinţi, de la Sinodul I, până la al VII-lea au dat anatemei – blestemului – pe cei ce nu respectă aceste Sinoade.

„Anatema" înseamnă pogorâre de viu în flăcările iadului, cel ce trăieşte în ea, la moarte, îl aşteaptă iadul. Deci, ortodocşii, respectând

Biserica şi rânduielile ei, pot ajunge la frumuseţile Raiului, pe care deja, ni le găteşte Mântuitorul nostate Iisus Hristos. Toţi cei ce au căzut sub acest Blestem al Bisericii au sfârşit tragic; Arie, la 325, a crăpat în două şi a murit; Nestorie şi el moare cumplit; Macedonie înnebuneşte; Eutihie se căsătoreşte cu mai multe femei – „Cumplită este moartea păcătosului” – zice Psalmistul; şi aşa este!

Biserica, din 787, a avut o perioadă de pace, dar, la anul 1054 s-a iscat din ambiţii umane o mare ceartă între Biserica ortodoxă şi cea catolică, cea catolică având idei lumeşti de a stăpâni lumeavoia s-o stăpânească şi pe Biserica Ortodoxă, dar n-a ajuns la aceasta, căci, un cardinal Humbert, dornic de a fi şi el Papă a venit la Constantinopol a pus pe Masa Sfanţului Altar o anatemă asupra ortodocşilor şi a plecat, la rândul lor ortodocşii, cu o contra-anatemă, au respins acest blestem. Acum se produce ruptura cea mare, în sânul Bisericii celei ce era una până acum, se sfâşie CĂMAŞA lui Hristos în două A. Biserica cea catolică va purta de acum înainte numele de ROMANO-CATOLICĂ, adică, centrul ei era numai Roma, cea ORTODOXĂ va rămâne aşa cum a fost şi până acum, fără să-şi schimbe ceva în conţinutul ei. Prin ruperea Bisericii catolice, Ce cea-ortodoxă s-a sfâşiat iubirea, prin sfâşiere s-a produs o cădere, căci de acum romano-catolicii vor face greşeli peste greşeli, aţâţ dogmatic cât şi de cult, vor face inovaţii, ceea ce va duce la decăderea purităţii Bisericii-omano-catolice. Biserica Ortodoxă a rămas neschimbată, atât în dogmele ei, cât şi în cult, cu aceleaşi slujbe şi aceleaşi rânduieli apostolice, pe care le-a avut şi până acum. Această sfâşiere a fost de la diavol, care nu putea suporta unitatea în dragoste a Bisericii celei Universale. Această anatemă, această ruptură au desfiinţat-o în anul 1967, Papa Paul al VI-lea împreună cu Patriarhul Atenagoras şi de atunci Bisericile cele două surori sunt una, dar nişte ambiţii vechi mai stăruie în Biserica romanocate l că, care vrea să stăpânească în chip omenesc lumea, acum Biserica este chemată la unitate şi nu la dezbinare, dar GAZDA lumii acesteia nu suntemndi, ci Mântuitorul Iisus Hristos estq Stăpânul, El ştie ce are de făcut.

La anul 1514, în sânul Bisericii romano-catolice apare o mare ruptură, călugărul Luther se rupe de Roma şi înfiinţează o nouă Biserică cu numele de Protestantă, adică, cea care protestează împotriva Romei, pogma de bază a ei era: „Sola Fide” – Singură credinţa mântuie, ntimai este nevoie, de fapte bune! O greşeală foarte mare „Credinţa fără fapte este moartă” (Iac. 2, 20) – Luther va strica

dogmele, va distruge slujbele frumoase, va începe o eră de totală depărtare de adevărata credinţă. A exclamat Luther, când a dat Decretalele: „Vai ce am făcut, rătăcirea mea niciodată nu se va opri!” şi aşa este, din prăpastie în prăpastie s-a ajuns apoi pe la 1600. să apară. şi alte erezii: Anabaptiştii în Germania, Calvinii, Zvinglienii, care spuneau că este de-ajuns să te botezi şi te mântui, mare greşeală. Aceeaşi dogmă, cu aceste rătăciri au şi sectele de azi: Baptiştii, care apar în România la 1888 la Ţinea şi Tulea, venind din Ungaria, susţin la fel, numai să te botezi, ca apoi mergi în rai, ideea lui Luther. Penticostalii susţin altă rătăcire, ei apar în anul 1925, după primul război mondial, aduşi din America susţin că trebuie să ai Duhul Sfânt şi să vorbeşti în limbi, parcă Duhul Sfânt s-ar da cu kilogramul, căci fără cele 7 Sfinte taine toţi oamenii merg în iad. Altă aberaţie: Adventiştii vin tot dină U A. „Vine Domnul mâine” şi nici îngerii nu ştiu ziua, grea rătăcire. lehoviştii – împărăţia lui Iehova vreau ei s-o înfiinţeze. Aceste secte sunt toate înfiinţate de Evrei, care voiesc să distrugă împărăţia lui Iisus Hristos în lume. Centrala lor este în America şi RFG, toate sunt finanţate din Apus prin dolari. De la Luther, tatăl sectarilor şi al tuturor rătăciţilor până azi, tot mai & pare câte o rătăcire. Toate sectele, inclusiv cea a lui Luther, nu sunt religii divine, ci sunt întemeiate de oameni, deci sunt religii omeneşti. Mântuitorul vrea ca „Toţi să fie una”, iar diavolul vrea dezbinare, ca să-i împartă pe oameni. Numai Religia ortodoxă împreună cu cea romano-catolică, scoţând afară invenţiile lor papale, dau siguranţa mântuirii oamenilor, aşa că înapoi la Biserică popor.

În anul 1517, Luther, călugăr romano-catolic, rupe o parte din Biserica romano-catolică, făcând o biserică protestantă, dar nu trece mult, până când la rândul ei Biserica romano-catolică rupe o parte din Biserica ortodoxă, făcând Biserica greco-catolică. Căci, Biserica greco-catolică este o Biserică greacăortodoxă, care se supune Papei de la Roma. Însă, nu trece mult şi vin sectele, baptiştii, penticostalii, iehoviştii, care la rândul lor rup acum, atât din Biserica romano-catolică, cât şi din cea ortodoxă. LANJUL SLĂBICIUNILOR, mai bine zis lucrarea diavolului, care sfâşie CĂMAŞA LUI HRISTOS, Biserica cea una. Luthetrupe din catolici, catolicii din ortodocşi, sectarii rup şi din catolici şi din ortodocşi şi în acest fel diavolul îşi împlineşte planurile sale, drumul la iad este o rupere de la Hristos.

Astăzi situaţia Bisericii pe glob este următoarea:

BISERICA ORTODOXĂ are centrul la Istanbul-Constantinopol, unde avem un Patriarh Ecumenic (A toată lumea ortodoxă) şi anume pe Bartolomeu L Creştini ortodocşi, avem pe glob, 460 milioane de suflete. Biserica ortodoxă este organizată în Biserici naţionale, având fiecare ţară ortodoxă câte un Patriarh propriu. Organizarea: Patriarhul, Episcopii, preoţii, diaconii şi poporul credincios. Biserica ortodoxă păstrează numirea originală: „Ecclesiastichi catolichi ortqdoxi" = „Biserica Catolică Ortodoxă", catolic = universal.

Biserica romano-catolică are centrul la Roma-Italia, unde are un Papă (Patriarh) ecumenic (a toată lumea romano-catolică) şi anume, azi pe Ioan Paul al II-lea. Creştinii romano-catolici sunt pe glob, în număr de 750 milioane de suflete. Biserica romano-catolică are numai un singur centru Roma, totul dirijează Papa, dar acum s-au ivit probleme privind dependenţa de Roma, aceasta o ridică mai ales Belgia. Unde este Biserica romano-catolică, acolo este câte un Cardinal de el papei. Organizarea Papa (la Roma), Cardinalii (Episcopii), preoţii, diaconii şi poporul credincios. Biserica catolică şi-a luat numele de: Biserica romano-catolică, la anul 1054, când are loc marea Schismă.

În lume, azi, anul 1991, sunt 5 miliarde de oameni. Creştinii numără 2 miliarde, iată cum:

ORTODOCŞI = 460 milioane suflete; *

ROMANO-CATOLICI = 750 milioane suflete;

ETERODOCŞII = Armenii, Monofiziţii, Monoteliţii şi Etiopia, s-au rupt de cele 7 Sinoade Ecumenice, dar sunt ortodocşi şi au 140 milioane suflete. Nu cred drept, dar cred în Hristos.

PROTESTANŢII = 430 de milioane suflete: Suedia, Norvegia, Finlanda jumătate, Danemarca, Olanda, Belgia, Elveţia, Germania jumătate, Nigeria.

SUA are 65% protestanţi...

În China 80.000 de ortodocşi, pe coasta de Malabar în India, unde este mormântul Sf. Ap. Toma sunt 100.000 de credincioşi ortodocşi, şi nestorieni.

Deci, TOTAL: 2 miliarde de „creştini, avem azi pe glob. Celelalte religii: budiştii, confucianiştii, şintoiştii, yoghinii, brahmanii., necrezând în Hristos, nu au mântuirea sufletelor lor.

La noi, în România, situaţia religioasă în anul 1991 este aceasta:

17.985.000

Religia	Nr. credincioşi	Locaşuri	Slujitori	Cimitire
Ortodoxă	15.334.000	12.342 Biserici	8.500 Preoţi	11.800
Vicariatul ortodox sârb	35.000	56 Biserici	38 Preoţi	30
Romano-catolică	1.304.000	1.151 Biserici	717 Preoţi	745
Reformată	715.000	953 Biserici	740 preoţi	978
Unitariană	70.000	140 Biserici	110 Preoţi	88.
Evanghelică S. P.	32.000	46 Biserici	35 Preoţi	13
„Evanghelică C. A.	137.000	272 Biserici	148 Preoţi	217
Mozaică (evreii)	25.000	118 Sinagogi	9 Rabini	500
Armeano-Gregoriană	2000	15 Biserici	8 Preoţi	2
Creşti. Rit vechi	45.000	59 Biserici	45 Preoţi	25
Musulmană (turci)	48.000	85 Moschei	42 Preoţi	100
Secta baptistă	75.000	51 adunări	170 predicatori	123
Secta pentiscotală	87.000	792 adunări	126 predicatori	126
Secta Advent de ziua 7-a	47.000	521 adunări	135 predicatori	160
Secta Creşti. după Ev.	28.500	380 adunări	79 predicatori	100

17.881
10.902 15.006

Sectă sectar = rupt, creştini rupţi din Biserica ortodoxă sau romano-catolică, care şi-au pierdut sufletul.

Datele de mai sus sunt extrase din cartea „Viaţa Religioasă în România” prezentare sintetică – Bucureşti 1987, carte tipărită de

vechea orânduire necreştină.

Astăzi România, după datele statistice din anul 1996 are un număr de 20.000.000 suflete de români ortodocşi.

Pentru a ajunge la mântuire, trebuie să medităm des la cuvântul Mântuitorului: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ŞI VIAŢA" (Ioan 14, 6), deci pentru a ne mântui nu sunt mai multe căi, nu sunt mai multe adevăruri, nu este decât o singură viaţă: „Eu sunt Calea – BISERICA, Adevărul – ORTODOXIA, Viaţa – RAIUL", deci, prin Biserică se află Adevărul cel Unul şi apoi Viaţa cea Veşnică – Raiul. Creştinii de azi, însă să nu uite că pentru a-şi câştiga mântuirea au datoria să vină la Biserică, să practice religia adusă de Mântuitorul pentru noi oamenii. După învăţătura Bisericii se mântuie numai creştinii ortodocşi practicanţi ai credinţei.

Sfinţii Părinţi aseamănă Biserica cu corabia lui Noe, şi precum atunci, nimeni nu a scăpat de potop, fără numai cei din corabie, tot aşa şi azi, numai cei ce urcă în corabia lui Hristos, Biserica Sa, cea Una, numai aceia se pot mântui. Dar pentru a urca în corabie, trebuie să facem un efort, trebuie osteneală, trebuie rugăciune, posturi, milostenie, fapte bune, trebuie pentru a intra prin uşa cea strâmtă să ne subţiem, să lăsăm păcatele, să facem binele.

Se mai pot mântui, dar în mod extraordinar, ţinându-se de sufletul Bisericii, următoarele persoane:

Copiii botezaţi în erezie – sectari morţi – mai înainte de a ajunge la priceperea lor;

Ereticii, sectarii şi schismaticii de bună credinţă, adică cei ce cred că religia lor e adevărată, dar dacă ar şti, că ea – nu este adevărată, s-ar lepăda de ea imediat, dar sectarii de azi ştiu acest lucru şi nu o fac.

3. Chiar şi necreştinii, care se află în aceeaşi situaţie şi nu pot afla despre Hristos se pot mântui, dacă, aflând de El se fac creştini ortodocşi.

Nu se mântuiesc nici într-un fel, următoarele persoane:

Copiii morţi fără Sfântul Botez. Dar, fiindcă ei n-au păcat personal, ci numai *cel* strămoşesc, nu se vor bucura de vederea faţă către fată a lui

Dumnezeu, ci vor avea o fericire foarte mică, naturală, fără dureri şi chinuri;

Nu se mântuiesc, nici necredincioşii şi acei care una spun cu

gura şi cu fapta fac altceva înaintea oamenilor şi alta simţesc înăuntrul lor;

Nu se mântuiesc cei daţi anatemei (blestemului) de Biserică – toţi sectarii şi ereticii;

Nu se mântuie, cei ce mor, nefiind Cununaţi la Biserică şi cei ce mor fără Spovedanie şi împărtăşanie.

Nu se mântuiesc creştinii, care se numesc ortodocşi, dar cu'viaţa sunt păgâni, beţivi, curvari, ucigaşi – aceştia se pot mântui numai prin lepădarea acestor păcate. Cine moare beat este mai osândit decât un păgân care nu crede în Hristos.

Se mântuie în mod sigur, numai creştinii ortodocşi şi cu numele şi cu viaţa lor tot ortodoxă.

Un scriitor francez, cu privire la rolul Bisericii, spune „Religia creştină, care pare că râu are în vedere decât fericirea noastră în viaţa cealaltă face fericirea noastră şi în viaţa pământească" (Montesquieu-Esprit des Lois). Biserica în toate timpurile şi locurile a cultivat şi cultivă ştiinţa, pe care o consideră ca un mijloc nou de a ajunge oamenii la desăvârşire. Religia şi ştiinţa sunt două surori: ştiinţa merge până la un punct, iar de aici încolo drumul îl parcurge numai credinţa. Niciodată n-a fost contradicţie între ştiinţă şi religie, aceasta o dovedesc marii inventatori, care au fost simultan şi mari creştini ai Bisericii lui Hristos: Pascal, Newton, Ampère, Faraday, Einstein, Maxwell, larga al nostru, Paulescu, în general, toţi oamenii mari sunt şi creştini, cei cu o cultură mediocră nu pot să-l cunoască pe Hristos, care este ştiinţa absolută a universului, autor al lui, cârmuitor al lui şi scop al Universului. Eminescu spunea, că Biserica este mama neamului românesc şi aşa-şi este. Biserica ne cheamă pe noi cei de azi să ne apropiem de ea, să intrăm în ea, să ne unim cu ea pentru a putea să-i simţim prezenţa lui Hristos, prin Biserică în noi.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în catacombe este reprezentat printr-un peşte, simbol vechi, în limba greacă – peşte – „IHTIS", transcris în româneşte sună aşa: I = Iisus, H = Hristos; Teu-Dumnezeu; I = IIOS = Fiul; S = sotii = Mântuitor; IISUS HRISTOS TEU IIOS SOTIR-Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu Mântuitorul. Biserica ortodoxă are 11 milioane de sfinţi martiri, ţâre şi-au vărsat sângele pentru creştinism, ei sunt ortodoxia triumfătoare, „BISERICA MEA NICI PORŢILE IADULUI N-O VOR BIRUI" (Matei 16, 18) Porţile Iadului = tot iadul.

2. CUM TRĂIM AŞA ŞI MURIM

Pentru creştinii ortodocşi, care vor să trăiască viaţa bună în Hristos şi să încheie cu o moarte bună, ar trebui să trăiască în Hristos în felul următor. Vom reda aici un ghid pentru toate vârstele, e sigur, pentru cine vrea Raiul – Cum să practicăm religia ortodoxă?

Un om, ia fiinţă în pântecele maicii sale, când? în clipa când s-a zămislit copilul, deja Dumnezeu a şi pus sufletul în noul copil ce a luat viaţă în pântecele1 mamei. De aceea este avort şi la o zi după zămislire, sufletul fiind pus de Dumnezeu în acel copil. Omul colaborează cu Dumnezeu la creaţie, omul contribuie la zidirea trupului, iar Dumnezeu pune sufletul. Spune Fer. Augustin, o frază celebră, privitor la crearea copilului: „Doamne, eu am pus păcatul, iar Tu ai pus binele (Sufletul)" („Confesiuni") Şi aşa este. Din clipa când copilul ia fiinţă, mama este purtătoare a doua vieţi? o poartă pe a ei, dar mai are o viaţă a copilului în ea. Viaţa creştină trebuie de acum dusă cu mare băgare de seamă, trebuie Sfânta Spovedanie şi împărtăşanie în fiecare lună o dată, pentru ca copilul şi mama lui să crească şi trupeşte, dar să crească şi duhovniceşte. Mama, care naşte un copal a primit o mare binecuvântare de la Dumnezeu, dat fiind că prin naştere poatesă moară, în luna a 8-a înainte de a naşte copilul merge şi se spovedeşte şi împărtăşeşte împreună cu soţul, pregătindu-se de actul naşterii copilului. Mama» care moare născând un copil, fiind Spovedită şi împărtăşită, moare pe altarul de jertfa, este o mamă martiră. Mama, de la zămislire la naştere, trebuie să se roage foarte des, pentru a avea ajutor mare, trebuie să se roage mai ales Maicii Domnului, tăcând zilnic Paraclis şi Acatist către Maica Domnului. Cine naşte greu, ceafă ajutor Maicii. Domnului, care, după experienţa creştină populară ajută mult mamelor. Se vede în Viaţa Maicii Domnului, că Fecioara Maria fiind însărcinată mergea la Biserică şi se ruga şi aşa ajunge de-L naşte pe Mântuitorul tocmai când mergea la Betleem. Copiii trebuie să se nască din părinţi creştini. Cununaţi la Biserică, căci cei ce se nasc din păcat sunt martori ai fărădelegii şi devin un chin pentru părinţii ce au păcătuit. Soţii creştini pot trăi numai 2 zile pe săptămână împreună – Marţea şi Joia. Copiii ce se zămislesc în zilele de sărbători, la praznice mari, prin beţie, sau alte păcate se nasc anormali şi sunt bolnavi de boli grele.

Oare de ce mai trebuie să nască mamele copii? Aceasta trebuie s-o facă pentru a-şi câştiga mântuirea, căci iată ce spune Sf. Apostol

Pavel: „Dar (femeia) se va mântui prin naştere de fii, dacă stăruieşte, cu deplină înţelepciune, în credinţă, în iubire şi în sfinţenie” (I. Tim 3, 15). Deci, femeia nu se mântuie aftfel, decât prin naştere de fii, dar şi aceasta, de este înţeleaptă, de are credinţă, de are iubire şi de are viaţă de sfinţenie, nu în păcate. Femeia, ca şi bărbatul, pentru mântuire numai una din două stări poate alege şi acestea sunt:

Căsătoria, prin naştere de copii, femeia se mântuie.

Călugăria, prin petrecerea în feciorie până la moarte se poate mântui femeia; aceasta este o stare mai uşoară decât cea dintâi. Căsătoria este unită cu durerile naşterii, iar fecioria, cu curăţia şi lipsa durerii, dar, la călugărie trebuie mare jertfa, dar, cu Hristos nimic nu-i greu.

Spune, Sfanţul Ioan Gură de Aur: „Dumnezeu a unit plăcerea cu durerea, pentru a aduce fericirea, iar cine fuge de durerile naşterii, dă de durerile Iadului – deci, ori căsătorie cu copii – plăcere şi durere, ori călugărie, cu feciorie, fără copii şi apoi Raiul. Şi călugărul are durerile naşterii spre eternitate, asceză, înfrânare mare, rugăciune multă.

Spune Sfântul Apostol Pavel, că el ar vrea, ca toţi să fie ca şi el necăsătoriţi, dar el spune fiecăruia să stea în darul, care! l-a dat Dumnezeu, dar pentru a nu cădea în desfrânare, Sf. Ap. Pavel recomandă căsătoria. Fiecare aleagă ceea ce-i spune interiorul lui, aici nu se poate de sfat, nici poruncă. Dumnezeu pune în om chemarea, iar omul face alegerea. Femeile ce-şi ucid copiii înainte de naştere sunt nişte criminale şi nu vor vedea Raiul în vecii vecilor. Aşa că, atenţie, femei!

Copilul se naşte la 9 luni, după rânduiala firii şi a lui Dumnezeu. În ziua naşterii, mare bucurie are ea văzând născându-se din ea om nou, în lumea aceasta. Dar, mama cu copilul născut trebuie să se uite la Maica Domnului, ce face ea după naşterea Copilului: „Şi a născut pe Fiul Său cel Unul-Născut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu era loc pentru El în casa de oaspeţi” (Le 2, 7). Deci L-a născut, apoi L-a înfăşat şi L-a culcat, aşa trebuie să facă mamele creştine, ele singure să poarte grija copiilor lor, să-i alăpteze, să-i îngrijească pe aceşti noi născuţi. Femeia are dureri la naştere din cauză că a păcătuit în Rai, dar durerile i s-au uşurat prin naşterea de către Maica Domnului, care L-a născut pe Iisus Hristos fără durere şi mai presus de legile naturii omeneşti.

La 8 zile, după naşterea copilului, copilul născut după trup

trebuie Botezat de Biserică; când i se dă şi numele. Aşa a făcut şi Maica Domnului: „Şi când s-au îaiplinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-a pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte să se fi zămislit în pântece” (Le 2, 21). Deci trebuie botezat copilul la 8 zile ca şi Iisus Hristos, când i s-a dat numele. Dacă copilul este în pericol de moarte chiar în clipa naşterii-trebuie stropit cu apă sfinţită şi rostită formula Botezului ori de cine: „Se botează robul lui Dumnezeu (N) = şi-i pui un nume – în numele Tatălui, Amin; şi al Fiului, Amin; şi al Sfântului Duh, Amin; iar de nu moare îl aducem la preot să-l boteze preoţii. Toţi copiii ce mor nebotezaţi, răspund părinţii de ei şi copiii nu au fericire în cer.

Ce nume-i dăm copilului? Nume păgân: Romulus, Remus, sau nuţne de artişti? Ghidul pentru a-i da nume copilului este Calendarul Bisericii Ortodoxe. Te uiţi în ziua în care s-a născut şi-i dai numele sfântului din calendar, şi în acest fel, copilul are şi un ocrotitor. Căci se întâmplă azi, ca în loc să dăm copiilor nume româneşti şi creştineşti le dăm tot alte nume şi când te întreabă copilul, de ce el nu are onomastică, ziua numelui nu mai poţi să răspunzi nimic, de aceea să nu repetăm această greşeală de păgânizare a numelor creştine.

La Botez nu se dau două nume noului născut în Hristos, cum ar fi Gheorghe Nicolae sau altele, pentru că un copil nu are două suflete şi nu are nici două capete, noi nu suntem chinezi sau japonezi, noi suntem români şi creştini? Oare cum va răspunde copilul la Judecata din urmă? Oare Dumnezeu va striga două. nume? Vai, mare păcat este acesta, să căutăm să-l îndreptăm. Să le dăm nume de sfinţi, peiitru ca să ajungă şi copiii noştri sfinţi.

La Botezul copilului, preotul îi dă 3 Sfinte Taine: Botezul, Mirungerea şi Sfânta împărtăşanie. Pentru noul botezat, marna se va ruga adesea către Mântuitorul şi către Maica Domnului. Noul nă scut estetei mai neputincios

20 dintre vieţuitoare, timp de 2 ani nu prea ştie de el însuşi, asta e urmarea păcatului strămoşesc din Rai, abia la 3 ani începe să mai spună ceva clar. Toate animalele când nasc vreun pui, imediat acela se scoală şi umblă, urmarea păcatului nostru le-a atins mai puţin pe animale. Omul, fiind regele creaţiei, păcătuind, în primul rând şi-a făcut rău lui şi apoi întregii creaţii.

Când i se dă nume copilului şi-l botează preotul, în clipa aceea Dumnezeu îi dă copilului un înger păzitor, care-l va păzi până la moarte pe copilul nou botezat. În clipa botezării se spală păcatul făcut

de Adam şi Eva în Rai şi copilul primeşte în inimă pe Duhul Sfânt cu puterea Sa. Timp de 1 – 2 ani copilul va fi alăptat de mama sa şi va fi îngrijit de ea. De aceea mulţi copii sunt bolnavi, pentru că nu sunt alăptaţi din laptele mamei lor, aşa cum au fost crescuţi în pântecele mamei lor.

Timp de 40 de zile, femeia nu are voie să iasă din casă, fiind necurată din cauza naşterii: „Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: „Dacă va zămisli femeia şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile, cum e necurată şi în zilele regulei ei. În ziua a 8-a se va tăia împrejur pruncul. Femeia-să mai şadă 33 de zile şi să se cureţe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă, şi la lăcaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curăţirii ei. După ce se vor împlini zilele curăţirii ei pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotul la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau de turturică, jertfa pentru păcat" (Lev. 12, 2 – 6). Iată chiar aşa a tăcut şi Maica Domnului, şi aceasta numai pentru a împlini legea. Ea era cu totul Curată născând şi rămânând tot Fecioară nepătată: „Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după legea lui Moise, L-au dus la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului" (Le, 2, 22). Deci, a 40-a zi ia mama copilul în braţe şi vine la Biserică cu soţul, ea nu va intra în Biserică, ci aşteaptă la uşă, soţul merge şi-l cheamă pe preot, care-i face dezlegarea şi apoi intră şi ea în Biserică. Preotul închină copilulla icoane, iar de este băiat îl duce în Altar, pentru că acolo este Hristos, care şi El a fost de parte bărbătească ca şi copilul. Mamei», după ce copiii cresc îi duc la Biserică şi-i învaţă să se închine şi să se roage ceea ce pot ei. Obişnuindu-se de mici cu Biserica, aşa vo fi şi mari.

Copiii între 1 – 7 ani se împărtăşesc fără Spovedanie şi e-bine ca să se împărtăşească cât mai des, spre sănătate şi înţelepciune. Prin împărtăşanie, mulţi copii s-au vindecat de boli grele. Mama îl învaţă pe copil cum să facă Sfânta Cruce, îngeraşul, Tatăl nostru, îi arată cum să se închine la icoane, îl duce la preot, iar preotul va vorbi cu el cu blândeţe. Primul preot este marna, care-i învaţă acasă pe copii apoi îi învăţăm noi preoţii. Mama vine cu copilul la Biserică la Catehizaţie, Duminica la Vecernie, iar preotul îi învaţă pe copii catehismul, rugăciuni, poezii, colinde, cântări şi cum să facă metanii. Copilul să poarte la gât o cruciuliţă, iar în buzunar o iconiţă cu Iisus sau cu Maica Domnului. Iisus Hristos iubea copiii. Oare de ce-L iubeau şi copiii pe El? Copilul fiind curăţ simte curat şi când vede pe cineva curat ca şi el,

acela îl atrage, de aceea zicea Iisus: „Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor. Şi punându-şi mâinile peste ei S-a dus de acolo” (Mt. 19, 14 – 15).

Dacă un copil este bolnav, preotul în primul rând îl va împărtăşi pe copil, apoi îi face din nou Molitvele Botezului, îl pomeneşte la Sfânta Liturghieai dă apă sfinţită şi anafbră, poate să-i facă şi Sfânta Taină a Maslului. Când se împărtăşesc copiii, trebuie să se-Impărtăşească şi părinţii pentru a le da exemplu copiilor şi pentru a învăţa şi pe copil să facă la fel. Părinţii vor serba ziua nume lui, e opt lui ui – onomastica – mergând la Biserică la preot, să se roage pentru e-l, împărtăşindu-l pe copil în ziua numelui lui. Părinţii îi vor istorisi copilului viaţa sfântului al cărui nume îl poartă copilul. De Crăciun „de Sfanţul Nicolae, părinţii să le facă daruri copiilor, iar la Crăciun le face şi Biserica.

De la vârsta de 6 – 7 ani începe şcoala, copiii o încep fiind pregătiţi de părinţi prin Spovedanie şi împărtăşanie, de acum se vor Spovedi copiii toată viaţa, nu mai pofhia împărtăşania tară Spovedanie.

De la 7 ani la 25 de ani este vremea şcolii, dar copiii, Duminica vor veni cu părinţii, sau singuri la Biserică, la Liturghie, dimineaţa şi la Vecernie seara. Acum, copii învăţând la şcoală, trebuie o pregătire mai consistenţă, li se vor da cărţi de citire, dar mai ales Cartea de Rugăciuni, să înveţe Psalmul 50, Credeul, Cuvine-se cu adevărat, Născătoarea, cele 10 porunci, cărţi de citit se recomandă acestea: Biblia – dar cea ortodoxă-Sfinţii Români, Vieţile Sfinţilor, Cămaşa lui Hristos, Fabiola, Urmarea lui Hristos, Quo Vadis (de H. Sinkievici), Cazania, Sfârşiţul Omului, Mătăniile (de Florence Barclay), Mântuirea păcătoşilor, Ziarul religios „Telegraful român”, Ben Hur de Lew Wallace, Uşa Pocăinţei, Paza celor cinci simţiri, Hronograf, de Sf. Dimitrie al Rostovului, Războiul nevăzut, de Sf. Nicodim Aghioritul, Tâlcuirea Apocalipsei, de Sf. Andrei al Cezareii, Catehismul, învăţătura de credinţă ortodoxă. Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Istoria Bisericii Universale, iar cărţile laice – le vor citi pe cele morale şi cele istorice, vor citi cărţile apărute la Editură-Pelerin, toate cărţi ortodoxe.

Venirea la Biserică în această perioadă este foarte folositoare, aşa a făcut şi Maica Domnului: „Şi părinţii Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paştelui, la Ierusalim, iar când a fost El de 12 ani, suindu-seei la Ierusalim după obiceiul sărbătorii”, (Lc. 2, 42). Deci, Iisus cu Mama Sa şi cu, Dreptul Iosif mergeau la Ierusalim de sărbători, această sfântă şi divină familie este un exemplu pentru toţi creştinii.

Iisus de aici se vede că era şi ascultător de părinţi şi le era supus. Aşa trebuie să facă şi părinţii de azi cu copiii lor, căci azi, la orice au vreme copiii, numai de Biserică nu mai au. Copiii în cele 4 posturi, care pot postesc, iar cei ce nu pot au dezlegare de la Biserică să mănânce de duloe, dar cum îl vei obişnui de mic aşa va fi şi mare.

La alegerea unei cariere, pe la vârsta de 19 ani se caută să se vadă ce-i place copilului şi pentru ce are înclinaţie interioară: preot, inginer, doctor, profesor, muncitor, ţăran, ce înclinaţii are, acea meserie îşi alege. După facultate, tânărul îşi începe viaţa proprie; de acum nu mai este copil. Urmează căsătoria, aceasta se va face cu mare grijă, se caută caracterul partenerei şi nu averea. Tinerii se pot căsători numai ortodocşi cu ortodocşi, cu sectanţi nicidecum, cu cei de alte religii, prin îngăduinţa Bisericii se pot căsători, numai cu sectari nu. Aceasta, numai dacă cel sectar se face ortodox. Să se cunune la Biserică, de sunt oameni şi de vor mântuire. Viaţa familială a celor doi tineri, să fie între Biserică, serviciu, familie, rugăciune şi viaţă liniştită. Sfântul Apostol Pavel îl sfătuieşte pe Timotei cum să se poarte cu cei tineri: „Să-i îndemni ca un părinte pe cei mai tineri – ca pe fraţi” (I Tim 5.1). Aşa se va purta preotul cu tinerii, ca şi cu nişte fraţi. Familia mai are şi greutăţi, de aceea se întemeiază pentru a se ajuta reciproc cei căsătoriţi. Soţia este un vas mai slab, soţul este ajutorul soţiei. Când unul se îmbolnăveşte, îl ajută cel sănătos.

Miercurile şi Vinerile de peste an se ţine post, este o rânduială apostolească, cele 4 posturi de peste an se ţin acestea: Postul Paştilor – 40 de zile; Postul Crăciunului – 40 de zile; Postul Adormirii Maicii Domnului 1-15 august; şi Postul Sf. Ap. Petru şi Pavel în luna Iunie. Spovedanie şi împărtăşanie de 8-ori pe an, în fiecare post de două ori şi de se poate şi mai des în fiecare lună o dată.

Făcând aşa, vor veni bătrâneţile cu pace şi cu bucurie şi fără de boală. După Psalmist, anii noştri sunt 70 de ani, iar ce este mai mult de aceasta este osteneală şi durere. Bătrânii, trebuie să vină des la Biserică, căci bătrâneţea este apropiere de veşnicie. Cei bătrâni se împărtăşesc mai des, căci sunt aproape de plecarea la ceruri. Când se îmbolnăveşte un bătrân în familie, primul lucru ce se face este de a-l chema pe preot să-l Spovedească şi împărtăşească pe bătrân, şi apoi cheamă medicul trupului, mai mare este sufletul decât trupul. Ce spune Scriptura despre cei bătrâni, care sunt cei bătrâni? „Pe el bătrân să nu-i înfrunţi, ci să-l îndemni ca pe un părinte. / Pe femeile bătrâne

îndeamnă-le ca pe nişte mame” (I Tini. 5, 1 – 2). Se întâmplă să rămână şi văduvi şi văduve, aceasta este o cruce mai grea. După Apostol este bine până la moarte să petreacă omul în văduvie, să nu se mai căsătorească. „Pe cele văduve cinsteşte-le, dar pe cele cu adevărat văduve. Dacă vreo văduvă are copii sau nepoţi, aceştia să se înveţe mai întâi să cinstească casa lor şi să dea răsplătire părinţilor, pentru că lucrul acesta este bun şi primit înaintea lui Dumnezeu. Cea cu adevărat văduvă şi rămasă singură are nădejde în Dumnezeu şi stăruieşte în cereri şi în rugăciuni, noaptea şi ziijă. Iar cea care trăieşte în desfătări, deşi vie este moartă. Văduva care are mai puţin de 60 de ani să nu fie înscrisă întrevăduve şi numai dacă a fost femeia unu, i singur bărbat. Bine cunoscută prin faptele bune, dacă adică şi-a crescut copiii, dacă a fost primitoare de străini. Iar fie văduvele tinere te fereşte. Căci atunci când poftesc împotriva lui Hristos, vor să se mărite şi îşi agonisesc osândă pentru că şi-au călcat legământul dintâi” (I Tim. 5, 3 – 11). Aşa este văduva trăită în Hristos şi nu în deşertăciuni.

Văduvele să nu se ocupe de clevetiri, ci de rugăciuni, să nu se ocupe de lucruri deşarte, ci de nepoţi, de rugăciuni ziua şindaptea, de venirea la Biserică, de a face milostenie, de a-i învăţa pe cei tineri lucruri bune şi nu rele. Bătrâneţea este bună, nu cea cu cărunteţe multă, ci cea cu multă înţelepciune. Unde sunt oameni bătrâni, acolo este multă înţelepciune. Omul bătrân, după 60 de ani se apropie eu paşi repezi spre cer, de aceea trebuie să se pregătească, pupă bătrâneţe, urmează moartea. Bătrânul să fie Spovedit, împărtăşit, împăcat cu toţi, să-şi rânduiască mai dinainte moştenirea cui şi ce-i lasă, să dea milostenie înainte de moarte şi să-i roage pe copii să-l pomenească după moarte la Sf. Liturghie, să-i facă Parastase.

La moartea omului, trebuie să facem următoarele: Primul lucru: trebuie spălat mortul, apoi îmbrăcat cu haine curate, nu cele mai scumpe, cele scumpe trebuie date de pomană la săraci; se cheamă preotul să-i facă stâlp, se pregăteşte înmormântarea. Se merge la Biserică şi din ziua morţii se dă Liturghie pe 40 de zile, Sărindar pentru mort, pentru a putea să meargă sufletul lui mai uşor prin vămi şi să ajungă în Rai. Slujba înormântării să nu se facă cu băuturi multe, mai bine să se dea la săraci milostenie.

Trei lucruri îi pot folosi omului, după moarte: Sfânta Liturghie, Parastasele şi Milosteniile. Omul, ceea ce a semănat aceea va duce cu sine în Ogorul veşniciei: fapte bune sau rele şi aşa va dobândi Raiul sau

Iadul.

3. CE TREBUIE SĂ FACĂ ORICE CREŞTIN ZILNIC PENTRU MÂNTUIRE

Primul lucru: Dimineaţa când te scoli, trebuie să te speli pe ochi.

Al doilea: Faci trei închinăciuni zicând: „Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ţie”, „Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-mă!”

Al treilea lucru: Rugăciune cât timp poţi: l minut, l oră.

Al patrulea lucru: Masa, după mâncare rugăciune de mulţumire.

Al cincilea: La serviciu sau la şcoală sau alte probleme, de la orele 7 – 15, şi în timpul lucrului, rugăciune scurtă: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!” cât de des. Cine trece pe lângă Biserică se închină, iar de ai timp mergi şi faci o rugăciune, aprinzi o lumânare, când vii de la serviciu, la fel. La orele 16 masa cu rugăciune înainte şi după mâncare, odihnă un ceas sau alt lucru de nu eşti obosit. Pe la orele 22 înainte de culcare, rugăciune: Acatiste, Paraclise şi culcarea. Duminica dimineaţa la orele? rugăciune, la orele 10 la Biserică la Sf. Liturghie, apoi după ce iei anaforă, vii acasă mănânci, te odihneşti puţin, citeşti cărţi religioase, la orele 17, la Vecernie la Biserică la catehizaţie, unde se fac cântări, iar la orele 20 acasă masa, rugăciune, culcare. Cele 4 posturi se posteşte tot anul, Miercurea şi Vinerea, şi Spovedanie şi împărtăşanie în aceste posturi.

La diverse nevoi omeneşti se fac următoarele slujbe: Cea mai puternică slujbă, la orice nevoie omenească, este Sfânta Liturghie, cu scoaterea de părticele din prescură la Proscomidie.

Pentru cei ce sunt certaţi şi nu vor să se împace, se face Acatistul Sfântului Fanurie cu post.

Pentru căsătorie, necaz, boală, deznădejde se face următoarea rânduială:

1. Se spovedeşte din copilărie până la zi cel bolnav, după ce a postit limpede 5 zile;

2 împărtăşanie, de nu este oprit de canoane;

3. Miercuri şi Vineri mâncare odată pe zi, de post, după orele 16.

4.40 de Sf: Liturghii, cu scoterea de părticele la Proscomidie pentru cel în cauză;

Citirea Psaltirii timp de 40 de zile la Man. Sihăstria = 40 de liturghii;

La Mi ezul nopţii, de 33 de ori „Tatăl nostru”, după fiecare câte o

metanie;

Dimineaţa, Acatistul Maicii Domnului, iar seara, Paraclisul Maicii Domnului;

Rugăciunea continuă: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul”;

Taina Sf. Maslu cu 3 sau 7 Preoţi.

Rânduiala aceasta o face timp de 40 de zile, atât cel în cauză, cât și cei din casă și toate neamurile, dând milostenie la săraci după putere. Pentru Bolnavii psihici şi alte boli greu de vindecat se face aşa:

! 5 zile de peste, Spovedanie generală, Sf. împărtăşanie;

Miercuri şi Vineri, mâncare odată pe zi, după orele 16;

Acatistul ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI timp de 40

de zile, căci spune în el: „Bucură-Te ceea ce iei în atotputernicele Tale mâini pe cei părăsiţi de doctori!”

Rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoa-e, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!”, o zice atât bolnavul, cât şi cei ce-l ajută, de nu poate bolnavul, fac pentru el rânduiala cei sănătoşi.

De 7 ori rânduiala Sfântului Maslu;

Milostenie la săraci, după putere.

Pentru cei pătimaşi: beţie, curvie, ucidere şi alte patimi, nu-i pomenim la Sf. Liturghie, dar facem Psaltirea, care-i ajută să scape din aceste păcete. Pentru cei fără de copii, vezi capitolul: „Ce poate rugăciunea?”

Pentru MORŢI, din ziua morţii trebuie puşi la Liturghie timp de 40, de zile „este vremea când sufletul merge prin Rai şi prin Iad, iar în a 40-a zi se duce la Tronul lui Hristos, la Judecata Particulară. Liturghiile îi ajută foarte mult, 40 Liturghii-l Sărindar. PARASTASELE îi ajută mult, la 3 zile, la 40 de zile, la 6 luni, la l an şi aşa mai departe şi MILOSTENIA din ceea ce a avut mortul îi ajută foarte mult, s-o facă, şi din ceea ce au cei ai casei.

Ce rugăvuni vom” face în fiecare zi? Rugăciunile dimineţii şi ale serii în primul rând. Apoi, în fiecare dimineaţă se zice unul din Acatistele Maicii Domnului, zilnic, seara vom face Paraclisul Maicii Domnului. Cele mai lungi mâini sunt cele ce ajung până la cer – RUGĂCIUNEA;

Luni: Acatistul Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil, Canon către îngerul păzitor, Canon de rugăciune către Puterile Cereşti.

Marţi: Acatistul Sf. Ioan Botezătorul şi al Sf. Antonie cel Mare.

Miercuri: Acatist către Maica Domnului unul din cele 3.

Joi: Acatistul Sf. A-P-Petru şi Pavel şi al Sf. Nicolae.

Vineri: Acatistul Sf. Cruci.

Sâmbătă: Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

Duminică: Acatistul Sfintei Treimi.

În fiecare zi se ţine această rânduiala, iar de va cădea în acea zi şi un sfanţ ce are Acatistul său, se face pe lângă Acatistul zilei şi Acatistul Sfanţului zilei.

De la Sf. Paşti până la înălţarea Domnului se face Acatistul Sfintei învieri zilnic, pe lângă Acatistele zilelor respective. De la înălţare la Rusalii se face zilnic Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos. În postul Adormirii se face zilnic Acatistul Adormirii Maicii Domnului şi la fel în fiecare post, al cărui sfanţ este postul, al aceluia se face zilnic Acatistul. Creştinii, de nu vor ţinea cele 4 posturi de peste an şi Miercurile şi Vinerile, nu sunt creştini. De nu ţinem acest post Apostolic, alt post este zadarnic, Miercurile şi Vinerile de peste an sunt zile de post, cine poate mănâncă numai odată pe zi. cine vrea, fără ulei, cei bolnavi mănâncă de 3 ori pe zi de post. Lunea se ţine post pentru sănătate şi pentru îngerul păzitor. Postul RĂSTIGNIRII, ţine din Joia cea mare până în ziua de Paşti, când nu se mănâncă" himic, iar în ziua de Paşti te Spovedeşti şi împărtăşeşti. Prima săptămână din Prostul Paştilor, Luni şi Marţi nu se mănâncă nimic, iar Miercuri Spovedanie şi împărtăşanie, la fel şi în săptămâna Patimilor. Sunt călugări ce nu mănâncă nimic de la Florii la Paşti. Pentru bolnavii gravi se ţine

Postul lui Hristos de 10 zile, de la înălţare la Rusalii. Orice, post se începe cu Spovedanie şi împărtăşanie şi se termină tot cu aceasta. Nu se posteşte Marţea şi Sâmbăta, fără numai în cele 4 posturi. Cine ţine alte posturi şi nu le ţine pe acestea rânduite de S f. Apostoli şi Biserică posteşte în zadar.

4. TREPTELE PĂCATULUI, RĂZBOIUL NEVĂZUT, CRUCEA CELOR 12 VIRTUŢI

Pentru a ajunge la săvârşirea păcatului, este un drum în 12 trepte, prin care ajunge omul să facă păcatul.

Treapta I: nu facem fapta bună.

Treapta îi facem fapta bună cu un scop rău.

Treapta IIL – atacul gândului simplu (Momeala) al păcatului („Ce frumoasă-i femeia cutare! Ce bună ar fi băutura, aurul acela!")

Treapta IV: Însoţirea cu gândul păcatului („Dacă ai face?" zice

diavolul.

Treapta V: Lupta până la moarte, te lupţi între da şi nu.

Treapta VI: Învoirea (Da, am să-l fac, ce plăcut este ce desfătare, ce frumos”).

— Treapta VII: Păcatul cu mintea îl vezi păcatul, vezi cum curveşti şi simţi plăcerea, vezi beţia, vezi aurul este în mâna ta) imaginaţiapodul dracilor.

Treapta VIII: căderea cu lucrul (Curveşti cu fapta, bei, furi, omori).

Treapta IX: obiceiul păcatului, te obişnuieşti cu el, este plăcut şi uşor de făcut, dracul ţi-l oferă la preţ de nimic.

Treapta X: deprinderea păcatului (Devine a doua natură păcatul, este treapta cea mai grea, se pare că nu vei putea trăi fără acest păcat, îl faci foarte ţles).

Treapta XI: Deznădejdea („Vezi ce. ai făcutzice diavolulacum iadul este al tău, vezi ce om de nimic eşti, mai rău ca animalele, ce rost are să mai trăieşti?”).

Treapta XII: sinuciderea, te omori singuraceasta este calea sigură a iadului!

Pentru a evita căderea de la prima treaptă, trebuie să facem. bine şi să-l punem pe Iisus Hristos mereu înaintea ochilor, că de nu, apoi ne pun dracii urâţeniile lor.

Războiul cel nevăzut

A., învrăjbirea lăuntrică

— Cu sine însuşi

— Cu Dumnezeu învrăjbirea din afară

— Cu semenii

— Cu toată firea.

Războiul diavolului cu sufletul

Războiul cu inima:

Prin mânia aprinsă: uciderea, sodomia, asuprirea săracilor, păcatele acestea strigătoare la cer împotriva aproapelui, împietresc inima.

Prin poftă: iubirea de arginţi, lăcomia, lenea, desfrânarea – cele 7 căpetenii ale păcatelor împotriva noastră înşine.

Prin iuţime: zavistia (invidia) – învârtoşază inima. *t*

Războiul cu mintea:

O întunecă: mândria, deznădejdea, sinuciderea păcate împotriva

Duhului Sfânt.

O aprinde: erezia (starea împotriva adevărului).

O surpă: nebunia.

Războiul merge aşa: Cu mintea: momealaasuprealaunirea; Cu inima: este lupta; Cu voinţa este învoiala; Cu trupul: împlinirea cu lucrul, deprinderea, patima (viciul). Cu sufletul: Deznădejdea, erezia, nebunia, sinuciderea. Acesta este războiul diavolului, iar biruinţa este a lui Hristos şi a noastră. s

Omul, el însuşi, de întinde mâinile formează o cruce, capul cu trupul până la picioare este bara verticală, iar mâinile, bara orizontală.

SMERENIA ÎNFRÂNAREA

DRAGOSTEA RUGĂCIUNEA

MILOSTENIA

ASCULTAREA

FECIORIA

OSTENEALA

DREPTATEA. DREAPTA-SOCOTEALĂ

POCĂINŢA

NEOSÂNDA

OMUL

5. CELE TREI SIMBOLURI DE CREDINŢĂ: APOSTOLIC, NICEEAN, ATANASIAN

Despre locul unde a fost compus Simbolul Apostolilor

Chiar azi se mai vede lângă Ierusalim, un fel de grotă, unde se zice că Apostolii s-au adunat înainte de a se despărţi pentru a merge să predic-Evanghelia pe întreg pământul şi în acest loc au alcătuit ei Simbolul care le poartă numele. Această grotă în formă de groapă, poate avea 20 de paşi de lungă, acoperişul este susţinut de 12 arcade în cinstea celor 12 Apostoli. Chateaubriand face, cu privire la acest Simbol al nostru de credinţă, o referire minunată: „Pe când lumea întreagă se închina sub soare la mii de divinităţi ruşinoase, 12 pescari ascunşi în şanurile pământului, întocmeau mărturisirea de credinţă pentru neamul omenesc, şi recunoşteau unitatea lui Dumnezeu, Creatorul acestor aştri ai luminii, despre care nu se îndrăznea încă proclamarea existenţei Sale. Dacă Vreun roman de la curtea lui August, trecând alături de acest loc subteran, i-ar fi zărit pe cei 12 Apostoli, care alcătuiau această lucrare sublimă, ce dispreţ ar fi arătat pentru această trupă superstiţioasă! Cu cât dispreţ ar fi vorbit el despre aceşti

primi creştini! Şi cu toate acestea ei se îndreptau să răstoarne templele acestui roman, să distrugă religia părinţilor lui, să-i schimbe legile, politica, morala, raţiunea până şi gândurile oamenilor!...”

Simbolul Apostolilor

După cei mai mulţi autori, cei 12 Apostoli au compus fiecare câte un articol al Credeului lor:

— Sf. Petru: „Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, creatorul cerului şi al pământului”.

— Sf. Ioan: „Şi în Iisus Hristos Unicul Său Fiu, Domnul nostru”.

— Sf. Iacob cel Mare: „Care S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi S-a născut din Fecioara Maria”.

— Sf. Andrei: „A suferit sub Ponţiu Pilat, a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat”.

— Sf. Filip: „S-a coborât în iad”.

— Sf. Toma: „A înviat a treia zi din morţi”.

— Sf. Bartolomeu (Natanail): „S-a suit la ceruri, şade de-a dreapta Tatălui atotputernicul”.

— Sf. Matei: „De unde va veni să judece viii şi morţii”.

— Sf. Iacob cel Mic: „Cred în Duhul Sfânt”.

— Sf. Sirnon: „Cred în Biserica Universală, în comuniunea sfinţilor”.

— Sf. Tadeu: „Cred în iertarea păcatelor”.

— Sf. Matia: „Cred în învierea trpului, în viaţa veşnică”.

În acest fel a formulat fiecare Apostol o parte din Crez, iată cum arată Crezul Apostolilor scris cursiv:

„Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernicul, creatorul cerului şi al pământului.

Şi în Iisus Hristos, Unicul Său Fiu, Domnul nostru.

Care S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi S-a născut din Feoioara Maria.

A suferit sub Ponţiu Pilat, a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat.

S-a coborât în iad.

A înviat a treia zi din morţi.

S-a suit la ceruri, şade de-a dreapta Tatălui atotputernicul.

De unde va veni să judece viii şi morţii.

Cred în Duhul Sfânt.

Cred în Biserica Universală, în comuniunea sfinţilor.

Cred în iertarea păcatelor.

Cred în învierea trupului, în viaţa veşnică. Amin”. La anul 50 a avut loc la Ierusalim Sinodul Apostolic, care a dat 85 de canoane, legi.

Simbolul de credinţă de la Niceea-Constantinopol (325)

La acest Sinod s-au compus primele 5 articole de la Niceea, la anul 325, iar cele 7 ultime, la Constantinopol, la anul 381, iată Simbolul acesta:

„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor.

Şi într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut. Cel ce este de o Fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care, pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire. S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi S-a făcut om.

Şi s-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat şi a pătimit şi S-a îngropat.

Şi a înviat a treia zi după Scripturi.

Şi S-a suit la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui.

Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin proroci.

Intru una Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică.

Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor.

Aştept învierea morţilor.

Şi viaţa veacului ce va să fie, Amin”.

Simbolul de credinţă atanasian (295 – 373)

„Cine vrea să fie mântuit, trebuie înainte de toate lucrurile, să aibă credinţa universală (ortodoxă). Şi dacă cineva n-o păstrează în toată curăţia, este sigur că acela va pieri pentru totdeauna. Ori, credinţa constă în închinare la un singur Dumnezeu în Treime şi Treimea în Uniune, fără a confunda Persoanele, nici a separa substanţa lor. Căci alta este-Persoana Tatălui, alta este Persoana Fiului, alta este Persoana Sfanţului Duh. Însă divinitatea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh este una: slava lor este egală, măreţia lor este coeternă. Ceea ce

este Tatăl, aceea este şi Fiul, aceea este şi Duhul Sfânt Tatăl este necreat. Fiul este necreat, Duhul Sfânt este necreat. Tatăl este mare, Fiul este mare, Duhul Sfânt este mare (Imens). Tatăl este etern, veşnic, Fiul este etern, veşnic, Duhul Sfânt este etern, veşnic. Şi totuşi ei nu sunt trei eterni, ci un singur etern şi veşnic, precum ei nu sunt trei necreaţi, nici trei mari, ci un singur necreat şi un singur mare. La fel> Tatăl este atotputernic, Fiul este atotputernic, Duhul Sfânt este atotputernic. Şi totuşi ei nu sunt trei atotputernici ci un singur atotputernic. Astfel, Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, Duhul Sfânt este Dumnezeu. Şi totuşi ei nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu astfel Tatăl este Domn, Fiul este Domn, Duhul Sfânt este Domn, şi totuşi ei nu sunt trei Domni, ci un singur Domn. Căci aşa cum ne obligă religia creştină să recunoaştem că fiecare persoană particulară este Dumnezeu şi Domn, la fel credinţa universală (ortodoxă) nu ne permite să spunem că aceştia sunt trei Dumnezei şi trei Domni. Tatăl n-a fost făcut de nimeni, nici creat, nici născut. Fiul este din Tatăl singur, nefăcut, necreat, însă născut. Sfanţul Duh este din Tatăl, nefăcut, necreat, n «ei născut, însă purcegând (din Tatăl numai), deci există un singur Tată, un singur Fiu şi nu trei Fiii; un singur Duh Sfânt şi nu Duhuri Sfinte, şi în această Treime niciunul nu este înainte, niciunul nu este după, niciunul nu este mai mare, niciunul nu este mai mic, însă toate trei Persoanele sunt coeteme şi egale între ele, în aşa fel încât la orice privire, cum s-a mai spus trebuie să ne închinăm Unităţii în Treime şi Treimii în Unim. Cine vrea să fie mântuit aşa trebuie să privească cu privire la Treime, însă mai este nevoie ca el să creadă cu fidelitate în întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Deci adevărata credinţă este a crede şi a mărturisi că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu şi Om, El este Dumnezeu, născut din substanţa Tatălui mai înainte de veacuri (de lume) şi El este Om, născut din substanţa mamei Sale în timp. Dumnezeu perfect (desăvârşit), Om perfect (desăvârşit), având un suflet raţional şi un corp omenesc, egal cu Tatăl Său ca Dumnezeu, mai mic decât Tatăl Său ca om, care cu toate că este Dumnezeu şi om, totuşi nu este doi ci un singur Hristos. El este unul nu prin schimbarea Dumnezeirii (divinităţii) în carne, ci fiindcă Dumnezeirea şi-a făcut proprie omenirea (a sa). ELeste unul, în sfârşit, nu printr-o mărturisire de substanţă, ci printr-o unitate de persoană. Căci precum un suflet raţional şi un trup omenesc sunt un singur om, la fel divinitatea şi

umanitatea sunt un singur Hristos, care a suferit pentru mântuirea noastră, a coborât în iad, a treia zi a înviat din morţi. S-a suit la ceruri, şade de-a dreapta Tatălui Dumnezeu atotputernic, de unde va veni să judece viii şi morţii. La venirea Căruia toţi oamenii trebuie să învieze cu trupurile lor şi să dea seama de faptele lor. Şi cei ce vor fi făcut bine vor merge la viaţă veşnică, şi cei ce vor fi făcut rău în focul veşnic. Aşa este credinţa ortodoxă şi dacă cineva nu crede cu fidelitate şi tare (ferm), este sigur că acela va pieri veşnic – Sfântul Atanasie cel Mare a fost foarte ferm în credinţă, a fugit din faţa morţii de 37 de ori, întărind Biserica Ortodoxă pe vremea arienilor eretici.

Am pus aceste trei Simboluri de Credinţă, spre a putea vedea că şi înainte de Simbolul de la Niceea, tot ortodoxia a fost credinţa apostolilor. Ortodocşilor, bucuraţi-vă de triumful adevărului.

Cele zece porunci ale Domnului Nostru Iisus Hristos

În legea veche zece porunci i-a dat Dumnezeu lui Moise, dar nu sunt suficiente acestea pentru mântuire, de aceea Mântuitorul zicea: „S-a zis celor din vechime: … Să nu ucizi;… iar Eu vă zic vouă: Oricine se va mânia pe fratele său ucigaş de frate este” deci Mântuitorul a completat aceste porunci mai bine zis le-a desăvârşit.

Porunca l-a: Eu, Iisus Hristos sunt Domnul Dumnezeul tău, să n-ai alt Dumnezeu afară de Mine!

Porunca a 2 a: Să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare şi să te închini lor, dar să-ţi faci Sfânta Cruce şi să te închini Ei, căci Eu Hristos am murit pe ea şi am iubit-o. Numai prin Cruce este mântuire.

Porunca a 3-a: Să nu iei numele Domnului nostru Iisus Hristos în deşert.

Porunca a 4-a: Adu-ţi aminte de ziua Duminicii şi o cinsteşte pe ea.

Căci Duminictt am creat lumea. Duminica am înviat din morţi. Duminica am, trimis pe Duhul Sfânt şi Duminica voi judeca lumea aceasta.

Porunca a 5-a: Cinsteşte pe Tatăl tău şi al Meu, al lui Hristos şi pe mama Mea şi a ta, pe Fecioara Maria, şi pe Biserica Mea, ca să-ţi fie bine în cer şi să trăieşti în veci, în pământul celor „blânzi”, Raiul.

Porunca a 6-a: Să nu ucizi, ci să înviezi suflete, prin credinţa în Hristos şi nici măcar să nu te mânii.

Porunca a 7-a: Să nu fii desfrânat spune Tatăl Meu, iar Fiul Lui vă spune: Să nu pofteşti femeia, nici cu ochii, căci este desfrânare.

— Porunca a 8-a: Să nu furi vă spune Tatăl meu, iar Eu vă spun: Nici măcar să nu doriţi ceva de la cineva.

— Porunca a 9-a: Să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, spune Tatăl Meu, iar Fiul Lui vă spune: Minciuna de la diavolul este, fiii lui Hristos spun adevărul…

10. Porunca alO-a: Să nu pofteşti nimic din ceea ce este al aproapelui

— tău, zice Tatăl meu, iar Fiul lui vă spune: Poftiţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea vi se vor adăuga vouă.

Biserica ortodoxă şi viaţa creştină 6. DESPRE SFÂNTA TAINĂ A SPOVEDANIEI

Domnul nostru Iisus Hristos a desăvârşit cele 10 porunci vechi.

Spovedania este una din cele 7 Taine ale Bisericii Ortodoxe, care se repetă de câte ori se simte omul împovărat de păcate şi vrea uşurare. Pentru ca Taina Spovedaniei să-şi facă efectul deplin, trebuie din partea celui ce vine la ea să îndeplinească câteva condiţii:

În primul rând, Spovedania să se facă de bunăvoie, condiţia supremă.

Spovedania să fie sinceră, se face în faţa lui Dumnezeu.

Să fie făcută cu umilinţă, smerenie.

Să nu fie prihănitoare, să nu dai vina pe drac, sau pe altcineva, ci să zici: Eu le-am făcut aceste păcate!

Să fie hotărâtoare: Nu mai fac aceste păcate, mai bine să mor. Hotărâre de îndreptare. Acestea le aduce omul, iar Dumnezeu prin preot aduce iertarea, şterge păcatele omului, ca şi cum n-ar fi fost.

Pentru ca un credincios să le poată îndeplini, are datoria să îndeplinească trei condiţii, care sunt:

Creştinul să aibă către Dumnezeu inimă de fiu;

Către aproapele inimă de mamă;

Iar către noi înşine inimă de judecător.

Către aproapele să avem inimă de mamă, aşa cum o mamă îşi iubeşte fiul ei, tot aşa trebuie să-i iubim şi noi pe cei din jurul nostru, în privinţa aceasta am să vă spun o istorioară.

În oraşul Constantinopol era o biată mamă tânără, al cărei bărbat a mers la război şi a murit acolo, ea a rămas văduvă, cu un copilaş în braţe, femeia s-a hotărât fiind creştină bună, ca să nu se mai căsătorească, ci să-şi crească acest copil în frica lui Dumnezeu. Singura

ei mângâiere îi mai era copilul, pe care l-a dus la Biserică, l-a învăţat rugăciunile şi Credeull-a păzit să nu spună minciuni, l-a învăţat să nu facă rele şi să fie cu frica lui Dumnezeu, iar copilul totdeauna era la Biserică şi se minunau oamenii de un asemenea copil.

Însă, vine vremea de a pleca în armată, care se făcea sub Imperiul bizantin vreme de 3 ani, iar în timpul armatei mama se ruga la Icoana Maicii Domnului pe care o avea în casă, ca să-l păzească pe băiat în armată. Băiatul termină armata cu bine, însă ce s-a întâmplat, copaii când sunt mici-scultă părinţii, iar când sunt mari se influenţează unii de la alţii şi se învaţă să facă răutăţi. Tocmai aşa s-a întâmplat şi cu acest băiat, când a venit din armată, mama

I-a primit bucuroasă, dar vede acum că Ioan nu se mai ruga. Mama îl cheamă la Biserică şi nu mai voia să meargă, el nu mai voia să postească şi aşa îi zicea mamei lui: „Lasă că ştiu eu să-mi port pălăria!”. Seara în loc să vină acasă se ducea cu alţi tineri, iar mama tot îl îndemna, dar văzând că n-o ascultă se ruga la Icoana Maicii Domnului, pentru el. În satul vecin trăia o vrăjitoare. O femeie îi spune mamei unde se duce el, iar mama l-a rugat să nu mai meargă la acea vrăjitoare.

Într-o noapte tânărul s-a dus la vrăjitoare, care auzind că mama lui nu-l mai lasă să vină la ea, îi zice vrăjitoarea: te rog să-mi spui concret: Pe cine iubeşti mai mult, pe mine sau pe mama ta? El a stat şi s-a gândit, iar vrăjitoarea i-a zis: „Eu vreau fapte nu vorbe! * – Du-te acasă şi să-mi aduci inima mamei tale, să văd de mă iubeşti cu adevărat!”

Era în puterea nopţii, mama îi pregăteşte patul, el însă întunecat de Satana fiind, mama acum îl ruga să nu mai întârzie. Ce rău l-a întunecat Satana, el caută cuţitul, o prinde pe mamă-sa de gură, ca să nu răcnească şi o înjunghie drept în inimă. Apoi, scoate inima afară, o spală cu apă rece şi a pus-o într-un castron de marmură albă, a spălat-o pe mama şi a cusiit-o la loc, apoi a îmbrăcat-o cu haine *se* sărbătoare, a luat inima într-o basma albă. Mergând prin pădure, cu inima mamei în mână, cum se arcuiesc crengile prin pădure, o creangă din pădure s-a îndoit şi l-a lovit peste ochiul drept, el acum era tocmai să ajungă la vrăjitoare. Atunci s-a frecat la ochi dedurere, dar aude imediat din inima mamei un glas: „Puiul mamei, te doare rău?” Când a auzit s-a trezit şi a văzut ce a făcut şi a început să plângă pentru acest lucru rău. Nu s-a mai dus cu inima mamei la vrăjitoare, ci s-a întors

acasă ca să nu se facă ziuă şi a început să răcnească: „Mama mea a murit!” Venind oamenii l-au întrebat: „Măi Ioane, de ce plângi?” „A murit mama!” Plângea foarte tare pentru că a omorât-o. El a chemat pe naşa de cununie, ca s-o spele pe mama lui moartă şi s-o îmbrace de înmormântare, femeile, însă se sperie văzând că mama lui a fost omorâtă, el însă nu se mai putea opri din plâns. Au înmormântat-o şi după ce au trecut câteva zile, vine o altă durere mai mare, a început să vorbească mama lui cu el, de câte două sau trei ori pe ceas şi-i zicea: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?” El, când o auzea se topea ştiind ce mamă bună a avut. Când lua castronul să mănânce, mama lui îi zicea: „Puiul mamei” de voia să se culce, înama iar îi vorbea: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?”

Văzându-se el aşa şi-a amintit că mama lui se lupta să-l ducă odată la o mănăstire la un duhovnic bun ca să se spovedească/căci mama îi zicea: „Hai la mănăstire, să-ţi fac un sfanţ Maslu, să te Spovedeşti” numai ca să-l întoarcă la Dumnezeu.

El s-a gândit acum, săraca mamă, cât se lupta cu mine să mă duc la mănăstire să-mi facă Sf. Maslu şi să mă Spovedească, acum mă duc eu singur la duhovnic. Când a ajuns la mănăstire, duhovnicul i-a citit molitva, iar el i-a spus duhovnicului: „Părinte, eu am un păcat foarte mare, uite cum am omorât pe mama mea!” Duhovnicul o, ştia pe mama lui, *fiul* ei acum plângea groaznic. Căci cine a omorât un om e oprit 25 de ani de Sf. împărtăşanie, dar cel ce şi-a omorât tatăl sau mama – după Sf. Grigorie – se opreşte de la împărtăşanie timp de 30 de ani, dar dacă vrei să te faci călugăr canonul se reduce la jumătate, orice păcat ai avea. Duhovnicul îl întreabă: „Vrei să te faci călugăr şi mai ai 15 ani de canon?” El a zis: „Părinte, în veac nu'mă mai căsătoresc şi mă duc la mănăstire să-mi plâng această crimă, fiindcă am fost fermecat aşa de tare, că n-am ştiut ce fac”. I-a dat preotul 15 ani canon şi a plecat acasă şi a dat casa unei – văduve sărace şi a spus că el se duce la lucru undeva. S-a dus la Iordan la mănăstirea Sf. Gherasim, care a fost slujit în viaţa sa de un leu. A bătut la poarta mănăstirii şi l-a văzut portarul trist şi hotărât şi i-a spus stareţului. Dar când intri în mănăstire, prima dată te Spovedeşte să vadă cine eşti. Duhovnicul ce la Spovedit i-a dat o chilie lângă clopotniţa mănăstirii şi i-a zis; „De acum, frate Ioane, faci ascultare ca toţi fraţii mănăstirii!” şi l-a pus la cele mai grele ascultări: la bucătărie, la Biserică, el însă tot timpul plângea şi cerea de la toţi iertare. Plângând le tăcea pe toate şi au văzut călugării ascultarea lui

cu lacrimi şi a stat la această ascultare în mănăstire vreme de 3 ani, iar duhovnicul şi ceilalţi călugări ziceau, că acesta orice păcat ar fi făcut l-a iertat Dumnezeu pentru ascultarea şi lacrimile lui. L-a chemat duhovnicul în seara de Florii şi i-a zis aşa; „Frate Ioane, din seara aceasta şi până în ziua de Paşti să nu mănânci nimic, aşa cum sunt câţiva călugări şi la noi în Sihăstria, care nu mănâncă în prima săptămână a Postului Paştilor nimic şi în săptămâna Patimilor la fel, de la Florii până în ziua de Paşti”. Ioan a zis: „Da, părinte!” Şi-a luat blagoslovenie şi s-a dus, dar duhovnicul i-a zis: „Dar, în Sâmbăta Paştilor să vii la mine! N-a mâncat nimic, nici apă n-a gustat toată săptămâna Patimilor. Apoi vine la duhovnic, care-l întreabă: „Ai ţinut toată săptămâna nemâncarea?” „Cu mila lui Dumnezeu, aşa părinte am ţinut”. „Din seara aceasta, sfrate Ioane noi soborul mănăstirii de 300 de călugări vom merge la Sfânta înviere, însă tu să nu vii, să nu mănânci nimic până în ziua de Paşti şi du-te în chilia ta, pune o candelă cu untdelemn, pune-i fitil, dar să n-o aprinzi, încuie uşa ta, să te rogi de seara până se face învierea, însă să nu aprinzi nici lumânare, nici nimic. Să te rogi aşa: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiiil lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Maicii Tale, iartă-mă pe mine păcătosul şi mă miluieşte!”

S-a pus pe rugăciune în chilie pe întuneric şi cum nu mâncase nimic de la Florii a slăbit tare şi uda pământul cu lacrimi, iar după două ore de rugăciune, s-a uitat la candelă, cum îi spusese duhovnicul, dacă se va aprinde candela singură, te-a iertat marna ta şi-ţi dăm voie să te împărtăşeşti. Văzând el că nu s-a aprins s-a mai rugat încă două ore cu lac rimi şi se bătea cu capul de pământ plângând şi zicând: „Iisuse Hristoase şi mama mea, iertaţi-mă şi nu mă lăsaţi! şi: „Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale şi ale mamei mele, iartă-mă că am fost criminal!” şi mai erau până la înviere încă două ore, dar aşa a slăbit că nu mai putea zice rugăciunea, numai cu mintea, era deja a 8-a zi de când nu mâncase nimic şi plângea continuu şi se ruga să-l ierte. Când au tras clopotele de înviere, deodată s-a aprins candela singură şi o lumină dulce a umplut chilia şi. un glas a venit de la Sfintele Icoane: „Puiul mamei, te-am iertat!”. Câtă bucurie l-a cuprins, până dimineaţa a plâns de bucurie, că după 3 ani de plâns l-a iertat mama lui.

Duhovnicul a venit şi a văzut candela şi a zis: „Te-a iertat mama ta, te iertăm şi noi!” cu cât făcea canon mai aspru, cu atât se auzea glasul mamei mai rar. Iar acum a auzit glasul iertării şi duhovnicul l-a

împărtăşit cu Sfintele Taine şi el a stat în mănăstire 60 de ani, până la vârsta de 97 de ani. Înainte de moartea lui cu 40 de zile i s-a arătat mama lui şi i-a zis: „Dragul mamei, unde sunt eu în veselia cea fără de margini acolo vei fi şi tu, căci ai făcut pocăinţă destulă şi de aceea raâm rugat Mântuitorului şi Maicii Domnului, că dacă nu te-am avut în lume jossă te am cu-mine aici unde sunt eu”. Şi după 40 de zile de la această vedenie moare şi s-a dus la bucuria fără de margini, prin rugăciunile Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale mamei lui, care acum era martiră.

Tot aşa s-a petrecut cu pustnicul Iacob din Vieţile Sfinţilor.

Acest pustnic trăia în pustie, era om învăţat, avea cunoştinţă pe un bogătaş, care i-a adus pustnicului Iacob pe cei doi copii ai săi, ca să-i înveţe carte. Un băiat şi o fetiţă au învăţat carte la pustnicul Iacob, dar diavolul prin aceşti doi copii l-a dărâmat pe pustnicul Iacob. Iacob pustnicul primind gând de la diavol, a curvit cu fetiţa, la care apoi îi taie capul, apoi îl omoară şi pe băiat. Apoi diavolul l-a aruncat în deznădejde şi Iacob pustnicul părăseşte pustia. Copiii ucişi i-a aruncat într-o apă şi pe când pleca de la chilie, după curvie se întâlneşte cu un alt pustnic bătrân, căruia i-a spus păcatele şi zicea Iacob că nu se va mai putea mântui niciodată. Bătrânul pustnic l-a sfătuit pe Iacob să meargă la marginea satului să-şi sape o groapă în cimitir şi aşa face. Iacob l-a rugat pe un sătean, ca o dată la săptămână să-i aducă puţină apă şi pâine. Acolo în mormânt a petrecut timp de 15 ani, plângând ziua şi noaptea ca să-l ierte Dumnezeu de cele două ucideri şi o curvie.

După Pravila Bisericii, nu se putea împărtăşi tip de 25 de ani. Au trecut 1 5 ani de şedere în mormânt şi Dumnezeuetrimite o secetă mare peste acel ţinut şi mureau oamenii şi animalele. Noaptea i s-a arătat în vedenie episcopului acelei cetăţi Iisus Hristos şi i-a zis: „Du-te la cimitir şi spune-i pustnicului Iacob să se roage pentru voi, că de nu se va ruga el nu vă dau ploaie!”

Episcopul pleacă cu tot poporul şi i-a spus lui Iacob de vedenie, iar el n-a vrut să se roage, zicând, că e prea mare păcătos.

Episcopul pleacă, dar i se arată iarăşi Mântuitorul, poruncindu-i acelaşi lucru. Iar vine episcopul la el şi nu-l lasă până nu iese din groapă şi începe să se roage.

Când şi-a ridicatpustnicul Iacob mâinile ia cer, i s-au făcut ca două făclii de foc şi au început să apară nori de ploaie şi atâta a plouat încât toate s-au veselit şi au scăpat de la moarte. Pocăinţa de 15 ani cu

lacrimi pentru curvie şi 2 ucideri i-a şters păcatul.

La fel, în Roma pe vremea persecuţiilor, unul dintre trădătorii creştinilor general de armată fiind, djji cauza căruia au murit zeci de creştini, la sfârşit şi el moare ca martir pentru Hristos, moare cu aceeaşi moarte cu care au murit cei trădaţi de el şi aşa şi-a mântuit sufletul lui.

Orice păcat ar face omul, oricât de mare, prin pocăinţă cu Canon, după Pravila Bisericească i se iartă omului, altfel nu se poate ierta.

Să avem către Dumnezeu inimă de fiu!

După cum un fiu nu se teme de tată, ci îl iubeşte, căci dragostea este cea mai mare, tot aşa trebuie şi noi să ne gândim: Oare ce fac eu acum îi place lui Dumnezeu? Sau mă duc în iad? Şi dacă ne judecăm noi pe noi înşine, nu mai cădem în judecata lui Dumnezeu. Omul când uită frica lui Qumnezeu şi când uită că stă în faţa lui Dumnezeu de-a pururea atunci greşeşte.

”.

Să avem minte de judecător!

Cine are minte de judecător se judecă: Măi, cuti-am inimă dreaptă către mama, către tata, către fraţi, către străini, eu îi urăsc, eu le doresc răul şi atunci omul se retrage, se spovedeşte şi nu mai cade în judecata lui Dumnezeu.

Pentru ca omul să se poată mântui, trebuie să îndeplinească 3 condiţii. Pe acestea mi le-a spus la Athos marele pustnic Paisie, când am fost acolo în vizită, în anul 1977 am fost la Muntele Athos, unde am văzut pustnici mari, unul se spunea că n-a mâncat timp de 40 de zile, venit de la Muntele Sinai. Ne-a condus un ghid la mănăstirea Burajieru, unde era slujbă zi şi noapte, călugării erau tăcuţi 24 de cete şi fiecare avea ora ei de rugăciune. Mergând prin pădure ani ajuns la un gard, care avea o sârmă, iar ghidul mi-a zis: „Trage părinte, de sârma aceasta!” şi sârma cobora într-o prăpastie. Numai ce văd că apare un bătrân pe o stâncă, cu capul gol, cu barba albă ca zăpada, care zice: „Oişte” – poftiţi! Am ajuns la peştera lui unde avea un pat de piatră, avea o icoană, o candelă şi avea un antreu unde ne-a primit pe noi, căci eram foarte obosiţi şi însetaţi. Pe alături curgea un pârâu cum e cristalul, el ne-a dat câte o bucăţică de zahăr şi un pahar cu apă rece, atâta avea şi ne-a prins foarte bine.

Acest pustnic avea 91 de ani şi nu vorbea mult. Pustnicul ne-a spus pe nume la toţi, cum ne cheamă: Dumneata eşti duhovnicul Ilie

Cleopa – duhovnicul mănăstirii Sihăstria şi arhimandrit, dumneata eşti părintele Ieromonah de la mănăstirea Bistriţa* dumneata eşti Vartolomeu, pictor şi diacon, ne-a spus pe nume la toţi, fără să ne fi văzut vreodată. Tălmăcitorul nu ştia cum ne cheamă, iar pustnicul ştia… A zis, preotul ghid: „Puneţi-i câte o întrebare pustnicului, că nu vorbeşte mult”. Eu, Cleopa, i-am pus cel dintâi întrebare:

— „Părinte Paisie, unde se mântuie omul, aici în pustia aceasta sau în viaţa de chinovie de obşte, sau în Lavre mari, sau anahoreţi, care stau câte doi sau trei călugări în pustie?”

El a stat puţin şi apoi a spus:

— „Omul se mântuie oriunde, şi-n pădure, şi-n oraş, şi-n sat, şi-n mănăstire dacă are aceste trei fapte bune:

Credinţă dreaptă în Iisus Hristos – ortodoxă – să nu fie sectară.

Faptele cele bune.

Smerenia, omul să nu se socotească pe sine că ar avea ceva al său, ci totul este de la Dumnezeu. Cine le are pe acestea se mântuie oriunde pe faţa pământului, cine nu le are pe acestea, nu se poate mântui!”

Pe urmă i-a spus părintelui Vartolomeu diaconul:

— „Dumneata ai venit în Sfântul Munte să înveţi pictura, dumneata să-L

pictezi pe Hristos în inima ta!”

Stareţului Victorin i-a zis:

— „Conduci suflete multe, eşti stareţ, să fii aşa, să amesteci blândeţea în toată vremea cu seriozitatea, să nu fii nici prea serios, nici prea bun, calea de mijloc”.

Lui loanichie i-a spus:

— „Dumneata ai venit ca să faci însemnări ca să scrii o cane, dar să şi raci câte ceva din ceea ce scrii!”

Şi după acestea n-a mai vorbit nimic cu noi.

Privitor la Spovedanie, ca să te poţi Spovedi şi împărtăşi, mai întâi ţii 5 zile de post, şi de n-ai oprelişte de la împărtăşanie vii la Spovedanie. Cei bătrâni ţin numai 3 zile. Se posteşte fără de vin şi fără ulei. Bătrânul şi bolnavul postesc numai 3 zile, iar în caz de moarte se da Sfânta împărtăşanie orice canon ai avea.

Cine mănâncă Miercurea şi Vinerea de dulce nu se poate împărtăşi 3 ani, după Canoanele Apostolice şi ale Sfinţilor Părinţi. Pentru mântuirea sufletelor, Biserica are 2 metode: Scumpătarea şi

Iconomia. În Apocalips \2 s-a văzut semn mare, te-au dat femeii două aripi ale vulturului celui mare ca să fugă de la faţa balaurului. Şi femeia era chinuindu-se să nască şi balaurul pândea când va naşte ca să mănânce copilul. Sunt cele două aripi ale Bisericii: Scumpătatea şi Iconomia.

La un preot trebuie să-i fie milă de sufletul care vine la Spovedanie şi a fost adus de înger, că a venit înaintea lui Dumnezeu, că preotul este numai un martor. Precum îi este lui Dumnezeu milă de toată lumea, aşa trebuie să-i fie preotului milă de cei ce vin la Spovedanie. Preotul cadoctor, cât timp se mărturiseşte un suflet trebuie să caute repede cu memoria în Dumnezeieştile Scripturi, în sfintele canoane şi în învăţăturile Sfinţilor Părinţi, care-i doctoria cea mai potrivită pentru rana acestui suflet, că nu se potriveşte la toţi la fel, să nu fie nici prea blând, nici prea îngăduitor, nici prea aspru, ca să nu-l descurajeze pe omul cu nădejdea slabă. Trebuie să citeşti cu atenţie canonul 102 de la Sinodul VI Ecumenic, ce i-a dat toată puterea Episcopului şi duhovnicului să împărtăşească de la caz la caz canoanele, după cum va găsi de cuviinţă.

Dacă o femeie vine la duhovnic şi-i zice: „Părinte am făcut 19 avorturi sau 7 sau 8”, duhovnicul întreabă aşa: „Femeie, hai, de când n-ai mai făcut avorturi?” Ea spune: „Părinte am făcut când am fost tânără, câţi ani or fi, poate sunt vreo 15, aceşti 15 ani se scad imediat din canon şi nu se mai socotesc. Canonul spune 20 de ani nu se împărtăşeşte pentru un avort, scăzând cei 15 ani au mai rămas doar 5. Cei cinci ani ce au rămas îi împărţi în trei, o parte îi dai la mila lui Dumnezeu, o parte îi iei tu ca duhovnic, având puterea să-i ierţi, iar o parte i-o dai-celui vinovat. Îi spui: „Femeie, ţi-au mai rămas 5 ani, ai să te opreşti de Sf împărtăşanie 2 ani de zile?” Dar o întrebi dacă nu cumva s-a mărturisit şi a mai făcut acelaşi canon, de şi-a făcut acest canon n-o mai opreşti. De s-a spovedit şi un preot a dezlegat-o fără de canon, de vezi că ea n-a primit doctoria, atunci îi dai canon din nou. Căci spun Canoanele: „Duhovnice, cum dezlegi tu ceea ce este de nedezlegat?”

Unii zic, că ei sunt mai buni decât Sfinţii Părinţi, dar de nu-i dai omului canon după Pravila Bisericii, să ştii preotule, că păcatul trece asupra ta şi mergi în iad şi tu preotul şi cel pe care nu l-ai tămăduit.

7. CANOANELE PENTRU PĂCATE DUPĂ PRAVILA BISERICII ORTODOXE

I

Cine şi-a stricat fedoria – 40 de zile de post cu 100 metanii pe zi.

Preacurvie, pe care o fac cei căsătoriţi, oprire de la Sf împărtăşanie

15 ani. Vine cineva la împărtăşanie şi spune: Eu, părinte, n-am greşit acum, ci când arh fost de 40 de ani, iar acum este de 80 de ani. îl întrebi: Te-ai mărturisit, ţi-ai făcut canonul? Dcă nu, atunci are 15 ani canon pentru acest păcat. El s-a spovedit dar n-a primit canon după rana lui şi rana lui este nevindecată, îi mai dai câţiva ani de canon şi bătrânului îi dai ceea ce poate face el, fiind bătrân degeaba îi mai dai metanii şi post ce nu poate face, ce să-idai? îi dai rugăciune, Psal nul 50 zis o dată după Pravila de la Govora este egal cu 25 de metanii, îi spui: Moşule, ştii Psalmul 50: „Miluieşte-mă, Dumnezeule...?” Dumneata eşti la pat bolnav nu poţi face altceva, să zici Psalmul 50 de atâtea ori pe zi, să plângi şi să-ţi gară rău de păcatul făcut, atâta vreme zici Psalmul şi apoi vii la Spovedanie şi împărtăşanie. Fac excepţie cei bolnavi de moarte, cărora li se dă Spovedania şi împărtăşania pe loc, indiferent de canonul ce l-au avut până în ziua morţii. Preacurvarul de face 250 metanii la zi, mâncare uscată după orele 15, timp de 3 ani, aceasta făcând-o în al 4-lea an i se dă Sf. împărtăşanie – Vezi Pravila lui Nicodim Sachelarie, Mănăstirea Cernica 1940 la litera C.

— Preacurvia cu naşă-sa, 9 ani oprire şi metanii în zi 150.

— Preacurvie cu fină-sa, ce a botezat-o, 12 ani oprire şi metanii 300 la zi.

— Prav. Bis. de la Govora.

— Sodomia – 20 ani oprire de la împărtăşanie, homosexualii.

— Cu dobitoace, 20 ani oprire.

Păcatul curviei, pe care-l fac cei necăsătoriţi, 7 ani oprire de la împărtăşanie, iar în al 8-lea an se împărtăşeşte – după Sf. Vasile cel Mare.

Canonul 59.

Uciderea fără voie, oprire de la împărtăşanie 10.

Uciderea de voie, oprire 25 se ani.

Uciderea părinţilor, oprire 30 de ani.

Avortul, uciderea copiilor, pentru un avort oprire 20 de ani după Sinodul

VI Ecumenic. Canonul 91 şi Sf. Vasile cel Mare Canonul 56. De la

10 avorturi în sus nu sedă-Sf. împărtăşanie până în ziua morţii, sunt l o ucideri.

Femeia ce a pierdut copilul fără voie, l an oprire de la împărtăşanie.

Femeia ce bea ierburi ca să nu nască coconi, 7 ani oprire şi 200 metanii la zi.

W. Femeia de va începe, şi nişte farmece oarecare va bea, ca să se scurgă; ca să se lepede dintr-însa, 8 ani oprire şi metanii 67 la zi, iar de i se va întâmpla a muri să nu se îngroape de preot – după Pravila Bisericească de la Govora, pag. 115 şi Pravila Mare Bisericească, glava 374.

— Iar de i-ace şi bărbatul aşa, mai rău este, nici Biserica să nu-i primească Prescura lui, nici prinosul lui, de nu se va pocăi, după Pravila

Bisericească de la Govora, pag. 98. Canonisiri: să crească un copil sărac.

Să meargă la cimitir un număr de zile.

— Cei ce se opresc de a avea copii, 2 ani oprire de la împărtăşanie cu 80 metanii la zi.

— Pentru furt, se dă înapoi ce s-a furat, altfel n-are iertare.

— Pentru bătaie, să se roage, metanii multe, oprire de a mai bate.

— Pentru pâră, pârăşte pe altul – părere de rău.

— Pentru vrăjitorie, descântătorie şi fermecătorie, cel ce caută în palmă, chiromanţia, cel ce caută în bobi, cel ce caută în cafea, cel ce caută în cărţi, toţi aceştia se opresc 4 ani de la împărtăşanie. Cel ce a fost la vrăjitoare ca să facă să meargă cutare după el în căsătorie, sau fata cutare sau băiatul cutare, sau săjnvrăjb ea scă pe cutare, ca să n-o ia pe cutare, aceştia se opresc 7 ani de la împărtăşanie. Iar care a fost la fermecătorii care fac otrăvuri de moarte, fermecătorii, care leagă mana la vite, care leagă nunta, toate acestea st fac cu puterea drăcească, aceştia se opresc 20 de ani de la împărtăşanie.

— Vrăjitoria – cel ce spline vrăjitorii (descântă) se va canonişi ca şi ucigaşul cu 20 de ani oprire de la împărtăşanie (Vrăjitoarele). Femeia ce va fermeca străinii şi pe ai ei – 9 ani oprire să aibă de la împărtăşanie 500 metanii pe zi.

— Cei ce merg la vrăjitoare – 6 ani oprire de la împărtăşanie.

— Cine caută încărţi 6 ani oprire.

— Cine a fost la vrăjitoare din neştiinţă, 4 ani oprire de la împărtăşanie.

— Cei ce merg la vrăjitoare din neştiinţă, 4 ani oprire de împărtăşanie.

— Celor ce mărturisesc de voie păcatul vrăjitoriei sau de farmece, le scurtăm pocăinţa la 3 ani, dacă vreau să ajune zilnic, să mănânce mâncare uscată odată în zi după orele 15, încât numai să trăiască şi 250 metanii la zi cu fruntea la pământ, timp de 3 ani fac, aceasta (vrăjitoarele).

Articol I. Cine mănâncă sânge, mortăciune – 5 ani oprire de la împărtăşanie.

1) Cine nu posteşte Miercurile şi Vinerile de peste an, 4 ani oprire.

2) Cine crede în vise-l an de-zile oprire de la împărtăşanie.

1 20. Pentru beţie, 2 ani oprire de la împărtăşanie după Pravila Bisericii. De vrea să primească canonul şi să nu mai bea alcooluri deloc, după canon îi spui, l an de zile îţi dau voie să bei în zilele de marţi, joi, sâmbătă şi duminică, câte un pahar mic de vin şi unul de ţuică, pentru a-l învăţa să se înfrâneze, după ce vei ţinea un an de zile înfrânare as>, apoi vorbim de împărtăşanie, îi dai înfrânare, pentru că la un om ca acesta e mare păcat să-i dai Sf. împărtăşanie fără de înfrânare.

Cine fumează tutun se opreşte de la împărtăşanie 2 ani, dacă îşi dă cuvântul că nu mai fumează. La fel se canoniseşte şi luxul, împodobirea cu haine şi alte podoabe – 2 ani oprire de la împărtăşanie. Toate care se vopsesc (ochi, buze, unghii) care umblă în pantaloni, se opresc 2 ani de la împărtăşanie.

Pentru înjurături se opreşte 2 ani de la împărtăşanie.

Pentru documentare. Preoţii să studieze Revista BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ Nr. 6 – 7/1956, pag. 570, unde sunt puse Canoanele Apostolice şi ale celor 7 Sinoade Ecumenice şi locale pentru Taina Spovedaniei. Un preot nu po ale dezlega ceea ce e de nedezlegat şi care nu poate fi dezlegat decât de episcopi. Un preot nu poate dezlega, ceea ce a legat un alt preot, fiind în viaţă acela, iar de a murit dezleagă episcopul – după Sinoadele Ecumenice. Aşa au rânduit sfinţii.

Dacă un creştin moare, având canorî de la preot după rânduiala canoanelor Bisericii şi nu apucă să se împărtăşească, se mântuie, deoarece era pe drumul cel drept al Bisericii, dar de moare fără de

canon, după-Pravila Bisericii, păcatul rămâne asupra Preotului şi asupra păcătosului şi amândoi merg în iad. Nu sunt preoţii de azi mai sfinţi, decât Sfinţii Părinţi în număr de 3.635, care au făcut aceste Canoane. Aplicând Canoanele mântuim şi pe creştin şi se mântuie preotul şi el însuşi.

8. CUM SE POATE REDUCE CANONUL LA SPOVEDANIE

Exemplu: Un tânăr căsătorit a căzut în păcatul preacurviei de curând. Iată ce canon i se dă şi cum se reduce acest canon. Care-i tânăr, deog-ajă se opreşte de la Sf. împărtăşanie timp de 15 ani. Dar el zice: „Părinte, îi prea mult şi n-am să mai trăiesc atâta!". Atunci îi gata, Canonul l al Sf. Ioan Postitorul „Chinuirea trupului scurtează anii pocăinţei!" Clar, măi băiete, nu-ţi dau 15 ani dar:

Ai să-mi posteşti toate posturile de peste an şi Miercurile şi Vinerile şi Lunea – îi scazi 2 ani, de va spune „Da!"

Vrei să ţii post negru Miercurea şi Vinerea până la apusul soarelui timp de l an de zile, mai scazi 2 ani…

Vrei un an de zile să nu bei vin, niciun fel de băutură alcoolică şi să nu mănânci carne? – mai scazi 2 am.

Vrei să faci milostenie cu 100 metanii la zi timp de l an şi să zici

Psalmul; 50 de 7 ori pe zi? – îi mai scazi 2 ani.

Vrei să mai faci 50 metanii pe zi, mai scazi un an, de face 100 îi mai scazi 2 ani.

6. Vrei să nu mănânci carne, mai scazi l an.

Canonul acesta se face numai timp de l an de zile.

De ţine acest canon, adunaţi laolaltă toţi fac 11 ani scăzuţi, deci mai rămân 4 ani din Canon, aceştia se pot împărţi în 3 şi aşa că mai rămâne l an şi jumătate până când se va împărtăşi păcătosul.

Sfânta împărtăşanie nu se dă după un an de zile canon, care l-a făcut, ci după trecerea anilor de la împărtăşanie. A fost opriM5 ani-dartinând această rânduială au mai rămas 4 ani după care se va împărtăşi. Îi scazi canonul în măsura în care îşi ia obligaţia să facă acest canon: împărţi în 3 cei 4 ani, o parte îi pui la mila lui Dumnezeu, o parte îi iei tu, iar o parte îi laşi păcătosului, aşa că nu se va împănaşi l an sau 2 ani după exemplul cu preacurvia. Numai după trecerea unui an sau 2 ani, după terminarea canonului i se dă împărtăşania. El zice: „Părinte, fac 200 metanii la zi", de mai face îi scazi încă din ani.

Acesta este canonul şi aşa se procedează cu toate păcatele pentru oamenii tineri şi sănătoşi.

Canonul şi reducerea lui pentru bătrâni şi bolnavi

Vrei să rosteşti Psalmul 50 de 4 ori pe zi, ţine loc de 100 de metanii, îi scazi 2 ani din canon.

Vrei să posteşti Miercurea şi Vinerea, se dă după putere, 2 ani, scazi.

Zi rugăciunea aceasta cât de des poţi: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!" scazi încă 2 ani.

Să spună toate rugăciunile câte le ştie, mai scazi 2-ani.

Plâns pentru păcate şi căinţă fierbinte, mai scazi 2 ani.

Acest canon îl ţin cei bătrâni tot timp de l an, în acest fel procedăm cu cei bătrâni şi bolnavi. Cine e pe moarte i se dă Sf. împărtăşanie indiferent de ce canon a avut.

Canoanele sunt un medicament împotriva păcatelor şi nu pedepse, fără aceste canoane nu poate omul scăpa de diavol şi de păcat. Numai când primeşti canon greu vezi cât este de mare păcatul pe care l-ai făcut şi te fereşti de a-l mai face. Este bine ca creştinul să caute duhovnicii cei mari, măcar o dată în viaţă să te Spovedeşti la ei, din copilărie până la zi – Spovedanie generală – căci numai aşa te vei simţi uşurat şi te vei mântui. Când eşti bolnav cauţi cel mai bun doctor, când eşti păcătos caută cel mai bun preot duhovnic şi pe cel mai aspru, care poate vindeca rana ta. Dacă preotul nu ştie să-ţi dea canon, poţi să ţi-l iei singur canonul şi după ce l-ai îndeplinit să mergi la duhovnicii mari ca să te dezlege. Fierul numai dacă este pus în foc la temperaturi mari se îndoaie, când îl loveşte fierarul cu ciocanul, aşa şi sufletul, când este vârtos în păcate, numai făcând canon aspru se va putea scăpa de păcat şi va sta plecat înaintea lui Dumnezeu. Focul nu este o pedeapsă pentru fierci un mijloc de a-l îndrepta, de este strâmb, la fel şi Canonul nu este o pedeapsă, ci un mijloc de îndreptare a păcătosului.

9. CUM NU SE CADE A IERTA PĂCATELE DE PREOŢI FĂRĂ CANON

Un preot ce venise din Ostrovul (Insula) Ciprului, ne-a spus nouă, că o femeie oarecare, se îndeletnicise cu descântece şi cu vrăji. Pe această vrăjitoare o rugase o femeie să-i facă meşteşug drăcesc, pentru ca să-l atragă pe un bărbat la pofta curviei ei. Deci, vrăjitoarea a trimis la acest bărbat pe doi draci, pentru a-l birui pe el la a lor voie. Dar, ducându-se acei draci spurcaţi, s-au întors înapoi fără a putea face vreo ispravă. Iar vrăjitoarea întrebându-i pe draci, din ce cauză s-au întors fără biruinţă, acei draci i-au răspuns: „Fiind siliţi de puterea lui

Dumnezeu – au zis ei – l-am aflat pe bărbatul acela făcându-şi canonul fără de ştirbire, cel dat de preot, pentru aceea nici n-am îndrăznit a ne apropia de el, că acela tocmai se mărturisise preotului amintit mai sus şi luase de la el canon, precum poruncesc Dumnezeieştile Pravile”.

Apoi i-a întrebat pe ei muierea: „Oare cu toţi care sunt sub canon se întâmplă aşa”.

„Ba nu – au zis dracii – ci numai cu aceia la care le dă poruncă acel preot, care-i învaţă pe ei din Legea lui Dumnezeu şi din Scripturi, şi din ele le dă porunci şi Canon. Şi pentru acestea noi nu îndrăznim să ne apropiem de ei, fiindcă ne temem de legile lui Dumnezeu, iar cei ce de la sine învaţă şi dau porunci, de unii ca aceştia nu ne temem, nici nu fugim vreodată”.

Deci, acestea auzind vrăjitoarea de la dracii cei necuraţi şi nădăjduind în învăţătura preotului a alergat degrabă, s-a apropiat de dânsul şi mărturisindu-şi toate păcatele sale, cerea poruncă – Canon. Însă, preotul cruţând-o pe ea, nu-i dădea Canon, nu-i punea asupră-i poruncile ce se dădeau după Pravilă, iar ea se ruga zicând: „Nu mă cruţa pe mine nicidecum, ci după legea lui Dumnezeu şi cu Dumnezeieştile Scripturi să mă judeci pe mine, pentru că de acestea au mărturisit dracii că se tem”. Deci i-a dat preotul poruncă şi Canon, 20 ani oprin Je împărtăşanie şi de atunci s-a înţelepţit femeia, cu darul lui Dumnezeu.

Acestea le-a spus acel preot, care s-a iscusit singur la unele ca acestea.

De atunci el încredinţându-se şi temându-se, cu mai multă grijă învăţa şi poruncea din Dumnezeieştile Scripturi, iar nu de voia sa. Acest cuvânt se potriveşte cu cel din Pateric, pentru un stareţ, care în copilărie fiind feciorul. popii idolesc, fiind în capiştea idolească, a auzit de la dracii care vorbeau cu domnul lor, cât de mare este înălţimea vieţii călugăreşti, şi el înţelegând acestea s-a apropiat de viaţa călugărească şi s-a făcut călugăr iscusit.

10. AŞA NE SPOVEDIM NOI CREŞTINII ORTODOCŞI

Mântuitorul nostru Iisuă Hristos i-a poruncit Apostolului Petru: „Ia cheile împărăţiei cerurilor şi oricâte vei lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi oricâte vei dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri” (Mt.! 6, 19), iar după slăvită Să înviere le-a zis: „. Şi zicând acestea a suflat asupra lor şi le-a zis: „Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine vor fi ţinute” (Ioan 20, 22

– 23). Rrin aceste cuvinte a întemeiat Sfânta Taină a Spovedaniei, Taina mântuirii noastre. Fără Taina aceasta a Spovedaniei, nu poate niciun om să se mântuiască, fără să ne uşurăm de păcate nu putem intra în ceruri. De aceea această Sf. Taină se dă în dar, fără de bani, tuturor creştinilor.

Creştinul ortodox nu se poate Spovedi oricum, mai întâi trebuie să se pregătească. Cel ce vine la Spovedanie trebuie să fie nemâncat, după ce a postit 5 zile înainte de Spovedanie. Fără 5 zile de Post nu se dă Taina Spovedaniei şi împărtăşaniei. Nu poate un preot să dezlege ceea ce a legat alt preot, fiind în viaţă preotul ce a legat, face mare păcat preotul ce dezleagă pe cel legat. Fără Canoane nu se şterge niciun păcat, de nu-i dai Canon celui ce vine la Spovedanie, iar va cădea în acelaşi păcat de mai înainte. Canonul este medicament şi mijloc de îndreptare.

Şi acum vom reda pe rând păcatele pe care le pot face creştinii şi cât de mari sunt aceste păcate. Preotul la Spovedanie stă în faţa Icoanei Mântuitorului în picioare, având pe masă înaintea sa Sf. Evanghelie şi Crucea, cu un sfeşnic în care arde o lumânare. Preotul este îmbrăcat cu Epitrahil şi Felon ca la toate cele 7 Taine, nu se fac e nicio Taină numai cu Epitrahiliil”. După ce a făcut Molitva pentru Spovedanie la creştinii de faţă, creştinii la Spovedanie spun numele de botez. Este bine ca fiecare creştin să vină cu păcatele; scrise pe o hârtie de acasă, pentru a face o Spovedanie completă iară a uita ceva. De este duhovnic slab cauţi unul mai bun, pentru a te vindeca de păcate, aşa admite schimbarea duhovnicului, dar pentru a spune la unul unele păcate şi la altul altele acesta este-păcat. Bolnavii gravi caută chirurgul cel mai bun şi cei cu păcate mari caută chirurg sufletesc bun şi pe cel mai priceput.

SPOVEDANIA CREŞTINILOR ORTODOCŞI

— L. Am păcătuit fără să gândesc că supăr pe Dumnezeu.

Am amânat pocăita (Spovedania) îndreptarea.

Am. gândit, zis voit (hotărât sau nu) să mă sinucid.

M-am deznădăjduit (la a doua, descurajat).

Am contrazis adevărul de credinţă (zicând, cutare nu-i păcat).

Am întristat şi alungat pe Duhul Sfânt cu păcate mari.

Sunt mândru, am hulit faptele bune ale vecinului (Mândrii râd de creştini).

Am socotit Sf. Scripturi mincinoase…

Am scris că nu există Dumnezeu.

Ani gândit şi vorbit cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii

Domnului şi a sfinţilor, le-am făcut eu, tare plouă, prea ninge.

Am crezut şi susţinut calendarul vechi.

Am zis ca timpul merge tot pe vechi.

Am botezat a doua oară, cununat. (Pe vechi sau la sectari).

N-am dat învăţătură despre păcat celor neştiutori.

Am crezut, făcut, mers la spiritism (cu cheia, cheamă morţii, masa mişcă).

Am. avut, crezut şi povestit vedeniile mele altora. Oprire l an.

M-am lepădat de ortodoxie şi am dezertat la sectari, catolici, stilişti.

Am zis că, Adventiştii fac bine serbând Sâmbăta.

Am urât învăţătura despre Dumnezeu, Rai, Iad, Maica Domnului.

20. Am omorât oameni, cu voie sau fără voie (UCIDERE), Canon 25 ani.

'21. Am defăimat infirmii şi bătrânii (îngânat, poreclit, râs) pătimaşii.

Am oprit plata lucrătorilor, nu plătim cât ne-am tocmit.

Am amărât, certat, lovit, judecat, vorbit de rău. pieptul şi episcopul.

N-am mulţumit lui Dumnezeu şi aproapelui pentru binefaceri.

Am amărât peste măsură, certat, defăimat, lovit, îmbrâncit, ponegrit

(de curvie, de cinste, înjurat, blestemat, n-am ascultat de părinţi, naşi).

Am avut gânduri spurcate la Icoane.

Am îndoială în existenţa lui Dumnezeu, Rai, Iad.

N-am iubit pe Dumnezeu, mai presus de orice.

M-am numit creştin şi am dus viaţă de păgân.

Am mers la adunări sectante, oastea D. cu instrumente.

Am intrat în Sinagoga evreiască, moschee turcească (la mare), în

Biserica Catolică, am plătit slujbe la ei.

Am mers la adunări sectare, casa lor, m-am rugat cu ei, i-am primit, am luat daruri de la ei, am intrat în casă la stilişti şi necununaţi şi i-am primit în casa mea (mare păcat).

M-am căsătorit cu schismatic, stilist, catolic, evreu, ateu, turc.

Am în casă, am dat la alţii cărţi rele, sectare, pornografice.

Am dormit în mănăstiri de călugări (de maici) şi în chiliile lor, am mâncat carne în mănăstire unde nu se mănâncă.

Am zis că toate religiile-s de la Dumnezeu, tot la Dumnezeu se roagă.

Am profanat semnul Sf. Cruci (călcat cu picioarele, cusut în aşternut, am dat anaforă pe jos)

Am vorbit, ascultat glume cu cuvinte sfinte (la pastile cailor, tatăl nostru-n podul vostru, a treia zi după Scripturi).

Am defăimat numele sfinţilor (Măi Gheo, Măi Io, Văsă)

M-am ruşinat a mă ruga în societate (la masă, trec pe lângă Bis. fără să mă închin). Nu se duc flori pe Sf. Masă…

Am călcat şi nu m-am luptat de-ajuns să păzesc poruncile.

M-am înfierbântat a face păcate (mânie, desfrânare, răzbunare).

Am râs de cel credincios ortodox (e pocăit).

Am pus perdele, zorzoane, flori de mireasă, panglici la Sf: Icoane.

Am spus „Mama” în loc de „Maică”, „Maicii pomnului” (batjocură sectară).

Am fumat şi servit pe alţii cu foc, ţigări, mascat. Canon 2 ani.

Am mers la ghicitori, descântători, vrăjitori, fermecători, preot ce deschide cartea sau spune viitorul, am ghicit, descântat. Am ghicit în glumă în cafea, bobi, cărţi, palmă, descântece de deochi de 9 ori Tatăl nostru.

Am stat pe soleia Sf. Altar, partea ridicată pe lângă Iconostas.

Am folosit stupefiante (marihuana, cafea, ţuică) cine se împărtăşeşte nu are voie să folosească de loc acestea.

Am crezut în visuri. Vinerile şi Miercurile se ţin toate, unde nu scrie hărţi, spun altora visurile mele.

M-am împărtăşit de un preot, fiind legat de altul.

Am zis rugăciuni la descântec, am jurai strâmb, drept.

Am pârât pe alţii din ură şi din răutate.

Am presupus, judecat rău şi asuprit pe alţii.

M-am certat, bătut, judecat cu fraţii şi surorile mele după trup.

Am blestemat, dat diavolului pe alţii, lucruri şi vite.

Am zis diavolului, am afurisit pe alţii, am silit pe altul să jure.

M-am legat pe mine şi pe altul cu jurământ (să tăgăduim furtul).

Am tras pe diţii la judecată.

Am zis „Zău” lui Dumnezeu.

Am luat Sf. împărtăşanie cu nevrednicie şi am scuipat în acea zi.

M-am jurat (să mor, să n-am parte, să chiorăsc).

Am înjurat de lucruri sfinte (tuţi papucii tăi, tuţi norocul tău – am repetat înjurătura).

Am chemat numele sfinte la toate nimicurile.

Am sărutat Sf. Icoane, când nu trebuia (vis rău, necurăţenie).

Am scos părticele contra vrăjmaşilor.

Am cerut în rugăciune ce e vătămător (Loz în plili curvie, furt).

Mi-am dorit moartea, de necaz (mai bine muream, de ce nu mor).

Am făgăduit şi n-am împlinit (Făgăduinţa făcută lui Dumnezeu şi Bis.

dă-o iute).

Am forat în vremea zilelor sfinte (cumpărând, vânzând, lucrând, dormind, petrecând).

Am stat în frunte în Biserică şi în faţă la toţi.

Am intrat în Naosul Bisericii, de la jumătate la Altar sau în dreapta unde stau bărbaţii.

N-am venit regulat la Biserică (3 Duminici la rând şi în sărbători).

N-am dus la Bis. daruri (prescuri, vin, ulei, tămâie, lumânări).

Am mers prea târziu şi am ieşit prea repede din Biserică, ca şi Iuda.

Am dus lumânări ce nu-s de la Biserică.

Am cugetat rele, rugat de formă, căscat, dormit, vorbit, râs, uitat înapoi, stricat aerul, mers certat, gânduri şi imaginaţii spurcate, am mâncat şi băut la «rugăciune şi acasă.

N-am sfinţit Duminicile şi Sărbătorile cu Rug, Fapte bune, n-am mers la Biserică.

Am intrat în Bis. necuviincios (mâinile, picioarele, capul gol).

N-am făcut cele 7 Laude zilnic.

Am făcut metanircând nu trebuie şi când trebuia n-am făcut. Nu se fac Vineri de la orele 16 până Duminicala orele 16, numai închinăciuni se fac, zilnic 50 metanii şi 150 închinăciuni. Cine are Canon face în toate zilele.

Stând acasă nu m-am rugat în vremea Sf. Slujbe.

Am intrat în Biserică nefiind curată (la bărbat, nespălat, neprimenit)

Am oprit pe alţii de la Sf. Biserică.
Am ţinut post negru în zile oprite, Sâmbăta şi Duminica
N-am crescut copiii şi fmiijin frica lui Dumnezeu.
M-am arătat nemulţumit (a) faţă de părinţi.
Am amărât, certat, defăimat, mâncat viaţa, întărâtat la mânie, lovit, îmbrâncit, nu m-am supus soţului (bărbatul, n-a ascultat de soţie, la bine).
Am divorţat de soţ – soţie.
Am gândit să mă răzbun şi m-am răzbunat (mi-a zis… i-am zis).
Am urât pe alţii şi le în dorit moartea pe moment.
Am bătut rău pe alţii.
Am clevetit, amărât, certat, defăimat, ponegrit, judecat, osândit pe alţii.
M-am spălat imediat după ce am păcătuit, casă nu rămân gravidă, făcând avorturi nenumărate.
Am contribuit la uciderea sufletească şi trupească a copiilor mei.
Am făcut băi, injecţii, masaje, sărituri, ridicături, băut ceaiuri am luat tablete şi am avortat (dacă a avortat din aceste metode) dacă nu, spune motivul.
Am îndemnat, învăţat, ajutat, dus, am făcut avort la altele, n-am oprit alte persoane să facă avorturi, pază de a nu avea copii. Canon 20 ani.
Am pierdut fără voia mea, sarcina l, 2, 3, 4… copii.
Am avortat l, 3, 5, 10 – 30. copii, de la l e în sus numai la moarte ia împărtăşania.
Am înăbuşit copilul lângă mine, botezat sau nebotezat.
Din neglijenţa mea mi-au murit copii în apă, în joc, l, 2, 5.
Am lepădat copiii vii pe drumuri.
M-am păzit de a nu face copii, mare păcat.
N-am fiăcut molitvă după avorturi, la 40 de zile.
Mi-am ucis sufletul, făcând voia trupului.
l Q6. Am făcut rămăşaguri, pariuri (am silit soţul să-mi cumpere lucruri).
Am chinuit, omorât, animale, păsări, insecte, bătut, înţepat, înfometat.
Ambotezat. copiii avortaţi.
Am avut gânduri necurate, pofte trupeşti m-am îndulcit cu ele…
Am făcut păcat, cu ochiul, privit deşertăciune (televizor, filme

porno ş.a.).

Am căutat prilej de păcat (să atrag pe cineva la curvie).

112. Am vorbit şi ascultat vorbe deşarte, (prostii, vorbe goale).

...113. Am cântat şi ascultat cântece lumeşti şi sectare.

Am jucat şi mers la nunţi, baluri, disco, filme, spre a păcătui.

Mi-am aţâţat singur poftele trupeşti, mâncând şi bând peste măsură m-am încrezut în puterea mea căzând în păcat (o fată rămasă cu un băiat singură).

Am făcut fapte necuvioase înaintea altora (sărutat la jocuri, am dprmit soţ şi soţie înaintea altora)

Am râs mult (cu glas, cu lacrimi, am jucat jocuri, titirez, cărţi, intrat la restaurant).

Am dat bani la mascaţi şilăutari.

M-am purtat obraznic faţă de bărbaţi şi femei.

Am păşit şi săltat curveşte (dacă fata merge pe stradă cu băiatul).

Am în casă poze necuvioase, la răsărit (cu capul goi, cercei, mireasă împodobită, bărbat cu cravată, în locul Icoanelor).

— Am cârtit împotriva lui Dumnezeu, că nu mă izbăveşte de curvie.

— M-am întinat în somn, treaz (a), când ne-a strâns cineva în braţe, din frică, din vise urâte, amintiri.

— N-am ieşit afară din Biserică când mi-a venit necurăţie.

— Mi-am stricat fecioria, făcând malahie.

— Am făcut malahie, singur, cu alţi fraţi, surori, veri, verişoare. Sodomie:

femei cu femei, bărbaţi cu bărbaţi, 20 ani canon.

— Am privit feţe străine cu gânduri necurate (văzând doi îmbrăţişaţi am crezut că păcătuiesc).

— Preacurvesc (scrie soţ sau soţie), a căzut după cununie sau înainte de cununie, de câte ori, în zile oprite, cu ciclu, gravidă, în vreme de post.

Canon 15 ani.

— Am preacurvit înainte şi după cele sfinte şi le-am luat fiind necurată

(fiind în păcat sau ciclu). Femeia 7 zile este necurată, timp în care nu intră în Biserică, nu pot trăi soţ şi soţie.

— Am preacurvit peste fire de mai multe ori în 24 de ore.

— Am preacurvit cu dobitoace, păsări.

— Am avut gânduri spurcate.

— Am trăit necununat ani l, 2, 3, 4, toată viaţa, iară cununie la preot.

Am luat Sf. împărtăşanie având ciclu, şi am vomitat după Sf. Împărtăşanie. Având ciclul 7 zile nu te poţi împărtăşi.

Am făcut vrăji şi le-am îngropat sub prag.

Am făcut nunţi şi petreceri cu muzică în post.

Nu m-am ostenit de-ajuns pentru a-i scoate din desfrâu pe cei căzuţi.

M-am căsătorit cu altă femeie, nefiind divorţat de prima.

Am mers la Molitvă înainte de 40 zile după naştere.

Am avut visuri spurcate.

Am păcătuit cu trupul meu şi am avut gânduri spurcate.

Am preacurvit în diferite chipuri (despuiaţi de tot, în diferite poziţii).

Am scris scrisori, cu scopul desftânării, să ne întâlnim. Ziare porno.

Am dat prilej de desfrânare (discutând mult, nemişcat, primind în casă bărbat, fiind singură-singur).

Am zis, că păcatul curviei nu este aşa de mare.

Am făcut gomorie. Canon 20 de ani.

Am făcut sodomie. Vezi Sodoma şi Gomora în Biblie, Cartea Facerii.

Canon 20 de ani.

Am curvit (cei necăsătoriţi) preacurvit (cei căsătoriţi) sufleteşte. Femeia lăsându-şi bărbâtiul şi meregând cu altul preacurveşte şi trupeşte şi sufleteşte.

Prin păcat părăsim pe Dumnezeu, ne lipim de diavol. Curvia Canon 7 ani.

150. M-am aprins de curvie, asupra preotului (preoteasă) călugăr, călugăriţă... 151. Am preacurvit cu preot, preoteasă, călugăr, călugăriţă, am gândit.

AnI preacurvit cu mai mulţi bărbaţi, evreu, cu catolic, cu turc, cu sectar, rudă apropiată, naş, fin, cumnat, nepot, 2 fraţi, 2 surori, fiii, fiică.

M-am rugat la diavol, să-mi aducă înainte femeia să păcătuiesc.

M-am căsătorit cu rudenie de sânge, de cuscrie.

Am avut gânduri spurcate asupra mamei, tatii, surorii, fratelui.

Am dormit cutată, fraţii, nepoţii fiind mărişoară.

Am dat spurcăciuni la soţ şi alţii.

Am preacurvit cu morţi, cu gândul.

Am dormit acasă în timpul Sf. Liturghii.

Am dormit şi băut apă peste măsură.

Făcând malahie am curvit cu diavolul (mari fac singuri).

N-am păzit înfrânarea în familie.

— Am furat, nedreptăţit, asuprit, înşelat pe alţii.

164. Am ascuns furtul altuia (lasă un timp lucrul furat la tine).

1 – 65. Am cumpărat, folosit lucruri furate (nu ne mântuim niciodată).

Am fost nemulţumit cu starea mea (mai bine era aşa sau aşa).

Am tăinuit şi ţinut lucruri străine (luat împrumut sau găsit dă-l omului).

Am furat de la Sf. Biserică şi Mănăstiri.

Am jefuit, călcat morminte, n-am îngrijit de morţi şi morminte.

Am făcut deranj la înmormântări râs la privegheri (priveghi), găină la groapă, punţi…

Am moştenit lucruri de la război, cu forţa, pe nedrept.

N-am plătit contribuţia la Sf. Biserică.

N-am întors paguba făcută aproapelui.

Am vândut mortăciuni, animale moarte.

N-am ţinut învoiala făcută.

Am luat dobândă la trani…

Am vorbit minciuni, am băgat vrajbă, am asuprit pe alţii.

Am vorbit cu 2 înţelesuri.

Am vorbit altfel de cum gândesc.

Am umblat cu făţărnicie şi vicleşug.

Am poftit lucrul bun al aproapelui.

Am căzut în mândrie, slavă deşartă, trufie, laudă de sine.

Sunt încăpăţânat, certăreţ, ambiţios, iubitor de sine, am obiceiuri rele nu le-am părăsit (clevetire, lenevire, blestem, mânie, nu tac.).

M-am purtat ca lumea imorală (trebuie fustă la jumătatea piciorului, permanent).

M-am spălat şi parfumat cu săpun mirositor să plac altora.

Am lepădat podoaba bărbătească (cine nu poartă măcar

mustaţă).

Bărbat, vine de la barba. Adam în Rai avea barbă.

Mi-am retezat părul şi port pantaloni (femeile).

Am purtat zorzoane, umblu cu capul descoperit (femeile).

M-am sulemenit, fardat, ruj, pudra, creme. Canon 2 ani.

Am ascultat discuţiile altora, tren, maşină, ferestre, uşi.

M-am rugat cu glas tare, fiind singură (singur)…

Am intrat în Sf. Altar, şi maicile numai în Mân. lor pot să intre.

Am zavistuit, pizmuit, ameninţat şi scuipat pe alţii.

Am fost iubitor a lua şi zăbavnic a da milostenie.

Am plâns peste măsură pierzând ceva avere (moştenire).

Am moştenit şi n-am îngrijit de cei ce mi-au dat-o.

Am fost zgârcit (a) şi n-am dat milostenie pentru sufletul meu.

Am strâns comori şi le-am îngropat.

Mi-a părut bine, când a murit cineva.

Am blestemat cu foc, din inimă.

Am zis altora, ducă-se-n ruşine, în mamă-sa, în brânză, în papuci.

Mi-a părut bine de răul altora.

N-am iertat pe cei ce-mi greşesc şi n-am cerut iertare.

A călcat posturile. Am mâncat peste măsură, pe ascuns, pe furiş, spurcat, printre prânzuri, de dimineaţă, sugrumat, de sânge, am mers mâncat la Spovedanie.

Am vorbit şi râs la masă.

Am cârtit împotriva mâncărurilor (am postit, plătit slujbe împotriva vrăjmaşilor).

Am stat şi m-am sculat de la masă fără rugăciune (Anatema).

Nu mi-am căutat sănătatea după datorie.

Sunt necumpătat în cheltuieli (bani risipiţi, tromboane, lux, gumă, ţigări).

Am luat Sf. Anaforă după mâncare şi apă după miezul nopţii.

M-am mâniat, ţin tninţe răul, pomenesc răul.

Am cârtit în necazuri (Of, m-am săturat!).

Nu tac (Tăcerea e de aur, a vorbi despre Dumnezeu e de argint, restul e osândă).

Am mustrat cu asprime (am cicălit peste măsură, deşi recunoaşte greşeala) …

Am râvnă nesocotită (post peste măsură, milostenie fără

socoteală, suferind cei din casă, te ocupi de alţii mai mult decât de tine)

Num-am rugat în orice vreme şi loc.

217; M-am culcat seara fără rugăciune, m-am sculat şi am plecat fără rugăciune. Mi-am pierdut dragostea faţă de aproapele.

N-aţii aprins candela, lumânări, tămâie la rugăciune.

Am pierdut lucruri sfinte (Icoane –, candele, cruci).

N-am rămas statornic în bine.

Am stat într-un genunchi ca şi catolicii şi evreii la rugăciune, avem

doi genunchi, să stăm pe amândoi.

Am zis „Iisus” în loc de „Domnul nostru Iisus Hristos”.

Nu m-am rugat la plecare şi sosire din călătorie, începutul şi sfârşitul lucrului.

N-am sfinţit casa şi vasele ce s-au spurcat.

N-am stropit cu Agheasmă la fiecare întâi a lunii.

M-am lenevit să-mi Spovedesc păcatele (de a trecut l an, sau fără Canon).

Mram Spovedit incomplet.

Am mers la mai mulţi duhovnici se merge la cel mai bun (scopul cu care mergi).

N-am îndeplinit canonul dat şi n-am făcut de-ajuns pentru păcate.

Mi-am măgulit lenea, zicând: De aş fi mănăstire m-aş tot ruga.

M-am făcut părtaş la păcate străine, îndemnând, ajutând, neoprind, lăudând păcatele altora. >.

N-am ajutat pe aproapele sufleteşte şi trupeşte. Sufleteşte, n-am adus suflete la mântuire; trupeşte, n-am îmbrăcat pe goi, flămânzi.

233. Nu am virtuţile teologice: Credinţa, Nădejdea, Dragostea şi înţelepciunea, dreptatea, tăria, cumpătarea…

234. Mi-am folosit în păcate libertatea vieţii mele (oricât am fost de ocupaţi în viaţă, timp pentru păcate avem, iar pentru Dumnezeu nu).

235. Mă apasă păcatele subţiri, îngâmfarea de sine, cruţarea de sine, mila de sine, părerea de sine, înfumurarea, iubirea de sine ş.a.

236. La Spovedanie se merge nemâncat, după ce ai postit 5 zile şi ai trăit în înfrânare.

După Spovedanie aşa să zici păcătosule: „Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcut, şi toate câte sunt scrise în catastifele

dracilor le-am făcut, de care îmi pare rău şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului mă hotărăsc să nu le mai fac şi pentru care vă rog să-mi daţi canon după Pravila Bisericii. Amin". Mănăstirea Sihăstria 1988.

Hârtia pe care ai avut păcate scrise o dai focului, însă, când ai venit la Spovedanie, e bine să mai ai o hârtie şi un creion, ca să-ţi notezi canonul ce l-ai primit. De ai primit canon după Pravila Bisericii şi-l vei face te vei mântui, iar de râu, păcatele rămân fără iertare.

Orice creştin e bine să facă o dată în viaţă Spovedanie generală, la o mănăstire, iar apoi se poate Spovedi oricând la preotul lui. Păcatele nu pot intra în cer, fără Spovedanie nu intră în cer nimeni. Atenţie însă, că diavolul are un şiretlic: când faci păcate îţi dă curaj, iar când să le Spovedeşti îţi aduce ruşinea. Să nu ne ruşinăm fraţilor la Spovedanie, ca să fim iertaţi, ci mai bine să ne ruşinăm de a mai face păcatele. Numai Episcopii şi Preoţii pot dezlega păcatele oamenilor, ei sunt urmaşii Apostolilor, nici diaconii n-o pot face aceasta. Episcopii şi Preoţii se dezleagă unii pe alţii, căci şi ei sunt păcătoşi. Ce uşor este să te mântui, vii la preot, spui păcatele, preotul spune: „Eu nevrednicul preot şi duhovnic te iert şi te dezleg cu puterea ce-mi este dată, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfanţului Duh. Amin". Şi Hristos în chip nevăzut îţi dezleagă lanţurile păcatelor tale, şi ceea ce zic-e preotul pe pământ, face Hristos în ceruri. Aceasta este Taina Tainelor, nici îngerii, nici Arhanghelii, nici chiar Maica Domnului nu poate da dezlegarea păcatelor omului, fără numai preotul Domnului nostru Iisus Hristos, care este în lume un „Alter Cristus" un alt Hristos. Şi răspunderea preotului este cu atât mai mare cu cât mai mare este darul dat lui de Hristos.

11. AŞA NE SPOVEDIM NOI PREOŢII CĂLUGĂRI ŞI
PREOŢII MIRENI

Preotul fiind om şi el poate păcătui şi aşa că şi el are nevoie de Spovedanie. Preoţii se spovedesc unii la alţii.

Am uitat să blagoslovesc amestecările Sfintelor la Proscomidie. (Vezi

Povăţuiri Liturgice de Neamţ, 1860 pag. 157).

Am pus prea multă sau prea puţină căldură în Sfintele Taine, greşind prin aceasta greu; Vezi tot acolo Sf. Nichifor 13.

3. Am împărtăşit pe credincioşi sau monahi cu miride în loc de NI KA

şi aşa am pus pe zidire în locul Ziditorului. Sim. Ţes. IV, 94.

4. N-am cercetat la Mărturisire păcatele celor ce se mărturisesc, cu cele

7 fericiri, vezi învăţături către Duhovnici cap. 5.

5. M-am lenevit a da sfat bun la mărturisire celor ce mi-au cerut, Pravila

lui Nicodim Sachelarie; Prov. 13, 14.

5. Am dezlegat pe cei ce Dumnezeu prin Sf. Canoane nu-i dezleagă şi am legat pe cei ce Dumnezeu nu-i leagă prin Sf. Canoane. Pravila lui N. Sachelarie 136.

Am vorbit de rău şi am judecat cu mintea pe episcop şi pe cei mai mari. P.M.B. gl. 373, Apost, 55, Sofia, 3.

Am dezlegat pe cei legaţi de alţi duhovnici când aceştia încă erau în viaţă. Carte folositoare de suflet, pag. 130".

Am descoperit secretul Spovedaniei către alţi duhovnici, P.M.B. gl.

139, reg. B.O.R. Art. 31, 25 – 26.

Am dat bani sau alte daruri episcopului că m-a hirotonit Pidalion

Apost. 29, IV, Ec. 2 IV Ec. 22, 23; VII Ec. 4; Sf. Vasile, 90.

Am recomandat la hirotonie pe cei nevrednici şi opriţi de Sf. Canoane.

Carte folositoare de suflet, pag. 49, Sf. Vasale 90.

Am primit în Sf. Altar şi alte daruri în afară de prescuri şi vin. Apost.

3, 4; VI Ec. 28, 32, 27, 94; Cart. 44.

Când am tăiat SfAgneţ au sărit fărâme pe jos şi n-am făcut 200 de metanii. P.B.G. 127.

Am făcut Panahida cu dezlegări la Praznice împărăteşti şi în cele 5

zile din săptămâna I a Postului Mare, Tipic Mare, 493.

Am îngăduit a sluji Sf. Liturghie fără a citi sau a asculta cele 7 Laude.

P.M.B., gl. 72.

Am pus preţ şi am cerut bani pentru slujbe. Cartea IV Regi 5, 27.

Am cădit cu cădelniţa fără foc. Scara. f. 37, Sholie 23.

Am cădit Biserica cu răşină în loc de tămânie şi smirnă.

Am slujit cu Prescuri prea vechi, mucede, înăcrite, şi nu de grâu

curat. Pov. Lit., Neamţ, pag. 167.

Am slujit cu vin cumpărat din târg, neştiind de-i curat.

Am slujit cu vin oţetit, nefiind de struguri. Fac. 4, 4 – 5, Pov. Lit. pag.

167, P.G.B., pag. 102. (47).

Am zisecteniile prea des sau prea rar, prea târziu sau prea încet din lenevie, din nesimţire, păgubind ascultătorii VI Ec. 75; Laod 15, Prov. 26.

16; Ec. 3.

Am Spovedit rară folos. Vezi Molitvelnic.

Am pomenit la Liturghie necununaţi, sinucişi, P.G.B. 101.

Am scos părticele greşit, din ale viilor pentru morţi. Sluj. Prosc.

Mi-au căzut părticele de pe Disc pe Felon, pe jos, P.M.B. 164

Am scăpat pe jos Sf. Procovete., Sf. Vase, idem.

M-am lenevit a citi la bolnavi, a face agheasmă. la ziua la lunii VI

Ec., Prov. 26/14 – 15.

N-am pus cereri la Liturghie în vreme de secetă, război, bolnavi sau călători, la Prosc. Sardica, 11, Pateric 175, VI Ec. 80, P. Mrb. 104.

N-am pomenit. cu evlavie pomelnicele ctitorilor şi ale creştinilor la

Prescomidie şi Liturghie, I Cor. 13, 8; Sim, Ţes. 9, 27.

Am pomenit pe vii la morţi, intenţionat, să moară sau să li se întâmple rău. Sim. Ţes. 9, 72. Nicodim Sachelarie, Ierosilia, pag. 161.

Nu m-am înfrânat la masa de seară, când trebuia a doua zi să fac

Sf. Liturghie, Cart. 48, 56; VI Ec. 29 şi 89.

33. Am avut gânduri de hulă asupra împărtăşaniei Sim. Ţes. VII, 264.

1. N-am spălat dinţii şi gura înainte de miezul nopţii, când trebuia să fac

Sf. Liturghie, Pov. Lit. Neamţ, 1860, pg. 165.

1. N-am tăcut Sf. Lit, la vremea cuvenită. Ţes. Lit. vol. III, pag: 89.

2. Am slujit cu Sf. Vase oxidate, vechi, uzate sau în pahar de sticlă în loc de Sf. Potir. Pov… Lit. pag. 166.

3. Am zis rugăciunea pe de rost la Sf. Liturghie, greşind. Pov. Lit. Neamţ.

18 f60, p. 169.

4. Am slujit Sf. Liturghie fără 3 lumânări aprinse pe Sf. Masă, Pov. 166.

5. Am slujit ca preot, făcând şi pe paraclisierul, servindu-mă singur, greşeală mare. Pov. lit. pag. 166.

6. M-am mâniat şi m-am iuţit în timpul Sfintei Liturghii, Idem.

7. N-am zis clar cuvintele la sfinţirea Sf. Taine, Idem, 169.

8. Am slujit Sf. Liturghie şi nu m-am împărtăşit, dând prilej de presupus şi sminteală, Ap; 8, 9, P.M.Ş. 123.

43. N-am aşezat bine mustăţile la împărtăşanie. Pov. Lit. pag. 171.

44 – Am primit Sf. Trup în palma stângă, nu în dreapta, Nic. Sachelarie.

N-am spălat buretele când s-a înnegrit şi era plin de praf.

M-am lenevit a face Sf. Liturghie în Duminici şi sărbători, Pov. Lit.

127.

M-am lenevit a face de rând săptămânal la Altar, Prov. 26, 16; VI

Ec. 3, Pateric 175.

N-am citit mulţumirile după împărtăşanie, cu dragoste şi recunoştinţă, ci am pus pe altul să-mi citească. Pov. Lit. 175.

N-am păzit înfrânarea la masă, după Sf. împărtăşanie. Pov. Lit. 175.

N-am învăţat diaconii şi paraclisierii să slujească cu frică de Dumnezeu.

Pov. Lit. 173.

Am dat voie paraclis ierului să cureţe Sf. Prestol şi să atingă lucrurile sfinte de pe Sf. Masă, Pov. Lit. 173:

N-am uscat Sf. nâaine şi nu le-am sfărâmat atunci, ci numai când aveam nevoie pentru împărtăşanie. Pov. Lit. Prov. 26, 14 – 15.

Am citit Sf. Evanghelie, cu greşeli, păgubind ascultătorii, Iac. 4, 17.

Osea, 4, 5.

Am Spovedit nefiind duhovnic pe cei ce erau de moarte. Sim. Ţes.

13.

M-am făcut preot înainte de 30 de ani, VI Ec. 14.

M-am făcut duhovnic mai înainte de 40 de ani, P.M.B., gl. 319.

Ca preot sau duhovnic am silit pe Cineva din cei ce s-au smintit de mine, să vină la mine pentru slujbe şi Spovedanie, greşind spre ce este scris:

„Tot ce nu este din credinţă, păcat este” (Rom. 23). Sim. Ţes. IX. 49.

Ca preot de mir sau iero monah am făcut Biserică fără aprobarea episcopului şi am slujit în ea. Apost., 23, Vi Ec. 18, VI Ec. 31, 34.

Am făcut Agheasmă, Sf. Maslu, Spovedanie în parohia altui preot fără voia lui sau a episcopului locului. Apost. 14, 1. Ec. 15, VI, Ec. 5, Ani. 16.

Am botezat sau cununat a doua oară pe cei botezaţi în numele Sfintei

Treimi şi în 3 afundări. Apost, 46, 47, 68, II Ec, 7, VI Ec. 95.

Am mâncat şi băut prin cârciumi, fără nevoie smintind. Ap. 42, 43, 54.

Am luat de la Biserică lumânări, ceară sau altceva, Sf. Vasile 61, Ap.

72 – 73 v

Înfrânându-mă de la carne, am socotit-o spurcată. Gangra, 21, Sf. V. 86.

65. Ieromonah fiind am slujit la Sf. Altar fără mantie. Nichifor, Mart. 26.

Ca preot şi duhovnic n-am ştiut pe de rost cele 10 porunci, 7 Laude.

7 Taine ale Bisericii, 12 articole ale Crezului, 9 por. Bis., 3 virt. teol, 7

păcate de moarte, păcate strigătoare la cer, împotriva Duhului Sfânt. Carte folositoare de suflet, cap. V, pag. 26.

N-am cunoscut cum greşeşte omul împotriva celor 10 Porunci. Idem.

N-am ştiu cele 7 cauze ale păcatului. Ce? Pentru ce pentru mijloc, vreme, pentru loc, suma păcatelor, Carte folositoare de suflet 5, 26.

N-am cifhoscut Can. pe de rost, nici vindecarea bolnavului, Idem.

Am slujit Sf. Liturghie oprit fiind de episcop, Ap, 12, 13, ’33; VI Ec.

21, 1, 1 Regi 15, 26; Sf. Nic. 8: 1 Ec. 5…

M-am mâniat, am blestemat şi afurisit pe cineva, fără voia episcopului.

P.M.B., gl. 35, Prov. 26, 2; Ps. 108, 27. Num. 23, 8.

72! La judecata publică am jurat fiind martor sau vinovat. Mt 5, 33 – 354; Fac 22, 16; Ps. 131; Mt. 26, 63.

Am vorbit de rău. pe Patriarh; Mitropolit, Episcop. Ap. 55, Sofia, 3.

Am luat daruri şi bani la Sf. împărtăşanie, Fapt, Ap. 8, 20; Rehi 12.

12 – 17; VI, Ec. 23.

Am luat femeie fără să fie fecioară şi aflând nu m-am oprit de la Sf.

Liturghie, Lev. 21, 13 – 14., Neocez. 8, 1 Cor. 6; 16, P.B.G., pag. 114 (107).

Am fost oprit de Sf. Canoane de a sluji şi totuşi am slujit, primit preoţia, VI Ec. 14; – Tini. 3, 2 – 4; Apost. 23.

După hirotonie am spus la duhovnic unele păcate, care mă împiedicau de la hirotonie, ce trebuiau spuse înainte., Sf. Vasile 82.

Cunoscând puterea Sf. Canoane, care mă opresc de la slujire, tot slujesc Sf. Liturghie, I EC. 101 Sf. Nichifor 35.

Ca preot sau diacon am băut şi m-am îmbătat, am jurat de lucruri sfinte şi. nu m-am oprit de la Sf. Lit. Ap. 27, 42, 55, 56, Sofia 3.

Am jurat strâmb la judecata publică, prin care am pierdut preoţia şi apoi am slujit Sf. Liturghie. Sf. Vasile cel Mare 64, PBG, pag. 114 (101).

M-am sfătuit cu alt preot sau călugăr să nu ascult de episcop, când episcopul era în hotarele ortodoxiei, Ap. 39, Cart 6, 7, 1 Ec. 16; II Ec. 15.

Am sărutat un mort în ziua când trebuia să fac Sf. Liturghie.

Am slujit Sf. Liturghie fiind certat cu cineva, I. Ioan 2, 11; Prov. 11.

5; 23, 17.

Am slujit Sf. Liturghie fără Antimis sau cu unul rupt. Sim. Ţes. V. 108.

Ca preot am fost vânător de fiare, păsări şi nu m-am oprit. de la Sf.

Liturghie. VII Ec. 51 (Preot vânător = 3 ani nu se împărtăşeşte).

Ca preot am ştiut descântec sau farmec, sau am alergat la cei ce ştiu pierzând preoţia. Sf. V. 65. PMB, p. 115, Sf. V. 72, Grig. Nissa 3, Laod. 36.

— N-am pomenit ca preot şi diacon numele episcopului din ură,

mândrie.

L Ioan 4, 16 ţ II Ec. 13, 14, 15 văim. Ţes. IX, 14.

— N-am alergat la Botez sau împărtăşanie grabnică, murind nebotezaţi şi împărtăşiţi aceia: oameni, copii, P.M.B., gl. 157, BOR, 40, Sf. I. Post. 24.

— Am slujit cu cel caterisit, oprit, Pidalion Neamţ, Foaia 268, Ap. 29.

II Ec. 3.

90. Ca preot de mir, ştiind că preoteasa mea a căzut în păcat cu altul am trăit cu ea mai departe şi am slujit Sf. Liturghie ca preacurvar, PMB, 84.

Am binecuvântat nunta fărădelege, din rudenii spirituale şi trupeşte fiind părtaş la păcatul altora, PMB 211, PGB 208.

Am făcut baie în ziua în care trebuia să fac Sf. Liturghie, sau după

VI Ec. 77; Laod, 36: PMB. gl. 66.

Ca preot de mir nu m-am păzit în curăţie cu soţia 3 zile înainte şi după Sf. Liturghie tot 3 zile. S im. Ţes. IX, 14 – 15, 1. Cor, 7, 5, Dion. 3.

Ca preot sau diacon am fost la nunţi cu lăutari sau jocuri, am jucat, am privit la ele, pierzând prin aceasta preoţia. Ap. 42 m, 43, PMB, pg. 100.

128.

Am primit servicii lumeşti, afară de cele bisericeşti şi aşa n-am purtat de grijăde slujbele Bisericii şi de creştini. PBG, gl. 135, 121. Sunt. At. *5*.

369, 40.

Ca preot călugăr am fost naş la nuntă sau botez, sau am cununat şi binecuvântat nunta, lucru oprit pentru ieromonahi. PBG. 135, 121.

Am primit în Biserică daruri de la eretici sau schismatici. Fac. 4.5.

Os 2.

Am botezat copii, după. ce am stat la masă.

Am scos părticele pomenind copiii pierduţi la Sf. Liturghie, Fac 4.

5, R 15, 15.

— Am primit Liturghie şi daruri de la cei necununaţi, i-am pomenit la

Sf. Liturghie, Fac 4, 5; I Regi 15, 15 – 23.

— Am primit Liturghie de la cei ce trăiesc în păcate grele la arătare.

Idem.

— Am vărsat la Sf. Liturghie, Sfintele Taine pe Antimis. PMB 64. Țes.

81, 83.

— Am vărsat din beţie, din neînfrânare, mâncare vătămat. PMB. gl. 28.

— Am vărsat după ce m-am împărtăşit cu Sf. Taine. PB 72.

— Am slujit Sf. Liturghie, nepregătit sufleteşte.

— Am slujit Sf. Liturghie, căzând în ispită de beţie. le. 21, 34; Efes.

5, 18.

— Am slujit cu mândrie şi slavă deşartă, am predicat cu scopul de a fi lăudat de oameni, nu pentru aducerea sufletelor la mântuire, Prov. 15, 13.

— Făcând Sf. Liturghie, din lene şi nebăgare de seamă am făcut greşeli şi n-am citit cu evlavie rugăciunile dintre edonisuri, la vremea lor…

— N-am strâns bine Sf. Taine de pe Sf. Antimis; IV Ec. 3. Prov. 26.

14 – 15.

— EJ-am potrivit cu frică Sf. Taine, am pus vin mult m-am îmbătat.

PBG 127.

— N-am curăţat bine Sf. Vase, Potirul la potrivire, IV. Ec. 3

N-am dat cu atenţie anafora, căzând pe jos. PB, gl. 164.

Am ales veşminte frumoase şi bune să plac oamenilor, să mă mândresc.

PBG, 128, Sirah 10, 15.

Nu m-am înfrânat de la mâncare, băutură, somn, fiind de rând la altar. Pov. Lit. Neamţ, 1860.

Nu mi-am înfrânat ochii şi limba. Idem.

M-am lenevit să fac Sf. Maslu, Agheasmă creşti. Sim. Țes, cap. IX.

N-am mărturisit cu destulă răbdare pe creştini. Idem.

N-am ştiut dogmele şi Canoanele, din lene, din Hronograf Chedrin, an 1837.

Unora le-am dat canon greu, iar la unii potrivit. Idem.

Am slujit Sf. Liturghie cu veşminte rupte, vechi, smintind oamenii.

Am purtat Sf. Taine cu mine, călătorind fără atenţie şi frică de Dumnezeu, le-am dat să le poarte cei nesfinţiţi de episcop. A. Şaguna, Drept Canon pag. 885.

Am dat Sf. împărtăşanie celor nevrednici, din neiscusinţă, nebăgare de seamă.

M-am lenevit de a alunga din inimă gândurile necurate.

M-am certat şi sub formă de râvnă, ţin mânie.

Îmi pare rău şi mă scârbesc de binele altuia.

Mă mândresc în haine, în păr şi în faţă.

Mă mândresc, în portul meu, pipăindu-mi trupul şi faţa.

Îmi place să poruncesc şi urăsc pe cei ce poruncesc.

Îmi place să fiu băgat în seamă, iar dragoste nu am.

Mă scârbesc asupra celor ce cântă şi nu merg în strană.

Sunt leneş şi n-am grijă de bunăstarea cărţilor.

Am vrut să fiu preot şi am intervenit cu bani prin oameni.

M-am făcut preotînciuda altora.

Am fostnevrednic, primind darul preoţiei.

Am ascuns o parte din păcatele mele la preoţie.

M-am făcut preot din interes.

Am slujit fiind păcătos, fără mustrarea conştiinţei.

Am făcut păcate oprite, înainte de hirotonie.

Am greşit şi după hirotonie.

Nu mă mărturisesc în fiecare săptămână.

M-am mărturisit fără umilinţă.

M-am grăbit la mărturisire şi n-am cercetat bine păcatele.

— 3. Am tre’. cut peste Canoane şi am împărtăşit cu nevrednicie.

N-am fost gata să dau sfat bun celor ce se mărturisesc.

Am scos părticele şi le-am dat poporului acasă…

M-am lenevit apune cereri de nevoie la Proscomidie.

Mi-au rămas nepomenite pomelnicele viilor şi ale morţilor ctitori.

Am făcut slujbă la parohie, nefiind chemat de preot.

Am uitat să iau mantia la slujba Bis. afară de Liturghie.

M-am lenevit a învăţa şi a şti toate tainele şi poruncile Bis.

Am fost la judecată ca martor şi am jurat.

Am primit darul preoţiei ca o funcţie „nu ca o misiune

dumnezeiască.
Am descoperit după preoţie păcatele.
Am descoperit în glumă păcatele unor oameni.
Am slujit ameţit de vin, mâncat şi băut după 12 noaptea.
Am vânat, tăiat păsări, făcând vărsare de sânge.
Am bătut pe cineva, îmbrâncindu-l afară din Biserică.
Am fost la vrăjitori/joc cărţi, merg la teatru.
Am jucat la bal şi alte ocazii tăcând sminteală.
Mă schimonosesc tunzând părul şi mustăţile.
Murindu-mi preoteasa greşesc cu concubina, se ia preoţia.
Fac sminteală cu privirea, cu vorbirea.
Am uitat din grabă sau rea voinţă săpomenesc pe episcop.
Din nepurtarea de grijă mi-a murit vreun copil nebotezat.
Am slujit cu preoţi caterisiţi şi de altă religie.
M-am grăbit la anaforă, cazând pe jos sfărâmituri.
167, Am greşit împreunându-mă când nu trebuia să slujesc în post în sărbătoare.
— Am slujit fiind beat cu toate că aveam cine să slujească.
1. Am slujit cu haine nespălate.
2. Am dormit în Sf. Altar şi n-am păzit Pravila.
3. Am mâncat ceva şi am ieşit din Biserică înainte de încheiere.
172. Fac politică, mă ocup cu posturi lumeşti.
Am lăsat slujba Bisericii şi mi-am făcut interese personale.
Am dezlegat posturile, ba – chiar şi eu am mâncat de dulce.
Am mâncat carne în post, fumez înaintea oamenilor smintindu-i.
Am glumit în faţa oamenilor, smintindu-i.
Îmi răsfăţ ochii, privind la femei cu patimă.
Am smintit pe cineva şi s-a depărtat de Biserică.
Din cauza mea am sectanţi în Parohie.
Nu m-am îngrijit de fiii duhovniceşti, pierzându-i sufleteşte. M-am prins în mreaja lor rătăcită. <!
Sunt formalist trupeşte, nepăsător de mântuire.
Mămaimuţăresc, purtându-mă la modă.
Am umblat prin sat şi prin oraş fără reverendă.
Mi-e ruşine a purta haina şi vrednicia preoţească.
Mi-am pus în minte pentru interes să ies din preoţie.
Din cauza fricii, mă luptă gânduri de îndepărtare de preoţie.
M-am grăbit la Liturghie şi nu i-am predicat poporului.

Am smintit poporul cu lungimea predicii.

Am pus preţ fix pentru servicii în parohie. t

M-am certat cu oamenii, amestecându-mă în afacerile lor.

Am fost la mese cu, lăutari, patefoane, cântece lumeşti, beţie.

M-am compromis, intrând în vorbă cu proştii şi cu copiii.

Mă ţin de înţelepciunea lumii şi sunt slab şi rece în credinţă.

M-a îndemnat diavolul şi am slujit fără pregătire Sf. Taine.

Mi-e ruşine să împărtăşesc preoteasa şi copiii.

Am greşit trupeşte, cu preoteasa peste fire.

Am greşit cu păcate, afară de fire.

Am greşit trupeşte, Miercuri, Vineri, Sâmbătă, Duminică, în posturi.

Am greşit în ziua în care m-am împărtăşit.

200. Am lăsat în părăsire Biserica din nepurtare de grijă. 201, Am lăsat Biserica nereparată, fără icoane, fără veşminte.

— Am lăsat vitele să calce mormintele, n-am îngrijit Biserica, cimitirul.

— Am furat din banii strânşi pentru reparaţia Bisericii.

— Pangarul îl administrez pentru mine.

— Am luat din cutia milei, am răpit din banii Bisericii.

— Am oprit leafa slujitorilor, le-am plătit prea puţin.

— Am înşelat vânzând mai scump şi cumpărând mai ieftin.

— Am luat dobânda, la banii împrumutaţi.

— M-am lăcomit şi n-am făcut parte cântăreţilor din jertfa.

— M-am certat cu cântăreţii, i-am nedreptăţit, îndepărtat de la biserică.

— Am ţinut mânie, m-am sfădit, n-am iertat pe cei ce-mi greşesc.

— M-am păzit să nu fac copii.

— Ca preot n-am dat sfat şi canon ca să opresc avorturile.

— Preoteasa mea a făcut avort, pierzându-mi preoţia.

215. Putând ajuta, n-am miluit pe săraci.

Am fost dator să opresc păcatul, furatul, înjuratul – n-am făcut.

Am fost dator să îndemn la ţinerea Posturilor şi n-am îndemnat.

Am fost dator să mă rog pentru popor şi nu m-am rugat.

Am fost dator să-i pomenesc pe cei morţi şi nu i-am pomenit.

Am fost dator să îngrop pe gratis pe săraci şi nu i-am îngropat.

Am fost dator să-i îngrijesc pe bolnavi şi nu i-am îngrijit.

Am fost dator să mă fac pildă de fapte bune şi nu m-am făcut.

Deci, din mâinile tale se vor cere acele suflete păstorite de tine (ori le mântui eşti, ori le pierzi).

Iar preotul, către duhovnicul preot zice: „Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcută de care-mi pare rău şi mă căiesc!” iar preotul dezleagă pe acest preot Spovedit şi-i dă canon pentru păcate.

„O păstori, păstori, cei ce vă păstoriţi pe voi, iar pe oi nu, căci cu lâna vă îmbrăcaţi, laptele îl mâncaţi, iar oile le lăsaţi să le mănânce lupii” (lez,).

„Petre (Preotule), mă iubeşti tu, oare? Paşte oile Mele” (lOan 2.1, 17). Mănăstirea Sihăstria, 1988.

12. CINE ESTE PREOTUL?

„Şi nimeni nu-şi ia cinstea aceasta singur, ci dacă este chemat o e Dumnezeu, după cum şi Aaron” (Evrei 5, 4). Deci preotul este un om al lui Dumnezeu şi chemat de Dumnezeu la cinstea aceasta a preoţiei. Nimeni nu este mai mare decât preotul pe pământ. Şi după moartea sa, preotul tot preot rămâne, când se va scula la Judecata cea Mare, tot preot va rămâne, harul preoţiei nu se şterge niciodată!

„În fiecare parohie este un om, care este al tuturor, pentru că e părintele sufletesc al tuturor, care este chemat ca martor, ca sfătuitor ori ca reprezentant în toate aptele cele mai solemne ale vieţii, care ia pe om de la sânul mamei sale şi nu-l lasă decât la mormânt, care binecuvântează ori sfinţeşte leagănul, nunta, patul morţii, şi sicriul, un om pe care copilaşii se obişnuiesc a-l iubi, a-l venera şi a se teme fiecare de el pe care necunoscuţii îl numesc părinte, la picioarele căruia creştinii merg a depune mărturiile lor cele mai intime, un om cârd prin starea sa este mângâietorul tuturor nenorocirilor sufletului şi ale trupului; care, nefiind de nicio treaptă socială ţine deopotrivă de toate clasele: de clasele de jos prin viaţa sa săracă şi adeseori prin umilinţa naşterii, de clasele înalte prin educaţie, ştiinţă şi înălţarea simţămintelor ce inspiră şi recomandă o religie filantropică; un om – în sfârşit – care ştie toate şi al cărui cuvânt cade de sus asupra inteligenţelor şi asupra inimilor cu autoritatea unei misiuni Dumnezeieşti. Acest om e preotul” (A. de Lamartine, scriitor francez).

Preotul, în Scaunul Spovedaniei reprezintă trei lucruri:

PĂRINTE;

DOCTOR;

JUDECĂTOR.

De Spovedanie depinde mântuirea oamenilor, cât de bun duhovnic eşti, aşa ai să câştigi sufletele sau ai să le pierzi. Fără Taina Spovedaniei, nu se mântuie nici Episcopul, nici preotul, nici diaconul şi niciun creştin. Cei nespovediţi, în Iad se duc. Cel ce a păcătuit a rănit dreptatea lui Dumnezeu.

Primul pas al Spovedaniei este venirea la duhovnic.

Al doilea pas al Spovedaniei este Spovedania prin viu grai.

Al treilea pas este facerea Canonului şi hotărârea de îndreptare. Vine la Spovedanie o femeie cu 10 avorturi, ştii că 20 ani n-o poţi împărtăşi. O întrebi: Ai să faci canonul de 20 de ani? Dar n-am să pot, părinte, că-s bolnavă. O mai întrebi încă o dată, femeie vrei să faci canonul dat de Biserică? Nu vreau să fac! Arunci îţi iei epitrahilul din grumaz, îl pui pe masă şi-i spui: Uite femeie, ce: La mine la Spovedanie n-ai fost, nu te leg nici nu te dezleg; du-te unde vrei! De vrea să facă Canonul treci la al 4-lea stadiu al Spovedaniei, la DEZLEGARE.

Canonul 8 a Sinodului I Ecumenic, spune: „De va dsezlega preotul pe cineva, înainte de a spun, e că face Canonul, unul ca acesta a căzut în osândă”. Căci prima dată să spună că face Canonul.

Dacă ai dezlegat un suflet, înainte de a spune că face Canonul, tot păcatul celui vinovat l-ai luat asupra ta ca duhovnic!

De dezlegi pe cineva fără canon, nu-l foloseşti nici pe el nici pe tine. În măsura în care a rănit pe Dumnezeu, în aceiaşi măsură se dă şi canonul. Spovedania trebuie să fie de VOIE, nu poţi sili pe nimeni să vină la Spovedanie, să fie SINCERĂ, nu se face numai în faţa preotului, ci se face în faţa lui Dumnezeu. Să fie UMILITĂ, cu durere de inimă. Să nu fie Spovedanie PRIHĂNITOARE. Mă duc la popa să-i spun, dar fac mai departe păcatele. Degeaba te duci că inima nu-i hotărâtă de îndreptare. Când vei zice: „Mai bine să mor, decât să fac păcatul”, atunci Spovedania are valoare mântuitoare.

De cade vreun preot în curvie – spun Sf. Canoane – nu mai poate sluji ca preot în veac, ci este trecut în rândul mirenilor (creştinilor) şi are voie să se împărtăşească după ce face canon ca un „mirean, dar Liturghie în veac nu mai poate face. I se ia preoţia, şi i se dă 15 ani oprire de la împărtăşanie, iar după ce face canonul acesta apoi se împărtăşeşte, dar a sluji ca preot nu mai poate în veac.

De am făcut canon şi sunt în călătorie ce fac?

Să-ţi pară rău. Suntem doi, unul bolnav şi unul sănătos şi voim să facem metanii; eu bolnav fiind nu pot şi-mi pare rău, eu prin

smerenie ajung la

*

nivelul celui sănătos. Zice Sf. Isaac Sirul: „Ajunge întristarea minţii şi smerenia în loc de toată fapta bună trupească şi sufletească. a am făcut metanii nu m-am mântuit, că am privegheat nu m-am mântuit, că am ţinut fecioria nu m-am mântuit, că am făcut milostenie nu m-am mântuit, că am postit nu m-am mântuit, dar smeritu-m-am şi m-am mântuit". Smerenia este toată mântuirea.

Vine la mine un preot şi-ihi spune: „Părinte Cleopa, sunt preot şi am făcut două Biserici în viaţă şi am doi feciori preoţi, dar mi-a murit preoteasa de 20 de ani, am căzut în curvie cu o văduvă tânără şi am venit să mă Spovedesc, cătnor având cancer în metastază şi n-am. cui spune păcatele acestea. Am făcut doi copii\cu acea văduvă…"

Îi zic! Părinte, astea-s păcate opritoare de preoţie, de5 Liturghie. Ai trăit atâţia ani în preacurvie, eu nu pot să te dezleg, du-te la un episcop. I-am dat scrisoare către P.S. Iosif Gafton de la Argeş. Spune-i că te-am trimis eu. Episcopul era bolnav de 9 zile şi nu primea pe nimeni. I-am scris episcopului: „P.S. iată un caz pe care nu-l pot dezlega şi nu vreau să mint, cade aş zice că-l dezleg rămâne nedezlegat şi rămâne asupra mea şi merge în iad şi preotul acesta şi eu cu el!

„P.S. Gafton l-a trimis la P.S. Vasile Târgovişteanul vicar patriarhal. Când a văzut P.S. Vasile plicul de la mine, îl întreabă pe preot; „Aşa este cum scrie părintele Cleopa? Părinte, trebuia să te opreşti de la slujbă atunci când ai căzut prima dată în curvie. Ai slujit 30 de ani fără vrednicie, dar fiindcă eşti la sfârşit să nu te mai atingi de cele preoţeşti, nici masă să nu binecuvântezi, nici epitrahil să nu mai pui în grumaz în veac.

A zis preotul: „N-am să pun!"

Şi a venit mulţumit. A mai trăit 4 luni şi a murit.

Mă trezesc altă dată, cu un protopop, cu barba albă şi cu un fecior al lui doctor, om voinic şi cu doliu pe haină, îmi zice: Părinte Cleopa, am venit să mă Spovedesc. Sunt preot în cutare localitate, am avut un băiat inginer arhitect în Bucureşti şi mi l-a tăiat trenul. Când a venit preoteasa acasă şi a văzut sicriul m-a întrebat: Ce este în sicriul acesta? II Nelu! Preoteasa când a auzit, a căzut jos şi a murit. Părinte, unde a fost inima mea? I-am făcut sicriu şi ei şi i-am îngropat deodată. A murit la Joldeşti jud. Botoşani, un preot bătrân ce a slujit 60 de ani la parohie – am fost 40 de preoţi la înmormântare şi am spus la masă,

cum a murit preoteasa. Preotul Herţug, care se spovedea la mine m-a chemat deoparte şi mi-a zis! Ştii de ce ai păţit aşa? Ai slujit cu nevrednicie! Este un avertisment, de acum nici dumneata nu trăieşti mult. Dar asta este ca să te pocăieşti înainte de moarte. Du-te acum la părintele Cleopa la Sihăstria, la duhovnicul meu şi te Spovedeşte, Spovedeşte-te din copilărie e semn că vei muri. Le-am citit molitva şi lui şi feciorului lui. Îmi spune ce a păţit cu inginerul şi cu preoteasa. Preoteasa mea frumoasă fiind, îşi făcea de lucru cu alţii în ciuda ei şi eu m-am dat cu altele.

Dumneata ca preot, numai după ce a căzut preoteasa, trebuia să nu mai slujeşti deloc!

Am slujit aşa l o ani, după ce am căzut cu alte femei.

Eu i-am spus: Eu nu te pot dezlega, du-te la un episcop, că ai slujit Liturghie după cădere, eu n-am putere. Du-te la Vlădica Partenie Ciopron, la Roman.

Episcopul m-a văzut că sunt colegul lui de Facultate de la Cernăuţi şi i-am spus că m-a trimis Cleopa la Dumneata, că nu mă poate dezlega fiindcă am căzut în curvie şi am slujit după aceea.

Măi, părintele Cleopa este un om dohovniceasc este duhovnicul meu de 10 ani, ce a spus Cleopa este sfânt, că nu judecă decât după Canoane. Du-te înapoi la Cleopa şi ce va zice el aceea rămâne.

I-am zis preotului, după ce a venit de la Episcop: Să nu mai faci din cele ale preoţiei, dacă mi-a dat arhiereul blagoslovenie să-ţi aplic Canoanele.

Mi-a spus preotul că nu mai face. A mai trăi 5 luni de zile şi apoi moare. Preotul mi-a zis: Bine că am avut pe cineva să mă îndrepte. După moarte, vine băiatul lui ce era preot şi i-a făcut Parastas şi mi-a spus cât de bucuros a fost tatăl lui după ce şi-a luat canonul de la mine.

Preotul căzut în curvie, de se opreşte de la Liturghie poate să se mântuiască.

Nu este căsătoria a doua la preoţi, este preacurvie şi pierzare veşnică.

Tainele sluj iţe de preoţi nevrednici lucrează mântuirea poporului, dar preoţii ce le slujesc merg în iad.

Preoţii trebuie să aibă mare grijăei sunt supuşi la foarte multe ispite. Preotul cu dragoste de Altar, postitor, râvnitor pentru mântuirea altora, acesta este al lui Hristos. Acela nu-i preot, care se distrează, bea, fumează, se ocupă de afaceri, cu negoţ, caută în cărţi;

preoţii aceştia sunt căzuţi sub anatema Bisericii. Mare este preoţia, dar ca şi preotul nimeni nu va răspunde, el răspunde de tot sufletul dat în grija lui, şi aceasta mai ales pe episcopi îi priveşte în veşnicie. Preoţii poartă barbă, reverendă, sunt demni şi curaţi.

13. CHIPURILE ÎMPĂRTĂŞIRII ÎN BISERICA ECUMENICĂ ORTODOXĂ UNIVERSALĂ

În câte chipuri se poate împărtăşi omul cu Dumnezeu?

1. împărtăşirea cu TRUPUL şi SÂNGELE DOMNULUI nostru Iisus

Hristos, care se face după post de 5 zile şi după Taina Sfintei Spovedanii, după Pravila curată şi numai cei ce sunt vrednici şi nu sunt opriţi de Sfintele

Canoane. Preotul ia din Sf. Potir cu linguriţa şi-i dă creştinului Trupul şi

Sângele Domnului, zicându-i: Se împărtăşeşte robul lui Dumnezeu (N) cu

Trupul şi-Sângele Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos spre iertarea păcatelor tale şi spre viaţa de veci. Amin! Creştinul îl ia pe

Hristos şi-l consumă, devenind astfel una cu Hristos. În clipa aceasta creştinul este mai mare ca un înger. După aceasta, creştinul ia anaforă şi va rosti preotul rugăciunea de mulţumire: „Trupul Tău cel Sfânt...”. Creştinul când să împărtăşeşte, nu va săruta icoanele, nici mâna nimănui, nici faţa, nu va scuipa jos toată ziua. Hristos fiind în el va petrece în rugăciune şi în evlavie ziua întreagă. Cu Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, care este în chip real sub fora Pâinii şi Vinului, te poţi împărtăşi numai o dată în zi, pentru că numai odată a murit şi a înviat Mântuitorul într-o zi nu de mai multe ori. Aceasta este cea mai mare împărtăşanie, de ar muri cineva imediat după împărtăşanie, fiind vrednic de aceasta, merge direct în Rai, la Mântuitorul.

2. împărtăşania pe calea RUGĂCIUNII DUHOVNICEŞTI

MINTALE. Cu aceasta te poţi împărtăşi de mii de ori într-o zi, dacă ai lucrarea minţii. De câte ori vei suspina şi vei zice: „Doamne Iisuse Hristoase.

Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! cu lacrimi, de atâtea ori te împărtăşeşti prin rugăciune cu Iisus Hristos.

Împărtăşania pe calea PORUNCILOR LUI HRISTOS. Domnul nostru Iisus Hristos a spus: „Cel ce Mă iubeşte pe Mine şi are poruncile

Mele şi le păzeşte pe ele, Eu şi Tatăl vom veni la el şi vom face locaş la El”. Domnul nostru Iisus Hristos se află ascuns în poruncile Lui – zice Sfanţul Marcu Ascetul.

Deci, lucrând noi poruncile lui Hristos, ţinând post, dând milostenie, făcând rugăciune, priveghere sau înfrânare sau dragoste, îl primim pe Hristos pe calea lucrării poruncilor Lui. „Mie Mi-aţi dat...”, spune Mântuitorul!

Împărtăşania prin URECHI. Noi mergem în Biserică şi îl putem primi pe Hristos şi când ne rugăm, dar la fel îl primim şi prin urechi. Zice

Sf. Apostol Pavel: „Credinţa vine prin auz şi auzul prin cuvântul lui Dumnezeu1, în Bisericăsunt mulţi creştini şi unii sunt opriţi de Sfânta împărtăşanie, dar şi aceştia se împărtăşesc nu prin gura, ci prin urechi, îl iau cuvântul lui Dumnezeu prin auzire. Aici le-am spus o istorioară, cu Sfântul Pavel cel Prost, care a ajuns ucenicul Sf. Antonie cel Mare.

Pavel cel Prost era din Egipt şi trăia pe vremea Sf. Antonie cel Mare.

Pavel s-a dus în pădure cu căruţa după lemne şi când a venit cu căruţa acasă a găsit-o pe femeia lui cu altul. El nu s-a supărat, ci a zis: păcat îţi trebuie fă mai departe. El s-a luat şi s-a dus şi s-a făcut călugăr la Sf. Antonie cel Mare. A bătut la poarta Sf. Antonieavea 40 de ani, Pavel având doar o haină pe el, şi i-a spus lui Antonie că vrea să se facă călugăr. Atunci cei ce voiau să se facă călugări erau puşi la încercări grele, mâncare odată în zi osteneală mare. Sf. Antonie avea pe atunci 20.000 de ucenici.

Sf. Antonie zice: Pavele, n-o să ai răbdare, că noi mâncăm foarte puţin şi apa este puţină şi trebuie să te lupţi cu dracii. Du-te Pavele, înapoi la casata!

Pavel i-a zis: „Nu, părinte; ci vreau să mă fac călugăr!”

L-a lăsat Sf. Antonie la poarta lui 8 zile flămând, şi când a deschis poarta Antonie, l-a găsit pe Pavel rugându-se, şi Pavel zicea: „Vreau seamă fac călugăr!

Hai frate încoace – a zis Antonie – spune-ne cum te cheamă? v Pavel mă cheamă. Sf. Antonie îl cheamă la masă. Ei mâncau 100 gr pâine pe zi, câteva zarzavaturi, apă şi atât. i-a pus lui Pavel mai multă pâine şi fructe, ca la alţii, dar Pavel n-a mâncat, ci s-a uitat la Antonie cât a mâncat el. Iar Pavel l-a întrebat pe Antonie de ce nu mănâncă, iar

Antonie i-a răspuns: „Eu sunt călugăr!”, dar tu de ce nu mănânci? – l-a întrebat Antonie. Pavel a răspuns: „Şi eu vreau să mă fac călugăr ca şi tine!” Dar, Sf. Antonie, tot nu credea că va avea răbdare. L-a luat apoi Sfântul Antonie şi i-a dat o traistă cu pesmeţi, o daltă, un ciocan, o lopată şi un hârleţ şi i-a zis: „Hai cu mine!” L-a dus pe Pavel lângă un pârâu şi i-a zis: „Sapă în stânca asta şi sâmbătă să mai vii la noi să-ţi dăm de mâncare şi uite colo este apă!”

Atunci, Antonie l-a lăsat şi a plecat. Pavel n-a mers la Antonie timp de 3 luni, iar Sf. Antonie credea că Pavel a lăsat uneltele şi a fugit acasă. După 3 luni îşi aminteşte Sf. Antonie de Pavel cel Prost şi se duce şi-l caută şi îl găseşte că a săpat în stâncă 4 camere cu dalta, patur chilii, iar traista cu pesmeţi era încă plină.

I-a zis Sf. Antonie: „Pavele, de ce n-ai venit să-ţi dăm de mâncare?”

„Mai este, părinte – i-a răspuns el”. A lucrat 3 luni de zile cu dalta în piatră cu o traistă cu pesmeţi, cu jumătatea traistei consumată. Pe Sf. Antonie l-a trimis Dumnezeu la Pavel, ca să-i arate că acela-i călugăr adevărat.

L-a întrebat Antonie: „Vrei să te împărtăşeşti cu Sfintele Taine?” Pavel. i-a zis: „De vrei Sfinţia ta!” iar Antonie l-a dus şi l-a împărtăşit.

În acel timp i-au adus la Antonie o femeie ce avea un duh rău în ea şi n-au putut-o vindeca toţi Părinţii pustiului, nici chiar Sfanţul Macarie ce era la o mănăstire de 5.000 de călugări. Sfântul Antonie a postit o săptămână pentru femeia îndrăcită şi striga aşa: „Ieşi drace din zidirea lui Dumnezeu!” iar dracul răspundea: „Nu ies!”. A postit apoi Antonie 40 de zile şi zicea: „Ieşi drace!” iar dracul răspundea: „Nu ies!” Şi zicea dracul: „Pe mine nu mă poate scoate nimeni, decât numai Pavel cel Prost!”

Se duce de-l aduce pe Pavel şi-i zice Antonie: „Vezi Pavele, că femeia are un drac mare în ea – şi-i zice Antonie – eu m-am rugat şi. nu vrea să iasă din ea. Roagă-te şi tu, Pavele!”

Iar Pavel a zis: „Dar cum să zic părinte?” Antonie i-a zis: „Ridică mâinile la cer şi zi aşa: Ieşi drace din zidirea lui Dumnezeu! Dar să nu dai mâinile jos şi nici să nu mănânci şi să nu bei până va ieşi dracul din femeia aceasta!”1

Pavel şi-a ridicat mâinile la cer şi a strigat: „Ieşi drace, din zidirea lui Dumnezeu, pentru rugăciunile părintelui meu Antonie! Şi a stat cu mâinile ridicate la cer vreme de 30 de zile şi 30 de nopţi, nici

n-a dormit, nici n-a mâncat, nimic nu mişca precum un stâlp. Şi striga la fel ca înainte. Atunci a început să iasă pe gura femeii un balaur, şi era de 70 de stânjeni de lung în văzduh şi a pocnit şi s-a făcut pară de foc şi femeia a rămas jos la pământ şi toţi ziceau că murise. La trei zile s-a mişcat femeia, iar Sf. Antonie a împărtăşito şi atunci i-a zis lui Pavel: „Acum dă-te jos!"

Din ziua aceasta r a zis' Antonie – „nimic n-o să mai fac tară sfatul acestui om!" Când l-a chemat Constantin cel Mare pe Sf. Antonie, a întrebat Antonie de Pavel să meargă sau ce să facă? Pavel i-a zis: „De te vei duce, te vei chema Antonie, iar de nu te vei duce" cel Mare „te vei chema" şi nu s-a dus Sfanţul Antonie.

Odată, l-a trimis Sf. Antonie pe Pavel cu nişte coşuri ca să le vândă în Alexandria, iar Antonie era deja bătrân. Iar fiind Duminica, călugării nil călătoreau. Pavel a stat atunci la uşa Bisericii şi era înainte văzător eu duhul şi lumea tocmai venea la Biserică. Pavel îi vedea şi vedea şi pe îngerul păzitor al fiecăruia cum mergea cu omul la Biserică, cu femei, cu bărbaţi şi cu copii. Pe câte unul îl vedea Pavel înconjurat de draci, cu unul erau 4 draci şi i-au pus o sfoară în gură, ca la cai, unul turna cenuşă pe capul lui; unul murdărie şi ziceau: Al nostru eşti, cănouăne-ai slujit. Iar când l-a văzut Pavel pe acesta, că a intrat în biserică cu dracii, a început a plânge. Şi-l întrebau oamenii: Ce ai bătrânule? Nu-l ştiau oamenii cine este cu haine rupte şi cu opinci. De ce plângi? A stat Sf. Pavel şi omul acela până s-a gătat slujba şi vede din nou că fiecare vine cu îngerul lui, îl vede şi pe omul ce mai înainte era însoţit de draci, că niciun drac nu mai era cu el, iar acum, când a văzut Pavel că are un înger acel om alături de el, striga Pavel cu glas mare şi n-a mai tăcut: „Veniţi să vedeţi minunile lui Dumnezeu". Pe acest om, când venea la Biserică, îl duceau'dracii cu zăbală, iar acum îl duc îngerii afară.

Omul văzându-se descoperit a zis că mare este omul acela, Pavei. A

s spus el singur de ce-l duceau dracii zicând: „Să ştiţi că eu am fost curvar, preacurvar, am ucis, am omorât, sunt cel mai rău om şi-mă lupt cu mine şi de 30 de ani n-am fost la biserică şi am venit acum după 30 de ani, şi am auzit pe prorocul Isaiia zicând aşa: „Întoarceţi-vă către Mine, fiii oamenilor şi Eu mă voi întoarce către voi, şi de vor fi păcatele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voi albi, şi de vor fi ca roşcata, ca lâna le voi albi şi nu voi mai socoti cele dintâi ale voastre". Când am

văzut că Dumnezeu nu-mi socoteşte cele ce am făcut, am zis eu: „Doamne, mă duc de la Biserica aceasta şi de voi muri de o mie de ori, nu voi mai face răutăţile ce le-am făcut până acum, şi cu această hotărâre mă duc încurajat de cuvântul lui Dumnezeu şi n-am să mai face rele!”

Omul acesta s-a împărtăşit prin urechi, cu cuvântul lui Dumnezeu. A intrat cu dracii şi a ieşit cu îngerii, împărtăşanie prin urechi.

5. împărtăşanie prin MIRIDE, pe care le scoatem noi la Proscomidie când pregătim împărtăşania. Fiecare părticică din prescură, pe care noi o scoatem la Proscomiei, reprezintă faţa sufletului pe carerl pomenim. Aceste miride, părticele scoase din prescură, când cheamă preotul pe Sfântul Duh, ele se sfinţesc şi se prefac în Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, primesc o putere mare de sfinţire. Acestea nu se scot pentru următoarele categorii:

Pentru sectari nu se scot; s-au rupt de la Biserică, care este trupul lui

Hristos.

Nu se scot pentru sinucigaşi, şi-au făcut seama singuri. Nu se pomenesc nici cei morţi în beţie, cine a murit din beţie este ca şi cel spânzurat, s-a sinucis din patima beţiei…

— Nu se scot pentru cei necununaţi, căci n-au nicio legătură cu Biserica sunt preacurvari. Păcătoşi de bunăvoie.

Nu se pomenesc la Sf. Liturghie cei ce au refuzat Sf. Taine la moarte, n-au vrut să primească preotul”.

Nu se pomenesc cei ce au murit în duel.

Nu se pomenesc cei ce înjură de lucruri sfinte. Nu se pomenesc cei ce fac păcate mari, încât smintesc lumea şi nu se opresc de la ele.

Fiecare părticică reprezintă faţa sufletului ce se pomeneşte, aceste părticele se pun pe Sf. Disc şi când coboară Duhul Sfânt ele se sfinţesc. Când le pune preotul în Potir în Sf. Sânge zice aşa: „Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi. Amin”. Aceştia au. împărtăşanie Euharistică, gânditoare, cu Iisus Hristos. Prin acestea se împărtăşesc cei ce se pomenesc, ca şi cei ce primesc Sf. Taine la Botez. Aceste suflete, în chip nevăzut se împărtăşesc cu Dumnezeu. Când s-au adăpat părticelele cu Sângele lui Hristos, aceste suflete pomenite s-au unit cu

Hristos, au împărtăşire cu Hristos până la marginile lumii, chiar de ar fi cineva şi în iad şi acolo are folos de această împărtăşanie. Ne unim cu Hristos prin aceste părticele, numai dacă ne-am Spovedit curat şi nu avem păcate mari. Prin aceste fărâme de prescură, miride, avem al 5-lea fel de împărtăşanie. Deci ne împărtăsm cu Trupul şi Sângele Domnului, prin Rugăciunea mintală, prin păzirea Poruncilor lui Hristos, prin Urechi şi al 5-lea fel, prin Miride, părticele la Proscomide, dar trebuie curăţie interioară la acestea…

14. CREŞTEREA DUHOVNICEASCA A OMULUI

Omul nu ajunge la desăvârşire, la lipsa păcatului dintr-odată, ci treptat. Treptele desăvârşirii sunt 3 şi iată-le:

— FĂPTUIREA MORALĂ este treapta întâi. Aceasta este numită prima

Sâmbătă, omul se odihneşte de făptuirea cu fapta a păcatului. Aceasta se numeşte „Nepătimirea sufletului raţional”, suflet care a părăsit păcatul cu fapta. Iată practic despre ce este vorba: Un om până mai ieri a fost curvar, beţiv, fumător „înjurător, făcea toate răutăţile posibile. Sosind Darul lui

Dumnezeu în inima lui se lasă de toate păcatele şi se hotărăşte de acum să nu mai păcătuiască. Vine la preotul duhovnic se spovedeşte curat, de toate păcatele sale şi nu mai face aceste păcate de acum. Cel ce a părăsit păcatul cu lucrul; se sileşte să pună în locul păcatului ceva, pune faptele opuse viciului, în locul desfrâului va pune curăţia, în locul iubirii de argint, milostenia, în locul beţiei setea, în locul îmbuibării foamea, în locul înjurăturilor lauda lui

Dumnezeu, vrea să sădească fapte bune în locul păcatelor ce leâa făcut.

— SLOBEZENIA DUHOVNICEASCĂ este treapta a doua a sufletului raţional, care-şi retrage mintea sa din simţiri şi o leagă de Dumnezeu prin contemplaţia naturală în duh, prin raţiunile lui. Omul nu se mai sminteşte în treapta a doua de cele văzute, o muiere frumoasă, un copil, el zice, dacă asta e aşa de frumoasă, cum sunt îngerii, sfinţii, Heruvimii şi Serafimii? Nu mai rămâne mintea lui. aici jos, ci se mută de la aceste simţite, văzute, la

Dumnezeu, cu mintea. Vede o grădină frumoasă şi zice: Sunt frumoase acestea de aici, dar Raiul de sus oare cum este? De la această grădină de jos se mută la grădina cerului. De aude o cântare lumească frumoasă, îşi zice: Dacă aceştia de jos cântă aşa de frumos, oare cum

cântă toate puterile cereşti, care sunt cu mult mai frumoase? Mintea se mută de la orice lucru material la lucrurile spirituale. Prin mutarea minţii, de la lume la Dumnezeu, uşor se scapă de închipuirile păcatului şi ne pironim cu mintea în veşnicie.

— ODIHNA DUHOVNICEASCĂ este treapta a treia. Se numeşte sâmbătă a Sâmbetelor şi este odihna duhovnicească a sufletului raţional, care-şi retrage mintea sa, chiar de la raţiunile cele mai dumnezeieşti din zidiri şi o leagă de Dumnezeu cu totul. Extazul iubirii a câştigat dragostea lui Dumnezeu. Acest om s-a îndumnezeit după dar, în el trăieşte Hristos şi poate zice ca şi marele Apostol Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine”. Această treaptă a extazului se câştigă numai prin mila lui Dumnezeu şi nu este după osteneala omului. Spune Sfântul Apostol Pavel: „Noi avem gândul lui Hristos” a avea gândul lui Hristos aceasta este culmea desăvârşirii.

Când gândul tău va gândi numai binele ca şi Hristos, atunci ajungi la iluminare şi transfigurare, cerul în tine şi tu în el. Deci drumul omului este de a se lăsa de păcatul cu fapta, apoi trebuie să-şi mute mintea de la cele văzute la Hristos şi apoi prin extaz la unirea totală cu Hristos să-şi petreacă viaţa-a. Acesta este creştinul după voia lui Hristos…

RUGĂCIUNEA NOASTRĂ

15. CELE 7 TREPTE ALE RUGĂCIUNII

De fapt ce este rugăciunea? Rugăciunea este o vorbire a omului cu Dumnezeu, cine se roagă vorbeşte cu Dumnezeu, cu sfinţii, cu îngerii, cu Maica Domnului, de fapt, omul îşi înalţă mintea către Dumnezeu, pentru a se umple de bunătăţile divine. S-a făcut un concurs: Care este cel mai înalt om din lume, şi a câştigat cel ce a spus, că omul cel mai înalt este omul care prinde cerul cu mâinile sale în rugăciune şi aşa este!

Care este cea mai mare faptă din lume? RUGĂCIUNEA este fapta cea mai mare a lumii, căci ea este cauza tuturor bunătăţilor din lume. Sfinţii au ajuns sfinţi prin rugăciune, noi îi putem imita. Blaise Pascal spunea că „Omul este cea mai mare fiinţă din lume, când? Când stă în genunchi şi se roagă Creatorului său, atunci întrece tot universul”.

Rugăciunea este urcare şi această urcare se face pe 7 trepte, până se ajunge la cer. Auzim pe Sfanţul Apostol Pavel zicând: „Aduceţi Domnului roadă buzelor voastre”. „Rugaţi-vă neîncetat! *”, „Faceţi cereri, mulţumiri!” iar Psalmul striga: „Doamne, auzi rugăciunea mea,

să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta!" „Bine voi cuvânta pe Domnul pururea lauda Lui în gura mea". Omul trebuie să ia aminte că de are numai rugăciunea buzelor, încă nu se roagă. Să nu se încreadă cineva în cantitatea rugăciunii, am tăcut o căruţă de Psaltiri, de Paraclise, căci rugăciunea cantitativă îl hrăneşte numai pe fariseul nostru cel dinlăuntru. Iată cele 7 trepte ale rugăciunii:

T. RUGĂCIUNEA LIMBU a gurii, a glasului, aceasta este treapta cea dintâi. Aceasta este folositoare întru puţin, dacă va merge în sus spre cer, urcând şi celelalte trepte, Rugându-te mult te obişnuieşi cu rugăciunea şi începe să-ţiplacă această rugăciune, simţi dulceaţa ei. Aceasta este treapta cea mai de jos, dar fără de aceasta nu se poate urca pe a doua.

2. RUGĂCIUNEA MINŢII aceasta o numesc Sfinţii Părinţi, rugăciune cu un picior, sau zbor cu o aripă, pasăre cu o aripă. Când eu zic: „Doamne

— Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miuiieşte-mă pe mine păcătosul!" zic cu limba, dar îl înţeleg şi cu mintea, deja această rugăciune a trecut în faza a doua. Mintea se gândeşte la cele ce zice gura. Aceasta este o treaptă superioară celei dintâi, căci zice Apostolul Pavel: „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea" (I Cor. 14, 15). „Dar, în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăţ şi pe alţii decât zece mii de cuvinte în limbi" (I Cor, 14, 19). Deci, Sf. Pavel insistă pentru rugăciunea cu mintea când se roagă, trebuie să fie la Dumnezeu, căci multe valuri o tulbură prin draci, atunci când se roagă.

3. RUGĂCIUNEA INIMII, în rugăciune, când se uneşte mintea cu inima, atunci întâlneşte câteva piedici. Mintea este centrul fiinţei umane. Un călugăr i-a zis unui duhovnic, cum că el a învăţat rugăciunea cu mintea, dar în inimă nu are pace, călugărul a zis, adică duhovnicul către ucenic: „Dă-te jos din cap, că acolo în cap este iarmaroc. (Târg.). Vrei să ai pace câtă vreme eşti cu rugăciunea minţii? Câtă vreme eşti cu rugăciunea minţii eşti într-un târg de gânduri, mintea aleargă când la Dumnezeu, când la materie, dar dă-te jos de acolo în inimă". Spune Sf. Simeon Noul Teolog, că, în nimic nu poţi ascunde mintea fără numai în inimă, acolo este cămara ei lăsată de Mântuitorul. Când auzi pe Mântuitorul în Evanghelie: „Când te rogi, intră în cămara ta, încuie uşa ta, roagă-te Tatălui tău în ascuns. şi Tatăl tău care vede în ascuns îţi va răsplăti ţie la arătare". Cămara minţii este

inima. Când vrei să intri în cămara inimii, cu mintea, zice Sf. Ioan Scărarul, ai de ÎNCUIAT TREI UŞI ŞI 2 VĂMI AI PÂNĂ ACOLO. Cele două vămi sunt IMAGINAŢIA ŞI ÎNCHIPUIREA. Haide să stau la rugăciune într-o poziţie, căci Dumnezeu nu caută la poziţie, poţi să stai şi culcat. Sfântul Grigorie Sinaitul zice: „De eşti bolnav şi bătrân, culcă-te şi roagă-te, sau pe scaun, cum poţi, căci Dumnezeu ştie neputinţa ta". Dumnezeu caută numai poziţia minţii şi a inimii. Când eşti sănătos stai cum se cuvine, iar bolnav, cum poţi. Stau la rugăciune şi vreau să-mi concentrez atenţia spre inimă. Prima vamă unde se întâlnesc dracii cu mintea mea este IMAGINAŢIA, închipuirea sau fantezia ori îţi închipui un lucru bun, ori un lucru rău, toate imaginaţiile n-au ce căuta în timpul rugăciunii. Legea cea mai scurtă a rugăciunii aceasta este, să nu-ţi închipui nimic în vremea rugăciunii. Pentru ce? PENTRU CĂ MINTEA LUI HRISTOS N-A AVUT IMAGINAŢIE, toţi sfinţii o spun aceasta. Când vine Hristos, Noul Adam, să-l restaureze pe cel vechi vine exact cum a fost Adam mai înainte de cădere. Adam înainte de cădere n-a avut imaginaţie, după dumnezeiescul Maxim „care zice: „Ia seama că atunci când Adam a căzut în imaginaţie, a căzut în închipuire". Dumnezeu i-a spus să nu mănânce de acolo, iar diavolul i-a zis, când vei mânca din pom ţi se vor deschide ochii şi vei cunoaşte, vei fi ca Dumnezeu şi mâncând a căzut tot neamul omenesc. Prin ce? Prin IMAGINAŢIE. Cine a căzut mai întâi prin imaginaţie? Tocmai diavolul, căci falsaia 14, 14 citim: „Tu ai zis în gândul tău: Deasupra norilor mă voi sui „mă voi sui peste munţii cei de miazănoapte, care sunt în ceruri, care sunt deasupra tuturor stelelor cerului, voi pune scaunul meu şi voi fi asemenea Celui Preaînalt". Iată închipuirea diavolului. Şi tot Isaia îi zice: „Cum ai căzut din cer tu stea de dimineaţă, te-ai făcut locaş a toată urâciunea şi a tot duhului-necurat!". Omul era centrul tuturor zidirilor, înger amestecat cu om „dar şi pe el l-a aruncat în închipuire diavolul. Omul era un Dumnezeu după dar. Noul Adam, Hristos, când vine, nu vine cu minte cu imaginaţie, căci aceasta a fost o patimă la Adam, care a intrat în sufletul lui. Dumnezeu nu l-a făcut pe om cu imaginaţie, ci era ca şi pruncii cei nevinovaţi. Adam a intrat în fire prin închipuire, de a fi întocmai cu Dumnezeu, şi când şi-a închipuit aceasta a şi căzut.

De aceea, când vrei să te rogi, fiindcă, Hristos vine cu o minte fără imaginaţie, Hristos vrea să-l refacă pe Adam în starea cea dintâi, fără de imaginaţie, aşa şi tu te roagă fără vreo imaginaţie. De apeea, în

vremea rugăciunii imaginaţiile ne dau război. S-o luăm mai practic: Stai la rugăciune, ba îţi adunci aminte faţa celui pe care l-ai iubit cu patimă, ba slava deşartă, ba să mă duc la târg, am de cumpărat, ba să fac cutare, aceasta nu mai este rugăciune, dracii în acea clipă râd de noi cu gura până la urechi, aceasta nu este rugăciune. Când noi stăm la rugăciune, ca nişte chip cioplit de creştini şi în noi nu mai este rugăciune, ci împrăştiere, acum râd dracii de noi că

...”

mintea noastră nu a coborât în inimă. Locul unde trebuie să se ascundă mintea este inima, acolo îl ai pe Hristos de la Botez. Acolo se întâlneşte mirele cu mireasa, sufletul nostru cu Hristos. Ce spune Sf. Apostol: „V-am logodit pe voi mireasă, unui Mire fără de moarte şi tare îmi este frică de voi să nu se poticnească inimile voastre”. Când zice să intri în cămara ta, cămara minţii este inima, zic Sfinţii Părinţi, dracii ştiu aceasta că, dacă a ajuns mintea să se pogoare în inimă îi arde foarte tare. Ai văzut cât de frumos spune stareţul Vasile de la Poiana Mărului, de cel care a căzut neajungând cu mintea în inimă. Lucrarea inimii nu-i o lucrare grea, nu trebuie săptămâni, într-o clipă ţi-ai pus în gând, însă nu-ţi închipui nimic.

Să ai în minte prezenţa lui Dumnezeu, că este de faţă, în inimă setea după El şi pe limbă, „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” Dar în acest timp să nu-ţi închipui nimic că Dumnezeu nu cade sub închipuiri, că de ar cădea sub închipuiri n-ar mai fi Dumnezeu. Deci, VAMA I este IMAGINAŢIA, prin ea se trece aşa, să nu-ţi închipui nimic, nici bune nici rele. Dracii văzând că mintea a trecut ca fulgerul pe lângă această vamă o aşteaptă pe minte la poarta inimii. Aici la poarta inimii o aşteaptă VAMA RAŢIUNII, aceasta este mai grea decât cea a imaginaţiei. Noi n-avem voie să ne coborâm în inimă nici cu raţiunea. Aici la vama raţiunii, care este poarta inimii. DRACII TEOLOGI, pe care-i numeşte Sf. Macarie DRACII ARHICONI, care ştiu pe de rost toate Scripturile TEOLOGII IADULUI şi FILOSOFII ÎNTUNERIGULUI; o opresc pe mintea noastră cu raţiunile lui Dumnezeu’ Cum este aceasta?

Eu stau la rugăciune în genunchi, sau în picioare, sau pe un scaun de 2 palme de mic şi o palmă de lung şi o palmă de lat în poziţia cerşetorului, pentru a putea învăţa rugăciunea mai repede. Stau la rugăciune şi deodată văd că apar în mintea mea aceste cuvinte: „Ridicat-ai la mare caii tăi, tulburând ape multe” din Cântarea a doua a

lui Moise. Cum au apărut aceste cuvinte îţi pui întrebarea? Cine sunt caii, ce sunt apele cele multe şi care este marea? Caii sunt Apostolii – după Sf. Vasile cel Mare – care au tulburat toată lumea, apele cele multe sunt popoarele, iar marea este toată lumea. De văd dracii că-ţi place aceasta, îţi aduc altă raţiune mai mare: Lipsit-au de la mâncare oile, când nu vor fi boii lângă iesle"... „Au doară de boi se îngrijeşte Dumnezeu?" zice Apostolul. Cine sunt boii? Cine sunt oile? Care este ieslea? Boii raţionali sunt mai mari ca Oile, ei sunt Biserica Povăţuitoare: Patriarhii, mitropoliţii, episcopii, preoţii, diaconii. Oile cuvântătoare sunt poporul de jos, Biserica ascultătoare, căci din Biserică se hrănesc cu Prea Curatele Taine, atât Biserica cea Povăţuitoare, ierarhii, cât şi cea ascultătoare, poporul. Duhul Sfânt zice: „Lipsit-au de la mâncare oile, că nu vor fi boii lângă iesle" atunci nu vor avea ce mânca oile, când nu vor mai fi preoţi şi episcopi, care să-i hrănească cu Tainele. Aduc dracii apoi şi altă raţiune: „Munţii au săltat ca berbecii şi dealurile ca mieii oilor? Munţii sunt oamenii desăvârşiţi în lucrările Duhului Sfânt şi în rugăciune, că ei au săltarea inimii lor. Extazul şi unirea lor cu Dumnezeu, ajungând uneori chiar să vrea să se despartă de trup. Dealurile ca mieii oilor sunt cei de pe treapta a doua a urcuşului duhovnicesc, ei n-au aşa. de mare putere ca şi cei desăvârşiţi, ci mai puţină. De vede diavolul că-ţi plac acestea îţi aduce bunăoară din Psaltire: „Văile vor înmulţi grâul" când sufletul se coboară în văile smereniei, atunci se înmulţeşte grâul faptelor bune. Că nu rodeşte sufletul fără de smerenie. De primeşte aceste raţiuni dracii râd de ea cu gura până la urechi. Ei râd pentru că acestea n-au ce căuta în rugăciunile minţii, ci numai în lucrările minţii, acestea sunt bune altă dată, dar nu acum când te rogi. Altele sunt lucrările minţii şi alta este rugăciunea minţii. Aceste cugetări şi raţiuni duhovniceşti s-unt bune ca lucrări, dar când ai să te rogi şi să vorbeşti cu Iisus Hristos, dracii teologi te asaltează, văzând că te complaci în aceste raţiuni, care nu sunt rugăciune. Zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Când te rogi, nu teologhisi, că eşti batjocorit de draci!" Cui filosofez eu, dacă stau înaintea Minţii Celei negrăite, care este izvorul tuturor filosofiilor. Trebuie să bag mintea în inimă. Şi la această vamă a raţiunii, care este poarta inimii, nu primi acolo nicio raţiune duhovnicească din Scripturi, nici tâlcuirea ei, când te-ai pus să te rogi. Să ne pogorâm cu o singură raţiune, cu „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! cu aceasta singură ai să poţi ajunge în inimă. Oare

este vreun semn simţit că s-a unit mintea cu inima?

Spune, Sf. Serafim de Sarov: „Când s-a unit mintea cu inima, când s-a pogorât mintea în inimă, primul semn este acesta: APARE UN CUI de FOC ÎN MIJLOCUL INIMII iar cuiul acesta de foc şi la bărbat şi la femeie apare drept în centrul inimii”. Acesta este primul semn că s-a pogorât mintea în inimă. Pe urmă se încălzeşte inima toată, se încălzesc umerii, coloana vertebrală şi s-a încălzit corpul cu mare putere. M-am întâlnit cu oarecarele ce se chinuia cu foamea în pădure, cu setea, cu frigul, cu golătatea şi ca pustnic (părintele Cleopa este acesta) şi mi-a spus mie lucrarea aceasta. A avut el săracul o Biblie, de la bordeiul lui şi s-a dus într-un sat ca s-o ia şi s-a nimerit că era într-o Duminică. Când s-a-dus, l-a rugat omul: Stai părinte până dimineaţă, că el avea bordeiul la vreo 20 km depărtare. Biblia era cea din 1914. Stând în casa aceea şi ca să nu meargă Duminica pe 4 rum şi-a făcut pravila, rugăciunile de dimineaţă acolo în casă, iar cei din casă au plecat la Biserică. După Biserică a venit p nuntă de la Biserică şi era cu clarinete de aieste; nunta a ajuns aproape, iar călugărul stând la rugăciune avea în faţa lui o icoană a Maicii Domnului, a omului unde stătea. Pe icoană erau 24 de engolpioane de proroci, îngerii stăteau în genunchi cu smocuri de flori, pe care le aruncau în braţele Maicii Domnului şi i le dădeau lui Iisus. Săracul călugăr stând şi cugetând, mereu se gândea cum auzea muzica aceea cântând. Sf. Ioan Scărarul spune, ca unele cântări mireneşti pe cei sporiţi în cele duhovniceşti îi poate băga în cele mai înalte contemplaţii. Când a auzit călugărul muzica aceea, s-a gândit el aşa: „Măi dacă oamenii ştiu să cânte aşa, dar aceşti îngeri care-i dau smocuri de flori lui Iisus în braţele Maicii Domnului, cum cântă ei în ceruri? Din această simţire s-a pogorât mintea lui în inimă, şi era ca un ceas după masă, şi 2 ore şi 10 minute a stat mintea şi numai în ceruri mai auzea îngerii şi cântările lor, dar atât a transpirat călugărul, atâta dulceaţă în inimă şi-atâta căldură a simţit – zice – n-am avut la mine decât 5 batiste şi ca să nu-mi pierd atenţia din inimă, mă ştergeam cu batistele căci lacrimile îmi curgeau continuu, corpul s-a înfierbântat, ochii i dădeau lacrimi, inima mea fierbea în clocot şi-l! vedeam pe Iisus cum vorbea cu sufletul meu. Atâta mireasmă a Duhului Sfânt mi-a venit şi atâta căldură duhovnicească, şi-mi ziceam: Doamne, vreau să mor! Voiam să mor, că aşa doreşte sufletul atunci din dulceaţă, încât vorbea: Ce bine ar fi să mor acum!

Când s-a pogorât mintea în inimă, ce se întâmplă? Atunci inima se deschide şi iar se închide, INIMA ÎNGHITE PE IISUS ŞI IISUS INIMA.

Aici s-a întâlnit Mirele Hristos cu mireasa sufletului. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune: „Mormântul Domnului este toată lumea aceasta, sau inima noastră. Prin raţiunile tuturor lucrurilor este toată lumea, prin contemplaţia naturală vedem într-un fir de iarbă minunile lui Dumnezeu, şi în inimă îl vedem pe Dumnezeu prin rugăciunea cea în Duh”. După 2 ore şi l o minute a ieşit mintea din inimă, spune acel pustnic (Cleopa Ilie), am rămas aşa cu o mâhnire dulce şi voiam mai bine să mor, numai să mai vie înapoi lucrarea cea mai dinainte şi n-a mai venit. Că spun Sfinţii Părinţi, că harul nu se duce departe, îi aproape, dar pentru smerenie se depărtează, ca să nu te mândreşti. Plecarea Duhului Sfânt în această clipă o numesc Sf. Părinţi: PĂRĂSIRE SAU RĂCEALĂ, adică atunci când s-a depărtat puţin harul, acest har îţi dă ajutor din ascuns, dar te lasă întâi să vezi ce poţi tu şi ce este rugăciunea harică ce a venit mai înainte, când ai stat de vorbă cu Iisus în inimă. Spune acest gustător al rugăciunii harice: „Timp de o lună de zile, pe cerul inimii mele nu s-a mai ridicat ceva din lumea aceasta de aici de jos” mă gândeam la bucuriile acelea, dar nu le mai simţeam, îmi aduceam aminte ce bucurie am avut, ce dulceaţă, ce mângâiere, ce căldură duhovnicească, căci inima îmi vorbea în clocot, aceasta-i pogorârea minţii în inimă. Cei desăvârşiţi au această stare la toate rugăciunile lor, iar cei nedesăvârşiţi n-o au. Cei ce s-au îndumnezeit după dar, pururea îl au pe Dumnezeu în ei. Lacrimile izvorâte în timpul acestei rugăciuni, fiind de la Duhul Sfânt, spală orice întinăciune, orice imaginaţie păcătoasă şi-rămâne sufletul curat şi atunci îşi dă seama ce s-a petrecut. Toate gândurile duhovniceşti du-le până la simţirea inimii, ca fiecare cuvânt al minţii să-l simtă inima, atunci sufletul se mişcă în cerc în mişcare ocolitoare, în rugăciunea gurii se bagă ispita, spun Sfinţii Părinţi, în a minţii încă se bagă, iar când lucrarea Duhului Sfânt a venit în inimă, aici nu se mai bagă ispita. Trei mişcări are sufletul în vremea rugăciunii, iar una din ele este dreaptă. La rugăciunea curată a inimii, Sfinţii Părinţi spun, că ajunge unul numai din zece mii.

4. RUGĂCIUNEA VĂZĂTOARE este altă treaptă a rugăciunii. Sufletul lui Amun a fost văzut de Sfântul Antonie cel Mare, că mergea la cer, deşi

Antonie era la mii de kilometri distanţă de cel ce murise.

Aceasta este rugăciunea văzătoare, face sufletul să-l vadă pe alt suflet ce merge la cer.

De ar fi unul văzător aici, ar vedea câţi sunt aici şi câţi îngeri sunt aici de fată şi ne-ar şti gândurile noastre. Mă ducea la bătrânul loanicliie Moroi, stareţul Mân. Sihăstria, pe când eram eu la ei, ca să mă Spovedesc, eu spuneam ce gândeam, uitam însă unele păcate, iar el îmi zicea: „Vezi dragă, că mai ai lucrul cutare pe care nu l-ai spus" nu i le spuneam eu, mi le spunea el, aşa mă Spovedea pe mine acest stareţ, cu rugăciunea văzătoare. „Spune-le

— Şi acelea zicea el, de ce nu le spui?"

5. RUGĂCIUNEA DE SINE MIŞCĂTOARE. Aceasta ne aduce perioade de descoperiri dumnezeieşti, inima aceasta se roagă permanent, cum ai porni ceasul, este o rugăciune de sine mişcătoare pururea. Te mişcă să te rogi, şi când dormi şi când vorbeşti şi când mănânci şi când călătoreşti, inima se roagă mereu, atunci ajungi la Cântarea Cântărilor: „Eu dorm, dar inima veghează". Te simţi, (Je la sine mişcat spre rugăciune, din interiorul tău.

— RUGĂCIUNEA ÎN EXTAZ SAU ÎN UIMIRE. Aşa spune un cuvios în Pateric: „I-am poruncit minţii mele să se ducă o săptămână în cer sau două săptămâni. Şi două săptămâni stăteam cu mintea în cer". Aceştia sunt rugătorii în extaz. De un sfânt spune în Filocalie, că era cu mintea în cer, iar dracii îi luau trupul ca pe o minge şi-l aruncau strigând şi-l prindeau trupul unul de la altul. Când un om este răpit cu mintea în cer, aceasta se cheamă rugăciune în uimire.

— RUGĂCIUNEA CONTEMPLATIVĂ, Aceasta este rugăciunea duhovnicească şi pe aceasta a avut-o Sfanţul Apostol Pavel, că ea este mai presus de hotarele rugăciunii, ea se numeşte vedere duhovnicească şi aceasta îl face pe om să zică precum Pavel: „În trup sau afară de trup, Dumnezeu ştie", A fost răpit la al treilea cer, dar nu ştia. Mintea este luată în vremea acestei rugăciuni de către Sfânta Treime şi este dusă în cele mai înalte contemplaţii în Rai din mila lui Dumnezeu, ea nu mai are lucrarea ei. Aceasta este rugăciunea duhovnicească, de care spune Sf. Işaac Şirul: „Dacă ajunge unul din neam în neam!" Sf. Macarie ne îndeamnă: „Ştiu omule, că nu ştii să te rogi, îţi dau un sfat. Care? Roagă-te cum poţi tu, dar roagă-te adeseori

(des), căci, din rugăciunea deasă se naşte rugăciunea de calitate". Dacă omul se roagă des, chiar de nu ştie cum, Dumnezeu face cu el ca şi cu un copil. Dumnezeu vine cu harul Lui în inimă şi cu

fierbinţeala Lui şi mintea începe cu mare foc să cugete la judecată} la moarte, la Dumnezeu, la iad şi gustând din această rugăciune curată trece iar la rugăciunea risipită. Dar sufletul gustând câte puţin din rugăciunea cea adevărată, zice, da, aceasta-i rugăciunea! Nu-i de ajuns că te-ai rugat 4 ceasuri, ci trebuie să ajungi la rugăciunea cea curată a inimii. Erau aici călugări mari, care ştiau Psaltirea pe de rost, dar din gura lor nu auzeai decât: „Blagosloveşte părinte!” şi atât, le plăcea toată ziua să vorbească cu Domnul. Dumnezeu dă omului câte o linguriţă de rugăciune curată pentru a-i prinde gustul şi apoi omul începe să se roage mai. des. Zice Sf. Isaac Sirul: „Cel ce. a simţit dulceaţa rugăciunii va fugi de gloate ca un asin sălbatic”. De ce? Ca să vorbească cu Hristos, vorbeşte cu Dumnezeu multe şi cu oamenii puţine. Şi noi când ne rugăm trebuie să ne ferim de oameni, să vorbim cu Dumnezeu mult şi cu oamenii puţin, aceasta-i rugăciunea plăcută lui Hristos.

16. CE POATE RUGĂCIUNEA?

Rugăciunea este cea mai mare faptă bună a omului. În urmă cu vreo 12 ani au venit la mine un profesor cu o profesoară, soţ şi soţie, oameni învăţaţi. Soţia a zis: Părinte Cleopa, avem de toate, dar n-avem copii, iar soţul acesta al meu zice, că de nu vom avea copii se desparte de mine, şi ce să fac să avem copii? Ce rugăciuni să facem? Femeia aceasta, era frumoasă, învăţată şi bărbatul ei îmi spunea acelaşi lucru. El zicea: Fiindcă n-avem copii ne vom despărţi în curând! Am apelat la sfinţia voastră, căci ne împăcăm în toate, numai copii nu avem, eu vreau să-mi zică cineva tată, vreau să-mi dea o cană de apă copilul meu! Dacă n-am copii stricăm căsătoria.

Le-am zis (Cleopa): Doamnă, uite ce este, vrei să ai copii? Da! Am un Acatistier cu Acatistul Sfinţilor părinţi ai Maicii Domnului Ioachim şi Ana, ia

Acatistierul acesta, căci părinţii Maicii Domnului au’dobândit-o pe Fecioara Maria, numai prin post, rugăciune şi milostenie. Cinsteşte Acatistul acesta 40 de zile, într-o dimineaţă dumneata, în cealaltă soţul dumitale, fa milostenie, posteşti Miercurea şi Vinerea, măcar până la orele 16 după masă (ajun) şi sper ca în 6 săptămâni Dumnezeu vă va asculta pe amândoi. Le-am dat Acatistul acesta şi s-au dus amândoi la casa lor. După ce au făcut 40 de zile de post şi 40 de Acatiste, femeia a primit de la Dumnezeu primul copil şi după primul încă alţi doi. După 7 sau 8 ani au venit la mine cei doi cu copiii, iar femeia când soseşte la mine scoate Acatistierul şi avea în mână un pachet mare sub braţ.

Femeia mi-a zis: Am bătut acest Acatistier la maşină şi l-am dat pomană, uite cât l-am citit eu cu soţul meu, atât de mult s-a învechit. Apoi am adus aici şi un rând de veşminte preoţeşti în dar de la noi de la Bucureşti, mulţumită lui Dumnezeu, că ne-a dat aceşti trei copii. Iată cum ascultă Dumnezeu rugăciunea, postul şi milostenia omului creştin, care-şi pune nădejde în El.

Cei ce vor să aibă copii. şi nu au, trebuie să facă această rânduială:

Să fie Spovedit curat din copilărie.

Să fie împărtăşit, de nu este Oprit de Sf. Canoane.

Post 40 de zile, Miercuri şi Vineri mâncare odată în zi mai ales milostenie la săraci după putere. Toate cele 40 zile Post.

Acatistul către Sfinţii Ioachim şi Ana, 40 de zile, într-o zi soţul, într-altă zi soţia.

Rugăciune către Sf. Proroc Zaharia şi către Elizabeta; către Avraam şi către Sarra; şi către Sf. Ana Prorocită. Aşa: Sfinte Zaharia şi Elizabeta.

Sfinte părinte Avraame, Sarra şi prorocită Ana, rugaţi-vă lui Hristos pentru mine păcătosul, păcătoasa să mă miluiască! – tot timp de 40 de zile.

Cum se poate mântui oare cel mai uşor un creştin? Care sunt condiţiile mântuirii? iată-le: Condiţiile pentru ca un creştin să se poată mântui:

1. Întâi, să-l iubească pe aproapele său din inimă şi să vină tot timpul la Sfânta Biserică, ca să se roage.

…2. Săpostească cele 4 posturi de peste an: al sf. Paşti, al Sf. Ap. Petru şi Pavel, al Adormirii Maicii Domnului 1-15 august, al Crăciunului 15 nov. – 25 dec., toate Miercurile şi Vinurile de peste an.

Să se spovedească de cel puţin 8 ori pe an, în cele 4 posturi ale anului şi de poate şi de mai multe ori pe an.

Să crească copiii în frica lui Dumnezeu şi să se roage curat împreună cu ei.

Să facă creştinul, după putere, milostenie la săraci (pomană).

Cei CĂSĂTORIŢI nu se pot mântui fără de sfânta RĂBDARE, trebuie să se îngăduie unul pe altul, fără de această faptă bună în căsătorie, nimeni nu se poate mântui. Călugării nu se mântuie niciunul, fără de sfântă ASCULTARE, aceasta este răbdarea lor.

Din judecăţile lui Dumnezeu uneori ne putem da seama de viaţa

unui om. Câte odată vezi că-l trăsnește și pe cel bun și pe cel rău. De ce? Pe cel bun prin aceasta îl curăţă de păcate şi-l duce în rai, iar pe cel rău îl duce direct în iad. Când vei vedea că cel bun are scârbe şi necazuri să ştii că este pe calea mântuirii, iar de-l vei vedea pe cel rău că-i merge bine, să ştii că este pe calea pierzării, sfârşitul lui este iadul.

Dacă ţi-a furat cineva ceva şi nu-ţi mai dă înapoi, este ca şi cum ai da de pomană. Trebuie sate interesezi de lucrul acela, iar de nu-l afli, zi: Este de sufletul mamei și al tatii!

La pagube se face Acatistul Sf. Mina, care ajută la furturi şi pagube. Pentru vite este Acatistul Sf. Modest, precum și al Sf. Trifon la grădini, fiecare sfanţ are câte un har.

Într-o zi vine la mine o femeie din satul Pipirig, care a avut o trăsură cu cai frumoşi. S-au dus la târg şi au vândut caii şi au cumpărat alt cal mai frumos într-o dimineaţă când merge să-i dea la cal de mâncare, vede că acest cal nu mai era, l-a furat cineva. Merge la Poliţie şi cere ajutorul. Femeia vine plângând la noi la Mănăstirea Sihăstria şi ne cere rugăciuni. Eu i-am zis: Du-te acasă, câţi copii ai? Şase. Fă metanie la Sf. Mina şi-i fă şi Acatistul ţi nimic nu mâncaţi cu toţi copiii din casă. S-a dus femeia şi a făcut aşa cum i-am spus, iar noi am pus-o la Psaltire, la Liturghie, am scos părticele la Proscomidie şi am făcut şi noi Acatistul Sf. Mina pentru ea. Pădurarii au anunţat poliţia că l-a văzut pe un cioban cu calul acela şi în acest fel a fost prins ciobanul hoţ. Ciobanul a spus, că a dus calul la Vadul Negrilesii unde era un mare hoţ de cai. Gând a ajuns poliţia la acel hoţ, hoţul acela a recunoscut furtul și că acest cioban a dus calul la el. Pe valea aceea s-au furat 30 de cai şi toţi au fost găsiţi aici la Vadul Negrilesii la acest hoţ renumit. Ciobanul a dat calul înapoi şi a fost pus la închisoare cu celălalt hoţ de cai. Iată, Sf. Mina în câteva zile a descoperit hoţul de cai, v-aş putea spune multe de acestea…

Vă mai spun una scurtă. La o familie dintr-un sat au venit nişte drumeţi, o femeie şi doi bărbaţi şi au Cerut să-i primească pe noapte familia aceea şi i-a primit. Dimineaţa când se scoală gazda şi merge să-i trezească pe oaspeţi, nu mai era nimeni şi casa era goală, au furat tot şi mobilări tot ce a fost acolo. Au făcut slujbe şi Acatistul Sf. Mina şi i-a prins poliţia cu un camion sărând cele furate. Şoferul nici nu ştia că sunt de furat, aşa i-a descoperit Sf. Mina şi pe aceşti hoţi. Trebuie a posti, a pomeni la Psaltire, la Liturghie cu părticele şi a face metanii şi Acatistul Sf. Mina şi în acest fel hoţii se descoperă. Dar zice Sf. Ioan

Gură de Aur: „Creştinul să considere lucrul furat ca dat de pomană şi la judecată primeşte plata milosteniei!”

17. DESPRE CITIREA MOLITVELOR SF. VASILE CEL MARE

— Cine citeşte Molitvele (Blestemele) Sfanţului Vasile cel Mare şi ale Sfântului Ioan Gură de Aur are mari ispite. Le citea cineva la Agapia şi l-au scos din mănăstire, a fost dus în Dobrogea şi acum a fost adus înapoi, a avut mari ispite, l-au prădat şi hoţii şi i-au luat şi banii. Părintele Elefterie de la Secu le citeşte şi are mari ispite din aceasta. El este macedonean şi le citeşte. Eu am fost în oraşul în care s-a născut el, în Filipopol. Cei ce au cittt aceste molitve de alungare a diavolilor au sfârşit la bătrâneţe în mari primejdii, chiar de au fost călugări.

În cartea Sf. Varsanufie se spune, că s-a dus un călugăr la Sf. Varsanufie şi i-a zis sfanţului: „Dă-mi voie să citesc molitvele Sf. Vasile cel Mare” iar sfântul i-a zis: „Să nu faci aceasta frate, că nu mulţi din sfinţi au îndrăznit să-l bleşterţie pe diavolul şi de vei apuca să-l blestemi mare batjocură vei avea de la draci. Ci mai întâi aleargă spre smerenie, că el diavolul nu se poate smeri. Scoate întâi dracul din tine şi apoi din alţii”. Stareţul meu loanichie Moroi mânca numai Sâmbăta şi Duminica şi tot nu le citea. Cel ce vrea să citească aceste molitve – PREOTUL, trebuie să postească mai întâi 3 zile şi cel bolnav tot 3 zile şi toate neamurile bolnavului. Abia după acest post poate să le citească preotul şi numai atunci când este de mare nevoie s-o facă aceasta. Şi după Sf. Liturghie, fiind preotul împărtăşit, poate să citească aceste Molitve. Un călugăr, iconomul Gavrilescu de la Schitul Cozancea le citea aceste Molitve, el însă avea o. casă cu gratii de fier şi închidea acolo pe cel bolnav şi nu-i dădea bolnavului de mâncare o săptămână, călugărul stătea la uşă şi de acolo citea aceste Molitve. Am fost de faţă odată când le citea unuia închis în casa aceea. Mănăstirea avea o iapă, care după citirea Molitvelor s-a dus în vie şi s-a aruncat într-un par şi s-a omorât. Diavolul şi-a căutat loc şi s-a răzbunat, fiind alungat din om. Altă dată când le citea am văzut cum le-a sucit diavolul capul la toate-găinile mănăstirii şi le-a omorât pe toate; şi atâta au mai cârâit pană le-a omorât pe toate.

Preotul cel ce le citeşte trebuie să fie pregătit, atât el cât şi bolnavul şi rudele bolnavului. Un preot, care citea aceste Molitve a murit judecându-se cu Mitropolitul Pimen în Constituţia ţării. Acesta a ieşit din mănăstirea Cozancea, fiind preot călugăr, a cumpărat o sinagogă de la jidani şi a dus acolo o Icoană a Maicii Domnului cu roate

şi în faţa ei blestema iar jidanii râdeau bucuroşi cum blestema, jidanii ziceau că el vrăjeşte, nu ştiau ei de aceste Molitve. Acesta s-a căsătorit la vârsta de 73 de ani şi i-au rămas veşmintele şi cărţile la o femeie. Iată ce i-au făcut diavolul la urmă! Arhimandritul Grigore Popa din mănăstirea Neamţ a murit la bătrâneţe căsătorindu-se cu o femeie, şi-a pierdut toate, osteneala călugăriei de o viaţă. Călugărul Cosma Vere a fost de canon venit aici din Basarabia. Ghedeon Chinuţă călugăr şi preot din Mănăstirea Secu, citind într-o zi Molitvele Sf. Vasile cel Mare s-a trezit cu Molitvelnicul în mână pe străzile oraşului Roman şi l-a întrebat cineva: „Ce cauţi aici părinte Ghedeon?" El a zis: „Eu sunt la mănăstirea Secu, cum ce caut?" „Care mănăstire, părinte? Nu vezi că eşti în oraşul Roman?!" l-a dus diavolul când citea, într-o clipă, în oraşul Roman. Alungându-l din alţii, diavolul îţi dă ţie ori iubire de argint, prin desfrânare, ori o altă patimă urâtă – te dărâmă!

Un sfanţ spunea: Atunci când citea Molitvele Sfântului Vasile cel Mare şi zicea: „Ieşi diavole din zidirea lui Dumnezeu" sfântul i-a zis celui ce citea: Dar din tine a ieşit dracul? Căci noi avem în noi milioane de draci, trebuie să ai convingerea aceasta, aşa cum spune Sf. Marcu Ascetul: „Foarte se luptă satana să-l facă pe creştin să creadă ca în el nu este satana. Câte păcate avem, atâţia diavoli avem". Când ai ieşit din păcate, atunci te-ai scăpat de diavoli. Lenevia este un drac, făţărnicia alt drac, ura alt drac, mândria alt drac, trufia alt drac, curvia alt drac, uciderea alt drac, fiecare păcat este un drac. Omul poate face 413 păcate, ca feluri de păcate, iată câţi draci ne pot stăpâni, iar fapte bune numai 300 poate face. Sunt păcate foarte subţiri, care stăpânesc pe om. Dracul râde de noi cu gura până la urechi, când vede că-i facem voia lui în orice clipă, mai uşor e a păcătui decât a face bine în Hristos. Bine că spui să iasă din altul dracul şi în tine sunt mii de draci şi nu-i scoţi afară. Cauza tuturor păcatelor este numai una singură IUBIREA DE SINE, te iubeşti prea mult pe sineţi şi atunci faci toate relele. Precum cauza tuturor bunătăţilor este RUGĂCIUNEA, la fel cauza tuturor relelelor este IUBIREA DE SINE. Nesimţirea de sine este moartea minţii şi omorârea sufletului mai înainte de moarte.

Vom citi Molitvele Sf. Vasile cel Mare, numai după următoarea pregătire: l. După 3 zile de post – preotul, bolnavul şi rudele bolvavului;

— Imediat după Sf. Liturghie, preotul fiind împărtăşit cu Sfintele Taine;

— Se mai pot citi imediat după săvârşirea Tainei Sf. Maslu.

Spune Sf. Ioan Gură de Aur, cu privire la cei demonizaţi: „Pe cei demonizaţi îi stăpâneşte diavolul fără voia lor şi se mântuie aceştia, căci diavolul stăpânindu-i nu fac voia lor. Dar cei stăpâniţi de diavol de voia lor prin păcat, fac voia diavolului singuri şi nu se vor mântui de nu se vor lăsa de păcat!" Să fugim de păcat, căci păcatul este fapta diavolului. Să facem binele fapta lui Hristos.

18. EFECTELE MEDICALE ALE RUGĂCIUNII

de dr. chirurg A l exis Carrel – 1941 – traducere din limba franceză – Introducere

Alexis Carrel medic chirurg fiziolog, savant de renume mondial, laureat al Premiului Nobel, cel mai ales prin cartea: „Omul fiinţă necunoscută" a scris în marele magazin american: „Readarrs Digest" în numărul din ianuarie 1941 un eseu despre rugăciune. Eseul a fost publicat apoi în traducerea franceză în 1944 în „Jurnal de Geneva" şi separat în Editura Pion. Tot în acest an, Carrel scrie un alt studiu despre rugăciune, insistând asupra efectelor fiziologice ale rugăciunii, asupra celor ce se roagă.

Cele două studii sunt rezultatul observaţiilor pe care le-a făcut acest savant în cursul îndelungatei sale cariere asupra unui foarte mare număr de oameni, de toate vârstele şi categoriile sociale, bărbaţi şi femei etc. Studiile şi experienţa sa i-au dat posibilitatea să aprecieze la justa valoare anumite efecte fiziologice şi curative ale rugăciunii. După propria sa afirmaţie el vorbeşte numai despre cazuri verificate personal. A vorbi omului despre rugăciune – zice el – ar părea la prima vedere un lucru inutil, dar continuă, cu toate acestea noi trebuie să cunoaştem şi să studiem toate activităţile de care este capabil, altfel am lăsat neutralizate activităţi a căror lipsă ar fi în dauna noastră şi a urmaşilor noştri. Atrofierea simţului sacru sau al rugăciunii se dovedeşte – după părerea autorului tot atât de nocivă pentru om, ca şi atrofierea inteligenţei. Structura noastră psihofiziologică include acest simţ sau instinct al sacrului şi nouă nu ne este îngăduit să ignorăm nevoile cele mai reale şi mai subtile ale naturii umane.

Rugăciunea I

Nouă, celor moderni ni se spune că raţiunea este superioară intuiţiei şi sentimentului. De aceea ştiinţa noastră înfloreşte, în timp ce religia noastră se ofileşte şi piere, îl admirăm pe Descartes şi-l ignorăm pe Pascal. Cultivării raţiunea, în timp ce o seamă de activităţi ale

spiritului, cum este simţul moral, simţul frumosului şi mai ales simţul sacrului sunt neglijate total. Din această cauză, activităţi ca cele enumerate mai sus deşi activităţi fireşti şi fundamentale ale omului, se atrofiază şi. dispar. În acest fel, omul nostru devine, din punct de vedere spiritual, o fiinţă oarbă, mutilată, infirmă, iar această infirmitate ne împiedică să devenim elemente cu adevărat constructive pe plan social uman. Activitatea morală şi sacră se dovedeşte tot aşa de indispensabilă vieţii ca şi activitatea spirituală şi activitatea economică. În consecinţă este necesar să trezim în noi din nou activităţile sufleteşti care influenţează mult mai mult decât raţiunea asupra personalităţii individului. Dar cea mai ignorată dintre aceste activităţi este tocmai simţul sacrului sau simţul religios. Simţul sacrului se exercită şi se exprimă mai ales prin rugăciune. Fireşte, ca simţ al sacrului, rugăciunea este un fenomen spiritual. Ga atare ea nu intră în domeniul experienţelor noastre tehnice de aceea ne întrebăm: Cum ne putem totuşi câştiga cunoştinţe pozitive despre rugăciune? Domeniul ştiinţelor cuprinde totalitatea fenomenelor observabile şi în acest sens orice cercetare fiziologică a omului este nevoie să se extindă până la manifestarea spiritului. Prin observarea sistematică a unui om care se roagă noi putem afla în ce constă fenomenul, rugăciunii, care este tehnica ei şi care sunt efectele pe care le produce ea. Rugăciunea este o tensiune a spiritului uman spre, Principiul, Creatorul lumii, în general rugăciunea este un spirit de durere, un strigăt de ajutor. Uneori rugăciunea devine însă o contemplaţie senină a principiului imanent şi transcendent al lucrurilor; un act de iubire şi de adoraţie faţă de Acela de la care provine minunea vieţii. De fapt rugăciunea este un efort al omului de a-comunica cu Fiinţa invizibilă, cu Acela care este Creatorul a tot ce există, înţelepciunea supremă, Puterea şi Frumuseţea absolută, Tatăl şi mântuitorul nostru. Departe de a fi o recitare mecanică de formulare, adevărata rugăciune este transfuzie de viaţă divină în sufletul credinciosului şi o absorbire a conştiinţei acestuia în Dumnezeu. Dar acest fenomen în esenţă nu este de natură pur intelectuală sesizabilă. De aceea rămâne inaccesibil atât filosofilor cât şi savanţilor. Căci precum simţul frumosului şi al iubirii nu depinde de nicio cunoştinţă intelectuală, tot aşa simţul sacrului, simţul rugăciunii nu depinde de silogisme intelectuale. Un om simplu, indiferent de gradul lui de inteligenţă, îl poate simţi pe Dumnezeu tot atât de bine cum simte căldura soarelui sau parfumul florilor. Dar

acest Dumnezeu atât de accesibil aceluia care-L iubeşte, se ascunde celui ce nu ştie simţi şi iubi, ci doar cunoaşte şi înţelege, în domeniul rugăciunii perfecte contemplative, inteligenţa şi cuvântul nostru rămân neputincioase ele nu pot exprima ceea ce simte şi trăieşte un om cu adevărat religios, în sensul ei cel mai adevărat, Rugăciunea este un avânt al iubirii care trece dincolo de noaptea obscură a inteligenţei.

Tehnica rugăciunii

Tehnica rugăciunii am învăţat-o de la Sfinţii creştini, care timp de 20 de veacuri, au iniţiat Europa în viaţa religioasă. Dumnezeul lui Platon era absolut inaccesibil. Cel al lui Epictet se confundă cu esenţa sau sufletul existenţelor. Iehova evreilor era stăpân temut, care inspiră frică nu iubire. Creştinismul

I-a adus pe Dumnezeu însă la îndemâna tuturor. I-a dat înfăţişare, L-a făcut Tatăl nostru, Fratele nostru, Mântuitorul nostru. Pentru a te apropia de Dumnezeu, nu ai nevoie de ceremonii complexe ori de jertfe sângeroase. Rugăciunea a devenit uşoară iar tehnica ei simplă.

Pentru a te ruga nu e nevoie decât de a face un efort, de a tinde spre Dumnezeu. Acest efort trebuie să fie mai mult afectiv decât intelectual. De exemplu, o meditaţie sau o consideraţie despre măreţia lui Dumnezeu nu este o rugăciune, dacă este numai o consideraţie intelectuală, fără a fi în acelaşi timp o expresie de iubire, de credinţă, de adoraţie. Deşi după metodele maiştrilor în viaţa spirituală, Rugăciunea începe printr-o consideraţie intelectuală, totuşi ea nu este desăvârşită decât dacă devine lin elan activ în folosul săraci lor. Te rogi în măsura în care iubeşti cu toată fiinţa fie asemenea unei conversaţii de copil cu tatăl lui. Ne prezentăm în faţa lui Dumnezeu aşa cum suntem. Spunea un suflet foarte evlavios şi foarte activ în folosul săracilor, te rogi în măsura în care iubeşti cu toată fiinţa ta. Forma rugăciunii variază de la cuvintele spuse simplu de ţăran în faţa Răstignitului de la răscrucea drumurilor, până la măreţia coralelor şi a Liturghiilor care răsună sub bolţile catedralelor. Puţini oameni ştiu să se roage ca Sf. Ioan al Crucii, Sf. Simeon Noul Teolog şi Sf. Serafim de Sarov. Dar Stăpânul lumii acceptă până şi cele mai smerite cuvinte de laudă, ca şi cele mai frumoase invocaţii. Ba chiar şi rugăciuni rostite maşinal şi chiar şi numai aprinderea unei lumânări pot prezenta, deşi în formă redusă, elanul spre Dumnezeu al unei fiinţe omeneşti. Te poţi ruga şi prin acţiune şi prin fapte, Sf. Aloisiu spunea: „Cea mai bună

rugăciune este îndeplinirea deplină a voii lui Dumnezeu, Tatăl nostru: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta” a face voia lui Dumnezeu însemnă a te supune tuturor obligaţiilor vieţii aşa cum sunt înscrise în ţesuturile firii noastre, în sufletul, în fiinţa noastră.

Rugăciunile care se înalţă de pe pământ ca un nor de fum de tămâie diferă unele de altele, dar abordează şi variază pe aceleaşi două teme: durerea şi iubirea. Este just să implori ajutorul lui Dumnezeu pentru a obţine ceea ce-ţi este necesar. Dar este absurd să ceri să ţi se împlinească un capriciu sau ceea ce ţi-ai procura prin munca ta. În forma cea mai înaltă, rugăciunea încetează de a fi p simplă cerere şi devine mulţumită şi laudă, omul mulţumeşte pentru ceea ce a primit şi promite lui Dumnezeu să-i facă voia Lui, oricare ar fi ea. Iar mulţumirea se transformă în laudă, contemplaţie, adoraţie. În acest caz rugăciunea se reduce la o simplă „privire afectuoasă prelungită asupra lui Dumnezeu”. Eu îl privesc şi El mă priveşte, spunea un suflet credincios.

Unde şi când te poţi ruga Răspunsul meu este, simplu: Pretutindeni, în stradă, pe tren, în autobuz, la şcoală, la birou, la uzină. Dar mai uşor te poţi ruga în natură, în câmp, pe munte, în pădure, sau în singurătatea camerei tale. Există şi rugăciuni solemne publice în Biserică. Dar oricare ar fi locul în care ne rugăm, Dumnezeu nu ne vorbeşte dacă nu facem linişte în suflet. Tăcerea noastră interioară depinde uneori de starea organică, mintală precum şi de mediul în care ne aflăm; Echilibrul fizic şi psihic este greu de obţinut în învălmăşeala şi zgomfotul oraşului modern. Un loc potrivit pentru rugăciune este Biserica, în care locuitorii oraşelor pot găsi, chiar şi numai pentru câteva clipe, condiţiile indispensabile pentru liniştea interioară, în tăcerea acestor locaşuri oamenii ar putea să înalţe sufletul lor la Dumnezeu şi să găsească odihna sufletelor lor, pentru psihicul şi fizicul lor, să-şi limpezească gândurile, pentru a primi puterea spre a suporta greutăţile vieţii împovărătoare ale civilizaţiei noastre. Dar numai atunci când devine un obicei, rugăciunea influenţează cu adevărat asupra sufletului, caracterului şi fiinţei noastre. Trebuie. Să te rogi mereu: „Gândeşte-te la Dumnezeu mai des decât respiri” zice Epictet, Iar Iisus: „Neîncetat vă rugaţi!”. Este absurd să spui o rugăciune dimineaţa, iar în cursul zilei să te porţi ca un sălbatic. Gânduri scurte, afecţiuni, sau invocaţiuni mintale ne pot menţine mefeu în prezenta lui Dumnezeu şi în acest fel toată atitudinea noastră este inspirată de

rugăciune, înţeleasă în acest fel, Rugăciunea devine pentru noi Un mod de viaţă, un fel de a trăi.

Orice rugăciune făcută în condiţii convenabile este urmată de un rezultat bun. „Nimeni nu s-a rugat vreodată farji să fi învăţat ceva, sau fără să fi obţinut ceva” zice Emerson. Cu toate acestea unii oameni moderni consideră rugăciunea ca un faprt desuet, o superstiţie, un misticism, un rest de barbarie sau de primitivism. În realitate omul modern ignoră aproape cu desăvârşire Rugăciunea şi efectele ei. Cauza principală a acestei ignorante este faptul că simţul sacrului s-a atrofiat în sufletul bmului modern şi rugăciunea a devenit o raritate. Foarte puţini se roagă şi mai ales foarte puţini se roagă cu adevărat. Rugăciunea multora este sterilă deoarece nu trăiesc în adevăratul sens, în sensul rugăciunii: sunt orgolioşi, falşi, mincinoşi, egoişti, farisei, incapabili de credinţa, de iubire. Pe de altă parte efectul rugăciunii, chiar atunci când se produce, adeseori scapă observaţiei noastre. De obicei efectul rugăciunii se produce în mod lent. Răspunsul la cererile noastre şi la iubirea noastră este aproape imperceptibil, insesizabil.

Adeseori glasul tainic ce ne şopteşte răspunsul în adâncul misterios al fiinţe noastre este înăbuşit cu uşurinţă în zarva lumii. Apoi de cele mai multe ori rezultatul vizibil sau material al rugăciunii este obscur şi se confundă cu alte fenomene. rin urmare, foarte puţini oameni au ocazia de a observa efectele rugăciunii în mod precis. Chiar şi unii preoţi nu-şi bat capul cu astfel de probleme, iar medicii rămân indiferenţi în faţa lor şi trec cu vederea cazuri care se găsesc la îndemâna lor. Să mai spunem că observatorii adeseori sunt derutaţi din cauză că răspunsul dat rugăciunii noastre de multe ori este departe de ceea ce am aşteptat noi. Spre exemplu: Cel ce s-a rugat spre a îi vindecat de o boală organică, poate rămâne mai departe bolnav, în schimb dacă s-a rugat serios, trece printr-o profundă şi inexplicabilă transformare morală. Cu toate acestea studiul efectelor rugăciunii este posibil. Mai ales, medicul, dacă-şi dă silinţa, poate să observe numeroasele efecte ale rugăciunii, în special aşa numitele psihofiziologice şi curative la oamenii care se roagă şi sunt cu adevărat credincioşi.

Rugăciunea îşi exercită influenţa asupra sufletului şi trupului într-un fel care pare să depindă de calitatea şi frecvenţa sa. Este uşor să cunoşti frecvenţa sau regularitatea rugăciunii şi într-o anumită măsură intensitatea ei. Dar calitatea ei rămâne necunoscută, deoarece

noi nu avem mijloace cu care să măsurăm credinţa şi capacitatea de iubire a sufletului. Cu toate acestea felul de a trăi al celui ce se roagă poate să dezvăluiască calitatea rugăciunii sale. Chiar şi atunci când e vorba de o rugăciune de puţină valoare, cum e cazul celei tăcute în chip maşinal, ea totuşi exercită o anumită influenţă asupra sufletului.

A

a conduitei. În acelaşi timp ea întăreşte simţul sacru şi al moralului. Oamenii care se roagă în mod serios se caracterizează printr-o perseverenţă în îndeplinirea sarcinilor, printr-un simţ al datoriei şi al răspunderii, prin mai puţine scăderi şi păcate şi prin anumită bunătate şi generozitate fată de alţii., Prea destul de dovedit este faptul că la fel cu dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea caracterului şi valoarea morală sunt mai pronunţate la persoanele care se roagă bine. Când rugăciunea este frecventă, habitual, şi într-adevăr frecventă, influenţa ei este foarte clară, O astfel de rugăciune se poate compara cu secreţia unei glande interne, cum ar fi glanda tiroidă sau renală, suprarenală, Ea constă într-un fel de transformare mintală şi organică a fiinţei noastre. Această transformare însă se produce şi în mod progresiv şi adeseori, insesizabil, s-ar putea spune că rugăciunea aprinde în adâncul conştiinţei o lumină, iar la această lumină omul începe să se vadă pe sine aşa cum este, se recunoaşte pe sine, îşi descoperă egoismul, lăcomia, orgoliul şi erorile. de judecată şi se simte înclinat spre împlinirea dorinţelor morale. Rugăciunea îl stabileşte într-un echilibru de modestie, umilinţă intelectuală şi supunere, în acest fel omul îşuieschide sufletul şi este gata să primească harul divin, împărăţia harului, încetul cu încetul rugăciunea înţeleasă în acest fel, produce în suflet calm, linişte interioară, armonie între activitatea nervoasă şi activitatea morală, o putere mai mare de a suporta încercările vieţii, sărăcia, lăcomia, calomnia, boala şi moartea.

Cu toate acestea, rugăciunea nu trebuie comparată cu morfina sau opiul deoarece pe lângă calm şi echilibru, ea produce şi o integrare a activităţii mintale, un fel de reconfortare a personalităţii, uneori chiar naşterea eroismului. Echilibrul cauzat de rugăciune devine puternic ajutor terapeutic, pentru omul bolnav. Rugăciunea marchează pe credincioşii săi cu o caracteristică: castitatea în privire, calm în atitudine, bucurie senină în expresie, curaj în conduită şi când e nevoie cere jertfa de sine a soldatului sau a-martirului. În acest fel rugăciunea scoate la iveală tezaurul ascuns în fiinţa umană – seninătatea. Sub

influenţa rugăciunii chiar şi ignoranţii, întârziaţii mintali, neputincioşii, cei mai puţin dotaţi, utilizează mai bine energiile sau resursele lor intelectuale sau morale de care dispun fie şi în măsură redusă. După observaţiile mele rugăciunea are darul de a ridica oamenii peste nivelul obişnuit intelectual şi moral dobândit prin ereditate şi educaţie. Contactul cu Dumnezeu imprimă în sufletul omului pacea care apoi radiază în el şi se difuzează pretutindeni. Din nefericire azi sunt prea puţini oameni care se roagă în mod efectiv.

Acestea sunt efectele curative ale rugăciunii, efecte care în toate vremile au atras atenţia oamenilor înţelepţi. De altfel şi azi acolo unde rugăciunea este aplicată, se obţine vindecarea datorită invocării puterii lui Dumnezeu sau a sfinţilor Săi. Dar în cazul în care e vorba de maladii susceptibile de vindecări rapide sau cu ajutorul medicamentelor obţinute, este greu să ştii cu adevărat care a fost cauza vindecării – rugăciunea sau medicamentele – sau ambele împreună. Certitudinea efectului rugăciunii se poate constata numai în acele cazuri în care orice terapeutică medicală este insuficientă.

Biroul medical de la Lourdes a adus un mare serviciu demonstrând realitatea vindecărilor unor bolnavi incurabili/Medic tânăr, deşi ateu, Carrel primi propunerea unui coleg să-l însoţească în calitate de medic într-un pelerinaj de bolnavi de la Lourdes. Cu această ocazie Carrel s-a convertit prân-eonstatarea personală a vindecării instantanee a unui bolnav de cancer, care avea obrazul perforat de boală. Într-o clipită ţesăturile obrazului s-au refăcut. Rugăciunea are câteodată efect exploziv. S-au vindecat aproape instantaneu bolnavi cu diverse afecţiuni ca: lupus al feţei, cancer, infecţii renale, tuberculoză pulmonară, osoasă sau peritonială. Efectul se produce aproape totdeauna în acelaşi chip, la început o mare durere, după aceea sentimentul de a fi vindecat, apoi în câteva clipe cel mult în câteva ore simptomele bolii dispar, iar leziunile anatomice se repară. Miracolul este caracterizat printr-o rapidă accelerare a proceselor de vindecare. 'Niciodată n-a fost observată până azi o astfel de accelerare în cursul unor experienţe chiar chirurgicale sau fiziologice.

Adeseori nu este nevoie ca însuşi bolnavul să se roage pentru ca fenomenele de vindecare să se producă. La Lourdes s-au vindecat copii care erau incapabili de a vorbi, s-au vindecat chiar şi necredincioşii. Dar totdeauna era lângă ei cineva care se ruga. S-ar părea că rugăciunea făcută de altul este mai fecundă decât cea făcută de pacient,

iar efectul se pare că depinde de calitatea şi intensitatea rugăciunii. Astăzi se fac mai puţine minuni la Lourdes decât acum 40 – 50 de ani, deoarece bolnavtfnu mai găsesc acolo atmosfera de reculegere profundă de odinioară, pelerinii de azi seamănă mai mult cu turiştii, iar rugăciunile lor sunt puţin eficiente. Acestea sunt efectele rugăciunii despre care am cunoştinţă sigură, experimentală. Dar în Istoria sfinţilor se relatează o mulţime de fapte de acest fel. Spre exemphuminunile atribuite parohului din Ars, lui Don Bosco, lui Padre Pio, minuni verificate de martori oculari. Acest ansamblu de fenomene ne introduce într-o lume nouă, a cărei exploatare nu este încă făcută şi care va fi bogată în surprize, ceea ce ştim rjoi în mod cert este faptul că rugăciunea produce efecte tangibile. Poate părea un fapt nemaipomenit, dar noi trebuie să ţinem seama de adevărul exprimat de Iisus în Evanghelie: „Cereţi şi veţi primi, bateţi şi vi se va deschide!"

În definitiv, totul se întâmplă astfel: Dumnezeu îl ascultă pe om, răspunde rugăciunii sale. Efectele rugăciunii nu sunt o iluzie. De aceea simţul sacrului, care a fost atrofiat la foarte mulţi oameni nu trebuie redus cum o fac unii, la spaima ce o are otiiul în faţa primejdiei, sau la teama ce o are de misterele lumii. Dar nu trebuie să facem din rugăciune o doză de calmant sau remediu contra fricii de suferinţă, boală sau moarte. Semnificaţia simţului sacru sau religios este mult mai profundă. Simţul sacru a ocupat un loc mare în istoria popoarelor și a civilizaţiei, zice un mare istoric englez, toate marile civilizaţii s-au dezvoltat datorită simţului sacru și au pierit datorită atrofierii acestui simţ. În cursul istoriei Europei, rugăciunea a fost o necesitate tot atât de fundamentală la aceea de a cuceri, de a munci, de a construi, de a iubi. În adevăr, simţul sacrului, părea în Evul Mediu o impulsiune izvorâtă din adâncul firii noastre, o activitate fundamentală. Expresiile sale sunt aproape totdeauna legate de activităţi de bază ale omului, ca simţul moral și formarea caracterului și deseori de simţul frumosului și al artelor în general. Această latură atât de importantă a fiinţei noastre noi am neglijat-o, lăsând-o să se atrofieze și adesea să dispară cu totul.

Trebuie să ne convingem că omul nu se poate conduce fără a se primejdui pe sine însuși, după capriciul imaginaţiei sale. Pentru a atinge scopul adevărat al vieţii, trebuie să te conduci după legile care rezultă din însăși natura vieţii. Noi ne aflăm într-o mare primejdie atunci când omitem sau sufocăm în noi un aspect al activităţii noastre

fundamentale, de ordin fiziologic, intelectual sau spiritual. Spre exemplu, insuficienta dezvoltare a muşchilor, scheletului, a activităţii spirituale afective, morale sau sacrale. La mulţi intelectuali. este tot aşa de dezastruoasă ca şi atrofierea inteligenţei şi a simţului moral la unii sportivi şi atleţi. Practic activităţile morale şi religioase sunt strict legate unele de altele. Simţul moral dispare la scurt timp după dispariţia simţului sacrului. Căci omul nu a reuşit să construiască aşa după cum voia Socrate un sistem moral independent de orice doctrină religioasă. Societăţile în care dispare nevoia de rugăciune nu sunt departe de-degenerescepţă. De aceea toţi oamenii civilizaţi, credincioşi şi necredincioşi trebuie să se intereseze de această problemă, adică dezvoltarea tuturor activităţilor fundamentale de care este capabilă fiinţa umană. Oare din ce pricină simţul sacrului joacă un rol aşa de important în atingerea scopului vieţii. Şi prin ce fel de mecanisme rugăciunea influenţează viaţa noastră?

Pentru a răspunde la aceste întrebări suntem nevoiţi să părăsim câmpul observaţiei şi să facem loc ipotezei. Dar o ipoteză oricât ar fi de îndrăzneaţă este necesară în primul rând cunoaşterii. Trefefaie să ne amintim că omul este o fiinţă indivizibilă, alcătuită din ţesuturi din lichide organice şi din conştiinţă. El se crede independent de mediul său natural, adică de universul cosmic, în realitate el este inseparabil legat de lume. Omul este legat de mediul în care trăieşte, prin nevoia continuă de oxigen şi de elementele pe care i le furnizează soarele şi pământul, pe de altă parte corpul viu nu este cuprins pexde-a-ntregul în masa fizică. El este compus din spirit şi materie. Şi cu toate că spiritul rezidă din organismele noastre fizice, el se prelungeşte în afara celor patru dimensiuni ale spaţiului. şi ale timpului. Oare ne este îngăduit să credem că noi locuim în acelaşi timp în lumea văzută cât şi într-un mediu intangibil, invizibil şi imaterial, mediu asemănător cu cel al Conştiinţei pe care. nu-l putem trece cu vederea, fără a ne păgubi pe noi înşine? Acest nlediu nu ar putea fi altceva decât Fiinţa supremă, iminentă în toate existenţele. Fiinţa care este totodată şi transcendentă şi personală şi pe care o numim Dumnezeu. Prin urmare simţul sacrului s-ar putea compara cu nevoia noastră de oxigen, iar rugăciunea ar avea funcţia analoagă cu cea a respiraţiei, ea nu ar fi altceva decât un agent al raportului dintre conştiinţă şi mediul ei propriu, deci un fel de activitate biologică aparţinând structurii noastre umane. Cu alte cuvinte, rugăciunea este o funcţie normală a

corpului şi a sufletului nostru.

Concluzii în rezumat, simţul sacrului reprezintă în raport cu alte activităţi ale spiritului, o importanţă deosebită. El ne pune în comuniune cu intensitatea misterioasă a lumii spirituale. Prin rugăciune omul merge cu Dumnezeu, iar Dumnezeu vine la om. Rugăciunea apare ca indispensabilă dezvoltării noastre integrale şi armonioase. În niciun caz rugăciunea nu trebuie înţeleasă ca pe un act pe care-l săvârşesc numai oamenii ignoranţi, needucaţi, slabi de înger, bolnavi sau cerşetori. Este ruşinos să te rogi zice Nietzsche. Ir-realitate actul de a te ruga nu este cu nimic mai ruşinos decât actul de a mânca sau a respira. Omul are nevoie de Dumnezeu, aşa cum are nevoie de hrană şi oxigen. Simţul sacrului legat de intuiţie, de simţul moral, de frumosul şi de lumina inteligenţei, dă personalităţii umane o desăvârşire completă. Este într-adevăr incontestabil că atingerea scopului vieţii cere dezvoltare integrală şi armonioasă a tuturor activităţilor noastre fiziologice, intelectuale, afective şi spirituale, în structura spiritului nostru se cuprinde atât raţiunea cât şi sentimentul. Prin urmare, trebuie să iubim atât frumuseţea ştiinţei, cât şi frumuseţea lui Dumnezeu. Trebuie să-l urmăm pe Pascal cu aceeaşi sârguinţă cu care-l urmăm pe Descartes, adică să preţuim tot atât de mult activitatea şi simţul sacrului cât preţuim şi inteligenţa. Notă: După cum am spus în Introducere, Dr. Carrel şi-a exprimat concepţia sa despre rugăciune într-un studiu apărut în 1944, insistând de data aceasta şi mai mult asupra efectelor pe care le are rugăciunea asupra celor ce se roagă, explicând mecanismul prin care rugăciunea îşi exercită influenţa. Redăm în continuare acest studiu, omiţând unele părţi care sunt menţionate şi în primul studiu.

Rugăciunea II

Se constată într-adevăr că la cel ce are simţul sacrului şi se roagă scade consumul de proteine, şi o energie nouă necunoscută ţine locul unei hrane abundente. Se pare că datorită exploziei demografice, dezvoltarea simţului sacrului va fi singura soluţie salvatoare pentru micşorarea fără efecte negative a raţiei alimentare. Malthus în teoria sa n-a ţinut seama de cele spuse în mod cu totul accidental de Iisus: „Nu numai cu, pâine va trăi omul!” Mâncarea nu este numai pâinea... „Ci împlinirea voinţei lui Dumnezeu”.

Rugăciunea este dătătoare de viaţă. Se pare că şi în om este o energie asemănătoare cu energia ascunsă în atom. Această energie nu

se declanşează decât prin rugăciune, ca printr-un centru'de radiaţie activă. Dacă suntem atenţi la acest fenomen, ne putem da seama că Cel ce ne-a spus în Evanghelie: „Eu sunt viaţa!" n-a vorbit doar ca un mistic ci ca un desăvârşit cunoscător al fiziologiei omului. Natura şi medicamentele sunt un remediu pentru suferinzi, dar sunt remediu palid pe lângă cel efectuat prin rugăciune. Forţele divine sunt mult mai mari deoarece acolo unde nici medicul nu reuşeşte, credinţa şi rugăciunea reuşesc.

Un exemplu printre altele: Aveam o pacientă care suferea de cancer al uterului şi nu mai putea fi salvată. Pierzându-şi orice speranţă în medici, credinţa a salvat-o. Dintr-odată s-a trezit în ea simţul sacrului. N-a mâncat timp de 40 de zile, ne-a dat voie s-o consultăm. N-am mai depistat cancerul pentru că închisesem la loc operaţia. Era vindecată şi întinerită. Au trecut de atunci 12 ani şi ea continuă să fie sănătoasă. O altă vibraţie s-a născut în ea, o vibraţie pentru alte lucruri decât pentru care vibrăm noi. Această vibraţie i-a dat viaţă şi a salvat-ţi.

Prin spirit, prin rugăciune, omul scoate în evidenţă o energie calitativă nouă. superioară care întreţine viaţa sau care face să renască viaţa celui bolnav. Simţurile pervertite până ieri după plăceri gastronomice şi sexuale, trec la o viaţă nouă, viaţa interioară de rugăciune. Inima începe să gândească şi mintea să simtă sacrul. Schimbându-se raportul şi funcţia simţurilor, care nu numai putea controla poftele pacientului, deoarece erau decimate de vicii şi abuzuri, îşi revin prin rugăciune, se refac, se odihnesc. Odihna simţurilor este necesară nu numai pacientului, ci şi celui care vrea să evite sau să prevină îmbolnăvirea. E vorba de a dezvolta o nouă deprindere şi anume aceea de a reduce la tăcere vuietul fiziologic, /cascade de exerciţii şi forţe centripete egoiste. Această educaţie ar trebui s-o facă medicul familiei tuturor membrilor ei, prin deşteptarea în individ a unor simţuri de viaţă spirituală, prin care se pot odihni ţesuturile biologice. Regulile de igienă biologică, alimentară, morală şi socială pe care le cuprinde religia lui Iisus Hristos, fal din această religie cea mai vestită ştiinţă. Profitând de această ştiinţă, medicul ar putea reda bolnavilor puterile pierdute.

Dr. Dibblee avea în Spitalul său din Oxford un caz de osteoxilită acută prin fistulă se eliminau bucăţi de os. Era necesară amputarea. Bolnavul însă prefera moartea. Argumentul său era religios: „Nu se

poate ca Iisus să vrea să pierd un os… Lui nul s-a frânt niciun os. Am să mă rog!” Durerile de osteoxilită sunt cumplite, bolnavul refuză morfina. S-a rugat. După 3 săptămâni fistula bolnavului s-a închis de la sine, durerile au încetat, a făcut o nefrită (desigur transfer de infecţie şi s-a vindecat).

Colegii mei electrofiziologu Redkin şi Hiklei spun că forţa rugăciunii constă în declanşarea biocurenţilor electrici: „Biocurenţii corpului omenesc sunt inferiori ca potenţial curentului electric produs de dinam, dar din punct de vedere calitativ ei sunt superiori, deoarece ei întreţin viaţa şi o cauzează. Electricitatea poate distruge viaţa omului, a corpului omenesc, dar n-o poate crea sau înviora, pe când biocurenţii creierului şi ritmurile cerebrale (alfa, beta, teta, delta) au o valoare pozitivă ca şi biocurenţii muşchilor, inimii etc. Nu e departe ziua în care biocurenţii vor acţiona proteza prin apăsare pe un gând sau altul”. Se prea poate să dovedim că cel mai important organ al omului este gândul şi. simţul sacrului. De altfel am putea constata că boala” are o manifestare bioelectrică. Uneori agentul microbian lipseşte, dar corpul are aceleaşi carenţe de funcţionare ca *în* cazul prezenţei microbului, lucru constatat prin analize bioelectrice, greşelile de comportament moral aduc modificări mecanice, chimice şi fiziologice şi au la origine biocurenţii gândului opţiunile omeneşti. Electrofiziologia a descoperit cauzele bolilor într-un plan mult mai subtil. Ea ne explică de ce violenţa creează bolile, de ce visele pot îmbolnăvi la fel de bine ca şi microbii „de ce virușii sunt atât de puternici şi de ce oamenii religioşi au forţă mare de rezistenţă deşi sunt blânzi, moderaţi, generoşi. Se pare că biocurenţii se pot crea şi înmulţi prin exerciţiu religios, făcându-i să acţioneze în fiecare celulă, în fiecare neutron. Austeritatea religioasă se dovedeşte o metodă de prevenire şi tratament a bolilor din punct de vedere electrofiziologic. IUBIREA, nu cea erotică, ci aceea pe care a predicat-o Iisus şi care implică spălarea picioarelor, servirea aproapelui, devotamentul, e un generator de biocurenţi.

Ca electrofiziologi avem sentimentul că „sportul cel mai bun pentru or – ganism” cel mai bun este al credinţei, al rugăciunii, deoarece prin aceasta bioelectricitatea umană nu se concentrează numai într-o porţiune a scoarţei cerebrale, ci se difuzează peste tot în organism. Un discipol al lui Gandhi, prieten cu Dr. Radriaristan, îmi spunea că în momentul morţii în numeroase cazuri, a zărit o lucire

electrică ieşind din creştetul muribundului. Într-un caz particular al unei fete de o mare puritate şi sfinţenie, care se afla sub aparatura noastră când a murit, electroencefalograma aânregistrat valori peste 7 Volţi, după calculele noastre, iar camera a apărut momentan luminată de o sursă electrică.

Rugăciunea în esenţă pare să fie tendinţa fiinţei umane către substratul material al lumii, aş vrea să obsftrv că bolnavii care se roagă suportă mai bine durerile şi intervenţiile cele mai dure, dar nu toţi cei ce se roagă reuşesc, deoarece ruga unora este văicăreală, vanitate învinsă, ambiţii dărâmate. Numai rugăciunea celui care se căieşte şi-şi plânge păcatele este ducătoare la scop, la echilibru, la starea de simplitate, puritate, umilinţă şi armonie dintre om şi creaţie, nu se poate decât prin imitaţia lui Iisus Hristos. Efectele rugăciunii, intervenţia divinităţii, nu se produce decât după ce omul s-a rugat cu stăruinţă până la completa purificare a trupului şi a sufletului.

Mă întreb în legătură cu gestul lui Iisus Hristos de a pune mâinile pe creştetul bolnavilor; dacă nu cumva prin creştetul capului ne vine izbăvirea prin rugăciune., şi dacă nu cumva rugăciunea care este înainte de toate o activitate a creierului, acţionează pe aceeaşi cale şi-şi produce efectul. Realitatea este că cei vindecaţi prin rugăciune devin apoi cu totul alţi oameni de parcă ar fi primit botezul Sfanţului Duh, li se schimbă chiar şi caracterul, ba chiar şi liniamentele corpului. Mă întreb de ce nu am putea folosi rugăciunea să vindecăm bolile sociale, răutatea lumii, meschinăriile educaţiei noastre, carierismul, avariţia, erotismul, şi dorinţa de dominaţie. Cu ajutorul rugăciunii, atomii omului, fiziologia lui intră în substratul divin al vieţii. Bazat pe o serie de date anatomice şi fiziologice, cred că stimulul rugăciunii odată ajuns în neuron se propagă prin circuitele neuronale şi corticosubcorticale şi de acolo se comunică întregului ansamblu fiziologic.

Sentimentul este o scânteie bioelectrică, o scânteie de viaţă. Hristos a zis: „Eu sunt viaţa" ceea ce este perfect adevărat. Sentimentul iubirii de Dumnezeu şi de aproapele este tot o scânteie divină. Toţi aceia care s-au plictisit de viaţa lor searbădă şi fără rost, prin convertirea la Hristos devin plini de viaţă. Egoismul le-a adus neplăceri, dezamăgiri, dezgust de viaţă, întoarcerea la iubirea lui Hristos le redă viaţa şi bucuria şi această iubire sacră este fără de sfârşit.

— Celor ce se vindecau Iisus le zicea: „Credinţa ta te-a mântuit!” şi adeseori adăuga: „De acum să nu mai-păcătuieşti ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău!”. Căci într-adevăr boala este în cele mai multe cazuri urmare a transgresiunii legilor firii. Stricta abţinere de la ceea ce este vătămător – zicea Platon – este cel mai bun medicament. În acest sens ni se spune în Biblie: „Inima omului este nespus de înşelătoare şi rea, cine poate s-o cunoască” Dar rugăciunea ne transformă inima, ne dă o inimă nouă, asemănătoare cu a lui Hristos. Când inima omului se împietreşte faţă de legile naturale şi divine şi se întoarce spre cele josnice, boala se apropie cu paşi repezi. La intrarea tuturor Spitalelor ar trebui scris cu litere uriaşe: „BOLILE SUNT ÎNVĂŢĂTURI ŞI AVERTISMENTE”, iar medicii arătându-le bolnavilor greşelile pe care le-au comis ar trebui să le spună ca şi Iisus: „Roagă-te… şi să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple-ceva mai rău!”

Din punct de vedere medical, iertarea acordată altora, sau primită de la alţii, oarecum la fel ca Spovedania, este o formă de vindecare. Mânia, răzbunarea, remuşcarea, produc în organismul uman o stare toxică, lucru evident pentru medic. Căci trupul omului ca şi sufletul lui a fost făcut ca să fie bun, răutatea îl îmbolnăveşte. Şi din acest motiv duşmănia şi ura sunt un păcat grav, cum a spus Hristos şi în sensul vindecării şi a sufletului şi a trupului nostru. El ne îndeamnă să ne rugăm pentru „vrăjmaşii” noştri.

Rugăciunea este o forţă care restabileşte echilibrul organic reaşezând toate celulele şi funcţiile corpului în faţa Puterii infinite a lui Dumnezeu, de la care obţin „odihnă” şi refacere, adică recreare. Acestea sunt efectele rugăciunii despre care eu am cunoaştere sigură. Căci într-adevăr rugăciunea dă naştere unor efecte palpabile, oricât de imperceptibile ne-ar părea la început. Totul se petrece în aşa fel ca şi cum Dumnezeu l-ar asculta pe om şi i-ar da răspuns. În realitatea practică activităţile noastre mintale şi religioase sunt strâns legate unele de altele. Cel mai puternic neam, în ceea ce priveşte vitalitatea, pare a fi cel al evreilor, deoarece ei n-au separat niciodată activitatea mentală de cea a credinţei lor.

„Rugaţi-vă neîncetat!” (I Tesal, 5, 17). „Ceea ceva semăna omul, aceea va şi secera1 se spune în Scriptură. Cine seamănă rugăciunea culege roadele ei cele binefăcătoare şi tămăduitoare.

Pentru rugăciunile MEDICULUI celui mare ale Domnului şi

Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi ale Preacuratei lui Maici, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul, zidirea Ta! Amin.

DESPRE FAMILIA CREŞTINĂ

19. CELE 11 REGULI CANONICE ALE NUNŢII CREŞTINE DUPĂ SF. IOAN GURĂ DE AUR

Nunta este una din cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii Ortodoxe şi este Taină mare, căci zice Sfântul Apostol Pavel: „Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos şi în Biserică” (Efes. 5.32). Taina se numeşte rădăcina firii omeneşti, şi dacă rădăcina este bună, sfinte vor fi şi rarnurile; dacă rădăcina este rea, nu căuta strugurii în spini. Dacă nunta n-a pornit bine, toată viaţa nu-i merge bine omului. De aceea vorbim de reguli de bună cuviinţă şi de cele canonice ale nunţii creştine ortodoxe.

1) Prima condiţie a nunţii creştine ortodoxe este să nu se ia neamuri în căsătorie”.

2) A doua, să se învoiască tinerii, nu-i bine să dai fata după cine nu-i place, sau să zici: ia-o că are avere! Dragostea trebuie să fie cauza căsătoriei!

A treia condiţie canonică este ca părinţii să fie de acord cu căsătoria.

Atunci este nunta de la Dumnezeu când sunt de acord părinţii la cei doi tineri.

A patra condiţie, băiatul se căsătoreşte la 15 ani, iar fata la 13

ani. Statul nostru a pus ca băiatul să aibă 18 ani, iar fata 16 ani împliniţi şi nu-i rău în aceasta. Să nu steie necăsătoriţi până la vârsta înaintată, că acolo numai nuntă curată nu poaffi fi. Sf. Ioan Gură de Aur zice, ca să-i căsătorească de mici, ca să fie curaţi cum i-a făcut mama lor pe cei doi.

A cincea, trebuie să se ducă mirele cu mireasa înainte de nuntă cu o săptămână, să se spovedească şi să se împărtăşească la preotul satului.

Este bine să aibă mărturisire scrisă ca să nu uite ceva.

A şasea, să se ducă la Biserică părinţii mirelui şi mirele, mireasa şi naşii, să meargă în ziua când are să fie Nunta să asculte Sfânta Liturghie de la un capăt la altul.

A şaptea, după ce a terminat preotulăf. Liturghie şi i-a găsit pe mire şi pe mireasă curaţi, îi spovedeşte din nou şi-i împărtăşeşte cu

Preacuratele Taine.

A opta condiţie, preotul ştie viaţa lor de la Spovedanie şi starea lor duhovnicească la Cununie, preotul pune cununile pe capul celor doi, dar dacă unul a căzut în păcat înainte de cununie, nu i se pune cununa pe cap, de aceea nici nu se pun cununile la a doua căsătorie. Nunta întâi îi încununează pe tineri pentru că au biruit păcatul. De au căzut amândoi tinerii în păcat, chiar la nunta întâi, nu H se pun cununi pe cap.

A noua condiţie nunta nu se face cu lăutari (cu muzică). Canonul

107 al Sinodului din Cartagina spune aceasta. Ce caută dracii la Taina lui

Hristos? Nunta fără lăutari se face aşa:

Întâi de toate, mirele şi mireasa vin la preot ca să anunţe din timp la Biserică şi să se pună această cununie pe uşa Bisericii. Se face aceasta, pentru ca preotul să fie ajutat de popor, pentru ca să nu se cunune neamuri. După Cununia de la Biserică, preotul merge la miri acasă cu cântăreţul şi acolo va zice Rugăciunea şi va sfinţi masa; Se pot mânca numai 3 feluri de mâncare şi se beau numai 3 pahare de vin. Preotul stă la mijloc la masă. Mirele în dreapta preotului, iar mireasa în stânga lui cu părinţii ei, iar părinţii, mirelui stau lângă mire. Primii naşi lângă miri şi apoi părinţii lor. Cântăreţul zice Rugăciunea „Tatăl nostru”, iar preotul binecuvântează masa, în acest timp preotul are la îndemână şi o predică pe care o şi spune acum. După aceasta se cântă la masă cântările de la Cununie şi alte cântări alese. Aceştia sunt lăutarii şi scripcarii nunţii, cântăreţii Bisericii şi preotul, care cântă la masa de cununie. Preotul de vrea să explice ceva are un clopoţel care sună. Cele trei feluri de mâncare şi cele 3 păhăruţe de vin, trebuie să fie puse pe masă pe rând. Primul pahar. de la nuntă trebuie să aibă 32 gr. Primul îl ia preotul şi le urează la miri sănătate şi copii buni, apoi se dă de mâncare, la fel se face după al doilea fel de mâncare şi după al treilea. Deci la nuntă se bea în total 96 gr. de băutură, asta-i beţia de la nuntă: După ce s-a gătat masa; cântăreţul spune rugăciunea de mulţumire, iar după rugăciune le urează preotul la miri cele de folos, îşi ia Cununile care au stat pe masă şi pleacă la altă nuntă. Şi la nuntă nimeni n-are voie să mănânce şi să bea până vine preotul să sfinţească masa.

Rânduiala a zecea – pentru cele 3 Sfinte Taine luate de Miri: Spovedania, împărtăşania şi Cununia în ziua nunţii, trupurile celor doi

sunt sfinţite şi n-au yoie să se împreune până după 3 zile. Pentru garanţie mirele va dormi cu-tatăl său 3 nopţi, iar mireasa cu mama sa 3 nopţi, de au fost Spovediţi şi împărtăşiţi şi Cununaţi în ziua Nunţii. De au luat numai Taina Cununiei nu se împreună decât numai după o zi şi o noapte.

A unsprezecea condiţie, creştinii trebuie să păzească curăţenia în toată vremea vieţii lor aşa:

Luni – nu se împreunează pentru cinstea Sf. Arhangheli şi îngeri şi pentru sănătate;

Miercurea şi Vinerea la fel, pentru înfricoşatele Patimi ale Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

Sâmbăta păzesc curăţenia pentru slăvită cinste a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pentru cei morţi”.

Duminica păzesc curăţenia pentru slăvită învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Deci soţul şi soţia nu se pot împreună decât Marţea şi Joia, dar şi atunci de nu este vreo sărbătoare sau post. Ziua începe după miezul nopţii chiar şi doctorii o spun aceasta. Căsătoria nu-i mocirlă, ci cumpătare, după voia lui Dumnezeu. Scopul ei nu-i plăcerea, ci de a avea copii aşa cum a rânduit-o Dumnezeu.

20. ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, ÎN BISERICĂ ŞI ÎN SOCIETATE

Dumnezeu l-a făcut pe om androgenbărbat şi femeie, înţelepciunea nemărginită a lui Dumnezeu n-a înzestrat-o pe femeie cu însuşirile bărbatului şi nici pe bărbat cu ale femeii. Fiecare din aceşti doi au însuşirile lor proprii şi în felul acesta numai bărbatul cu femeia poate să facă omul întreg. Femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam, l-a întrebat pe Adam cum se cheamă aceasta, iar el a răspuns: „Femeie, aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea!” Aici este egală femeia cu bărbatul, este os şi carne din bărbat!

Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat după ce a păcătuit: „Jnmulţind voi înmulţi durerile tale, întru dureri vei naşte fii!” A douapedeapsă: „Întoarcerea ei către bărbatul său: el te va stăpâni!”

Eram la Conferinţa femeilor ortodoxe din întreaga lume ce se ţinea la Văratic şi nu le-a convenit când spuneam aceasta, că erau acolo mai multe femei. Când vorbeam de cele bune se uitau femeile, dar când ziceam de cele mai rele, atunci puneau capul în jos. Cât ar fi femeia de învăţată, trebuie să fie supusă bărbatului, căci bărbatul este cap şi Hristos este cap al bărbatului. Hristos cap bărbatului şi bărbatul cap

femeii acesta este ordinea ierarhică a familiei. Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutor pentru om, de aceea zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Femeia este liman al bărbatului”. Bărbatul vine bietul amărât, războaie, conducere, necazuri… femeia trebuie să fie liman (Port) să-l întâmpine cu cuvânt bun, să-i facă de mâncare, să-l primească când vine de undeva. Cel mai mare rol al femeii în familie însă este acela de a fi mamă de copii. „Femeia care vrea să fugă de durerile naşterii – de durerea veşnică va da (Iadul)” spune Sf. Ioan Gură de Aur. Dumnezeu a pus cu măsură dulceaţa împreunării cu durerea naşterii. Când fugi de durere spre plăcere, dai de durerea veşnică. Dumnezeu i-a găsit cel mai bun sălaş copilului, în pântecele mamei sale şi tu-l arunci şi-l dai la câini? Care balauroaică, care leoaică, care ursoaică îşi mai omoară fiul său? Iar tu fiinţă cu minte te faci mai rea ca animalele fără minte, şi-ţi omori copilul. Când eram în pădure am văzut o scroafă cu purcei, care-şi mâna cu un lemn în gură purceii, iar eu m-am urcat într-un brad şi era cu mine şi Sf. împărtăşanie, iar ea s-a repezit ca fulgerul la mine şi în acest fel îşi apăra purceii. Vai. şi amar de acele mame, care-şi omoară copiii, criminalele. Sf. Apostol Pavel spune că femeia se va mântui prin naştere de fii, dacă-i va creşte în credinţă, în iubire şi înţelepciune (I. Tim. 3, 15). Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Femeia când a murit născând, moare pe altarul de jertfa şi este martiră!”, înainte de naştere, femeia este Spovedită şi împărtăşită indiferent de canonul ce l-ar avea. Prin durerile naşterii, de moare, Dumnezeu îi iartă orice păcate, toate păcatele, femeia este ca şi o martiră numai să fie Spovedită şi împărtăşită.

A venit una la mine şi mi-a spus: Părinte, mi-a spus doctorul că am insuficienţă critică şi nu pot naşte, să-mi dai voie să fac nu ştiu ce (avort), a zis doctorul, iar eu i-am răspuns: Să mori de o mie de ori, când tu mori te faci martiră numai să fii la naştere Spovedită şi împărtăşita. Să-i dau eu voie să facă crime? Drăcoaica! în familie, femeia trebuie să trăiască cu frica şi certarea Domnului şi la aceasta trebuie să ia parte şi bărbatul, să-şi crească copiii în frica şi certarea Domnului. Am vorbit apoi:

Despre rolul femeii în societate şi în biserică.

În societate poate ocupa servicii ca şi bărbatul. Dacă s-ar face acum în sală întuneric beznă şi n-avem nicio lumânare sau vreo altă lumină, vine însă o binefăcătoare între timp şi pune o lumânare pe masa aceasta, toţi ne-am bucura de acea lumină. Lumânarea pusă în

sfeşnic nu vorbeşte nimic, ea tace „dar face în schimb două lucruri de folos tuturor. Ea se arde pe sine şi luminează *pe* alţii şi se ertfeşte tăcând. Femeia este rânduită de Dumnezeu de este curată, credincioasă şi corectă de-i harnică, de-i pricepută la toate, să fie ca o lumânare, care luminează şi se consumă tăcând. Nu-i nevoie de vorbe, viaţa femeii însăşi predică, este o predică pentru toţi: „Taci tu şi să vorbească faptele tale!". Ea este lumină în societate, fiind creştină cu viaţa şi fiind corectă.

Rolul femeii în Biserică în Biserică sjâmne Sf. Apostol Pavel ca femeia să tacă. Protestanţii au ajuns la apogeul nebuniei, au ajuns să facă din femei preoţi. De 5.000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoţia prin Mpise şi Aaron şi nicio femeie n-a fost făcută până acum preot. Am auzit de diaconiţe. Ele nu aveau hirotonie ca preoţii şi bărbaţii diaconi, ci aveau o simplă hirotesie, care se fade afară din Altar şi nu în Sf. Altar. Apoi le-am vorbit femeilor despre Rugăciune. Nu toată rugăciunea este rugăciune şi nici rugăciunea nu este toată de un fel. Vezi cap. 14 despre Rugăciune.

21. DESPRE ŢINUTA FEMEILOR CREŞTINE ORTODOXE

Femeile sectare îşi iau batic când merg la adunare, iar după ce s-a terminat programul lor pun baticul în poşetă sau în plasă. Dar oare Dumnezeu nu este peste tot? Eretice sunt în credinţă, eretice sunt şi în purtare. Biserica noastră ortodoxă spune, ca femeia să aibă batic pe cap tot timpul. Sfântul Apostol Pavel spune, ca femeia să aibă acoperământ pe cap pentru sfinţii îngeri, dar sfântul Apostol Pavel n-a spus ca femeia să umble acoperită numai în Biserică, ci şi în afară de Biserică doar tot femeie este. Căci zice Sf. Apostol Pavel: „Iar orice femeie care se roagă sau proroceşte cu capul neacoperit, îşi necinsteşte, capul căci tot una este ca şi cum ar fi rasă. de aceea femeia este datoare să aibă (semn de) stăpânire asupra capului ei, pentru îngeri" (I Cor. 11 şi 5, 10). Iar pentru femeie dacă-şilasă părul lung, este cinste. Căci părul i-a fost dat ca acoperământ! (I Cor. 11, 15). Deci trebuie să aibă şi părul lung. Când vei vedea o femeie bărbierită pe cap, atunci are dreptul să umble descoperită. De se va bărbieri şi să-i crească puţină barbă, atunci ar putea să umble descoperită. Femeie este chiar şi fetiţa cea mică orice vârstă ar avea, că nu este băiat. Azi le vezi pe femei vopsite la unghii, pe ochi, pe la sprâncene şi altele, păcat greu să maschezi zidirea lui Dumnezeu. Dar uite. cum se face, ele nu ştiu că-i păcat. Dar de are un necaz şi vine la tine nu-i spune imediat

despre aceste greşeli, ci te uiţi la credinţa ei şi. apoi treptat îi arăţi, că este păcat să umble fără batic şi să fie toată vopsită.

Era la noi în mănăstire un părinte Nazarie, acela îi tare râvnitor, are 85 de ani, când vede o femeie cu pantaloni îi zice: Ia hai încoace, uite ce scrie aici: „Anatema (blestemată) femeia cu pantaloni” – le-o speriat săracele. Femeile se iau unele după altele ca oile, când cade o oaie într-o baltă sar toate după ea. Căci spune Sfanţul Efrem Sirul: „Chipul de a-i aduce pe toţi la Hristos este numai duhul blândeţii” cu buna îi spui, cu blândeţe ca să nu-l usture pe om. Trebuie să pui pansament potrivit, nu se face totul cu iuţeală. Unii iau obiceiul de la alţii şi încetul cu încetul să-l atragi pe om de la păcat arătându-i că nu e bine ceea ce face.

Era o femeie, care tot timpul se ruja şi se împodobea şi odată când făcea aceasta în faţa oglinzii, a venit dracul în spatele ei şi ce *făcea*, ea făcea şi el.

Ea când a văzut aceasta a alergat speriată la duhovnic şi i-a spus ce a păţit, iar duhovnicul i-a zis: Toate câte faceţi aşa, faceţi voia dracilor şi nu a lui

Hristos.

Eu nu le mai vorbesc femeilor despre batic, despre pantaloni, de vopsit pe buze, pe qchi, pe unghii, pe picioare, eu le spun numai cfespre iad şi când aud aceasta, numai ce le vezi că-şi şterg. buzele şi unghiile şi sprâncenele. Le-am spus istoria cu 3 minute în iad şi de muncile iadului numai ce vezi că-şi iau basma pe cap, nu le mai trebuie nimic, nu mai vreau să meargă în iad.

— Iată istoria: în Sf. Munte Athos, un călugăr fiind bolnav şi paralizat de mai mulţi ani, de la o \eme şi-a pierdut răbdarea şi a început să se roage la Dumnezeu să-i scurteze viaţa. Dumnezeu atunci trimite pe îngerul său, care-i zice călugărului: „O, părinte, Domnul în îndurarea Sa a auzit rugăciunea ta. El îţi scurtează viaţa cea pământească, dar cu condiţia ca pentru un an cât mai ai de suferit pe pământ, pentru a te curaţi de păcate pentru această boala, să mergi să stai 3 ceasuri în Gheenă!” Monahul i-a zis îngerului: „Să mai zac eu încă un an pe pământ? E timp foarte lung. Mai bine vreau să merg să sufăr 3 ceasuri în iad”, îngerul pe loc i-a luat sufletul şi la aceste cuvinte l-a dus în iad, apoi. s-a retras de la el mângâindu-l şi spunându-i ca peste trei ore va veni din nou. După plecarea îngerului, deodată a fost cuprins de întunericul ce domnea peste tot, iar lipsa de spaţiu, vaietul suspinelor

sfâşietoare ale păcătoşilor, care ajungeau până la el, vedea feţele diavolilor în toată urâciunea lor infernală, vuietul focului ce ardea cu nesuferită fierbinţeală şi în valuri, precum şi alte munci şi putoarea îl făcură să strige cu groază şi milă după ajutorul lui Dumnezeu. Dar nu primea niciun răspuns. I se părea că au trecut 300 de ani de când se chinuia, a început să geamă şi să scrâşnească din dinţi de durere, dar nu-l asculta nimeni. Iar deodată apare o lumină mare, era Îngerul Domnului, care-l întreabă: „Ei bine, cum te afli frate?" Călugărul i-a zis: „Niciodată n-aş fi ştiut şi n-aş fi putut crede că un înger poate minţi"! „Ce voieşti să zici cu aceasta îi zice îngerul!". „Mi-ai promis că mă vei scoate de acolo după 3 ore, dar au trecut mai mult de 3 ore, au trecut atâtea sute de ani în această împuţickme şi în aceste chinuri!" Ce zici frate – sute de ani? – i-a zis Îngerul Domnului zâmbind, au trecut 3 minute de când eşti în iad şi nu poţi rămâne aici? Mai ai de stat peste 3 ore!" A strigat călugărul: „Trei ore? Nu mai pot suporta această muncă. De mai este milă la Dumnezeu, scoate-mă de aici, voiesc să sufăr pe pământ ani şi sute de ani, ba chiar până în ziua Judecăţii de apoi, până la a doua venire a lui Hristos, numai te rog scoate-mă de aici.

— Fie-ţi milă, striga monahul cu glas mare". Atunci îngerul l-a scos de acolo. Un ceas în iad. este mai greu decât orice suferinţă în lume.

Eu le vorbesc femeilor şi ele singure preferă să umble după rânduiala Bisericii, cu basma pe cap, fără pantaloni, fără ruj, mai bine aşa, decât să meargă în iad, unde se duc femeile ce umblă cum nu trebuie să umble. Femeile creştine, care voiesc să meargă în Rai, aşa trebuie să umble: Tot timpul acoperite cu batic pe cap, fără pantaloni, să nu se vopsească la nicio ocazie, fără lux, doar le-a făcut Dumnezeu destul de frumoase, nu trebuie să-l completeze pe Dumnezeu să adauge la ceea ce a creat Dumnezeu frumos.

Vine la mine la Spovedanie un moşneag, care-mi zice: „Părinte, nu mă – pot lăsa de fumat de ţigări. Eu îi zic: „Moş Simioane, lasă ţigara!" El zicea că nu poate, eu'aveam o. lumânare groasă în sfeşnic, iau lumânarea şi-l ard la mână pe bătrân. El strigă: „Părinte, mă arzi, mă frigi!" Taci moşule – îi zic eu – şi iar îl ard-şi el striga La fel. Ţine mâna la lumânare moşule i-am zis – nu pot părinte, zice el. „Dar în iad cum ai să rabzi moş Simioane, dacă acum te temi de o lumânare, acolo sunt cuptoare, care ard mult mai tare, ai să poţi răbda atunci în iad? Ai să arzi în vecii vecilor pentru o ţigară!" Bătrânul mi-a zis: „Părinte, de

mi-o ajuta Dumnezeu, de acum înainte nu mai fumez deloc, când îmi aduc aminte de lumânarea asta n-am să uit de iad, nu mai fumez în veac, nu vreau iadul!” Şi s-a lăsat de fumat moşul. Îţi mai trebuie să-ţi vopseşti buzele şi ochii şi unghiile, să mai porţi pantaloni, să umbli fără batic? Bucuria dracilor este când faci ceea ce vreau ei, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „FEMEIA ÎMPODOBITĂ ESTE CURSA TUTUROR DRACILOR”. Femeia ce umblă în pantaloni şi vopsită este ca o păpuşă în mâna dracilor, pe care o aruncă dracii de la unii la alţii. Multe femei nu ştiu, ele cred că trebuie să fie la modă, cred că asta e mântuirea, dar asta e tocmai pierzarea! Adă-i aminte femeii că suntem praf şi cenuşă, suntem un pumn de pământ aruncat în fundul unui mormânt, fiecare din noi. Ce se-alege din om, un pumn de pământ, şi nu Un pumn curat, ci pământ urât. îi vine un junghi seara la un tânăr şi gata cu el. Cea mai frumoasă femeie din lume după tfei zile pusă în mormânt, aşa de tare miroase, maft tare decât toate puterile din lume: Nu te uita la ceea ce se vede, uită-te la ceea ce face omul. Ofritil înţelept de nimic nu se sminteşte, toate le pune în legătură cu sfârşitul; Sfafletul teste ceea ce e mai scump la om şi nu trupul. Un suflet nu-l poţi et & ripăra cu toată lumea. Sufletul este totul la om, comoara cea mai mare. Bărbatul este chipul lui Dumnezeu, trebuie să umble cu barbă, aşa cum ni-L arată pe Dumnezeu Tatăl Scriptura. Podoaba bărbatului este

barba, de unde-i vine şi numele de bărbat de la barbă.

Necununaţii sunt nişte păgâni, nu li se face nimic din cele ale Bisericii, nu le ia Preotul nici prescura, nici lumânarea, nici nu-i Spovedeşte, nici nu-i împărtăşeşte, nici nu-i înmormântează. Deosebirea între om şi animal este că el vine în faţa Creatorului său şi se uneşte nu în chip animalic cu soţia, ci în chip divin.

În privinţa celor necununaţi, am să văpun o întâmplare adevărată. Eram în Buzău şi ne spunea un preot ce s-a petrecut la Penteleu. Moare acolo o ţigancă, care a trăit necununată cu ţiganul toată viaţa. Când s-o înmormânteze pe ţigancă, vine ţiganul la preot ca să-l cunune cu ţiganca moartă – au trăit 51 de ani necununaţi – şi n-au avut timp să se cunune la preot. Preotul de mai înainte îi obişnuise, că se pot cununa şi la moartea lor, foarte mare păcat. Preotul ca să scape de ţigan îi zice: Măi, Iorgule, hai să vedem dacă Ioana Vrea să se cunune cu tine. Merge la sicriu şi preotul strigă: Ioană, vrei să te cununi cu Iorgu? Vezi, Iorgule, că nu vrea! Ba vrea ea, dar tace aşa în inima ei. El avea 83 de ani, iar cea moartă 85 de ani, vedeţi cum i-a

ţinut diavolul necununaţi, pentru ca să-i poată duce în iad!

Într-o zi vin la mine doi şi-mi spun că nu le merge bine nimic în familie. Eu i-am întrebat de sunt cununaţi la preot. De 13 ani stăteau necununaţi cei doi şi eu le-am zis: Despărţiţi-vă unul de altul. Ei au zis că nu pot; atunci mergeţi şi vă cununaţi la preot. Nici aceasta nu putem face au răspuns ei. Iată cum îi ţineau dracii pe cei doi pe drumul iadului, nici nu se cununau, nici nu se despărţeau unul de altul, acesta-i drumul iadului! Aceşti necununaţi sunt preacurvari înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, de aceea cine nu-i cununat este ca şi un păgân, mai rău ca şi păgânii, căci păgânul măcar nu ştie de Hristos şi că este acesta. Preotul nu-i poate dezlega pe cel în păcat, iată ce spune Sfanţul Efrem Sirul: „Păgân este preotul acela care dezleagă ceea ce dumnezeieştile canoane au legat”. Iar Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Mare prăpastie este unde canoanele nu stăpânesc şi mare primejdie este pentru preot să nu cunoască dumnezeieştite canoane”, între Dumnezeu şi om este pusă Taina Spovedaniei acest al doilea Botez. Prin aceasta se spală păcatele de după botezul omului. De moare omul Spovedit mai demult, iar acum la moarte. este nespovedit şi are păcate vrednice de iertare, acesta este iertat.

Care-s aceste păcate vrednice de iertare? Sf. Nicodim Aghioritul spune că sunt acestea: Prima mişcare a mâniei, prima mişcare a poftei, minciuna uşoară, de s-a mâniat pentru lucruri uşoare, de lăcoaiit la o masă o dată şi pe urmă i-a părut rău, chiar de nu a apucat să se spovedească, cel ce are numai aceste păcate, prin durerile morţii se curăţă de ele.

De moare cineva fiind în curvie, beţie, sodomie, avorturi, ucideri, sectar, murind aşa, omul nemărturisit este ca şi cum ar muri nebotezat, ca şi un păgân. Nu-i ajută nici rugăciunile Bisericii, ci în focul veşnic va arde. Spun Sfinţii Părinţi că în ce stare te vei afla la moarte, în aceea te v. ei judeca de către Dumnezeu, în zadar dezleagă preoţii în aceste cazuri la moarte, căci totul este zadarnic. Nu pot preoţii dezlega cele ce-s nedezlegate, pentru că nu putem să fim noi mai milostivi decât Dumnezeu, care zice prin Isaia prorocul: „În ce te vei găsi în aceea te voi judeca!”. De aceea la moartea oricărui om să alergi la preot, ca să-l Spovedească pe muribund înainte de a muri, ca să fie dezlegat de păcate, căci altfel de mântuire nu mai este. Creştinul poate schimba duhovnicul la Spovedanie, numai când a aflat unul mai bun şi merge la el cu scopul de a se vindeca de păcatele sale, preotul pe

care-l avea mai înainte fiind un duhovnic mai slab.

22. DESPRE AVORTURI – UCIDEREA DE COPII

Eram aici şi vine o doamnă din Bucureşti la mine, foarte învăţată, fată de preot pe care a luat-o în căsătorie \m colonel, deşi ea n-a vrut să se ducă după militar, dar tatăl ei fiind preot i-a zis: Du-te după el, fată! Ea era directoarea unui Liceu şi-mi spune aşa: Părinte am un bărbat care atunci când m-a luat, eu i-am spus că ei militarii, n-au credinţă. Iar el s-a jurat în faţa părinţilor, că pot să mă rog toată ziua, pot să am icoane în casă, poate să ardă candela, pot să merg la Biserică, pot să postesc că nu mă opreşte. Era şi fată frumoasă şi foarte învăţată, curată, crescută în casă de preot. Dar când a rămas ea prima dată gravidă, i-a zis el: Cu toate mă împac cu tine, dar cu una nu mă împac, copii să nu-mi faci, că copiii sunt salba dracilor – auzi ce nebunie!

— Dar ea a zis: Ascultă mă criminalule, ce ai zis tu către mama şi către tata când m-ai luat? Să-ţi iasă din minte că eu voi omora vreodată vreun copil, mai bine să mor de o mie de ori, dar ucidere n-am să fac. Iar de mă necăjeşti mult mă duc la Consiliul de onoare al armatei şi te raportez că vrei să omori copilul, că n-avem niciun copil şi astfel te azvârlu din armată. Ea n-a făcut avort şi acum era ziua de Moşi – pomenirea morţilor – când se dă de pomană pentru Sâmbăta morţilor. Ea s-a dus în oraş Vineri şi a cumpărat ulcele, pahare şi castroane frumoase, căni cu flori, bomboane şi prăjituri şi ce-a crezut mai frumos să dea de pomană. A cumpărat vreo l o kg de faină curată, ca să facă plăcinte să dea de pomană. Ea avea maşina ei şi făcea naveta, iar el era la serviţi. Venită de la cumpărături şi fiind obosită a pus la dospit faina pentru a face plăcinte şi fiind pe la orele 16 după masa s-a pus şi s-a culcat pe canapea până va creşte aluatul.

Iar în visul ei s-au făcut două rânduri de munţi cu păduri de brazi şi în sus se vedeau stânci. Şi în mijlocul celor două rânduri de munţi s-a făcut o şosea asfaltată. Ea se vedea mergând pe şosea, iar în marginea pădurii din dreapta a văzut copaci de foc de jăratec, pe fiecare copac era câte o femeie cum a făcut-o mamă-sa, legată cu funii de foc pe sub sâni, de fiecare copac şi o ardea la spate şi striga groaznic, iar din partea cealaltă de munte au venit nişte vulturi de foc, cu cioc de foc – cu gheare de foc şi cu aripi de foc şi se puneau pe şanurile lor, pe ţâţele lor vulturii aceia şi le mâncau sânii până se vedeau oasele, iar ele strigau. Din spate le arde focul, iar din faţă le mâncau vulturii aceştia şi ele strigau; „Vai de noi şi de noi şi de cei ce

ne-au făcut pe noi! 1 Iar biata femeie când a văzut cum le mâncau vulturii şi după ce plecau vulturii, şanurile creşteau înapoi, după 2 ceasuri veneau alţi vulturi şi le mâncau până la oase şi iar plecau şi iar le creşteau la loc... Când a văzut aşa, ea era singură, a zis; Vai de mine! S-a uitat să caute în stânga ei, dar când s-a uitat a văzut alte păduri, iarăşi un rând de copaci de foc, şi tot femei goale legate cu funii de foc, dar aici nu le mâncau vulturii, ci erau şerpi cu două capete încolăciţi pe lângă copac şi peste trupul femeilor şi un şarpe era cu gura pe o ţâţă, iar celălalt pe cealaltă ţâţă şi le sugeau balaurii de foc. Iar acestea strigau şi mai groaznic: Vai de noi şi de cei ce ne-au făcut pe noi! Ea a căzut în genunchi şi a strigat la Maica Domnului, că ea citea în fiecare dimineaţă Acatistul Maicii Domnului, iar seara Paraclisul şi striga: Maica Domnului, nu mă lăsa că tare mă tem! Şi imediat a ajuns lângă ea un tânăr foarte frumos cu o tichie de aur şi cu o cruce în frunte şi cu un baston de aur, cu haină ca zăpada şi venea mireasmă şi lumină de la dânsul şi i-a zis ei: Nu te teme! Iar ea a zis: Doamne, că tare mă tem! Doamne Iisuse, nu lăsa, dar cine eşti Doamne, că tare mă tem? Eu sunt îngerul păzitorul vieţii talerf totdeauna am fost cu tine? dar acum mi-a poruncit Maica Domnului să mă arăt ţie, nu te mai teme! Iar ea a întrebat: De ce le mănâncă vulturii sânii la acestea? A zis îngerul: Acestea-s femeile care au omorât copiii şi n-au vrut să le sugă copiii, să crească copiii şi pentru aceea le vor suge balaurii aceştia în veci şi vulturii aceştia le vor mânca în veci, încă n-au făcut nici canon, nici nu – s-au Spovedit „au crezut că e glumă păcatul acesta şi acum aici se muncesc, îngerul mergea înainte şi ea în urmă, iar în urma îngerului era o mireasmă mare şi o lumină mare, iar ea mergând a zis: Doamne, unde-i Bucureştiul de aici? Lasă că-ţi arăt eu a zis îngerul! Vezi ce muncă este aici unde. se muncesc femeile, care au făcut avorturi! Dar unde muncesc bărbaţii, care le-au îndemnat pe femei să facă aceste avorturi îi de o mie de ori mai rău, şi tu să-i spui bărbatului tău că el te-a luat pe tine în căsătorie, a stricat trei fete fecioare, le-a dus noaptea la doctor după ce a trăit cu ele şi a făcut 3 avorturi, „a plătit câte 10.000 lei a omorât 3 copii. Să-i spui că el peste p lună de zile o să aibă un accident şi unde se va duce el este de o mie de ori mai rău decât cum se chinuiesc femeile acestea de aici. Ea a zis: El nu mi-a spus: Nu ţi-a spus? El e un mare criminal. Ea a zis: Doamne, eu îi spun dacă aş şti unde-i Bucureştiul de aici. Nu-i nimica i-a zis îngerul mergem înainte. Şi erau tot copaci de (ºC în marginea pădurii şi a văzut

un copac de foc care ardea cu jar şi nu era legată nicio femeie de el. Ea a zis: Uite, numai aici este un copac de foc şi nu-i legată nicio femeie de el. îi zice îngerul: Acesta-i copacul tău, de te duceai cu el în cutare seară la doctor să faci avort, când te-a îndemnat aveai să mori în timp ce făceai avort. Dar fiindcă n-ai vrut să faci avortul, Dumnezeu te-a salvat! Doamne, a zis ea, i-aş spune lui dacă aş şti Unde este Bucureştiul de aici. Ea credea că cine ştie unde era. Atunci îngerul i-a spus; Scoală-te Silvia şi ia şi frământă aluatul că a dat jos din covată.

Când m-am trezit am început a răcni şi a plânge, deja înnoptase şi venise şi el de la serviciu. Când vine el o vede schimbată la faţă şi o întreabă ce a păţit? Vai de mine şi de mine aprinde lumina, el a crezut că a luat foc aragazul. Vai de mine am fost în iad şi i-a spus lui unde se muncesc femeile ce fac avort şi unde se muncesc bărbaţii este de o mie de ori mai greu.

Apoi dacă-i aşa, femeie, nu-ţi mai spun în veac să faci avort, i-a zis el, să omori copii.

...Şi mi-a spus îngerul ce ai făcut tu, ai stricat trei fete fecioare şi ai plătit câte 10.000 de lei la reclaj; cum cine ţi-a spus? îngerul care mă ducea. Şi cei doi au venit la» mine şi sau Spovedit şi acum au 4 copii.

Dacă a fost ea credincioasă şi s-a hotărât, ca mai bine să moară decât să facă avort l-a tras şi pe el. Aici s-a împlinit cuvântul Apostolului: „Bărbatul necredincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă”. Acum şi el este credincios, nu-i mai trebuie să omoare copii.

Să vă spun alta mai grozavă, cu Teodora din Mavrogheni.

Teodora din Mavrogheni potrivindu-se la voia bărbatului ei cel blestemat – tot ofiţer era – a făcut 32 de avorturi, 32 de oameni omorâţi. Fiind femeie învăţată s-a simţit că este bolnavă. La început a simţit o durere mai mică apoi mai mare. I-a s-a dus la un doctor internist şi i-a zis: Domnule doctor, am pe sora mea, de un timp încoace are durere mare acolo şi acolo, Doctorul i-a zis: Să nu-i spui că ea are cancer. Nu cumva a făcut multe avorturi? Ba da, a zis ea, a făcut multe. Dar cea care vorbea cu doctorul, ea avea durerea. Iar doctorul i-a zis. De acum hârleţul şi lopata şi clopotul, că de-acum zilele ei sunt puţine.

Auzind ea, a venit acasă la bărbatul ei şi i-a zis: măi criminalule, de ce nu m-ai lăsat să fac copii, iată am cancer şi de acum mor, tu ai să-ţi iei alta, tu acum râzi, iar eu voi arde în focul cel veşnic. Să ştii că

eu mă otrăvesc – şi a venit la el cu o eprubetă de stricnina care se dă la vulpi prin pădure – dar am să scriu va Consiliul de onoare al armatei, că tu m-ai omorât, că m-ai pus să fac reclaje, că n-am cine să-mi dea o cană de apă şi să-mi zică „mamă”.

El ştiind că-i femeie credincioasă a pus o doamnă bătrână să meargă cu ea pe la mănăstiri şi a venit aici la mine cu ea. Când mi-a spus.: Uite părinte, eu mă otrăvesc, nu mai sufăr durerea, eu i-am zis: Doamnă, nu te omora, că-i mare păcat şi nu te mai putem pomeni la Biserică în veacul veacului. Cine s-a sinucis, gata este pe veci, este păcat împotriva Duhului Sfânt, n-are iertare nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie. Dar părinte, mai am eu iertare? Eu am făcut 32 de avorturi. Iar eu i-am zis: Nu te deznădăjdui, nu este păcat care să poată birui mila lui Dumnezeu. Şi i-am spus femeii istoria lui Mânase regele evreilor, care a făcut un popor întreg să se închine la idoli timp de 53 de ani, a ucis mii de suflete, împăratul Asur din Babilon l-a legat în lanţuri şi l-a dus în Babilon şi l-a ţinut închis într-o cuşcă timp de 7 ani şi nu-i dădea numai pâine de orz şi puţină apă odată pe zi. Iar regele Mânase s-a pocăit şi Dumnezeu l-a iertat şi l-a pus la loc împărat. Acesta a băgat mii şi milioane, în iad, dar dacă s-a pocăit l-a iertat Dumnezeu. Cândl-au scos din cuşcă era ca un arc strâmb, şi a zis Asur: De-l ya vindeca Dumnezeul lui îl iertăm şi noi. Şi s-a îndreptat Mânase şi a ajuns din nou rege. I-am spus istoria lui Chilon care a omorât mii de creştini pe vremea lui Nero în Roma şi până la urmă moare şi el creştin ars fiind de viu. Aceia au omorât milioane şi dacă au căzut la pocăinţă, Dumnezeu i-a iertat. I-am spus apoi de un criminal ce întreba de Apostolul Ioan de se mai poate mântui. Iar Ioan a luat o poală de pietre şi le arunca în mare şi a zis: Iată pietrele sunt păcatele noastre, iar marea mila a lui Dumnezeu, aşa acoperă Dumnezeu păcatele oamenilor.

Mă întreabă ea din nou: Părinte, mai am eu iertare? Da, i-am zis eu. Doamnă, ai bani? Ea avea bani la cec fiind profesoară. Eu i-am zis: Lasă banii la sora ta căci sora ei voia să meargă la călugărie, şi să facă atâtea botezuri câte avorturi ai făcut tu, că prin botez aduci alte suflete la Hristos, botezul este îngropare şi înviere cu Domnul, şi să îmbraci copii săraci, să fie milostenie pentru tine şi chiar de vei merge în iad, te scoate Biserica de acolo.

Teodora s-a dus acasă şi i-am spus, că nu se poate împărtăşi, până la moarte, de la l o avorturi în sus nu te poţi împărtăşi până în

ziua morţii. A pus CEC-ul. pe numele surorii ei, apoi a plecat la doctor, care i-a spus că este în stare de metastază… La o lună de zile după ce a plecat de la mine a chemat preotul, s-a spovedit şi împărtăşit şi apoi a murit. Sora ei a făcut multe botezuri, pomeniri, parastase şi a îmbrăcat mulţi copii săraci, de atunci o pomeneşte tot timpul la Liturghie. Murind pe drumul Bisericii iese din Iad, prin rugăciunile Bisericii. Pentru cele 32 de avorturi nu se poate împărtăşi până în clipa morţii cel ce le-a făcut, aşa mo are şi ea Spovedită şi împărtăşită. De la.10 avorturi în sus nu se dă Sf. împărtăşanie numai la moarte, iar pentru un avort nu te poţi împărtăşi timp de 20 de ani. Cât de mare păcat ar avea omul, la moarte îi dai voie să se împărtăşească şi aşa a împărtăşit-o preotul de la Biserica din Mavroghen-i – Bucureşti şi a murit cu nădejdea la mila lui Dumnezeu. Ea fiind sub canonul Bisericii, face tot canon în Iad, dar prin rugăciunea Bisericii iese de acolo după canon.

Ia să vă spun una mai veche, din cartea numită Everghetinos. Un bărbat trăia frumos cu o fată, pe el îl chema Ioan, iar pe ea Maria, băiatul era cu mare frică de Dumnezeu, el însă era curat şi sărac, frumos *şi* credincios, ea, fata era foarte bogată, avea case, haine, avere, părinţii ei aveau avere multă. Şi s-au înţeles ei bine, trăind în curăţie. Dar la băiat i-a venit ordin să plece în armată. El i-a zis: Marie, noi nu ne-am apropiat unul de altul, nici măcar nu te-am sărutat, eu vreau să fiu aşa când mă voi căsători, să ştiu o femeie şi un Dumnezeu. Dacă ai să fii cu mine, armata este vreme de 3 ani – uite ce, să n-aud de tine ceva, că eu nu mă uit la averea ta, averea cea mai mare este să fii fată cinstită, aşa cum te-a făcut mama ta. Aceea este cea mai mare avere şi înaintea lui Dumnezeu şi înaintea mea. S-au despărţit, el a plecat în armată şi la revedere… El a făcut armata, iar când a venit acasă, ea deja făcuse doi copii de fată mare (din flori), dar nu i-a omorât. I-a crescut pe amândoi, fetiţa avea acum doi ani şi jumătate, iar copilul un an.

Îşi zice ea: Tot o să mă ia când vine din armată, că este sărac iar eu am avere.

Venind din armată, oamenii i-au spus: Măi, Măria ta are copii cu alt bărbat. El vine la ea, ei cum este Marie, mi-or spus oamenii ce ai făcut, nu te iau în căsăiorie. Doamne fereşte, n-am nevoie să am copii de la alt bărbat, dar ea zice: Măi Ioane, de copii te scap eu, nicio grijă, în veac.

Ce ai să faci?

Cât o să facem nunta q să-i duci la neamurile tale şi apoi o să vii cu ei înapoi, sau o să-i înfiezi. Îi zise ea: O să-ţi fac eu, că n-o să mai ai grijă de ei altul! i

El nu s-a gândit la ce gândea criminala de femeie. Ce a făcut blestemata de femeie?

Fetiţa şi băiatul dprmeau ca nişte îngeraşi. Ea, spurcăciunea, a luat o bardă, dar mai înainte a săpat în grădină o groapă, a tăiat copiii bucăţi şi i-a pus într-o coşniţă, şi i-a dus în grădină şi i-a băgat în groapa aceea şi apoi a pus iarbă verde deasupra peste ei. Când a venit Ioan, după câteva zile i-a zis: Marie, unde-ţi sunt copiii? Măi, te-am scăpat de ei pentru veşnicie şi l-a dus în grădină şi i-a arătat copiii tăiaţi. Ce-i aici? a întrebat-o el. Ea a zis: Copiii, de acum se fac ţărână. Când a văzut el crima asta a zis: în veacul veacului nu te mai iau, ferească Dumnezeu, criminală, hai, dacă nu ţi-a fost milă de copiii tăi nevinovaţi şi i-ai tăiat bucăţi, au murit martiri cei doi copilaşi, apoi eu om străin, poate că am să dorm şi o să mă tai şi pe mine ca şi pe ei. Du-te satano!

Ea a zis: Am atâţia bani de aur.

Du-te, că nu-mi trebuie – drăcoaico! Când a văzut ea că tot n-o ia, a început să-l roage aşa: Măi Ioane, te rog să nu spui la nimeni.

Uite, nu te spun, a zis el, ai cuvântul meu, dar cred că nu scapi de mânia lui Dumnezeu şi de pedeapsa Lui!

După ce a plecat el, pe ea a cuprins-o frica, şi-a luat bani mulţi, ca să plece la Alexandria, pe Marea Mediterană, căci era din Grecia din Pireu. S-a dus la vapor, a plătit biletul de corabie şi a plecat. Şi era atunci un vapor cu pânze şi cu mulţi oameni. Cu corabia aceasta a mers vreme de trei zile pe mare, dar deodată s-a oprit corabia în mijlocul mării, nu mai mergea nici înainte, nici înapoi, nici la dreapta nici la stânga. Corăbiertf, oameni bătrâni pe mare se întrebau ce are corabia, că toate sunt bune. la ea? A stat corabia în mijlocul mării 14 zile şi acum cârteau oamdhii căci se gata apa de băut din corabie. Dar comandantul corăbiei era om cu frica lui Dumnezeu şi avea mare evlavie la Sf. Ioan Botezătorul. Oameni buni – zice el – aici este un semn, că este Vineri, un semn dumnezeiesc, hai să postim azi. Toţi au zis: Postim, iar pe la orele 15 după masă, au auzit un glas din cer aşa: „Dacă vreţi să mergeţi înainte, aruncaţi pe Maria în Mare”. De 3 ori s-a repetat glasul acesta. Toţi au auzit dar multe Marii erau în corabie. Când a auzit Maria, ucigaşa celor doi copii s-a dus la comandant şi i-a

spus istoria ei şi că ea este cea vinovată. Comandantul a pus-o într-o barcă cu lopeţi şi i-a zis: Du-te în insula aceea care se vede. După ce au pus-o în barcă şi s-a dus câteva sute de metri, au văzut că un vârtej a întors barca cu ea şi a dus-o în fundul mării pe femeie şi s-a înecat. Au adus barca aceea înapoi şi corabia trebuia să facă până la Alexandria 7 zile, dar a făcut numai trei zile drumul acesta, după ce a fost aruncată în mare povara cea grea. Dumnezeu nu poate suferi păcatul acesta greu. Un suflet îi mai scump înaintea lui Dumnezeu decât toată lumea. Avort se consideră din clipa zămislirii unui copil – chiar după o zi. Canonul pentru un singur avort este 20 de ani oprire de la Sf. împărtăşanie. De la 10 avorturi în sus, Canonul este oprire de la împărtăşanie până în ziua morţii vinovatului. Dacă cineva a făcut un avort în urmă cu 10 ani, se scad dintr-odată cei 10 şi mai rămân 10 ani de canon.

Avortul este păcat mai mare ca uciderea unui om mare, pentru că-l omori de două ori pe om, prima dată îi omori sufletul – moare nebotezat – a doua oară ucizi trupul, deci este o dublă ucidere, sufletul copilului la iad, iar trupul în pământ. – t.

Fac avort următorii: Femeile care-şi omoară copiii nenăscuţi, cei ce colaborează la facerea lui (doctor, asistente, cel ce a mijlocit – l-a dus pe om la avort – cei ce dau instrumente să facă avort, cei ce aprobă avortul, atât bărbatul cât şi femeia, sfătuitorii de a face avort – aceştia toţi primesc canonul de 20 de ani oprire de la împărtăşanie, căci ei toţi fac laolaltă păcatul acesta. Acesta este unul din cele mai mari păcate care bântuie lumea de azi, de aceea este atâta cancer şi atâtea boli grele. Dumnezeu nu poate suferi acest păcat, îl pedepseşte şi aici, dar mai ales în veşnicie, Dumnezeu pune sufletul în cel zămislit, iar tu-l omori? Nu mâi eşti om, eşti un diavol.

VIAŢA PĂRINTELUI CLEOPA

23. VIAŢA PĂRINTELUI CLEOPA ILIE, Mân. Sihăstria, juel Neamţ, 1987

Părintele Cleopa Ilie s-a născut în Moldova în anul 1912 şi a avut părinţi foarte credincioşi, care l-au crescut în frica lui Dumnezeu. Ne povestea odată: „Când am venit la mănăstire, cu un frate de-al meu, părinţii căutau să mă convingă să rămân acasă, să nu merg la mănăstire. Tatăl meu şi mama mea au zis că vyi şi ei şi ne conduc până într-un anumit loc. Au venit cu noi şi credeau că ne vom* răzgândi şi ne vom întoarce cu ei acasă. Am făcut noi vreo 5 km de drum, da» noi nici

gând să ne mai întoarcem.

Noi le-am zis să rămână acolo şi să nu vină mai departe, dar când au văzut că noi plecam au căzut la pământ, iar fratele meu mi-a zis: începe mă şi cântă Troparul Acatistului Domnului nostru Iisus Hristos. Apărătorul cel mai mare şi Doamne, biruitorul iadului...", iar, eu cântam troparul, cât de tare puteam, după vreo 2 km distanţă de părinţi, i-am văzut că zăceau toţi leşinaţi la pământ şi aşa ne-am rupt de lume şi am venit la Hristos şi de atunci am rămas în mănăstire, sunt aici de la vârsta de 15 ani".

Mare luptă au dracii cu omul în ziua când vrea să se rupă de lume şi să vină să slujeascărtumai lui Hristos, dar trebuie hotărâre sigură şi neîndoielnică.

După ce mi-a murit tatăl, mama a dat de pomană la o femeie săracă casa şi pământul şi s-a făcut şi ea călugăriţă şi a murit în numele de călugăriță, la Agapia, îmbrăcată în haina mântuirii.

Părintele Cleopa poartă la gât o cruce neagră de lemn, care a purtat-o pe când trăia Sf. Herman de Alaska, am văzut-o şi noi.

L-am rugat de multe ori pe părintele Cleopa să ne vorbească despre viaţa sa, dar atâta spunea: „Sfinţii Părinţi spun să nu vorbim despre noi, ci despre alţii".

(îndemn la smerenie)".

Arhim. Ilie Cleopa la 86 ani, trecut la cele veşnice în 2 dec. 1998. Alături diaconul Gheorghe Băbuţ, autorul cărţii

Părintele Cleopa a stat pustnic timp de 9 ani şi 7 luni, unde a trăit o viaţă aspră, fiind foarte mulţi pustnici în vremea când trăia dânsul în pustie. Sigur, că după mulţi ani de ascultare la oi, la sapă, la slujbele mănăstirii, abia apoi a plecat la pustie. Părintele acum în chilia sa are un pat în formă de ladă, făcut din scânduri şi pe acesta doarme, de la tinereţe până. acum, în aceeaşi nevoinţă călugărească şi sus la stupină are un pat la fel, ca în chilie. Are cărţi, dar nu multe, ci puţine, dar toate sunt cu caractere chirilice şi sunt din operele Sfinţilor Părinţi, călugării ţin la slova veche, curată, românească şi bisericească. Are şi câteva sfinte Moaşte, o parte din ele sunt de la cei 14.000 copii ucişi de Trod, apoi are din Moaştele S f. Cosma şi Damian, ce miros a mir de

nard! Are şi o coastă de la un sfânt, de la Lavra Pecerska din Kiev unde se păstrează peste 300 de sicrie cu sfinte Moaşte, unde este şi sicriul cu Moaştele Sfintei Teodora de la Sihla.

Ne istorisea părintele Cleopa, ce a făcut Stalin cu aceste sfinte Moaşte (Trupurile Sfinţilor) de la Kiev. Stalin a dat poruncă să fie băgate toate. sicriele cu moaşte în cuptoarele unei oţelării şi care moaşte nu vor arde, numai acelea sunt moaşte, restul nu sunt. Şi aşa le-au pus în foc, lemnul a ars şi s-a topit metalul, dar Sfintele Moaşte au rămas nearse de foc, dovada sfinţeniei acestora. Şi atunci le-au pus în alte sicrie şi sunt de faţă la Lavra Pecerska.

Ne-a mai arătat părintele Cleopa şi cu ce a plecat în pustie. Avea o cutie de piele în care păstra Sf. împărtăşanie, iar această cutie o punea în desagă şi o ţinea în dreptul inimii sale. Inimă la inimă, iar în desaga din spate avea cărţile: Acatistier, Psaltire, ceva cărţi de citit şi un Antimis cu care făcea Sf. Liturghie în pustie, cu alţi pustnici. Acum în chilie mai are câteva piei de oaie, cu care se acoperă când este frigul prea mare şi poartă tot timpul un cojoc din piele de oaie, după rânduiala Sfinţilor Părinţi. Candela cu untdelemn arde tot timpul în chilie, face pravilă călugărească tot timpul, dar cel mai mult4 imp i-l răpesc cei ce mai ascultă cuvintele părintelui, care sunt o comoară, adunate de la Sf. Părinţi şi din pustia mântuitoare şi de pe vremea când era cioban la oi, căci a stat la oi vreo 15 ani. Dânsul spunea, că după ce citeşte o carte odată, ţi-o poate reda frază cu frază, are mare dar de la Dumnezeu. Acum în 1992 are vârsta de 80 de ani.

Viaţa în pustie timp de 9 ani şi 7 luni, adunată de la părinţii şi monahii mănăstirii Sihăstria

Ne spunea o pildă părintele Cleopa: În vis, un preot a aflat de la Dumnezeu livada în Rai, de unde a primit 3 mere, cu care s-au vindecat toţi cei ce mâncau din ele (Limonariu). Sfinţii Serafim de Sarov şi Teofan Zăvorâtul spun că: „umblarea în faţa lui Dumnezeu este o mare rugăciune!” Părintele Cleopa are o pensie de numai 901 lei. Şi spunea părintele, că la rădăcina bradului nu se fac pensii, călugării n-au ce face cu banii. Ce făcea Părintele Cleopa în pustie. la rădăcina bradului dânsul spunea: „N-am făcut nimic, acolo numai am dormit, că acolo n-am deranjat pe nimeni, am fost ca un urs!”. Dar, iată programul de pustie al părintelui Cleopa:

— Timp de 12 ore citea din operele Sfinţilor Părinţi;

— Timp de 5 ore practica Rugăciunea minţii „Doamne Iisuse

Hristoase

Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!”

— Timp de 7 ore Pravila de rugăciune a călugărilor.

— Somn, aţipea doar puţin pentru nevoia trupului.

— Mâncarea, consta dintr-un cartof la zi şi câţiva pesmeţi (pâine uscată)

şi puţină apă.

Cei rugători n-au nevoie de multă hrană, nici de somn. Odată, pe când se ruga în pădure rugăciunea minţii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul” acolo în pădure unde era, a mirosit o floare frumoasă şi a fost răpit în stare de extaz la Dumnezeu.

Părintele Cleopa spune, că pustia dobândită trebuie să fie îndoită, prima dată trebuie să dobândeşti pustia cea interioară, să fii departe de patimi şi numai după aceea poţi să mergi singur în pustia simţită a lumii, în pădure, primul lucru trebuie să-ţi faci un bordei, ori în pământ, ori în lemne. Cele 7 condiţii pentru ca un bordei pentru pustnic să fie bun spunea părintele Cleopa sunt: l.

— Să aibă soare, 2.

— Să aibă apă, 3.

— Să nu fie sărătură de cerbi, 4.

— Să fie desiş de pădure, 5.

— Departe de sat, 6.

— Să nu fie drum de mistreţ, 7.

— Să fie lemne uscate. Când iei Sf împărtăşanie în pustie îţi curg lacrimile de bucurie duhovnicească pe obraz. La împărtăşanie nu dai totul la mila lui Dumnezeu, nici nu pui că ai făcut totul tu. De la Spovedanie la Spovedanie în pustie vin gânduri, dar mintea este subţire şi se roagă cu foc, mângâierea lui Hristos este mare; În pustie cazi de te leneveşti şi din lipsa pazei minţii. Pustia este Sfânta Sfintelor. Când a murit tata m-au chemat la înmormântare, dar n-am mers, călugărul nu mai are nevoie de mamă şi tată. Bordeiul pustnicului este casa cerului, unde şi-au câştigat Raiul marii sfinţi ai lumii. Împărtăşindu-mă la Altar nu mai vin lacrimi dulci.

Din ispitele avute în pustie de părintele Cleopa

După ce mi-am făcut bordeiul în pădure şi mi-am agăţat sacul cu pesmeţi în grindă veneau noaptea paşi (guzgani) aduşi de diavoli şi se urcau şi mâncau din pesmeţi, iar când îi loveam cu băţul, atunci se

făceau că-s morţi, iar când nu mă uitam la ei, iar mâncau din pesmeţi. La orele 4 dimineaţa fix se luau şi plecau de unde au venit. Şi aceasta s-a petrecut în multe nopţi, diavolii voiau să-mi tulbure linişte pustiei. Aceasta s-a petrecut în anul 1941, când eram în pădure ca pustnic.

Sfinţii Părinţi m-au învăţat ce trebuie să fac acolo în pustie, în timp ce vin diavolii să mă ispitească, căci spuneau sfinţii: „SĂ NU UIŢI PE DUMNEZEU ÎN VREME DE LINIŞTE, CA SĂ NU TE UITE NICI EL ÎN VREME DE RĂZBOI!" Coliba mea în pustie era de turiste. Un călugăr îi spunea părintelui Cleopa de marea credinţă ce a avut-o el în tinereţe, căci îşi zicea: „Dacă îmi degeră picioarele până la genunchi, Dumnezeu are să-rrfi poruncească să-mi crească altele!" aşa îl învăţa pe părintele Cleopa acel pustnic să spună tot la fel.

Într-o zi din greşeală părintele Cleopa şi-a spintecat piciorul foarte tare cu toporul, din ispita celui rău, ca să-l scoată din pustie. Dar spune părintele Cleopa, că într-o lună prin rugăciunea lui Iisus i s-a prins rana la loc şi s-a vindecat cu totul. După această încercare trimisă de Dumnezeu, părintele Cleopa a umblat tot timpul desculţ, oricât ar fi fost gerul de mare.

Pustnicul Atanasie Păvălucă i-a arătat părintelui Cleopa să meargă prin zăpadă zicând Psalmul 50 tot timpul. Unde terminam de zis Psalmul puneam câte un băţ semn şi asta i-o spunea părintelui CJeopa s-o facă de 150 de ori, şi Psalmul 50 rostit de 50 de ori este egal cu o Psaltire întreagă. Părintele Cleopa când voia să stea jos făcea din pari şi crengi de alun îndoite în foc, un fel de scaun pliant şi pe acest scaun stătea lângă foc şi se ruga. Odată a început să-l muncească dracul curviei, a început părintele Cleopa să joace cu picioarele goale pe spini şi aşa a scăpat de acest drac cumplit, îi spunea părintele Cleopa dracului: „Hai acuma dacă eşti tare să urcăm pe aceşti cărbuni". Ispită grea de biruit, dar prin luptă până lasânge se scapă de ea. Odată a încercat diavolul în pustie să-l omoare pe părintele Cleopa, căci diavolul are putere mare, dar cu rugăciunile Maicii Domnului şi ale lui Iisus Hristos a scăpat de moarte. Iată ispita:

Ieşind în pustie să-şi culeagă fructe pentru iarnă, l-a plouat aproape toată ziua şi era o ploaie rece, la munte. Când a ajuns la bordei, care era foarte departe a căzut jos şi a rămas anchilozat fără să mai poată mişca, atunci şi-a zis părintele Cleopa: Iată că acum am să mor, fără să am la mine Sfânta împărtăşanie, care era foarte departe, pusă la rădăcina unui copac, într-o ladă de metal, cu tot cu veşminte şi

nu era cine să i-o aducă. A aprins târâş focul, găsind chibriturile şi s-a pus lângă foc cu faţa şi s-a uscat, apoi cu spatele şi s-a uscat şi la spate şi aşa şi-a revenit şi a scăpat de moarte.

Altă dată diavolii au făcut o roată mare şi l-au aruncat pe părintele Cleopa pe roata aceea şi ziceau: „Hai să-l aruncăm de aici jos şi să-l omorâm; de cealaltă parte a roţii îl aşteptau alţi draci cu furcile să-l prindă în ele, eu numai atâta am putut zice: „Am acte de la Doamna mea (Maica Domnului) nu mă omorâţi" şi când am zis aşa au dispărut toţi dracii şi am scăpat de moarte (1948).

La începutul pustniciei, când părintele Cleopa era la tinereţe, îi zicea dracul: „Ce ar fi dacă ai cădea acum cu o femeie" iar-părintele îi răspundea: „Aş cădea, că ce-i bărbatul şi ce-i femeia, putregai şi putoare sunt!" Cu această ispită s-a luptat şi Sf. Antonie cel Mare şi când i-a zis lui Antonie: „Eu sunt diavolul curviei şi pe mulţi i-am biruit, dar pe tine nu te-am putut birui! * şi s-a topit acest diavol.

Greu se biruie ispita-curviei, a jucat pe spini, a vrut să urce pe foc, numai să scape de acest diavol cumplit. Când te lupţi cu diavolul se luptă şi el cu tine şi atunci numai rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!" rostită din inimă şi cu toată fiinţa, cu lacrimi, supunând trupul pătimirii prin durere, te poţi salva de la cădere. Rugăciunea îl face pe om atotputernic, nu-l poate birui nimic pe omul rugător, nici diavolii, nici oamenii, nici durerile, nici necazurile, de neînvins este omul rugăciunii, dar trebuie să aibă piatră tare, smerenia, să se considere că este nimic, iar Dumnezeu este totul.

Într-o zi a venit la părintele Cleopa diavolul sub chipul unui pădurar şi i-a spus să plece din pustie, că nu-i locul lui acolo. Spune părintele Cleopa, că în pustie mai trăia un mare pustnic Arsenic, cu o nevoinţă mare pentru mântuire. Ei s-au jurat unul altuia, că de-l vor prinde pe unul şi-l vor osândi la închisoare să nu spună despre celălalt nimic. După ispite grele, vin şi bucurii mari pentru pustnici. Când i s-a terminat Sf. împărtăşanie, un înger i-a adus alta. La piept purta lângă inimă pe Hristos în S'f. „Împărtăşanie.

O altă ispită a avut părintele Cleopa atunci când citea Acatistul Acoperământului Maicii Domnului, căci dracii când a început părintele să se roage i-au adus un miros atât de plăcut încât nu mai putea de bucurie, dar părintele ştia că acestea sunt de la draci, pentru ca să-l arunce în mândrie.

Atunci a închis Acatistierul şi nu s-a mai rugat, dar timp de 20 de zile n-a dispărut mirosul, dracii sunt foarte vicleni, dar au dispărut şi n-au putut să-l biruie spre a se mândri.

Când te rogi – spune părintele Cleopa – nu este bine să primeşti niciun fel de miros sau vreo impresie simţită, că atunci sunt dracii de faţă şi vor să te facă să te mândreşti „ce mare rugăciune ai tu atunci: „Ce mare eşti tu, ce sfânt eşti!” zic atunci dracii către tine.

O altă ispită grozavă a fost înainte de a merge în pustie, ca cioban la oi. Într-o seară – zice părintele – când citeam la Psaltire împreună cu fratele meu, lângă foc, numai ce Vedem că deodată strigă o pasăre „chiau” şi sare drept în foc şi aruncă focul pe noi şi pe Psaltiri-iar fratele meu mi-a zis: Nu te teme, aşa sunt ispitele!

Altă dată, când se ruga în casă, dracii grohăiau ca porcii în pod şi mişcau cele de prin pod, iar fratele meu mi-a zis: Numai nu te clinti, lasă-i să facă ce vor că nu pot face nimic! Dacă a, a văzut dracii, că nu mă mişcă deloc au crăpat scândurile de la podul casei şi aruncau cu grâu în mine să mă tulbure. Văzând că sunt nemişcat, clătinau geamurile, mişcau perdelele şi dulapurile sau ce găseau la îndemână, dar eu rămâneam cu Psaltirea în mână şi aşa n-au putut să mă clatine la rugăciune.

Părintele Cleopa numai atât spune: Te temi acum de diavol? Dar dacă l-ai vedea faţă către faţă în pădure şi să vorbească cu tine, ce ai face? Ei diavolii încearcă multe să facă, dar dacă noi rămânem statornici în rugăciune, ei nu pot face nimic. Părintele Cleopa despre sine nu spune nimic, decât numai atât: Ce ai face tu, frate, de l-ai vedea pe diavol şi ar trebui să te lupţi cu el?”. Vreme lungă de asceză, un cartof pe zi, puţini pesmeţi şi puţină apă şi iâpoi luptă cu diavolii faţă către faţă, aceasta este pustia, mari sunt luptele, dar bucuriile sunt şi mai mari. Părintele Cleopa, după întoarcerea în mănăstire a mai avut ispite, dar cu ajutonil rugăciunii pe toate le-a biruit.

După 9 ani şi 7 luni de pustie vine în pustie o hârtie, semnată de patriarhul Justinian şi Ministerul de Interne, şi zice părintele Cleopa, că atunci când te cheamă mai marele Bisericii-trebuie să mergi chiar la moarte, că de nu, eşti sub ascultarea Bisericii şi mori, moartea ta este zadarnică, nu-ţi poţi câştiga mântuirea. De aceea amplecat la Bucureşti aşa cum am fost îmbrăcat în pustie, cu haine rupte, nepieptănat, cu opinci în picioare, şi cu o căciulă pe cap. Când am urcat în tren a întrebat cineva: Unde-i duceţi pe aceştia doi? Şi au spus preoţii cu care

plecam: Au făcut nişte rele şi-i ducem cu noi. Râul celor doi pustnici, ce erau ai lui Hristos este că n-aveau nicio avere, dar erau bogaţi cu rugăciunea lui Iisus. Erau doi oameni plecaţi din lume spre cer, călătorind cu Hristos numai şi cu îngerii. Am ajuns la Bucureşti şi am stat la Patriarhie mai multă vreme şi mâncăm la masă cu patriarhul Justinian – Dumnezeu să-l ierte că a fost un om al lui Dumnezeu! – eu i-am fost duhovnic, eu îl spovedeam.

Am mai avut ispite, vă spun încă ceva şi închei. Am stat la poliţie la Focşani într-un beci unde ardeau 300 de becuri, nu mai vedeam cu ochii, iar prin căldură voiau securiştii să-mi pierd mintea, după ce-am ieşit de acolo, m-am spălat cu muşeţel pe ochi şi mi-a revenit vederea, m-au şi bătut, mi-au dat palme, pentru că am urmat pe Hristos, şi altele şi altele dar toate au trecut, toate te ocolesc când este Maica Domnului cu tine şi-i ceri ajutorul. Acestea au fost în 1940.

După ce am stat la Patriarhie mai multă vreme, am fost pus stareţ la mănăstirea Slatina, apoi la Sihăstria, iar acum sunt un ciob, un hârb legat cu sârmă, mâine, poimâine veţi vedea în cimitir o cruce şi numele meu pe ea. Azi, părintele Cleopa, Miercurea şi, Vinerea mănâncă numai o dată în zi la câele 16, duce viaţă ascetică, deşi la bătrâneţe este mai greu ca la tinereţe. Iar părintele te mai întâmpină cu aceste cuvinte când ajungi să vorbeşti cu dânsul: „Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce pe voi!”

Viaţa şi rugăciunea călugărului, Sihăstria, 1988

Viaţa călugărului este o; viaţă de asceză (post) şi rugăciune, iată cum procedează azi Mănăstirea Sihăstria, privind viaţa personală a călugărului: Dimineaţa: Rugăciunile Dimineţii, Cele 7 Laude: l Ceasul l cu Utrenia, orele 6 dim., 2 – Ceasul 3, orele 9 ale zilei, Rusaliile. Judecata lui Iisus la Pilat, 3.

— Ceasul 6 cu Obedniţa orele 12 – Iisus pironit pe Cruce. 4 – Ceasul 9, orele 3 d. m, moare Iisus pe Cruce. 5. Vecernia, orele”! 6 – 18.6, Pavecerniţa. 7.

— Miezonoptica, călugării fac metanii 200 – 1.000.

Program zilnic:

Culcare, orele l noaptea după Utrenie, Sculare orele 4 – 5. Rug. Dimineţii, Acatistul Maicii Domnului, Psaltire, Bogorodicina, Rug. lui Iisus, Orele 7 la Biserică, Ceasuri, Acatist, Sf. Liturghie orele 9 – 10, 30. Orele 11 masa, Marţi Joi şi Sâmbăta, iar Luni, Miercuri şi Vineri orele 16 masa, odată fără ulei. Orele 18 masa, Vecernia, Pavecerniţa,

Masa-Duminaca orele 12 după Sf. Liturghie, Orele 23 – orele 01, Miezonoptica şi Utrenie.

Prima săptămâna din Postul Paştilor: Duminică seara iertarea reciprocă. Slujbe: orele 8 – 12, 30 zilnic, orele 16 Canonul cel Mare, orele 23, orele 02 noaptea Priveghere, Utrenie. Miercuri şi Vineri, orele 8 – 11, 30 Sf. Liturghie înainte Sfinţită, Sâmbătă, a Sf. Ioan Gură de Aur. Masa: Luni, marţi nimic mâncare, Miercuri şi Vineri orele 14, odată fără ulei. Sâmbătă şi Duminică 2 mese, cu ulei şi l pahar de vin, tot postul. Marţi – Spovedanie, Miercuri împărtăşanie, joi – Spovedanie, Vineri împărtăşanie, în Vinerea de Paşti nu se spovedeşte şi împărtăşeşte nimeni, pentru Răstignire. Unii călugări nu mănâncă nimic de Duminica până Duminica, alţii până Sâmbăta. Săptămâna Patimilor mai aspru. Luni, Marţi, Miercuri nimic mâncare. Joi odată şi în ziua de Paşti apoi, alţii mai slabi mănâncă puţirimai des. Înainte de împărtăşanie se face: Canon de Pocăinţă către Iisus, Rând. împărtăşaniei, Paraclisul Maicii Domnului; Acatistul Mântuitorului şi preotul şi poporul. Preotul ortodox are barbă, reverendă, purtare demnă, cumpătat în toate. Eu Spovedesc numai preoţii la care stă pieptenele în barbă, acesta rar.

Slujbele în mănăstirea Sihăstria

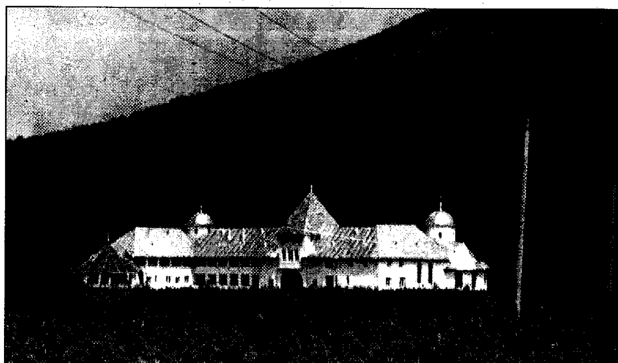
1. Psaltirea se citeşte continuu ziua şi noaptea, călugării se schimbă din

2 în două ore, la Psaltire. Şi aşa citesc, cel de rând citeşte 2 Catisme şi citeşte toate pomelnicele, timp de 2 ore. La o singură Psaltire, un pomelnic este pomenit de 10 ori.

Dimineaţa la Biserică, orele 7, Ceasuri, Acatistul zilei, orele 9 – 10: 30

Sf. Liturghie”.

Orele 18, Ceasul 9, Vecernia, Pavecerniţa.

Mănăstirea „Portăriţa” Prilog, sat Mujdeni, corn. Oraşu Nou –, cod 3916, jud. Satu Mare, zidită din cărţile Editurii „Pelerinul Român”.

Orele 23, Miezonoptica, Utrenia şi Priveghere când este.

Joi noaptea, orele 24 (12) – Se face Sf... Maslu.

Vineri dimineaţa, orele 8, Spovedania călugărilor.

La fiecare Liturghie, Parastas şi toate pomenirile în taină la Proscomidie.

Spovedania creştirlilor zilnic după Sf. Liturghie.

La Biserică, fiecare preot are o săptămână de rând, vin şi ceilalţi şi fac pomenirile în Sf”. Altar, Biseric \ are un eeclesrarh, cel ce este cu veşmintele. Are un paraclisier în altar şi face curăţenia. La colportaj (icoane, cărţi, cruciuliţe) este permanent un călugăr, care scrie şi pomelnicele.

Pomenirile la slujbe în mănăstirea Sihăstria

V., Pomenirea numită ctfforie, pentru o persoană timp de 10 ani.

Pomenirea – pentru un an la Liturghie vii şi morţi.

Pomenirea săracilor gratis...

7 Sfinte Masluri.

40 zile Psaltire.

40 de Panahizi, parastase.

40 de zile la Sf. Liturghie.

Creştini mulţi plătesc câte un Praznic la mănăstire, din care mănâncă sute de oameni ce vin în ziua aceek la mănăstire, qjănâncă milostenie, în mănăstirea Sihăstria, nu se mănâncă carne de 350 de ani. Numai la Frăsinei-Vâlcea nu se mai mănâncă carne, asta-i rânduiala Atho. sului. Toţi banii din slujbe intră în fondurile Mănăstirii. Mănăstirea hrăneşte pe toată lumea gratis, din banii ce se dau din slujbe.

Organizarea mănăstirii:

Stareţ, cel mai mare, preot călugăr; secretar – călugăr, contabil = călugăr, casier = călugăr, 3 Duhovnici, *2* pentru popor, unul păr. Cleopa pentru călugări, chelar – cămară, econom – averea mănăstirii, trapezar = sala de mese, bucătar – mâncarea, brutar – pâinea, un ghid al mănăstirii. Salariul tuturor călugărilor, de la stareţ la cel mai mic intră în fondul mănăstirii. Călugărul are totul asigurat: mâncare, cazare, haine de la mănăstire; pentru alte nevoi i se dau bani, când are nevoie. Călugării bătrâni au câte un ucenic, pe care –, l învaţă şi care-l ajută. Călugărul are trei voturi: Fecioria până la moarte, ascultarea până11 a moarte şi sărăcia până la moarte. Sunt cele trei sfaturi – ale călugărilor. Mănăstirea are şi ceva venituri proprii pentru: oi, vite, albine şi pământ. Mănăstirea Sihăstria a asigurat cu milostenie 165 de persoane de la Oradea, între 21 şi 24 iulie 1988. Toată lumea primeşte mâncare gratuit la Sihăstria, carne nu se mănâncă niciodată. Trei zilei ai voie să stai la mănăstire, îţi dă cazare şi mâncare, iar după 3 zile trebuie să părăseşti mănăstirea.

24. ÎNTREBĂRI PUSE DE CREŞTINII DIN ORADEA ŞI RĂSPUNSURILE DATE DE PĂRINTELE CLEOPA

— Sub, carpen, 23 iulie 1988

l; Părinte Cleopa, pot vrăjitoarele să le facă ceva rău creştinilor ortodocşi, prin lucrarea diavolilor?

— Răspuns: Vrăjitorii nu le pot face nimic creştinilor ortodocşi, căci Hristos locuieşte în creştini, iar diavolul în vrăjitori. Hristos fiind Dumnezeu, diavolul este departe de creştinii adevăraţi ai Bisericii. Când slăbeşte credinţa este rău, atunci diavolul atacă pe creştin. Cine pleacă la vrăjitori se leapădă de Hristqs şi cere ajutor de la draci. Noi îl avem pe Hristos şi dracii nu ne pot face nimic. Este un drac înainte-mergător, care dimineaţa când te scoli îţi pune în gând în loc de rugăciune grijile: dă la vaci, la găini, fă mâncare, du-te la cumpărături, şi te vei ruga apoi, Mare ispită este aceasta. Dimineaţa te speli; apoi imediat în genunchi şi te rogi, apoi faci altceva. De vreţi să citiţi Biblia faceţi aşa: Te speli pe mâini, faci Sfânta Cruce pe piept, pe frunte şi pe Biblie, zi rugăciunea: „Împărate ceresc… Prea Sfânttă Treime… Tatăl nostru… 3 metanii, zi: „Doamne deschide-mi mintea să înţeleg”. Creştinii ce nu vin la Biserică vor avea mari nevoi, necazuri şi dfiivolii îi biruie cu păcate!

2.

— Se pomenesc în Biserică oameni cununie dezmierdate Gică, Nelu.

Lenuţa, Nicu?

— Răspuns: Nici la Liturghie, Parastas sau Sf. Maslu tiu se pomenesc aşa, scrie numele de botez.

3. Este voie a se ruga pentru noroc? * *

— Răspuns: Norocul este un zeu, căruia i se jertfeau copiii mici de la sân, era o jertfă a dracilor. Norocul estele la draci, căci toate sunt rânduite de Dumnezeu, nu la întâmplare.

Nu se cântă niciodată Tatăl nostru cel ceresc, ci cum zice Iisus.

Botezul Bisericii ortodoxe se face numai prin scufundare. Prin dispensă se face şi prin turnare, dar acesta nu este botez, nu-i ortodox.

Am văzut la Sihăstria pe unii preoţi dezbrăcându-şi veşmintele peste creştini, după Sf. Liturghie, care este binefacerea?

— Răspuns: Ştergarele lui Pavel vindecau bolnavii, la fel şi veşmintele preoţeşti.

7. Un părinte îşi blestemă copiii săi. Cum se scapă de blestem copiii câtă vreme trăiesc părinţii?

— Răspuns: Să-şi ceară iertare de la părinţi, şisăse Spovedească. Iar de-s morţi părinţii, numai prin Spovedanie scapă de blestem.

Când posteşti dă milostenie, că de nu dai posteşti zadarnic.

Pentru a reuşi la examen fa: Sf. Liturghie, Acaţ, Mântuitorului şi al Sf.

Nicolae.

Când ai duşmani te faci pe tine vinovat, şi zici: „Doamne miruieşte pe vrăjmaşul meu (N) şi pe mine păcătosul!”. Citeşte Psaltirea cu credinţă.

Ce se întâmplă cu mirenii (creştinii) care se spovedesc la preoţii, care-i dezleagă şi-i împărtăşesc fără canon – sau cu canon mic, ce nu este în canoanele Bisericii, să zică de 3 ori Tatăl Nostru, Născătoare de Dumnezeu, să aprindă lumânări?

— Răspuns: A zice rugăciunile este obligatoriu, a aprinde lumânări evlavie, nu-i canon. Pentru aceasta preotul răspunde la Judecata viitoare a lui Hristos.

Să dea canoane după Pravila Bisericii.

1. Numele de Iisus cu doi Îi înseninä „Mântuitor” iar scris cu un „i” în limba evreiască, înseamnă măgar.

1. Dacă s-a spânzurat sau otrăvit cineva, poate fi înmormântat

de preot?

— Răspuns: Nu se face nicio slujbă, este în iad acela. Spânzuratul, sectarul, necuraţii, de mor aşa nu li se face înmormântare, nu li se fac parastase, nici

Liturghii, totul este zadarnic. La sinucişi, preotul ia epitrahilul îi duce până la groapă, dar nu spune nimic. E păcat împotriva Creatorului. El dă viaţa.

14. Dacă avem în familie un sectar, cum să ne rugăm pentru el, ca să revină la Ortodoxie, de unde a plecat? Ce să facem pentru el?

— Răspuns: Aşa să vă rugaţi: „Doamne Iisuse Hristoase, întoarce pe tatăl meu, fratele meu „pe sora mea, la credinţa Ta cea mântuitoare!”. Nu se pomenesc cu numele: Ioan, Vasile, se pune numai rudenia trupească.

Sfătuiţi-i să vină la Biserică, că sectari fiind, merg în iad. Nu avem nevoie să vorbim cu ei. Nu avem voie să ne rugăm cu ei, pentru ei atâta poţi face:

„Doamne, întoarce pe mama, pe tata, pe fratele, pe vărul, la calea mântuirii!”

nu-i voie să-i pomeneşti cu numele de botez, ei nici botezaţi nu sunt., Cine merge la adunarea sectară este un om pierdut i se dă canon la Spovedanie, este căzut sub Anatema Bisericii. Anatema înseamnă pogorârea de viu în iad.

15. O femeie a trecut la sectari, fiica ei s-a îmbolnăvit la vârsta de 12

ani, apoi a amuţit, de 2 ani e numai piele şi oase. Se poate trece numele fetei la Sf. Maslu şi să ne rugăm pentru ea?

— Răspuns: Dacă şi fata este sectară nu se poate trece la Sf. Maslu, n-are împărtăşire cu Biserica, nu ne putem ruga pentru ea, va merge în iad.

16. M-a întrebat o femeie penticostală: Unde scrie în Biblie să te rogi la Maica Domnului?

— Răspuns: La Luca l, 26: Bucură-te ceea ce eşti plină de Dar” i-a zis îngerul, aşa facem şi noi la Acatist, aşa ne-a învăţat Gravriil; iar Luca l, 43;

„Elizabeta i-a zis Maicii Domnului: „De unde cinstea aceasta pentru mine ca să vină la mine Maica Domnului meu?”; la Luca 1, 48: zice Maica Domnului:

„Iată de acum mă vor ferici toate neamurile”; la nunta din Cana,

Ioan 2, 5:

„Mama Lui a zis celor care slujeau: Faceţi orice vă va spune El": Nuntaşii, aurugat-o pe Maica Domnului să-L roage pe Iisus să le facă vin, la rugăciunile

Maicii Domnului, Iisus preface apa în vin. La Ioan 19, 25, 26, 27: „Şi stăteau lângă Crucea lui Iisus, mama Lui, sora mamei lui, Maria lui Cleopa şi Maria

Magdalena. Deci Iisus văzând pe masa Sa şi pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! apoi a zis ucenicului:

Iată mama ta! Şi din ceasul acela a. luat-o cu sine". Fecioara Maria nu era mama lui Ioan, dar aici la Cruce ne-a dat-o nouă de mamă, Ioan nu era fiul

Mariei, dar la Cruce, prin Ioan ne-a dat-o nouă de mamă şi ne-a făcut pe noi fiii ei, ai Mariei. În Ps. 44 spune David: „Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta". La Apocalips 12, 1: „Femeia îmbrăcată în soare este Maica Domnului". O mamă, când îl roagă pe fiul ei o ascultă, cu atât mai mult o mamă, care a născut un Dumnezeu, care El îndeplineşte ce a zis mai întâi.

17. Fiica mea ortodoxă s-a căsătorit cu un catolic, dar nu s-a cununat nicăieri, deoarece, nu şi-a găsit naşi ortodocşi. Pot să-i trec la pomelnic în

Biserica noastră ortodoxă?

— Răspuns: Nu se pot trece cei necununaţi, nici prescura nu se primeşte la Altar de la ei, sunt curvari!

18. Care este momentul răscruce: catolici şi ortodocşi? Anul 1054 când sertip catolicii de ortodocşi, atunci au stricat şi dogmele dar aceasta s-a reparat în 1967, când la Ierusalim s-au întâlnit Papa Paul al VI-lea cu

Atenagoras au anulat anatema pusă în 1054. O greşeală a catolicilor este că au biserici greco-catolice, care nu-s nici ortodocşi nici catolici şi *ce au* inventat multe. Au stricat posturile şi împărtăşania, au inventat purgatoriul, dar poate se vor îndrepta, trebuie să revină la cele 7 Sinoade ecumenice.

19. Ce se întâmplă cu cei ce merg şi la Biserica ortodoxă şi la cea greco-catolică?...

— Răspuns: Nu există Biserică greco-catolică, numai ortodoxă şi catolică.

Ortodocşii n-au ce căuta la Biserica romano-catolică. Nu poate fi omul şi romano-catolic şi ortodox!

20. Ce spune Biserica ortodoxă despre purgatoriu, există sau nu?

— Răspuns: Nu există Purgatoriu, Dumnezeu a creat numai Rai şi Iad, n-a creat nicio cale de mijloc între Rai şi Iad. Este o invenţie dogmatică greşită. Omul merge după faptele lui, sau în Rai sau în Iad.

21. Un reformat are voie să se spovedească şi împărtăşească la ortodocşi, sau căsători ortodox cu reformat?

— Răspuns: Nu se poate Spovedi şi împărtăşi reformatul la ortodocşi numai după ce a trecut la religia ortodoxă. Căsătoria ortodoxului cu reformatul se face numai după trecerea reformatului la religia ortodoxă, altfel cel ce rămâne reformat este ca şi sectarul şi îşi pierde mântuirea…

, 22. Când este luna cca. mai bună de mers la Ierusalim? * – Răspuns; La Sf. Paşti, când se aprinde Sf. Lumină, atunci este cel mai bine de mers.

23. Cum şi ce trebuie să facă un credincios înainte de Spovedanie şi de împărtăşanie?

— Răspuns: Primul lucru să ţină 5 zile de post, să se cerceteze pe sine, să se împace cu cei certaţi, să fie în rugăciune timp de 5 zile. A Spovedania se face pe nemâncate şi de este vrednic cel ce se spovedeşte se împărtăşeşte.

24. Ce se întâmplă cu un credincios, care nu respectă canoanele primite la Spovedanie?…

— Răspuns: Cine nu ţine canonul primit la Spovedanie, nu i se iartă păcatele

Spovedite şi de moare în starea în care nu şi-a făcut canonul, merge în iad, iar de moare fiind sufr canonul Bisericii şi nu apucă să se împărtăşească atunci face canonul în iad, dar fiind sub legea Bisericii, îl scoate Biserica de acolo, prin rugăciunile ei. Preoţii, care dezleagă ceea ce au legat alţii, atâta vreme cât cel ce a legat trăieşte, sunt sub anatemă şi îşi pierd sufletele lor, atât ale celor pe care-i dezleagă, cât şi ale lor proprii.

Este mare păcat să te duci la Biserică să deranjezi slujba prin convorbiri cu vecinii sau să te muţi din loc în loc. Cine vorbeşte în Biserică, dracii îi stau după cap şi-i şoptesc la ureche ce să vorbească, pentru a nu fi atent la rugăciune. Stai într-un loc.

Este bine să dai slujbe la mai multe biserici?

— Răspuns: Nu este rău, ci este bine, dar mai bine este să stai tu să asculţi Sf. Liturghie pe care ai plătit-o, cel mai mare lucru făcut de un om într-o zi este să asculte Sf. Liturghie el însuşi. Mai multe Liturghii făcute înseamnă mai multe haruri primite odată. Cine plăteşte Liturghie trebuie să fie curat, cununat, Spovedit, împărtăşit, împăcat cu toţi şi să dea milostenie.

27. Am lucrat la spital ca asistentă în tinereţe şi am ajutat pe medic să facă avorturi, oare sunt vinovată?

— Răspuns: Cine face avorturi, doctorul, cine a ajutat la facerea lui, asistentă, moaşă şi cui i s-a făcut avortul nu se pot împărtăşi niciunul din ei 20 de ani. Şi a sfătui la păcat este păcat, mare păcat ai făcut!

28. Dacă „Nimic necurat nu va intra în împărăţia lui Dumnezeu" cum se poate mântui cineva pentru că păcatele împotriva Duhului Sfânt nu se iartă nicidecum, nici în veacul de acum nici în cel ce va să fie?

— Răspuns: Orice păcat ar face omul, prin pocăinţă aspră şi prin căinţă i se iartă. Mulţi ucigaşi de mii de oameni au ajuns sfinţi.

29. Părinte, unii spun că e bine să ţinem post o săptămână la început şi una la sfârşit.

— Răspuns: Este păcat aceasta. Hai să întindem o punte peste apă. Întindem

10 metri pe un mal şi 10 metri pe un altul, iar apa are 50 metri lăţime, poţi trece apa? Aşa-i şi postul, trebuie ţinut tot. Vrei să mergi la ceruri dar, fără punte. Postul este 6 punte între cer şi pământ de vreţi să urcaţi la ceruri ţineţi posturile, căci sfinţii au fost postitori.

Ce poziţie trebuie să ia credincioşieând un preot paroh produce smintealăprin lenevire. a şi comportarea sa? Trebuie spus la episcop, ca să-l îndrepte şi să-l pună la punct. De nu se îndreaptă caută altul mai bun. „Vai celui prin care vine sminteala" zice Mântuitorul, „mai bine şi-ar lega o piatră de moară de gât şi să se arunce în mare" deci cel ce sminteşte pe alţii se sinucide pe sine şi îi ucide pe alţii, însă nu-i judecaţi pe preoţi, daţi-i la judecata episcopului lor, care răspunde de preoţii care-i păstoreşte şi de poporul creştin. Poţi să-i spui şi tu cu frumosul: Părinte, este greşit aşa –, sau haide să facem aşa, n-ar fi bine aşa?

Despre dreapta socoteală – Fiecare să facă lucrul în numele lui

Hristos.
Oare îi place lui Hristos? Oare este bine ceea ce fac? Orice lucru făcut cu rugăciune se sfârşeşte bine... Când-vrei să faci ceva, întreabă de Iisus Hristos, de-i place ceea ce vrei să faci. Întreabă mintea ta, care este cântarul lui
Dumnezeu din tine, de este bine. Orice faptă să nu urmărească interese materiale, ci în primul rând interese spirituale şi atunci este bună.
25. DESPRE TAINA CĂLUGĂRIEI – PREDICA PĂRINTELUI CLEOPA
Blagosloveşte părinte stareţ pentru a vorbi!
Prea cuvioase părinte stareţ!
Prea cuvioşi părinţi şi fraţi şi iubiţi credincioşi!
Iată ea cu mila şi cu îndurarea şi cu pronia preamilostivului Dumnezeu şi prin mijlocirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei
Maria în seara aceasta am avut ocazia cu toţi să luăm parte la marea ceremonie duhovnicească în care 3 fraţi de-ai noştri s-au făcut ostaşi ai marelui împărat
Hristos.
Toată viaţa este plină de învăţătură, de aceea să nu uite ceea ce au auzit în seara aceasta. Lepădarea de lume, lepădarea de tată, de soră, de frate, de prieteni, de vecini şi de toate cele ale lumii acesteia este cel mai mare lucru cerut de Mântuitorul. Aţi auzit dumnezeiască Evanghelie: „Cela ce iubeşte pe tată sau pe matnă, sau pe frate sau pe sora sa, sau ţarini sau holde, mai
*
mult decât pe Mine, acela nu este vrednic de Mine”. Dumnezeu care ne-a făcut şi ne-a dat viaţă şi suflare şi minte, Acela trebuie slujit mai presus de toate, a Aceluia sunt toate împărăţiile lumii acesteia. De aceea, în cele zece Porunci, porunca I zice: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată puterea ta iar pe aproapele ca pe tine însuţi”. Deci suntem datori să-L iubim pe Dumnezeu fără de margini, fără de graniţă, iar pe aproapele ca pe noi înşine. Dacă vreau să mă mântuiesc mă voi ţine de porunca întâia.
Aţi auzit că s-a cântat acum la călugărie, la Apostol, ca şi la Botez „Câţi în Hristos v-aţi botezat în Hristos v-aţi şi îmbrăcat” Aliluia.
S-a citit Apostolul şi Evanghelia de la Botez şi s-a făcut şi

tunderea ca la botez. Iar acum când s-au făgăduit aceşti trei fraţi, nu s-au tăgăduit numai înaintea voastră, nevăzut de faţă a fost Sf. Treime şi Maica Domnului şi toţi îngerii din ceruri şi în ziua cea mare a Judecăţii nu putem să zicem: Doamne am uitat ce am făgăduit. De aceea, Dumnezeu prin rânduiala Sa arată taina aceasta a călugăriei, că este mai mare călugăria, decât împărăţia lumii acesteia.

Ai auzit ce spun Sfinţii părinţi: „Mai mare de o mie de ori este călugăria decât un împărat” decât împăraţii mai mari sunt călugării. Mult mai mare este un călugăr înaintea lui Dumnezeu, decât toţi împăraţii lumii, căci ei poartă veşminte călugăreşti.

Eram în urmă cu 10 ani la Athos, la Mănăstirea Hilandar a sârbilor şi am văznt acolo 3 morminte de împăraţi, care au lăsat împărăţia lumii şi s-au făcut călugări. Aceştia au făcut cum spunea marele Apostol Pavel: „Pentru

Hristos toate le socotesc gunoaie”. Pe toate le socoteşte nimic din dragoste pentru Iisus Hristos.

Aceşti fraţi de bunăvoie au venit şi au făgăduit, ca să fie ai lui Hristos. Aţi venit aici lăsând toate pentru Hristos şi pentru mântuirea sufletelor voastre.

Ai văzut în Evanghelie cum a zis unul: „Vreausă mă duc să îngrop pe tatăl meu, dă-mi voie”. Ce a spus Hristos: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor şi tu, urmează Mie!”, dacă vrei să vii la Hristos, nu mai ai tată, nici mamă, nu mai ai nimică Călugărul nici truoul lui nu mai este al lui, ci al lui Hristos. Nu mai are haine ale lui, el numai împărăţia cerurilor o mai are, numai pe Dumnezeu singur.

Vai şi amar de creştinii noştri după ce au făgăduit lui Dumnezeu de-bunăvoie la Botez că se leapădă de satana – pentru că şi creştinii au un jurământ, când întreabă preotul la dumnezeiescul Botez; „Te lepezi de satana” şi tu spui: „Mă lepăd”! şi apoi iarăşi faci faptele lui, Crezi în Dumnezeu? Cred! Ai auzit: Mă leped de satana şi de toate lucrurile lui şi de toate voile lui. Trupul, diavolul şi lumea sunt cei trei duşmani ai mântuirii noastre. Noi ne-am făgăduit la călugărie că ne-am lepădat de toate, când ne-am îmbrăcat în haine, am făgăduit să petrec cu Dumnezeu şi să mă lepăd de satana şi de toate lucrurile lui. Călugărul a făcut acum al doilea botez, a doua cununie. Pentru ce? pqntru aceea, căci călugărul este numai al lui Hristos. De unde ştim noi aceasta oare? Din viaţa pustnicului Paisie cel Mare!

Acest sfanţ mare al lui Dumnezeu a trăit numai cu Sf.

împărtăşanie, se împărtăşea odată la 40 de zile, trăia numai cu această Taină şi vorbea adesea cu Maica Domnului şi cu îngerii pentru că era sfanţ, într-o zi, când s-a rugat el, a venit în faţa lui o lumină negrăită şi i-a apărut în faţa lui un împărat.

A întrebat sfanţul Paisie pe cel în haine împărăteşti: Mata eşti Hristos? Nu, eu sunt Constantin cel Mare, primul împărat al creştinilor. Şi de ce ai venit împărate? i-a zis Paisie. Am venit să-ţi spun, în ce slavă petreceţi voi călugării.

Cum că cei ce se mântuiesc în pravila aceasta a călugăriei, strălucesc în ceruri calcarele, dar unde sunt adevăraţii călugări în ceruri, nu te poţi uita cu ochii Iaci, atâta slavă au acolo în ceruri, dar care au fost adevăraţii călugări. Dacă ar şti împăraţii câtă slavă are un adevărat călugăr, ar zvârli coroana împărătească jos, toată cinstea şi tângui, toată mândria şi împărăţia le-ar arunca, numai să ajungă unde sunt adevăraţii călugări. Dumneata dacă ai dat libertate creştinilor, ai slobozit întreaga creştinătate, ai făcut atâtea mănăstiri şi Biserici, de ce să ai dumneata mai puţină slavă decât un călugăr. Ca împărat al lumii, unii mă lăudau, mulţi mă desfătau, generalii mă salutau, armata îmi clădea slava, aveam împărăţie, carne, mâncare, palate, aur, podoabe, haine scumpe, toate acestea mi-au furat din fericirea de dincolo de sus. Dar călugării fiind săraei şi fără slavă se slăvesc în ceruri, îmi aduc aminte de cuvintele lui Hristos: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-şi plece capul”. Atâta avere avea Hristos.

Constantin cel Mare a arătat, că şi el are slavă în ceruri dar nu precum au călugării adevăraţi.

Când îmi aduc aminte de Hristos, ocărit, batjocorit, hulit, răstignit, scuipat, aşa este şi călugăria călugărului, răstignire, ocări, sudalme, batjocuri, boală, necaz, toate acestea trebuie să le rabde pentru Hristos călugărul. Nimic nu este mai mare în lume decât omul. Nouă de ne-ar spune cei mai mari savanţi de ia răsărit şi de la Apus ce este. omul, poate am crede, dar ei nu pot să spună ce este acest om. Omul este făcut de Dumnezeu şi numai Dumnezeu ştie ce este acest om. După trup este ţărână, iar după suflet mai mare decât toate. Auzi ce zicea Psalrnistul: „Omul ca iarba şi zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori”. Nu, te mândri, nu te umfla, nu umbla cu capul în sus că eşti cineva, că suntem praf şi cenuşă: „Uscatu – s-a iarba şi floarea a căzut, iar Dumnezeu rămâne? n veac”. „Omul deşertăciunii s-a asemănat,

zilele lui ca umbra treci" Ce se mai zice? „Că s-au stins ca fumul zilele mele!" Ce zice Duhul Sfânt? „Anii noştri sunt ca iarba şi ca floarea câmpului". De aceea călugărul ştie, ca viaţa se trece şi caută să ajungă ia Hristos Stăpânul călugărilor. Ajutorul cel mare-alcălugărilor este Hristos şi Maica Domnului.

Întrebat fiind stareţul mănăstirii Sihăstria, de sunt călugări în iad., a răspuns:

Nu sunt! căci adevăratul călugăr ajunge acolo unde a spus Sfanţul Constantin către Paisie, că sunt în slava cerurilorunde nu te poţi uita să priveşti de strălucire… /

>ar fraţilor, să luaţi aminte la ispite, că sunt mari. când te-ai făcut călugăr, trebuie să te păzeşti de multe şi mai, ales de eşti şi preot. Să te fereşti de a da mâna. cu femei, căci diavolul deşfrâului este foarte viclean „să te fereşti de a, le primi în chilie, să te fereşti să nu vorbeşti cu ele, numai la Spovedanie sau numai în Biserică. Căci uşor se poate pierde harul preoţiei şi al curăţiei. Numai de ai dat mâna cu p femeie şi diavolul ţi-a provocat necurăţia, ai curvit deja. Nu-i voit să săruţi pe obraz nici pe mama, nicio femeie chiar călugăriţă1 de ar fi. Numai de te-ai uitat la faţa femeii şi ai poftit-o, ai curvit şi ai pierdut harul preoţiei de eşti preot. Trebuie mare băgare de seamă. Nu coresponda cu femei, mai bine nu scrie la nimeni, lasă aceasta celor mai

*

Înduhovniciţi. Când veneau mai demult femei în mănăstire la lucru, stareţul le dădea lor lucru separat şi călugării aveau lucrul lor separat, iar odată terminând femeile lucrul lor mai repede au vrut să ajute călugărilor, dar stareţul le-a spus: V-aţi gătat lucrul, acum mergeţi acasă...

Iată ce a păţit în tinereţe unul din marii călugări, Hrisostom Posttjjache, de la Schitul Buciurn, Iaşi, eu îi eram duhovnic. II-făcuse preot la vârsta de 30

de ani şi ce s-au înţeles nişte femei, ca să-l dărâme. Vine una la el la Spovedanie, frumoasă foc şi după ce a Spovedit-o, numai ce vede că femeia s-a dezbrăcat în pielea goală. În faţa lui şi-i zicea: „Părinte eşti frumos vreau să trăiesc cu tine!" Vezi ce face diavolul! El i-a luat hainele şi i le-a aruncat afară din Biserică şi a scos-o afară şi pe ea. Putea într-o clipă să-şi piardă preoţia, de aceea, atenţie mare, fraţilor, la războiul dracilor. Nu umblaţi prin chilii pe la alţii, ca să aveţi liniştea interioară. Fugi şi dracii fug de tine!

26. DIN CUVINTELE PĂRINTELUI PAISIE OLARU, la 92 de ani. 23 iulie 1988, Mân. Sihăstria

Frăţiile voastre aţi învăţat cum să trăiţi în lumea aceasta. Poate ar fi bine, care vreţi şi-ţi putea să mai învăţaţi o carte. Cum să căpătaţi Raiul? Asta carte s-o învăţaţi. Poate mai curâoaşte-ţi şi frăţiile voastre şi mai ştiţi că viaţa aceasta trece, viaţa aceasta de pe pământ trece. Poţi să trăieşti şi o sută de ani şi s-a terminat. Iar de aceea de dincolo niciodată! Viaţa cea de dincolo a sufletului niciodată nu se trece. Viaţa, aceea se numeşte veşnică, nu se trece, aşa de veţi vrea şi veţi avea dragoste ca să căpătaţi viaţa cea de acolo, Dumnezeu nu sileşte eu de-a sila pe om, îl lasă la bunăvoinţa lui, ca să-şi aleagă că-s numai două căi, una bună şi una rea. Nu puteţi – după cum spune Mântuitorul – să slujiţi la doi domni, ca să poţi împăca şi sufletul şi trupul. Aşadar, noi vă facem, o blagoslovenie, ca eu darul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Maicii Domnului şi a tuturor sfinţilor să vă ajute, ca să puteţi începe să puneţi început bun şi care-ţi putea de azi înainte de viaţa de dincolo. „Dumnezeu nu este spărgător de uşi” zice părintele Cleopa, adică pe nimeni nu-l forţează. Eu sunt bolnav pentru păcatele mele, că spune la Paraclisul Maicii Domnului, pentru păcatele mele mi s-a îmbolnăvit trupul. Aşadar, Domnului să ne rugăm!

„Doamne miluieşte!” l.

„Stăpâne Doamne Iisus Hristoase, Dumnezeul nostru, împăratul cel Atotputernic şi Atotştiutor. Care faci toate şi le prefaci singur cu voia Ta. Cela ce cuptorul cel de şapte ori a ars şi văpaia cea din Babilon în rouă o ai prefăcut şi pe sfinţii trei coconi I-ai păzit, Doctorale şi tămăduitoruie al sufletelor noastre, mântuirea celor ce nădăjduiesc în Tine, Doamne. Ţie ne rugăm, depărtează şi înstrăinează toată lucrarea diavolească, toată calea satanei, toată Vrăjmăşia, privirea cea rea, strigarea, stricăciunea oamenilor răi de la robii Tăi aceştia (N) şi ori din răutatea omenească sau diavolească *li* s-ar fi întâmplat sau li se va întâmpla ceva nemulţumire în viaţă, însuţi Stăpâne iubitorule de oarrteni, tinde Mâna Ta cea Tare şi cu cercetarea Ta cercetează-l pe dânşii şi le trimite lor pe Îngerul Tău cel de pace să-l păzească, înger bmv credincios, păzitor sufletelor şi trupurilor, care să depărteze de la dânşii pe tot sfatul necuratului

*

diavol, pe tot vrăjmaşul văzut şi nevăzut, dăruindu-le izbăvire şi cu mulţumire să cânte Ţie: Domnul este ajutorul nostru nu ne vom

teme de ceea ce ne va face nouă oamenii sau diavolii, nu ne vom teme de niciun rău, că Tu cu noi eşti Doamne, că Tu eşti Domnul puterii noastre, Tare, Stăpânitor, Domnul păcii, Părintele veacului ce va să fie şi împărăţia Ta este împărăţie veşnică şi a Ta este împărăţia şi Puterea şi Slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!"

Domnului să ne rugăm!

Doamne miluieşte!

„Dumnezeule cel veşnic care ai izbăvit neamul omenesc din robia diavolului, izbăveşte, Doamne, pe robii Tăi aceştia de toată lucrarea duhurilor celor necurate, porunceşte diavolului şi oamenilor răi să se depărteze de la dânşii, de la sufletul, de la trupul robilor Tăi şi să nu se lipească de dânşii, ci să fugă de Numele Tău cel Sfânt şi de a Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru. Chemămu-Te pe Tine, Stăpâne Doamne-Doamne cel ce ai făcut cerul şi pământul, de la Ţinea ieşit Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul, Cela ce ai dat oamenilor spre ascultare dobitoacele cele necuvântătoare. Tu le-ai supus lui, Doamne, tinde Mâna Ta cea Tare şi cu cercetarea Ta cercetează pe robii Tăi aceştia (N) şi le trimite lor pe Îngerul Tău care să depărteze de la dânşii pe tot sfatul vicleanului diavol, pe tot vrăjmaşul văzut şi nevăzut, dăruindu-le izbăvire şi cu mulţumire să cânte Ţie: Domnul este ajutorul nostru, nu ne vom teme de ce ne va face noua oamenii sau diavolii, ca Tu eşti cu noi, Doamne, că Tu eşti Domnul păcii şi Părintele veacului ce va să fie".

Domnului să ne rugăm!

Doamne miluieşte!

„Domnul Dumnezeu Preamilostivul să vă miluiască, Domnul să vă ajute să vă mântuiască, săvătfblosească, Domnul să vă păzească, Domnul să vă curăţească, Domnul să vă umple de bucurie duhovnicească. Domnul să vă fie păzitor sufletului şi trupului. Domnul ca un bun şi milostiv şi iubitor de oameni să vă dea iertare de păcate. Milostivul Domnul nostru Iisus Hristos să vă blagoslovească în toate zilele vieţii voastre. Blagosloveşte, Doamne, pe robii Tăi şi pe roabele Tale (N) şi pe soţii lor şi fiii lor, pe soţiile lor le blagosloveşte, Doamne, măsuţa lor, căsuţa lor, pe toţi şi pe toate, cu darurile cele bogate, cu pace şi linişte şi sănătate şi de toată răutatea vrăjmaşului văzut izbăveşte-i, cele de folos pentru dânşii pentru a câştiga darea cea bună şi un colţişor de Rai le rânduieşte în numele Tatălui şi al Fiului şi al

Sfântului Duh. Amin”.

Am amintit aici, ca să vă blagoslovească Domnul şi dorinţa care-o aveţi, da sunt mai multe dorinţe, da’ nu-s bune toate-Dorinţa cea bună, care am, spus-o maiiântâi, pentru viaţa cea de dincolo, aceea să v-o împlinească Domnul, acestelalte sunt trecătoare. Aşadar, Dumnezeu să vă răsplătească dragostea şi osteneala pe care aţi făcut-o până aici şi să vă ajute ca să vă puteţi menţine măcar aşa. Să urmaţi Biserica şi să ascultaţi preoţii şi duhovnicii, care vă învaţă, că ei vor da seama înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele frăţiilor voastre. Care aveţi copii, învăţaţi copiii să meargă la Biserică, să se închine, că Mântuitorul a primit copii mititei. Aşadar, spune într-un loc Mântuitorul: „De nu vă veţi face capruncii, nu veţi intra în împărăţia Cerurilor!!”. Dar, nu ca pruncii să ne întoarcem înapoi, ci cu răutatea ca pruncii. Să nu avem răutate răzbunătoare. Copilaşii, care sunteţi, vă închinaţi seara şi dimineaţa, să faceţi 3 metanii dimineaţa şi 3

seara, să spuneţi „Tatăl nostru” de 3 ori dimineaţa – de 3 ori seara şi să vă Spovediţi în Postul Sântămăriei (A Adormirii Maicii Domnului) că postul aiesta este cel mai scurt post, de două săptămâni, se va mărturisiţi, iar, dacă duhovnicul vă dă voie să vă şi împărtăşiţi. Aşadar Spovedania se face mai des, dar împărtăşania numai de nu eşti oprit de Canoane şi când îţi dă voie duhovnicul, când ştie că eşti vrednic. Pe mine să mă iertaţi, că nu ştiu multă carte, dar cu Darul lui Dumnezeu, ce am putut face şi ce voi putea voi face, vă pomenim la rugăciunile, noastre netrebnice, nevrednice, pe toţi şi pe răi şi pe vrăjmaşi, iar Dumnezeu va face cum va crede. Aşadar, iertaţi-mă pe mine păcătosul!”

Părintele Paisie Olaru născut în anul 1896, acum în 23 iulie 1988 are

* * *

vârsta de 92 de ani. Şi ţinându-se de o măsuţă, deşi are piciorul rupt din şold, de mai multă vreme, ne-a binecuvântat şi ne-a sfătuit. Părintele Elefterie de la Man. Secu l-a tratat cu piele de miel crudă şi cu tămâie pusă peste ea şi l-a pus în nişte scânduri şi aşa trăieşte. Noi, cei 165 de creştini ai Catedralei cu Lună din Oradea am avut ocazra să stăm de vorbă cu unul din cei mai mari rugători ai acestei ţări. Toţi străinii, catolici şi de alte religii îl caută mai ales pe părintele Paisie pentru rugăciuni, a cărui rugăciune străbate până în adâncul sufletului este o rugăciune pe care o simţi, că te străpunge ca un fior sfânt. Acum

la 92 de arii l-am găsit şezând, în pat cu Psaltirea în mână, se roagă toată ziua şi noaptea.

Îmi spunea odată, când l-am aflat rugându-se în cimitir: Părinte de la Oradea, eu acum aştept carul şi călăreţii să mă ducă (Moartea). De un singur lucru îmil spunea că-l pare rău. Pe când eram la Sihla au venit nişte ostaşi ruşi şi au luat Sf. împărtăşanie de la Altarul Bisericii, cred că am greşit, trebuia să nu-i. las's: o ia şi să mor pentru Sf. împărtăşanie; acesta cred că mi-e păcatul meu. Mai bine muream ca martir al Împărăşaniei, că eram acum în Rai, cred că am păcătuit, dar eram tânăr şi nu ştiam ce să fac atunci. Dar, m-o ierta Mântuitorul cu rugăciunile Maicii Sale. În luna Aoctombrie a anului 1990, părintele Paisie a murit, după ce s-a spovedit şi împărtăşit, o durere uşoară, l-a făcut să-treacă la colţişorul de Rai, la vârsta de 94 de ani:

Iar acum, noi orădenii, să ne rugăm ca să dobândim un colţişor din Rai, după cum s-a rugat părintele Paisie şi să fim acolo în acel colţişor unde

I-a dus Mântuitorul pe părintele Paisie.

MOARTEA OMULUI

27 CĂLĂTORIA SUFLETULUI

În clipa morţii omului 4 ispite îl atacă mai ales, şi acestea sunt: Vin dracii în clipa morţii şi-i zic omului:

— Ce rost are că ai crezut în Dumnezeu? În ce crezi tu? Tu răspunde-i:

În adevăr! Iar diavolul întreabă: Care este adevărul? Iar tu răspunde-i: Ceea ce mărturiseşte Biserica lui Hristos acela este adevărul!

— Ţi le arată păcatele cât munţii, ca să te bage în deznădejde: Vezi ce ai făcut în viaţă, uite cât de multe păcate ai, să ştii că nu te mai mântui. Tu răspunde-i: Cu mila lui Hristos, tot cred că mă voi mântui.

3. Îţi va aduce apoi slava deşartă: Uite ce multe fapte bune ai făcut, poţi sate mândreşti. Tu spune-i: Ascultă drace, înainte îmi arătai păcatele. Vezi că eu n-am făcut nimic bine în lumea aceasta, ca să mă mândresc.

Îţi aduce gânduri de hulă la adresa Maicii Domunuhii, se schimbă el însuşi în înger, se face sub chipul Maicii Domnului, Tu spune-i: Schimbă-te drace în chipul tău, eu n-am nevoie de vedenii acum.

Spune SE Ioan Scărarul în Scara: – Dracii slavei deşarte pe cei ce

cred în el îi fac filosofi. Cel ce. nu crede tuturor vedeniilor sale şi viselor sale, filosof este. Dacă visurile vestesc muncă şi judecată crede-le, că de la Dumnezeu simt. Iar de te duc ladeznadejde nu le crede1.

Unul din sfinţii pe care-l luptau dracii în clipa morţii şi-i spuneau: Ne-ai biruit pe noi, el le răspundea: Nu v-am biruit, abia după ce a trecut porţile veşniciei, atunci le spune, zicându-l &: Acum v-a biruit Hristos cu puterea Sa! Omul nu este sigur de biruinţa sa decât după moartea sa, dar vedeţi acest sfânt; totul punea din cauza smereniei? pe seama lui Hristos. La moartea omului se încinge luptă grea. Vin dracii cu cefele lor şi vin şi îngerii. Zice Sf. Efrem Sirul: „Nu vedeţi pe unii, că sunt gata să fugă, alţii îşi smulg părul, alţii sar jos din pat, nu putem noi vedea ceea ce văd ei atunci. Atunci văd lucruri înfricoşate!". Sufletul omenesc, atunci când a ieşit din trup, prima zi se aşază la căpătâiul mortului, din care a ieşit şi stălângă el nemişcat o zi şi o noapte şi-l priveşte pe acel trup neînsufleţit din care a ieşit cu atâta scârbă şi dispreţ şi se miră foarte mult, cum el atât de frumtis *şi* de luminos a putut să locuiască în acel trup, tină împuţită, de care nu-i vine nici să stea lângă el, dar este obligat.

Sufletul chiar păcătos fiind, până ce va fi judecat şi condamnat, el este tot strălucitor şi numai (lupă aceea se va întuneca, ca şi îngerii cei ce au căzut şi s-au întunecat. Fiind din duhul lui Dumnezeu, au fost luminaţi, iar noi când suntem alungaţi, sufletul se întunecă la fel ca duhurile cele necurate; apoi când vine a doua zi, sufletul este luat de îngerul păzitor şi pleacă cu el şi înconjoară cu el peste tot pe unde a călătorit când a fost viu cu trupul şi-i arată toate faptele pe care le-a făcut în viaţă, pe cele bune şi pe cele rele.

Chiar de ar fi trăit 100 de ani şi mai multe sute de ani, nu depăşeşte o zi şi o noapte, pentru că merge mai iute decât gândul, şi-i arată toate locurile unde a păcătuit, anul, luna, ziua, ceasul, minutul, se arată şi persoanele şi hainele cu care a fost îmbrăcat. Aici ai păcătuit cu cutare, aici ai făcut cu ochiul, aici ai ocărit, aici ai dat în judecată şi pe nedrept ai pus martori mincinoşi care au jurat strâmb după cum le-ai poruncit, aici ai fost la vrăjitoare, descântătoare, ghicitoareaici ai făcut aceasta, ai dat în cărţi, în bobi, în cafea sau în ghioc, se arată şi persoanele, ca să ştii şi să recunoşti toate căci mâine vei apare în faţa Judecăţii. Apoi continuă, căci te-ai îmbătat în locul cutare, unde te-ai întâlnit cu cumnatul cutare şi cutare şi ai zis: mai adu băutură atâta, ai

cântat, ai jucat, apoi te-ai îmbătat, apoi te-ai agitat, ai lovit, ai vărsat sânge, în tot locul îţi sunt arătate faptele şi persoanele cu care ai făcut faptul cel rău şi tot la fel şi cele bune. Aici ai făcut o rugăciune, aici, ai făcut milostenie, aici ai ascultat o predică, care ţi-a folosit şi te-ai lăsat de fumat, de tutun, aici ai îmbrăcat un sărac şi toate-aşa pe rând îţi arată îngerul, toate câte ai făcut în viaţă pregătindu-te pentru judecată şi toate ţi le aminteşte, ca şi când ieri le-ai fi făcut

„Apoi când vine a treia zi de la ieşirea sufletului din trup, sufletul trebuie să plece la judecată, în această călătorie sufletul trebuie să treacă prinxele 24 de Vămi, care sunt păzite de mulţime de diavoli foarte înfricoşaţi, urâţi. Care păzesc cu multă stăruinţă acest drum spre cer şi arată în scris tot ce a făcut omul în viaţă, cât a trăit pe pământ şi nu numai faptele, dar şi gândurile şi cugetele inimii şi mai ales de ar afla vreun păcat nemărturisit din cele şapte păcate de moarte: Mânia, mândria, desfrânarea, minciuna, lăcomia, iubirea de argint, lenevirea la rugăciune, şi nu este nimic din cele ce a făcut omul în viaţă să nu fie scris de aceste duhuri şi care cu atâta stăruinţă caută să răpească sufletul pentru a-l arunca în muncile iadului.

Dar îngerul păzitor când este gata să plece în această călătorie lungă şi îngrozitoare până la „Tribunalul ceresc" primeşte şase îngeri de escortă de la ceata îngerească, ca împreună cu îngerul păzitor, cei şapte la număr să poată escorta sufletul până în faţa lui Dumnezeu a Dreptului Judecător, dar în trecerea lor caută cu toată forţa în sufletul cel păcătos şi documentează scris, că păcatul este săvârşit şi precum că nu este mărturisit, căci peste cele mărturisite şi iertate este tras cu roşu peste ele, semn de mărturisire şi iertare, iar pentru restul se împotrivesc îngerilor cu mare furie, la care îngerii apără sufletul şi spun: Da, adevărat a păcătuit „dar nu sunteţi voi judecători, ci noi trebuie să ducem sufletul până în faţa „Dreptului Judecător" şi aşa merg înainte, iar când ajung cu sufletul. În faţa „Dreptului Judecător" cei şase îngeri împrumutaţi merg la ceata lor şi rămâne numai acel înger păzitor, care poartă grijă de suflet până la sfârşitul veacurilor, adică până la judecata cea de apoi şi chiar dacă sufletul va fi condamnat la munci, tot îngerul îi duce prinoasele cu lumânare, pe care le trimit cei din viaţă.

Acum sufletul fiind în – faţa „Judecătorului" este întrebat de toate faptele cele rele, care sunt scrise totodată şi de îngerul păzitor şi nu scapă nimic neîntrebat din cele ce a făcut cât a trăit, şi nu numai

atât, dar este întrebat şi de toate gândurile cele spurcate şi de toate cugetele inimii şi nu scapă absolut nimic, nici banii pe care i-a mânuit în tot cursul vieţii sale şi pe ce au fost cheltuiţi, pe lucruri trupeşti, pe cântece, jocuri, beţii, desfrâuri, cât şi cele sufleteşti. Lumânări, tămâie, icoane, liturghii, parastase pentru cei răposaţi pentru a-l scoate din munci. După ce face această judecată, sufletul este trimis împreună cu îngerul păzitor să viziteze toate locurile celor mântuiţi ale răposaţilor, timp de şase zile vizitează toate locurile celor mântuiţi şi ale tuturor celor fericiţi şi vede „Edenul" cu toţi cei ce se odihnesc în el, toate frumuseţilor pomilor, cu mii de feluri de flori şi fructe, cu milioane de păsări cântătoare, cu covoare de flori brăzdate pe jos de pârâiaşe, care murmură şi curg printre flori, cu apele lor limpezi şi răcoritoare de nu te mai poţi sătura de privirea lor, iar sufletele repausaţilor pline de veselie.

Vede sânul lui Avram cu toate frumuseţile lui şi care este fără de margini şi unde sunt repausaţi milioane de suflete ce s-au. mântuit, vede cetele celor 12 apostoli, ce-i 70 de ucenici apostoli, cetele prorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioşilor şi milioanelor de mucenici, care şi-au vărsat sângele în groaznice chinuri pentru credinţa lui Hristos, pentru sălbăticia împăraţilor păgâni, mai vede şi multe alte. feluri de fericiţi, care s-au încadrat în cetele celor nouă fericiri, cei blânzi, cei curaţi cu inima, făcătorii de pace, cei goniţi pentru dreptate şi celelalte. Apoi în această vizită de şase zile, lăcaşurile cereşti

sunt vizitate nu numai de cei ce se mântuiesc ci şi de cei ce se vor osândi pentru păcatele lor, la muncile iadului, ca pe lângă munci să mai fie chinuiţi de conştiinţa că au văzut lăcaşurile cereşti ale celor fericiţi, care au ascultat şi împlinit poruncile lui Dumnezeu şi, care se vor munci pentru neascultarea lor, toţi aceştia care vizitează frumuseţile cereşti, în aceste vizite roagă pe îngerul păzitor al lor, ca să-l lase acolo în această fericire, dar îngerul răspunde: „Nu eu, „ci Dreptul Judecător Hristos judecă şi trimite sufletele unele la fericire, iar pe altele la munci veşnice, fiecare după osârdia lui şi osteneala care a depus-o în viaţă pentru sufletul său.

Această vizită de şase zile este limitată pentru toate sufletele şi pentru cele bune, care se mântuiesc şi pentru cele rele care se osândesc, ca după aceste şase zile şi cele trei zile dinainte de la ieşirea sufletului din trup se împlinesc nouă zile, în care timp se înfăţişează

sufletul în faţa Dreptului Judecător. Plin de bucurie pentru toate cele ce a văzut, acum este judecat a doua oară, adică, atunci când se împlinesc cele 9 zile de la ieşirea sufletului din trup, rudel-sufletului cele rămase în viaţă fac tot ce le stă în putinţă pentru a îmblânzi pe Dreptul Judecător. Se fac Parastase mari, eu Liturghii, milostenii cu masă şi multe alte milostenii, care îmblânzesc! mila lui Dumnezeu asupra sufletului păcătos, iar acum, cum am mai spus pleacă să viziteze iadul cu groaznicele munci ale păcătoşilor.

Şi la această vizită iau parte nu numai sufletele păcătoase, care după a treia judecată vor fi trimise să se muncească, dar şi cele ce s-au pocăit de păcatele lor prin mărturisire (Spovedanie) la duhovnic, prin post, rugăciuni şi milostenii la cei săraci şi prin urmarea la Biserică unde se taje „mielul lui Dumnezeu" se pregăteşte Jertfa cea fără de sânge, adică Sfânta împărtăşanie, care este cea mai puternică şi cea mai folositoare cum am mai spus, acum după a doua judecată sufletele sunt trimise în iad, împreună cu îngerul păzitor, acum numai vizitează nu se muncesc, nu se ard de dogoarea iadului, pentru că îngerul îi luminează ca un far, fără de care nu ar putea să vadă nimic, iar puterea Dumnezeirii le fereşte neatinse de foc, şi această vizită este limitată, ca şi celelalte în locurile sfinte, numai că asta este de 30 de zile, ca împreună cu cele 6 zile la Rai şi cu cele 3 zile până la judecata dintâi să nu depăşească 40 de zile, în care sufletul este judecat pentru a treia oară.

Acum sufletul continuă vizita, unde vede toate muncile, pe care după ce va fi aşezat chiar la loc de muncă, nu le mai-ede, fiind întuneric, căci mi-l va mai lumina îngerul păzitor. Şi vede tartarul cu groaznicele munci ale tâlharilor, ale criminalilor şi tuturor omorâtorilor de oameni. Tot aici se muncesc şi femeile criminale, care au îndrăznit să-şi omoare copiii în pântecele lor. A

văzut Gheena, focul în care se muncesc bărbaţii şi femeile care au făcut desfrânare şi nu s-au limitat la soţiile lor şi la soţii lor, a mai văzut muncile celor ce fură, răpesc sau înşală la cântar, care toţi se muncesc, a văzut furii de cele sfinte, care se muncesc, care fură din Biserici odoare sfinte ale Bisericii.

A văzut muncile vrăjitoarelor, a văzut ateii necredincioşi, care nu cred în

„Slava lui Dumnezeu" şi alte munci, cum este scrâşnirea dinţilor şi gerurile cele mai aspre. Pentru că nu mai este cu putinţă să spunem

din cele văzute în iad, pentru mulţimea lor.

Dar să ne întoarcem la a treia judecată, după vizita de la iad a sufletului este dus la locul cuvenit, după mulţimea păcatelor lui, sau după mulţimea pocăinţei din viaţă unde va rămâne până la sfârşitul veacurilor când va veni totodată şi Judecata cea de apoi, care va fi mai mult o sentinţă definitivă a celor trei judecăţi de mai înainte şi va dura numai câteva minute, cât timp se vor citi şase pagini la judecata aceasta…

Dumnezeu va mai scoate din această pedeapsă o mare parte din sufletele omeneşti, la care şi după cele trei judecăţi de la ieşirea lor din viaţă, li s-au mai făcut de cei vii Parastase cu Liturghii şi milostenii. Pentru acest fapt, la a treia judecată, când sufletul a împlinit 40 de zile de la ieşirea din trup este rânduit de Biserică să se facă aceste slujbe, care mai mult îmblânzesc pe Dreptul Judecător, şi unele-şi altele, care au putut fi răsplătite prin aceste slujbe nu mai merg la munci, ci sunt achitate la această a treia judecată, numai acelea la care nu li s-au făcut parastase cu Liturghii şi milostenii suficiente, sunt trimise la munci, dar cu toate că sunt la munci, dar la alte munci mai uşoare, care au fost răscumpărate pe jumătate de povara păcatelor, iar altele pentru care nu s-au făcut toate rânduielile cum trebuiau, sau unele din ele au fost întinate şi nu au putut ajunge la suflet, ca să-l ajute la timp pentru a-l răsplăti şi a-l ajuta să scape de munci şi apucă şi intra în muncile iadului.

Dar făcându-se de către rudenii slujbe în continuare ani de-a rândul, acel înger, care l-a avut în viaţă şi care şi după moarte ţine socoteală de acel suflet, care l-a avut şi încă-l are în primire, scrie toate acestea ce s-au făcut de rudenii şi se fac şi când s-au răsplătit toate păcatele, acel înger merge la Dumnezeu, tocmai ca un avocat în faţa Judecătorului şi zice; Iată, Doamne, sufletul ce-l am reprimire, 11 s-au mai făcut cutare slujbe şi milostenii, prin care s-a răsplătit pedeapsa şi acum Dreptul Judecător porunceşte şi-l scoate, şi-l mută în partea celor repausaţi şi fericiţi, căci, încă şi acum mai poartă grijă de el îngerul, îi aduce prinoasele trimise de cei vii. Şi numai acele suflete ce nu li s-au făcut multe slujbe cu prinoase suficiente câte sunt necesare pentru a fi scoase, acelea rămân să muncească până la sfârşitul veacului, la judecata cea de apoi.

Dar şi atunci, la acea judecată de apoi, care este a patra judecată a tuturor sufletelor, o mare parte din popor se eliberează din munci,

adică, cărora li s-au mai făcut de cei vii „soroace suficiente pentru a-l elibera din munci, de această judecată de apoi. Iar până la această groaznică judecată din toată istoria credinţei creştine, orice suflet mai păcătos sau mai puţin păcăto's, tot mai avjea o speranţă, că după atâţia ani sau veacuri, suferinţa se va sfârşi, adică până la această judecata de apoi din mila Domnului vor mai intra în Rai prin graţiere, la care va fi cea mai mare plângere. Această judecată se va face cum spune prorocul în Valea lui Iosafat, sau asupra casei lui Iosafat, care totodată se numeşte şi Valea Plângerii. La această Judecată de apoi este punctul culminant al omenirii, nu numai al omenirii celei văzute, ci şi a celei nevăzute, pentru că de aici toate se transformă: cerul, pământul, văzduhul, Raiul, Iadul şi cele două lumi, adică lumea văzută şi cea nevăzută, care sunt îngerii cei căzuţi. După această Judecată de apoi, toate vor fi transformate de către Dumnezeu Creatorul lor, nu numai omul, care se va îmbrăca în trupul lui, de odinioară, 1 dar va fi totodată şi cu totul transformat – nu va învia nimeni bătrân sau copil în forma în care a murit, nici bărbat sau femeie cum a fost în viaţa pe care a trăit-o pe pământ, ci toţi vor fi ca îngerii, toţi o formă şi o etate (vârsta de 30 de ani), căci nu va mai flânsoţire sau înmulţire, ci vor fi ca îngerii cei buni şi nici îngerii cei răi nu vor fi tot aşa ca acum, vor fi şi mai fiOFO şi şi nici liberi ca acum sub conducerea voievodului lor cel izgonit din cer, căci şi acela va fi legat şi muncit, ca şi ceilalţi diavoli, căci nu vor mai. avea nici ce sluji, nici pe cine ispiti şi vor fi nimiciţi în Vecii vecilor, ca şi lumea care va rămâne condamnată pe veci, la această Judecată de apoi…

Această lume, care nu se va ierta, nu se va mântui la această judecată, după cum cei ce se vor mântui vor fi ca îngerii luminaţi de faţa lui Dumnezeu, ci nu de soare, care nu va mai exista, tot la fel cei ce vor rămâne osândiţi pe vecii vecilor, nu vor mai avea înfăţişarea pe care au avut-o în viaţă, ei vor *fi* transformaţi în aceeaşi înfăţişare ca şi diavolii, şi nu vor mai avea speranţă, că vor mai scăpa vreodată cum nădăjduiesc acum, căci acum este încă lumină, când se mai poate lucra mântuirea. Dar vine întunericul când nu se mai lucrează nimic, şi vai acelora ce vor rămâne în întuneric. Şi nu numai lumea văzută şi cea nevăzută se va transforma, căci cerul se va strânge

4 ca 6 carte de către Făcătorul său, pământul se va arde, pe oarecare adâncime va. fi şi cutremurat, nivelat, spălat de către Făcătorul lui, albit mai alb decât zăpada, pe care Făcătorul şi Creatorul

va crea Raiul, unde vor locui şi se vor odihni cei ce vor fi trecuţi de partea cea dreaptă la înfricoşătoarea judecată de apoi. Pe care şi noi păcătoşii rugăm pe Domnul s-o dobândim. Amin. Acesta este drumul sufletului şi a patra Judecată este: VEŞNICIA.

28. SUFLETUL OMULUI, DUPĂ MOARTEA TRUPULUI

În cartea, „Viaţa repausâţilor noştri” de Iosif Gheorghe, din 1899 se arată ce se petrece cu sufletul nostru. Iată ce spune cartea aceasta: „Iertarea păcatelof constituie învierea sufletului pentru o viaţă de fericire eternă” (pag.

29). Aşadar, luând de model pe Domnul nostru Iisus Hristos, înviat din morţi a treia zi, se fac rugăciuni pentru repausaţi pentru ca şi ei să învieze a treia zi, pentru o viaţă veşnică şi glorioasă în însoţirea Mântuitorului. Imediat după moartea sa, sufletul omului când este pus trupul în mormânt, după ce sufletul s-a închinat Domnului, e dus prin deosebite locaşuri ale Sfinţilor pentru a privi frumuseţile RAIULUI. Această vizitare a locuinţelor cereşti de 6 zile în Rai ţine aceste 6 zile. Sufletul admiră aici şi slăveşte pe Dumnezeu, Creatorul totului, în această contemplaţie, el uită cu totul scârbele ce a avut, fiind în trup; dar cu toate acestea, dacă el este împovărat de păcate, se întristează şi-şi impută, că şi-a petrecut viaţa în negrijă şi că n-a servit pe Dumnezeu după poruncile Sale…

Isprăvind vizitarea Raiului, a 9-a zi, a şasea după despărţirea de trup, sufletul se urcă din nou spre Dumnezeu pentru a i se închina. Pentru aceea, Biserica are raţiune de a face a 9-a zi rugăciuni pentru morţi. Cunoscând starea sufletului repausatului a noua zi după moarte, când are loc a doua închinare, Biserica şi rudele roagă pe Dumnezeu de a pune sufletul repausatului în numărul celor 9 cete îngereşti.

După a doua închinare, Domnul porunceşte, ca IADUL să fie arătat sufletului. Sufletul vede atunci suferinţele păcătoşilor; el aude plângerile, gemetele şi scrâşnirea dinţilor, în timp de 30 de zile sufletul vizitează toate părţile

Iadului şi tremură ca să nu fie condamnat de a locui acolo, veşnic. În sfârşit a 40-a zi după despărţirea de corp se urcă pentru a treia oară ca să se închine Creatorului. Şi atunci a 40-a zi după moatfe Judecătorul etern hotărăşte locuinţa ce i se cuvine sufletului, după faptele sale şi după viaţa pământească. Astfel, judecata particulară a sufletului are loc la 40 de zile după moarte şi iată pentru ce Biserica se roagă pentru morţi a 40-a zi de la moarte. Deci ziua a 40-a după

moarte este ziua decisivă pentru soarta sufletului, numai până în ziua Judecăţii din urmă, JUDECATA GENERALĂ. Această stare a sufletului, corespunzând cu viaţa sa de pe pământ, nu este situaţiunea sa definitivă pentru veşnicie, ci este supus la schimbare. Domnul nostru Iisus Hristos, a 40-a zi a înălţat natura omenească din care a binevoit a face personalitatea Sa, la gloria supremă, punând-o pe tronul Dumnezeirii Sale la dreapta Părintelui; aşadar, după dumnezeiescul Său exemplu, repausaţii, în a 40-a zi după moartea lor intră definitiv în situaţiunea ce se cuvine valorii lor morale. După exemplul Domnului, care, după ce a. terminat lucrarea mântuirii noastre prin viaţa şi moartea Sa, puse coroană la lucrarea Sa, prin înălţarea" Sa a 40-a zi după moarte, sufletele repausaţilor terminând cursul existenţei lor pământeşti, primesc a 40-a zi pedeapsă sau recompensă după faptele lor" (Până aici din „Viaţa repausaţilor noştri", pag. 29 – 30).

Sufletul nostru, când a ieşit din trup, atunci când moare trupul, vin atâţia draci câte păcate a făcut omul şi atâţia îngeri buni câte fapte bune a făcut omul în lume. Şi se încaieră la luptă, care de care să pună mâna pe suflet, sfintele puteri sau duhurile rele. Trebuie să se grăbească preotul să-l Spovedească şi împărtăşească pe om mâi înainte de moarte, căci foarte rar este cazul când cei de pe patul de moarte pot să mai vorbească, căci li se leagă limba, de aceea este bine să fie Spovedit şi împărtăşit mai înainte de moarte. Vai câtă frică şi cât cutremur suferă sufletul în vremea morţii, după Sfinţii Părinţi. Ai văzut ce spune Sfânta Teodora în cartea celor 24 de „Vămi: „Când a ieşit sufletul din trup atâta usturime şi durere are, cum ai băga un om gol cu prelea goală, cum l-a făcut mama lui într-un foc de jăratec plin, vai câte dureri are omul acela. A venit întâi moartea cu un ciocănel, mi-a dezbătut unghiile de la mâini şi de la picioare şi atunci sufletul s-a retras de la unghii de la picioare şi de la mâini. Sufletul se retrage de la margini, de la periferii în cele două părţi, în inimă şi în Minte".

Spune Sf. Vasile cel Mare, că la toate zidirile, inima de zideşte mai întâi, ori animal, ori pasăre, ori om, orice ar fu căci inima este centrul puterilor fireşti-şi mai presus de fire şi a celor afară de fire (a sufletului). Inima de zideşte întâi în om, şi la trei zile după zămislire inima ia forma ei, la nouă zile, în jurul inimii se formează trupul şi la 40 de zile copilul are forma întreagă. După cum s-a format omul, aşa şi putrezeşte, inima este ultima care va putrezi la om!

Imediat după moarte, îi spune îngerul., omului, toată viaţa lui, îi

spune ziua naşterii, a căsătoriei şi ziua morţii. Asta-l ziua întâi după moarte, în ziua a 2-a se întâmplă un lucru şi mai înfricoşat: trebuie să ştim că atunci când sufletul nostru iese din trup, el merge mai departe ca fulgerul, cum zice prorocul: „Alerga-vor, Doamne, în grabă mai repede decât razele fulgerului, sufletele drepţilor se vor întoarce la Tine”. Să nu-mi spui mie că ai fost cosmonaut la aviaţie, la arme strategice la navele cosmice, că o să zici unde o să mă ducă pe mine îngerul, eu într-o zi am înconjurat pământul? Cu nava cosmică? Ai înconjurat pământul care are circumferinţa de 36000 km, iar sufletul cât ai clipi din ochi înconjoară pământul de 3 ori. Cu limba zic: New York, Moscova, Sihăstria, cu limba am zăbăvit, dar cu gândul am şi fost deja acolo. Aşa de repede merge sufletul, că este chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, merge mai repede ca gândul. Şi, deci, n-ar avea ce face o zi, ziua a doua, ca să-i arate îngerul tot ce a făcut rău sau bine pe pământ. Îţi arată: Uite aici ai fost la Biserică, aici ai plâns, aici ai îmbrăcat pe un om gol, ai adăpat pe cel însetat, ai primit pe cel străin, aici ai dat sfat bun – toate-s scrise!

Noi avem DOI SECRETARI mari, doi contabili, unul pe umărul drept de la ceata Stăpâniilor din ceruri, iar altul pe umărul stâng, un drac rău, după Mărturisirea Ortodoxă. Cel de pe umărul stâng a scris ce ai gândit răute-ai îmbătat, ai curvit, când ai făcut acestea, acest diavol merge ca fulgerul la Vama beţiei şi la a curyiei şi scrie acolo, câte pahare ai băut, cu cine ai curvit, atâţia lăutari au fost, atâţia au jucat, iar dracii Vămilor le şi scriu acestea toate. De ai furat aleargă dracul la Vama furtişagului şi zice: Scrie mă: Cutare, fiul lui cutare din satul cutare a furat fasole, bostani porumb, faină din hambar, haine, mâncare şi când ajungi la Vămi îţi zic: oare de unde ştiu dracii acestea? Dracul de pe umărul stâng s-a dus şi a spus celor de la Vămi: A vorbit de rău, a clevetit, a curvit, a minţit, merge dracul acesta la fiecare Vamă şi spune tot ce a făcut: Ai fumat, te-ai îmbătat, toate relele din viaţa aceasta le scriu ei. Te minunezi când ajungi la Vămi de unde le ştiu dracii „ştiu ce auacut, ce ai gândit şi ce ai vorbit, nu le ştim noi, dar le ştiu ei.

De aceea, v-am spus, că cea mai mare armă împotriva Vămilor este: Când ai văzut că a slăbit tatăl, sau mama, sau altcineva, du-te repede la preot şi-l spione: Vino repede şi o Spovedeşte şi împărtăşeşte pe mama şi o slobozeşte, dar după carte. Preotul la Spovedanie întreabă tot ce ai făcut, ia când a rostit dezlegarea: „Cu

puterea ce-mi este dată t» iert şi te dezleg!” se şterg omului toate faptele cele rele, şi când ajunge sufletul la vămi vede că I s-au şters toate faptele cele rele. Duhul Sfânt le şterge pe cele rele prin Spovedanie. Dacă sufletul s-a spovedit curat, Iseşte/g păcatele. Dar, dacă n-a făcut canonul? îl dau în iad pe suflet după cele 40 de zile de la moarte şi canonul îl face în iad şi Biserica îl scoate de acolo fiind sub legea Bisericii. Dar de are păcate de moarte nemărturisite, nu-l mai scoate din Iad nici Biserica, însă pe cel Spovedit de toate îl scoate din iad Biserica cu rugăciunile sale.

Deci, în ziua a doua îi arată îngerul sufletului tot ce a făcut pe pământ, în ziua a 3-a trece sufletul la înfricoşatele Vămi ale văzduhului, în ziua aceasta este mare cutremur şi înfricoşare. I se dau 6 îngeri cu cel de la botez fiind acum 7 îngeri, căci acum îi ies înainte milioane de draci, la fiecare Vamă îl întreabă ciracii de minciună, de lăcomie, curvie, „beţie, lenevie, furt, ucidere. Acum i-au ieşit înainte toţi dracii şi-i arată toate relele din viaţa omului. Ce zice Prorocul: „pentru ce mă tem în ziua aceea, tară numai că fărădelegea călcâiului meu mă va însoţi” (psalm), atunci ne înconjoară tot ce am făcut noi. Cine nu-i Spovedit, vai şi amar, pune la cântar dracul tot păcatul.

De ce facem noi parastas la 3 zile după mort? Fiindcă a 3-a zi a înviat Hristos şi sufletul acesta, care şi-a luat zborul a crezut în Hristos şi a treia zi Biserica mama noastră spirituală, care ne-a născut pe noi prin apă şi prin Duh, se roagă la Capul ei în ceruri, iată un fiu al Tău, care s-a botezat în numele Sfintei Treimi, azi trece drumul cel mai înfricoşat, acum I se cântăresc toate, ai milă de el ca să poată trece spre Tine prin Vămi”.

Dar numai îl cântăreşte, că nu-l pot opri pe suflet. Sufletul fiind înţelept vede unde a cântărit mai greu Vama 2, 3, 10/13 şi se roagă de îngeri: Doamne, mi-am pierdut sufletul, iar îngerul îi zice: „Nu te teme, frate suflete!” iar dracii, ca leii de foc se reped să ia sufletuldar sufletul se bagă sub aripile îngerului păzitor, văitându-se: „Vai de mine!” iar îngerul îi zice: „Nu te teme, frate suflete, eşti cu noi, cu îngerii acum, noi suntem garda lui Dumnezeu, ca să te trecem prin Vămile înfricoşatei” Zic îngerii: „Doamne fereşte când. te vei despărţi de noi, la 40 de zile, atunci să nu cazi cumva în mâinile lor”.

Acum a 3-a zi ajunge sufletul la Scaunul Sfintei Treimi şi ce vede acolo?

Vede pe Dumnezeu. Ajunge într-o lumină negrăită şi fără de

margini, unde aude cântând Heruvimii şi Serafimii, de unde iese o mireasmă a Duhului Sfânt şi este dus de nişte nori de aur spre răsărit la o Lumină neapropiată, de unde numai aude un glas zicând aşa: „Duceţi sufletul acesta 6 zile în

Rai" şi îngerii îl iau pe suflet, căci şi Raiul şi tronul lui Dumnezeu sunt la Răsărit.

Ce zice Scriptura: „Şi a sădit Dumnezeu Rai în Eden!" şi Psaltirea: „Dumnezeu care S-a suit peste cerurile-cerurilor spre Rlsărit". Şi Tronul Dumnezeirii şi

Raiul sunt tot spre Răsărit, îl iau'acum Îngerii Domnului şi-l duc pe suflet prin grădinile Raiului fiind însoţit sufletul de către ei. Când ai unge sufletul în Rai nu-şi mai aduce aminte că a fost pe pământ, acolo nu mai poate omul să cugete şi să stea pe gând, acolo o floare din Rai este mai scumpădecât toate comorile lumii acesteia, aceea nu se mai veştejeşte, vede ceea ce Apostolul

Pavel spunea: „Ceea ce urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit, acestea le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El". Când merge prin rai v-aş spune de comorile drepţilor, dar este prea mult: Aici în Rai are sufletul o bucurie foarte mare, că se întâlneşte cu neamurile lui cele din lume, care au ajuns acolo în Rai. Când a intrat sufletul în Rai îi ies înainte neamurile toate cu coroane de aur pe cap şi le spune pe nume fiecare al cui este, să ştii că noi suntem străbunicii tăi? noi ne-am născut pe pământ cu 500 de ani înaintea ta, cu 700, cu 1.000 de ani. Mare bucurie are sufletul, când îşi vede neamurile aici în rai. Ei au aici palate de aur şi de argint, de ametist şi de beril, care nu se pot spune. Zic neamurile către suflet: Noi pentru puţin am luat această fericire, iar ei se roagă către Dumnezeu zicându-l sunetului: De va rândui

Dumnezeu să câştigi milă de la El o să vii aici la noi. Asta-l una din bucuriile pe care le află sufletul în Rai!" – (

A 9-a zi iar se închină sufletul înaintea Sfintei Treimi şi apoi este dus (în Iad unde aude şi vede în suferinţă toate neamurile şi se miră acele neamuri ale lui că a ajuns şi acest suflet acolo în suferinţă. Şi-i zic neamurile: Măi nepoate, măi frate, noi ne muncim aici de 500 de ani, de 700 de ani, de 1.000 de ani, însă tu, de vei afla îndrăzneală la 40 de zile la Tronul Sfintei Treimi, rbagă-te şi pentru noi, neamurile tale cele din Iad.

De aici pleacă sufletul din nou la Tronul Sfintei Treimi, după ce

făcuse în Iad 30 de zile şi acum a 40-a zi mare este clipa hotărârii din ziua aceasta! De a făcut rele sufletul se roagă de îngeri: „Îngerii lui Dumnezeu nu mă lăsaţi!” iar îngerii îi zic: „Dacă n-ai ascultat de noi în viaţă, noi acum nu mai avem nicio putere!” De ai făcut bine în viaţă mare este ziua aceasta, căci te aşteaptă fericirea Raiului pe vecii vecilor, petrecerea cuhnstos în ceruri. De a făcut rele, sufletul se prinde cu mâinile de aripile îngerului şi strigă plângând: „Îngerul lui Dumnezeu nu mă lăsa!”, dar zadarnic o face aceasta căci hotărârea Judecătorului este dată: „Luaţi-l pe acest suflet şi-l duceţi în Iad” zice Iisus Hristos. Iar de a făcut bine, zice Mântuitorul: „Luaţi acest suflet şi-l duceţi în Rai!”

Zice Sf. Ioan Gură de Aur: Decât să auzi glasul: „Blestematule, du-te de aici!” mai bine să nu te fi născut niciodată!” Pentru aceasta se fac la 40 de zile Parastase, iar de la moartea omului se fac 40 de Liturghii pentru cel mort.

29. DESPRE FRUMUSEŢILE RAIULUI

(Păr. Cleopa 22. VII.1988)

Ce este Raiul? Raiul este un toc de desfătare, unde văzându-L pe Dumnezeu, aşa cum este El, faţă către faţă şi iubindu-L în mod desăvârşit-sufletul se bucură de o fericire veşnică. „Paradis” sau „Rai” înseamnă un loc foarte plăcut, fie grădină, fie un loc cu pomi, fie o pădure. Grădina plăcută, unde l-a pus Dumnezeu pe om, după ce l-a creat, a fost numită în mod deosebit PARADISUL TERESTRU sau Raiul pământesc. Se mai înţelege prin Rai, locul unde drepţii îl aşteptau să vină pe Hristos. Tâlharului celui bun Dismas i-a zis Iisus pe Cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!” (Le 23, 43). În Rai, adică în sânul lui Avraam.

În sfârşit, „Rai” înseamnă locul unde sfinţii, cei aleşi, cei rânduiţi se bucură cu Dumnezeu de viaţa veşnică, căci zice Sf. Apostol Pavel: „Că a fost răpit în Rai la al 3-lea cer” (II Cor. 12, 2). Raiul sau cerul este un loc de desfătări, adică un loc unde se află mulţimea tuturor bunătăţilor, fără de niciun amestec al răului, un loc de-dorinţe fără încetare şi din cele mai vii, unde se gustă din plin cele mai dulci bucurii, un loc de unde este alungat pentru totdeauna ceea ce ar putea cauz” a cea mai mică greutate, cel mai mic necaz, cea mai uşoară nelinişte, un loc în sfârşit unde se bucură de o fericire cât de mare

„Pe care ochiul nu-le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu sau suit” (I-Cor. 2, 9).

Ceea ce face mulţimea bucuriei celor aleşi în Rai este vederea lui Dumnezeu faţă către faţă (I. Cor. 13, 12). Întăriţi prin lumina slavei şi în stgre de a suporta strălucirile Fiinţei divine ei contemplă adorabila Treime. Ei o cunosc, precum sunt şi ei cunoscuţi, se satură în viaţa veşnică cu această cunoaştere desăvârşită a Tatălui şi a Fiului şi a Sfanţului Duh. Sfinţii în cer îl posedă pe Dumnezeu, precum sunt şi ei ai Lui. Această posedare a lui Dumnezeu este însoţită de bucuria cea mai perfectă, ei se odihnesc cu desfătarea în El, sunt fericiţi de fericirea Lui şi din torentul propriei sale voluptăţi ei sunt îmbătaţi (Apoc. 19, 7 – 19). Astfel, vederea lui Dumnezeu face să dispară întunecimea, posedarea pune capăt lipsei şi depărtării, şi bucuria nu mai lasă loc celei mai mici nelinişti nici celei mai mici tulburări. Fericirea sfinţilor nu este la toţi la fel, ci după osteneala fiecăruia: „Fiecare îşi va lua răsplata după osteneala sa" (I Cor. 3, 8). „În casa Tatălui Meu mai multe lăcaşuri sunt" (Ioari 14, 2 (adică, sunt mai strălucite unele decât altele. Sfinţii în cer sunt încoronaţi şi fiecare are o cunună particulară primită de la Dumnezeu, dar fiecare coroană este cu o aureolă, un nimb. Cununa aceasta este de slavă, numită cunună de aur. Aureola aceasta este o podoabă a sufletului, însă ea trebuie să strălucească într-o zi şi asupra trupului, aceasta poate fi o lumină strălucitoare pusă deasupra capului celui fericit în formă de cunună plină.

Zice Sf. Ioan Gură de Aur, în Omilia VI la Evrei: „Ridicaţi-vă voi mai presus de tot ceea ce vă apare înaintea ochilor voştri, şi de acolo mai presus de acest acoperiş al cerului, treceţi prin mijlocul îngerilor şi al arhanghelilor şi al duhurilorcereşti aproape de Tronul lui Dumnezeu însuşi, în palatele pe care le locuieşte El; chiar acolo se găsesc adevăratele cununi în cer. Închipuiţi-vă fericirea în care petrecea Adam înainte de a cădea în păcat, în grădina plăcerilor sale şi ziceţi-vă că este cu mult prea departe cerul de pământ".

Sfinţii în cer participă la natura divină într-un chip real. Căci, ale căror suflete merg în Rai, imediat după moartea lor sunt aceia care-s morţi în starea de har (Spovedanie, împărtăşanie, fapte bune) au împlinit dreptatea divină (Canonul) pentru pedepsele temporale datorate păcatelor făcute de ei. Pentru a merge în rai imediat după moarte, trebuie 3 condiţii:

A muri în stare de har, a fi rară păcat de moarte, Spovedit, împărtăşit;

A nu avea pe conştiinţă niciun păcat;

A face canonul pentru păcate după Pravila Bisericii, dreptatea divină cere aceasta.

În Rai, cei ce vor fi vrednici vor petrece împreună cu cetele îngereşti, în a lăuda pe Dumnezeu şi a se bucura de slava cea cerească în vecii vecilor.

Despre Rai sunt multe predici la Sfinţi, noi însă o să vorbim despre una pe care mi se pare că o veţi înţelege mai bine.

Împăratul Romano al Constantinopolului avea un frate cu numele Cosma. Acest Cosma văzând că lumea asta-i trecătoare şi înşelătoare şi împărăţiile lumii acestuia sunt numai nişte aburi trecători, i-a spus fratelui său împăratului aşa: „Măi frate, eu nu mă mai căsătoresc, dau toată averea la săraci şi la Biserică şi mă duc la mănăstire şi mă fac călugăr!” Fratele lui, împăratul, a plâns după el, că era un frate bun, cuminte, erau fraţi de o mamă. împăratul i-a zis: Măi frate, fa fapte bune în lume cât de multe, dar numai nu te duce la mănăstire, că-mi pare rău de tine, zicea împăratul aşa, că numai pe acela îl avea, surori mai avea, dar fraţi nu. I-a zis Cosma: Măi frate, unde-i tatăl nostru Vasile Macedon al Constantinopopului? Unde-i bunicul nostru împăraftil? Unde-i străbunicul? Vezi şi-tu mâine pleci! I-a zis Romano: Dacă plec îţi Tas ţie, măi, împărăţia. Cosma i-a zis: Eu n-am nevoie de împărăţia cea din această lume, eu am nevoie de împărăţia cea din veacul veacului, care n-are sfârşit şi vreau să slujesc lui Hţistos, Prea Sfintei Treimi şi Maicii Domnului, ca să mă învrednicească de acea împărăţie nu de asta, care azi este şi mâine nu mai este. Şi nu l-a putut convinge, ca să nu se facă călugăr.

Fratele lui, Romano şi împărăteasa, cu lacrimi în ochi nu l-au putut convinge, el avea hotărâre neîndoielnică să slujească lui Hristos şi nu împărăţiei de acestea de aici, ci împărăţiei celei fără de sfârşit în veacul viitor. Era foarte bogat, dacă era frate de împărat. El ce a făcut? A început a vinde casele lui, tot ce a avut şi a dat totul la săraci. Într-o noapte, după ce a dat totul la săraci, nici n-a ştiut fratele lui împăratul când Cosma a plecat. Unde s-a dus?

Care aţi fost la Roma aţi văzut că Roma este pe 7 coline şi trece, şi râul Tibru prin mijlocul ei. Tot aşa este şi Constantinopolul e pe 7 munţi şi aceşti munţi sunt cu păduri, iar acolo în munţi era o mănăstire, care se chema „La apa Samgarului”. La acea mănăstire trăiau 120 de călugări buni, cu viaţă sfântă: El auzind de ei s-a dus a bătut la poarta mănăstirii şi l-au primit călugării, nici n-a spus că este

fratele împăratului. Am venit, măi fraţilor – a zis el – dacă mi-a ajuta Dumnezeu să slujesc în mănăstirea asta şi să mă fac călugăr, că vreau cât îmi mai dă Dumnezeu zile să fiu în slujba Lui, nu-mi trebuie căsătorie, nu-mi trebuie avere, nu-mi trebuie dregătorie, nu-mi trebuie împărăţie, că acestea-s numai umbre. L-au primit ca pe orice frate şi când te primeşte întâi, în mănăstire îţi dă un duhovnic bun, care te Spovedeşte să vadă cine eşti şi care te încearcă.

Şi l-au pus pe Cosma la ascultări grele, la bucătărie, la oi, la grădină, la tot ce era mai greu. El însă slujea cu mare sfinţenie. Fraţii, vorbind cu călugării au văzut că Gosma este foarte înţelept, că el n-a spus la nimeni că este fratele împăratului. Şi a stat în mănăstirea aceea cu atâta ascultare şi dragoste, vreme de 6 ani şi l-au călugărit, dar i-au lăsat numele Cosma, pe care-l avea mai înainte. Ziceau toţi în mănăstire: Măi suntem de atâta vreme aici, dar ca părintele Cosma om blând, ascultător şi smerit n-am mai văzut. El este întâi în Biserică şi peste tot şi n-auzi din gura lui decât atât: „Blagosloviţi şi mă iertaţi!”;

Toţi au avut evlavie la viaţa tui, dar s-a întâmplat că a murit stareţul mănăstirii şi atunci când s-a făcut consiliu-l duhovnicesc, toţi au căzut de acord să-l pună pe Cosma de stareţ. Sub el s-au înmulţit călugării la peste 300, iar mănăstirea era acum un rai.

Dar Judecăţile lui Dumnezeu nimeni nu le ştie. După 7 ani de zile ca stareţ s-almbolnăvit şi într-o seară a murit. Călugării l-au plâns foarte mult, l-au îmbrăcat frumos şi 3 zjle s-a citit Psaltirea la capul lui. Aşa se face când moare un călugăr, dar şi la mireni e bine să se facă tot aşa. treia zi când să-l înmormânteze, înainte de a-l scoate pe mort, numai ce văd că mortul deschide ochii şi vorbeşte, dar vorbea în şoaptă şi se uita în podul casei şi vorbea nişte cuvinte neîncheiate. A stat cu ochii aţintiţi în podul casei, Vreme de 7 ceasuri, după aceea s-a uitat şi a văzut cum călugării plâng în jurul lui şi atunci a văzut şi el că a înviat. Când a înviat le-a spus aşa: „Unde sunt cele două bucăţi de pâine albă, pe care mi le-a dat părintele Avraam, şi căuta în sân?” Tot căuta mereu în sân, dar călugării au zis: Dacă este mort de 3 zile şi de 3 nopţi asta este o răpire, şi i-au zis: părinte stareţ, dumneata ştii că ai fost mort? El a zis: Ştiu fraţilor şi fiilor! Dar nu ne poţi spune nouă unde ai fost 3 zile şi 3 nopţi? Şi le-a zis Cosma: Dacă aş avea minte de Serafim şi înţelegere de Heruvim n-aş putea spune ceea ce am văzut. Dar după puterea mea şi cât oi ţinea minte, vă voi spune.

În urmă cu 3 zile, seara, când am murit eu, când aproape să mor

am văzut în jurul meu o mulţime de draci, erau şi îngeri dar puţini şi departe; şi erau fel de fel: unii boncănau ca taurii, alţii nechezau ca şi caii, alţii grohăiau ca porcii; alţii orăcăiau ca broaştele, alţii croncăneau ca corbii, alţii fluierau ca şerpii, fiecare din ei mă înfricoşau. Îi vedeam şi pe ei şi vă vedeam şi pe voi şi când vă vedeam pe voi nu mă temeam de ei, îs călugări aici ce au să-mi facă? Dar de la o vreme pe voi nu v-am mai văzut şi au îndrăznit de m-au luat, unii mă împungeau, unii mă duceau, unii turnau peste mine borâturi, alţii fluierau la urechea mea şi-mi spuneau: „Nu te-ai mântuit, ai fost frate de împărat, ai trăit bine în lume, n-ai făcut pocăinţă destulă!"

Eu în viaţa mea – zice Cosma – am avut mare evlavie la Maica Domnului şi la doi Apostoli în mod deosebit, la Andrei şi la Ioan Evanghelistul.

— Şi m-a dus ceata aceasta de draci, care era foarte urâtă, până la o râpă mare, ce era foarte adâncă. Eu când eram în lume aveam la mine în casă Icoana Maicii Domnului şi a celor doi apostoli. Aici în fundul acestei râpe se auzea clocotind foc în loc de apă şi se auzeau mii de ţipete. Fântâna aceasta nu era lată putea un bărbat voinic să zvârle cu o piatră până dincolo de ea, dar adâncimea ei se spunea că era până la Avison, adică până la Iad. Şi s-a făcut peste prăpastia aceasta o punte numai de 2 degete şi au zis dracii: Din două una ai să faci, sau te sui pe punte, sau te dăm aici în focul acesta care clocoteşte. Şi a zis Cosma: Şi una şi alta îmi era mare spaimă şi nu puteam să le fac. Când am văzut că mă îmbrâncesc în prăpastie am strigat odată tare: „Maica Domnului, nu mă lăsa!" Şi deodată a apărut Maica Domnului pe un nor alb, cu Mântuitorul ca fulgerul şi au apărut Andrei Apostolul bătrân în veşminte de aur şi cu Ioan Evanghelistul, iar când a venit Maica Domnului nu s-a mai văzut niciun drac, zice Maica Domnului către cei 2 Apostoli: „Andreie şi Ioane, luaţi sufletul acesta, că mi-a slujit mie şi a avut evlavie mare la mine şi m-am rugat la Mântuitorul Hristos să-l ducă până la Raiul desfătării, cel mai frumos Rai, care există în ceruri, luaţi-l şi duceţi-l până acolo!" şi Maica-Domnului a dispărut! Andrei Apostolul şi cu Ioan Evanghelistul au venit la mine şi mi-au zis: Frate Cosma, nu te teme, că am văzut câtă răutate au, hai cu noi, sui pe puntea asta. Şi Apostolii mergeau prin văzduh şi când am trecut pe punte dincolo am văzut un uriaş, care ajungea până la nori, groaznic, din gura lui ieşea pară de foc, coada de sute de metri în jos, era cu blană ca ursul, pielea îi era ca cerneala, un picior ca de raţă, unul ca de

cămilă, 4 perechi de coarne şi când l-a văzut acest arap, ţinea o mână deasupra acestei prăpăstii şi aceea era umflată, cât un butoi şi una o avea strânsă lângă el. Când ne-a văzut pe noi, numai s-a dat în lături şi a clătinat din cap puţin. Şi am întrebat pe Apostoli: Sfinţilor Apostoli Andrei şi Ioan, cine ăi aista, care este aşa de groaznic de care n-am mai văzut şi nu mai pot să văd? Ei au zis: „Ai auzit de domnul puterilor văzduhului, Satana?” El este! Dar de ce are mâna atâta de umflată, cea pe care o ţine deasupra prăpastiei, unde se auzeau mii şi milioane de glasuri? Ştii de ce-i umflată mâna aceea, de cât ia de pe punte şi aruncă aici în prăpastie, aici unde clocoteşte focul, asta-i gura Iadului! El scoate de pe punte pe cei ce nu-s pregătiţi şi cu dreapta îi aruncă de pe punte. Au zis cei doi Apostoli: „Nu te teme de el, că noi suntem trimişi de Mântuitorul şi de Maica Domnului şi ai să mergi cu noi!”

Ne-am depărtat de la domnul puterilor văzduhului şi am ajuns într-o câmpie care nu mai avea margini – erau miliarde de feluri de flori, florile aşa erau, mai sus de genunchi, se vedeau livezi foarte frumoase şi cântau păsări. Se vedeau pe deasupra acelor flori de vreo 30 – 40 cm nişte cârduri de copii de aur, copilaşii cu aripi de aur străluceau ca soarele şi mergeau grupuri, grupuri către răsărit şi cântau aşa: „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Dumnezeu Savaot, plin este cerul şi pământul de mărirea Lui!”

Când am văzut atâtea mii de copilaşi de aceia şi noi mergeam aşa de repede cât ai clipi din ochi, cât ar merge un om 500 de ani pe pământ, şi mergând am văzut în mijlocul acelei câmpii un bătrân cu barba albă, cu faţa ca soarele, cu ochii ca lumina, şi am întrebat: Sfinte Apostole Ioane, cine este acesta? Acela-i patriarhul Avraam a zis Ioan. Ai auzit la Biserică; „în sânul lui Avraam să-i odihnească!” Aceştia care zboară şi cântă Sfanţ, Sfanţ, Sfânt Domnul Dumnezeu Savaot îs sufletele care au intrat în sânul lui Avraam şi aşa se vor veseli în veci. Şi trebuie să mergem şi noi pe la patriarhul Avraam şi îndată am ajuns la el. Şi patriarhul Avraam a întrebat: Unde duceţi sufletul acesta? Apostolii I-au sărutat mâna lui Avraam şi Avraam I-a sărutat pe frunte. A e Sf. Andrei: Avem poruncă de1 la Mântuitorul şi de la Maica Domnului să-l ducem până la Raiul desfătării. Şi Avraam a zis: Mergeţi şi Dumnezeul cerului şi al pământului să fie cu voi. Şi am plecat de la Avraam pe câmpiile acelea, care se păreau că nu mai au margini şi mergând aşa, deodată au apărut în faţa noastră nişte ziduri de aur de o frumuseţe nespusă şi nişte porţi de aur ca fulgerul, iar la porţile acelea

stăteau nişte tineri foarte frumoşi şi luminaţi la faţă, încinşi cu nişte brâie ca şi curcubeul. Când am ajuns I-au întrebat aceia pe Sfinţii Apostoli: Unde duceţi sufletul acesta? Şi au zis aceia: Poruncă avem de la Mântuitorul Hristos şi de la Maica Domnului să-l „ducem până la Raiul desfătării şi atunci porţile acelea s-au deschis singure şi ei s-au dat la o parte, că aveau săbii de aur în mână. Când am intrat dincolo de zidurile acelea, nu vă pot spune, fiilor, în veacul veacului limbă de om nu poate spune ce am văzut acolo. Erau milioane de pomi, aşa se vedeau rânduri – rânduri, erau flori cum n-am mai văzut, curgea râu de miere şi de lapte la rădăcina pomilor şi cântau păsări de care n-a mai văzut omul pe pământ; cum erau pomii rânduri, la fiecare pom era câte un cort, în cort se vedea câte un om, la vârsta de 30 de ani. Că aşa are să fie învierea, nu mai Vezi bătrâni sau copii la Judecată, vârsta de 30 de ani este vârsta învierii, a „Bărbatului desăvârşit” – Hristos! Şi în fiecare cort scaune şi mese de aur şi băuturi cereşti cum nu s-au mai văzut pe faţa Pământului şi un suflet se veselea acolo. Lângă cortul lui era un copac şi frunzele acelui copac cântau, cu florile lui. Pe o singură ramură rodeau vrea 70 de feluri de roade şi era o mireasmă şi o cântare, dar nu semăna nici pomul aista cu celălalt. Unul era frumos, altul era mai frumos şi tot aşa, mai frumos. Şi corturile, unul era de mărgăritar, altul de argint, altul de aur, altul de onix, altul de hrisolit, pietre Scumpe; şi păsările, care cântau nu semănau cele din pomul acela cu cele din pomul acesta. Culoarea aripilor lor, numai Dumnezeu o ştie cât e de frumoasă, cât de minunată era şi mă minunam foarte, nu ştiam ce să admir, corturile, pomii, păsările, florile „nu ştiam la ce să mă mai uit.

Şi am întrebat pe Sfanţul Apostol Andrei: Aici este Raiul desfătării? 0 – zice el – fratele nostru Cosma, nu ştii ce vorbeşti, de-abia am ajuns la corturile drepţilor. Păsările cântau aici din Psalmi: Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului!”. Altele: „Fericită este calea în care mergi suflete, că ţi-a gătit ţie Domnul loc de odihnă!”. Altele: „Fericit bărbatul, care se teme de Domnul, că întru poruncile Lui va voi foarte!” şi altele cântau tot din Psaltire. Am zis atunci: Oare poate fi ceva mai frumos decât aici? Nu ştii ce grăieşti, frate Cosma, I-au zis Apostolii. Ce este deosebire de atâta frumuseţe? Ştii ce este. aici? Ai auzit ce a spus Mântuitorul: „Să nu se-tulbure inima voastră, în casa Tatălui Meu mai multe lăcaşuri sunt!” Aici, cum şi-a împodobit omul, fiecare cortul lui, aşa va petrece în veci. Este un

cuvânt bătrânesc: „Cum îţi vei aşterne, aşa vei dormi!” Altul s-a silit la post.

—.

la milostenie, la rugăciune, altul la viaţă curată, altul a răbdat scârbele-cu mulţumire, fiecare cum şi-a împodobit asta-i casa de veci şi aşa se va veseli în vecii vecilor.

Mergând noi prin aceste grădini – zice – am ajuns la un râu, ca* cristalul era şi apa ca zahărul de dulce, era o mireasmă din râul acela de crini, de trandafiri şi pe malul acelui râu de flori, miliarde de feluri şi erau nişte copaci înalţi, avea câte o frunză de 2 – 3 m şi flori mari în ei, erau înalţi şi pe partea asta de râu şi pe cealaltă şi cântau aşa de frumos tot din psalmi şi-am auzit cântând aşa: „Fericiţi, cărora li s-au iertat fărădelegile şi cărora li s-au acoperit păcatele”. Şi am întrebat: Domnii mei Apostoli, ce-păsări sunt acestea ce cântă tot din Psalmi? Zis ei: Frate Cosma, păsările acestea sunt pline de Duhul Sfânt şi ele nu mai cântă ce vor ele, că acestea nu mai mor ca cele de pe faţa pământul, ele trăiesc în veacul veacului şi se hrănesc cu Duhul Sfânt. Ele cântă a-a pentru că sunt păcate, care se iartă şi sunt păcate care se acopere de mila lui Dumnezeu. Şi am întrebat: care se iartă? Păcatele pe care le-a cunoscut omul în viaţa lui că sunt păcate le-a mărturisit (Spovedit) şi-a făcut canonul, le-a părăsit şi nu le-a mai făcut, acestea se iartă. Dar sunt păcatele, subţiri, cum este iubirea de sine, mila de sine, cruţarea de sine, îngâmfarea de sine, acedia, moleşeala, mândria, slava deşartă şi altele multe, pe care omul nu le-a cunoscut şi a greşit aşa neştiind, acelea se acoperă de mila lui Dumnezeu. Dacă omul are mai multe fapte bune decât rele, Dumnezeu, nu cumva pentru păcatele cele puţine să-l dea în iad, le acoperă cu mila Sa. Au ajuns aici pentru că o parte s-au iertat prin Spovedanie prin facerea canonului, iar o parte s-au acoperit de mila lui Dumnezeu. Şi păsările acestea, fiind pline de Duhul Sfânt, ele prorocesc aici.

Şi cum am trecut râul, numai odată ce s-a aplecat un copac din ceea parte de râu şi unul de la noi de aici şi aşa copaculne-a ridicat şi ne-a dus dincolo. Când am trecut râul acela am mers nu ştiu câtă vreme ca fulgerul şi am sosit la alte ziduri, nude aur curat, ci erau de pietre scumpe şi aici erau nişte porţi în chipul fulgerului şi nu mai erau tjneri la poartă, erau Serafimi cu şase aripi şi porţile străluceau mai tare ca zbareie când răsare şi nu te puteai uita la ele. Şi a întrebat unul din Serafimi: „Unde duceţi sufletul acesta? 11 ducem la Raiul

desfătării!” S-au deschis porţile şi am intrat dincolo şi nu vă mai pot spune, am văzut munţi de aur curat, o mare de cristal şi nu se vedea acolo nici îngeri nici om, nici vreo fiinţă, nici duhuri şi am văzut un platou mare şi un palat de aur cu 12 feluri de temelii şi 12 uşi, cum spune la Apocalipsă, de mărgăritare şi înălţimea şi lungimea acestui palat era cât ai merge 500 de ani. Şi am întrebat al cui este acest palat frumos! Că nu văd aici nici înger, nici oameni, nici nimic, mi s-a spus, că acesta-i Palatul Noului Sion, cum cântă la Biserică. Acesta o să-l dea Mântuitorul celor, 12 Apostoli după învierea cea de obşte, după sfârşitul lumii, pentru că s-au ostenit şi au predicat Evanghelia în toată lumea şi au semănat Cuvântul lui Dumnezeu. Şi am mers de acolo şi n-am Văzut nicio vietate şi era o lumină de milioane de ori mai tare decât soarele, şi am întrebat unde-i soarele? Iar Apostolii mi-au zis: Tu de soare întrebi, daaici eşti pe pământul cel ticălos, unde-i valea plângerii? Aici întrebi tu de soare? Soarele este Dumn & zeu.

Şi am mers aşa şi-am trecut peste o punte de aur şi am ajuns la o masă unde slujeau îngerii, îngerii slujeau bucate de acelea cereşti. Atunci când am

ajuns în tunelul acela n-am apucat a trece, că în tunel era lărgime de sute de kilometri şi stătea atâta lume la masă şi am zis către Apostoli: Ce este aici?

Vezi că ne pofteşte şi pe noi la masă aici? Şi s-a auzitun glas: Să stea şi ăsta la masă cu noi! Şi atunci îngerii. aveau nişte scaune de aur şi l-a pus la masă şi pe Cosma şi au stat şi îngerii cu dânsul. Şi au zis Apostolii: Ia uită-te acolo

Ia masă pe cine cunoşti! Şi când m-am uitat erau din Constantinopol cunoscuţi de ai mei, care muriseră, am cunoscut sute. Iar Apostolii mi-au zis: Vezi, aici este tunelul Constantinopolului, aici sunt toţi drepţii, care au murit în capitala

Imperiului creştin şi le-a dat Dumnezeu locul acesta, până la Judecata de apoi şi pe urmă le dă mai mare strălucire. Vezi pe cunoscuţii, care au murit în acela, câtă strălucire au? Erau oameni care au avut frica lui Dumnezeu şi au trăit cu post şi cu rugăciune şi cu curăţie, iată, ce fericire mare au. Am stat la masă şi a venit un înger şi mi-a dat o bucăţică de pâine, cum este aurul şi un pahar cu vin, parcă era porfiră şi când am gustat, toate simţurile mi s-au îndulcit.

Stând acolo se auzeau cântări frumoase şi am început şi eu a mă

veseli şi numai ce am auzit un glas: Luaţi pe acesta de aici, că foarte plâng călugării după el, fiii lui duhovniceşti, şi-l duceţi înapoi pe faţa pământului şi să aduceţi în locul lui pe monahul Atanasie de la Mănăstirea Traian. Şi m-au luat îngerii şi am zburat şi cei de la masă tot făceau cu mâinile şi îşi luau rămas bun. Când ne-am întors, nu ne-am mai întors pe unde am mers, ci m-au dus în iad şi am văzut șapte feluri de munci. Un lac de acela de foc era de 5 – 6 ori cât ţara noastră. Unuura plin de şerpi, unul cu smoală, unul cu viermi neadormiţi, unul cu gheaţă, unul cu foc nestins, unde se auzeau fel de fel de ţipete. Am trecut acele 7 iezere de munci, că dacă s-ar fi pus alăturea nu încăpeau pe faţa pământului. Şi am auzit: Acestea sunt 7 iezere de munci unde se muncesc păcătoşii cu 7 feluri de pedepse, cum spune în cartea Uşa Pocăinţei, că sunt

9. feluri de pedepse. «.

După aceea am zburat şi am ajuns din nou la locul unde erau copiii cu aripi de aur, care-cântâu: „Sfanţ, Sfânt, Stant' Domnul Savaot..." şi iar l-am văzut pe acela, care-l zice Avraam şi au zis Apostolii: Trebuie să mergem să ne închinăm iar la patriarhul Avraam. Ne-am dus la Avraam şi ne-a întrebat el: Oare jinde aţi dus sufletul acesta? Până la tunelul Raiului! Cădeacoio am primit poruncă să-l ducem înapoi pe faţa pământului la mănăstirea lui, că foarte plâng călugării după el, fiii lui duhovniceşti, îl ducem acum că este porunca lui Dumnezeu şi, are să mai trăiască încă 30 de ani pe pământ. Când au zis aşa, a zis Avraam: Dacă se duce pe pământ să-i dau şi eu ceva. Şi mi-a dat trei bucăţi de pâine albă curată şi un pahar de aur, cu vin foarte mirositor, foarte bun şicând am gustat bucăţica aceea de pâine mi-a zis Avraam: Mănânc-o toată şi bea vinul acesta şi am băut paharul acesta şi nu vă pot spune ce veselie duhovnicească mi-a adus băutura aceea. Da, zice el, 3 bucăţi de pâine mi-a dat şi una am mâncat-o cu vinul şi două le-am pus în sân, acestea le căutam zicând: Unde sunt cele 2 bucăţi de pâine pe care mi le-a dat Avraam? Acestea le căutam, fiilor, în sân la mine. Dar de ce ai stat cu ochii stâipiţi în pod 7 ceasuri? Cu cine vorbeai? Vorbeam cu Andrei şi cu Ioan Evanghelistul. Pe urmă, ei şi-au luat rămas bun şi mi-au zis: Te vom ajuta când ai să vii de tot la „noi.

Şi zice acum Cosma: Dar, ia duceţi-vă la Mănăstirea Traian – că erau doar 3 km – să vedeţi ce face monahul Atanasie? Când s-au dus călugării

— „.

acolo, tocmai îl scoteauvpe năsălie din chilie. Murise apela. Şi a spus Cosma, că s-a dus acela să se veselească în locul lui, după cum I s-a spus. Şi atunci mănăstirea Traian a trecut sub conducerea celei de la „Apa Samgarului”, s-a făcut o singură mănăstire. A mai trăit 30 de ani Cosma şi cu 40 de zile înainte de moarte I s-au arătat Apostolii Andrei şi Ioan şi I-au zis: „Frate Cosma, de acum mergi cu noi la Raiul Desfătării”. Dar el a zis: N-a fost acolo Raiul Desfătării unde m-aţi dus atunci? încă mai avem de trecut 7 feluri de Raiuri până să ajungem la Raiul desfătării, dacă aveam să te ducem, dar acum mergi, că aşa-l porunca Mântuitorului să te duci acolo. La 40 de zile s-a spovedit şi împărtăşit şi-a luat rămas bun de la tot soborul şi s-a luminat faţa lui ca soarele şi s-a dus acolo unde au vrut să-l ducă dintâi. Aceasta este vedenia Sfântului Cosma fratele împăratului Romano.

După ce a mai păstorit 30 de ani cele 2 mănăstiri s-a dus acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin. Pentru a ajunge la Rai, fiecare să facă bine cât. poate, că n-au toţi apelaşi putere şi aceeaşi pricepere, nici aceeaşi răspundere, dar toţi au câte Un talant, nu-i unul fără talant, unuia I-a dat Dumnezeu unul, la altul 2, la altul 3, fiecare să înmulţească talantul lui. Uite cum este: Să vă închinaţi lui Dumnezeu, seara şi dimineaţa, să aveţi rugăciunea cu voi. Să veniţi la Spovedanie, să faceţi Canonul pentru păcate. Şi de veţi petrece aşa, crescând copiii în frica lui Dumnezeu-rugându-vă, ţinând cele 4 posturi, mergând la Biserică, făcând milostenie după puterea voastră, veţi ajunge acolo. Că cele ce nu putem noi să le completăm le completează mila lui Dumnezeu: Că de am face noi orice, să trăim şi 1.000 de ani pe pământ, nu putem să facem cât suntem datori lui Dumnezeu. Dar să facem după puterea noastră şi cele ce nu le putem noi le completează mila şi îndurarea lui Dumnezeu, care ştie adâncul neputinţei şi al neştiinţei noastre.

Părintele Cleopa te întâmpină cu „Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce!” Aşa să fie.

30. DESPRE CHINURILE IADULUI

Ce este IADUL? Iadul este Un loc groaznic, unde, fiind pentru totdeauna lipsit de vederea lui Dumnezeu – se suferă în foc şi chinuri veşnice. Cuvântul „Iad” sau „Infern” înseamnă în general, un loc jos, subteran, ascuns de vederea oamenilor. Cărţile sfinte dau numele de Iad, locului, unde erau ţinute sufletele drepţilor, morţi înainte de

venirea lui Iisus Hristos, şi în care a coborât Iisus Hristos acest divin Mântuitor; „Nu vei lăsa sufletul meu pentru totdeauna în Iad” (Ps. 15, 10), adică la limbi, însă, prin Iad, se înţelege locul unde cei osândiţi sunt chinuiţi. Iadul este loc groaznic, loc unde sunt adunate toate chinurile, unde nu este nici ordine, nici odihnă, ci un de domneşte groaza. veşnică, este locul tulburării şi al confuziei şi acolo nu se aud decât strigăte, gemete, groază şi deznădejde… Iadul este numit de Sf. Scriptură pe atâta: Fântâna adâncului (Apoc. 9, 1) din cauza adâncimii celei groaznice; pe atâta, locul mâniei lui Dumnezeu (Apoc. 14, 19), pe atâta, foc arzând, cuptor, pe atâta cuptor de foc (Mt. 13, 42). Osândiţii ce se muncesc aici sunt depărtaţi, cufundaţi şi blestemaţi. Tăiat de la Dumnezeu, osândit, vine de la cuvântul latin „damnum”, care vrea să zică „pierduţi” şi li se aplică nefericiţilor, care sunt în iad, căci, ei l-au pierdut pe Dumnezeu pentru veşnicie. 126

Credinţa ne învaţă, că este un Iad: „Calea păcătoşilor se zice în Ecleziast este împodobită şi unită cu pietre, însă ea se duce în Iad” (Eclesiast)”. „Muri bogatul şi el a avut iadul de aşternut” (Le 16, 22).

Raţiunea demonstrează că este un iad. Este Dumnezeu, este un iad. Iadul este urmare logică a existenţei lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept şi nicio crimă nu trebuie să rămână nepedepsită”. „Dacă nu există iad – zice Sf. Iustin – nu există nici Dumnezeu; sau mai bine zis dacă el este unul, este indiferent asupra binelui şi al răului. Nu există deci, nici viciu, nici virtute şi deci în zadar şi pe nedrept legiuitorii au dat pedepse împotriva călcărilor legilor. Căci dacă n-ar fi nedrepţi, şeful legiuitorilor după ce ar mai fi, el care nu porunceşte nimic, decât prin suprema sa înţelepciune”.

Oare, păgânii credeau în existenţa Iadului? Da. Zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Trebuie să citănt, că existenţa unui iad ar fi un adevăr destul de necontestat, pentru că s-a făcut simţită chiar în mijlocul întunecimii păgânilor. Străbaţi cărţile poeţilor, ale filosofilor, şi oratorilor păgâni peste tot îi veţi auzi vorbind de un loc de răsplăţi pentru suflete virtuoase şi de un loc de chinuri pentru cei răi, după moarte. Ei ne vorbesc de fluvii infernale, ale unui Tartar şi diferite pedepse cu care sunt chinuiţi cei răi; de câmpurile Elizee „unde cei ce au trăit bine gustă după viaţă plăceri curate, în sânul însoţirilor pline de râsete… Iată unde i-a condus. singurul principiu al raţiunii şi ai dreptăţii naturale”.

Câte feluri de pedepse se suferă în iad? Două feluri: pedeapsa

vederii şi pedeapsa simţurilor!

În ce constă pedeapsa vederii? Pedeapsa vederii constă în aceea că, cel osândit nu-l mai vede pe Dumnezeu niciodată. Primul chin al iadului, care

se numeşte pedeapsa vederii este lipsa vederii lui Dumnezeu. Este o pedeapsă cruntă, chin nesuferit, mai presus de orice ne putem noi imagina. Sufletul omului, nu este mulţumit decât atunci când îl posedă pe Dumnezeu. Dumnezeu îl respinge pe păcătos: „Du-te de la Mine, blestematule, retrage-te de la

Mine!” înţelege acum ce rău este peste tine, că L-ai părăsit p, e Creatorul tău şi că te-ai revoltat împotrivă. Lui” (ier. 2, 19). Vezi şi Mc. 9, 43. Cel mai grozav chin al vederii este a vedea în locul fericirii pe cei săraci pentru care ai avut doar dispreţ.

În ce constă pedeapsa simţurilor? Arde într-un foc, care nu se va stinge niciodată. „Suflul gurii Domnului, asemenea unui torent care suflă, înconjoară Valea lui Tofet” (Isaia). Valurile aprinse ale acestui fluviu de foc se năpustesc peste cei căzuţi în adâncurile lor profunde şi ridicându-se din nou din valuri de foc ele ies mugind cu groază, în ce constă acest foc din iad? „Daţi-i sufletului vinovat pe atâtea chinuri şi groază, pe cât şi-a găsit el plăceri în nedreptăţile sale” (Apoc. 18, Ţ). Focul iadului este un foc care arde şi conservă, care consumă victimele sale fără a le distruge: un foc care comunică celor chinuiţi o viaţă nemuritoare şi le insuflă o pedeapsă conservatoare; un foc a cărui acţiune inexprimabilă repară ceea ce distruge şi lasă întreg ceea ce consumă; asemenea sării care conservă şi păstrează, carnea să nu se strice în care ea îşi introduce acidul ei pătrunzător: „Toţi vor fi – zice Iisus Hristos – ca şi săraţi cu foc” (Mc. 9, 49).

Cât timp vor dura chinurile iadului? Chinurile vor dura în întreaga veşnicie. „Cei răi vor merge în chinuri veşnice, iar cei drepţi la viaţă veşnică” (Mt.

25, 46). „Mergeţi blestemaţilor, în focul cel veşnic” (Mt. 25, 41). Focul iadului – zic Sf. Părinţi – nu se stinge niciodată, fumul lui se înalţă veşnic. Cei depărtaţi de Dumnezeu trăiesc întotdeauna în mijlocul incendiilor şi flăcărilor care-i mistuie şi sunt nestinse, cel puţin dacă ar putea avea o speranţă de scăpare, dar aceasta nu este. Auzim în Apocalips: „Timp nu va mai fi” mgenil care ţine cheia adâncului va cobora din nou din cer şi el îi va zice sufletului din iad: Cu dreptate ai fost osândit la chinuri veşnice; totuşi, această dreptate divină consimte

să-şi întindă drepturile sale şi durerile tale vor dura veşnic.

Primul caracter al chinurilor iadului este VEŞNICIE NEMĂSURATĂ;

Al doilea: VEŞNICIE ZDROBITOARE.

— Cine merge în iad? Cei care mor în stare de păcat de moarte, chiar când ar avea numai unul singur. Numărul celor care merg în iad este mare: „Mulţi chemaţi, puţini aleşi!” adevăr spus de Mântuitorul. „Mulţi dintâi, vor fi pe urmă, cei de pe urmă întâi” (Mt. 19, 30).

Chinurile iadului nu sunt pentru toţi la fel, după numărul păcatelorsunt la fel ca şi răsplătite celor din Rai. Privitor la locul unde este Iadul, ne spune

Sf. Ioan Gură de Aur: „Iadul este la marginea cerurilor” loc pe care numai

Dumnezeu îl ştie. *!

Omul are patru sfârşituri:

Moartea; 2. Judecata; 3. Raiul; 4. Iadul.

Şi acum, vom arăta prin exemplul unei vedenii despre chinurile de care vorbeşte Mântuitorul în întreaga Scriptura…

Pentru un ostaş cu numele Taxiot, care a înviat din morţi văzând bucuria Raiului celor drepţi şi osândirea muncilor celor păcătoşi în Cartagina Africii a fost un bărbat anume Taxiot, cu rânduiala ostaş. Acesta îşi petrecea viaţa în mari păcate. Iar, o moarte cumplită întărindu-se în Cartagina, a venit întru simţire Taxiot şi s-a pocăit de păcatele sale şi ieşind din cetate a şezut cu femeia sa, la un sat, în linişte. Iar, după câtăva vreme, prin lucrarea diavolului, a căzut în păcatul preacurviei, cu femeia plugarului său, care petrecea cu dânsul la acel sat. Şi trecând, nu multe zile, duă păcatul acesta, l-a muşcat un şarpe şi a murit. Şi era o mănăstire, că la o stadie de satul acela, şi mergând acolo femeia lui Taxiot, a rugat pe monahi să meargăsă ia trupul şi să-l îngroape la biserica lor. Deci, l-au îngropat pe el întru al treilea ceas din zi, iar când a fost ceasul al 9-lea, s-a auzit din mormânt strigând: „Miluiţi-mă, miluiţi-mă!” Şi apropiindu-se la mormânt şi glasul celui îngropat auzindu-l, degrabă l-au dezgropat şi aflând pe mortul acela viu, s-au minunat cu spaimă şi l-au întrebat pe el vrând să ştie ce i s-a întâmplat lui şi cum a înviat. Iar acela neputând ca să le spună de multă plângere şi tânguiri, îi ruga ca să-l ducă la episcopul Tarsei. Şi l-au dus, iar episcopul, trei zile l-a silit, ca să-i spună ce a văzut acolo şi a patra zi a putut grăi.

Deci, cu multe lacrimi a spus acestea: „Eu când muream, am văzut nişte arapi buzaţi şi groaznici stând înaintea mea, a căror vedere era foarte înfricoşată, văzându-l pe aceia, sufletul meu se tulbura, apoi am văzut doi tineri frumoşi tare. Şi a sărit sufletul meu în mâinile lor şi îndată, zburând de la pământ „ne suiam hi văzduh spre înălţimea cerului. Şi am dat peste vămile cele ce

străjuiesc suirile şi opresc pe tot sufletul omenesc, şi la fiecare vamă pentru osebit păcat întreabă: una pentru minciună, alta pentru zavistie, alta pentru mândrie, alta pentru curvie, alta pentru tâlhărie, şi aşa, până la 24 de Vămi pentru tot păcatul, una câte una te întreabă, fiecare păcat are pe ai săi vameşi întrebători în văzduh. Şi am văzut eu într-un sicriaş, ce se ţinea de îngeri, toate lucrurile mele cele bune şi luând de acelea, îngerii le cumpăneau cu lucrurile mele cele rele şi aşa am trecut Vămile. l-ar apropiindu-ne de porţile cereşti, am sosit la Vama preacurvarilor şi m-au oprit pe mine acolo străjerii, şi îmi scoteau toate trupeştile mele lucruri de curvie pe care le-am făcut din copilăria mea şfpână acum. Şi mi-au zis îngerii, cei ce mă duceau pe mine:

Pe toate trupeştile păcate, cele ce în etate le-ai făcut ţi le-a iertat Dumnezeu ţie, de vreme ce te-ai mărturisit (Spovedit) şi te-ai pocăit şi te-ai lăsat de acelea.

Şi mi-au zis mie potrivnicii mei diavolii: Iată, după ieşirea ta din cetate, la satul acela, cu femeia plugarului tău ai preacurvit şi auzind aceasta, îngerii n-au aflat niciun bun să mă răscumpere de păcatul acela şi lăsându-mă pe mine s-au dus. Deci, apucându-mă pe mine vicleneIe duhuri şi desfătându-se pământul m-au pogorât, purtat fiind prin nişte intrări înguste şi prin oarecare crăpături strâmte şi puturoase, până la cele mai dedesubt temniţe ale iadului, unde sufletele păcătoşilor sunt încuiate în întunericul cel veşnic, unde nu le este acolo oamenilor viaţă, ci munca veşnică şi plâns nemângâiat şi nespusa scrâşnire a dinţilor. Acolo totdeauna strigă cu strigare zicând: Amar nouă, amar, vai şi iar vai şi ne este cu neputinţă a spune primejdiile celor ce sunt acolo, nici nu se poate povesti de muncile şi durerile altora, pe care acolo i-am văzut: gem de la inimă şi nimeni nu se milostiveşte de dânşii; plâng şi nu este cine să-l izbăvească. Şi tânguindu-mă cu amar am fost ţinut de la al 3-lea ceas până. la al 9-lea ceas. După aceea am văzut puţină strălucire şi doi îngeri ce venise

acolo. Şi am început a plânge şi a mă ruga cu deadinsul ca să mă scoată pe mine din primejdia aceea, ca să mă pocăiesc lui Dumnezeu. Şi mi-au zis mie îngerii: Fără de vreme te rogi, peâtru că nimeni de aici, nu iese până când va fi învierea tuturor. Iar eu, foarte rugându-mă şi a mă pocăi făgăduindu-mă, a grăit un înger către celălalt: Te chezăşuieşti pentru dânsul, că se va pocăi precum făgăduieşte din toată inima? Şi a zis celălalt: Mă chezăşuiesc! Şi am văzut, că i-a dat mâna chezaşul meu. Atunci, apropiindu-se de mine m-a scos de acolo pe pământ, la trupul meu şi mi-au zis mie: Intră de unde te-ai despărţit! Şi, am văzut sufleteasca mea fire, ca un mărgăritar strălucindu-se. Iar trupul meu cel mort era ca nişte tină împuţită şi neagră şi mă îngreţoşam de el. Şi mi-au zis mie îngerii: Nu ţi se poate ţie să te pocăieşti fără numai cu trupul cu care ai greşit; iar eu mă rugam că doar m-ar fi lăsat să nu mai intru în trup.

Deci, îngerii mi-au grăit: Intră, iar de nu, apoi iarăşi te vom duce pe tine acolo de unde te-am scos! Atunci am. intrat şi am înviat şi am început a striga: „Miluiţi-mă!”

Deci, I-a zis lui sfinţitul episcop Tarasie: Gustă ceva bucate şi n-a voit să guste, ci de la Biserică la Biserică umblând cădea pe faţa sa mărturindu-se cu lacrimi lui Dumnezeu, şi cu suspinuri grăia către toţi: Vai celor ce greşesc, că munca cea veşnică îi aşteaptă pe dânşii, vai celor ce se spovedesc şi nu se pocăiesc până au vreme, vai celor ce-şi spurcă trupul lor.

Deci, a petrecut Taxiot, după învierea sa 40 de zile şi c’urâţindu-se prin

Spovedanie şi prin pocăinţă şi-a cunoscut ceasul sfârşitului său, mai înainte cu 3 zile şi s-a dus către Dumnezeul cel Milostiv şi de oameni iubitor Cel ce pogoară în iad şi ridică şi cel Căruia I se cuvine slava în vecii vecilor.

Amin.

Arătare, pentru muncile iadului şi pentru osândirea sufletului celui păcătos şi ce i se întâmplă atunci. În ceasul morţii

(Din cartea „Descoperirea Sf. Liturghii” de Monah G. Păvăloiu, Mân.

Neamţ, 1942, pg. 24).

Când moare omul cel păcătos şi plin de răutăţi, atunci trimite Dumnezeu doi îngeri din ceata cea nemilostivă (dracii) de iau sufletul, celui îngreunat de păcate. multe, fără de nicio milă şi îl muncesc cu

toate armele cele cumplite, câte sunt gătite pentru aceasta. Şi în acel ceas vede ticălosul om, pe acei îngeri înfricoşaţi şi groaznici, venind către câş îndată începe a-şi pierde mintea şi a-şi întoarce ochii şi a scrâşni cu dinţii, şi a se suci din toate încheieturile şi a se întoarce într-o parte şi într-alta, unii sar din pat jos, alţii umblă să fugă, ca doar ar putea să scape de acea groază şi amară moarte şi să nu mai vadă acele grozăvii. Unii se uită la oameni cu milă şi cer ajutor de la ei, şi alte lucruri grozave fac o seamă de oameni la vremea morţii lor.

Atunci, oamenii aceştia vii ce sunt acolo, pot a cunoaşte că mari grozăvii vede sufletul acela în acea vreme, şi-l caută şi plâng de mila lui. Iar să-i ajute nimeni nu poate, nici el încă nu poate să-şi dezlege limba să le spună ce vede sau ce pătimeşte, nici el nu poate să se apere, sau să fugă dinaintea acelor groaznici şi întru totul înfricoşaţi şi nu are nicio putere să scape din muncile lor. Cu cât se apropie, îndată îl şi smulg fără de nicio milă, şi încep a-l bate cumplit şi zic îngerii către suflet: Ia să-vedem, suflete blestemat, unde sunt vistieriile faptelor tale, Care le-ai făcut în viaţa ta, până ai fost viu cu trupul în lume? Iar sufletul, neavând fapte bune, nu are ce să răspundă, ci numai începe a plânge şi a tremura şi cu mare jale caută spre îngeri, că doar se vor milostivi spre el să-l ierte, iar acei înfricoşaţi şi nemilostivi, încă mai tare încep a-l munci şi a-l mustra; şi iarăşi zic îngerii: Caută-ţi osândite suflete lădiţa cu vistieriile faptelor bune, să vedem cât ai trăit în lume ce negustorii ai făcut. Atuncea, îndată sosesc şi diavolii fără seamăn de mulţi, cu mare veselie şi toţi mulţime de zapise ţinând în mâini şi fac multă strigare şi freamăt mare, şi încep a-l arăta toate păcatele înaintea îngerilor, şi a le citi, zicând acestea: Sufletul acesta nouă ne a slujit din pruncia lui şi voia Făcătorului său niciodată n-a făcut-o!

Diavolii se pornesc asupra lui, cu mare grozăvie, ca nişte lei cumpliţi şi încep a-l trage toţi în toate părţile şi cu mare glas a striga asupra sufletului: Al nostru eşti şi Dumnezeu nouă te-a dat!

Şi încep a-l trage spre muncile iadului. Iar sufletul caută în toate părţile, ca o fiară speriată şi. aşteaptă doar ar vedea pe cineva venind către dânsul ca să-l ajute şi să-l scoată de la acei diavoli urâţi şi întunecaţi, dar nimeni nu vine spre ajutorul lui, ci numai de diavoli se vede înconjurat, care-l muncesc, fără de nicio milă. Atunci vine îngerul cel de la botez şi-l apucă din mâinile

,.

diavolilor şi zice către dânşii: Lăsaţi-l ca să meargă înaintea lui

Hristos Făcătorul său să-l întrebe unde sunt vistieriile faptelor celor bune şi apoi iar îl va lăsa în mâinile voastre, şi voi îl veţi duce unde va porunci Făcătorul său Iisus Hristos. Iar diavolii, cu mare gâlceava strigă asupra bietului suflet şi zic: Noi pe acesta din mâinile noastre nu-l vom lăsa, că ni-i dat nouă cu zapisul păcatelor lui, pentru că în toată viaţa lui, a noastră învăţătură a făcut, şi n-a ascultat învăţătura lui Hristos, care I-a poruncit preotul duhovnicescul lui părinte, ci s-a lipit de dezmierdările lumii, care l-am învăţat noi.

Atunci merge îngerul cel de la botez îl ia de la diavoli fără voia lor şi-l duce înaintea lui Hristos Făcătorul său. Iar diavolii se ţin după suflet până la straşnicul Judecător, apoi puţină vreme se dau în lături şi se fac nevăzuţi până-l întreabă Hristos pe acel osândit şi ticălos suflet.

„Osândite şi ticăloase suflete, unde ţi-l chipul pe care ţi l-am dat Eu şi haina cu care te-am îmbrăcat?”

Şi el n-are niciun răspuns!

Atunci începe Domnul Hristos a-l blestema pe acel suflet păcătos şi a-l zice: „Fugi dinaintea mea osânditule şi blestemate suflete, du-te în focul nestins, du-te în văpaia gheenii, du-te în muncile de veci, care sunt gătite diavolilor şi îngerilor lui şi celor ce-l iubesc poftele trupului şi înşelăciunile lumii”. Şi iar zice Hristos: „Duceţi-l la Rai ea să vadă de ce bine s-a lipsit ticălosul!”

Atunci îl iau îngerii şi îl po mesc în clipa ochiului de îi arată toate lucrurile pe unde, ce păcate a făcut, în toată viaţa lui. Iar sufletul merge tot plângând şi blestemându-se pentru ziua în care a ieşit din pântecele mamei lui. Apoi îl iau îngerii şi-l duc în Rai să vadă de ce bine s-a lipsit. Iar bietul suflet văzând atâta desfătare a Raiului, uită muncile care-l aşteaptă, îngerii îl bagă înăuntru şi când îl bagâvrămâne chipul atela diavolesc afară şi el se face strălucit ca şi toţi sfinţii. Şi pretinzându-se el în danturile sfinţilor, începe a se veseli de dulceaţa acelei desfătări dumnezeieşti, împreună cu toţi sfinţit, 6 zile stă în Rai.

Atunci îl iau îngerii şi-i şoptesc încet, zicându-i: ce te veseleşti, ticăloase suflete, că nu te-am adus ca să locuieşti întru acest bine pe care de acum-nu-l vei mai vedea în veac, ci numai te-am adus aici ca să vezi de ce te-ai lipsit, că de ai făcut fapte bune ca să întreacă mulţimea păcatelor tale, după cum te-a învăţat preotul duhovnic, aici te-ai fi veselit şi te-ai fi desfătat în veci. Atunci, îl sco t îngerii afară din Rai şi-l lasă singur şi se fac nevăzuţi, îndată se arată diavolii, ca nisipul mării de mulţi şi din toate părţile yin asupra lui, de se întunecă soarele de

negreaţă lor şi cu mari urlete se reped asupra ticălosului suflet, unii îl împing dinapoi de cade jos, alţii îl ridică în sus şi-l sugrumă de grumaz „unii îl leagă de mâini şi de picioare şi-l îmbrâncesc jos, şi-l trag pe pământ, alţii îi dau palme şi-l rup carnea, alţii îi smulg părul şi îl stropesc pe obraz, îi scot limba şi o sfredelesc şi i-o împung şi-i toarnă borâturi împuţite în gură, alţii îl mustră cumplit cu mare urgie. Iar, care nu încap. a-l munci joacă grozav împrejurul lui şi urlă cu nişte glasuri sălbatice: unii urlă ca lupii, alţii latră ca şi câinii, alţii cântă ca şi cocoşii, alţii nechează ca şi caii, alţii bpncănesc ca armăsarii, alţii bat dobele şi joacă da urşii, şi aşa cu tot felul de munci şi de batjocuri ca acestea bătându-l îl duc ocărându-l şi zicându-i: Al nostru eşti de acum, suflete, că a noastră voie şi învăţătură ai făcut. Iar sufletul caută în toate părţile ca să vadă pe cineva, măcar. cu un cuvânt să-l mângâie, nu vine însă nimeni, ci numai de diavoli se vede înconjurat şi din toate părţile vin asupra lui cu groază!

Iar sufletul plânge cu mare jale şi zice către diavoli: Lăsaţi-mă puţintel să mă odihnesc, numai un minut, ca să-mi cer iertare de la Hristos, doar se va milostivi şi mă va ierta. Iar diavolii şi mai tare încep a-l trudi şi a-i zice: „Dar tu, suflete, acum pomeneşti de pocăinţă şi iertare? Au doară n-ai auzit în toate zilele în Biserică pomenind pentru pocăinţă? Au n-ai văzut în toate zilele pe alţii murind şi cu pământ acoperindu-se? Şi când îţi veneau săracii în casa ta, tu îi scoteai afară şi-ţi era scârbă de dânşii. Şi când cerea vreun neputincios vreun ban de la tine, te jurai că nu ai, şi de multe ori te-ai lăsat gol şi flămând, numai ca să nu strângi avuţie multă, şi de auzeai spunând de muncile iadului, ţie ţi se părea că sunt minciuni şi nu credeai, dar acum crezi şi în zadar ţi-e credinţa ta. În zadar strigi către Dumnezeu, că nicio milă nu vei mai avea în veci, ci în focul gheenii vei merge. Acum nu are folos, de ce nu ai plâns atunci pentru păcatele tale, când ai fost viii în lume! De ce nu ţi-ai stins atunci văpaia poftelor tale cu Spovedaniile în viaţa ta! Nu socoteai tu că ai să mori!”

Iar sufletul cel păcătos nemaiavând ce să răspundă, plânge cu mare jale şi zice: „Ah, amar, naşterii mele, ah amar osânditului! Ah amar mie, necăjitului! Vai mie, nepocăitului! Ah amar traiului meu! Ah amar zilelor mele, cu de acest fel de necaz şi muncă în veci nesfârşită! mai bine mi-ar fi fost să nu mă fi născut maica mea, mai bine să mă fi omorât în pântecele ei în vremea naşterii mele, mai bine n-aş fi văzut soarele strălucind, mai bine n-aş fi trecut eu prin uşile acestei lumi!” Şi

în tot felul se blestemă sufletul cel păcătos şi nimic nu-I foloseşte. Iar diavolii cu mare groază îl trag spre cele mai mari munci şi zic către suflet: Ia să mergem, suflete, să vedem unde ţi-ai găsit locaşul tău cel de locuit, care ţi l-ai agonisit în lume, și noi încă îţi vom plăti ţie, slujba pe care ai făcut-o nouă!

Atunci îl duc bătându-l până ce-l pogoară în temniţele iadului, dedesubtul pământului, la tartarul cel cu foc nestins şi întunecat. Şi dacă văd diavolii, că acum l-au dobândit în mâna lor, atunci cu toţii se slobod asupra lui cu mare veselie şi cu toţii strigă cu glasuri grozave: „Bine ai venit fratele nostru, că noi eram speriaţi acum, că vom fi lipsiţi de tine, şi tot te aşteptam din zi în zi, ca să vii la noi ca să locuieşti cu noi ca un frate al nostru, şi noi încă îţi vom plăti slujba care ai făcut-o nouă pentru noi”. Iar sufletul auzind acestea crede că de acum ei vor fi mai buni. Iar diavolii îndată se slobod asupra ticălosului suflet, unii încep a-l bate cu toiege de foc, alţii îi străpung capul cu suliţi înfocate, unii îi taie trupul cu cosoară, alţii îi toarnă piatră pucioasă pe nări şi smoală în gură, alţii îi scot limba şi I-o sfredelesc, unii îl sărută cu gurile lor cele împuţite, alţii îl îneacă cu borâturi împuţite de ale lor, unii fac râsuri grozave, alţii răcnesc ca leii, unii şuieră ca şerpii, alţii bat ca şi câinii. O seamă ţipă ca zmeii, alţii urlă ca lupii, unii fac năluciri ca balaurii, unii bat dobele, alţii sar ca urşii, unii rânjesc cu dinţii, unii întorc ochii grozav, unii îşi scot limbile lor şi le bagă lui, alţii nechează ca și caii, alţii rag ca bivolii, unii cântă ca și cocoșii și se grozăvesc cum ştiu mai urât. Şi nu sunt toţi diavolii într-un chip, ci unii cu 2 – 3 capete, alţii cu coadă de şarpe, alţii cu capul umflat, alţii răzbunaţi, unii îmbrăcaţi cu piele ca de aspidă, alţii cu unghiile la mâini şi la picioare cujbate, cu care deapănă de pe trupurile sufletelor, unii cu coarne ca boii şi ca ţapii cu capetele lor, o seamă cu solzi ca balaurii şi în tot chipul sluţiţi şi cu toţi crâşcă cu dinţii asupra sufletului celui urât şi urgisit de Dumnezeu. Iar sufletul şade umilit, ca şi cum ar fi mort şi de diavoli batjocorit şi aşteaptă în toate zilele, ca să-i trimită cineva cevamilă dintre neamurile lui cele vii, din lume de jos, să facă ceva pomană cu cei săraci. Şi care om nu are pe nimeni aici, sau deşi are şi nu dă nimica pentru sufletul lui, acel suflet, acolo va rămâne în veci şi de la Judecată înainte. Iar, care suflet are rudenii bune şi-l pomen jsc în toate zilele, dând Liturghii şi milostenie pentru sufletul lui, apoi, măcar de l-ar apuca moartea şi neîmplinit canonul cel dat lui de preot, pe acela îl scot aceşti vii din muncile iadului, cu rugăciunile, cu Liturghiile

şi cu milosteniile.

Iar pe cel ce-l va apuca moartea nespovedit bine, nimic nu foloseşte, nu-i folosesc nici rugăciunile, nici Liturghiile, nici milosteniile. Iar la cel spovedit bine, câte rugăciuni, Liturghii, milostenii se fac aici pentru dânsul, acolo tot se şterge din catastiful păcatelor lui încet, încet, i se mai uşurează munca şi mai încetează şi diavolii cu bătăile. Şi cu cât a mai făcut el din canon, cu cât s-a mai muncit în iad şi cu rugăciunile, liturghiile, milosteniile s-a împlinit canonul lui.

Atunci merge îngerul lui cel de la botez şi-l scoate din muncile iadului şi-l duce înaintea Judecătorului Hristos. Şi întreabă Judecătorul Hristos: Cum a scăpat acest suflet din muncile Iadului şi din mâinile diavolilor, că a fost dat pentru totdeauna? Iar îngerii răspund pentru dânsul şi zic: „Doamne, acest suflet fiind Spovedit bine a avut pe lume neamuri bune şi făcând pentru dânsul rugăciuni, liturghii şi milostenii, i s-a împlinit canonul pentrilpăcatele sale, l-am scos din muncile iadului şi l-am adus înaintea împărăţiei Tale, ca să se închine împărăţiei tale celei neasemănate.

Atunci Preaputernicul şi Preamilostivul Dumnezeu îl blagosloveşte şi-i zice: „Bucură-te păcătoase suflete, că iată ai dobândit multe fericiri veselindu-te şi bucurându-te în veselia cea neîncetată şi în bucuria cea nesfârşită, pentru că ai avut rudenii bune şi milostive şi Eu te-am iertat!”

Deci, fraţilor creştini ortodocşi, să ne nevoim în această zi de târg cu fapte bune, dar mai întâi să alergăm la Spovedanie, că fără de Spovedanie curată, niciun suflet nu se poate mântui! Să ne silim a împlini Canonul dat de duhovnic, că dacă ne apucă moartea nespovediţi, în veci nu este scăpare. Iar spovediţi bine, măcar de ne-ar apuca moartea şi cu canonul neîmplinit, tot este nădejde de mântuire, cu rugăciunile, cu Liturghiile şi milosteniile ce se fac pentru dânsul de către ăi săi cei vii. Dumnezeului nostru să-l dăm slavă totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi acum, părintele Cleopa ne spune ceva mai nou despre Iad.

Am întrebat odată pe cantorul Nicolae Dimitriu – zice părintele Cleopa – de ce frate Nicolae, când cânţi dumneata lumea plânge? Şi plângi şi mata? Părintele, părintele, de cânţi de la inimă la inimă merge, pentru că eu am văzut mari şi înfricoşate munci ale iadului şi când văd că sunt pe faţa pământului şi Dumnezeu m-a adus înapoi, căci

am fost mort, cum să-l mulţumesc, nu pot în veac.

Cântăreţul acesta cu soţia sa, care era moaşă de plasă au dus viaţă în curăţie, vreme de 30 de anf? căsătoriţi fiind au trăit ca fraţii. Eu le eram duhovnic la amândoi.

Când a fost tifosul cel mare în 1916, ţara a pierdut în război 800.000

un cuvânt să-l mângâie, nu vine însă nimeni, ci numai de diavoli se vede înconjurat şi din toate părţile vin asupra lui cu groază!

Iar sufletul plânge cu mare jale şi zice către diavoli: Lăsaţi-mă puţintel să mă odihnesc, numai un minut, ca să-mi cer iertare de la Hristos, doar se va milostivi şi mă va ierta. Iar diavolii şi mai tare încep a-l trudi şi a-i zice: „Dar tu, suflete, acum pomeneşti de pocăinţă şi iertare? Au doară n-ai auzit în toate zilele în Biserică pomenind pentru pocăinţă? Au n-ai văzut în toate zilele pe alţii murind şi cu pământ acoperindu-se? Şi când îţi veneau săracii în casa ta, tu îi scoteai afară şi-ţi era scârbă de dânşii. Şi când cerea vreun neputincios vreun ban de la tine, te jurai că nu ai, şi de multe ori te-ai lăsat gol şi flămând, numai ca să nu strângi avuţie multă, şi de auzeai spunând de muncile iadului, ţie ţi se părea că sunt minciuni şi nu credeai, dar acum crezi şi în zadar ţi-e credinţa ta. În zadar strigi către Dumnezeu, că nicio milă nu vei mai avea în veci, ci înfocul gheenii vei merge. Acum nu are folos, de ce nu ai plâns atunci pentru păcatele tale, când ai fost viu în lume! De ce nu ţi-ai stins atunci văpaia poftelor tale cu Spovedaniile în viaţa ta! Nu socoteai tu că ai să mori!”

Iar sufletul cel păcătos nemaiavând ce să răspundă, plânge cu mare jale şi zice: „Ah, amar, naşterii mele, ah amar osânditului! Ah amar mie, necăjirului! Vai mie, nepocăitului! Ah amar traiului meu! Ah amar zilelor mele, cu de acest fel de necaz şi muncă în veci nesfârşită! mai bine mi-ar fi fost să nu mă fi născut maica mea, mai bine să mă fi omorât în pântecele ei în vremea naşterii mele, mai bine n-aş fi văzut soarele strălucind, mai bine n-aş fi trecut eu prin uşile acestei lumi!” Şi în tot felul se blestemă sufletul cel păcătos şi nimic nu-I foloseşte. Iar diavolii cu mare groază îl trag spre cele mai mari munci şi zic către suflet: Ia să mergem, suflete, să vedem unde ţi-ai găsit locaşul tău cel de locuit, care ţi l-ai agonisit în lume, şi noi încă îţi vom plăti ţie, slujba pe care ai făcut-o nouă!

Atunci îl duc bătându-l până ce-l pogoară întemniţele iadului, dedesubtul pământului, la tartarul cel cu foc nestins şi întunecat. Şi

dacă văd diavolii, că acum l-au dobândit în mâna lor, atunci cu toţii se slobod asupra lui cu mare veselie şi cu toţii strigă cu glasuri grozave: „Bine ai venit fratele nostru, că noi eram speriaţi acum, că vom fi lipsiţi de tine, şi tot te aşteptam din zi în zi, ca să vii la noi ca să locuieşti cu noi ca un frate al nostru, şi noi încă îţi vom plăti slujba care ai făcut-o nouă pentru noi". Iar sufletul auzind acestea crede că de acum ei vor fi mai buni. Iar diavolii îndată se slobod asupra ticălosului, suflet, unii încep a-l bate cu toiege de foc, alţii îi străpung capul cu suliţi înfocate, unii îi taie trupul cu cosoară, alţii îi toarnă piatră pucioasă pe nări şi smoala în gură, alţii îi scot limba şi I-o sfredelesc, unii îl sărută cu gurile lor cele împuţite, alţii îl îneacă cu borâturi împuţite de ale lor, unii fac râsuri grozave, alţii răcnesc ca leii, unii şuieră ca şerpii, alţii bat ca şi câinii. O seamă ţipă ca zmeii, alţii urlă ca lupii, unii fac năluciri ca balaurii, unii bat dobele, alţii sar ca urşii, unii rânjesc cu'dinţii, unii întorc ochii grozav, unii îşi scot limbile lor şi le bagă lui, alţii nechează ca şi caii, alţii rag ca bivolii, unii cântă ca şi cocoşii şi se grozăvesc cum ştiu mai urât. Şi nu sunt toţi diavolii într-un chip, ci unii cu 2 – 3 capete, alţii cu coadă de şarpe, alţii cu capul umflat, alţii războinaţi, unii îmbrăcaţi cu piele ca de aspidă, alţii cu unghiile la mâini şi la picioare cujbate, cu care deapănă de pe trupurile sufletelor, unii cu coarne ca boii şi ca ţapii cu capetele lor, o seamă cu solzi ca balaurii de oameni, iar tifosul a omorât 1, 800.000. Cântăreţul a murit în Spital la Roznov, a fosţdat la morgă, murind câte 20 – 30 Ia zi şi au chemat pe cei de acasă să vină să-şi ia cadavrul lor. L-au dus acasă cu o căruţă şi după ce a stat 3 zile. pe candel duceau la groapă, numai, ce se scoală din sicriu. Au încremenit toţi, preotul şi oamenii, măi a înviat mortul! Nu prea vorbi cântăreţul, vorbea doar încet. L-au dus acasă, el era cântăreţ în Biserică de 60 de ani şi la eltevazile a început să vorbească, iar preotul l-a îmbrăţişat din nou cu Sf. Taine, căci şi înainte de moarte era împărtăşit. A început a spune cântăreţul: „Eu atâta ştiu, că am mers cu el cu o sanie de aici la el acasă; când am murit, au venit doi tineri, era şi un ţigan lângă mine, foarte urât, groaznic, care scrâşnea cu dinţii la mine, iar cei doi-tineri mi-au zis: Nu te teme, mergi cu noi că ai să vezi multe lucruri. Şi am ajuns, la un loc, la o moară de foc, pe lătocul morii nu curgea apă, ci foc şi moara era toată de foc şi erau nişte mecanici urâţi cu coame şi măcinau capete de oameni şi capetele acelea cum veneau cu focul în loc de apă, cădeau într-o vale de foc adâncă, că nu se vedeau marginile ei şi grăiau şi strigau aşa: „Vai de noi şi de noi şi de cei ce

ne-au născut pe noi!” Şi am întrebat, de ce macină moara asta capete de oameni, care Vorbesc? Şi mi s-a spus: Aceştia sunt morarii aceia ce au avut moară şi n-au fost milostivi şi au luat vamă mai mult decât trebuia şi au luat şi de la cei săraci, de la aceştia nu trebuia să ia. Şi au măcinat şi în zilele de sărbătoare şi aşa se vor munci în veci de veci.

Am ajuns apoi la un loc unde era o câmpie de jăratec şi erau spini mari de foc şi erau pluguri de foc, cu boi de foc şi arau pământul acela şi răsturnau brazde de foc, iar cei ce mânau boii erau desculţi până la genunchi şi-i băteau cu bice şi mergeau pe pământ de foc şi cu spini. Am întrebat, ce păcat au făcut aceştia? Mi s-a spus: Aceştia au tăiat hatul altuia şi pentru nedreptatea asta, aşa se vor munci în veci.

Am ajuns la o sală mare unde erau războaie de ţesut, dar războaiele erau de foc, iţele de foc şi spata de foc. Diavolii le făceau pe femei să stea pp foc şi să ţeasă. Mi s-a spus că astea-s femeile, care au luat de ţesut cânepă, în lână, bumbac şi altele şi au furat din material şi asta le va fi munca pe veci. Am ajuns la un munte de foc şi nişte oameni cu greutăţi de foc mergeau pe munţii aceia şi-i băteau dracii cu bicele. Aceştia au furat din hambarul altuia şi nu sau Spovedit, crezând că nu-i nimic asta, şi uite aşa îi chinuiesc să ridice greutatea aceasta şi când ajung la vârful muntelui, iar îi aruncă la poală muntelui şi tot aşa fac mereu. Am ajuns apoi ia lacul unde se muncesc vrăjitoarele şi descântătoarele, cele care caută în ghioc, în cărţi, căutătorii în cafea, pe acestea le înconjură balaurii de foc până la gât, cu capetele la şanurile lor şi când le muşcau ţipau groaznic. Aşa se muncesc fermecătorii şi vrăjitorii, care răzvrătesc credinţa dreaptă a creştinilor şi aşa se vor munci în veci. Mi-a arătat multe feluri de munci, la cei care iau mana de la vite, care descântă câmpiile.

El a vândut tot ce avea şi a mers la Ierusalim şi în Egipt. Odată, pe când eram eu la săpat de cartofi a trecut pe lângă mine Dimitriu, eu eram uritinerel atunci şi a zis el: „Iată, băietul acesta o să ajungă stareţul mănăstirii acesteia”, a, veam 16 ani, ceilalţi râdeau şi ziceau: „Uite stareţul”. El a spus cu 20 de ani înainte ce voi fi eu şi aşa a fost. Dumnezeu să-l ierte că a fost omul lui Dumnezeu. Uite tabloul lui, a umblat toată viaţa cu barbă ca şi călugării.

31. CUM AU MURIT CÂŢIVA CĂLUGĂRI MARI

Părintele Mina Prodan, când avea să moară, a avut 80 de ani de când a venit la mănăstire şi a murit la 97 de arii: înainte de moartea sa, i s-a arătat MFcârd de călugări îmbrăcaţi în veşminte şi cu Maica

Domnului în mijlocul lor şi I-au zis: „Nu te teme, părinte, iată noi suntem aici la frumuseţe mare, şi noi ne-am temut de moarte, dar nu te teme, că vii la noi, mâine la orele 12”, a doua zi la orele 12 a şi murit. Părintele Cleopa i-a fost duhovnic acestui călugăr.

A murit apoi Dometie de la vaci, călugărul de la Man. Neamţ şi l-au pus mort în sicriu în Biserica Mănăstirii Neamţ, iar Ioanichie Moroi ce era pe atunci la Neamţ, îi citea lui Dometie cel mort Psaltirea. La un moment dat Ioanichie i-a strigat: Dometie, scoală-te de eşti viu, ca să te pun la vii, că iată te-am pus lamorţi. Numai ce vede, ca mişcă un picior, apoi mortul Dometie a căscat gura şi a stat 2 minute cu gura căscată şi a ieşit o mireasmă din gura lui ca de crini şi trandafiri şi a umplut toată mănăstirea; aceasta s-a petrecut în anul 1907. Ioanichie după ce a închis gura i-a pus camilafca la loc şi citea mai departe din Psaltire. La orele 11, 30 noaptea, Ioanichie dă deşteptarea pentru Utrenie. Când a ajuns preotul la slujbă în Biserică, mireasma era şi mai mare. Toţi se întrebau de unde este aceasta? Ioanichie i-a spus episcopului, care slujea şi el la slujbă, că după Utrenie le va spune. După slujbă a zis Ioanichie: preasfinţite, rrâare este minunea lui Dumnezeu, că a murit Dometie şi stareţul a zis: Cine vrea să citească Psaltirea? Dar toţi au zis: Dar ce are să ne dea Dometie nouă? Că Dometie n-a mai avut nici jiaine, că noi i-am dat după ce a murit. Ce are Dometie însă nu avem noi toţi în Mănăstirea Neamţ. Şi a zis Ioanichie: Aseară pe la orele 20, 30 citind Psaltirea şi pomenind pe Dometie la fiecare Catismă, a ridicat Dometie un picior, eu I l-am pus la loc, mă duc la urechea lui şi-l strig: Părinte Dometie, de eşti viu spune, să vorbim ceva. Mai trece un ceas şi a ridicat celălalt picior şi n-am mai avut răbdare, m-am dus şi ILam dezlegat camilafca şi i-am strigat la ureche: Părinte Dometie, ai înviat sau nu? Când am zis aşa a căscat gura şi a ţinut-o deschisă 2 – 3 minute şi mireasma asta din gura lui a ieşit. Că Dumnezeu se uită la cei ce-s călugări adevăraţi – zice părintele Cleopa – nu la hainele şi la bărbile noastre, ci la cei ce au lucrarea tainică Dumnezeiască. Mireasma asta toată este din gura lui şi apoi a închis gura. Acum s-au dus toţi şi au venit cu Psaltirile stând în genunchi şi zicând: Părinte Dometie, roagă-te pentru noi! Aţi văzut ce a avut Dometie cel sărac, de la vacile mănăstirii, a avut pe Duhul Sfânt în el. Când să-l sloboadă în groapă a mai slobozit o mireasmă, iar mortul Dometie a dat de 3 ori din mână în semn de binecuvântare şi ei l-au pus în groapă, iarna anului 1907.

fost în Mănăstirea Neamţ unul, cherasim cel nebun pentru Hristos. Acest Gherasim stătea la marginea pădurii, avea 6 cocioabă de casă, mai cădea pe el, n-avea sobă în casă, făcea foc în mijlocul casei jos şi fără geamuri, fumul ieşea pe geam. El punea cetină de brad şi se culca pe jos lângă foc, dar citea la Psaltire până noaptea târziu. Toţi îi ziceau „Nebunul Gherasim”. Când venea la chelărie după mâncare avea o cofa şi începea să strige de la poartă; la căşărie, la brânzărie, cu ciocovele, se ducea la bucătar să-l puie în cofa lui mâncare, acela îi punea în ea tot şi mămăliga şi borşul una peste alta, căci numai cofa ceea o avea. îi zice unul: mai taci părinte

Gherasim, mai taci! Şi el zicea: Iaca tac, iaca tac şi tot aşa s-a dus zicând.

S-a făcut sfânt, făcându-se nebun pentru Hristos, acesta este mai înţelept decât toată lumea. Pe acest Gherasim îl plângeau călugării şi ştiţi ce făcea?

Vara, când apar un fel de ţânţari la munte, el se dezbrăca cu pielea goală şi se ducea în pădure să-l mănânce ţânţarii, citea la Psaltire şi făcea metanii.

Aceasta o făcea toată noaptea, iar în zori de zi, cu pielea goală intra pe geam în chilie, stătea acolo lângă foc şi se îmbrăca. Toată noaptea îl mâncau ţânţarii în pădure până dimineaţa, toţi ziceau că e nebun. Când venea cineva pe la el îl întreba: Părinte Gherasim „ce mai faci? Se uita la dânşii şi striga:

Cu cocovăieie şi toţi râdeau de el, dar nimeni nu ştia viaţa lui. După ce a trecut de 90 de ani vine cineva din întâmplare şi-l află pe părintele Gherasim mort lângă foc cu o hârtie în mână şi cu psaltirea deschisă lângă foc. În mâna lui au găsit călugării scris aşa: „Iubiţii mei fraţi şi părinţi, iertaţi-mă, n-am putut să plac şi lui Dumnezeu şi oamenilor. Toate le-am făcut ca să fiu de râsul lumii în acest veac, dar să ştiţi că la vremea vremii, mănăstirea

Neamţ se va pustii, Agapia va fi scufundată într-un eres, iar Văraticul va fi ars cu foc. Să ştiţi, că de nu veţi păzi Pravila pusă de Sfinţii Părinţi pieirea va veni mai degrabă şi nu vă veţi mântui!” Şi când au vrut să-l ia de acolo de jos a ieşit o mireasmă plăcută din el şi l-au îmbrăcat şi l-au pus pe năsălie şi l-au dus la vale, îşi ziceau toţi, ia uite ce mireasmă iese din Gherasim.

Numai o Iconiţă cu Maica Domului şi cu Mântuitorul avea în chilie şi aceea afumată şi altceva nimic fără numai Psaltirea, acesta-l

călugăr, care s-a lepădat de toate pentru Hristos. Când să-l înmormânteze, iar a ieşit mireasmă mare şi tot timpul cât a stat în Biserică, vreme de 3 zile, era în jurul lui o mireasmă.

Stareţul Mănăstirii Neamţ, Neonil a zis: Vedeţi, fraţilor, că cel de râs în faţa lumii, acela este plăcut lui Dumnezeu. De aceea, în mănăstire numai Domnul ştie a cui nevoinţă este plăcută.

A fost un alt călugăr, Gordie Rusu, al cărui nume vine de la muntele Rusu. Acesta trăia într-o scorbură de copac găunos şi acolo locuia. Trăia şi iarna, şi vara, cu o haină ruptă. Tot acolo este şi un deal cu numele de Balaur. Acolo ieşea mereu un balaur mare şi omora pe drum oamenii şi vitele. Nişte ciobani de pe munţi vin la el şi-l zic: Părinte, uite ce se aude de balaur. A zis părintele: Fraţilor, trebuie îmblânzit acela cu puterea lui Dumnezeu a lui Hristos. Cum să-l îmblânzeşti, că era de nu ştiu câţi metri, de lung? A zis bătrânul călugăr, nu mă pot duce că-s bătrân, de mă veţi duce până acolo, balaurul nu va mai omora oameni. L-au pus într-o căruţă repede cei de la mănăstire şi s-au dus cu părintele şi câţiva călugări, iar balaurul când a şuierat odată s-a apropiat de ei. Pustnicul avea o Cruce în mână şi i-a zis Balaurului: „În numele lui Iisus Hristos, stai, de ce vatămi oamenii? De ce faci rău?” Balauruj a ridicat capul în sus, iar pustnicul i-a zis: „Te leg cu puterea lui Hristos, nu te omor, să nu mai vatămi pe nimeni, iar de vei omora om sau dobitoc sau altceva la drumul ăsta, atunci să te pedepsească Dumnezeu cu moartea!” Şi balaurul a plecat capul şi s-a dus liniştit în pădure şi n-a mai apărut nici în ziua de azi. Asta este minunea lui Gordie Rusu din scorbură. Înainte vreme erau aici în pustie peste 70 de pustnici, numai aici în munţi. Când umblam eu prin pustie, numai ce vedeam câte un craniu alb ca varul, lângă câte o stâncă, acolo s-a sfârşit câte un pustnic. Vulpea, la moartea omului, îşi bate joc foarte tare de craniul omului din răzbunare faţă de om. Am întâlnit şi pustnice, care mă întrebau: Părinte, încă nu ştii Psaltirea pe de rost? – nu eşti călugăr încă! Pustnicii – mă întâlneam cu ei t numai ce auzeai: „Blagosloviţi!” şi dispăreau, fără să stăm de vorbă. Pe un pustnic l-am aflat într-o zi mort, rezemat de o buturugă a unui copac. L-am dus în peştera lui şi acolo l-am lăsat acoperit cu frunze. Aceştia sunt oamenii lui Dumnezeu cei aleşi, care trăiesc cu fructe de pădure, puţini pesmeţi de pe la mănăstiri, rădăcini şi apă. Dar hrana lor este rugăciunea permanentă şi nevoinţa, iarna, vara, acolosub cerul lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la starea contemplativă în pustnicie

trebuie să fii singur şi în pădure ca să fii în mare lepădare de sine. Nu mai mănânci acolo mâncare caldă, nu mai stai cu capul pe pernă sau să ai sobă. Acolo într-o colibă de cetină, câteva frunze de copaci, un lemn sau o piatră sub cap, eu focul lângă tine, roagă-te şi pregăteşte-te de luptă cu dracii.

A fost unul, Zosima, stareţ la Secu, care fugea de oameni, acesta a vindecat mulţi bolnavi. Când l-a întrebat Sfântul Arsenie mântuitorul: „Unde este mântuirea călugărului?" a auzitun glas: „La munte, Arsenie!" aşa am încercat şi noi să facem acolo în pustie, dar Domnul este gazda lumii şi a pustiei şi a celor de aici, iar noi suntem păcătoşi. –
32. JUDECĂŢILE LUI DUMNEZEU

Cum lucrează Dumnezeu în lume)

Am să vă arăt acum, cum lucrează Dumnezeu în lume, căci nouă ni se pare că nu după vrednicia omului îi dă. Vezi în sat au oamenii obicei de a se judeca, unii pe alţii. Măi, de ce-i merge bine aceluia, acela înjură, fumează bea. E curvar, are băieţi sănătoşi, îi merge bine, are casă, e bogat, iar la cutare om deşi-i drept, cuminte şi evlavios, îi merge tot rău, îi bolnavă soţia, vitele, copiii. Sau la cutare – uite – a trăit mult şi a fost om greu şi a murit de tânăr. Uite cutare este beţiv şi face toate relele şi a ajuns pe treaptă mare, a ajuns prefect, iar cutare, uite munceşte ca robul şi are copii necăjiţi şi n-are ce mânca. Şi aşa judecăm noi oamenii…

„Planurile Mele nu sunt ca planurile voastre, ci cât este de departe cerul de pământ atât de departe sunt judecăţile Mele de judecăţile voastre zice Domnul".

Zicem noi: De ce mă pedepseşte Dumnezeu pe mine, că eu sunt creştin şi sunt bolnav şi necăjit şi ocărit de lume şi am pagube şi-mi mor vitele? Uite, mă, ce om credincios nu lipseşte de la Biserică, da uite ce necazuri are… Şi de ce-i aşa? Dar judecăţile lui Dumnezeu sunt altfel. Era un călugăr, cu viaţă înaltă, în pustia Schetică, că atunci numai Sf. Antonie avea 20.000 de călugări. Sf. Macarie la Mănăstirea Prispir avea 5.000 de călugări, cum arată cartea intitulată „între cer şi pământ". Călugărul acesta l-a trimis pe ucenicul lui la Alexandria – oraş făcut de Alexandru Macedon cu 330 de ani înainte de venirea lui Hristos – şi acolo prefectul cetăţii murise, el care fusese un om rău, care a prigonit şi a omorât pe creştini, şi-l duceau acum la groapă cu muzică mare şi cu flori, lume multă, fiind o zi frumoasă, şi când a venit ucenicul acasă la pustie l-a găsit pe pustnicul bătrân al lui, care era de 50 de ani în

pustie, mâncat de un leu… Şi i-a zis unui pustnic bătrân:

Părinte, uite ucigaşul creştinilor ce înmormântare a avut el şi pe bătrânul meu l-a mâncat leul. Atunci a zis bătrânul: „Mi se pare că Dumnezeu fiind prea bun îngăduie şi unele lucruri dumnezeieşti!”7 Iar acest bătrân s-a rugat lui Dumnezeu aşa: „Doamne, arată-mi mie judecăţile Tale! De ce unii-s bogaţi şi alţii săraci, alţii răi şi o duc bine şi altele…”

Rugându-se aşa, odată pe an plecau la Alexandria să vândă coşniţele făcute în pustie şi să-şi cumpere pâine, pe care o uscau şi de aveau pesmeţi cu apă le era de-ajuns, alţii mâncau pâine cu rădăcini, alţii numai rădăcini fără pâine. A luat bătrânul coşurile şi avea de călătorit până la Alexandria 3 zile, iar când pleca din pădure a ieşit înaintea lui un călugăr tânăr, care a venit la dânsul şi I-a zis: Unde mergi, Avyo?”

„Merg la Alexandria să-mi vând lucrul mâinilor!”

„Părinte, mata eşti bătrân, lasă că-ţi duc eu coşărcile!” Le-a luat el, dar el a zis călugărului, ştii care-i datoria călugărului câng! merge pe drum? Ştiu, fiule, să tăcem şi să ne rugăm! „Te jur părinte bătrân ca până la Alexandria s-au vorbim niciun cuvânt, dar bagă de seamă, părinte, că ai să vezi la mine lucruri, care n-o să-ţi prea convină, dar să nu vorbeşti că ţi-ai călcat jurământul”!”

Şi a zis bătrânul: „cred, fiule, că cu ajutorul lui Dumnezeu n-am să vorbesc!”

Şi din momentul acela au început a călători şi au tăcut. Mai către seară au ajuns la poala muntelui, la un sat, acolo era o casă din care iese un tânăr şi zice: Părinte, hai la noi că e seară acum. Le-a spălat picioarele la amândoi, le-a dat o cameră şi i-a chemat la masă. Cei doi tineri aveau în casa lor un blid frumos de argint cu flori, pe blid scria bisericeşte. Ei ca să le arate cinste celor doi le-au pus fructe în blidul de argint. Când să plece dimineaţa călugării cei doi, cel tânăr a furat blidul cel de argint şi l-a pus sub haină.

Cel bătrân a văzut, dar a tăcut, dacă era sub jurământ. A zis în sine: Mare pacoste este călugărul ăsta, să fure blidul de la oameni.

Când au ajuns la o apă limpede, călugărul tânăr a luat blidul, a făcut cruce peste el şi l-a aruncat în apă. S-au dus şi când era soarele sus. au ajuns la alt sat şi-i vede un gospodar mare şi le zice: Părinţilor, haideţi la noi! Omul acela avea un câine groaznic, legat în lanţ, dar către seară cei doi au trebuit să plece. La plecare, tânărul călugăr a

făcut o cruce peste câine şi câinele a sărit în sus şi a crăpat şi a murit.

Spre seară ajung la alt sat, unde-i primesc doi tineri cu mare evlavie, care le-au zis: Haideţi la noi! Aceia aveau un singur copil primul născut şi din cauza căldurii, copiii erau puşi în leagăn. Lor le-a dat o cameră şi ei au zis: Noi o să plecăm la noapte. La plecare călugărul cel tânăr s-a repezit la leagăn şi dezveleşte copilul şi-i suceşte gâtul şi-l omoară. Şi aşa de repede i-a sucit gâtul, că n-a putut ţipa de loc şi apoi l-a învelit înapoi şi l-a lăsat acolo…

Zice bătrânul în sine: No, altă crimă, cine ştie unde merg eu cu criminalul acesta! Vai de capul meu!”

A doua zi treceau pe lângă o crâşmă, tânărul călugăr a făcut cruce spre crâşmă şi a făcut 3 metanii spre crâşmă, dar cei din crâşmă au zis: „Uite mă, că popa se închină la noi!” şi râdeau.

Au mers înainte şi au ajuns la marginea unei păduri, acolo era o Biserică pustie, fără uşi, tară geamuri, fără acoperiş, erau numai zidurile. Călugărul cel tânăr s-a aplecat într-un pârâuţ, a luat nişte pietricele a făcut cruce peste ele şi a început a bulgări Biserica, dar azvârlea ca după câinii cei răi. După aceea a făcut Cruce peste Biserică şi a plecat. Cel bătrân zicea în gând: Acesta numai drac poate să fie!

În noaptea aceea unde au dormit n-a făcut niciun semn. A doua zi pleacă şi când erau către amiază trec pe lângă un sat şi era mare căldură. Văd o căsuţă acoperită cu stuf, trestie şi paie şi era veche. Pe prispa casei erau nişte copii ce plângeau, bătrânului i-a fost milă de ei şi le-a dat ce a avut, câte oleacă de pâine, câte un fruct, ceea ce a avut el. Copiii plângeau, că anul trecut au îngropat pe tatăl lor, iar. acum pe mama lor. Călugărul cel mai tânăr, după ce a plecat puţin bătrânul s-a întors înapoi şi a dat foc casei, copilașii, ca nişte păsărele au fugit şi au ţipat că a luat foc casa. Până să vină oamenii, casa a ars toată.

Zise bătrânul: Doamne, uite că a dat foc casei! Numai rele face acesta.

Seara ajung la Alexandria, la marginea oraşului era o vilă, o casă cu fântână frumoasă, dar nu era nimeni la casa aceea. Ce face tânărul călugăr? Se suie pe casă şi într-un ceas a desfăcut toată casa aceea, a azvârlit uşile, geamurile. Când s-a dat jos, călugărul bătrân n-a mai avut răbdare, că până aici le-a fost tăcerea şi i-a zis tânărului: „I-a ascultă, mă, am ajuns la Alexandria, aşa-i? Mă, până aici am jurat să tac? Să-mi spui ce eşti drac, înger, sau om? Dar tânărul a zis: „Ce ai cu mine, părinte?”

„Eu n-am văzut oare ce ai făcut până acum? Multe rele ai făcut până acum!”

Tânărul i-a zis: Părinte, trei lucruri mari am făcut: Când am aruncat blidul de argint în apă, blidul a fost furat de la Biserică de părinţii celor doi tineri şi acum ei se muncesc în iad. Când am luat blidul celor doi tineri, de-l păstrau mergeau şi cei doi tineri în iad. L-am aruncat în apa aceea curată şi are să vină cântăreţul Bisericii şi o să-l ducă de unde s-a furat. Aceste trei lucruri bune am făcut: Au ieşit cei din iad, nu vor merge în iad cei doi tineri, blidul iar vine la Biserică”.

Dar câinele de la casa aceea?

Cei ce aveau câinele erau creştini buni, în ziua următoare însă câinele avea să turbe şi muşcându-i, mureau toţi din casă, aşa am omorât câinele şi i-am scăpat pe toţi de la moarte.

Dar de ce ai omorât copilul cel din leagăn?

Şi aceşti doi tineri era creştini buni, însă. de creştea copilul acesta mare, se fiâcea mare hoţ şi avea să-i omoare pe părinţii săi, aşa i-am salvat pe cei doi creştini. Dar la crâşmă de ce ai făcut semnul crucii şi te-ai închinat?

În crâşmă era primarul satului şi cântăreţul Bisericii, care au venit la crâşmar „şi i-au zis: Dă-ne o sticlă de vin bun, ca să bem şi să ne veselim.

Şi ce hotărau cei doi în crâşmă?

I-a zis cântăreţul, primarului: Măi vărule, hai să facem o Biserică în satul nostru, eu pun 100.000 şi tu la fel şi aşa s-au învoit şi le-am binecuvântat hotărârea lor, ca să poată face Biserica, iar vinul pe care-l aveau spre a-l bea a intrat în el un şarpe otrăvitor şi de l-ar fi băut mureau amândoi. Dar făcând semnul crucii peste vin au scăpat de moarte şi vor face Biserica. De aceea m-am închinat la crâşmă şi am făcut semnul Crucii peste ea.

Dar în Biserica de lângă pârâu de ce ai aruncat cu pietre? În ea, fiind părăsită erau o mulţime de draci, care jucau pe masa Sf. Altar peste tot şi l-am alungat de acolo şi acum vor veni oamenii şi o vor repara şi vor face slujbă în ea.

Dar de ce ai dat foc la casa copiilor de acolo? De rămânea acea casă acolo, copiii erau orfani şi aşa se necăjeau de viaţa lor, dar vor găsi unde a ars o căldare cu bani şi o rudă de a lor îi va lua şi le va zidi altă casă şi aşa toată viaţa le va merge bine.

Dar casa de la marginea Alexandriei de ce ai dărâmat-o? Vila

aceea a fost făcuta din bani de furat şi de ar fi trăit în ea cei ce au făcut-o nu se mai mântuiau, aşa, când vor veni vor face alta din sudoarea feţei lor şi aşa îşi vor mântui sufletul.

A zis bătrânul: Văd că toate le-ai făcut bine, dar acum spune-mi cine eşti: înger sau drac?

Şi a zis tânărul: Eu sunt îngerul lui Dumnezeu şi m-a trimis Dumnezeu să-ţi arăt judecăţile Lui cele nepătrunse de mintea oamenilor, şi judecăţile Lui nu sunt ca ale oamenilor şi pustnicul ce a murit mâncat de leu, prin durerea morţii şi-a spălat şi ultimele păcate ce le mai avea şi aşa s-a mântuit, iar bogătaşul din Alexandria, înmormântat cu pompă, a făcut şi el ceva fapte, bune în viaţă şi Dumnezeu i-a plătit prin cinstea înmormântării, iar acum este în iad.

Întoarce-te în chilia ta şi nu căuta să înţelegi Judecăţile lui Dumnezeu, care sunt nepătrunse de mintea oamenilor. Fraţii mei, să ştiţi că pe doi îi trăsneşte Dumnezeu, pe doi deodată şi pe cel bun şi pe cel rău. Oare ce se petrece aici? Cel bun prin această moarte merge în rai, iar cel rău merge în Iad, prin pedeapsa lui Dumnezeu, după faptele sale. Dumnezeu face cum ştie şi cum vrea, dar toate le face bine, Dumnezeu fiind Binele cel mai mare din lume.

Aceasta a fost istoria cu „judecăţile lui Dumnezeu", mânca-v-ar Raiul să vă mănânce!

ti

Din Omilia care s-a grăit de Sf. Ioan Gură de Aur în Antiohia, Preot fiind el în Biserica cea veche, la cuvântul Apostolului: „Puţin vin primeşte pentru stomacul tău şi pentru cele dese slăbiciunile tale".

(I Tim. 5, 23).:

Despre cele 8 pricim ale chinuirii şi ale necazului sfinţilor:

Opt pricini ale chinuirii şi ale necazului sfinţilor celui de multe feluri şi în multe chipuri pot să zic către dragostea voastră. Pentru aceasta toţi cu deadinsul luaţi aminte, ştiind că nicio iertare şi cuvânt de îndreptare nu ne va mai rămânea nouă, dacă ne vom sminti pentru cele ce se întâmplă, când fiind atâtea pricini, noi ca şi cum niciuna n-ar fi, în aşa fel ne vom tulbura şi ne vom supăra.

Deci cea dintâi pricină este: Ca să nu se ridice degrab spre mândrie pentru mărimea isprăvilor şi a minunilor, Dumnezeu îi lasă să se chinuiască.

Ca să nu aibă alţii presupus pentru dânşii mai mare decât firea omenească, şi să-i socotească pe ei că sunt Dumnezei, iar nu oameni.

Ca să se arate, că puterea lui Dumnezeu prin cei slabi şi prin cei legaţi

stăpâneşte şi biruieşte, şi propovăduirea o creşte.

Ca răbdarea acelora mai arătată să se facă, că nu slujesc lui Dumnezeu pentru plată, ci şi atâta mulţumire arată cât şi după atâtea rele nesmintită şi întreagă arată dragostea către El.

Ca să filosofam pentru înviere. Căci, când vei vedea bărbat drept şi plin fie fapte bune, că a pătimit nenumărate necazuri şi nevoi, şi astfel s-a dus de aici, şi nevrând vei fi silit ca negreşit să socoteşti ceva pentru Judecata cea de acolo. Că, dacă oamenii pe cei ce se ostenesc pentru dânşii nu-i lasă să se ducă fără de plăţi şi răsplătire, cu mult mai vârtos Dumnezeu pe cei ce atâta s-au ostenit nu va voi niciodată să-i lase neîncununaţi. Iar, dacă nu va voi niciodată să-i lipsească pe ei de răsplătirea ostenelilor lor, nevoie este să fie o vreme după sfârşitul cel de aici, întru care vor lua răsplătirile ostenelilor celor de aici.

Ca toţi cei ce cad în nevoi, căutând la aceia, să aibă de ajuns mângâieri şi potolire aducându-şi aminte de relele ce li s-au întâmplat lor.

Ca pe voi, când vă îndemnăm la fapta bună a acelora să zicem fiecăruia dintre voi. Urmează lui Pavel! Urmează lui Petru! Să nu socotiţi pentru mărimea isprăvilor, ca ei s-au împărtăşit de altă fire, şi să pregetaţi a-i urma.

Că de va trebui să fericim şi să ticăloşim, să ne învăţăm pe care trebuie să-i socotim fericiţi şi pe care ticăloşi şi mişei!

33. DE VORBA CU PĂRINTELE CLEOPA SUB CARPEN

23. VII.1988 Sihăstria, orele 15

Cei 165 de creştini ortodocşi ai Bisericii cu Lună din Oradea, aşezaţi pe iarbă jos, la umbra carpenului bătrân, în timp ce cântau cântări duhovniceşti, părintele Cleopa cobora de la stupină şi eu eram cu dânsul, apare în drumul nostru o copilă în galben din Atena de vreo 10 ani, îi sărută mâna părintelui Cleopa şi-l întreabă pe părintele: Părinte Cleopa, nu mă cunoşti? Părintele spune: Ba da, am fost la voi în casă la Atena!

Copila spune: Sunt cu părinţii şi am venit la Sihăstria să vorbesc cu sfinţia voastră. Părintele Cleopa e căutat de Greci, Canadieni, Americani, Francezi, toţi îl caută, chiar şi cei de la Oradea l-au găsit. În timp ce noi cântam, părintele Cleopa cobora de la stupină şi aşa începe

să vorbească cu poporul din Oradea: „Eu am fost la stupină, puţin bolnav de un junghi, o răceală. Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce, ei aşa să cântaţi înaintea Preasfintei Treimi şi a Maicii Domnului”. Toţi au cântat foarte frumos, iar un soare frumos stăpânea ziua aceasta minunată.

L-am întrebat despre mântuirea sectarilor şi a spus părintele: trebuie să ştiţi, fraţilor, că Biserica noastră ortodoxă este Mama noastră cea spirituală, care ne-a născut pe noi prin Dumnezeiescul Botez prin apă şi prin Duh. Biserica este trupul lui Hristos. Cine nu rămâne în Biserică nu poate fi cu Hristos, că nu rămâne în trupul Său. Toate sectele mistice şi raţionaliste, care sunt în Europa şi în lume sunt afară de Biserică. Iisus a spus: „Eu sunt buciumul viţei, adică trunchiul copacului, voi sunteţi ramurile, toată viţa care nu rămâne în butuc adică în trunchi, se taie şi în foc se aruncă1. Dacă, carpenul ăsta frumos, la care a binevoit Dumnezeu să veniţi s-ar rupe p creangă din el, uscată sau verde, şi de ar fi pom roditor ar avea roade, dar creanga ruptă nu mai are viaţă, numai urcă seva copacului în ea. Se taie şi se aruncă în foc a spus Mântuitorul. Biserica ortodoxă are 460 de milioane de creştini pe glob, ea n-a schimbat nimic, are rânduiala dogmatică, canonică şi tradiţională a Evangheliei lui Hristos, a sfinţilor Apostoli şi a Sinoadelor Ecumenice şi locale. Cine iese din Biserică s-a rupt de trupul lui Hristos, poate să facă orice faptă bună, că n-o primeşte Dumnezeu fiind afară din Biserică. Este o urâciune acea faptă. Apostolul Pavel a spus: „Cel ce se nevoieşte după Lege se încununează” şi zice tot Pavel: „Pace peste. cei ce vor umbla cu dreptarul acesta” adică cu dreapta credinţă şi „Peste tot alesul lui Dumnezeu”. Mare primejdie este pentru cei rupţi de Biserică, fie baptist, penticostal, adventist, iehovist, ori luteran, ori reformat, ori metodist, ori puritan, oricine ar fi în afară de Biserica lui Hristos, s-a rupt şi nu mai are Duh Sfanţ. Duhul Sfânt în Biserica lui Hristos nu vine decât pe această cale: de la Episcopi prin punerea mâinilor la preoţi, de la preoţi prin lucrarea celor 7 Taine, că preoţii sunt împărtăşitori ai Tainelor lui Dumnezeu. Zice penticostalul, că el vorbeşte în limbi, blestemaţi sunt toţi, ce caută limbile în secolul XX? Că Pavel spune că limbile vor înceta din Biserică. Limbile sunt semn pentru necredincioşi (I Cor. 14, 29).

Noi fiind ai Bisericii Ortodoxe, ai lui Hristos, n-avem voie să luăm parte la lucrurile dracilor. Ce împărtăşire are Hristos cu dracul? N-ai voie să mergi la sectari deloc, nici la nunta, nici la botez, nici la

predica lor, cine merge cade sub blestemul Bisericii şi de te prinde moartea după ce ai fost la ei, drept în iad te duci. Că zice Dumnezeu: „În ce te voi găsi în aceea te voi judeca!” Te-a găsit fiind cu sectarii, te-ai dus cu ei în iad.

Pe Maica Domnului o batjocoresc dracii de sectari, dar vor vedea ei la Judecată, când Ea va sta de-a dreapta Fiului Ei! în ziua Judecăţii va fi vai de capul lor de sectari. Arhanghelul Gavriil o-numeşte pe Maica Domnului mai cinstită decât Heruvimii şi tu drace şi putoare şi putregai de om, împuţitule şi satană fără de coarne, huleşti pe Maica Domnului? Vai de capul lor de sectari ce ruşine o să aibă în ziua aceea, când vor tfedea pe Maica Domnului de-a dreapta Sfintei Treimi, cu atâta slavă încât nu vor putea privi la ea.

Să mergeţi voi la Vatoped unde sunt 20 de Icoane făcătoare de minuni. Noi avem datoria să ne rugăm către Maica Domnului. Să ştiţi că împărăteasa faptelor bune este rugăciunea.

— De aceea a zis şi marele Apostol Pavel: „Neîncetat vă rugaţi!” Până să adormi fii cu rugăciunea în gură: „Doamne, iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” Când te-ai sculat din somn zi: Slavă Ţie, Doamne împărate ceresc, Prea Sfântă Treime, Tatăl nostru, Psalmul 50, câte un Acatist şi aşa să pleci la lucru cu rugăciunea în gură. Dacă nu ne rugăm, sufletul este mort, că văzând diavolul sufletul pustiu de rugăciune, vine şi seamănă în el păcate. Şi apoi vom merge în iad. Să ne rugăm, ca eu mila lui Dumnezeu să mergem la Rai.

PELERIN PRIN LOCURILE SFINTE

1. AŞA SE APRINDE SFÂNTA LUMINĂ LA IERUSALIM LA PASTILE ORTODOXE

Când am ajuns la Ierusalim în anul 1974 am slujit Prohodul Mântuitorului cu Patriarhul Benedict, ce avea 97 de ani, în Vinerea Sf. Paşti. Prohodul s-a terminat aproape de ziuă în Sâmbăta Sf. Paşti. Iar, când citeşte evanghelia: „Şi au pecetluit Mormântul împreună cu custodia” atunci intră armata în Biserică şi se duce şi stinge cele 40 de candele de aur de la Sf. Mormânt şi pe lespedea Sf. Mormânt ce are 3, 5 m lungime şi.2, 5 m lăţime pun pecete, preoţii au pus, vată deja foarte „groasă acolo, ca atunci când va veni lumina s-o ia şi s-o dea aprinsă la popor. Vine armata şi pune 3 sigilii pe uşa Sf. Mormânt, sigiliul armatei evreieşti – evreieşte, englezeşte şi arăbeşteam văzut cu ochii aceasta. Pe urmă s-au stins cele 2770 de candele din tot mormântul, căci cele

40 de aur sunt în Sf. Altar, unde este piatra pe care a fost pus trupul lui Iisus.

Sfanţul Mormânt are mai multe Altare, armenii şi monofiziţii şi maroniţii au altarele lor. Sâmbătă dimineaţa s-au stins toate candelele şi la Mormântul Domnului şi pe Golgota, peste tot. Iar în Mormânt rămâne numai puţină lumină ce vine prin nişte gemuleţe mici de la zi, căci sunt galerii la Sf. Mormânt. Rămân călugări de strajă, căci Biserica are multe odoare, se închide Biserica şi se duc toţi acasă după Prohod, până Sâmbătă la orele 11. Pe la orele 11, armata este foarte de mare folos, te întreabă: Eşti ortodox, treci aici! Eşti catolic, ai alt loc. Fiecare" religie are locul ei. Apoi intră toată lumea liniştită în Biserică şi deodată intră 20 de mitropoliţi îmbrăcaţi în veşminte şi 400 de preoţi. Nu se intră în Mormânt cu aparate de fotografiat cu bliţ, în mormânt nu-i voie, trebuie să fie numai lumină de la zi. Fiecare are în mâna lui câte un smoc de 33 de lumânări, atâtea câţi ani aravut Domnul nostru Iisus Hristos. Pe la orele 12, la amiază, vine şi Patriarhul, desculţ şi cu capul gol, îmbrăcat într-o cămaşă alba de mătase cu mâneca largă. Lumânările, cele 33, sunt lipite deolaltă şi au pictată învierea lui Hristos pe ele şi se vând în magazinele din Ierusalim. Patriarhul este controlat de armată în faţa a mii de oameni, ca nu cumva să aibă ceva de aprins şi să se spună, că a făcut ceva şi a aprins Sf. Lumină. După aceea, episcopii îl îmbracă. Stiharul alb rămâne pe el, îl îmbracă cu toate veşmintele de Patriarh. Numai bine se fac orele 13, iar pe la orele 13, Patriarhul se roagă în 3 limbi: „Să ne rugăm să vie Sf. Lumină!" Arabii strigă, bat din palme, aclamă. Patriarhul este ţinut de diadoni atunci când cade în genunchi şi ţine rugăciunea lui cam o jumătate de oră. Pe la orele 12 a fost începută Vecernia, iar când se termină rugăciunea de chemare a Sfintei Lumini, numai ce auzi în Biserică: „Kirie eleison, Gospodi pamilui, Doamne miluieşte" – fiecare strigă în limba lui. Patriarhul stă în genunchi şi exact când a ajuns Vecernia la cântarea „Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc…" a intrat un nor azuriu albastru în Biserică, la care nu te puteai uita, că-te orbea. Din nor a fulgerat de 3 ori, un fulger a trecut peste Catapeteasmă (Iconostas) peretele ce desparte Altarul de popor şi s-a dus lin, drept la mormântul lui Hristos, când a atins piatra de pe Sf. Mormânt, toată vata de pe el s-a aprins şi toate candelele s-au aprins singure. La cei din balcoanele de sus li s-au aprins singure lumânările în mâini. Patriarhul a chemat armata, care a rupt sigiliile şi când s-au deschis uşile de la Sf.

Mormânt, înăuntru era un cuptor mare de văpaie de foc, o văpaie albăstruie albă. Patriarhul are nişte cutii mari cu cheiţe şi cu mânere cu multe găuri. Patriarhul ia vata aprinsă şi o bagă cu foc în cutii şi lumina ţâşneşte prin găurile cutiilor şi apoi le încuie cu cheiţa şi ia cutiile de mânere, iar diaconii merg înainte şi havaşi (soldaţi) cu culioane roşii, ca protopopii şi cu bastoane de argint, care-l păzesc pe Patriarh şi merg prin mijlocul Bisericii cu vasele cu lumină şi strigă: „Veniţi de luaţi Lumină!" De la lumina Patriarhului mii şi mii de lumânări se aprind, că ţâşneşte pe găurile acelea ca razele soarelui.

Catolicii, ca să nu ia lumină de la noi de la ortodocşi, sunt 6 candele în dreapta şi 6 în stânga, catolicii iau din candelele din dreapta, iar armenii din stânga, iar la noi s-a aprins chiar pe Mormântul lui Hristos.

Lumina aceasta a învierii se aprinde numai la Pastile ortodoxe, la cele catolice nu se aprinde. Lumina sfântă s-a aprins în data de 14 aprilie 1974, în Sâmbăta de Paşti la orele 13,00. Când s-au aprins lumânările încep toacele cele de argint, clopotele cele făcute de Constantin cel Mare, sutele cădelniţe şi în glasul lor începe a se înconjura Bisericuţa şi a se cânta: „Învierea Ta, Hristoase Dumnezeule îngerii o laudă în ceruri..." când cântă atâtea coruri, în mireasma de tămâie şi în marea de flăcări, parcă nu mai eşti pe pământ, parcă eşti în cer şi nimeni nu s-a ars vreodată de atâtea lumini.

Această cântare, de la Vecernia Duminicii ţine până Duminică dimineaţa. Se cântă acum „Hristos a înviat!" în toate limbile pământului. Lumina este imaterială, timp de 2 minute dai pe faţă cu ea şi nu te arde. Lumina aceasta, ce vine singură din ceruri în Sâmbăta Paştilor este LUMINA CU CARE HRISTOS S-A COBORÂT LA IAD, cum zice Isaia: „Cei ce şedeau în întuneric vor vedea lumină mare". La noi a venit Iisus cel înviat, Duminica.

Iisus a predicat în Tad Evanghelia vreme de 33 de ore şi 3 zile, aşa scrie în penticostar. De Joi seara până Vineri seara e o zi, de Vineri seara până Sâmbătă seara o zi, de Sâmbătă seara până Duminică seara este o zi, aşa se calcula la evrei. De Vineri de la orele 15 până Duminică, Sâmbătă spre Duminică la orele 24 (12) sunt exact 33 de ore. Din Iad Iisus I-a scos numai pe cei ce credeau că Iisus va veni în lume, nu I-a scos pe toţi de acolo.

Clopotul cel mare de la Mormântul Domnului, făcut din aur, în Vinerea Sf. Paşti îl plânge pe Mântuitorul pentru că a murit, se trage

singur, rar şi cu jale, Bang, Bang. Grecii mi-au spus cum boceşte clopotul cel mare şi că se trage singur, iar când vine învierea, tot singur se trage şi sună foarte repede şi cu veselie şi le acoperă pe toate celelalte clopote. Uiţi că eşti pe faţa pământului. Vezi zeci de mii de lumini, care se duc spre căminele lor pe străzile Ierusalimului. În Ierusalim, lamagazine sunt un fel de căldăruşe cu sită deasupra şi cu fitil, pline cu untdelemn de măsline, ca un fel de candele. Pe acestea le aprinzi de la Sf. Lumină şi poţi să duci acasă Sf. Lumină. Acolo erau polonezi, bulgari, francezi, italieni, americani, englezi, oameni din toată lumea. În jurul Sf. Mormânt sunt scaune pentru ambasadori, fiecare ţară are un reprezentant, care vede Sf. Lumină. Eu am adus la Man. Sihăstria Sf. Lumină într-un felinar de acela şi candelele noastre ard din 1974 cu Sf. Lumină de la Mormânt

Când a fost părintele Petroniu la Sf. Mormânt, Sf. Lumină a venit aşa: Când s-a făcut rugăciunea pentru Sf. Lumină, deodată a venit un stâlp de foc şi s-a speriat toată lumea, a venit deasupra Sf. Mormânt s-a despicat în 3, un stâlp de foc a mers la Golgota, unul la Mormântul Domnului şi unul la Biserica Sf. Învieri. În trei stâlpi s-a făcut Lumina aceasta, căci nu vine în fiecare an la fel, aici sunt taine mari. De aici, ar trebui catolicii să se întoarcă la Pastile ortodoxe, dovada adevărului: Sfânta Lumină! Catolicii trebuie şase întoarcă la ortodoxia credinţei, căci au făcut mare greşeală când au modificat data Paştilor, după voia lor şi nu după voia lui Dumnezeu. Iată o minune, care de 2000 de ani se tot repetă, dovada învierii sigure a lui Iisus Hristos.

Dar ce să spună sectarii, că ei n-au nici Paşti, nici Crăciun, toate le fură de la ortodocşi?

Ortodoxia este singura credinţă mântuitoare, care îl mântuie pe omul creat de Dumnezeu!

2. SF. LUMINĂ SE APRINDE NUMAI LA ORTODOCŞI, MINUNEA ANULUI 1326

În anul 1326 erau trei sultanate turceşti, unul în Damasc, unul în Egipt şi unul în Babilon. Ce au zis turcii? Când vin creştinii la Ierusalim să serbeze Pastile să nu le dăm voie să slujească, până ce nu vor plăti taxa de 9.000 bani de aur, căci turcii nu cred în Hristos.

Patriarhul ortodox Ioachim n-a avut de unde să plătească suma pentru că creştinii ortodocşi erau puţini în Ierusalim şi doar 100 de preoţi, căci erau religii altele, de tot felul Dar sunt două străzi de armeni în Ierusalim, moşieri, bogaţi mari, ei au zis: Plătim noi taxa! Dar

turcii i-au întrebat: „De ce iese Sf. Lumină numai la ortodocşi şi nu iese şi la voi? Armenii au zis: Pentru că ortodocşii numai ei slujesc la Mormântul lui Hristos şi pe noi ne-au dat la o parte”. „Dar, dacă veţi sluji voi vă veni Lumina?” Noi plătim şi taxa – au zis Armenii – Lumina va veni la noi la Armeni!

Turcii au zis: „De nu iese lumina la voi o s-o păţiţi!” Noi îi scoatem pe ortodocşi din Mormânt – şi l-au luat pe Patriarhul Ioachim şi l-au închis în Mân. Sf. Sava, din Ierusalim, cu toţi preoţii…

A zis Patriarhul: Dacă nu ne lăsaţi să facem, slujbă la Mormântul lui Hristos, o să facem la Biserica Sf. Iacob, care este aproape de Mormânt, iar turcii le-au dat voie ortodocşilor la aceasta. Dar, turcii au pus de pază peste ei doi turci, generali de armată, ca să nu vină vreun creştin la Mormânt. Creştinii au început a plânge şi au zis că s-a supărat Dumnezeu pe ei şi I-a îndepărtat de la Mormântul lui Hristos, dar patriarhul le-a zis: „Nu vă temeţi, că are să se facă minune mare!”

Armenii ziceau, că Lumina la ei o să vină. Iar Patriarhul zicea, că de va vrea Hristos să iasă Lumina la ei n-avem noi ortodocşii ce face. Armenii au făcut slujbă şi ziua şi noaptea, dar n-a mai venit-Sf. Lumină. Turcii le-au zis: De ce n-a venit Sf. Lumină, că aţi plătit taxa? în acelaşi timp, ortodocşii făceau slujbă tocmai a doua zi, pe când răsărea soarele şi când a zis patriarhul: „Hristos a înviat!” un stâlp de marmoră din Biserica Sf. Iacob a crăpat şi a ieşit Sf. Lumină în vârful Stâlpului. Patriarhul a pus o scară şi au luat Sf. Lumină din vârful stâlpului şi în acest fel Sf. Lumina a ieşit tot la ortodocşi.

Generalul turc de pe vârful stâlpului, care păzea acolo pe stâlpi a strigat: „Cred în Hristos!” Celălalt general de lângă el i-a şi tăiat pe loc cu sabia’ capul, celui ce a strigat că crede în Hristos: Moaştele acestui general turc convertit şi martir al Sfintei Lumini le-am sărutat şi eu, sunt acolo în Ierusalim şi acest turc este martirul Sfintei Lumini.

Văzând turcii că Sf. Lumină a ieşit tot la ortodocşi, au pus un ciubăr cu murdărie înaintea uşii Sf. Mormânt şi fiecare armean trebuia să mănânce câte o lingură de murdărie şi în acest fel i-au spurcat turcii pe armeni. Anul 1326. De atunci a rămas o zicala: „Este bine să te duci cu armenii la Biserică, dar să nu mănânci cu ei, că ei caută să te spurce, aşa cum i-au spurcat turcii pe ei, când n-a venit Sf. Lumină”. Distanţa de la Sf. Mormânt până la Biserica Sf. Iacob unde s-a aprins Sf. Lumină este de 100 m. Stâlpul este fotografiat şi săpat din marmură fiind pus în Altarul Bisericii, Sf. Iacob. Aceasta este minunea cu armenii, din anul

1326. Generalul turc convertit şi martir al Sf. Lumini este pus în Biserica Sf. Iacob. & e aici se vede, ca Iisus Hristos numai o Biserică a întemeiat – pe cea Ortodoxă – aceasta este mântuirea lumii. Sf. Lumină este dovada sigură, că numai ortodocşii sunt pe calea adevărului pur al lui Hristos, drum ce duce sigur la ceruri.

3. VINDECAREA CU SF. CRUC3 A UNEI FEMEI ÎNDRĂCITE – IERUSALIM 1974

Femeia aceasta îndrăcită pe care am văzut-o la Ierusalim era de loc din Cipru şi au adus-o cu vaporul până la Haifa, iar de acolo au adus-o cu maşina până la Ierusalim. Cu ea era mama ei, mama soacră şi bărbatul ei. Femeia aceasta avea cinci copii, tot cu ea a mai venit şi sota bărbatului ei. Au adus-o pe femeie în vremea când se făcea slujba pe Golgota şi era lume multă. Femeia îndrăcită era legată cu lanţuri de mâini şi de picioare şi era pusă pe o năsălie şi o duceau 4 oameni. I se vedeau oasele la mâini şi la picioare, şi ca să nu-i rupă mâinile lanţurile au pus sub lanţuri cârpe.

Era o femeie negricioasă înaltă şi avea următoarele simptome; Bătea ca câinii, urla ca lupii, necheza ca şi caii, croncănea ca şi corbii, orăcăia ca broaştele, mugea ca vacile, aceasta, făceau dracii cu ea. Din Sf. Cruce astăzi se mai păstrează o bucată mare la Ierusalim, o bucată este la Athos, una la Roma şi una în Franţa.

În clipa aceea vine stareţul Sf. Mormânt, arhimandritul Danul, un om înalt cu barbă albă, care văzând starea femeii trimite pe un preot să-l aducă

Sf. Cruce din Mormânt. După ce s-a adus Sf. Cruce, armata a făcut cor don, ca să nu se îmbulzească lumea. Pe femeia bolnavă o ţineaunişte bărbaţi şi totuşi când a prins ea cu-dinţii de veşmântul ţinui preot 11-a rupt până jos.

Părul femeii era vâlvoi, iar ochii erau roşii ca şi sângele. Când venea Sf.

Cruce armata striga: Atenţie, atenţie! Când s-a apropiat arhimandritul cu

Sf. Cruce, 20 de oameni n-au putut-o ţine, bătea din picioare şi din mâini, răcnea, făcea nişte huiete gândeai că trece un tren. Ajuns cu Sf. Cruce, a zis preotul: Ţineţi-o bine! Iar când a atins-o pe femeie cu piedestalul Crucii pe fruntea ei, a sărit odată ca de 5 m în sus a căzut la pământ şi toţi ziceau că a murit.:

Vine un doctor din Franţa, îi caută pulsul şi a zis: N-a murit,

scoateţi-o din Biserică. Au dus-o pe femeie la Căminul Sf. Mormânt, aşa ca moartă, pe patul cu care au adus-o. După câtva timp s-a sculat singură şi a strigat: mamă! mamă! Dezlegaţi-mă că m-a dezlegat Mântuitorul! Mama ei a început a plânge cu cei de faţă văzând minunea. A dezlegat-o de la mâini şi de la picioare şi au pieptănat-o cu mare greutate – nu se pieptănase de multă vreme, fiind îndrăcită. văzut cea vindecată hainele ei, dar acelea erau haine pentru înmormântare şi a zis cea vindecată: mamă! mamă! Mi-ai adus haine de înmormântare, nu ştii că aici viaţa din mormânt a răsărit? S-a dus cea vindecată în Sf. Mormânt s-a pus lângă Altarul Mironosiţelor şi a început a plânge cu hohote, apoi preoţii au împărjăşit-o cu Sf. Taine şi au pus-o să stea la Mormântul lui Hristos 9 zile după vindecare, ca nu cumva să se întoarcă dracii din nou. Mama ei a întrebat-o de timpul când s-a făcut sănătoasă „iar ea a mărturisit cu glas tare şi public, zicând: „Când mă aduceau cu targa aceea preotul aducea Crucea lui Hristos, eu eram înfăşurată cu 7 balauri şi ei erau cu capul în gura mare, 7 şerpi mari. Când s-a atins Crucea lui Iisus de mine, cei 7 balauri dintr-odată s-au desfăcut de la mine şi s-au dus în văzduh şi am văzut o mână de pe Cruce, care s-a coborât pe capul meu şi când s-a atins mâna aceea de capul meu, pe balauri nu l-am mai văzut. Atunci am căzut la pământ, ca şi moartă.

Şapte draci au intrat în femeia aceasta şi acum au ieşit afară. Pe această vindecată o chema Silvana şi era din Cipru. După minune a venit un arhimandrit cu Condica de la Eclesiarhia mare, martor ocular la minune şi a făcut proces verbal: „Astăzi în anul 1974, orele… *, luna… ziua… cetăţeana Silvana Coroculi din oraşul LimâW, insula Cipru, s-a vindecat la Mormântul Domnului de boala cutare, prin atingerea de Crucea lui Hristos, drept pentru care au semnat patriarhul, preoţii şi arhiereii”… În această condică se trec zilnic vindecările făcute de Sf. Cruce la Mormântul lui Hristos. Anul vindecării acestei femei este 1974, dovadă că această cruce este puterea lui Hristos, este arma de alungare a dracilor. Crucea este arma prin care Hristos l-a biruit pe diavol şi-l biruie şi azi.

Sfânta cruce este adusă de împăratul Heracliede la Perşi împăratul Cosroe al perşilor la anul bila intrat în Ierusalim a omorât pe preoţi şi a dărâmat cele 18 mănăstiri zidite de împăratul Constantin cel Mare şi a luat cu el şi Sf. Cruce a Mântuitorului, cu toate veşmintele ce erau în

Ierusalim. Din această zi s-a pus post şi s-a dus armata şi i-a bătut pe perşi şi a adus la Ierusalim odoarele Bisericilor cu prăzi de război şi a adus şi Sf.

Cruce…

Împăratul a vrut să ducă Sf. Cruce la locul ei, aşa cum era îmbrăcat cu haine împărăteşti, fiind cu coroana de aur pe cap, dar fiind atât de grea se gândea cum a putut-o duce Mântuitorul. Văzând împăratul că n-o poate clinti din loc, fiind îmbrăcat împărăteşte, s-a resemnat, s-a dezbrăcat de hainele împărăteşti şi cu capul gol şi desculţ – la fel ca Mântuitorul – a început s-o ridice şi a văzut că aşa o poate duce. împăratul făcând Cruce cu metanie a zis: „Crucea lui Hristos, ajută-mi!” O ia pe umăr şi ajunge cu ea pe Golgota. Crucea avea înălţimea de 3 metri şi a pus-o iar la Mormântul lui Hristos.

Singura Biserică nedărâmată de perşi este cea de la Betleem, căci împăratul a văzut pe un crai îmbrăcat cu haine persane şi a zis: Fiindcă l-au pus pe unul din ei în acea Biserică să nu fie dărâmată. Sfânta Cruce a fost adusă de la perşi înapoi la Ierusalim în anul 626. Am fost apoi în Nazaret, unde am văzut atelierul lui Iosif, aici mi s-a arătat o scândură pe care Iisus a tăiat-o mai scurtă decât trebuie şi văzând Iosif că a greşit i-a zis lui Iisus: „Fiule, ai tăiat-o prea scurtă!” Iisus a prins scândura de un capăt şi a întins-o cu mâna dreaptă şi a lungit-o cât trebuia; atunci a văzut Iosif ce copil are!

Scândura se păstrează şi azi şi se vede pe unde a fost tăiată, dar este şi partea de la semn mai încolo, cea întinsă de Iisus. În Cana am văzut 2 vase în care s-a făcut apa în vin.

4. UN ARAB BOLNAV DE CANCER SE VINDECĂ LA MORMÂNTUL LUI HRISTOS

Ierusalim, 1974

Acest arab tânăr era bolnav de cancer şi gata de moarte, avea doi copii acasă, acum era în Spital la Tel-Aviv şi avea cancer în stare de metastază, avea şi maşină pe care o conducea fratele lui. A venit. fratele1 lui cu soţia bolnavului la el la Spital, ca să-l ducă acasă. Iar doctorii i-au spus soţiei: peste 3 ore moare, dar nu-i spuneţi lui!

Când a ieşit femeia cu el pe poarta spitalului a năpădit-o plânsul, căci avea acasă doi copii. Cel bolnav era îmbrăcat cu haine lungi până la pământ, că aşa poartă arabii, ca şi călugării parca-l văd. Când a văzut arabul că

1 plânge femeia, i-a zis: Ţi-a spus doctorul că mor? îi zice

bolnavul: „Să nu vă ierte Alah nici în veacul de acum nici în cel viitor, de nu mă duceţi la

Mormântul prorocului Iisus!” Aşa-l zic arabii lui Iisus! Dar ea îi zice: Cum să te duc? Ea ştia că sunt 120 km şi că moare pe drum. Iar el zice: „Eu cKiar de mor pe drum, tot acolo să mă duceţi! La Iisus să mă duceţi, că am auzit că Acela este Alah (Dumnezeu)”. L-au adus aici la Biserica Sf. Mormânt pe braţe, că nu putea merge pe picioare. L-au pus lângă piatra Mormântului, iar arabul a început a striga: „Alah, Alah, Alah”, adică „Doamne, Doamne.

Doamne!” De faţă erau mulţi mitropoliţi şi cardinali, apoi l-au lăsat să se închine. Arabul s-a pus în genunchi şi a pus fruntea sa pe lespedea Mormântului lui Hristos şi a început a plânge cu hohot, era în faţa morţii, toţi din jur au început a plânge, curgeau şiroaie de lacrimi din ochii noştri, nu puteai să nu plângi. Acum arabul striga aşa: „Alah Iisus, Alah Iisus, Alah Iisus” adică:

„Doamne Iisuse!” striga aşa cu lacrimi, multă vreme dar numai ce-l vedem deodată, că se scoală în picioare, începe să facă cruce cu mâna stângă, nu ştia cum să facă, vine un preot grec cu barbă albă şi-l învaţă cum să facă

Sf. Cruce cu mâna dreaptă, înainte era de religie musulmană. Acum plângea şi strângea în braţe lespedea Mormântului lui Hristos şi striga mai departe:

„Alah Iisus, Alah Iisus” şi înainte de a pleca de aici după vindecare l-au botezat preoţii pe el, pe soţia sa şi pe fratele său. Acum a urcat fostul bolnav la volan şi el conducea maşina spre casă. Pe acest arab îl chema Ahmed şi după ce a mers acasă s-au botezat toate neamurile în religia ortodoxă.

Această minune s-a petrecut tot în anul 1974 când am fost la Mormântul lui Hristos.

Aceste două minuni: cea cu Crucea originală a Mântuitorului şi cu acest arab vindecat de cancer le-am văzut eu cu ochii mei în anul 1974, arhimandritul Ilie Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria. Iată ce poate Crucea lui Hristos şi Mormântul lui Hristos. Aici se fac minuni zilnic, la mormântul lui Hristos, Iisus Hristos lucrează şi azi, după câtă credinţă au oamenii, atâta primesc de la El. Cine merge la Mormântul lui Hristos poate citi în Condica Mântuitorului aceste vindecări şi altele multe.

5. LA SFÂNTUL MUNTE ATHOS – ICOANE FĂCĂTOARE DE

MINUNI

Muntele Athos este Muntele Maicii Domnului, aici trăiesc numai bărbaţi călugări şi femeile n-au voie să viziteze acest Sf. Munte. Iată de ce! O. fiică a împăratului cu numele Pelaghia s-a îmbrăcat în haine de ofiţer şi a intrat în Sf. Munte până la mănăstirea zidită de tatăl ei. Şi numai ce aude un glas din Icoana Maicii Domnului: „Stai, femeie!" şi a căzut pe loc moartă. Nimeni nu ştia că e femeie şi aşa au dus-o acasă moartă.

Aici numai Maica Domnului petrece şi n-au ce căuta femeile!

La anul 1453, când au vrut turcii să ocupe Athosul, pe vremea lui Soliman paşa, ce au zis turcii? Haideţi să mergem acolo să vedem muntele sfânt al creştinilor, să vedem cum trăiesc acolo bărbaţii fără de femei; şi aceasta o doreau mai ales turcoaicele. Mă, dă-i lege internaţională! Dar femeile au zis: Noi ne îmbrăcăm ofiţeri! S-au îmbrăcat ofiţeri femeile, ca să nu le cunoască, au fost 43 de turcoaice îmbrăcate ofiţer. Cânta muzica şi mergeau spre Mănăstirea Hilandar a sârbilor, iar când au ajuns aproape de mănăstirea aceasta, numai ce a venit un vânt de la vârful muntelui a intrat în trupa turcilor şi n-a luat niciun bărbat, dar toate turcoaicele, cele 43, zburau pe sus. Turcii strigau: „Alah, Alah", dar cine dracul te-a pus să intri „în grădina lui Alah cu turcoaicele? Şi le-a dus vântul pe toate turcoaicele în Marea Egee şi le-a înecat pe toate. Soliman Paşa i-a pedepsit pe toţi turcii aceia, dar au rămas fără turcoaice că au zburat pe st's, că Maica Domnului le-a înecat pe toate în mare. Este pus acolo anul, luna şi ziua.

Maica Domnului are cea mai mare putere, că este Grădina ei. La Athos, Maica Domnului a predicat Evanghelia, întâi a predicat-o în Cipru unde era Lazăr episcop vreme de 30 de ani, şi chiar Maica Domnului I-a făcut lui Lazăr un rând de veşminte episcopeşti. Maica Domnului a predicat şi în Muntele Peonul împreună cu Ioan Evanghelistul, Sf. Maria Magdalena; şi Maica Domnului a spus că acolo vor petrece numai bărbaţi.

Sunt magazine la Athos fără vânzător, se vând cruciuliţe şi obiecte sfinte, dar de iei ceva fără bani, nu te poţi mişca de pe loc „nu te lasă Maica Domnului să furi.

Trăiesc aici 7 pustnici dezbrăcaţi complet, fără de haine şi nevăzuţi de oameni, pe aceştia îi hrănesc îngerii din cer şi sunt aleşi de Maica Domnului, din fiecare neam câte unul, unul fiind de neamul nostru românesc.

Mergând noi spre Mănăstirea Sf. Ana, erau patru studenţi din Venezuela pe care-i vedeam şi noi, erau metodişti (reformaţi), mergeau înaintea noastră. La un moment dat au ieşit pe o stâncă doi pustnici din dreapta noastră dintr-o peşteră cu bărbile mari, cu capul gol, tinerii ăştia cu aparate de fotografiat. Ei au pregătit aparatele să-i fotografieze, dar cei doi pustnici au făcut semn să nu-i fotografieze. Unul mai curajos apăsă pe declanşator, neascultând de pustnici. Numai ce aud: Vai, vai i-a sărit aparatul din mână. şi i-a secat mâna. Pustnicii au intrat în peştera lor, dar acest tânăr nu-şi mai putea ridica mâna. Aceşti tineri nu erau ortodocşi, ci anglicani metodişti, erau protestanţi. Le-am ajutat şi noi căci erau patru, şi-l duceau pe spate pe cel cu mâna uscată, dar cel paralizat răcnea, ei îl duceau câte unul şi erau pic de apă. Când am ajuns la Mănăstirea Sf. Ana i-a întrebat stareţul, ce aţi păţit? Ei i-au povestit, iar stareţul a zis: Aţi greşit nu trebuia să-i fotografiaţi, v-a pedepsit Dumnezeu. Ce religie aveţi? Suntem metodişti din Venezuela, sectari. Dacă credeţi în Hristo's şi vreţi să>vă faceţi ortodocşi, acum pe loc se face acesta sănătos, dacă nu, aici moare acest tânăr! Ei au zis: Ne botezăm pe loc toţi şi ne facem ortodocşi numai să se vindece acesta.

Mâna îi era umflată şi avea dureri groaznice cel ce fotografiase. Stareţul s-a dus în Biserică şi a adus piciorul Sfintei Ana, mama Maicii Domnului… Acest picior este în toc de aur până la şold. Avem sfinte Moaşte de la mama Maicii Domnului Sf. Ana, soţia lui Ioachim. Acest picior a fost adus de la Ierusalim la Athos. Stareţul i-a învăţat să facă Sf. Cruce, iar când a atins acel picior al Sf. Ana de cel bolnav, mâna i s-a vindecat pe loc. Atunci s-au botezat toţi în religia ortodoxă cei 4 protestanţi şi s-au făcut ortodocşi. Aceşti tineri au lăsat dolari la Mănăstirea Sf. Ana, ca să li se facă slujbă, pentru că de acum şi ei sunt ortodocşi. Şi au spus, că după ce vor ajunge acasă o să-şi facă şi familiile ortodoxe, din cauza minunii văzute cu ochii lor. Şi au zis cei 4: „Noi am auzit de credinţa ortodoxă, dar acum am şi văzut-o cu ochii noştri". Stareţul, după vindecare i-a Spovedit şi împărtăşit pe cei 4 şi i-a miruit. Şi au plecat în ţara lor!

Despre cei 7 pustnici ce trăiesc nevăzuţi de oameni şi hrăniţi de îngeri, ne povestea un pustnic, cum că, într-o zi când mergea încă cu un pustnic printr-o poiană, a auzit un fâlfâit şi când s-a uitat, unul zbura pe sus şi acela s-a pus în genunchi în poiană şi s-a făcut numai lumină în jurul lui. Ei s-au speriat şi am zis – spune bătrânul – vai de mine

acesta a venit din cer!

— El s-a îndreptat spre pustnicul în lumină şi i-a zis: „Blagosloviţi, binecuvântaţi!” cel din lumină i-a binecuvântat şi a zburat în altă parte. Acesta era unul din cei 7 pustnici. Când moare unul din cei 7, îl ia Maica Domnului pe altul în locul lui. Aceştia se hrănesc cu hrană, numai de la îngeri, nu mănâncă hrană pământească. Ei sunt cei 7 stâlpi ai lumii.

Cum s-a compus rugăciunea „Cuvine-se cu adevărat?”

În secolul *IV*, la Atţios, un călugăr se gătea să plece la Mănăstirea Protaton, iar ucenicul lui l-a întrebat: Avvo, cum să mă rog eu? Bătrânul i-a zis; Stai în faţa icoanei Maicii Domnului şi citeşte Psaltirea, câte 3 catisme şi apoi cântă aşa: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, carea fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe Tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu Te mărim!” şi zi aşa cât ai să poţi priveghea, până la miezul nopţii, apoi te odihneşte.

Tânărul călugăr, aşa a făcut, dar pe la miezul nopţii aude bătândân uşă: „Evloghite paterblagosloveşte părinte!” şi a intrat un tânăr frumos, cu baston de aur în mână. Şi acesta era Îngerul Gavriil, călugărul cânta, iar îngerul l-a întrebat: „Cum cântaţi părinte?” Iar el a zis, aşa cântăm: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii...”. Îngerul i-a zis: „La noi nu se cântă aşa”. „Dar cum se cântă?” întreabă călugărul. La noi secantă aşa: „CUVTNE-SE CU ADEVĂRAT SĂ TE FERICIM NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU CEA PURUREA FERICITĂ ŞI PREA NEVINOVATĂ ŞI MAICA DUMNEZEULUI NOSTRU” şi apoi se cântă: „Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii...”

Dar călugărul tânăr căuta să scrie. Îngerul i-a zis: N-ai niciun creion? N-am a zis el. Îngerul i-a zis: Du-te afară şi adu o lespede de piatră de marmură. S-a dus călugărul tânăr a adus o lespede de marmură şi a spălat-o cu apă din pârâu şi a zis el: Am adus-o părinte, dar n-am cu ce scrie. Îngerul i-a zis: Nu-i nevoie, şi îngerul a început a scrie pe marmură cu degetul şi mergea degetul prin marmură, cum ar merge prin ceară şi a scris aşa îngerul: „CUVINE-SE CU ADEVĂRAT SĂ TE FERICIM NĂSCĂTOARE de DUMNEZEU CEA PURUREA FERICITĂ ŞI PREA NEVINOVATĂ ŞI MAICA DUMNEZEULUI (NOŞTRU, CEEA CE EŞTI MAI CINSTITĂ DECÂT HERUVIMII ŞI MAI MĂRITA FĂRĂ DE ASEMĂNARE DECÂT SERAFIMIICAREA FĂRĂ STRICĂCIUNE PE DUMNEZEU CUVÂNTUL AI NĂSCUT, PE TINE CEA CU ADEVĂRAT

NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU TE MĂRIM!” şi mergea degetul prin marmură ea prin ceară moale şi a scris foarte frumos îngerul, iar dedesubt a scris aşa: „AICI AM SCRIS EU, GAVRIIL, MAI MARELE VOIEVOD AL PUTERILOR CEREŞTI!” şi a zburat şi nu l-am mai văzut.

Să te duci să vezi icoana asta şi dedesubtul ei marmura scrisă de degetul lui Gavriil arhanghelul. Icoana în faţa căreia a scris Gavriil se numeşte Axioniţa, adică, CUVINE-SE.

Icoane făcătoare de minuni la Athps şi în România

I. La Mănăstirea Ivir este icoana numită Portăriţa şi a doua tot aici ODIGHITRIA. Portăriţa, la anul 1004, 8 iulie a venit pe apă de la Constantinopol, cale de 430 km s-o vedeţi şi azi cum se schimbă la faţă din ceas în ceas. La Icoană sunt 5 candele de aur, fiecare de cel puţin 5 kg. Candela cea mai mare se învârte în cerc roată, iar după aceea ea singură face Cruce, dar nu te poţi atinge de ea, că te paralizează. Am întrebat pe cei de acolo, ce spune candela aceasta în mişcarea ei? Un părinte a spus: Va veni mai întâi o Cruce pe faţa pământului şi suferinţă mare.

Altă icoană făcătoare de minuni este Axioniţa.

Icoana; numită Cuc. uzeliţa – Marea Lavră, banul dat lui Cucuzel…

Icoana, -numită” Iconoama.

Icoana, Prodromiţa, de la Schitul românesc Prodromul.

La Vatoped avem, 6 icoane făcătoare de minuni: Pirovolitsa, Paramitias.

Eltiovritidos, Antifonitria, Estigmenis, Ctitorita. Aici la Vatoped am văzut şi

Brâul Maicii Domnului este pus într-un sicriaş de aur, este din catifea neagră şi are mii de cruciuliţe de aur pe el. A fost adus de Alexie Comnenul în secolul XII, cu un Sf. Potir de Taspis, potir ce are pietre de safir pe el.

Potirul (Paharul de Cuminecătură) este de 7 kg de aur cu care slujeşte odată la 100 de ani Patriarhul Constantinopolului. Este şi Icoana, Junghiata, unde se păstrează şi mâna celui ce a tăiat în obrazul Maicii Domnului cu cuţitul, într-un mic sicriaş.

Icoana, Acatist, de la Mănăstirea Cavsocalivitul.

Icoana, Apocalipsa, Sf. Ioan Evanghelistul, ia Mănăstirea Ivir.

Icoana, cu 3 martiri: Eftimie, Ignatie şi Acachie.

Icoana, Tricherusa – Cea cu 3 mâini, la Hilandar…

Icoana, Galactotrofusa, Hrănitoarea cu lapte, M.D. la Hilandar.

Icoana Făcătoare de Minuni de la Hilandar în care Iisus o ţine pe Maica Domnului după cap.

Icoana, Acatist, de la Hilandar.

Icoana, Papadichi.

Icoana Gherontisa, la Pantocrator.

Icoana celor 40 de Mucenici (9 martie.) la Xiropotamu. Tot aici se găsesc câteva bucăţi din Crucea originală a lui Hristos.

17 – La Zografu avem următoarele Icoane făcătoare de Minuni: Sf. Gheorghe, Acatist, Epacon usis, Sfântul Gheorghe cu degetul pe nas, Episcopul care s-a îndoit şi i-a rămas degetul lipit de nasul Sf. Gheorghe.

Icoana, Grabnic Ajutătoare, la Mănăstirea Dochiaru.

Glicofilusa, la Filoteiu.

Icoana, Maicii Domnului, făcătoare de Minuni de la Grigoriu.

Icoana, Sf. Pantelimon, de la Mănăstirea Pantelimon.

La Constamonitu 2 Icoane: Odighitria, Antifonitria.

Fiecare mănăstire are câte o icoană făcătoare de Minuni a Maicii. Domnului şi la fiecare Mănăstire sunt Sfinte Moaşte, părţi din trupul Sfinţilor. Am văzut mâna caldă a Mariei Magdalena de la Athos, la Mănăstirea Grigoriu. Nişte femei pe vapor pe mare au sărutat mâna Mariei Magdalena şi s-a adus acolo de un preot.

Am văzut mâna dreaptă a Sf. Ioan Gură de Aur cu care binecuvânta, la Filoteiu, acolo este capul şi mâna dreaptă a Sf. Ev. Luca.

La Mănăstirea Ivir sunt picioarele sfintei femei Samarinence în tocuri de argint

La fiecare mănăstire, când ai ajuns îţi pun pe masă, mai întâi moaştele, te închini la aceste moaşte (părţi din trupurile sfinţilor) şi apoi vezi Biserica şi Mănăstirea. La Ivir sunt 8 camere cu Sf. Moaşte şi o Evanghelie pe care n-o pot ridica 2 oameni.

La Sinai am văzut Moaştele Sf. Ecaterina, căreia I-a pus Iisus un inel în deget şi savanţii până azi n-au aflat din ce material este. La capul Sfintei este o lădiţă cu inele şi după sărutarea moaştelor ţi se pune un inel în deget. Pe capul Sfintei Ecaterina este o coroană de smarald, fiind fiică de împărat.

Am văzut aici la Sinai doi pomi îngrădiţi cu grilaj de argint, unul este rugul lui Moisi în care I s-a arătat Dumnezeu; celălalt este copacul. din care s-a luat toiagul lui Aaron, care a odrăslit şi a înfrunzit şi este o

mireasmă mare în jurul celor doi pomi. Rugul lui Moise are roade ca de argint, seamănă cu perele de aur, dar nu poţi să te uiţi la ele ziua. Niciodată rugul lui Moise nu rodeşte fructe cu soţ, ci face 43, 45, 73, este Simbolul Sfintei Treimi şi al Maicii Domnului, care a fost fără de soţ (bărbat)...

I-am întrebat pe călugări, ce fac cu fructele rugului şi mi-au zis, ca atf nişte tăvi mari de argint în care topesc fructele şi fac cel mai bun mir din lume. Ne-am dus noaptea să vedem fructele, ele erau ca nişte cărbuni aprinşi pe rug.

Am fost la stânca diii care a scos Moise apă, ne-am dus desculţi şi ne-am închinat.

Rădăcina rugului lui Moise a trecut pe sub grilaj şi oamenii ar vrea să sărute măcar rădăcina rugului, dar nu este voie.

Mănăstirea Sf. Ecaterina este din secolul IV după Hristos. Lângă Muntele Sinai trăiesc mulţi valahi (români) duşi din Dacia la anul 530 de împăratul Justinian al Bizanţului, păcat că acum vorbesc numai limba turcă.

Icoane făcătoare de minuni în România

Majoritatea Icoanelor Făcătoare de Minuni ne-au fost aduse de la Athos, din Grădina Maicii Domnului. Iată, care sunt aceste Icoane:

În Moldova: Icoana de la Mănăstirea Agapia, care a fost până de curând la fântână; Icoana de la Văratic, Icoana de la Mănăstirea Neamţ, pe spate are pe Sf. Gheorghe, Icoana de la Secu, care se schimbă la faţă. Icoana de la Sihăstria care ajută la vreme de secetă, Icoana Sf. Ana de la Mănăstirea Bistriţa, lângă Piatra Neamţ (tămăduitoare), cea de la Suceviţa – cea mai frumoasă, icoana de la Putna, de pe iconostas, Icoana de la Catedrala din Iaşi.

Iar la noi în Ardeal: Cea mai veche Icoană făcătoare de minuni este de la Man. Bodrog, anul 1177, a dezgropat-o un bou cu coarnele, se păstrează şi capul boului, mănăstirea este lângă Arad. Icoana de la Man. Nicula, lângă Gherla, icoana aceasta a Maicii Domnului la anul 1600 a plâns, Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Bixad lângă Negreşti Oaş, la 1691 a fost găsită în teiul de lângă Mănăstirea de azi, şi pe această bază s-a făcut Mănăstirea. Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Rohia, lângă Târgu Lăpuş adusă tot de la Athos. În Oltenia cea mai importantă este Icoana Maicii Domnului, de la Man. Dintr-un Iernii de lângă Râmnicu Vâlcea.

Mai sunt şi alte multe icoane, am amintit doar câteva. Avem şi Sf.

Moaşte la majoritatea Mănăstirilor din ţară.

6. BABILONUL DE IERI ŞI DE AZI

Prezentăm civilizaţiile ce au existat între Tigru şi Eufrat, unde a fost şi Edenul (Raiul). Multe nume a avut ţinutul acesta, dar a rămas numai unul, cel de Mesopotamia. Este nume grecesc şi înseamnă „pământul dintre râuri". Acest pământ se numeşte Irak, are 440.000 km^2, peste 13 milioane de locuitori, la nord are graniţă cu Turcia, la vest cu Siria şi Iordania, la sud cu Arabia Saudită, Kuweit şi apele Golfului Persic, iar la est cu Iranul. Populaţia 4/5 sunt arabi, restul sunt curzi şi alte naţionalităţi. Capitala ţării este Bagdad, circa 3500 km distanţă de Bucureşti şi 4 ore de zbor cu avionul, fără escală. La nord sunt munţii Kurdi stan ului, foarte sălbatici, iar trei sferturi din ţinut este stepă şi pustiu, circa 40.000 de palmieri primesc de la soare aerul supraîncălzit şi produc 80 % din exportul mondial de curmale. La nord de Mosur, dar mai ales la Kirkuh, aromele mirodeniilor se amestecă cu mirosul de petrol. Irakul este al 5-lea producător mondial de ţiţei. La sud, oraşul Basra, perla Orientului este cunoscut în toată lumea, sunt locuri de baştină a lui Simbad Marinarul.

Mesopotamia a fost cel mai misterios ţinut pentru europeni, din lume, că nu se cunoştea nimic până în timpurile moderne. Aici a fost faimosul oraş Babilon şi faimoasa cetate Ninive, Mosurul de azi, întemeiată de Nimrod, denumit vânătorul cel puternic din faţa Domnului. Ninive a fost capitala Imperiului asirian până în anul 612 înainte de Hristos, când cetatea şi întregul imperiu este distrus de mezi, un popor iranian şi de babilonieni. Aici este Urul. Aici la Babilon a amestecat Dumnezeu limbile oamenilor. Aici în Mesopotamia l-a creat Dumnezeu pe Adam, iar din coasta lui a zămislit-o pe Eva şi tot în Mesopotamia s-a aflat şi Raiul Biblic, e Raiul cel de pe pământ, pentru ca cel promis de religia creştină, nu l-a cunoscut nimeni încă. Singurul om, care a plecat şi s-a întors sănătos din Mesopotamia a fost rabinul Sefarghit Benjamin din Toledo. El a pornit la drum în anul 1160 şi după 5 ani de drum a ajuns la Bagdad, iar după 31 de ani, la anul 1173 a venit din nou în Europa. Tot drumul l-a făcut pe jos. De trei ori a scăpat de tâlhari, de 3 ori de holeră, iar odată de o furtună de nisip, în deşert. El a scris o carte despre Mesopotamia, editată abia în anul 1562

la Tstambul în ebraică şi în latină la Envers la anul 1502. Este cel mai remarcabil jurnal de călătorie. La anul 612 oraşul este cucerit de mezi. Strabon şi el a vizitat Mesopotamia cu 1165 de ani înainte de

Benjamin, deci cam în perioada naşterii lui Iisus Hristos, n-a mai aflat nimic de Ninive. Benjamin a descoperit

Babilonul…

Începem secolul al XVIII-lea. În anul 1814 Pietro de la Vale a ajuns în Mesopotamia, el a descoperit Babilonul. La 2 km de Babilon este turnul Babel. S-au descoperit obiecte cu scriere cuneiformă, dar abia în secolul al XIX-lea… Bota a descoperit palatul regelui Sargon al II-lea în anii 751 înainte de Hristos. A descoperit statui uriaşe, doi regi asirieni au luat drumul fără întoarcere al râului Tigru. Multe au ajuns la Paris şi Londra, Partea de sud de la Bagdad se numeşte Babilonia. La Babilon se găseşte şi a, zi cetatea cu turnul babel, ruine doar, acolo suntrâurile biblice Tigru şi Eufrat. Intraţi în Babilonul antic pe poarta zeiţei Iştar, opriţi-vă şi contemplaţi în stânga pomul cu mărul biblic, din care Adam şi Eva îmboldiţi şi înşelaţi de şarpe au mâncat din fructul acesta oprit, după care Dumnezeu i-a izgonit de aici din Rai. La început v-am spus, că aici a fost Raiul biblic, păşiţi în muzeu şi studiaţi harta anticului Babilon – apoi exponatele descoperite aici. Priviţi uriaşele ziduri şi străzi, apartamente, galerii, palate, fortăreţe şi mergeţi până la leul din Babilon, Opriţi-vă în partea nordică, în palatul Nabucodonosor şi veţi vedea încăperile străjilor, ale regelui, cu ziduri groase de 5 m, înalte de 15 m, cu creneluri, ruinele turnului din Babilon după care, nu strică o plimbare în partea de sus pe malul Eufratului, unde apele încălzite, tot vă mai răcoresc puţin.

7. BIBLIA ŞI VECHIMEA STRĂMOŞILOR ROMÂNILOR

Cronologie Biblică – Hronograf, Mân. Neamţ. 1837

După datele istorice actuale, neamul nostru, mai bine zis, strămoşii noştri au o vechime de vreo 2050 de ani, dar această vechime nu este bazată pe date biblice, ci pe diverse date istorice.

Vom reda mai departe o Cronologie, după Hronograful scris pe vremea lui Avraam, la anul 3360, după Creaţie, de către Caldei. Hronograful l-a

154, tradus în greacă Gheorghe Chedrinul din Constantinopol, la anul 1.000, iar în chirilică a fost scris din greacă la anul 1837. În acest Hronograf avem date foarte vechi despre strămoşii noştri, dar subliniez sunt data Biblice de unde se poate vedea valoarea istorică a Bibliei şi valoarea ştiinţifică.

Biblia – Sfânta Scriptură consideră timpul în felul următor: Anul 1 al lumii, este anul în care Adam iese din Rai, deoarece fiind în Rai,

timpul nu avea valoare, ceea ce este etern nu se poate trece în cronici. Noi vom considera istoria de la anul 1 până la Hristos. De la Adam la Hristos sunt 5508 ani.

Anul 1 – Adam iese din Rai, anul 1 al lumii – anul 1 după Creaţie

100 de ani a plâns Adam la Poarta Raiului, Nostalgia Paradisului.

La 15 ani după ieşirea din Rai, Eva naşte pe Cain şi Calmaca sora lui

La 30 după ieşirea din Rai, Eva naşte pe Abel şi Delyora, sora lui.

Între anii '300 – 400 Lameh îi ucide pe Cain şi pe slugă lui Lameh, vezi facere 4, 23.

Între anii '300 – 400 Eva îl naşte pe Set, care 40 de zile este răpit în Rai. Acum apare primul scris cu litere pe piatră.

Set moare în anul 1142 după cre aţie.

În anul 1488 după Creaţie Enoh este luat la cer de către Dumnezeu.

În anul 1642 după Creaţie se naşte Noe – Hronograf pag. 97.

Noe are 500 de ani când I se nasc trei fii: Sem, Ham şi Iafet, anul 2124. „Fiii lui Dumnezeu sunt urmaşii lui Set" (Fac. 6, 2). „Fiicele oamenilor sunt urmaşele lui Cain ucigaşul" (Fac. 6, 2).

Între anii 2000 – 2100 apar uriaşii (Fac. 6, 4) 27 aprilie după Creaţie, în anul 2243 începe Potopul (2200 – 2300).

Anul 2572, Noe împarte lumea fiilor să-i aşa: Fac. Cap. 10. Sem primeşte de moştenire Asia, Orient, Ierusalim. Ham primeşte de moştenire Africa, limba lor Ham-ham. Iafet primeşte de moştenire Europa.

Fiii lui Iafet: Gomer = Galatenii; Magog = Sciţii; Madai = Mezii; Tubal = Spania; Meşeh-Ruşii; Tiras-Tracii.

Fiii lui Ham: Cuş = Etiopia; Mitram = Egiptenii; Put = Troglodiţâi; Canaan = Cananeii.

Între anii 2600 – 2700 după Creaţie se naşte Nimrod uriaşul.

În anul 2800 de zideşte Turnul Babel, zidirea a durat 40 de ani, 71 de limbi s-au amestecat la Babilon. Lima a 72-a a lui Eber: Evreii, nu s-a stricat, ei n-au luat parte la zidirea turnului. Tatăl, Fiul şi Sf. Duh au amestecat limbile-Facere, cap. 11).

În anul 3312 după creaţie se naşte Avraam.

În anul 3.000 apare idolatria, prin împăratul Nin cu idolul Bel (Bal.).

În anul 3387 la vârsta de 75 de ani este Binecuvântat de Dumnezeu Avraam.

În anul 3412 la 100 de ani Avraam, Sara la 90 primeşte pe Sf. Treime.

În anul 3412 după Creaţie, Sodoma şi Gomora ard cu foc.

În anul 3412 lui Avraam 1 se naşte Isaac.

În anul.3487 Avraam moare, avea 175 de ani…

În anul 3507 moare Isaac, are 180 de ani (Fac. 35, 28).

În anul 3654 moare Iacov, are 147 ani (Fac. 47, 28). Iacov a stat în Egipt 17 ani.

În anul 3 637, începe robia egipteană.

L

Din anul 3638 până în anul 4068 timp de 430 de ani evreii petrec în robie.

În anul 4068 trec evreii Marea Roşie cu Moise.

Petrec în pustie 40 de ani, de la 4068 la 4108.

Moise moare la anul 4188, având 120 de ani (Deut, 34, 7).

josua Navi ia conducerea poporului evreu la anul 4188.

În anul 4268 de la Adam moare Iosua Navi, având 110 ani, Iosua24, 29V

În anul 4108 scrie. Moise cele 5 cărţi dictate de Dumnezeu: Facerea, Ieşirea, Numeri, Levitic, Deuteronom. Timp de 4108 ani lumea s-a mântuit fără Scriptură, având numai Sf. Tradiţie. Deci, Sf. Tradiţie este mai veche decât-ziua Sâmbetei cu 4108 ani. Ziua Sâmbetei numai cu Moise începe cu cele 10 porunci. La Ieremia 31, 31 zice Dumnezeu: „Iată vin zile – zice Domnul – când voi încheia cu casa lui lsrail şi cu casa lui Iuda legământ nou”. Legământul Nou este testamentul cel Nou, Ziua cea nouă este Duminica: Ziua când s-a creat lumea, Ziua învierii lui Hristos, Ziua pogorârii Duhului Sfânt şi Ziua Judecăţii celei din urmă.

În anul 4470 de la Adam zideşte Solomon Templul (Paralipomene 3, 1).

În anul 4912 de la Adam, templul este ars. A stat templul timp de 442 ani.

De la Adam la Hristos sunt 5508 ani.

Acum vom pune datele celorlalte cărţi, dar notarea va fi de la Hristos la acea carte.

Judecătorii, anul 722 înainte de Hristos, De la judecători la

Hristos sunt 722 ani.

Cărţile regilor anul 562 înainte de Hristos.

Paralipomene, 538 înainte de Hristos.

Ezdra, Neemia, 405 înainte de Hristos.

Estera, anul 528 înainte de Hristos.

Ninive cetatea cade la 612 înainte de Hristos.

Regele Mânase, 693 – 639 înainte de Hristos.

Profeţii mari:

Isaia – anul 722 înainte de Hristos.

Ieremia – anul 627 înainte de Hristos.

Iezechiel – anul 593 înainte de Hristos.

Daniel – anul 605 înainte de Hristos.

Profeţii mici:

Osea: Anul 730 înainte de Hristos.

Miheia: Anul 730 – 683 înainte de Hristos.

Naum: 612 înainte de Hristos.

Sofonie: 539 înainte de Hristos.

Zaharia: 520 înainte de Hristos.

Agheu: 520 înainte de Hristos.

Maleahi: 450 înainte de Hristos.

Cartea I Macabei: anul 175 – 125 înainte de Hristos.

Cartea II Macabei: anul 175 – 161: „Şi pe Menelau, capul a toată răutatea l-a scos nevinovat; iar pe nenorociţii aceia, care măcar şi la Sciţi de şi-ar fi spus pricina, s-ar fi slobozit nevinovaţi, pe aceştia I-a judecat spre moarte”.

(II Macabei 4, 47)

Cartea III Macabei: anul 221 – 214 înainte de Hristos.

De la Adam până la Hristos sunt 5508 ani. Iisus Hristos se naşte în anul 1 al erei noastre. De la Hristos până la noi sunt 1990 ani. Deci lumea are total de la Adam la anul 1990 după Hristos vârsta de 5508 + 1992 = 7500 ani.

În Biblie avem două menţiuni despre strămoşii noştri, care au fost sciţii şi tracii. Dacia noastră se numea Sciţia Maior şi Sciţia Minor.

În Cartea Facerii cap. 10, vers. 2, se vorbeşte despre strămoşii noştri: t Magog sunt sciţii noştri, iar Tiras sunt tracii a doua rădăcină a noastră. Menţiunea biblică e făcută la anul 2572 după Creaţie, când Noe împărţise lumea fiilor lui. Europenii sunt urmaşii lui Iafet, iar noi românii urmaşii lui Magog şi Tiras, sciţii şi tracii. În concluzie, de la noi

cei de azi de la anul 1992 până la Noe sunt 4928 ani, prin urmare vechimea strămoşilor noştri biblici este de 4928 ani. Nu cum spune istoria, că avem 2050 de ani.

A doua menţiune biblică este în cartea II Macabei, cap. *4*, vers. 47, pag. 1067 din Biblie, este vorba de Sciţi din nou, suntem în anii 175 – 161 înainte de Hristos, deci 1992 + 175 = 2167 ani. Deci, de la noi la a doua menţiune biblică sunt 2167 de ani. Aceasta este a doua menţiune biblică despre neamul-nostru, strămoşii noştri.

Suntem menţionaţi prima dată în Biblie „la anul 2572 – de acum până atunci, din anul 1992 până atunci sunt 4928 ani, aşa de vechi suntem.

A doua menţiune biblică, la cartea II Macabei 4, 47 este anul 175 î.e.n., de la anul 1992 la anul 175 înaintea erei noastre sunt 2167 ani. Iată două date biblice, care aduc dovezi în plus despre vechimea neamului nostru. Strămoşii noştri, sciţii şi tracii sunt din ramura lui lafet copilul lui Noe. Avem o vechime de 4928 ani. Iată cum aduce Biblia argumente istorice pentru înaintaşii noştri. Deşi Biblia n-are scop ştiinţific sau istoric, dar fiind o carte inspirată, insuflată de Duhul Sfânt dă date sigure referitoare la neamurile lumii. Istoria lumii se calcula înainte de Hristos şi după Hristos, iar Hronograful acesta aduce date precise, a fost scris pe vremea lui Avraam, la anul 3360 de către caldei, iar Gheorghe Chedrinul îl traduce în greacă, iar noi românii la 1837 în chirilică.

Cărţile notate cu anii dinainte de Hristos de la Judecători anul 722 î.Hr. şi până la Cartea Macabeilor le-am extras din Studiul Vechiului Testament, pentru Institutele Teologice, Buc. 1985.

8. CELE MAI MARI BISERICI DIN LUME – LUNGIMEA LOR

Biserica Sf. Sofia din Constantinopol (ortodoxă)
Constantinopolitana Divae Spphiae Ecclesia 109, 57 m
Biserica Sf. Isaac din Petersburg – U.R.S.S. (ortodoxă) 111,00 m
Ecclesia catedralis Westmonasteriensis – Londra 110,00 m
Bassilica Assisien Ş, Mariae Augustana 114, 76 m
Basilica catedralis Estergom (Ungaria) 118,00 m
Eclesia Lusitanae V.M. Pataviu 118, 50 m
Ecclesia Cathedralisb. M. Antverpiensis – Belgia 118, 60 m
Ecclesia Catholica Metropolitana Mexicana – Mexic 119, 55 m
Sanctissima Ecclesia Lateranensis – Roma 121, 84 m
Ecclesia Cathedralis S. Viti Pragae – Cehoslovacia 124,00 m

Basilica Sancti Pauli ViaOstensis – Roma 127, 36 m
Basilica Metropolitana B.M.V. Parisien – Franţa 130,00 m
Templum Metropolitana Hâspolen Sevilla – Spania 132, 04 m
Basilica S. Petronii Bononiae (Bologna) 132, 54 m
Primarium Templum Mediolanense, Milan – Italia 134, 94 m
Templum Catedrale Coloniense, Köln – R.F. Germania 134, 94 m
Ecclesia Cathedralis Rhemensis, Reims-Franţa 138, 69 m
Ecclesia Santisima Cordis Jesus, Bruxelles – Belgia 140, 94 m
Florentina Metropolitana, Florenţa – Italia 149, 28 m
Londonensis S. Pauli, Fanum, Londra 158,00 m
Templum Vaticanum, San-Pietro – Roma 186, 36 m

Cele mai mari Biserici din România sunt:

1. Catedrala Mitropolitană din laşi, 2. Catedrala Mitropolitană din Sibiu.

Catedrala Mitropolitană din Timişoara.

— Catedrala Sf. Nicolae din Oradea. Toate sunt ortodoxe.

APOCALIPSA 1. DESCOPERIREA FERICITULUI AGATANGHEL-ANUL 1327

Din Cartea „Hristmos" Descoperirea fericitului Agatanghel, de Zosima Pascal, tradusă în Mân. Neamţ, anul 1905.

Părintele Cleopa ne-a spus ce-şi mai aminteşte din această carte, care nu ştie unde a dispărut. Au fost două cărţi, aceasta din 1905 avea şi tâlcuirile vedeniilor, iar cealaltă – a doua – reda numai simplu vedeniile. Zosima Pascal a tradus cartea fiind la Muntele Athos.

Fericitul Agatanghel a văzut în insula Corsica o vedenie ca aceasta: Un vultur ieşea din mare, cu aripi de aur şi cu perle preţioase. Iar vulturul a strigat: „Agatanghel, Agatanghel..." Sfântul s-a speriat, dar glasul i-a zis:

„Nu te teme!". A ieşit sfanţul la marginea mării şi a văzut o hartă de piele, pe care era întreaga Europă, iar pe hartă erau litere mari, care arătau fiecare ţară, România – R, Grecia – G, Rusia – RS, Italia – 1, iată profeţiile referitoare la fiecare ţară:

Italia

„Am văzut o femeie, pe curva Sevastopi, care zicea: „Fost-am ţiitoarea unui împărat, dar mi-am pierdut fecioria". împăratul este Hristos, ţiitoarea este Biserica Italiei. În anul 1054 prin ruperea Bisericii catolice de cea ortodoxă şi-a pierdut fecioria dogmelor. A pierdut curăţia dogmelor originale ortodoxe. Mare păcat. Zice

Agatanghel: că după ce se va face împărăţie creştinească a răsăritului, va veni Papa de la apus şi se va uni cu Biserica Răsăritului şi se vor face una precum au fost şi mai înainte”. (Vezi „Sfârşitul Omului” pag. 48).

România *

„Am văzut 3 focuri pe o movilă înaltă pe Dunăre, un glas striga: Românie, Românie, sfârşitul necazurilor tale un 5 şi 50”, adică după 550 de ani. Vedenia are loc la anul 1327 + 550 ani = 1877, când România şi-a dobândit independepta.

Apoi am văzut un bou şi un leu.

Boul este mult răbdător, dar va scoate drepturile sale, anul 1916 biruinţă.

De când e ţara aceasta a avut numai de suferit, dar a răbdat ca şi boul, este boul de pe stema Moldovei.

— Leul este prea viteaz, se va ridica deasupra cocoşului (Ungaria). Cocoşul însă va scocioră ochii leului, I-a scociorât în 1940, ne-au luat Ardealul, dar Leul (Transilvania) a luat înapoi de la unguri Ardealul”.

„Şi atunci se vor duce toţi la dânsul din toate părţile şi îşi vor cere părţile ţărilor care au fost robite de alţi împăraţi, şi îşi vor lua locurile care le-au stăpânit alţii cu nedreptate, pentru că, zice: şi se vor întoarce fiecare la cuiburile părinteşti, că zice Sf. Metodie: şi boul va răgi, adică ţara noastră (România), care era de jaful tuturor. Aşijderea vor face naţiunile, şi îşi va lua părţile lor fieştecare. Că împăratul acesta aşa va fi de bun şi de paşnic, că va fi ca un tată al tuturora. România va lua toate hotarele sale! (Vezi „Sfârşitul Omului, pg. 12).

Ungaria

„Amărâtul de cocoş (Ungaria) se retrage în ţara lui şi nu mai cântă altul niciodată”. Nu va mai cânta Ungaria în România niciodată.

Germania

Spune profeţia, că va veni înapoi la ortodoxia la care a fost mai kiainte de a ajunge protestantă. Şi Biserica romano-catolică se va întoarce la ortodoxia răsăritului.

v Rusia

Am văzut 4 stâlpi… Am auzit un glas; „Rusie, Rusie, sora mea iubită, unde este buna ta credinţă? De ce ai acut din Biserici grajduri? La tine va străluci făclia cea adevărată (ortodoxia), vei fi mult mai iubită la urmă, mai mult decât dintâi”. 70 de ani Biserica Rusiei a fost prigonită 1917 – 1987, iar acum s-au terminat cei 70 de ani de

prigoană, după cum au profeţit sfinţii ruşi: Serghie de Radonej, Sf. Serafim de Sarov, Sf. Tihon. de Zadonsk şi alţi sfinţi ruşi.

Cartea aceasta „Hristmos”, descoperirea fericitului Agatanghel, 1327, a avut-o părintele Cleopa de la Sihăstria înmâna lui. Părintele Cleopa nu mai are această carte. Exemplarul 2 fără tâlcuirea vedeniilor este la Mănăstirea Neamţ. Cele de mai sus părintele Cleopa le mai ţine minte.

Părintele Cleopa l-a întrebat pe Paisie tot de la Sihăstria, când a citit cartea:

Ce înseamnă părinte Paisie un 5 şi 50 adică 550? Iar părintele Paisie I-a spus, că sunt 550 de ani de la vedenie, până la 1877, când s-au împlinit acestea”.

Fiindcă veni vorba de cărţi vom reda mai jos câteva date despre cele mai valoroase cărţi de la mănăstirea Sihăstria. Părintele Cleopa posedă următoarele cărţi în chirilică: „Paza celor 5 simţiri”, „Hronograful” lui Gheorghe Chedrinul „Dogmele Bisericii ortodoxe” de Atanasie de Păros, pe care le-am transcris pe româneşte, apoi mai are „Proschinitarul de Ierusalim”, „Tâlcuirea Psaltirii” – majoritatea cărţilor le are în chirilică.

Redăm mai jos câteva însemnări de pe cărţile din biblioteca Mănăstirii:

Proloage, vol. II în româneşte, Despre Ambrozie al Milanului.

Proloage, vol. II, în româneşte, Vieţile Sfinţilor din luna Dec.

— Ianuarie, nr. Înv. 155. Aici am aflat Minunea Sf. Nicolae cu covorul vândut săracului.

Iată aici în acest volum un cuvânt al Avvei Pamvo despre călugării de la începutul Bisericii – zice Avva – vor fi mari trăitori, neavând cărţi. Cei de la mijlocul veacurilor vor fi mari trăitori şi vor avea cărţi. Cei de la sfârşitul lumii vor pune cărţile pe geamuri, se vor uita la ele, dar nu le vor practica.

Se vor mântui şi din aceştia la sfârşit, de vor răbda durerea ce va veni peste ei. Aici este şi viaţa Sf. Spiridon.

Proloage, vol. I, pe septembrie, octombrie, şi noiembrie. În 4 septembrie se spune că Moise a fost îngropat de Mihail Arhanghelul, în anul 1485 înainte de Hristos. În 13 nov. Sf. Ioan Gură de Aur, călugăr fiind vindecă pe unul cu ochiul scos şi pe unul cu pecingine pe obraz. Pag. 195, în 16 Nov. Avva Pamvo vorbeşte despre sfârşitul creştinilor. Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Preotul, Heruvim eşti, să nu te uiţi des

înapoi, ci l, a cer, nu bea!”

Chipuri de călugări îmbunătăţiţi din mănăstiri nemţene, vol. I, pag. 1, Sf. Teodora de la Sihla, pag. 192 – Gherasim Ilie, fratele părintelui Cleopa, viaţa lui, când s-a îmbolnăvit n-a vrut să cheme doctorul, mai bine să pătimească pentru păcatele sale şi apoi moare; preferă cerul în locul pământului. Pag. 150 – Viaţa Arhim. Ioanichie Moroi, cel mai mare stareţ al Sihăstriei, care l-a călugărit pe Cleopa.

Chipuri de călugări îmbunătăţiţi din mănăstiri nemţene, vol. II, pag. 99, Viaţa pictorului Irineu Protcenco – 1888 – 1953. În cimitirul mănăstirii apare Schimonahul Irineu Protcenco. Cimitirul Sihăstriei este înconjurat de brazi, frumos aranjat, cântă păsările pe marginea-rângului, iar pe mormântul lui Protcenco scrie:

SCHIMONAH IRINEU PROTCENCO

1888 – 1953

„Aici în margine de crâng
E numai pace şi tăcere.
Şi toate păsările-ţi cânt
Pân’la obştească înviere” – Inscripţie pe Cruce.

Protcenco este încă inegalabil în pictura românească, prin pictura din Paraclisul mănăstirii, iar deasupra uşii a rămas neterminată, murind acesta.

Când picta era tot timpul în post şi nu primea pe nimeni să privească la el când lucra. Cele două mai frumoase lucrări l-au fac ut mare, mai bine zis trei: Iisus legat ia stâlp cu cunună de spini „Maica Domnului înlăcrimată, care a fost pictată după ce I s-a arătat Maica Domnului şi I-a arătat cum s-o picteze. Şi Dulcea sărutare. La mormântul lui Goga de la Ciucea, creştin, mare, poet al pătimirii ardelene, unde azi a adus soţia lui o Biserică de lemn este o inscripţie frumoasă. La Ciucea este şi o bibliotecă foarte bogată pe care am văzut-o toată acum în anul 1986, unde doarme Goga este un mic Paraclis, iar afară un Mozaic cu învierea lui Hristos, aşa mor poeţii români creştini. Mozaicul are 4 m înălţime, iar jos scrie:

„Jur-împrejur e largul, care cântă, E soare-n cer, e sărbătoare sfântă, şi-n vreme ce mi-a amuţit pământul Fiorul păcii-n suflet mi se lasă. Eternităţi îmi flutură veşmântul!”

Să nu uităm, că Goga a făcut mult bine Bisericii Ortodoxe Române Orădene, actuala reşedinţă episcopală, datorită lui Goga*> avem. Protcenco a pictat, iar Goga a cântat în versuri dulcele fior al

credinţei.

Ava Siluam, Sf. Munte Athos, scrieri.

Marcubeza, Urme româneşti înrăsăritul ortodox, nr. Înv. 222, La Sinai sunt menţionaţi valahii (românii) ce au fost duşi acolo de împăratul Justinian în anul 530.

Viaţa duhovnicească în Mănăstirea Sihăstria.

Istoria filosofiei creştine, de prof. univ. N. Ştefănescu

Vieţile Sfinţilor, Mân. Neamţ, anul 1811, inv. 277, de la pag. 262 – 272 sunt 2 omilii la Naşterea Mântuitorului.

Les Peres du dessert – J. Bremond, inv. 1229.

Les Peres du dissert, Nr. Înv. 1230 vol. II. &

Lapartedudiable, Denis Roujment, 1944, nr. inv. 1226. Les Regles monastiques, S. Basile, nr. inv. 1278.

La Sainte Vierge, aici e Matariehul pag. » 30 – 40, arbre de Vierge, iar la pag. 8, Le Voile de la Vierge Catedr, Ghartre, nr. inv. 1207.

Apologetica creştină, Rojdestvenski, nr. inv. 357.

Apologetica, de I.G. Savin, nr. inv. 345.

1 L'asprit de la Liturgie, R. Guardini, Liturghia este un joc divin – zice autorul – trupul este condensarea sufletului, iar sunetul condensarea trupului, nr. inv. 1231.

Nichifor Crainic, Curs de Istoria Literaturii bisericeşti şi religioase moderne, nr. inv. 373

Vieţile Sfinţilor pe toate lunile. În cartea de la nr. 11 de mai sus este o notiţă importantă: Un călugăr, toată viaţa lui trăia închis, iar celui ce-i aducea mâncare i-a spus: Să ştii că peste 50 de zile mor. Vine episcopul să-l vadă de ascultă şi-l face preot. Iar călugărul îi zice: „Fiindcă mor fă-mă preot, iar de mai trăiam nu primeam, că prea mare este, preoţia".

2. DESPRE SECTARI

Păcatul trecerii oamenilor la sectari este foarte mare, este un păcat împotriva Duhului Sfânt, n-are iertare nici în veaculde acum, nici în cel ce va să fie. De nu se vor întoarce la Biserica Ortodoxă sectarii sunt pierduţi! Biserica este mama noastră ea ne-a născut prin apă şi prin Duh, căci I-a spus Iisus lui Nicodim: „De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh nu va putea intra în împărăţia Cerurilor" (Ioan 3, 5).

Este un eres, o sectă numită „penticostali", am fost la aceştia la casa lor de rugăciune la Vicovul de Sus, la Straja, că ei ziceau că au dreptul de a boteza cu Duhul Sfânt. „Cine v-a spus vouă aşa ceva, de ce

atâta mândrie în capul vostru? Căci botezul cu Duhul Sfânt nu se cere la creştini, acesta numai Apostolii l-au avut, care a venit în limbi de foc şi le-a dat Apostolilor putere să vorbească în toate limbile şi să facă minuni şi să învieze morţii. Deci, pentru noi este rânduit botezul cu apă şi cu Duh Sfânt".

Sectarii sunt ramuri. rupte de la Biserica lui Hristos. La Efeseni se spune, că noi suntem Biserica lui Hristos şi mădulare în parte, pe unul l-a pus Dumnezeu Apostol, pe unul pro. roc şi altele, fiecare suntem mădulare ale Bisericii, nu că noi suntem Biserica, ci mădularele Bisericii, BIS – erica Universală este Trupul lui Hristos. Iisus a spus cătoată viţa care rămâne în El aduce roadă, iar care nu rămâne în El se taie şi se aruncă în foc.

Cu omul sectar atâta ai voie să vorbeşti: odată şi de două ori (Tit 3, 10) şi apoi să-ţi fie ca un păgân şi vameş. Sf. Ioan Evanghelistul zice, să nu-i primim în casă, nici ziua bună să nu le dăm. Sectarul spune: Uite ce scrie aici şi omul crede; aşa spun baptiştii, penticostalii şi toţi sectarii, dar n-avem voie nici să vorbim cu ei, n-avem voie să-l primim, nici să mergem la adunările lor. La adunarea lor mergi, numai dacă încerci să tragi pe cineva de acolo. După canonul 9 şi 34 al Sinodului de la Laodiceea şi Conoanele Apostolice „Este oprită mergere-a creştinilor la cimitirele lor şi la adunările sectarilor, ereticilor" Canonul 45 Apostolic, din anul 50 de la Ierusalim, „Preot, diacon, creştin, care se roagă cu ereticii – sectarii să se afurisească (blesteme), dacă a slujit cu ei să se afurisească (Preotul)" să se scoată din preoţie. Canonul 46 apostolic spune: „Episcop, preot, diacon, care botez sau jertfii ia de la ereticii sectari să se „caterisească" să i se ia preoţia", cu atât mai mult cad sub blestem creştinii ce merg la ei...

Cum să ne purtăm cu sectarii?

„De omul eretic (sectar) după întâia şi a doua mustrare depărtează-te" (Tit 3, 10). Pe omul sectar după mustrare îl părăseşti şi-ţi este ţie ca un păgân.

Când este vorba să-l ajuţi pe fratele tău, ajuţi pe orice om din lume, e în boală, se îneacă dă-l mâna, e în primejdie ajută-l, dar când este vorba de credinţă îl urăşti, căci ei sectarii urăsc adevărul. Hristos a zis: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa!". Iar în psalmul 138 se spune: „Pe cei ce Te urăsc pe Tine, I-am urât" şi zice Psalmul: „Cu ură desăvârşită l-am urât pe ei, căci neprieteni mi s-au făcut mie". Pentru că ei urăsc adevărul n-avem voie să-l iubim. În privinţa credinţei nu discutăm, îi

spui aşa: „Mai, eu discut cu tine cel mult odată, de două ori, pe urmă îmi eşti păgân şi vameş!”

Ei zic, că sunt fraţi cu noi. Eu nu sunt frate nici cu lupul, nici cu câinele, /nici cu porcii, nici cu lupii îmbrăcaţi în piei de oaie, nici cu leii, nici cu vulpile, eu sunt prieten numai cu oamenii, voi sectarii nu sunteţi oameni. Voi sunteţi draci fără de coarne, că voi căutaţi să distrugeţi Biserica şi să-i rupeţi pe oameni de la ea, ca să-l duceţi în iad. Măcar dracii au coarne, iar voi nu aveţi deşi faceţi ca ei.

Când am discutat aici, vine un predicator baptist din Piatra Neamţ, cu două autocare de baptişti. Era Vineri, când nu aveam vreme să vorbesc cu oamenii, căci Vinerea îi spovedesc pe călugări. Vine la mine o femeie bătrână: Părinte, soţul meu a înnebunit acum la bătrâneţe a trecut la baptişti şi-l tâmplar. Eu zic: Adu-l încoace! Nu vrea să vină; a zis că vine numai cu predicatorul, care I-a făcut baptist pe el. Acest predicator a atras la el vreo 50 de familii, ei vin cu dolari, cu fonduri să cumpere oameni.

I-am zis femeii: Să vină cu predicatorul de vrea, eu sunt bucuros! Mă duceam la Spovedanie, vine femeia către mine: Părinte, vine soţul meu, uite acela e predicatorul, aieştea sunt toţi baptişti!

Le-am spus călugărilor, că-l Spovedesc mâine, eram cu Crucea, cu Felonul şi cu Epitrahilul şi mă duc la chilia mea să văd de vin acolo. Numai ce-i văd, că au intrat pe sală toţi. Vine şi omul cu femeia, cu şeful baptiştilor, avea un doctorat la Londra, iar celălalt în Austria, doctoratele lui, două în răutăţi!

Îi poftesc pe scaun şi-l întreb cine sunt: Suntem baptişti, eu am făcut studii în Anglia.

— Am întrebat: De ce aţi venit dumneavoastră la noi? Am venit să-ţi arăt adevărul!

Dar eu am zis un cuvânt mai puţin politicos: Mi se pare că ai venit să înveţi pe popa carte.

Am să tl învăţ, a zis el.

Îi zic eu: Cum să mă înveţi tu pe mine adevăruj, când tu propovăduieşti minciuna. Adevărul este o singură linie, nu pot fi două adevăruri. Hristos a spus: „Eu sunt adevărul!”. Cum poate să fie adevărul şi la dumneata şi la mine? ţa tine nu poate să fie adevăr, căci Biserica este de 2000 de ani, iar voi aţi ieşit ca ciupercile după ploaie. Toţi aveau Biblii de ale lor în mână. Ia să vă întreb eu pe Voi: Câţi ani au fost de la începutul lumii până la potop?

Se uită predicatorul la mine şi zice: Au fost 1500!

Zic eu: Prost ai răspuns, au fost exact 2243 de ani. Iar el a zis: unde scrie? Căci în Biblie nu scrie.

Iată aici Hronograful lui Gheorghe Chedrinos, care este tradus de pe limba caldeilor de pe timpul lui Avraam!

Câţi ani au fost predicatorule de la Adam până la Avraam? Ei n-au Sfânta Tradiţie, vor să zboare cu o aripă şi să meargă pe un picior. Îi spun eu: Au fost exact 3487 de ani.

Ia să-ţi spun eu: de la Adam şi până la ieşirea poporului evreu din Egipt

câţi ani au fost, predicatorule? îi zic eu: Au fost 4068 ani. În anul 4108 se dau cele 10 Porunci pe Muntele Sinai. Ia să-mi spui unde era atunci Scriptura în care crezi? Unde era, mă? Cu ce s-a mântuit lumea 4108 ani? Că nu era

Biblia voastră atunci?"

Zice el: A fost ceva…

Ce este acel ceva, de la zidirea lumii şi până la Moise? Se uitau unii la alţii…

Măi hoţule, nu te da după deget, ci spune cum îl cheamă pe acest ceva? Tot zicea că a fost ceva… vedeţi aşa vă îmbată de cap, aşa vă înnebuneşte, mă tu eşti predicator, mă mincinosule. Spune mă: A fost Biblia de la zidirea lumii până la Moise? N-a fost, dar a fost ceva, ai venit acasă la mine ca să-mi spui că a fost ceva, dar nu-mi spui cum îl cheamă *pe* acel ceva. Ce a fost?

Apoi – a zis el – a fost o tradiţie.

Dar vezi că se numeşte Sfânta Tradiţie, că s-a trimis prin viu grai. Ai văzut cu ce s-a ţinut credinţa timp de 4108 ani, prin grai viu din tată-n în O

Vezi că Biblia vine după 4108 ani, dar Biblia n-a scris tot. Ai văzut că rădăcina

Bibliei este Sfânta Tradiţie* ai văzut, că voi baptiştii şi toate sectele acestea protestante mergeţi cu un picior şi zburaţi cu o aripă şi nu se poate aşa?

Sfânta Tradiţie este prin viu grai şi apoi, oare Scriptura s-a scris toată?

Numai un rezumat din cele ce au fost transmise din Tradiţie acestea s-au scris. Pentru ce? Pentru că Moise a scris mai pe scurt istoria lumii, în Muntele

Sinai. Îl auzi apoi pe Sf. Ioan Evanghelistul; că spune: „Sunt încă multe altele pe care le-a făcut Iisus, care de s-ar fi scris una câte una, nici în lumea aceasta n-ar fi încăput cărţile ce s-ar fi scris”. De la moartea lui Hristos, înviere şi înălţare şi până la anul 42 când s-a scris prima Evanghelie de ce s-au folosit creştinii, căci Iisus n-a scris nimic? Din Sfânta Tradiţie, din gura

Apostolilor s-au scris în Evanghelie numai cele de cuviinţă, ca să le ţină minte oamenii şi să le fie de folos.

Măi, predicatorule, ştii tu când s-au scris Evangheliile? Evanghelia de la Matei s-a scris în anul 42 după Hristos. A lui Marcu la anul 44, a lui Luca la anul 48, a lui Ioan la anul 65 după Hristos, iar ultima carte a Scripturii – Apocalipsa a scris-o în insula Patmos, Ioan Evanghelistul, la anul 96 după Hristos. Deci între anii 42 – 96 s-a scris tot Noul Testament. De la anul 33, 3 luni şi 20 de zile anul morţii lui Hristos până la anul 42 sunt 9 ani, vreme în care n-a fost Noul Testament, ci doar Sfânta Tradiţie despre Hristos., în Vechiul testament 4108 ani s-a folosit lumea de Sf. Tradiţie, iar în Noul Testament, vreme de 9 ani, vezi că Sfânta Tradiţie este întâi şi apoi Scriptura?

Apoi, alta, unde era Sâmbăta voastră, măi predicatorule, atâtea mii de ani? zice el: Avraam a păzit poruncile!

Care porunci? – i-am zis eu. Scrie undeva ca Avraam a ţinut Sâmbăta? Arată-mi scris în Biblie, cutare, la Geneză că a ţinut Sâmbăta. Sâmbăta s-a pus zi de odihnă, când? Când au ieşit evreii din Egipt în anul 4068 şi au ajuns în pustia Sinai, prima dată când le-a spus Dumnezeu aşa: „Coaceţi ce aveţi de copt azi, frigeţi ce aveţi de fript azi, căci mâine este zi de odihnă” de-abia atunci la Ieşire se spune că a pus Dumnezeu Sâmbăta şi Sâmbăta n-a pus-o pentru toate popoarele, ci numai pentru evrei: „Amintire că aţi fost robi în Egipt şi v-am scos cu mână tare şi va fi legătură veşnică între Mine şi tine Israile” nu pentru toate popoarele. Când a venit Ezdra să zidească Ierusalimul au venit şi celelalte popoare să le ajute la zidirea Ierusalimului şi le-a spus Ezdra şi Neemia: „Voi n-aveţi făgăduinţă şi n-aveţi Sâmbătă dată de Dumnezeu, noi avem Sâmbătă dată de Dumnezeu nu voi şi de aceea nu veţi zidi împreună cu noi!” Vezi că popoarele n-au avut Sâmbătă.

Dar oare au spus prorocii, că au să vină popoarele la credinţă şi au să aibă zi de sărbătoare?

Da!

Unde scrie, a zis predicatorul?

Ia caută la Ieremia 31, 31: „Şi alt Testament voi încheia cu casa lui Israel, nu ca cel ce l-am încheiat pe Mantele Sinai şi altă zi de sărbătoare voi rândui poporului Meu”. Ai văzut că ţi-avem nevoie de sâmbătă, zice Apostolul Pavel, către Coloseni: „Nimeni să nu vă învinuiască pe voi pentru ziuă nouă, sau sărbătoare sau sâmbătă, cele vechi au trecut, toate s-au făcut noi!”. Că mutându-se preoţia s-a făcut legii mutare şi înnoire. Deci, ziua evreilor a fost Sâmbăta, iar a creştinilor este Duminica.

Ai văzut că Legea Veche şi Scriptura are ca rădăcină Sfânta Tradiţie. Auzi ce spune Apostolul Pavel către Tesaloniceni: „Mă bucur de voi, că aţi ţinut predicile (Tradiţiile)” (II Ţes.) – I-afn zis predicatorului: Măi băiete, aici este o stână de oi, dar intrând în stână aţi dat peste un câine rău, voi sunteţi lupi îmbrăcaţi în piei de oaie, la turma asta să ştiţi că eu am fost cioban, acum eu sunt câinele mănăstirii acesteia, dar de veţi sta de vorbă cu stareţul, atunci veţi vedea voi! Aţi crezut că la stâna asta nu-I niciun câine rău, iaca s-a găsit un câine. La urmă a zis predicatorul: Aşajie socotiţi pe noi? Dar scrie, că-l vei iubi pe aproapele tău?

Dar voi sunteţi ap roapele meu? Pe eretici, sectari, Scriptura nu-I numeşte oameni, ci câini, porci, vulpi, lupi îmbrăcaţi în piei de oi, lei însetaţi, pui de vipere, aşa sunteţi voi, cum să-l iubesc eu pe aceştia? Dacă-l aşa – zice predicatorul – plec!

Trebuia să nici nu vii, nu putem iubi lupii, noi îi iubim pe oameni. Tu fiind lup am nevoie să te alung până nu te-oi mai vedea pe la stână. După ce am discutat, numai văd, că s-au dus la Biserică mai mult de jumătate din baptişti – era zi de post, Vinerea – şi au luat anaforă şi şi-au făcut cruce oamenii, dar oamenii au spus: Câte zile avem noi nu mai mergem după predicatorul acesta, care ne-a rătăcit. Iar bărbatul acelei femei, când a văzut că el nu poate răspunde la întrebări, zicea: Ce-ai spus, predicatorule: Că Biblia este de la începutul lumii, vezi că 4108 ani nu a fost Biblie?

A mers bătrânul acasă şi n-a mai mers la adunarea lor şi i-a zis predicatorului, că de mai vine la casa lui îl loveşte în cap.

Au mai venit pe la mine Iehoviştii – cei mai răi dintre secte – ei sunt alimentaţi cu fonduri jidoveşti din America şi vor să întemeieze împărăţia lui Iehova şi să-L dezbrace de Dumnezeire pe Hristos. Vine la mine o femeie, cu o haină toată plină de sânge. Părinte, au omorât pe

băiatul meu Martorii lui Iehova. Băiatul lucra la fabrica 8 Martie din Piatra Neamţ şi erau acolo 12 Iehovişti cu băiatul femeii, unul venind pe la mănăstires-a lămurit şi a început a-i combate. Dar ei, pe cel ce-i combate îl omoară. În ziua de Paşti, mergând acceleratul Bicaz-Bucureşti – i-au zis iehoviştii, băiatului aceluia: Hai să ne plimbăm – şi cum mergea acceleratul l-au aruncat pe băiat sub roţile lui şi l-au onjorât. Era copilul familiei Oc. hiană din satul Bârsăneşti, judeţul Bacău.

Luther era tata sectarilor din lume. Luther un călugăr de 120 kg, catolic, se căsătoreşte cu o călugăriţă Ecaterina şi apoi face protestantismul. A păţit şi el cu călugăria, ca şi vulpea cu strugurii, ca văzând Vulpea că struguriis dulci şi buni, dar îs sus şi nu-I putea ajunge a zis vulpea, că-s acri şi nu-s buni. Aşa a păţit Luther cu călugăria, a zis că nu mai trebuie călugări, văzând că a căzut el din călugărie, a desfiinţat monahismul – mare păcat! Mama lui Luther a fost de origine catolică, ca şi Luther la început, iar într-o zi după ce Luther s-a lepădat de catolici şi de călugărie şi-şi – a făcut sectarismul lui vine să-l întrebe: „Fiul meu, ce zici tu, să mă las de catolici şi să mă fac şi eu protestantă ca tine?” Luther I-a răspuns: „De vrei să trăieşti uşor şi să mori greu fă-te protestantă ca şi mine, dar de vrei să trăieşti greu şi să mori uşor, rămâi în religia catolică!”. Văzându-şi greşeala Luther, că a stricat credinţa, a zis: „Vai de mine, că rătăcirea mea nu se va sfârşi niciodată!” El şi-a dat seama de rătăcirea lui, că greşeala lui este pierzare veşnică. Asta a fost la 1514.

Biblia sectară

Biblia cea bună este numai Biblia Bisericii Ortodoxe, pe care scrie: Biblia sau Sfânta Scriptură”, tipărită sub îndrumarea şi purtarea de grijă a Prea Fericitului Părinte Justinian, sau Justin Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu Aprobarea Sfântului Sinod (toţi episcopii din ţară), Bucureşti, 1975, 1983. Asta-i Biblia cea bună, cele sectare sunt pline de greşpli. Pe biblia sectară nu scrie nimic de unde ar veni, pe aceasta să n-o folosiţi, este falsă! Bibliile sectare toate au coperţile cu vinilin, acum pe Biblii au pus un câmp de iarbă, pe „Vestea bună” este un ţăran din Bihor, o femeie* un copil, o turmă de oi, are tricolor pe ea, vai ce idolotrie! Pe cartea ta Iisuse tu nu ai loc. Pe cartea lui Dumnezeu pui creaturi? Iadul este acesta!

Biblia Ortodoxă – are următoarele cărţi: Vechiul Testament are 39 de cărţi + 14 cărţi, adică 53 de cărţi; a lor nu are decât 39 de cărţi,

restul le-au scos afară. Noul testament are 27 de cărţi; acesta şi la ei are tot atâtea cărţi, dar este plin de greşeli. Deci, Biblia adevărată ortodoxă, are un total de 80 de cărţi. Ei îi zic la a noastră „Biblia bogată” dar oare este una şi săracă, oare Dumnezeu nu are numai o Biblie? Biblia estetuvântul lui Dumnezeu vorbit către oameni este glasul lui Dumnezeu către om. Când ne rugăm, noi ridicăm glasul către El, iar când citim Biblia El ne vorbeşte nouă. Sectarii au scos din Scriptură multe cărţi, iată greşelile Bibliei sectare:

Pe ea nu scrie decât, Biblia – fără a mai scrie undeeste editată şi de cine, scrie acolo „Societatea biblică”, dar care-l aceea? în Biblia ilustrată veţi găsi rachete, sportivi, tineri sărutându-se, clădiri, din S.U.A., preşedinţi ai S.U.A. Orice găseşti în ele numai pe Iisus Hristos nu. Într-un loc este o cruce fără Hristos pe ea, l-au rupt pe Iisus de pe ea, lepădare de Hristos! în Biblia ortodoxă în imagini este Iisus Hristos.

Au scos din Vechiul Testament 14 cărţi: de la prorocul Maleahi până la Evanghelia lui Matei, următoarele cărţi: Tobit, Cartea Iuditei, Cartea lui Baruh, Epistola lui Ieremia, Cântarea celor trei tineri, Cartla a treia a lui Ezdra, Cartea înţelepciunului Solomon, Cartea înţelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah; Istoria Suzannei, Istoria omorârii balaurului Bel, Cartea I Macabei, Cartea II Macabei, Cartea III Macabei, Rugăciunea lui Mânase, au scos afară de la pagina 917 la pagina 1097 s adică un total de 180 de pagini. Ce scrie la Apocalipsă: „De va scoate cineva din cuvintele cărţii acestei prorocii.

166”.

Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă şi de la cele scrise în cartea aceasta!” Apoc. 22, 19). Şi ei au scos ce au vrut ei. Numai două Biblii în lume sunt bune şi egale: Biblia ortodoxă, pe care sectarii o zic Biblia bogată şi Biblia catolică. Numai Biblia şi Noul Testament aprobate de Sinod sunt bune. Toate drăciile le-au făcut, dracii de sectari, dracii ăştia fără de coarne.

Nu au psalmul 50: în orice Biblie de când ar fi ea, Psalmul 50 este: „Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...”, psalmul de pocăinţă al lui David, la ei este Psalmul 51, care zice: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!”, cu totul altul este sensul la noi şi altul la ei.

În Psalmul 96, 7, la ortodocşi spune: „Să se ruşineze toţi cei ce se închină chipurilor cioplite şi se laudă cu idolii lor” la sectari în Psalmul 97, 7 – căci nici numerotarea psalmilor nu este identică – scrie: „Sunt

ruşinaţi toţi cei se slujesc icoanelor şi care se fălesc cu idolii”, lor nu le plac icoanele, că le-au făcut idoli. Dar idolii sunt: animale, pasări, oameni, zei, aştri, soarele, pietrelela acestea să nu te închini. Icoana. îl arată pe Dumnezeu şi Moise a făcut Heruvimi în cort, tot icoane.

Numerotarea Psalmilor este greşită au tăiat un psalm în două, la noi este psalmul 96, iar la ei 97. Textul este foarte încâlcit.

În noul Testament, la Matei 1, 20 scrie la noi: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta Viar la ei, sectari scrie: „Pe Maria, nevastă-ta!” dar oare Maica Domnului I-a fost nevastă lui Iosif? Ce drăcie!

Cum s-a împlinit atunci prorocia lui Isaia 7, 14: „Iată fecioara va avea în pântece şi va naşte fiu…”? Ce rătăcire grozavă, nu se naşte Hristos dintr-o nevastă, ci dintr-o fecioară! 1

În Evanghelia de la Luca 1, 28, la noi scrie: „Bucură-te cea plină de har” iar la sectari: „Plecăciune ţie…” au înlocuit „Bucură-te” ca să nu fie ca la noi la Acatist. În limba greacă scrie: „Berete” – bucură-te (în româneşte) – altă greşeală a lor!

La Luca 1, 43, la noi scrie: „Şi de unde mie cinstea aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” iar sectarii au pus: „mama Domnului” în loc de Maica Domnului, ei n-o cinstesc, ci o batjocoresc!

La Luca 1, 48, la ortodocşi scrie: „Că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” la sectari scrie aşa: „Că iată de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericita”. Este o înjosire adusă Maicii Domnului. Dacă ei n-o cinstesc, atunci au ajuns să o batjocorească, că-i o femeie de rând, că a mai avut copii. Ce drăcii în capul lor!

Greşeli mai sunt la Tit 3, 10 şi în multe locuri, aşa-i Biblia lor, dacă şi-au stricat credinţa şi-au stricat şi Scriptura.

La I Tim 3, 1: „De doreşte cineva să fie Episcop…” la ortodocşi, iar la sectari: „… să fie episcop „cu explicaţia, episcop-privighetor, supraveghetor, mare greşată. Episcopii numai în Biserică îi găsim.

Numai Biblia şi Noul Testament tipărit de Biserică sunt bune, că ele sunt aşa cum au fost şi în urmă cu 2000 de ani, ale lor vă duc în Iad. Noi avem cărţi foarte vechi, Scriptura nu-i de ieri sau alaltăieri, „Toată Scriptura este de Dumnezeu insuflată” (II Tim 3, 16) deci toată nu numai o parte. În Biblia ortodoxă găsim cuvântul preot sfinţit de apostoli. La sectari cuvântul preot = bătrân, deci un om oarecare de rând, mare greşeală. Preotul este preot pus de sfinţii Apostoli. Vezi fac 5, 14.

Prima carte în româneşte este Liturghierul de la 1545 de la Mănăstirea

Bistriţa, R. Vâlcea; Evangheliarul lui Coresi, Braşov 1560. Ioul Testament de la Alba Iulia, 1648; Biblia de la Bucureşti, 1688; Cazania lui Varlaam.

Iaşi 1643; Mărturisirea de credinţă a lui Petru Movilă, 1642; Biblia de la

Blaj, 1743; Biblia lui A. Şaguna, ilustrată, Sibiu 1853, Biblia de la 1911, de la Bucureşti, Biblia de la Iaşi, 1883, Biblia de la Bucureşti, 1914, Biblia lui Galaction, Bucureşti 1936 după originalul ebraic, Noul testament de la

Cluj, 1941 de N. Colan, 100.000 Biblii Buc. 1975, 100.000 Biblii Buc.

1982 – 1983; Noul testament 300.000 1968, 1975, 1983, Mica Biblie mai multe ediţii. Sârbii au tipărit 500 OOOB – iblii, Românii 300.000, iar grecii foarte puţine. Aceste Biblii sunt ale Bisericii, numai acestea să le citiţi. Ei se laudă cu un rătăcit Cornilescu, care i-a dus la pierzare. Dacă au apărut recent, de unde să aibă ei Biblia cea adevărată? Dacă cineva în familie are femeie sau bărbat sectar – spune Apostolul – să n-o lase, ci s-o aducă la

Biserică la adevăr. Nu se pot mântui sectarii ăştia niciodată, că ei hulesc pe

Maica Domnului pe cea mai sfântă dintre rapturi: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii” zic îngerii, iar dracii ăştia o hulesc; care drac mai face aşa ca ei? Spune la Apocalips 1, 7: „că atunci când va veni Fiul Omului, vor plânge neamurile”.

De ce? Când ai să vezi – cum zice în „Uşa Pocăinţei” – că vine pe cer Sfânta Cruce şi se întunecă soarele de lumina ei, când vin milioane de îngeri şi o aduc pe norii cerului, ce are să zică chinezul, al cui semn este acesta, măi, al lui Buddha? Ce vor zice indienii 800 milioane, al cui semn este acesta altui Brahma, al lui Confucius? Ce va zice japonezul şintoist? Când Crucea va întuneca soarele şi străluceşte de mii de ori mai tare ca soarele, ce va zice jidanul? Al cui este semnul acela, al lui Moisi? Nu e al lui Hristos pe care L-am batjocorit! Ce va zice mahomedanul? Al lui Mahomed este? Ce va zice sectarul atunci? Cei care nu cred în Sf. Cruce. Ce vor zice cei ce înjură Sf. Cruce? Vor plânge atunci toate popoarele, pentru ce? Pentru că n-au cinstit Sfânta cruce, nu s-au închinat ei, ci au hulit-o, cum o hulesc şi sectarii. Au să vadă pe

Maica Domnului de-a dreapta măririi, lângă Mântuitorul, lângă Sfânta Treime şi Sfânta cruce venind înaintea lor pe norii cerului, ce vor face atunci ei, că n-au crezut în Maica Domnului şi în Sf. Cruce? Când vor vedea că vin toate soboarele Heruvimilor şi Serafimilor şi când vor suna trâmbiţele cele?

Şi ce fel de trâmbiţe sunt acestea? Care spintecă văzduhurile, care deschid toate mormintele de la zidirea lumii, care-i scot pe toţi morţii, care trec prin pământ în iad şi-i scot la judecată pe toţi diavolii şi pe toţi făcătorii de rele. Trâmbiţele acestea au să sune sus şi jos. Ceata îngerilor ce vor veni cu trâmbiţele este ceata de la începătorii, cum zice Sf. Dionisie Areopagitul. Gândiţi-vă câte miliarde de îngeri de aceştia sunt, pentru că la fiecare sat este câte un înger păzitor, la fiecare oraş, la fiecare ţară, la fiecare regiune sunt puşi îngeri păzitori, la fiecare om în parte. „A pus hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu" (Deut. 32, 8). Fiecare sat are un înger păzitor, aceştia păzesc hotarele satelor, a oraşelor fiecare trâmbiţă are să vină să sune deasupra satului ce l-a păzit şi câţi morţi ai de la zidirea lumii şi câte cimitire, care nu se ştie unde au fost, într-o clipeală de ochi toţi au să învie, fiecare trâmbiţă sună acolo unde a păzit. Spune Sf. Simeon Noul 1 Teolog că: „Nu va rămâne un înger în Rai la Judecătoria Universală, nu va rămâne niciun drac în iad" că toţi vin în văzduh, judecata făcându-se în văzduh, tronul lui Hristos va fi deasupra Văii Plângerii la Ierusalim, în Valea lui Iosafat, după spusa proorocului. Gândiţi-vă de ce au să sune trâmbiţele acestea spre pământ? Atunci se va împlini ce spune David proorocul: Chema-va cerul de sus şi pământul de jos, ca să aleagă pe norodul Său spre judecată" (Psalm). Atunci va avea loc judecata cea mare!

Acum din iad îl pot scoate pe om numai Sf., Liturghie, Parastasele şi Milosteniile. Cei ce au murit cu păcate, dar s-au mărturisit, Biserica îi scoate din iad, ei stau în iad numai până ce suferă pentru păcatele lor. Până la judecata de apoi oamenii mai pot fi scoşi din Iad, dar nu cu Purgatoriul catolicilor. Ci cu Dumnezeiască Liturghie şi cu slujbele Bisericii. Macabeii pentru morţii lor au dat jertfe. Un exemplu: Cineva are canon de la Biserica să nu se-împărtăşească 5 ani şi acesta moare fără împărtăşanie sub canon, oare se mai mântuieşte, pentru că moare pe drumul cel drept? Da.

La moarte, de are omul orice canon, tot îl împărtăşeşti, trebuie să ştie preoţii aceasta.

Cel care n-a făcut canonul în lumea aceasta – îl face în cealaltă. Iisus a spus ea Sângele Lui ne curăţă de orice păcat. Jertfa Lui se repetă în fiecare zi la Altar. Această jertfi scoate din iad până la Judecata din urmă, iar după aceea nu mai are putere. Eu, mai întâi doresc, ca toate sufletele care sunt aici, că nu v-am văzut niciodată, să ne vedem la Rai cu toţii, că acolo n-or mai fi ispite şi păcate. Venit-aţi cu dragoste aici, să mergeţi cu bucurie în călătoria voastră; iar de nu ne vom mai vedea în viaţa aceasta, să ne vedem cu toţii acolo în Rai, că acolo-i bucurie fără de margini. plâns vedeţi că cineva e bolnav în casa dumneavoastră, tata, mama, frate, soră, nu alergaţi la doctor, că doctorul e un bolovan de pământ, ca şi noi, moare şi el şi se face pământ? nicio putere n-are, poate face sănătos trupul, dar nu sufletul – ci alergaţi imediat la preot, preotul are putere de la Dumnezeu pe pământ, câte va lega şi dezlega să fie legate şi dezlegate şi în cer şi pe pământ. Iisus a suflat numai asupra Apostolilor, nu asupra tuturor – cum zic sectarii – zicând. „Eu v-am ales pe voi!”. Prin succesiune apostolică, fiind hirotoniţi (sfinţiţi) patru direct de către Hristos: Petru, Iacob, ruda Domnului, Ioan Evanghelistul şi Simon Cananitul care este mirele de la nunta din Cana Galileei, ei sunt hirotoniţi direct de către Iisus, iar aceştia prin punerea mâinilor au dat Duhul Sfânt la alţi episcqpi şi la preoţi. Sf. Apostol Pavel I-a dat lui Timotei. Prin punerea mâinilor vine Duhul Sfânt de la Apostoli la episcogi, de lăepiscopi la preoţi şi de la preoţi spre popor prin Sfintele 7 Taine. În afară de această cale de a veni Duhul Sfânt în inima omului, nu mai este alta! Spune Sf. Ciprian al Cartaginei în secolul IV: „În afară de Biserică nu este mântuire” – „Extraecclesia nulla sallus!”

Omul, care a murit sub canon, face canonul în iad, iar Biserica îl scoate de acolo. Sf. Ambrozie al Milanului a văzut într-o vedenie o mare de flăcări şi din flăcările de foc zburau porumbei albi, iar sfanţul a întrebat: „Doamne, cum zboară porumbeii din flăcările de foc, unde sunt miliarde de suflete, cum zboară la cer sus?” Dumnezeu i-a spus: „Că sunt sufletele, care s-au curăţit cu rugăciunile Bisericii de jos”.

Sf. Liturghie, Milostenia şi Rugăciunile celor vii îi scot din iad pe cei de acolo. Două Biserici sunt: Cea Biruitoare din cer cu sfinţii; şi noi cei vii de jos – Biserica Luptătoare. Capul la aceste două Biserici este Iisus Hristos, iar aceste două Biserici prin rugăciunile lor îi scot pe cei din Iad. Ştiţi voi acuma când stăm noi de vorbă aici, că toate neamurile voastre din cer, care au murit şi cu 100 de îni înainte vă văd, vă aud tot

ce vorbiţi, când văd că facem răul plâng tare-iar când facem bine se bucură, că nu este distanţă de vedere între cei vii şi cei morţi, ele ne văd, numai nu pot să vină la noi.

Părinte Cleopa, cât aţi stat în pustie?

Ce să spun? Am dormit în pustie şi am mâncat, n-am făcut nimic bun.

Ce spun Sfinţii Părinţi? Să nu povesteşti ale tale că este mare primejdie. Am stat 9 ani şi 7 luni, dar n-am Iacut nimica bun, am stat acolo ca un urs, n-am făcut nimic, nici rugăciune, căci a face rugăciune cu mintea un ceas este lucru mare.

La orice nevoie, cel mai bun mijloc şi ajutor este Sf. Liturghie, care ne curăţă de păcate şi acum şi în veacul cel viitor, 2 mai 1987, orele 10 – 14, 30.

3. APOCALIPSA – SFÂRŞITUL LUMII ACESTEIA, ÎNCEPUTUL LUMII CELEI NOI

Despre sfârşitul acestei lumi, spunea Domnul nostru Iisus Hristos: Nici îngerii n-o ştiu (ziua), nici Fiul, fără numai Tatăl. Când Avraam s-a îndoit vorbind cu Dumnezeu, zicându-i Dumnezeu: „Avraame, Avraame, la anul pe vremea asta Sara va naşte un fiu!” „Pe ce voi cunoaşte? Numai acest cuvânt l-a zis Avraam, ca un om ales şi Dumnezeu i-a răspuns: „Pentru că ai zis aşa, să ştii că poporul care se va naşte din coapsele tale va fi robit de alt neam în pământ străin şi-l vor robi 400 de ani, iar pe neamul care-e i va robi îi voi judeca Eu!” Era încă în coapsele lui Avraam, Isaac fiul lui şi Dumnezeu îi arată lui, că toţi evreii vor, îl robi 400 de ani. La Dumnezeu prezentul şi viitorul este de faţă. Dar evreii n-au ieşit la 400. de ani din robie, ci au ieşit la 430 de ani. Moise vorbea cu Dumnezeu, că vor ieşi la 400 de ani, dar au ieşit la 430 de ani, Dumnezeu înspune lui Moise: „Încă nu s-au împlinit păcatele lor şi ale amoreilor!”

L-a întrebat pe Sf. Nil din Athos ucenicul lui: Când are să fie sfârşitul? Sfântul I-a zis: „Când vor ajunge răutăţile culmea!” Dumnezeu este Preadrept şi Preamilostiv, iar când va trece cumpăna păcatelor, ca să nu le mai poată suferi, atunci va veni sfârşitul.

În Omilia la Niniviteni, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Dumnezeu toate le ştie mai dinainte, dar nu le şi hotărăşte!”

Dumnezeu atâta va ţine lumea cât mai sunt sfinţi pe pământ, atunci nu mai are Dumnezeu nevoie de lume, când nu mai sunt sfinţi. Zice Sf. Simeon Noul Teolog: „Plini-va căderile de sus, zdrobi-va

capetele pe pământ ale multora!”. Când se va împlini locul ultimului înger căzut din cer, cu oameni de jos, atunci se pierde lumea aceasta. Trebuie să ţie lumea până se împlineşte numărul îngerilor căzuţi. Toţi sfinţii şi ortodocşi şi catolici profeţesc despre arderea lumii acesteia. Va fi un război de 72 de ore, atunci când va arde lumea aceasta. Că lumea se termină prin foc noi ştim de la Sf. Proroci. Auzi ce spune David: „Topise-va pământul şi toţi cei ce locuiesc pe el!”

(Catismă a X-a). Isaia: „De focul iuţimii mâniei Domnului se va aprinde tot pământul. Pământul va fi tot de jăratic, munţii şi dealurile se vor topi ca ceara, pădurile vor arde ca fânul, se vor topi popoarele pământului, ca şi picăturile din cadă!”. Prorocul Sofonie: „Iată vine ziua mâniei Domnului neamestecată cu milă, zi de negură şi de ceaţă, zi de trâmbiţă şi de strigare, zi de tunet şi de flăcări, când toate popoarele vor arde ca spinii ţarinii”. Prorocul Agrieu: „Într-o clipeală de ochi popoarele lumii se vor topi”. Sf. Apostol Pavel: „Când vor zice: Pace, pace, fără de veste va veni pieirea şi nu vor scăpa, cum nu scapă femeia însărcinată de durerile naşterii”. Psalmul 9, spune clar de arderea lumii. Noi cei de la Răsărit facem arme grozave împotriva celor de la Apus şi ei împotriva noastră, fiecare crede că el va birui, atâtea mii de submarine, de bombe, de rachete. Iată ce este, ei toţi se pregătesc, dar nimeni nu iese biruitor, căci iată ce spune Duhul Sfânt: „Afundatu – s-au neamurile în stricăciunea ce au făcut, în cursa care au ascuns-o s-a prins piciorul lor. Cunoaşte-se Domnul judecăţilor, când înfaptele mâinilor lui s-a prins păcătosul”. Toţi o să ardem, nimeni nu biruie, acest război nu-l încep cu puterea lor, este războiul lui Dumnezeu. Acum va avea loc „Arderea şi înnoirea lumii!” Acesta este potopul cu „foc şi nu-l pot începe până nu dă Dumnezeu drumul.

Dar ştii de ce ţine Dumnezeu lumea în loc? Pentru cei drepţi, mai este lume bună, La pierderea Sodomei, un drept ţinea pe umăr 50.000 de păcătoşi, în Sodoma erau 500.000 de suflete. Când a stat Avraam cu Dumnezeu de vorbă a zis: „Doamne, vei pierde pe cel drept cu cel păcătos? Dumnezeu I-a zis: Oare voi face ceva Eu fără să ştie prietenul Meu Avraam?” (Facere 18, 17 – 33). La Avraam au venit să-l binecuvânteze 3 persoane, iar când merg să pedepsească merg numai două. Tatăl a rămas de vorbă cu Avraam, iar Avraam a zis: „Doamne, Te duci acolo să pierzi pe cei buni cu Cei răi? Dar am să te întreb: De vor fi acolo 50 de oameni drepţi ai să pierzi cetatea? Nu, Avraame. Doamne, eu sunt praf şi cenuşă, să nu se aprindă mânia ta asupra mea. Te mai

întreb odată: de vor fi acolo 10 oameni drepţi, ai să pierzi cetatea? Nu, Avraame. Pentru 10 drepţi nu voi pierde cetăţile!” Ai auzit milă, ocean de îndurare, de dragoste la Dumnezeu? Stăteau 50.000 *se* oameni păcătoşi pe umerii unui drept. Dumnezeul le-a pierdut cetăţile; urma lor este lângă marea Moarta, unde nu mai trăieşte nicio vieţuitoare, pe mal-unt stânci de sare şi este şi stânca femeii lui Lot. De aceea mai stă lumea, că mai sunt creştini prin lume.

Este în Sfânta Scriptură o învăţătură, care spune, că trebuie să se vestească Evanghelia în toată lumea. De ar fi după asta poate să vină mâine sfârşitul, că Evanghelia a ajuns peste tot. dacă spre mărturie trebuie să se predice Evanghelia, poate să vină mâine sfârşitul, iar dacă trebuie să se boteze toţi, mai este o epocă de încreştinare. Se spune, că o să se refacă Constantinopolul şi o să fie creştin din nou, asta o spun Sf. Părinţi în „Sfârşitul omului”. Va veni împăratul cel pus de îngeri după războiul aiesta mare, care vine, va împăraţi 32 de ani şi va predica Evanghelia la toată lumea.

În viaţa Sf. Mucenic Cristea din 12 februarie se spune, că în Sf. Sofia din Constantinopol, în subteran, mai este o Biserică, şi acolo şi azi creştinii din timpul căderii Constantinopolului sunt în picioare, de arunci până acum acolo este şi împăratul Constantin Dragases şi patriarhul, sunt toţi împietriţi.

Mucenicul spune exact de anul arderii lumii; şi spune Viaţa mucenicului că primul împărat creştin a fost Constantin cel Mare, iar ultimul va fi tot un Constantin. Nu ştim ceasul şi ziua, după Viaţa Mucenicului Cristea ar fi 1990 dar numai Dumnezeu ştie anul singur.

Ai citit prorociile cele mari ale Sf. Andrei cel nebun pentru Hristos, ale Sf. Ipolit, Sf. Efrem Sirul. Se pregăteşte un război, care n-a mai fost pe pământ. Acesta este ultimul. Acesta este războiul celor 7 puteri care vor veni să se bată fără preget la Constantinopol. Am văzut o carte, care avea 7 săgeţi mi-a dat-o Eftimie fratele lui Nazarie, pe unde are să vină China, vine prin Indonezia, Pakista n, Afghanistan, Persia şi ajunge la Marea Moartă, acolo are să le deie mormânt Dumnezeu. America vine pe Oceanul Indian, Anglia şi Japonia pe Marea Mediterană, Europa pe Marea Mediterană şi prin Turcia, Rusia vine prin Munţii Caucaz şi se vor bate toţi la Dardanele, la cheia Europei fără preget, cu tot felul de arme care sunt, ca să ardă toată lumea şi nimeni n-are să-i mai poată împăca, că toţi vor să creadă mai bine să moară toţi, numai să nu fie biruiţi. Atunci, 4 îngeri vor sta deasupra

Constantinopolului şi vor zice 4 cuvinte: „Staţi, staţi, de-ajuns, pace vouă!”. Va merge – cum zice – calul, până în piept în sânge. Şi atunci, toţi o să încremenească, nimeni nu mai pune mâna pe arme, o să se uite la îngeri, care o să strălucească precum para de foc, care vor zice: „Mergeţi pe uliţa cetăţii către miazănoapte, veţi găsi un om smerit, îmbrăcat în haine simple, are un nigel la piciorul drept, pe aiesta să-l puneţi împărat!” Şi ei o să-l caute şi n-o să-l găsească şi-atunci o să-l ieie îngerii de perii capului şi o să-l pună în mijloc împărat. îi va da sabie cu două tăişuri şi-i va zice: „Bate răsăritul şi apusul şi miazăzi şi miazănoapte” şi nimeni nu va mai face război, că este pus împărat de îngeri. Acestuia i se vor supune toate popoarele lumii şi va fi aşa de bun şi aşa de drept, cum n-a mai fost pe faţa pământului. De aceea spune în psaltire: „Va domni de la mare până la mare!” În timpul lui se va da libertate să se predice Evanghelia şi în Japonia şi în India şi în China la toate popoarele lumii, vor fi misionari cu mare putere. Vor fi înarmaţi cu tot felul de aparate şi acum se predică Evanghelia în toată lumea şi va fi „O turmă şi un păstor!”

După el vine un împărat foarte rău, care va aduce amestecare de sânge la popoare, să trăiască mama cu copilul şi tata cu fata lui.

După acesta vin patru fraţi, care iau împărăţia de la acesta, unul din Egipt, unul din Constantinopol, unul este din Tesalonic, şi unul este din Siria. De la aceştia 4 ia împărăţia o împărătească curvă, care va huli pe Dumnezeu şi în timpul acesta se va scufunda Sfânta Sofia şi numai un stâlp mai rămâne din Biserica Sf. Sofia, de care vor lega corăbierii corăbiile şi vor zice: Aici a fost Sfânta Sofia cea mai mare Biserică Ortodoxă.

De la aceasta vine şi ia împărăţia, Antihrist, care va ridica mare război împotriva Bisericii. Dar noi nu ştim, că zice: Va veni Filip al VI-lea cu 18 popoare la Constantinopol şi va face război, care n-a fost de când este omul pe pământ, acum are să fie războiul celor 7 puteri. Are să intre în lume un împărat Filip. Franco al Spaniei are un fecior general Filip, împărăteasa Angliei are băiatul cel mai mare Filip, Franţa, dinastia regală are un băiat Filip, în America sunt doi Filip, Germania are şi ea un Filip. Nu se ştie, că a intrat un Filip în istorie – până acum a fost Filip al V-lea al Spaniei – când intră în lume Filip al VI-lea după acesta este războiul cel mare. Filip al VI-lea va veni la Constantinopol să facă război. Acum în NATO sunt exact 18 puteri.

Atunci când vine Antihrist, înainte de Sfârşitul lumii, el va

împăraţi, 1265 de zile, împărăteşte 3 ani şi jumătate. În vremea aceasta, trimite Dumnezeu pe Enoh şi pe Ilie, ca să-l mustre pe Antihrist. Enoh este în veacul întâi după Potop, şi aceşti doi sunt scrişi la Apbe. 11: „Cei doi măslini" sunt doi sfinţi mari cu trupul la cer acum. Ei vor bate tot pământul în vremea lui Antihrist, ca să nu se depărteze lumea de la Dumnezeu. Când vor veni la Ierusalim, Enoh şi Ilie, îi va vedea toată lumea şi-i va auzi tot pământul. Când vor vorbi la televizor îi vede toate popoarele şi la radio toţi îi vor auzi.

Dar întâi semnele lui Antihrist, şi ale venirii Mântuitorului.

Acest Antihrist se naşte dintr-o femeie curvă, din seminţia lui Dan la evrei, deodată numai o să apară împărat în Ierusalim şi-l vor primi cu mare dragoste poporul, căci zice Sf. Apostol Payel: „Fiindcă dragostea adevărului n-au primit, ca să se mântuiască (adică pe Hristos) le va trimite Dumnezeu lucrarea înşelăciunii, ca să creadă ei minciunii!". Are să fie mare luptă în Ierusalim, că Enoh o să-l mustre pe Antihrist şi pe cei ce-l vor urma. Ilie şi Enoh vor întoarce inimile părinţilor către copii, sinagoga satanei către Hristos, ei sunt care vor sparge inima cea de piatră a jidanilor, ca să creadă o parte, o rămăşiţă în Hristos. Ilie şi Enohle. va arăta, că ei prigonesc Biserica de 2000 de ani şi Hristos a venit. Că cei care se vor întoarce vor fi foarte râvnitori, căci zice Sf. Apostol Pavel: „Că o rămăşiţă se va mântui!" De va fi numărul lui Israil ca nisipul mării o rămăşiţă se va mântui din ei, cei care vor crede în Hristos. Când se vor boteza evreii la creştinism e foarte aproape sfârşitul lumii.

Când pui faţă în faţă pe Isaia cu Sf. Apostol Pavel zici: Oare nu se contrazic? În veac nu se contrazic, căci cuvântul lui Dumnezeu este numai adevăr, nu este minciună! Isaia zice: „De va fi numărul lui Israil ca nisipul mării, o rămăşiţă se va mântui!" Apostolul Pavel: „Întoarce-se-vor robiile din Moab (Libia) şi se va mântui tot Israilul!" Cum spui apostole cu Duhul Sfânt, că se va mântui tot Israilul? Cum spui tu, prooroace, că numai o rămăşiţă se va mântui? Ce crezi de aici?

Dacă n-ai citit, nu te băga! Eu am citit tâlcuirea Sf. Epifanie al Ciprului, care a fost evreu şi ucenicul lui Ilarion cel Mare şi care s-a botezat creştin şi a ajuns episcop şi a înviat morţi cu rugăciunile sale, iată cum se împacă aceste două prorocii: „De va fi numărul lui Israil ca nisipul" şi dincoace: „Se va mântui tot Israilul", iată cum va fi: Când va predica Ilie şi Enoh în Ierusalim, vor face minuni mari, o să-l mustre pe Antihjrist în faţă, o să dea Dumnezeu secetă, foamete, va fi mare

greutate pe faţa pământului. Din evrei foarte mulţi vor crede în Hristos şi se vor boteza creştini. „Rămăşiţă" – cei de la sfârşitul lumii; „Toţi se vor mântui" – toţi cei ce vor crede în Dumnezeu şi nu în Antihrist.

Seninele lui Antihrist:

Antihrist are să facă mari năluciri, vreme de trei ani şi jumătate. Dacă acum te încrezi într-un sectar, ce ai să faci atunci, căci sectarul spune doar: Nu te închina la Icoană, nu face Cruce, ce ai să faci atunci când ai să vezi semne şi minuni? Căci el va zice că mută muntele dincolo, din paie uscate face pâine. de grâu, din viţă uscată face să curgă vin curat. Şi merge la groapă şi întreabă: Frate, unde este îngropat tatăl tău, hai să ţi-l scot; sau mama:

hai ieşi afară cutare şi o să-ţi iasă mama cum ştii tu că ai îmbrăcat-o şi va zice: dragul mamei, şi o să te sărute, cu aceleaşi vorbe, cu aceleaşi haine, cu aceleaşi obiceiuri…

Altuia îi va zice Antihrist: Unde ţi-s copiii? Mi-a murit bătrânul, are să ţi-l scoată pe bătrân şi pe copil. Are să iasă copilul de 16 – 20 de ani, eu sunt va zice, credeţi în aceştia că aceştia sunt de la Dumnezeu, uitaţi-vă că ne-a scos din iad; şi ai să vezi când vor zice: „Munte, mută-tef că se mută muntele! Ce ai să faci atunci? Cel ce va avea mintea curată va zice: Fugi măi nebuhule, uită-te că muntele este cum l-a lăsat Dumnezeu, cel atacat de satana o să vadă că se mută muntele.

Când vei merge la mormânt vor zice: Uite a înviat mama mai, vai de mine, dar este Gheorghe al nostru, dă-i Maria noastră, vai de mine dragul mamei, va zice mama, şi o să se sărute cu dracii şi o să se pupe unul cu altul. Ce grozăvie! Ce ai să faci atunci?

Zice Sf. Andrei al Cezareii în „Comentarii la Apocalipsă" că nu numai

Antihrist va face acestea, ci şi ucenicii lui toţi…

Antihrist este din seminţia evreilor, din neamul lui Dan. Eu când pomenesc pe patriarhi, pe Dan nu-l pomenesc, a profeţit Iacob: „Şi va fi Dan şarpe în cale!". Se aude acum, că ar fi în Nazaret şi că are 18 ani (anul 1986) căci el iese la predică precum Hristos la 30 de ani, taine mari!

Şi cei ce vor crede în Antihrist vor face minuni, iau din duhul lui, tot ce face Antihrist, toate sunt năluciri ale satanei cu puterea diavolului făcute! „A căruia este în toată puterea satanei făcând semne şi minuni mari, dacă ar fi cu putinţă sări înşele şi pe cei aleşi" zice Apostolul.

Tu care crezi în Hristos ai să faci deosebirea între adevăr şi minciună: tu. care crezi drept! O să meargă la cimitir şi o să zică Antihrist: Ia ieşi moşule afară! O să-ţi iasă bunicul şi tata şi o să te sărute şi cu hainele cu care l-ai îmbrăcat şi cu opinca în picioare. No, vai de mine, uite mă că au înviat morţii, credeţi în aiestea că-s de la Dumnezeu, dar toţi aceia o să fie draci, care ies din morminte. Cel ce va crede drept în Hristos va zice: „Mă, tu nu vezi că e dracul, nu vezi că e satana cu coarne? Dar cei înşelaţi o să-l vadă pe părinţii lor. Acum el strâmbă adevărul prin secte. Biserica va fi prigonită foarte tare şi de n-ar scurta Dumnezeu zilele mulţi ar cădea. Pentru cei drepţi şi se va părea un an ca o zi… Acum sunt multe arme nucleare care sunt pregătite pentru ziua mâniei lui Dumnezeu, va arde pământul cu focul acestor bombe. Ce spune Apostolul Petru în II Petru, cap. III: „În vremea de apoi, vor fi oamenii mândri, trufaşi, făţarnici, vicleni, desfrânaţi, ocărâtori, necredincioşi, batjocoritori, neascultători de părinţi, şi atunci de focul iuţimii mâniei Domnului, stihiile se vor înfierbânta, aerul, apa şi pământul şi toate cele de pe el. Iar pământul şi toate cele de pe el de istov se vor arde cu foc”.

La I Tesaloniceni, cap. III, ce spune? „Când vor zice: „Pace, pace, fără de veste va veni pieirea şi nu vor scăpa cum nu scapă femeia însărcinată de durerile naşterii”. Zice în Biblie, că cei din vremea aceia vor chema moartea şi moartea va fugi de ei. Că cei ce sunt la centrul bombei neutronice mor pe loc, dar care sunt la periferia exploziei îi setopesc oasele în ei şi se fac ca

174 *

nişte şerpi, mergând pe pământ şi strigă moartea şi moartea nu vine. Sunt cele mai grozave chinuri. Am vorbit cu un profesor de fizică atomică, care mi-a zis: „Hei părinte, şi bomba cu neutroni este tot bombă apocaliptică”. Spune la Apocalips cap. 9: „Iată am văzut nişte scorpii mari zburând, a căror putere de vătămare este în cozile lor şi de vuietul aripilor lor se tulbura văzduhul. Şi am auzit un glas de la Dumnezeu: Nu vătămaţi iarba câmpului, nici florile, nici copacii”. Rachetele şi avioanele cu bombe atomice, când aruncă bomba cu neutroni, câmpia rămâne înflorită, n-are nimic cu cele nevinovate, dreptatea lui Dumnezeu vine numai asupra omului. Bomba aceasta trece printr-un zid de 20 metri grosime, neutronii rapizi trec fulger prin zid. Mult mai bine este de celelalte bombe că te ard, dar aceasta cu neutroni, numai te chinuie. Noi suntem cei de pe urmă oameni de

peglobul acesta, vai de noi ce ne aşteaptă. După-bombă cu neutroni, oamenii vor zice: Noi tăcem, ni se pare că este, dimineaţă frate, ai auzit ce zice Evanghelia: „Ziua s-a plecat şi către seară este". Acum se tem unii de alţii cei cu hombe, dar când va lua Dumnezeu pacea de pe pământ atunci este vai de noi. Spune în Apocalips: „Am văzut că a trimis Dumnezeu un înger ca să ia pacea de pe pământ şi a început războiul cel mare Armaghedonul (toate popoarele pământului) şi atunci nu mai era ţară nici neam, care să nu fie în tulburare şi în război şi în necaz". Pacea încă o ţine Dumnezeu. Acest război nu-l pot începe, până când nu va permite Iisus Hristos „să înceapă. Biserica se roagă de 2000 de ani pentru pace în fiecare zi. La 24.000 de grade cât degajă bomba atomică iau foc oceanele, se aprinde apa şi cu care apă ai să mai stingi atunci focul acesta? Molecula de apă este H_2O şi aceste două molecule, amândouă ard şi sunt foarte periculoase şi ele se descompun numai la 24.000 grade. Atunci iau foc toate oceanele şi mările de pe pământ şi pământul va arde ca un cărbune şi nu se va mai alege nimic din acest pământ, pentru că bomba atomică are 10 700.000 de grade şi ard toate de pe pământ. O bombă intercontinentală are 350 tone, iar în Japonia la 1945 au dat două bombe de 2 – 3 kg, la Hiroşima au dărâmat 80.000 de oameni şi la Nagasaki 120.000. O bombă de J kg, cu câte rachete sunt, Europa se poate distruge de 114.000 de ori. Stai, că trăim vremuri apocaliptice! Stăică noi suntem cei de pe urmă. Ferice de omul acela pe care-l va găsi moartea făcând voia lui Dumnezeu şi trăind în facă de Dumnezeu.

„Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase şi adevărate şi Domnul Dumnezeul Duhurilor prorocilor a trimis pe Îngerul Său, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple, curând. Că iată că vin curând Ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei acestei cărţi" (Apoc. 22, 6 – 7).

L

PELERINII ORADIEI

1. PE DRUMURI DUHOVNICEŞTI ÎN MOLDOVA

Am plecat din Oradea de la Biserica cu Lună 165 creştini, am vizitat 21 Mănăstiri şi Cetatea de Scaun de la Suceava a lui

Ştefan cel Mare

În 20 iulie 1988 orele 10 am plecat din Oradea 165 de persoane şi am vizitat în Moldova următoarele Mănăstiri: Bistriţa, Horaiţa, Horăicioara, Stânca lui Ghedeon, Văratic, Agapia, Neamţ, Secu,

Sihăstria, Sihla, Putna, Moldoviţa şi Suceviţa, Am stat la Mănăstirea Sihăstria de vorbă cu părintele Cleopa 22 – 24 iulie 1988. Am dormit în fan în podul şurii şi am mâncat la Trapeza Mănăstirii toţi de la mic la mare, vineri-şi sâmbătă 22 – 23 iulie sau Spovedit, ceea ce le-a plăcut foarte mult duhovnicilor Sihăstriei. Copiii au cântat foarte frumos, la părintele Cleopa. În 24 iulie 1988 am plecat după Sf. Liturghie la Biserica din Mălini Pâraie, la preotul Brădăţanu Gheorghe fost diacon la Oradea, care a zidit o catedrală frumoasă în acest sat. S-a slujit Vecernia, a cântat poporul, iar copiii au dat un mic program. După slujbă o agapă creştină dată de părintele paroh, toţi s-au săturat, am dormit prin sat pe la creştini. Luni 25 iulie am plecat la Mănăstirea Slatina, aici am ascultafăf. Liturghie, am vizitat Muzeul şi Biserica, maica stareţă din nou ne-a dat de mâncare la orele 10. Aici ne-a vorbit foarte frumos părintele Dosoftei. Apoi am vizitat Suceava şi Mănăstirea Rădăuţi, aici am fost cazaţi ultimele zile şi am avut un bucătar foarte serviabil, cu tot personalul. În 26 iulie am stat la Putna, aici am urcat cu copiii la Crucea lui Ştefan, de unde a tras cu arcul domnitorul. În 27 iulie am vizitat Suceviţa cu Scara Raiului, Icoana Făcătoare de minuni, Moldoviţa, cu mărul de aur, Voroneţ, Humor şi Arbore. Am ajuns la Oradea în 29 iulie 1988, orele 7, întregi şi sănătoşi.

De vorbă cu părintele Ieronuftiah Ioanichie Bălan la Man. Bistriţa, 21 iulie 1988, orele 11

Mănăstirea Bistriţa, datează din anul 1402, zidită de Alexandru cel Bun. Aici sunt 2 clopote, unul din 1497, iar altul din 1494 de la Ştefan cel Mare, ce amintesc evlavia şi credinţa strămoşilor noştri. Moldova mai are 7 clopote, rămase de la Ştefan. De aici se vede evlavia domnului. Pe atunci nu era ceartă în familie, nu era divorţ, nu erau secte, era un Domn în cer şi umil pe pământ, care conducea ţărişoara aceasta şi erau Bisericile şi Mănăstirile, care ţineau evlavia poporului. Pe acest Ştefan îl iubeau oamenii, ca pe unsul lui Dumnezeu, pe aici au venit turcii şi tătarii şi ungurii, dar degeaba au venit.

Ştefan a înălţat în Moldova 48 de Mănăstiri şi Biserici, 11 sunt în Basarabia, 37 aici în Moldova. Din acestea, numai 4 nu mai există, Tumul de faţă este înălţat de Ştefan cel Mare, iată Inscripţia: „Io Ştefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, din mila lui Dumnezeu, domn al ţării Moldovei, am înălţat acest turn, în anul de la Hristos 1498, ca să fie întru pomenirea mea, a fiilor mei şi a familiei mele!”. Orice clădire înălţată de Ştefan era pentru eroii căzuţi şi apoi ca lăcaş de rugăciune.

Ştefan, înainte de orice bătălie se spovedea şi se împărtăşea, săruta Sfintele Icoane, Sfânta Cruce şi cu steagul cu Sf. Gheorghe pe el în mână şi cu sabia în cealaltă pleca la război. El ştia că prin depărtarea de credinţă ajungem acolo unde am ajuns azi, atâtea secte, atâtea credinţe şi atâta rătăcire. Fiecare zice, că face bine după capul lui, dar neascultarea de Dumnezeu, de Biserică, şi de păstorii ei ne-au adus aici azi. De nu ascultăm de Biserică ne năpădesc sărăcia, boala, necazul şi lipsa de succese în viaţă. Salvarea este întoarcerea la Biserică.

Alexandru cel Bun a primit două icoane în dar, cea de la Man. Neamţ, protectoarea călugărilor, icoană făcătoare de minuni şi aceasta de aici, Sf. Ana mama Maicii Domnului cu Fecioara Maria în braţe. Icoana Sf. Ana este protectoarea credincioşilor, este mai uzată pentru că se scoate când nu plouă. Icoana se duce în ţară pentru ploaie. În urmă cu o lună au venit nişte credincioşi să scoatem icoana pentru ploaie şi la a 4-a Evanghelie de la Sf. Maslu a început ploaia şi a plouat 24 de ore. Icoana este îmbrăcată în argint de credincioşii care s-au vindecat la această icoană. Candelele de argint sunt tot de la cei vindecaţi.

În anul 1843 s-a vindecat aici un preot paralizat, părintele Varnava. I-au făcut Sf. Maslu la Icoane şi scrie pe Icoană pe spate vindecarea şi a mai trăit preotul încă 30 de ani. Scrie pe icoană: „În amintirea vindecării mele, 14 dec. 1843, prin vindecarea mea minunată am îmbrăcat icoana aceasta în argint”. E mănăstire de călugări, face misiune în popor. Ştiu că la Oradea nu aveţi mănăstiri, o dată pe an veniţi pe aici sau în Oltenia, la Neamţ s-a descoperit în pământ un sfânt ce a stat ascuns 600 de ani, avem sfinţi în pământ, pe pământ şi în cer. Pe Sf. Altar avem moaştele Cuv. Chiriac de la Biserica ni, ce a stat 60 de ani într-o peşteră gol cum l-a făcut mama lui. Sunt şi alte Sfinte Moaşte. Avem 25 de călugări, cei mai mulţi tineri şi doi ardeleni, daţi-ni-l şi pe părintele Băbuţ ca să avem 26. Toţi au zis nu. Luaţi-l sănătos, dar atunci daţi-ne un tânăr. Mulţi oameni se văitau că pe aici nu plouă, iar un bătrân le-a zis: Vreţi să ploaie? Da. Ziceţi Tatăl nostru cu lacrimi şi Dumnezeu ascultă. Numai acolo e mântuire unde e Sf. Liturghie, şi asta n-o au numai ortodocşii şi catolicii. Sectarii au pastori şi nu preoţi, un om cu cravată, cu inel de aur, cu maşină la scară, cu un cont de dolari la CEC, cu video, cu paravideo de peste ocean. Aceştia sunt cu un picior în Oradea şi cu unul în America, ăştia conduc sectele. Dacă nu-i Liturghie, dacă nu-i preot, cum să mai fie

Har? Dacă nu-i Har, cum să mai fie mântuire, fraţilor? Nu ascultaţi de ei, nu vă sfădiţi cu ei, s-au rupt cu totul de copacul Bisericii, s-au uscat cu totul. Au venit aici nişte predicatori, au intrat în casă la unul; i-au pus 30.000 lei pe masă, ca să scoată idolii din casă, adică icoanele, totul este bani la ei. Iar omul acela i-a scos afară şi a spus că de mai vin îi omoară, că sunt hoţi şi vreau să le fure credinţa.

Pentru mântuire, vă recomand de încheierefe:

Credinţa aceasta ortodoxă este mauntâi de toate curată în Dumnezeu şi faptele bune, tară această credinţă faptele nu sunt bune.

Faptele bune, prima faptă bună este rugăciunea: Gura să se roage, ori de arăm, orice lucrăm, că de nu ne rugăm vom primi mai puţin.

Milostenia are mare putere după rugăciune, o vorbă bună, o carte bună, o bucată de pâine la văduvă, acestea sunt suma faptelor bune. iar în casă, cât mai mulţi şi mai cuminţi copii, copiiisânt apostolii dumneavoastră, ei vă garantează mântuirea. De-i creşte-ţi, 3 – 5, câţi vă dă Domnul şi nu-i ucideţi, avortul der azi e mare păcat – 1 milion de copii pe an se ucid!

4. Să aveţi fiecare duhovnicul pentru Spovedanie. Pe creştinul fără duhovnic îl mănâncă lupul, diavolul! Să spui duhovnicului tot ce ai, vreau să mărit fata asta, vreau să fac cutare, nimic să nu faci rară duhovnic. Spovedania cât de des, de aceea nu se mântuie. sectarii, că n-au Spovedanie. Ei se scaldă unii pe alţii, acesta nu-i botez.

La Icoana Sf. Ana se fac multe minuni. Vine unul, părinte, fata mea a intrat la facultate, cutare s-a vindecat. Petru Rareş fiind înconjurat de turci aici a jurat la Icoana Şf. Ana, că de va scăpa de turci, aici în mănăstire va veni şi va muri, şi a ieşit pe o portiţă şi în 2 minute a intrat în pădure acoperit fiind de această Icoană şi aşa a scăpat. Aici venea şi Ştefan de se închina la Icoană şi trecea e sub ea cu ostaşii şi apoi luptau. În timpul bătăliei, călugării nu mâncau 3 zile şi 3 nopţi nimic, post, rugăciune, priveghere de toată noaptea, ca să câştige bătălia. Icoanele făcătoare de minuni, fac minuni, dar, dacă te rogi cu lacrimi în faţa lor.

2. PĂRINTELE CALINIC DE LA MĂNĂSTIREA PUTNA 26. VII.1988, orele 18, la Vecernie

Bunul Dumnezeu a rânduit ca să fim împreună rugători la această jertfa de seară, rugători spre eshatonul cel ceresc cum. spune Sf. Ioan Gură de Aur. Pentru că de ori de câte ori venim în faţa Sf. Altar

suntem nişte pelerini la Mormântul Domnului. De fapt, fiecare dintre noi, fie împărat, fie sărac, fie învăţat, fie neînvăţat îşi are de urcat propria sa Golgotă. Unii ajung să pună piciorul pe prima treaptă a scării virtuţilor, alţii pe a doua, alţii nu ajung deloc. Nu pot ajunge în vârful Golgotei, ca să se răstignească apoi să învieze şi să se mântuiască. Ori, ţinta noastră supremă este de a ne mântui sufletul, de a urma pe Hristos, urcarea spre eshatonul cel ceresc. Unii vor să înţeleagă acest lucru, iar alţii nu.

După concepţia Sf. Petru Damaschin, sunt 3 categorii de oameni:

Oameni, care-L caută pe Dumnezeu şi L-au găsit;

Oameni, care-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit;

Oameni, care nu-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit.

Cei dintâi sunt oameni înţelepţi şi fericiţi; cel de-al doilea, care-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit sunt oameni înţelepţi şi nefericiţi – mă duce gândul la fericitul Augustin: „Neliniştit este Doamne sufletul meu, până ce se va odihni în Tine", adică toată vremea să fie o strigare către împăratul cerurilor, ca să ne trimită o mână de binecuvântare, ca să ne înalţe la starea bărbatului desăvârşit. Iar cei de-al treilea, cei ce nu-L caută şi nu-L află pe Dumnezeu sunt oameni neînţelepţi şi nefericiţi, cum să-L găseşti pe Dumnezeu, dacă nu-L cauţi? Omul îl găseşte pe Dumnezeu când are ferma convingere că Dumnezeu există. Un mare împărat, în nebunia lui spunea, că nu este Dumnezeu, mai sunt de aceştia, care nu cred din adâncul inimii lor că există Dumnezeu. La curte a pus timp de 3 zile să i se dea răspuns că este Dumnezeu sau nu? Filosofii i-au spus împăratului, după un timp: cum îţi este ţie cu neputinţă să cuprinzi un munte, care-l vezi înainte la imensitate şi cu cât te apropii de el.

178…

cu atâta îţi este mai neputinţă, tot astfel şi nouă ne este cu neputinţă să spunem ce este Dumnezeu! Trebuie să avem credinţa fermă, că există Dumnezeu şi ca tot ce facem este ca să devenim fiii lui Dumnezeu, pentru că de aceea L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său cel Umil-Născut pentru ca să întemeieze o împărăţie a iubirii şi a păcii, de fapt această împărăţie trebuie să fie în sufletul fiecăruia dintre noi. Sufletele noastre trebuie să fie asemenea cu ieslea din Betleem, în care s-a culcat împăraţii! împăraţilor.

Călătoria „noastră, iubiţi creştini, nu este întâmplătoare, ci este un pelerinaj de împăcare prin rugăciune, căci numai prin rugăciune se

deschid comorile Dumnezeirii. Numai prin rugăciune facem ca bunătatea lui Dumnezeu să se reverse peste noi. Un ucenic L-a rugat odată pe Sf. Antonie: „Roagă-te pentru mine, părinte!” Iar Antonie a răspuns: „Nici eu, nici Dumnezeu nu se va milostivi spre tine, dacă nu te vei ruga tu însuţi!” De aceea să avem pe Dumnezeu pururea înaintea ochilor. Să fim statornici în credinţă şi să nu fim schimbători. Dumnezeu nu vrea de la noi nimic altceva, decât: Adevăr de la limbă, înfrânare de la trup şi Credinţă dreaptă de la suflet. Rugăciunea – după Sf. Simeon Noul Teolog – este plăcută. lui Dumnezeu numai atunci când mintea noastră, descotorosită de păcatele acestea străine dinafară se va coborî în suflet, acolo mintea va gusta şi va vedea că bun este Domnul, acolo va rămâne şi va zice împreună cu apostolul: „Bine ne este nouă să fim aici să facem trei colibe”, iar de acolo să trimită săgeţile ascuţite ale morţii spre diavol, căci el umblă ca un leu neştiind pe cine să înghită. Măiestria cea mare a diavolului este de a ne face să credem că el nu există. În momentul în care trebuie să faci păcatul ei se dezvinovăţeşte pe sine, şi aşa vei cădea în mrejele păcatului şi te duci spre chimirile iadului. În pelerinajele noastre la Sf. Mănăstiri, să ne gândim la Dumnezeu pururea. Amin.

3. LA PUTNA LtTI ŞTEFAN Monahul Chiril – ghidul mănăstirii Putna – 26 iulie 1988

Înfrăţit cu Danul Sihastrul, tradiţia şi cronicarul ne spun: Trei băieţi l-au însoţit pe culmea cea mai înaltă pe Ştefan, de unde au procedat prin tragerea cu arcul. Pe vârf este o Cruce, săgeata lui Ştefan, a nimerit într-un paltin, unde-i Altarul; un fragment din acel lemn – în prima vitrină!

Este veche Poarta… depinde de ce cale urmează omul: bună sau rea!

Culturile vechi şi noi vorbesc toate, despre opţiunea unei căi în viaţă a unui aşezărnând: „Ettsânt Calea, Adevărul şi Viaţa!”…

De la 3 ani, cât a durat zidirea Putnei s-a ajuns la performanţa de la Voroneţ: 3 luni, 3 săptămâni şi 3 zile. Putna – construită între anii 1466 – 1469, un an mai târziu s-a sfinţit deoarece au năvălit tătarii. La 3 septembrie 1470 cu mare alai o sfinţeşte mitropolitul Teoctist I şi 64 de preoţi, cel care l-a uns ca Domn pe câmpul de la Dreptate (pe Ştefan) şi l-a binecuvântat.

A fost foarte frumos pictată la început mănăstirea aceasta, interior şi exterior în aur îmbrăcată. Cronica spune: Mai mult aurul

strălucea decât pictura!

În 1653, cazacii au trecut pe la cele mai importante mănăstiri şi pe aici, crezând că sunt comori îngropateln ziduri, au ras pictura, au luat acoperişul:

n-au găsit ce căutau… Nici păgânii n-au făcut cu Bisericile ce au făcut creştinii; şi astăzi aşa este!”

Are o formă de navă şi cruce, plan trilobal, elemente simbol: Nava trece printr-un turn spre ţărmul liniştii, străbate spaţiul şi timpul şi ne încadrează şi pe noi oamenii, iar Crucea purtătoare de biruinţă – responsabilitatea ce

O are fiecare om în viaţă!

Şi Vodă a purtat o cruce grea, n-a rămas afară de Biserică… Moare prima doamnă la 4 ani după căsătorie, ea a fost înmormântată la Probota, După măcelul de la Războieni s-a stins Danul Sihastrul. Mitropolitul Teoctist

1 şi a doua soţie la Ciucea după căsătorie, apoi copiii. Maria deMangop.

Bogdan şi Petru îngropaţuvizavi de mormântul său (Ştefan), ulterior s-a căsătorit cu fiica lui Radu cel Frumos: Măria-Voichiţa; i-a supravieţuit 9 ani – e lângă el îngropată. Copiii încă n-au avut o soartă mai fericită: La codrii Cosminului

Bogdan a pierdut un ochi în bătălie, sora lui, Maria s-a stins la un an după el, cealaltă fată s-a căsătorit cu băiatul ţarului Ioan al III-lea al Moscovei, avea, să moară în închisoare din pricina unui complot aranjat de altcineva de la curte. Pe atunci erau foarte multe intrigi pe la casele mari. Odihneascase în pace! Fie-le ţărâna uşoară! – „De mortuis nihil sine bene!” – Despre morţi nu vorbi decât de bine! mai important este ce au realizat decât ce n-au dorit să se întâmple…

Sunt aici mii de morminte la mănăstire: 42 în Biserică, 11 se văd, 3 domnitori îşi dorm somnul de veci la Putna: ŞTEFAN CEL MARE, BODGAN AL III-lea, ŞTEFĂNIŢA VODĂ.

Din viaţă şi-a pregătit mormântul Ştefan, lucrat în marmură cu 12 ani înainte… cum l-a văzut îl vedem şi noi astăzi, cu frumoase ornamente stilizate, cu plante care trăiesc mai mulţi ani, sculptate două capete de zimbru, emblema Moldovei, frunza de stejar deasupra, cel care a copilărit aproape de stejarul de la Borzeşti a trăit drama uciderii prietenului, s-a inspirat din vânjoşenia acestui arbore multisecular, a dorit să rămână şi el neclintit în faţa adversarului

precum stejarul în zi de furtună, „Codrul frate cu românul” zice Preotul, simbolizează veşnicia – un text ca o cronică în memoria lui dăltuită/

„Binecredinciosul Domn, Io Ştefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, ctitor şi ziditor al acestui sfânt lăcaş, care odihneşte aici. Şi s-a strămutat la lăcaşurile de veci în anul 7.000 (1504), 2 Iulie şi a domnit ani 47”. Ştiţi ca atunci se folosea vechiul calendar bizantin, de aceea întâlnim anul 7.000.

Iar „Io” nu-i prenume personal – a fost o modă când se spunea „eu sunt totul!”, fără mine nu se făcea nimic, cred că se face mai bine fără mine. Este o prescurtare a cuvântului Ioan. Vechile titluri, aşa începeau, că domni erau, nu altceva!... Io Mircea Voievod, Io Bogdan, Io Vlad, Io Mihai, toţi erau unşi de episcopi sau mitropoliţi. Ioan, după tradiţie, înseamnă „unsul, alesul”.

sau „hărăzitul”.

S-au lăsat acolo două spaţii în cadrul textului, ca să se consemneze datele la momentul potrivit, şi din respect faţă de el, urmaşii nu le-au înscris; au fost conştienţi că va rămâne prin toate nemuritor, aşa cum nemuritoar, e sunt faptele, credinţa lui dreaptă.

— Credinţa fără fapte este moartă, este busola vieţii omului pe pământ, chiar vorbele spuse la urmă: „Moldova, n-a fost a străbunilor, a mea sau a voastră, ci a urmaşilor” şi textul spune limpede că s-a strămutat la lăcaşurile de veci. Credem şi noi că ne vom strămuta de aici, dacă vom urma exemplul credinţei lor drepte ne vom întâlni cu ei, „Life of the Life” – Viaţă după Viaţă, au un cult românii pentru astfel de eroi, zilnic – 180

se face pomenire în slujbă, o floare. Tradiţia mărturiseşte că a rămas neîntreruptă făclia iubirii şi recunoştinţei faţa de vrednicia şi virtutea străbună, 1 faţă de aceşti eroi ai spiritului şi neamului.

Spune Eminescu: „Pe 15 octombrie 1775, în miez de noapte clopotele au sunat parcă de înmormântare: cele două de afară şi cel mic 300 kg, celălalt Buga 1700 kg, luminile s-au stins fără motiv în interior, chipul lui Ştefan din tabloul de lângă mormânt s-a întunecat, s-a îndoliat”. La 3 zile după aceea, în ţară s-a aflat vestea răpirii Bucovinei, ca şi nordul Transilvaniei şi-a Banatului. În zadar s-a opus domnitorul de atunci, domnitorul Ghica III a fost şi el trădat şi decapitat de unul din consilierii săi. Zice un proverb: „Duşmanii omului: prietenii, căsnicii lui!” Menţionează poetul şi momentul 1812.

După războiul ruso-turc prin pacea de la Bucureşti s-a hotărât înjumătăţirea Moldovei.

S-a întrebat voievodul limbii (Eminescu): Oare se vor mai aprinde vreodată acele lumini? Dar chipul lui Ştefan, se va mai însenina? întrebări, care mai aşteaptă răspuns, zjcea şi Sadoveanu: „Şi acum stă Vodă în tabloul de la Puţna, cugetând parcă la apărarea ţării”.

În fine, din cele întocmite de Măria Sa sunt schimbate doar hotarele: s-au prefăcut, au trecut şiruri de oameni, pretutindeni au rămas lăcaşurile lui Dumnezeu, în toate cotloanele pământului amintirea războaielor pentru dreptate. De patru veacuri şi mai bine, acea putere trăieşte asupra ţării, ceea ce vădeşte că anume oamenii nu pier, trăiesc prin pulberea lor. Ca frunzele acelui an de jale s-a scuturat Măria Sa, dar spiritul a rămas, în locuri de ctitorii şi-n amintire şi acum ne călăuzesc spre viitorime. Eminescu a numit mormântul domnitorului un loc sfânt: ALTARUL CONŞTIINŢEI NAŢIONALE. I-a dedicat frumoase versuri evocându-l:

„Ştefane, Măria ta.
Tu la Putna nu mai sta.
Las-ai himandritului
Toată grija schitului.
Lasă grija sfinţilor, în seama părinţilor.
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă.
Doar s-o-ndura Dumnezeu.
Ca să-ţi mântui neamul tău.
Tu te-nalţă din mormânt.
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată
Ai s-aduni Moldova toată.
De-i suna de două ori, îţi vin condrâi-n ajutor.
De-i suna a treia oară.
Toţi duşmanii o să piară?
Din notară în notară”.

Este mai lungă poezia, poate o să se-nveţe şi la şcoală, poate-i cam aglomerată programa acum, sfârşeşte cu un blestem ce a fost scris la statuia poetului, fiindcă sunt altele scrise acuma acolo. Sunt altele deoarece plouă mai des la munte, aşa-i vremea, schimbătoare.

În 1739 spune cronica, că a fost un teribil cutremur, a durat o jumătate de oră şi totuşi Putna a rezistat; ce construcţie au realizat, pentru că cei de atunci nu glumeau şi azi se aleargă înainte şi totuşi turla bisericii a căzut. La restaurare sunt adăugate două coloane masive în interior şi 7 contraforturi din piatră necioplită în exterior, numai piatra-i necioplita…

S-a încercat o refacere a picturii ia intrare, deocamdată s-a realizat o nouăpicturăla Paraclis. În anul 1871 Societatea „România Jună” a organizat această festivitate naţională comemorându-se 400 de ani de la întemeierea Putnei; Slavici, Eminescu, Ciprian Porumbescu, Kogălniceanu, Simeon Florea Marian, au participat mii de oameni. Depun pe mormântul lui Ştefan vasul de argint, Eminescu şi Slavici din mica vitrina de lângă perete în care pun patru pumni de ţărână, câte-o mână de pământ din fiecare provincie românească, una şi din Moldova de peste Prut, arătând unitatea neamului, acum vasul nu mai are pământ.

A cântat cu mult suflet Ciprian Porumbescu, l-a îmbrăţişat pe tatăl său zicând: „Tată, am cântat Daciei întregi!”. A şi plătit-o cu viaţa pentru asta. Au fost şi astfel de momente în istoria noastră când nu era bine să spui că eşti român la tine acasă; parcă acum este altfel. Poetul afirma că fraţii rămân toţi.

A remarcat un gânditor în dedicaţia închinată lui Ştefan Vodă: „O Ştefan, tu eşti mare şi la mormântul tău”! mare pentru că şi de aici ne-a apărat. Cine ştie pe unde avea să fie frontiera acum de nu era mormântul aici în ultimul război. Creionul de tâmplar al lui Molotov, ce aluneca pe hartă era decisiv pentru noi, doar a spus la urmă Vodă: „Am condus şi apărat această ţară cu ajutorul Domnului Dumnezeu 47 de ani, iar apărarea ei o s-o iau şi dincolo cu mine”, parcă a fost profet!

Au funcţionat şi aici şcoli, ateliere şi o Academie. N-a durat mult timp Academia, că austriecii au desfiinţat-o. Interesant, că marile imperii când ocupă un popor, la început îi dă de mâncare, după aceea desfiinţează Universităţi, Biserici, specificul naţional. Politica de îndobitocire programată, cumplită în toate timpurile cu o oră de istorie şi de română, pe săptămână… Mai sunt oameni care se tem de forţa inteligenţei şi a spiritualităţii, moda încă se mai poartă.

Este nouă construcţia Muzeului, fragmente din pictura de la început şi aceste mărturii arheologice din secolele VII-XIV s-au descoperit morminte creştine chiar din secolul VI, texte religioase în

manuscrie de la Ştefan păstrate. Primul de sus Irmologhionul lui Eustaţie Protopsaltul, care a dirijat corul la moartea domnitorului, când a fost adus cu carul cu 7 perechi de boi, timp de 3 zile şi 3 nopţi, cum i-a fost dorinţa. „Mi-ajunge, mi-am împlinit sorocul, vreau să mă odihnesc de-acum, la Putna voi avea mai multă pace”. Textul de alături i-a aparţinut, numit Scara virtuţilor, adică lupta dintre bine şi rău, care stă în sufletul omului între păcat şi virtute, păcatul n-are sărbătoare, concediu sau vacanţă. La început pare mic cât o furnică, după aceea se face viciu ca un teu – mai opreşte-l'dacă poţi! – s-a şi vorbit de „furnicoleu”; ca o minge între doi jucători, te aruncă din braţele plăcerii în ghearele sfâşietoare ale întunericului şi invers până se termină… La tinereţe omul crede că n-are

182.

păcate, ce să caute la Biserică, la bătrâneţe târziu, tot aşa ne risipim viaţa… Este o pildă interesantă în text: Un om a întins o plasă mare să prindă păsări în zbor. Într-o săptămâna a prins multe, le hrănea, le adăpa… După o vreme le vindea la târg. A observat însă, că una refuza hrana şi băutura şi s-a întristat aşa de mult încât risca să moară. La urmă, fiind foarte slabă s-a putut strecura printre gratiile plasei zburând în libertate păsărea măiastră, că aşa-i şi viaţa noastră, în fel de fel de griji, de preocupări, plăceri, păcate, ne pierdem libertatea sufletului. Spune şi Cartea Veche: „Ce folos omului de ar câştiga lumea şi-şi pierde sufletul?” Se mai spune aici, că omul are 3 prieteni: Ignoranţa, Uitarea şi Lenea… vin şi celelalte, nicio grija… Are 30 de trepte Scara, o să vedeţi că este pictată la Suceviţa s-a şi tradus cred că Omul este ceea ce mănâncă. Dacă hrana spirituală este de calitate şi rezultatele sunt pe măsură. Odinioară oamenii aveau convingerea, că mai au şi ei slăbiciuni şi păcate, acum sunt plini de virtuţi, ştiţi foarte bine, nu-i problemă…

…Monezi descoperite de la Petru Muşat… portretul lui Ştefan stema Moldovei… acesta-i Danul Sihastrul… Am văzut chilia unde a trăit 40 de ani, mormântul lui e la Voroneţ. Aminteşte şi proverbul: „Spune cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti! zicea Danul: „Mai uşor poţi cuceri o cetate fortificată decât să te stăpâneşti. Mai mare cetate e de a te stăpâni pe tine, decât cei ce vrea să domine pe alţii”.

…Alături, sfinţii militari cu steaguri de luptă să încurajeze oastea, cu Sf. Gheorghe patronul Moldovei. La orice acţiune au pornit au început cu „Doamne ajută!” erau creştini, obişnuiau să respecte

sărbătorile.

Privind harta Moldovei pe vremea voievodului, Moldova istorică de care menţiona şi Doina:

„De la Nistru pân'la Tisa.

Din Hotin până la mare;

De la mare la Hotin, Din Boian la Vatra Dornei De la Turnu în Dorohoi…"

Un poet contemporan scria într-o baladă pentru copii: „De la râu până la râu, trec vagoanele cu grâu" şi altele, mai sunt şi alte bucurii pentru copii… Ne oprim aici deocamdată!

A întărit Ştefan ţara la început, printr-o salba de cetăţi ca o centură: Crăiuna, Roman, Neamţ, Suceava, Tighina, Hotin, Soroca, Orhei, Cetatea Albă, Chilia. Cele două Transilvanii: Ciceiul şi Cetatea de Baltă, unde a şi înfiinţat cele 3 episcopii ortodoxe, Ştefan le-a primit cu 60 de sate de la verişorul său Matei Corvin, după anul 1484, când din pricina unei trădări au căzut acestea sub turci. La noi au fost mereu trădări, „la noi" cum zicea Goga. Cetatea Albă, Chilia – considerate plămânii, grânarele Moldovei, nu întâmplător au fost numite aşa. Chiar meterezele cetăţilor de margini erau îndreptate spre est, pare lucru minor pentru unii. Are 18 ctitorii, Biserici şi Mănăstiri construite în această vatră dacică. Fiindcă regiunea aceasta dacică a fost recunoscută de arheologii vecini din trecut. Recent – s-au mai descoperit 3 morminte, dacice, acum ştiţi foarte bine, mai mult de jumătate dincolo, peste 4 milioane români şi nu spune nimeni o vorbă…

Prima din seria celor religioase Putna.

…s-a spus însă că asuprim un milion de unguri; să fim sobri, dea Domnul să trăiască şi românii în Ungaria, cum trăiesc ei la noi.

Domnitorii noştri s-au îngropat la hotar sau peste, mai spre inima ţării, cam aşa a fost în Imperiu a mai fost, a mai rămas şi Leniţi a promis la început libertatea popoarelor şi drept la autodeterminare, când s-a văzut mai mare şi alţii ca el, apoi nu adevărul, ci forţa contează pentru unii, a fi, vrea să-l înghită pe a avea, s-a complicat şi dialectica, dreptul internaţional nu mai ajunge, cine este mai tare, mai mare, care de care; drepturile omului sunt pentru unii doar, ceilalţi nu fac parte din speţa umană, zicea şi fabulistul nostru: Vrem egalitate pentru clanul nostru doar – şi când te gândeşti că istoricii spun, că noi am prognozat aşa de mult, am depăşit şi epoca pietrei, măi, măi…

Spuneau bătrânii odinioară: în vremurile din urmă, oamenii vor trăi înşelându-se unii pe alţii, se va ajunge să meargă vii la morminte, să spună: Ieşiţi voi să intrăm noi! – se pare, că mai e până atunci.

În cei 47 de ani cât a domnit a purtat 37 războaie defensive victorioase, 50 de ctitorii construite întregite. Tradiţia ne spune, că după fiecare luptă, chiar de pierdeautot construiau nu demolau, avem cazul renumit de la Războieni, când pe zecile de mii de oseminte de eroi a construit Biserica din câmp: „Pentru păcatele mele Dumnezeu m-a pedepsit, dar ţara n-a pierit!”

Aşa arăta Moldova în timpul lui Ştefan, parcă nu era chiar rău.

Dincoace sunt marcate relaţiile cu vecinii, relaţii diplomatice, culturale, comerciale. Trimişii lui ajung departe, şi în Orient şi în Occident, frumos l-au apreciat contemporanii. Papa Sixt al IV-lea l-a numit: „ATLETUL LUI

HRISTOS”, apărătorul creştinismului, culturii şi civilizaţiei Europene. Bacovschi

Muchievici din Cracovia zicea între altele, că este vrednic de amiraţie între principii timpului, Ştefan, vrednic să i se încredinţeze conducerea şi stăpânirea lumii…

Interesant, că la început stăpânii l-au numit „cel Mare” apoi şi ai noştri, se obişnuieşte la noi asta, nu-i problemă.

La Athos în Grecia a zidit şi el mănăstiri, bune relaţii cu Ierusalimul, Sfânta

Ecaterinaânăinai…

După ce cade celălalt bastion al ortodoxiei – Bizanţul – poporul nostru cu mari sacrificii a întârziat cu secole de-a rândul avansul Imperiului Otoman spre Occident. Au stat ai noştri permanent la intersecţia intereselor celor 3 mari imperii; am avut bafta numai de buni prieteni. Un occidental zicea: Avem Universităţi de 700 de ani. I s-a spus, şi noi avem cea de la Posada, Rovine, Vaslui, de nu erau acestea cine ştie care era soarta celorlalte.

Aţi văzut lângă Biserică afară două clopote, cel mic blagovisn este de 300 kg, celălalt Buga de 1.700. Tradiţia spune mai ales de Buga, că suna de multe ori cu tristeţe, la moartea domnitorului şi când a fost răpită Bucovina, Basarabia, ultima dată când a sunat, s-au dogit nu vrea să mai sune, pretenţios şi el. Oricum, când suna se auzea până departe cum îi spune şi numele, adică până la Bug unde au trăit dacii, urme de daci s-au descoperit şi peste Nistru, de către cercetătorii

vecini cei din trecut, se pare că cei de azi n-au mai găsit, poate între timp a mai progresat şi această ştiinţă, oare poţi să ştii? Şi Kogălniceanu a spus: „Ţara mea este până acolo unde se vorbeşte româneşte, moldoveneşte – acelaşi lucru!”. În vremi de făstrişte, oamenii au cântat: „Să-sune Buga cât mai tare, să audă morţii din mormânt, toate-s cele pe pământ”, acestea sunttradiţii doar. La un Congres la Moscova, spunea cineva, că majoritatea – nici Eminescu, nici Ştefan nu sunt români! A zis reprezentantul nostru: „Dacă-i aşa, de ce a scris poetul nostru „Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie?” şi cu asta s-a încheiat discuţia.

După ce l-a încoronat la Suceava pe Bogdan, i-a spus Ştefan: „O să aveţi şi voi mulţi duşmani peste vremi, uniţi-vă cu toţi, nu vă mai trădaţi şi pârâţi, apoi uniţi-vă pe rând cu fiecare, de-va fi nevoie să mai faceţi cu cineva pace, alianţă ca să izbândiţi, mai bine faceţi cu turcii, că-s oameni de caracter, ei respectă cuvântul mai mult, decât ceilalţi principi creştini, care au alte planuri”.

M-au întrebat specialiştii, de ce i-a îndemnat aşa? N-o fi prevăzut el şi testamentul lui Petru cel Mare, adică planul de cucerire al lumii, chiar de a rămas valabil a urmat confirmarea Zaltei, mergem pe vechiul drum nu-i problemă, problema se discută între specialişti, nu ne putem noi amesteca. Peştele mai mic, hrană pentru cel mai mare, dar de la cap se strică peştele. Pentru strategie, Ştefan s-a împăcat şi cu vecinii la urmă, erau alţii atunci, s-a mai schimbat şi factorul istoric. La anul se împlinesc 100 de ani de la moartea Luceafărului poeziei noastre. Noi încă n-avem o carte completă (Eminescu) de ce se mai scrie atât? După aceste izvoare ne-a confirmat şi preotul Mateevici:

„Limba noastră-i limbă sfântă.
Limba vechilor Cazanii
Care-o plâng şi care-o cântă
Pe la vatra lor ţăranii”.

Tot ţăranul – le vine şi lor fericirea pe cap acum – era de aşteptat, după atâtea. Cine a fost popor creştin stabil, de la început a creat, păstrat şi apărat valori faţă de cei ce s-au comportat altfel. Şi se pare că barbarii migratori din trecut încă nu s-au stabilizat, doar s-au modernizat, cum zice proverbul: „Boala din născare…”, „Lupul schimbă părul…”

Putem să vedem specificul la etaj, şi anume colecţia de broderii. Pe când în ţară se auzeau zgomote de război, dangăte de clopote aici, în

alte locuri ceilalţi creiau valori, o parte, aşa le lucrau permanent. Cusături în fir de aur, în argint, în mătase, vorba aceea: „Strămoşii noştri au avut de toate, de aici a fost nevoie să se reechilibreze finanţa multor imperii, de aceea am şi progresat aşa de mult. Sunt icoane, arată icoana prototipul, arhietipul, exprimă frumosul moral, etic, altceva decât idolul, care rămâne ceva închis în sine. În faţa Icoanei omul spune: Doamne, ajută-mi!”, nu: „Icoană, ajută-mi! mântuieşte-mă! – atunci ar fi idolatrie. Reprezentări iconografice întâlnim şi în Vechiul Testament unde cu atâta străşnicie – s-a poruncit să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare să te închini lor: În Cortul Mărturiei Heruvimii slavei – evreii în pustie confruntaţi cu şerpii otrăviţi au ridicat şarpe de aramă, prefigurând jertfa Mântuitorului pe Cruce; în Noul Testament Iisus a fost icoana Tatălui, întâlnim icoane în catacombe, pe vremea sfinţilor Apostoli, de atunci până azi tradiţia şi iconografia au continuat. Se pare însă, că cei ce le neagă sunt mai sfinţi decât Apostolii, care le-au acceptat, sau mai sfinţi sunt cei ce spun: „Veniţi la noi, fraţilor!”, nu la Hristos, interesantă nuanţă şi dacă veniţi nu-i gratuit. Noi aleşii Domnului în fiecare lună primim colectările şi totuşi numim dreaptă credinţă conştiinţa, nu întâmplător s-a spus: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne va moşteni împărăţia Cerurilor”, „Lupi îmbrăcaţi în piei de oi”. Rătăcirea în credinţă de la urmă va fi mai cumplită decât cea de la început. „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, cele sfinte se dau celor sfinţi” să fii curat cu sufletul şi cu inima: E drept că se mai spune: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că se apropie*” sau „Urâciunea pustiirii stând în locul cel sfânt”. Pune incompetenţa să conducă pe toate planurile şi e limpede. Ierusalimul este Biserica ce a păstrat tot adevărul, forţele potrivnice sunt sectele care au luat fiecare cât l-a tăiat capul; au şi ei credinţă, fragmente doar din marele adevăr, tezaurul lui Hristos, de aceea se şi divid atât de mult. Şi diavolul crede şi ca să-l înşele pe om se poate transforma şi în fulger cu chip luminos, dar tot diavol rămâne!

Pentru strămoşii noştri cum sunt aripile pentru pasăre aşa au fost postul, sărbătorile. Mântuitorul după ce a postit 40 de zile, de 3 ori a fost încercat Prima tentaţie: a fost a pâinii, i-a sugerat, din piatră să facă pâine – transmutarea elementelor în factorul economic: Mănâncă; bea distrează-te, că ce contează restul, numai să ai, să fii în rând cu ceilalţi, nu cumva să rămâi în urmă! Răspunsul a fost, că pe lângă pâine mai trebuie şi cuvântul adevărului. Adevărul îl face pe om liber! Când

sunt câţiva patrioţi turnători totul merge bine, tiu poţi să fii patriot adevărat dacă nu torni, de aceea ne şi merge aşa de bine ca patrioţi. A doua tentaţie a fost „Aruncă-te jos de pe înălţimea templului”, nu-i mare lucru, e o nimica toată. Îţi dă alte preocupări, miraje, surogate, înlocuitori, banalizări, fel de fel ce le dă mintea, cum se spune prostia, aşa sunt şi aplauzele. A treia tentaţie ce se vede: „Închină-te mie şi îţi voi pune la dispoziţie tot ce-ţi place”, Asta seamănă cu un dicton mai vechi. Oamenii l-au divinizat pe Nero, după aceea suportă consecinţele. Unii au spus: Ce ticăloasă a fost inchiziţia criminală! dar criminalitatea veacului nostru de o mie de ori e mai mare, cred că e mai uşor să vezi paiul din ochiul celuilalt, decât bârna dintr-al tău.

Să revenim, la ale noastre experienţe, sper să ne fie de leac. De exemplu, această Icoană brodată are 700 de ani, lucrată de două maici, a servit ca model, corpul lui Iisus Hristos înconjurat de un câmp de stele şi îngeri, care au înscrispţie în greacă: Aghios, Aghios, Aghios, Sfânt, Sfânt, Sfânt. Se împlineşte vechiul cuvânt: Toată suflarea laudă pe Creator!

Acest veşmânt, epitrahil, pe colţ cu motiv naţional, medalioane pe veşmântul lui Iisus Hristos, model şi pentru noi, cât de actuală e spusa Lui care arată viaţa Lui: „Nu tot cel ce-i zice, Doamne, Doamne, va intra în împărăţia Cerurilor!” sau „Părinţii mănâncă aguridă, iar la copii li se strepezesc dinţii!” Cine are urechi de auzit, cred că pricepe!

Cele de jos sunt voievodale, Ştefan şi băiatul său Alexandrei. Trei acdperăminte pentru vase Liturgice, bustul lucrat în gips de Oscar Han în 1955. Destulă demnitate, a avut bărbăţie, la rugăciune obişnuia să plece fruntea, nu în faţa oamenilor, chiar de era mic de statură.

Mai sunt unii comentatori critici de artă\parcă-i gânditor reprezentat aici.

186, că urmaşii fiu sunt mici şi nici n-au păstrat moştenirea întreagă aşa văd unii.

Broderie lucrată în Putna, epitaf 14.90 pentru Putna, cu doi ani înainte de a fi descoperită America în lume şi acum ne predică ei creştinismul… poporul nostru s-a născut creştin! Sf. Andrei a predicat prin părţile noastre, fratele sfântului Apostol Petru, nu întâmplător s-a spus: Un Domn, o credinţă, un botez! Nu poate face fiecare după capul lui! Prin documente şi icoane transpare lucrarea lor, pe colţuri simboalele evanghelist! lor, femeile mironosiţe, Iosif şi Nicodim cu feţele lor pline de dramatism şi interiorizaţi nu Q” e disperare.

Cei ce L-au înmormântat pe Hristos, L-au înfăşurat într-o pânză de in Giulgiu, care se păstrează şi acum în Italia la Torino. O Cruce cu 3 braţe sculptată pe toate laturile, are 38 de scene>sculptate, dăruită de pârcălabul Ioan de la Orhei în 1466, erau pe atunci și pe acolo de-ai noştri, cum zice povestea, a fost odată…

Deasupra, un veşmânt pentru episcop, evantaiul lucrat în filigran, l-a dăruit Ştefan Vodă în 1497. Aripile serafimului din mijloc cu semnele provinciilor româneşti cu capul de zimbru al Moldovei, vulturul Ţara Românească, Leul Transilvania. În vechime, doi lei reprezentau stema Daciei, aceasta a fost preluată şi mai târziu, sub Mihai Viteazul, calea spre unire s-a pregătit îndelung, din păcate n-au fost aşa de uniţi, din păcate totul se plăteşte: Dumnezeu este unire şi iubire. Diavolul seamănă ură şi dezbinare. Depinde pe cine vrem să slujim şi cea mai mare şiretenie a lui satana este să te faci să crezi, că el nu există, lucru rău vezi la tot pasul, să vezi şi să nu crezi – paradox, cum spunem, Toma necredinciosul, măcar de am avea credinţa Sfanţului Toma. El reprezenta o tipologie umană, flecare dintre Apostoli, era structura lui, trebuie să fie în cercetare în filosofie empirismul. Chipul lui Ştefan, pictat când trăia, cel mai frumos din câte au mai rămas, aici plecat în genunchi la rugăciune. Aşa cum omul zilnic are nevoie de aer, lumină, hrană, căldură, cu atât mai mult de rugăciune şi de fapte bune, când omul se roagă vorbeşte cu Dumnezeu, iar când citeşte Cartea Sfântă, atunci Dumnezeu Vorbeşte cu el. Avea 17 ani de domnie, călugărul Nicodim a scris pe pergament această Evanghelie cu argint aurit. Cădelniţa lucrată cu multă răbdare de un meşter braşovean, au iubit şi ei frumosul au creat şi ei valori, n-au fost tributari modelelor, cădelniţa arată rugăciunile sfinţilor în faţa lui Dumnezeu, fumul de tămâie, prezenţa lui Dumnezeu prin foc. Bine ar fi să fie glumă, nu simptomă, jocul cu focul, ca şi cealaltă poveste… toată ziua pace, dă Doamne să fie. Evanghelia scrisă în 1504 de călugărul Paladie a stat la căpătâiul lui Ştefan în ultimele clipe. Tot aşa de frumoasă era pictată mănăstirea la început în aur, pe care au distrusă barbarii. De bine de rău cu sine, Tripticul, îngerul său păzitor, se închide ca şi o carte. Au respectat vechile tradiţii; emancipare, progres nu înseamnă să negi. trecutul, credinţa părinţilor, ci continuitate şi aprofundare. Doar s-a spus: Cinsteşte-ţi părinţii ca să trăieşti mult şi fericit! sau: Din mâinile părinţilor voi cere sufletele pruncilor. Se pare că este distanţă între cuvânt şi faptă. Ca să revin, şi Lenin vorbea de

rafinatele barbarii moderne, că s-a găsit asta în opera completă, dacă nu acolo… le-o mai fi scăpat şi editorilor, un rezumat al celor trei direcţii, bineînţeles toate au pornit prin dialectică ca să susţină moda, mereu lupta de clasă, altfel nu se poate, vorba lui Ibsen: Un duşman al poporului. Ce are de-a face dialectica cu viaţa, din iubire se naşte viaţa nu din sfâşiere, dar astă e o altă problemă. Lupta barbarilor ştiinţifici contra intelectualilor corupţi, lupta oraşului contra satului pe multiple căi.

Brocart, acoperământ de Altar…

Acest veşmânt, epigonat arată Adormirea Maicii Domnului, personajele conturate cu perle naturale, o frumuseţe nu de suprafaţă, nu spoială, şi tot ce este frumos este valoros: Spune un cânt, frumos oraş, bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Dostoievski anunţa că frumosul va salva lumea. Grecii antici vorbeau de triptic, binele, adevărul, frumosul toate corelate în persoana umană. Un text românesc mai vechi vorbea şi el de o întreită bestializare a omului: prin foame, fanatizare ideologică şi pornografie, sexualitate; unii spun ca ultima nu mai e valabilă de când cu SIDA… Trei broderii pentru iconostas, cu Adormirea Maicii Domnului, Buna Vestire, chipul lui Ştefan în picioare făcut cu 4 ani înainte de a muri, lângă el este doamna lui, Maria Voichiţa.

Se vede conştiinţa demnităţii lor; în faţa lui Dumnezeu nu este aşa de mare omul, el abia descoperă legalitatea cosmică, el (omul) nu este autorul, problema a rămas aceeaşi: dacă materialitatea este mijlocul sau scopul vieţii, lupta nu este între materialism şi idealism – altă problemă. Dincoace nu-i clarificată poziţia unora, când pui o falsă problemă, n-ai cum s-o rezolvi corect. Nu întâmplător s-a spus: „Dă cezarului ce este al cezarului şi lui Dumnezeu ceea ce-i aparţine” nu amesteca lina cu alta nici nu le substitui. E drept că s-a mai spus: Când omul se face mic, Dumnezeu îl face mare; şi invers!

Autoportretul Manei de Mangop, când a terminat de lucrat doamna a şi murit, avea 27 de ani, presimţea că va muri „se vede pe chip, coroana împărătească, mâinile încrucişate, inele mari în degete, trecerea în lumea cealaltă înseamnă nuntă pentru ei şi pentru păstorii din Mioriţa, nu ştiu dacă şi pentru noi deşi spunem că suntem urmaşi. La căsătorie pune omul inel în deget când promite cinste şi fidelitate, căci aşa şi face cum bine ştiţi, dar vrem să ne meargă bine în viaţă, se pare că numai în trecut au fost divorţurr astăzi nu mai sunt, s-a

rezolvat problema de când cu emanciparea – de ce să spunem ticăloşie, mai frumos spunem emancipare – alte măşti şi aceeaşi prieteni, poate lipsă de mizerie. „Un suflet chinuit, mult mai mult te vor atrage, decât tot ce ai gândit”!

În diagonală pe colţuri, stema bizantină, monogramul doamnei şi al dinastiei, rămâne această bijuterie o capodoperă a stilului, mai mult decât o operă post-bizantină, au şi amintit specialiştii nu întâmplător de acel Bizanţ, e drept că s-a vorbit şi despre demnitatea creştinismului şi viaţa nedemnă a creştinilor, aşa cum spunea Sf. Ap. Pavel odinioară: „Din pricina noastră numele Domnului este hulit între neamuri”, problemă delicată. Unii au numit a treia Romă, că a patra nu va mai fi, timpul nu şi-a spus ultimul cuvânt, are şi poporul nostru o contribuţie însemnată, au mai încăput şi alţii lângă noi, nu ştiu dacă şi invers tot aşa. Am creat valori, nu şovinismul, cred că ajunge argumentul.

Bunicul lui Ştefan, ca să dea mai multă importanţă capitalei de la Suceava, după obiceiul vremii, după ce şi Patriarhia de Constantinopol a recunoscut independenţa Bisericii din Moldova, Alexandru cel Bun a transportat în această ladă de la cetatea Albă, moaştele Sfântului Ioan cel Noii în 1402, pus într-un alt sicriu la Suceava acum. Sfinţii sunt prietenii, sunt căsnicii lui Dumnezeu, nu avea nimic pentru zestre, sicriul era sicriu. Credeau ei că zestrea cea mai mare este zestrea curată a sufletului apoi şi celelalte vin, acum parcă este invers: A ajuns omul pe lună, dar pe pământ ce facem? Spune şi vechiul dicton: Când Dumnezeu vrea să-l pedepsească pe cineva, îl lasă la mintea lui. Aceasta se punea în sărbători pe mormântul lui Ştefan, care a rămas nemuritor, prin toate s-a făcut vrednic de pomenirea urmaşilor, inscripţia consemnează 2 iulie 1504, marţea, ceasul al patrulea din zi, după ce a condus 47 de ani 2 luni, 3 săptămâni, ţara l-a regretat:

„Cu un dangăt plin de jale Mii de clopote dau veste Ştefan Vodă al Moldovei. Ştefan Vodă nu mai este.

Plânge dealul, plânge valea.
Plâng pădurile bătrâne
Şi poporul în hohot plânge
Cui ne laşi pe noi, stăpâne?”

Amintea şi Iorga: „Cum într-un loc atât de mic a putut să încapă cel mare? Icoană pentru neamul său!”. Cândva menţiona că toată durerea nu poate să plângă un suflej ce nu. se va mai înfiora vreodată

de lumina din lume şi cei plecaţi dincolo sunt tot de-ai noştri, se pare că şi asta este istorie, doar şi nouă ne vine rândul; cum ştim să respectăm vom fi respectaţi!

Brocarte, icoane, Crucea purtată de el cu două braţe, era un lucru de mare cinste ca omul să fie bun creştin, nu-i era ruşine pe vremea aceea, acum parcă e ruşine dacă eşti cinstit, au mai fost paradoxuri în lume, vorba veche: „Adânc pe adânc cheamă”, mai ales cei ce citesc Biblia şi se leapădă de cruce se rătăcesc, deşi Domnul a spus: „Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să ia Crucea e) oi să urmeze mie” o mică mare diferenţă. Apostolul amintea „pentru cei ce nu cred, că este blestem şi nebunie, iar noi care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”. Începe să fie papagal să ştie nişte texte, mai greu să le citeşti şi să le împlineşti. Nu întâmplător le spune Domnul la Judecată celor de-a stânga: „Plecaţi deja Mine, nu vă cunosc pe voi!” sau: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert”. Q rugăciune mai veche spune: „Nu Mă recunosc pe Mine în voi, spuneţi voi că aţi făcut în numele Meu, dar nu se vede asta!”

Specificul Crucii slave: braţul oblic al crucii arată balanţa, cântarul dreptăţii, unii spun, parcă se pare că slavii au rămas să împartă dreptatea pe pământ. Cum a zis Balzac, după menţiunea lui Spinoza: „Fiecare popor îşi are conducătorii, care-i merită!”

Această ultimă broderie monumentală, lucrată de doi călugări, Lunea, Miercurea, Vinerea în post şi rugăciune, tot ce s-a făcut şi s-a lucrat cu jertfa s-a împlinit, s-a realizat. Adormirea Maicii Domnului în mijloc, patronul protector avea să doarmă şi el somnul de veci, ocrotit de adormirea Maicii Sfinte.

Un portret mic, încoronat în picioare în spatele îngerului este Bogdan al III-lea băiatul lui Ştefan, care a urmat la tron, i-au spus „cel chior”. Cronicile spun că a pierdut un ochi în bătălia de la Codrii Cosminului 1504 – 1507, pictorul e de la Vatra Moldoviţei, îngropat ca şi muma lui Ştefan, la Probota.

Un om reprezentativ în faţa îngerului, un bărbat a vrut să sfideze cu orice preţ, încearcă să răstoarne sicriul Maicii Sfinte în timpul procesiunii, nici mortul nu vrea să-l lase în pace, fanatism nu glumă. Ştim unde duce fanatismul, prostia, șovinismul, sectarismul, toate ismele, toate extremele, care au adus atâtea nenorociri pe pământ, dacă ire-am întreba câte războaie au fost pe pământ şi de când. De la început. O formă nevăzută i-a retezat mâinile, şi-a dat

seama că a greşit, şi-a recunoscut greşeala, s-a căit apoi şi a fost vindecat în chip minunat. Se mai întâmplă câte o suferinţă, care ne pune pe gânduri, cum spune poetul în Psalmul lui: „Să urlu: este sau nu este?” Cum îl constată altcineva urlă, problema lui: „Noii tangere!” – Nu mă atinge! Nu te forţează nimeni să crezi, nu cunoşti, nu sfida, mai bine nu atinge, e valoros sistemul cartezian, dar nu trebuie neglijată nici experienţa lui Pascal. Cine este superficial în ştiinţă este şi în credinţă, sunt acum, destui care-o fac pe teribilii. Einstein spunea: „Religia fără ştiinţă este slabă, dar ştiinţa fără religie este oarbă!” Mama şi fiica. Cred că dacă Eminescu spunea ceva mai important, nu ştiu cât de important era, dar dacă a spus Einstein, poate, cu toate că şi înainte de el poetul a amintit:

* „Icoana stelei ce-a murit încet pe cer se suie, Era pe când nu s-a zărit Azi o vedem – şi nu e!”

Sau: „Că mii de ani i-au trebuit luminii să ne-ajungă! ca şi povestea cu insulina, Elliade, Coandă „Brâncuşi şi toţi ceilalţi, „Nasc şi la noi oameni de seamă” un mare talent al nostru cu poetul e menţionat:

„Iar deasupra tuturor a
Va vorbi vreun mititel – Nu slăvindu-te pe tine
Lustruindu-se pe el!”

şi alte păcate vechi. E drept că, citind la poet:

„Religia-i o frază de dânşii inventată! – asta-i convingerea proletarului, proletarul tot proletar rămâne. Dacă vrei convingerea poetujui citeşte scrisoarea

19 poetului. N

Din arborele de jos la mijloc, cele două ramuri care cresc înconjoară ca nişte medalioane 12 localităţi unde au predicat sfinţii Apostoli, seamănă. cu ce s-a construit în timpul lui Ştefan. Cine ne iartă de tot ce greşim noi acum şi dacă mine scriem noi istoria, au grijă alţii s-o facă de ce să mai avem pretenţii atunci? Pentru că viaţa omului este ca şi istoria: începe, înfloreşte şi se sfârşeşte şi trecem în patria cea cerească! Un popor îşi alege conducătorii pe care-i merită, aşa a făcut şi face poporul nostru dintotdeauna. În ziua de 2 iulie 1992, Ştefan cel Mare a fost trecut în rândul sfinţilor cu numele: Sfanţul Voievod Ştefan cel Mare”. Dumnezeu l-a preaşlăvit prin faptele lui.

4. LA MĂNĂSTIREA MOLDOVIŢA, 27 IULIE 1988

La mănăstirea Puma ne-a vorbit cel mai bun ghid din ţară,

monahul Chiril, de la Putna am ajuns la Suceviţa unde Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cea mai frumoasă şi Scara Raiului. Am vizitat Muzeul frumos aranjat. Pe Scară spunea ghidul, nu pot urca: sinucigaşii, sectarii, necredincioşii şi necununaţii. De aici am mers la Man. Moldoviţa unde ghidul ne-a vorbit foarte frumos, îi dăm cuvântul maicii, necunoscută nouă cu numele.

În stânga, la intrare în Biserică se află inscripţia scrisă în limba slavonă, cu porunca lui Petru Rareş: „Această Biserică a fost construită în anul 1532, pictată în 1537, iar patronul bisericii se serbează la 25 martie la Buna Vestire”. Ca arhitectură, Biserica este în stil moldovenesc, planul triconic, epoca lui Petru Rareş ne-a lăsat frumoasele biserici din Bucovina împodobite cu pictură exterioară. Pridvorul deschis şi brâul de piatră de jos au apărut pentru prima dată în epoca lui Petru Rareş. Numai acoperişul a suferit transformare restul totul este original. Pictura n-a suferit nicio transformare de 451 de ani, numai că partea de nord este foarte deteriorată, din cauza intemperiilor. Pictura are scopul de a scoate sinteza adevărului de religie creştină în culori, pentru că marii noştri iconografi spun, că pictura este o Evanghelie în culori. În centrul picturii exterioare este ierarhia cerească şi bisericească. Pe contrafort în stânga sunt reprezentaţi scriitorii clasici greci: Platon, Aristotel, Socrate, Sofocle, Pitagora, Plutarh, Tucidide, 2 Sibile. În dreapta sunt teologii, care au pregătit credinţa printr-o teologie spirituală au pus temelia creştinismului, iar în stânga filosofi, care au pregătit creştinismul printr-o credinţă naturală. Dar şi unii şi alţii au vestit despre venirea mântuitorului Iisus Hristos pentru mântuire. În 24 de imagini avem în faţă Acatistul Buneivestiri, aici sunt redate 12 Condace şi 12 Icoase, se află în strânsă legătură cu asediul Constantinopolului, cetatea de jos. Ne este prezentat asediul din 626, pe străzi este redat poporul creştin făcând rugăciune impunătoare către Maica Domnului şi către Iisus Hristos. vedeţi sus, la al doilea turn, popoarele cu icoane în mână şi împărăteasa cu suita ei, clerul, împăratul cu dregătorii, toţi se rugau Maicii Domnului, iar pe ziduri ostaşii se luptau cu perşii. Foarte frumos este prezentat în mijlocul cetăţii eroul moldovean, care pleacă şi-l atacă pe comandantul turcesc. Turcul este căzut jos, cu calul roşu. Bizantinii în anul 626 au fost slăviţi minunat prin credinţa fierbinte a poporului. Vedeţi, că între turnuri se coboară din cer o ploaie de foc din cauza furtunii şi a trăsnetului, deja marea e foarte agitată din cauza

furtunii, perşii câţi au mai rămas au fost obligaţi să se întoarcă înapoi, iar patriarhul Sergiu şi împăratul Heraclie au mulţumit Maicii Domnului, prin această frumoasă rugăciune de mulţumire şi laudă, prin imnul Acatist. Ne este redată şi situaţia Moldovei din secolul XVI, asediul Constantinopolului este înlocuit cu o cetate moldovenească şi este redată cetatea Sucevei, iar perşii transformaţi în turci, arătând ceea ce s-a petrecut în ţară la noi, tunuri şi arme de foc nu existau în secolul VIL Secolul VII este secolul absolut religios al Maicii Domnului care începe cu „Apărătoare Doamnă pentru biruinţă mulţumiri...” Apoi sunt redaţi sfinţii militari: Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru, Sf. Mercurie. Toate scenele au influenţă bizantină, cu renaştere de tip moldovenesc. Iisus Hristos, prunc mic, îmbrăcat în iie moldovenească. Toate acestea dovedesc, că pictorii au

, 191

fost moldoveni localnici, dar sunt anonimi. Ca însemnătate istorică, valoare artistică şi culturală, prin acest covor viu de pictură, care are peste 451 de ani, Moldoviţa fiind considerată între Bisericile unice pe glob, aveţi ocazie să-vedeţi în Muzeu premiul Internaţional, Mărul de Aur, adus în 1975 de Federaţia Internaţională a Ziariştilor şi turiştilor sub patronajul UNESCO. Este dat pentru cele 5 Biserici din Bucovina cu pictură exterioară: Moldoviţa, Voroneţ, Humor, Arbore şi Suceviţa, considerate unice pe glob. Din aceste 5, 4 au fost pictate în epoca lui Petru Rareş. În vremea lui Petru Rareş a fost la Suceava o Şcoală de pictură, care a pictat aceste Biserici. Are 5 încăperi. Cei cu fapte bune sunt reprezentaţi aici în interior în dreapta în Paradis, în care va fi lumină şi veselie veşnică, şi aceştia nu-i, vor vedea pe cei din Iad, ca să nu se mâhnească. Iar cei cu fapte rele vor fi repartizaţi în stânga, în iad, focul veşnic, care nu se stinge niciodată, nu va fi un loc material, ci un foc veşnic şi va fi întuneric permanent şi cei cu fapte rele vor arde în iad, în focul veşnic, alături de diavolii care le-au stăpânit viaţa, care tot timpul i-au îndemnat la rele. Irod se vede aici plecând cu diavolul în iad, el care a ucis 14.000 de copii. Până la 1875 a fost Mân. de călugări. În 1775 a intrat sub ocupaţia austriecilor, până în 1918. Răuvoitorii au scris pe pereţi, mai ales în pridvor. Au fost ruinate groaznic clădirile şi zidurile dimprejur. De la 1956 la 1960 s-a restaurat, costul 10.000.000 lei. Mitropolia Moldovei a contribuit la restaurare. Sunt înfăţişate Sinoadele Ecumenice câte două de la 325 la 787 ultimul. La aceste 7 Sinoade Ecumenice s-a stabilit toată

învăţătura dogmatică a Bisericii ortodoxe, toată rânduiala Bisericii. La Sinodul I, la 325 s-a stabilit calendarul ortodox, ce-l folosim noi azi. S-a stabilit şi Simbolul de credinţă. Aici este înmormântat episcopul Efrem de Rădăuţi. Aici este Icoana lui Iisus Hristos răstignit, foarte frumoasă, când ne priveşte cu bunătate Mântuitorul, deşi este în dureri. Lângă cruce – e-lement nou – este reprezentat Moise cu poruncile în mână. Petru Rareş cu doamna Elena şi cei doi fii ai săi, parcă este Ştefan tatăl său. Stranele din jur se păstrează de 456 de ani. În Muzeu, tronul lui Petru Rareş, din anul 1532. Aici la Moldoviţa a fost şi şcoala de mihiaturişti.

Daţi-ne câteva sfaturi pentru mântuire!

În primul rând, gândiţi-vă că v-aţi născut creştini, căci în faţa lui Dumnezeu n-o să aveţi niciun păcat, dacă rămâneţi creştini. A fi creştin este un lucru foarte mare. Creştinătatea este temelia Bisericii, temelia mântuirii, temelia noastră de toată viaţa. Să ştiţi că noi creştinii ortodocşi avem întâietate şi la Sf. Mormânt. Noi romanii ne-am născut creştini, creştini1 rămânem, creştini să murim, ca n-avem niciun păcat în faţa lui Dumnezeu de rămânem ortodocşi. Dacă trecem la o sectă să ştiţi că ne-am pierdut şi ne ducem la diavolul. Să nu credeţi că este un lucru de glumă de a trece la o sectă… Am văzut la Sf. Mormânt Sf. Lumină, care vine ca un fulger; s-au aprins candelele la ortodocşi şi pe Sf. Masă la Altar.

Ce să facem să ne rffântuim? Să păzim poruncile date de mântuitorul Hristos, să ne ferim de a face rău la fratele nostru, dacă nu-i faci bine, nu-i fa nici rău, să mergem pe poziţia noastră de mijloc să nu ne înălţăm prea mult. Smerenie, dragoste, credinţă, tot înainte. Să-i facem bine fratelui nostru cât putem. Necazurile vin, dar să trecem prin ele cu credinţă şi aşa ne mântuim cu siguranţă.

5. LA MĂNĂSTIREA VORONEŢ, 27 IULIE 1988.

Mănăstirea Voroneţ este construită din porunca lui Ştefan cel Mare – la anul 1488, în 3 luni, 3 săptămâni şi 3 zile, intervalul 26 mai – 14 septembrie, singura Biserică din epoca lui Ştefan cel Mare construită în acest timp record, şi anul acesta Voroneţ va împlini 500 de ani. Stilul de construcţie este Moldovenesc, artă bizantină cu artă gotică. Planul Bisericii este triconic. La început, Voroneţul era mai mic şi nu era pictat în exterior. În anul 1547 se adăugă pridvorul şi se pictează exteriorul. Temele redate în exterior sunt la fel cu cele de la Moldoviţa şi Suceviţa, fiecare Biserică are o culoare predominantă. La

Sucevița predomină verdele, galbenul la Moldovița, roşul la Humor, roşu-cărămiziu la Arbore, albastrul la Voroneţ. Pictorii au folosit un material azuriu, compoziţia este carbonat bazic de cupru, care în reacţie cu apa s-a transformat în malahit, în substanţă de verde. Filosofii reprezentaţi de jos în sus: Aristotel, Platon, Sibila romană, Pitagora; Socrate. Este redată viaţa Sf. Nicolae fiind considerat ocrotitorul meşteşugarilor moldoveni din aceste părţi. Hramul Mănăstirii este Sf. Gheorghe, iar lângă el este pus Danul Sihastrul al cărui mormânt reste în interior. În nord este pusă Judecata de apoi, cea mai celebră scenă. În mijlocul scenei pregătirea tronului Judecăţii, identic cu tronul lui Petru Rareş, deci un tron moldovenesc, pe tron un porumbel, simbolul Duhului Sfânt „cu aureolă îngenuncheaţi participă la judecată primii oameni, Adam şi Eva. În partea stângă a tronului popoare necredincioase, care erau şi duşmanii Moldovei în acea epocă, turcii și tătarii sunt aduși la Judecată de Mfcise. Sub Tron, balanţa Judecăţii şi a Dreptăţii, ţinută de mâna divină unde se cântăresc faptele omului şi se dă lupta între bine şi rău, diavoli şi îngeri, iar cei drepţi sunt duşi în Rai de Apostolul Petru, care are cheile Paradisului. În Rai cei 3 patriarhi: Avraam, Isaac şi Iacob ţin la șanurile lor în aceste ştergare moldoveneşti sufletele drepţilor. Se spune la noi în popor, că acolo se trăieşte ca în sânul lui Avraam.

La bază se vede moartea unui om drept şi a unui păcătos. Dreptul îmbrăcat în această cămaşă albă, simbolizând nevinovăţia, f%ră de păcate, sufletul este simbolizat prin acest omuleţ mic alb, pe când cel păcătos, aproape de iad, acoperit cu o cuvertură de aceeaşi culoare, simbolizând păcatele, răutatea, înconjurat de draci şi străpuns cu lancea de un diavol.

În mijloc este reprezentat David care-şi Cântă Psalmii la o cobză moldovenească, nu la harfa cum apare în pictura bizantină. Sunt redate animalele, care în timpul vieţii lor mâncând părţi ale corpului omenesc ţin în gură şi redau totul înapoi, ca forma omenească să fie refăcută pentru a lua parte la Judecată. Este redată şi marea cu uscatul, cu învierea morţilor anunţată de cei doi îngeri la buciume moldoveneşti şi nu la trâmbiţe, ca în pictura bizantină. Şarpele redă o mână a unui om, leul cu un cap. În apele mărilor este reprezentat şi păstrăvul, peştele de munte. Prezenţa ştergarelor, laviţelor, buciumelor, cobzelor arata că pictorii erau moldoveni. În interior 365 de scene. Calendarul pe un an de zile. În mormânt, în dreapta, Danul Sihastrul, sfânt român, s-au

găsit aici şi în mormânt osemintele, fragmente din îmbrăcămintea lui călugărească şi o cărămidă sub cap, aşa este tradiţia la sihaştri. Deci, sfântul Danul, a avut o existenţă istorică. După tradiţie Danul a murit în anul 1496, la 14 decembrie. Murind înainte de Ştefan cel Mare, piatra de pe mormânt este aşezată din

L

porunca lui Ştefan cel Mare, are pe ea motive florale., la obiecte de valoare, la Voronetse păstrează aceste4 Icoane pe fond aurit, aduse de la Muntele Athos din Grecia. îl putem vedea şi pe Ştefan cel Mare, cu Voroneţul în mână, machetă fără pridvor şi fără pictură exterioară, cu familia sa, cu fiica Oana, Maria Voichiţa şi fiul Bogdan. Ştefan pictat aici este cel mai original, blond şi tradiţia spune că portalul care face trecerea între Pronaos şi Naos este făcută după înălţimea lui Ştefan cel Mare. Până la 1785 Voroneţul a funcţionat ca mănăstire de călugări. Mulţi ani a fost o Biserică a satului, apoi monument istoric. Azi se păstrează în clopotniţă două clopote dăruite de Ştefan cel Mare Mănăstirii Voroneţ, iar clopotele cântă, Ştefan Vodă, Ştefan Vodă. Sunt făcute dintr-un aliaj de aur, argint şi bronz. De aici, după ascultarea clopotelor am plecat la Mănăstirea Humor zidită la 1410, la Man. Arbore, apoi la Rădăuţi, din nou la Biserica Sf. Ioan cel Nou din Suceava la Sfintele Moaşte, şi ne-am întors la Oradea sub ocrotirea Maicii Domnului pe 27 iulie, orele 7 dimineaţa. Maica Domnului ne-a ajutat să începem cu bine această excursie, şi-i mulţumim Maicii Domnului, care ne-a păzit atât de bine, îi rămânem pururea rugători şi apoi cu nădejdea la mila Ei, credem că vom sfârşi cu pace şi călătoria spre Mănăstirea cea din ceruri, spre împărăţia Cerurilor unde ne aşteaptă ea pe noi, fiii ei. Am fost 120 de oameni mari şi 45 de copii. Ortodoxia acestui pământ ne-a îmbălsămat cu aromele în imagini ale credinţei şi cu cele ale auzului, şi l-am simţit pe Hristos cu paşii săi pe acest pământ românesc al meu. Să ne vedem în Rai, cititorule, că acolo este locul creştinilor.

Învăţături duhovniceşti de la sfinţii părinţi

„Precum sticla, nu poate să rămână întreagă când o lovim cu piatra, tot aşa nici sfântul nu poate să rămână curat şi neîntinat când petrece şi stă de vorbă cu o femeie”.

— Sf. Isaac Sirul, 2§3.

„Cel ce face milostenie este mai mare ca cel ce înviază morţii” – Sf. Ioan

Gură de Aur”.

„Cel ce predică cuvântul lui Dumnezeu spre folosul altuia, este mai mare că cel ce înviază morţii” – Sf. Grigorie de Nazianz.

„Precum copacii sunt smulşi de un şuvoi repede, care curge peste ei, tot aşa este smulsă din inimă dragostea, de lume, de ispite, care vin prin trup”?

— Sf. Isaac Sirul, 284.

„Chiar de ar fi să te spânzuri de limbă să nu crezi că ai ajuns la ceva în rânduială ta, dacă n-ai dobândit darul lacrimilor. Căci până atunci lumii slujeşti în ascuns, adică cu cele lumeşti petreci şi lucrul lui Dumnezeu îl face omul cel dinafară, iar cel dinăuntru este neroditor. Rodul lui, începutul şi-l are în lacrimi. Căci, când vei ajunge în ţara acestora să ştii că a ieşit mintea ta din temniţa lumii acesteia şi a pus piciorul în calea spre veacul cel nou şi minunat. Şi atunci lacrimile încep să curgă. Că iată s-a apropiat naşterea pruncului celui dumnezeiesc”.

— Sf. Isaac Sirul, 64.

„De călugăriţe, fugi ca de foc şi ca de o cursă a dracilor şi fereşte-te să te întâlneşti cu ele şi să le priveşti, ca nu cumva să se răcească în inima ta dragostea de Duliezeu, să-ţi pângăreşti inima cu noroiul patimilor chiar dacă ţi-ar fi surori după trup, fereşte-te de ele ca de nişte străine”.

— Sf.

Jsaac Şirul, 47.

„Despre Dumnezeu: Dumnezeu este foc ce arde şi încălzeşte inima împreună cu întreg lăuntrul omului. Şi astfel de vom simţi în inima noastră răceala, care este de la diavolul, fiindcă diavolul este lipsit de căldură să chemăm pe Domnul şi El venind va încălzi inimile noastre cu dragostea cea desăvârşită, nu numai faţă de El, ci şi faţă de aproapele. Şi răceala urătorului de bine va fi izgonită din preajma acestei călduri. Despre lucrurile lui Dumnezeu nu se cuvine să vorbim după ce ne-am umplut stomacul, deoarece cu pântecele pline nu se pot vedea tainele lui Dumnezeu”.

— Sf. Serafim de Sarov, anul 1832.

Sculându-se din somn, orice creştin să se îngrădească cu semnul Sfintei Cruci şi stând în genunchi în faţa Sfintei Icoane să zică această rugăciune mântuitoare: Tatăl nostru (de 3 ori) până la sfârşit şi în cinstea Maicii Domnuliuj. să zică: „Născătoarea de Dumnezeu

bucură-te (de 3 ori), apoi Simbolul credinţei: „Cred întru unul Dumnezeu”. Săvârşind această rugăciune fiecare creştin de orice neam şi stare socială ar fi, bărbat sau femeie, cu pace poate să meargă la lucrul său, iar când mergi pe cale sau te ocupi cu lucrulv să zici mereu de la început încet: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! Când este mai multă lume de faţă zi numai în gând”.

— Sf. Serafim de Sarov.

6. PATIMA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS*

văzută de Dr. P. Barbet, medic chirurg la Spitalul Sf. Iosif din Paris

„Voi toţi cei ce treceţi pe cale, întoarceţi-vă şi vedeţi de este durere ca durerea mea” (Plângeri 1, 12). Dacă există o legendă înrădăcinată în\spirite, este cea despre lipsa de inimă a chirurgilor, antrenamentul, nu-i aşa, toceşte senzaţiile şi obişnuiqţa, întreţinută prin necesitatea de a face rău în vederea unui bine, ne pune într-o stare de sensibilă sensibilitate. Idee greşită. Dacă ne întărim inima împotriva emoţiei, care nu trebuie nici să se vadă, şi nici când este interioară să împiedice actul chirurgical, ca şi un boxer care instinctiv îşi contractă epigastrul, aşteptându-se la o lovitură de pumn, mila ne rămâne totuşi vie şi cu vârsta devine tot mai curată. Când cineva stă ani de-a rândul aplecat deasupra suferinţei altuia, când însuşi a gustat din ea, desigur că se gândeşte mult mai aproape de a compătimi decât de a fi indiferent, fiindcă îi cunoaşte mai bine durerea asupra suferinţelor din „PATIMA DOMNULUI”, când a descompus timpurile şi circumstanţele fiziologice, când s-a apucat să reconstituie metodic toate etapele acestui martiriu de o noapte şi de o zi, el poate mai bine decât cel mai bun şi elocvent predicator, mai bine decât orice sfânt ascet (afară de cei ce au avut viziuni directe şi au rămas ca striviţi sub povara lor), să sufere împreună cu ei, suferinţele lui Hristos, vă asigur că este ceva îngrozitor, în ce mă priveşte am ajuns să nu mă pot gândi Ta ele. Laşitatea fără îndoială „însă cred că trebuie să aibă ceva suflet eroic sau să nu priceapă, să fie un sfanţ, sau să fie inconştient, ca să facă ocale a crucii. „Eu, eu nu mai pot” şi totuşi mi se pare că scriu această Cale a Crucii şi nu vreau să refuz., fiindcă sunt sigur că trebuie să fie mai bine s-o fac. O, Bunule, şi dulce Iisuse, vino la mine în ajutor: Tu care le-ai îndurat fa să pot arăta bine suferinţele Tale! Poate silindu-mă să rămân obiectiv, opunând emoţiei sensibilitatea mea de

chirurg, poate voi putea să ajung la capăt. Şi dacă eu plâng înainte de a fi terminat, ei bine, iubite cititir „bunul meu prieten, fă şi tu ca şi mine fără ruşine, aceasta înseamnă că şi tu ai înţeles. Urmează-mă, deci, vom avea ca îndreptar cărţile sfinte şi Sfântul Giulgiu, a cărui autenticitate mi-a demonstrat-o studiul ştiinţific.

„Începu a. Se spăimânta şi a. Se mâhni" (Mc. 14, 33). Patima Domnului începe de fapt, de la naştere, fiindcă Iisus cu atotştiinţa Sa divină a ştiut, a văzut şi a voit totdeauna Patimile şi suferinţele care o aşteptau pe umanitatea Sa. Ne putem închipui ce înseamnă pentru om să-şi prevadă amănunţit tot martiriul. Primul sânge vărsat de noi a fost acela al circumciziunii, opt zile după naştere. Totuşi Jertfa va începe în Grădina Ghetsimarii. Iisiis Hristos după ce a dat dar să i se mănânce trupul şi să i se bea Sângele Său, îi aduce pe ucenicii Săi noaptea pe Multele Măslinilor, unde se duce de obicei; ii-lasă să şadă la intrare, ia cu El, puţin mai departe pe cei trei intimi ucenici şi se depărtează ca la o aruncătură de piatră ca să se pregătească pentru rugăciune. Ştie că i-a sosit ceasul. El însuşi a trimis trădătorul din Cariot: „Ce faci, fa mai repede!". Se grăbeşte să ispăşească. Vrea, cum însă întrupân-u-se a îmbrăcat acest trup de rob, care se numeşte umanitatea noastră, acesta se revoltă, de aici toată tragedia unei lupte între voinţă şi natura Sa. „A început a. Se teme şi a. Se mâhni foarte".

Cupa pe care va trebui s-o bea, conţine două amărăciuni: mai întâi păcatele oamenilor, pe care trebuie să le ia asupra Sa. El cel drept, ca să răscumpere pe fraţii Săi, şi aceasta îi era fără îndoială cel mai greu lucru. O încercare pe care noi nu ne-o putem închipui, fiindcă numai în măsura în care vorbeşte sfinţenia în noi, mai simţim viu nevrednicia şi nelegiuirea păcatului. Dar poate înţelegem mai bine previziunea, gustarea anticipată a torturilor pe care El le suferă de pe acum în gând, cu toate că noi n-am experimentat decât fiorul retrospectiv al suferinţelor trecute. Este ceva ce nu se poate spune: „Părinte, de vrei să treacă paharul acesta de la Mine, însă nu voia Mea, ci a Ta să fie!" Vorbeşte aici umanitatea Sa, care ne spune, fiindcă divinitatea Sa ştie din eternitate ceea ce voieşte.

Omul într-un impas. Cei trei ucenici au adormit de întristare sărmanii oameni, spune Sf. Luca: „Sudoarea Lui ca picăturile de sânge ce pică pe pământ" (Luca 22, 44). Lupta este îngrozitoare – un înger vine să-L

Împărtăşească în acelaşi timp, pare-se să-i primească

acceptarea. Şi fiindcă în luptă cu dinadinsul. Se ruga, şi sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge ce pică pe pământ. Aceasta este sudoarea de sânge pe care unii exegeţi raţionalişti temându-se de vreo minune au socotit-o simbolică. Este curios să constatăm câte prostii pot spune materialiştii, în materie ştiinţifică.

Să constatăm că singurul evanghelist care notează acest fapt este un medic; şi veneratul nostru confrate Luca: „Medicul iubit". O face cu precizia unui bun clinician. Hematridesa este un fenomen foarte rar, însă bine descris. Ea se produce, după cum scrie doctorul Le Bec, în condiţii cu totul speciale:

„O mare debilitate fizică însoţită de o zguduire morală ca urmare a unei emoţii adânci, a unei frici mari".

„A început a. Se teme şi a. Se mâhni foarte". Frica şi groaza sunt aici la maximum şi zguduirea morală. Aceasta o exprimă Sf. Luca prin „Agonie" care în greceşte înseamnă nelinişte. „Şi sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge ce pică pe pământ".

196 – i

La ce bun să explicăm fenomenul? O dilataţie intensă a capilarelor ce produc sudoarea. Sângele se amestecă cu sudoarea şi acesta este amestecul care iese din piele, se adună şi curge pe tot corpul, în cantitate suficientă ca să curgă şi să cadă pe pământ. Notaţi că această hemoragie microscopică se produce pe toată pielea, care în acest chip se găseşte încă de pe acum rănită, dureroasă, debilitată pentru când vor veni loviturile viitoare.

Dar să trecem mai departe: „Au prins pe Iisus şi L-au Legat". (Ioan 18, 22). Iată vine Iuda şi nelegiuitorii templului, urmaţi de săbii şi bastoane. Ei au lanterne şi frânghii, deoarece procesul criminal trebuia judecat de procuror, ei au obţinut un pluton de cohortă, romană. Tribunalul din Antonia îi însoţeşte ca să asigure ordinea. Încă n-a venit rândul romanilor: mai sunt acolo distanţi şi dispreţuitori, la spatele acestor fanatici Iisus merge spre ei, un cuvânt deal Săuajunge ca să-i trântească la pământ pe adversari, ultima manifestare a puterii Sale înainte de a se tăia urechea lui Malhus şi minunea ultimă: Iisus aâipit-o la loc. Însă ceata zgomotoasă şi-a revenit. L-a legat pe Hristos fără de mila desigur făcându-i scăpaţi pe tovarăşii Săi. Aceasta este părăsirea aparentă, cel puţin Iisus ştie bine că Petru şi Ioan îl urmează şi că Marcu nu va scăpa de arestare, decât refugiindu-se complet gol, lăsând gardienilor hainele în care era îmbrăcat.

„Ghiceşte cine este cel ce te-a lovit?” (Luca 22, 64). Şi iată-l acum în faţa lui Caiafa şi a Sinedriului. E noapte şi nu poate să fie vorba decât de o instrucţie prealabilă. Iisusrefuză să răspundă doctrina Sa, El a predicat-o pe faţă. Caiafa este dezorientat, furios şi unul din păzitorii săi traducând această mânie; îi trage o palmă puternică în faţă prevenitului: „Aşa răspunzi tu arhiereului?”. Dar asta nu-i nimic. Trebuie să aştepte dimineaţa pentru ascultarea de martori. Iisus este dus afară în curte. El vede pe Petru care s-a lepădat de 3 ori şi cu o privire îl iartă, îl târăsc apoi într-o cameră scundă şi nemernicii îşi bat joc după plac de acest proces, mincinos (legat cum trebuie) care doar mai înainte îi trântise la pământ, prin cine ştie ce farmece. Se încarcă de pale şi pumni, îl scuipă în faţă şi fiindcă nu-i chip de dormit, se vor distra puţin. Un văl pe capul Lui şi flecare se repede cu o lovitură, palmele răsună şi au mâna grea aceste brute. A'Profeţeşte-ne – spune Hristoase, cine Te-a lovit?”

Tot trupul Lui este îndurerat, care îi răsună ca un clopot. Îl apucă ameţeala... şi El tace, cu un cuvânt ar putea să-i nimicească. „Şi nu şi-a deschis gura Sa”. Plebea aceasta odioasă începe a obosi şi Iisus aşteaptă!

„S-a sculat asupra Mea mărturiinedrepte şi strâmbătatea a minţit sieşi” (Ioan 15, 1). În zorii zilei a doua audienţă defilare lamentabilă de mărturii mincinoase, care nu dovedesc nimic. Va, trebui să se condamne singur, afirmând filiaţiunea divină şi acest jostnic histrion, care este Caiafa, proclamă blestemul rupându-şi hainele. Fiţi liniştiţi, aceşti prudenţi evrei, puţin dispuşi să cheltuiască, îşi au pregătită gata cusută uşor o despicătură în haină care le poate servi de multe ori. Nu mai rămâne decât să se obţină de la Roma condamnarea la moarte, rezervată în această ţară sub protectorat. Iisus mort de oboseală şi zdrobit de vânătăi va fi târât la celălalt capăt al Ierusalimului, în oraşul de sus la turnul Antonia, un fel de citadelă, de unde maiestatea romană asigură ordinea în cetatea prea clocotitoare, când e lăsată în voia ei. Gloria Romei e reprezentată printr-un nenorocit de funcţionar, biet roman din clasa calvalerilor, prea fericit să exercite conducerea atât de dificilă asupra unui popor fanatic, duşmănos şi ipocrit, foarte grijuliu să-şi păstreze locul prins între ordinele imperative ale metropolei şi lucrările viclene ale acestor iudei, care deseori stăteau foarte bine la curtea împăraţilor. În rezumat un biet om. nu are decât o religie, dacă are una, a divinului Cezar. Este

produsul mediocru al civilizaţiei barbare, al culturii materialiste. Dar de ce să aşteptăm, prea mult de la el? El este ceea ce a putut fi, pentru el viaţa unui are puţin preţ, mai ales dacă acesta nu este cetăţean roman. N-a învăţat niciodată ce este mila şi nu cunoaşte decât o datorie: să menţină ordinea la Roma şi pare că aceasta este uşor. Toţi aceşti evrei certăreţi, mincinoşi şi superstiţioşi cu toate treburile lor şi cu mania de a se spăla pentru a zice, cu serviabilitatea şi insolenţa lor, şi cu laşele denunţuri la minister contra unui administrator colonial care face şi el ce poate, toate acestea îl dezgustă, el îi dispreţuieşte şi se teme de ei. Iisus dimpotrivă, cât toată starea care se prezintă în faţa lui, acoperită de vânătăi şi de scuipat, Iisus îi este simpatic şi îi impune. Va încerca tot ce se poate, ca să-l scoată din ghiarele acestor energumeni:. „Şi să-L elibereze pe El". Iisus este Galileean să-l trecem canaliei de Irod, care joacă precum vrea căpeteniile negre şi se cred a fi cineva. Iisus însă dispreţuieşte această vulpe şi nu-i răspunde nicio vorbă.

Iată-l revenind cu gloata care urlă şi cu nesuferiţii farisei care cloncănesc în limba lor şi îşi agită bărbile. Odioşii palavragii. Să rămână afară şi fiindcă şi aşa s-ar crede ei spurcaţi, dacă ar intra într-un pretoriu roman. Ponţiu Pilat interoghează pe acest biet om, care îl interesează şi Iisus nu-l dispreţuieşte, îi este milă de ignoranţa lui invincibilă, răspunde cu blândeţe şi încearcă chiar să-l instruiască.

O, dacă nu ar fi decătplebea care urlă afară, un iureş repede al cohortei ar face „curu' gladius" sa tacă cei mai gălăgioşi în râsetele celorlalţi. Nu-i demult de când au făcut să fie masacraţi în templu câţiva galineeni ceva prea agitaţi: Da, dar aceşti sanhedriţi vicleni încep să învinuiască că eu nu sunt amicul Cezarului, cu aceasta nu-i de glumă. Şi apoi, ce simt toate istoriile acestea cu regele iudeilor, Fiul lui Dumnezeu şi Mesia?

„Pilat luă pe Iisus şi-L biciui" (Ioan 15, 1)

Dacă Pilat ar fi citit Scripturile ar fi devenit al doilea Nicodim, fiindcă şi

Nicodim este un laş, dar se lasă biruit de laşitate. Acest om este desigur un drept: Am să-l biciuiesc (o logică romană) poate că aceste brute se vor înduioşa puţin. Dar eu sunt un laş, fiindcă dacă întârzii, pledând pentru acest

lamentabil Quirit, o fac numai ca să-mi exprim durerea: „Atunci a luat Pilat pe Iisus şi l-a biciut". Soldaţii de gardă îl duc răe Iisus în pretoriu şi cheamă în ajutor întreaga cohortă. Distracţiile sunt rare şi

în această ţară de ocupaţie, totuşi Mântuitorul şi-a arătat adesea simpatia pentru militari. Cât a admirat

El încrederea şi smerenia sutaşului şi solicitudinea lui afectuoasă pentru sluga pe care i-a vindecat-o. Nimic nu-i-va zdruncina convingerea că sluga aceea era ordonanţa acelui locotenent de infanterie colonială. Şi nu peste mult timp centurionul de pe Calvar ce era de gardă, va fi primul care va proclama divinitatea Lui. Cohorta pare prinsă de un delir colectiv pe care Pilat nu l-a prevăzut. Satana este acolo şi le inspira ura. Dar ajunge nu mai este timp de vorbă, numai lovituri…

Să încercăm să ajungem până la capăt. El îl dezbracă. şi-L leagă complet gol, de o coloană din tindă. Braţele îi sunt trase în sus şi încheieturile mâinilor îi sunt legate de vârful stâlpului. Flagelarea se face cu biciul (acut din mai multe curele, pe care sunt-fixate la oarecare distanţă de extremitatea liberă, câte două bile de plumb sau nişte oscioare. Stigmatele Sfântului Giulgiu cel puţin corespund unui astfel de bici. Numărul loviturilor este fixat prin legea ebraică la 39. Dar călăii, legiuitorii sunt porniţi. Ei vor lovi până la biruinţa sincopei., De fapt urmele de pe Giulgiu sunt nenumărate şi aproape toate se găsesc pe spatele – capul cu faţa este pecoloană. Se văd pe umeri pe spate, pe şale, loviturile de bici coboară pe coapse, pe pulpe, de aici extremitatea de dincolo de plumburie a curelelor, înfăşoară membrele şi îşi lasă brazdă până la faţa anterioară. Călăii sunt doi, câte unul de fiecare parte a taliei (aceasta rezultă din orientarea inegală a urmelor de pe Giulgiu) ei lovesc pe rând, puternic. La primele lovituri, bicele lasă lovituri livide, lungi vânătăi sub piele. Amintiţi-vă că pielea era modificată şi îndurerată prin milioanele de mici hemoragii, sudoare. de sânge, plumburile lasă urme şi mai adânci. Apoi pielea infiltrată de sânge, debilitată se despică sub loviturile noi. Sângele ţâşneşte, bucăţi de piele se despică şi atârnă. Tot spatele nu este decât o suprafaţă roşie pe care se desemnează mari brazde, nenumărate şi ici şi colo peste tot răni mari profunde, datorită plumburilor. Acestea sunt rănile sub formă de halteră (cele două bile de plumb ţin biciul dintre ele) care se vor imprima pe Giulgiu, la fiecare lovitură corpul tresare dureros. Dar El nu şi-a deschis gura Sa. şi acest mutism întărâtă şi mai mult mânia satanică a călăilor, nu mai este 6 execuţie rece a unui ordin juditiarste dezlănţuirea demonilor. Sângele curge de la umeri până jos. Lespezile mari ale caldarâmului sunt acoperite de el şi picăturile se

împrăştie ca o ploaie de la bicele ridicate până la hlamidele roşii ale spectatorilor. Dar nu mult după torturare puterile îl părăsesc, o sudoare rece îi apare pe frunte, capul îi este cuprins de ameţeli cu greaţa, fiorii îi trec prin spate, picioarele i se înmoaie şi dacă n-ar fi legat cu pumnii foarte sus., El ar cădea în balta de sânge. Plata şi-a luat-o deşi fără socoteală. În definitiv nu s-a dat ordin să-L omoare în bătăi. Să-L lăsăm să-şi mai revină puţin, ne mai putem distra spuneau călăii ceilalţi.

„Ostaşii împletind cunună de spini i-au pus-o pe cap (Io an 19, 2). O, acest mare neghiob pretinde că e rege, ca şi când ar putea exista vreunul acolo unde domină aquíle romane, şi încă rege al iudeilor, culmea ridicolului. Are neplăceri cu supuşii săi, dacă-i numai atât îi vom fi noi supuşii lui. Repede o manta, un sceptru. L-au aşezat pe un fundament de columnă (nu-i prea solidă majestea). O veche hlamidă de legionar pe umerii goi, îi serveşte de purpură regală. O trestie groasă în mâna sa dreaptă şi totul ar fi gata, dacă n-ar lipsi coroana! ceva original. După nouăsprezece secole încă această coroană pe care n-a purtat-o niciun crucificat, ne va face să-L recunoaştem, într-un colţ o legătură de vreascuri de arbuşti, care abundă în mărăcinişurile mahalalei. Acestea se îndoiesc uşor şi mai poartă şi nişte spini, mult mai lungi, mai ascuţiţi şi mai duri decât salcâmul. Din ele împletesc cu precauţiune (ah cum înţeapă) un fel de fund de coş pe care-l aplică pe capul Lui. Marginile le îndeasă şi le leagă cu nişte papuri împletite, apoi apasă fundul peste capul Lui până în ceafa şi pe frunte Spinii pătruild în pielea capului şi sângerează aceasta. Noi ştim cât de mult sângerează pielea capului, capul este numai cheaguri, lungi şuviţe de sânge au curs pe frunte sub legătura de papură, au inundat părul lung şi încâlcit şi au umplut barba, început comedia închinării, fiecare vine pe rând să plece genunchiul în faţa Lui, cu grimase înspăimântătoare urmate de palme multe: „Salut rege al Iudeilor” însă El nu răspunde nimic, biata Sa faţă desfigurată şi palidă nu-i face nici mişcare. Toată treaba nici nu are haz. Exasperaţi credincioşii săi supuşi îl scuipă în faţă: „Tu nu ştii să-ţi ţii sceptrul!” şi-l dă o lovitură zdravănă peste pălăria de spini, care se mai afundă puţin, iar pumnii curg ca ploaia. Nu-mi mai aduc aminte dacă a primit-o de la vreun legionar sau de la cineva din sanhedrin. Dar văd acum că o groaznică lovitură de baston flata oblic i-a lăsat pe obraz o rază şi că nasul semitic mare şi atât de nobil este deformat de o fractură a osului cartilaginos. Sângele îi curge

din nas pe mustaţă. Destul Doamne!

„Ia-L, ia-L, răstigneşte-L” (Ioan, 19, 15)

Dar iată că se întoarce Pilat, neliniştit puţin de soarta prizonierului: Ce ar fi făcut cu claceste brute??!

— Ah! I-au făcut în toată legea. Poate că jidovii se mulţumesc cu atât, el li-L va arăta din balconul Pretoriului în ţinuta sa regală, mirat el însuşi că a simţit o oarecare milă de această zdreanţă omenească. Dar şi-a făcut socoteala fără ura lor: „Ia-L şi răstigneşte-L”. Ah demonii! Şi acuma argumentul teribil pentru eh „S-a făcut pe sine rege, dacă îl slobozeşti pe El, tu nu eşti prieten al Cezarului!”. Atunci lăcaşul cedează şi îşi spajă mâinile. Însă după cum va scrie fericitul Augustin: „Nu tu, Pilate, L-ai omorât, ci Iudeii cu limbile lor ascuţite şi în comparaţie cu ei, tu eşti cu mult mai nevinovat!”

Hlamida i s-a lipit de răni, sângele reîncepe să curgă, îl scutură frigurile. Când i-au smuls hlamida s-a petrecut aceasta. îl îmbracă ei din nou cu hainele Sale care se pătează de sânge. Crucea e gata şi I-au pus-o pe umeri, prin ce minune de energie se mai poate ţine pe picioare sub această greutate? De fapt El trebuie să ducă întreaga Cruce până la Golgota. „Ducându-şi Crucea a ieşit la locul ce se cheamă Golgota” (Ioan 19, 17).

Iisus îşi ducea Crucea şi marşul începe cu picioarele goale pe străzile cu solul coţuros. Soldaţii trag de frânghiile care-L leagă; îngrijoraţi dacă va putea merge până la capăt. Doi tâlhari îl urmează în aceeaşi ţinută. Din fericire calea nu-i prea lungă cam 600 m, căci colina Calvarului este abia în afara porţii Efraimului. Drumul însă este foarte accidentat chiar înăuntrul zidurilor. Iisus îşi pune cu greutate un picior înaintea celuilalt. Soldaţii din escortă îl ridică tară să-L prea brutalizeze, simt că ar putea să le moară în drum. Şi grinda Crucii este încă tot pe umăr în echilibru, şi-L răneşte rău cu asperităţile ei (parcă ar vrea să-l pătrundă cu forţa). Ştim ce este aceasta, am cărat cândva cu batalionul 5 geniu traverse de cale ferată bine netezite şi cunosc senzaţia de pătrundere într-un umăr sănătos şi tare, dar El, umărul Lui acoperit de răni care se deschid, se lărgesc şi se adâncesc la fiecare pas. I s-au sfârşit puterile. Pe haina fără cusătură e o pată enormă de sânge, creşte mereu şi se întindere spate. Cade din nou şi deodată de-a binelea, putea se-va oare ridica? Din fericire un om trece pe acolo, venind de pe câmp – Simon Cirineanul – care ca şi. fii săi Alexandru şi Ruf, va fi un bun creştin. Soldaţii îl rechiziţionează ca să poarte Crucea,

el om de omenie fiind, nici nu aşteaptă altceva.

200 – O, cum aş purta-o şi eu! în cele din urmă, nu mai este de urcat-decât panta Golgota şi cu multă greutate ajung în vârf. Iisus cade prăbuşindu-se şi crucificarea începe!

„Au luat hainele lui” (Ioan 19, 23)

O, aceasta nu este un lucru prea complicat, călăii îşi cunosc meseria, dar mai întâi trebuie să-L dezbrace. Hainele de deasupra – asta este uşor. Tunica însă este strâns lipită de răni e lipită ca să spunem aşa de tot trupul, iar descoperirea ei este pur şi simplu îngrozitoare. Aţi desprins dumneavoastră primul pansament pus pe o rană legată largă şi uscat, pe ea sau poate aţi încercat voi înşivă vreodată această durere care impune câteodată anestezia generală (amorţire generală). Dacă da, vă puteţi da seama puţin despre ce este vorba. Fiecare fir al ţesăturii este lipit de suprafaţa rănită şi când este ridicat, rupe una din terminaţiile nervoase descoperită în rană. Aceste mii de şocuri se adaugă şi se înmulţesc fiecare rănind pentru mai târziu senbilitatea sistemului nervos. Însă aici mi este vorba de o leziune locală ci de aproape toată suferinţa trupului şi mai ales nenorocita acea de spinare. Dar, oare cum această durere acută şi atroce nu provoacă sincopa? Cât este de evident că de la început şi până la sfârşit el îşi diminuează şi diminuează suferinţa.

„Acolo L-au răstignit pe El” (Luca 23, 33).

Sângele curge din nou, ei îl uitând pe spate. Lăsatu-i-au oare aceea cingătoare îngustă pe care pudoarea iudeilor o lasă condamnaţilor? Mărturisesc că nu mai ştiu, aceasta este atât de puţin important! În orice caz, în Giulgiu El va fi gol. Rănile de pe spate, de pe coapse, de pe pulpe i se încrustează de praf şi de pietriş. L-au aşezat la picioarele stâlpului „Stipes” cu umerii culcaţi. pe „Patibulum” călăii iau măsurile. O gaură cu sfredelul ca să pregătească găurile cuielor, şi oribilul act începe. „Un ajutor îl trage de-braţ şi-L întinde cu palma în sus”. Călăul ia cuiul, un cui lung, ascuţit pătrat, care la capăt are 8 mm grosime, îl aşază cu vârful în sus la călcâiul mâinii în acea cută interioară a pielii pe care o ştie din experienţă. O singură lovitură de ciocan mare şi cuiul a pătruns în lemn, pe care alte lovituri îl fixează cum trebuie. Iisus n-a ţipat, dar faţa Lui S-a contractat oribil. Şi am mai văzut în acelaşi moment degetul Său mare s-a aşezat printr-o mişcare violentă, imperioasă în poziţie opusă asupra palmii, nervul median a fost atins-Simt ceea ce a suferit El: o durere nespusă, fulgerătoare, care

s-a împrăştiat în degete, a străbătut ca o limbă de foc umărul Lui şi I-a izbucnit în creier. Este durerea cea mai insuportabilă pe care o poate încerca un om, aceea pe care o dă rănirea marilor trunchiuri nervoase. Ea provoacă totdeauna sincopa şi aceasta este totdeauna o fericire. Dar Iisus n-a vrut să-şi piardă conştiinţa şi măcar dacă vreunul ar fi fost tăiat cu totul, dar nu am această experienţă, n-a fost distrus în parte: trunchiul nervos rămâne în contact cu cuiul şi pe el nu poate sta mult timp, când corpul va fi suspendat nervul va fi întins ca o coardă de vioară pe căluş, şi va vibra la fiecare zvâcnire, Ja fiecare mişcare, redeşteptând durerea oribilă. Va ţine trei ceasuri., Ajutorul trage de celălalt braţ, aceleaşi gesturi se repetă şi aceleaşi dureri.

1 201

Însă deodată – aceasta băgaţi de seamă – El ştie din ce a simţit ce-L aşteaptă iarăşi. Acum e fixat pe patibulum, pe care se lipeşte cu amândoi umerii şi ambele braţe. Are acum o formă de cruce. Cât este de mare! Acum sus (călăul şi ajutorul său apucă de capătul grinzii patibulum) şi-L ridică pe condamnat sus mai întâi în poziţia de şezut, apoi în picioare şi apoi împingându-L înapoi îl aşază cu spatele la stâlp. Dar aceasta, vai, trăgând de mâinile prinse în cuie (o, sărmanii Săi umeri mediani). Cu braţele întinse, stâlpul nu e prea înalt, dintr-o opintire şi repede., fiindcă este greu şi agaţă cu îndemânare grinda la capătul de sus al stâlpului. La capăt cu două cuie fixează cel în 3 limbi.

Corpul trăgând de braţele care se lungesc oblic, s-a cam încovoiat, umerii răniţi de biciuire şi de purtarea Crucii, s-au frecat de lemnul aspru producând durere. Ceafa care este deasupra grinzii, s-a frecat de ea şi s-a oprit la înălţimea stâlpului. Vârfurile ascuţite ale marii pălării de spini au sfâșiat şi mai adânc capul. Bietul Său cap se apleacă înainte, fiindcă grosimea coroanei îl împiedică să se odihnească pe lemn şi ori de câte ori vrea să-l ridice reînvie înţepăturile. Corpul atârnând nu este susţinut decât de cele-două cuie implântate în mâini pe nervii mediani. Ar putea rămâne aşa şi fără altceva. Corpul nu se deplasează înainte. Dar obiceiul este să fixeze şi picioarele. Pentru aceasta nu e nevoie de răzimare, se îne-oiesc genunchii şi se aşază picioarele cu talpa pe lemnul crucii. Pentru ce, dacă nu e nevoie, să mai dea de lucru dulgherului? Desigur nu pentru a mai uşura suferinţele crucificatului. Piciorul stâng cu talpa pe cruce, dintr-o singură lovitură de ciocan, cuiul pătrunde prin mijlocul lui, între al doilea şi al treilea os metatarsic. Ajutorul îndoieşte şi

genunchiul celălalt, aducând piciorul drept înaintea celui stâng pe care ajutorul îl ţine lipit. Cu a doua lovitură îl străpunge şi pe acesta în acelaşi loc. Toate acestea se fac uşor, şi apoi cu lovituri cuiul este înfipt în lemn. Aici nimic altceva, mulţumescu-ţi Doamne, decât o durere banală, dar chinul d-abia a început. Cei doi oameni n-au avut de lucru mai mult decât două minute şi rănile au sângerat foarte puţin.

Acum se ocupă de cei doi tâlhari, pentru aceştia ajung frânghiile. Şi cele trei cruci sunt aşezate cu faţa către oraşul ucigaşilor de Dumnezeu.

„Mi-e sete!” (Ioan 19, 28).

Să n-ascultăm de toţi aceşti iudei triumfători, care batjocoresc durerea Lui. El i-a iertat, fiindcă nu ştiu ce fac. Iisuseste la început copleşit după atâtea chinuri pentru un trup sleit de puteri, imobilitatea aceasta pare odihnă, coincizând cu 6 scădere a puterii de viaţă. Dar îi este sete dar încă n-a spus-o înainte de a se culca pe grinda Crucii, a refuzat porţia antidureroasă. Un amestec de smirnă cu fiere, pe care-l prepară femeile miloase din Ierusalim, i-au dat să bea, suferinţa şi-o vrea întreagă, ştia că va domina. îi este sete. Da! „S-a lipit limba de gâtlejul Meu!” N-a mai băut şi n-a mai mâncat nimic de ieri seară. E la amiază. Sudoarea din Ghetsimani, toate oboselile, hemoragia mare din pretoriu şi celelalte şi chiar puţinul ce se mai scurge din răni, toate acestea L-au lipsit de o bună parte din sânge. îi este sete, e supt la faţă şi brăzdat de sângele care se încheagă peste tot. Gura îi este întredeschisă şi buza inferioară începe să atârne. Puţină salivă i se scurge în barbă, amestecată cu sângele ieşit din nasul zdrobit. Gâtul îi este uscat şi ars, dar nu mai poate

202 – înghiţi. îi este sete. În această faţă umflată, plină de sânge şi deformată cum s-ar mai putea recunoaşte. Cel mai frumos dintre fiii oamenilor „Vierme sunt nu om!”. Ar fi înspăimântătoare, dacă nu am vedea pe ea strălucind majestatea divină a unui Dumnezeu care să răscumpere pe fraţii Săi. „Mi-e sete!” Şi o va spune îndată casă se împlinească Scripturile. Şi un prost de soldat ascunzându-şi mila sub o glumă, îmbibă un burete în apă amestecată cu oţet din plosca sa. Evangheliile spun oţet. îl întinde în vârful unui jjăţ de trestie, poate va bea măcar o picătură. S-a spus că faptul abia determină la aceşti nefericiţi martirizaţi o sincopă mortală. Dar cum ar mai putea El vorbi încă de două sau trei ori, dacă ar primi buretele? Nu! Nu! Va muri când îi va fi ceasul îi este sete.

„M-au cuprins durerile morţii, şi lanţurile morţii m-au întâmpinat” (Ps. 17)

Ceasul se apropie, dar după câteva clipe se întâmplă un fenomen straniu, muşchii braţelor devin rigizi, într-o contracturi mereu deltoizii, bicepşii sunt întinşi şi proeminenţi, degetele se înmoaie ca nişte cârlige crampe. Cu toţii au simţit mai mult sau mai puţin această durere progresivă în pulpe sau în coaste sau în altă parte. Trebuie oricum să destindem muşchiul contractat alungându-l. Dar să privim. Iată cum la coapsă şi la pulpă aceleaşi ridicături monstruoase rigide şi degetele picioarelor se îndoiesc. S-ar spune: Un rănit atins de „tetanos” în prada teribilelor crize ce nu mai pot fi uitate. Este ceea ce se numeşte „tetanie” când crampele, în general, se generalizează, tocmai aceea ce se întâmplă acum. Muşchii abdomenului se întăresc ca nişte unde încremenite, apoi „intercostalii”, apoi muşchii gâtului respiratori. Respiraţia lui devine înceată şi scurtă, superficială. Coastele trase sus de braţele întinse se ridică şi mai mult, epigastrul se adânceşte ca şi scobiturile de deasupra claviculei la umăr. Aerul intră şuierând, dar aproape nu mai iese. Respiră superficial, inspiră puţin, nu mai poate expira. Simte nevoie de aer (ca şi un emfizematos în plină criză de astm). Palida Sa faţă, Plămânii plini de aer nu se mai pot goli. Fruntea i s-a acoperit de sudoare. Ochii ieşiţi din orbite se rotesc în sus. Ce teribilă durere îi străpunge capul. E gata să moară. Cu atât mai bine. N-a suferit oare destul? Dar nu, ceasul nu i-a sosit încă.

„Părinte, iartă-le lor” (Luca 23, 34)

Nici setea, nici hemoragia, nici asfixierea, nici durerea nu vor putea răpune pe Dumnezeu Mântuitorul. Iar dacă moare cu acestea de bună seamă nu va muri, decât numai pentru că voieşte. „Putere am ca să pun viaţa mea şi putere am ca s-o iau iarăşi”. Şi aşa va învia. Aliluia.

Dar. ce se petrece? încet, cu un efort supraomenesc, El se sprijină pe cuiele care-i străpung picioareleda! – pe rănile Sale. Gleznele şi genunchii se întind puţin câte puţin şi capul smucindu-se se urcă, uşurând tracţiunea pe braţe (această tracţiune era mai mult de 90 kg). Atunci iată că zărim ceva, fenomenul diminuează tetania, regresează muşchii se destind cei de la piept. Respiraţia devine mai amplă, mai profundă, plămânii se golesc şi în curând faţa îşi recapătă culoarea de mai înainte.

De ce acest efort? Fiindcă voia să ne vorbească: „Părinte, iartă-le lor!”

A, da, ca să ne ierte nouă călăii Săi, însă după câteva clipe corpul Său începe să coboare din nou. Ori de câte ori va reîncepe de la picioare, ca să-şi recapete respiraţia. Şi fiecare mişcare va răspunde în mâini cu dureri nespuse (o, muşchii Săi mediani). Aceasta este asfixia periodică a nefericitului, care este strangulat şi readus la viaţă, pentru a-l sufoca de mai multe ori". El nu poate scăpa de această asfixie, pe ori cât de puţin timp, decât cu preţul unei suferinţe înspăimântătoare, şi printr-unact voluntar, şi aceasta va ţine 3 ore. Dar mori odată, Doamne!

Eu sunt aici la poalele Crucii cu mama Sa, cu Ioan şi cu femeile careţi slujeau. Centurionul ceva mai la o parte observă cu atenţie ceva mai respectuoasă. Între două stări de asfixie El se îndreaptă şi vorbeşte: „Fiule, iată mama ta!" o preaiubită mamă care m-ai adoptat din acel moment, ceva mai târziu acest tânăr norocos din dreapta şi-a redeschis Raiul. Dar oare când vei veni, mântuitorule?"

„Şi s-a întunecat Soarele" (Luca 23, 45). Ştiu că Pastile învierii te aşteaptă şi că corpul Tău nu va putrezi ca ale noastre. Dar, sărmane Iisuse, vorbesc chirurgical, toate rănile ţi-s infectate sau cel puţin vor fi. Văd lămurit cum se prelinge o limfa galbenă şi transparentă, care se face crustă ca de ceară în partea de jos a lor. Pe cele mai vechi se şi formează ca nişte membrane care secretă serozitatepurulentă. Scris este: „Împuţitu-s-auşi au putrezitrănile Mele". Un pâlc de muşte scârboase, muşte mari verzi şi albastre, cum se văd pe la abatoare şi măcelării roiesc împrejurul trupului Său şi brusc se aşază pe o rană sau pe alta, ca să sugă zeama şi să-şi lase ouăle. Sedau mai ales la obraz, imposibil să fie alungate. Din fericire, de câteva clipe s-a întunecat soarele s-a ascuns şi dintr-odată se face foarte frig. Iar aceste fiice ale lui Beelzebut, încet, încet s-au îndepărtat de aici. În curând e ora 3. În sfârşitlisus se luptă mereu din timp în timp se mai îndreaptă. Toate durerile, setea, crampele, asfixia şi vibraţia celor doi nervi mediani ai Săi. Însă nu i-au smulsnici un vaiet, iar prietenii dacă se găsesc acolo. Tatăl Său – şi aceasta este ultima încercare – Tatăl, Sau se pare că L-a părăsit. „Eli, Eli, lama sabahtani!": Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit". Iar strigând cu glas tare şi-a dat duhul" (Matei 27, 50).

Ştie acum că se duce. El strigă, apoi: „Săvârşitu – s-a!" cupa este goală, misiunea este împlinită. Apoi îndreptându-se încă o dată, ca şi când vrea să spună că moare de bunăvoie, strigând iarăşi eu glas tare

grăieşte: „Părintele Meu, în mâinile Tale îmi dau dinul Meu!”

A murit când a voit.

Să nu mi se mai vorbească de teorii filosofice. Da, lăudat să fii, Mântuitorule, pentru că ai voit să mori. Pentru că noi nu mai putem suporta chinul Tău. Acum totul e bine. Iată un ultim suspin, corpul Tău s-a aplecat încet spre mine, drept înainte, cu bărbia în piept. Văd acum obrazul Tău destins înseninat în ciuda strigătelor înspăimântătoare, îl luminează măreţia prea dulce a lui Dumnezeu, mereu prezent acolo. M-am aruncat în genunchi în faţa Ta sărutându-ţi picioarele străpunse, din care curge încă sânge şi se încheagă la vârfuri. Te-a cuprins brutal rigiditatea cadaveriei ca pe cerbul alungat la vânătoare. Pulpele Tale sunt tari ca oţe4 ul... şi arzătoare. Ce neobişnuită temperatură Ţi-a dat această tetanie! Pământul s-a cutremurat, ce importanţă? Şi soarele s-a ascuns. Iosif s-a dus să ceară corpul Tău de la Pilat, care nu-l va refuza. El îi urăşte pe evrei care I-au silit să te omoare, ce era scris deasupra capului Tău proclamă sus şi tare răzbunarea sa: Iisus Nazanneanul Regele Iudeilor şi răstignit ca un sclav. Centurionul s-a dus să-şi facă raportul, după ce Te-a proclamat bravul om, adevărat Fiul al lui Dumnezeu.

Noi Te vom cobora de pe Cruce şi nu va fi greu aceasta. După ce vom fi scos cuiele de la picioare, Iosif şi Nicodim vor scoate grinda de pe stâlp. Te vom susţine cu un cearşaf înfăşurat sub şale. Giulgiul este pregătit aici aproape de-piatră în faţa Mormântului şi aici îţi vor scoate în toată vota cuiele din palme.

Dar cine vine acolo? „Unul dintre ostaşi cu suliţa coasta Lui a impus” (Ioan, 19, 34). A, da! Se vede că Iudeii au cerut lui Pilat să cureţe colina de aceste cruci infame, care jignesc privirea şi ar spurca sărbătoarea de mâine. Neam de năpârcă ce strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! Câţiva soldaţi zdrobesc cu nişte bare de fier picioare le tărharilor. Aceştia spânzură acum lametabil şi deoarece nu se mai pot ridica pe picioare, tetania şi asfixia îi vor da gata curând. Dar aici nu-i lucru pentru noi! „Că nu se va sfărâma os dintr-însul!” Lăsaţi-ne deci în pace, nu vedeţi că este mort? Desigur zic ei.

Dar ce idee îi vine unuia? Cu un gest tragic şi precis îşi ridică suliţa şi o întinge adânc cu o lovitură oblică în partea dreaptă. Vai! Pentru ce „Şi îndată a ieşit sânge şi apă!” (Ioan 19, 34). Ioana văzut bine, şi tot aşa şi eu, şi noi nu am fi în stare să minţim! Un val de sânge lichid şi negru care a ţâşnit până la soldat şi curge câte puţin pe piept,

închegându-se în straturi succesive: Dar în acelaşi timp a curs şi un lichid clar şi limpede ca apa, vizibil mai ales la margini. Ia să vedem rana se găseşte dedesubtul şi în afara mamelonului (al 5-lea spaţiu intercostal) tăietură oblică. Aşadar sângele curge din auricul şi apa iese din pericard. Dar atunci sărmanul meu Iisus, inima Ta era comprimată de acest lichid şi aveai peste toate celelalte şi această durere înspăimântătoare a inimii strânse ca într-o menghină. Nu ne ajunge câte am văzut? Omul acela şi-a comis el singur agresiunea bizară numai pentru noi ca să luăm cunoştinţă de ea? Poate că iudeii ar fi susţinut că nu. erai mort ci leşinat numai. Învierea Ta pretinde prin urmare această mărturie. Mulţumesc, soldatule! Mulţumesc, Longhine! Vei muri într-o zi ca martir creştin. „Trăiesc în credinţa Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine!? (Gal. 2, 30). În termeni medicali Mântuitorul nostru moare de „INSUFICIENŢĂ CORONARIANĂ".

Şi acum, cititorule, să mulţumim lui Dumnezeu care mi-a dat putere să scriu aceasta până la capăt, nu fără lacrimi. Toate aceste dureri înspăimântătoare pe care, le-am trăit împreună cu El, El le-a prevăzut, premeditat, le-a voit în dragostea Sa, toată viaţa Sa a fost de a răscumpăra toate greşelile. S-a jertfit pe Sine pentru că însuşi a voit. El a dirijat toată patima Sa, fără să evite nicio tortură, acceptând toate consecinţele fiziologice, dar nefiind dominat de el. El a murit, când, cum şi pentru ce a voit. Iisus este în agonie până la sfârşitul veacurilor. El suferă în trupul Său mistic, care este Biserica, ai cărei membri suntem noi. E drept, e bine să suferim cu El să-l mulţumim când netrimite durerea şi să ne asociem la a Lui. Trebuie să completăm cum scrie Apostolul Pavel –, ceea ce lipseşte în patima Mântuitorului şi cu Maria Mama Sa şi mama noastră, să acceptăm bucuros frăţeşte, partea noastră de suferinţă.

Iisuse Căruia nu Ţi>-a fost milă de Tine, Care eşti Dumnezeu, fie-ţi milă de mine, care sunt un păcătos.

Domnul nostru Iisus Hristos a vindecat ca un medic în trupul Său toate rănile păcatelor noastre. Când păcătuim din nou îl răstignim.

— Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii acum şi în veacul ce va să fie. Amin.

7. RÂNDUIALA PANAGHIEI – CĂTRE NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU

PANAGHIA înseamnă ATOTSFÂNTA, Maica Domnului-este cea

mai sfântă dintre toate creaturile lui Dumnezeu. Nimeni n-a ajuns la înălţimea ei. Numai ea a născut un Dumnezeu în lume. Iată slujba aceasta:

Citeţul zice: Slavă Ţie, Doamne; slava Ţie, Sfinte; slavă Ţie, împărate că ne-ai dat nouă bucate spre veselie. Umple-ne pe noi şi de Duhul Tău cel Sfanţ, ca să ne aflăm înaintea Ta bine plăcuţi şi neînfruntaţi, când vei răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Părinte, binecuvântează! Cel ce a rânduit a ridica Panagh. ia zige: Binecuvântaţi, părinţi sfinţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul. Răspunsul: Dumnezeu să te ierte şi să te miluiască.

— Mare este numele al Prea Sfintei Treimi. Prea Sfântă Născătoare de

Dumnezeu, ajută-ne nouă. Cu ale ei fugăeiuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi!

— Fericimu-te pe tine toate neamurile, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că întru tine Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeul nostru a binevoit a încăpea.

Fericiţi suntem şi noi, avându-te pe tine folositoare, că ziua şi noaptea te rogi pentru noi. Pentru aceasta lăudându-te pe tine strigăm ţie: Bucură-te

Ceea ce eşti plină de Dar, Domnul este cu tine!

— Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut pe tine cea cu adevărat

Născătoare de Dumnezeu te mărim.

— Intru multe rugăciuni ale Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu

Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

— Pentru rugăciunile ei, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi şi ne mântuieşte.

— Domnul Cel milostiv şi îndurat a dat hrană celor ce se tem de Dânsul şi dreptatea Lui rămâne în veacul veacului.

Psalmul 121

Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie: „În casa Domnului vom merge! Stăteau picioarele noastre în curţile tale, Ierusalime!

Ierusalimul cel ce este zidit ca o cetate, ale cărui porţi sunt strâns unite. Că acolo s-au suit seminţiile, seminţiile Domnului, după Legea lui Israel, ca să laude numele Domnului. Că acolo s-au aşezat scaunele la judecată, scaunele pentru casa lui David.

206 s

Rugăţi-vă pentru pacea Ierusalimului şi pentru îndestularea celor ce te iubesc pe tine. Să fie pace în întăriturile tale. şi îndestulare în turnurile tale. Pentru fraţii mei şi pentru vecinii mei grăiam, despre tine pace. Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru am dorit cele bune ţie.

Sfinte Dumnezeule... (de 3 ori), Slavă Tatălui...

Prea Sfântă Treime! Doamne miruieşte (de 3 ori).

Slavă Tatălui.). Tatăl nostru.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Rugăciune de cerere către Maica Domnului, făcătoarea de bine

Nepătată, neîntinată, nestricată, fără prihană. Curată Fecioară a lui

Dumnezeu Mireasă; Stăpână, care pe Dumnezeu-Cuvântui cu oamenii, prin preaslăvită naşterea ta, L-ai unit şi firea cea lepădată a neamului nostru cu cele cereşti ai împreunat-o; Ceea ce eşti singură nădejdea celor fără de nădejde şi celor biruiţi ajutătoare; gata folositoare celor ce aleargă la tine şi tuturor creştinilor scăpare, nu te scârbi de mine cel păcătos şi întinat, care cu urâte gânduri şi cu cuvinte şi cu fapte pe mine de tot netrebnic m-am făcut, şi prin lenea dulceţilor vieţii cu voia rob m-am făcut Ci ca Ceea ce eşti Maica Iubitorului de oameni Dumnezeu, cu iubirea de oameni, milostiveşte-te spre mine păcătosul şi întinatul, şi primeşte rugăciunea mea, ce se aduce ţie din buze întinate; iar pe Fiul tău şi Stăpânul nostru şi Domnului cu îndrăgirea ta ca o Maică cuprinzând, roagă-L să-mi deschidă şi mie milostivirile cele iubitoare de oameni ale bunătăţii Sale. Şi trecând greşelile mele cele nenumărate, să mă întoarcă la pocăinţă şi lucrător poruncilor Sale iscusit să mă arate.

Şi fii lângă mine pururea ca o milostivă, milosârda şi iubitoare de bine. Întru această viaţa de acum, caldă folositoare şi ajutătoare, năvălirile potrivnicilor oprindu-le şi la pocăinţă îndreptându-mă. Şi în vremea ieşirii mele, ticălosul meu suflet păzindu-l şi întunecatele chipuri ale viclenilor diavoli departe de acesta izgonindu-le. Şi în ziua

înfricoşatei judecăţi de munca cea veşnică izbăvindu-mă şi slavei celei negrăite a Fiului tău şi Dumnezeului nostru moştean pe mine arătându-mă. Pe care să o şi dobândesc, Stăpâna mea, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, prin mijlocirea şi sprijinul tău. Cu Harul şi cu iubirea de „oameni a Unuia-Născut Fiului tău, a Domnului Dumnezeului şi

Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Cel fără de început, al lui Părinte şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Lui, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

2. DESPRE SECTARI

Păcatul trecerii oamenilor la sectari este foarte mare, este un păcat împotriva Duhului Sfânt, n-are iertare nici în veaculde acum, nici în cel ce va să fie. De nu se vor întoarce la Biserica Ortodoxă sectarii sunt pierduţi! Biserica este mama noastră ea ne-a născut prin apă şi prin Duh, căci I-a spus Iisus lui Nicodim: „De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh nu va putea intra în împărăţia Cerurilor” (Ioan 3, 5).

Este un eres, o sectă numită „penticostali”, am fost la aceştia la casa lor de rugăciune la Vicovul de Sus, la Straja, că ei ziceau că au dreptul de a boteza cu Duhul Sfânt. „Cine v-a spus vouă aşa ceva, de ce atâta mândrie în capul vostru? Căci botezul cu Duhul Sfânt nu se cere la creştini, acesta numai Apostolii l-au avut, care a venit în limbi de foc şi le-a dat Apostolilor putere să vorbească în toate limbile şi să facă minuni şi să învieze morţii. Deci, pentru noi este rânduit botezul cu apă şi cu Duh Sfânt”.

Sectarii sunt ramuri. rupte de la Biserica lui Hristos. La Efeseni se spune, că noi suntem Biserica lui Hristos şi mădulare în parte, pe unul l-a pus Dumnezeu Apostol, pe unul pro. roc şi altele, fiecare suntem mădulare ale Bisericii, nu că noi suntem Biserica, ci mădularele Bisericii, BIS – erica Universală este Trupul lui Hristos. Iisus a spus cătoată viţa care rămâne în El aduce roadă, iar care nu rămâne în El se taie şi se aruncă în foc.

Cu omul sectar atâta ai voie să vorbeşti: odată şi de două ori (Tit 3, 10) şi apoi să-ţi fie ca un păgân şi vameş. Sf. Ioan Evanghelistul zice, să nu-i primim în casă, nici ziua bună să nu le dăm. Sectarul spune: Uite ce scrie aici şi omul crede; aşa spun baptiştii, penticostalii şi toţi sectarii, dar n-avem voie nici să vorbim cu ei, n-avem voie să-l primim,

nici să mergem la adunările lor. La adunarea lor mergi, numai dacă încerci să tragi pe cineva de acolo. După canonul 9 şi 34 al Sinodului de la Laodiceea şi Conoanele Apostolice „Este oprită mergere-a creştinilor la cimitirele lor şi la adunările sectarilor, ereticilor” Canonul 45 Apostolic, din anul 50 de la Ierusalim, „Preot, diacon, creştin, care se roagă cu ereticii – sectarii să se afurisească (blesteme), dacă a slujit cu ei să se afurisească (Preotul)” să se scoată din preoţie. Canonul 46 apostolic spune: „Episcop, preot, diacon, care botez sau jertfii ia de la ereticii sectari să se „caterisească” să i se ia preoţia”, cu atât mai mult cad sub blestem creştinii ce merg la ei...

Cum să ne purtăm cu sectarii?

„De omul eretic (sectar) după întâia şi a doua mustrare depărtează-te” (Tit 3, 10). Pe omul sectar după mustrare îl părăseşti şi-ţi este ţie ca un păgân.

Când este vorba să-l ajuţi pe fratele tău, ajuţi pe orice om din lume, e în boală, se îneacă dă-l mâna, e în primejdie ajută-l, dar când este vorba de credinţă îl urăşti, căci ei sectarii urăsc adevărul. Hristos a zis: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa!”. Iar în psalmul 138 se spune: „Pe cei ce Te urăsc pe Tine, I-am urât” şi zice Psalmul: „Cu ură desăvârşită l-am urât pe ei, căci neprieteni mi s-au făcut mie”. Pentru că ei urăsc adevărul n-avem voie să-l iubim. În privinţa credinţei nu discutăm, îi spui aşa: „Mai, eu discut cu tine cel mult odată, de două ori, pe urmă îmi eşti păgân şi vameş!”

Ei zic, că sunt fraţi cu noi. Eu nu sunt frate nici cu lupul, nici cu câinele, /nici cu porcii, nici cu lupii îmbrăcaţi în piei de oaie, nici cu leii, nici cu vulpile, eu sunt prieten numai cu oamenii, voi sectarii nu sunteţi oameni. Voi sunteţi draci fără de coarne, că voi căutaţi să distrugeţi Biserica şi să-i rupeţi pe oameni de la ea, ca să-l duceţi în iad. Măcar dracii au coarne, iar voi nu aveţi deşi faceţi ca ei.

Când am discutat aici, vine un predicator baptist din Piatra Neamţ, cu două autocare de baptişti. Era Vineri, când nu aveam vreme să vorbesc cu oamenii, căci Vinerea îi spovedesc pe călugări. Vine la mine o femeie bătrână: Părinte, soţul meu a înnebunit acum la bătrâneţe a trecut la baptişti şi-l tâmplar. Eu zic: Adu-l încoace! Nu vrea să vină; a zis că vine numai cu predicatorul, care I-a făcut baptist pe el. Acest predicator a atras la el vreo 50 de familii, ei vin cu dolari, cu fonduri să cumpere oameni.

I-am zis femeii: Să vină cu predicatorul de vrea, eu sunt

bucuros! Mă duceam la Spovedanie, vine femeia către mine: Părinte, vine soţul meu, uite acela e predicatorul, aieştea sunt toţi baptişti!

Le-am spus călugărilor, că-l Spovedesc mâine, eram cu Crucea, cu Felonul şi cu Epitrahilul şi mă duc la chilia mea să văd de vin acolo. Numai ce-i văd, că au intrat pe sală toţi. Vine şi omul cu femeia, cu şeful baptiştilor, avea un doctorat la Londra, iar celălalt în Austria, doctoratele lui, două în răutăţi!

Îi poftesc pe scaun şi-l întreb cine sunt: Suntem baptişti, eu am făcut studii în Anglia.

— Am întrebat: De ce aţi venit dumneavoastră la noi? Am venit să-ţi arăt adevărul!

Dar eu am zis un cuvânt mai puţin politicos: Mi se pare că ai venit să înveţi pe popa carte.

Am să tl învăţ, a zis el.

Îi zic eu: Cum să mă înveţi tu pe mine adevăruj, când tu propovăduieşti minciuna. Adevărul este o singură linie, nu pot fi două adevăruri. Hristos a spus: „Eu sunt adevărul!”. Cum poate să fie adevărul şi la dumneata şi la mine? ţa tine nu poate să fie adevăr, căci Biserica este de 2000 de ani, iar voi aţi ieşit ca ciupercile după ploaie. Toţi aveau Biblii de ale lor în mână. Ia să vă întreb eu pe Voi: Câţi ani au fost de la începutul lumii până la potop?

Se uită predicatorul la mine şi zice: Au fost 1500!

Zic eu: Prost ai răspuns, au fost exact 2243 de ani. Iar el a zis: unde scrie? Căci în Biblie nu scrie.

Iată aici Hronograful lui Gheorghe Chedrinos, care este tradus de pe limba caldeilor de pe timpul lui Avraam!

Câţi ani au fost predicatorule de la Adam până la Avraam? Ei n-au Sfânta Tradiţie, vor să zboare cu o aripă şi să meargă pe un picior. Îi spun eu: Au fost exact 3487 de ani.

Ia să-ţi spun eu: de la Adam şi până la ieşirea poporului evreu din Egipt

câţi ani au fost, predicatorule? îi zic eu: Au fost 4068 ani. În anul 4108 se dau cele 10 Porunci pe Muntele Sinai. Ia să-mi spui unde era atunci Scriptura în care crezi? Unde era, mă? Cu ce s-a mântuit lumea 4108 ani? Că nu era

Biblia voastră atunci?”

Zice el: A fost ceva…

Ce este acel ceva, de la zidirea lumii şi până la Moise? Se uitau

unii la alţii…

Măi hoţule, nu te da după deget, ci spune cum îl cheamă pe acest ceva? Tot zicea că a fost ceva… vedeţi aşa vă îmbată de cap, aşa vă înnebuneşte, mă tu eşti predicator, mă mincinosule. Spune mă: A fost Biblia de la zidirea lumii până la Moise? N-a fost, dar a fost ceva, ai venit acasă la mine ca să-mi spui că a fost ceva, dar nu-mi spui cum îl cheamă *pe* acel ceva. Ce a fost?

Apoi – a zis el – a fost o tradiţie.

Dar vezi că se numeşte Sfânta Tradiţie, că s-a trimis prin viu grai. Ai văzut cu ce s-a ţinut credinţa timp de 4108 ani, prin grai viu din tată-n în O

Vezi că Biblia vine după 4108 ani, dar Biblia n-a scris tot. Ai văzut că rădăcina

Bibliei este Sfânta Tradiţie* ai văzut, că voi baptiştii şi toate sectele acestea protestante mergeţi cu un picior şi zburaţi cu o aripă şi nu se poate aşa?

Sfânta Tradiţie este prin viu grai şi apoi, oare Scriptura s-a scris toată?

Numai un rezumat din cele ce au fost transmise din Tradiţie acestea s-au scris. Pentru ce? Pentru că Moise a scris mai pe scurt istoria lumii, în Muntele

Sinai. Îl auzi apoi pe Sf. Ioan Evanghelistul; că spune: „Sunt încă multe altele pe care le-a făcut Iisus, care de s-ar fi scris una câte una, nici în lumea aceasta n-ar fi încăput cărţile ce s-ar fi scris”. De la moartea lui Hristos, înviere şi înălţare şi până la anul 42 când s-a scris prima Evanghelie de ce s-au folosit creştinii, căci Iisus n-a scris nimic? Din Sfânta Tradiţie, din gura

Apostolilor s-au scris în Evanghelie numai cele de cuviinţă, ca să le ţină minte oamenii şi să le fie de folos.

Măi, predicatorule, ştii tu când s-au scris Evangheliile? Evanghelia de la Matei s-a scris în anul 42 după Hristos. A lui Marcu la anul 44, a lui Luca la anul 48, a lui Ioan la anul 65 după Hristos, iar ultima carte a Scripturii – Apocalipsa a scris-o în insula Patmos, Ioan Evanghelistul, la anul 96 după Hristos. Deci între anii 42 – 96 s-a scris tot Noul Testament. De la anul 33, 3 luni şi 20 de zile anul morţii lui Hristos până la anul 42 sunt 9 ani, vreme în care n-a fost Noul Testament, ci doar Sfânta Tradiţie despre Hristos., în Vechiul testament 4108 ani s-a folosit lumea de Sf. Tradiţie, iar în Noul

Testament, vreme de 9 ani, vezi că Sfânta Tradiţie este întâi şi apoi Scriptura?

Apoi, alta, unde era Sâmbăta voastră, măi predicatorule, atâtea mii de ani? zice el: Avraam a păzit poruncile!

Care porunci? – i-am zis eu. Scrie undeva ca Avraam a ţinut Sâmbăta? Arată-mi scris în Biblie, cutare, la Geneză că a ţinut Sâmbăta. Sâmbăta s-a pus zi de odihnă, când? Când au ieşit evreii din Egipt în anul 4068 şi au ajuns în pustia Sinai, prima dată când le-a spus Dumnezeu aşa: „Coaceţi ce aveţi de copt azi, frigeţi ce aveţi de fript azi, căci mâine este zi de odihnă" de-abia atunci la Ieşire se spune că a pus Dumnezeu Sâmbăta şi Sâmbăta n-a pus-o pentru toate popoarele, ci numai pentru evrei: „Amintire că aţi fost robi în Egipt şi v-am scos cu mână tare şi va fi legătură veşnică între Mine şi tine Israile" nu pentru toate popoarele. Când a venit Ezdra să zidească Ierusalimul au venit şi celelalte popoare să le ajute la zidirea Ierusalimului şi le-a spus Ezdra şi Neemia: „Voi n-aveţi făgăduinţă şi n-aveţi Sâmbătă dată de Dumnezeu, noi avem Sâmbătă dată de Dumnezeu nu voi şi de aceea nu veţi zidi împreună cu noi!" Vezi că popoarele n-au avut Sâmbătă.

Dar oare au spus prorocii, că au să vină popoarele la credinţă şi au să aibă zi de sărbătoare?

Da!

Unde scrie, a zis predicatorul?

Ia caută la Ieremia 31, 31: „Şi alt Testament voi încheia cu casa lui Israel, nu ca cel ce l-am încheiat pe Mantele Sinai şi altă zi de sărbătoare voi rândui poporului Meu". Ai văzut că ţi-avem nevoie de sâmbătă, zice Apostolul Pavel, către Coloseni: „Nimeni să nu vă învinuiască pe voi pentru ziuă nouă, sau sărbătoare sau sâmbătă, cele vechi au trecut, toate s-au făcut noi!". Că mutându-se preoţia s-a făcut legii mutare şi înnoire. Deci, ziua evreilor a fost Sâmbăta, iar a creştinilor este Duminica.

Ai văzut că Legea Veche şi Scriptura are ca rădăcină Sfânta Tradiţie. Auzi ce spune Apostolul Pavel către Tesaloniceni: „Mă bucur de voi, că aţi ţinut predicile (Tradiţiile)" (II Ţes.) – I-afn zis predicatorului: Măi băiete, aici este o stână de oi, dar intrând în stână aţi dat peste un câine rău, voi sunteţi lupi îmbrăcaţi în piei de oaie, la turma asta să ştiţi că eu am fost cioban, acum eu sunt câinele mănăstirii acesteia, dar de veţi sta de vorbă cu stareţul, atunci veţi vedea voi! Aţi crezut că la stâna asta nu-I niciun câine rău, iaca s-a găsit

un câine. La urmă a zis predicatorul: Aşajie socotiţi pe noi? Dar scrie, că-l vei iubi pe aproapele tău?

Dar voi sunteţi ap roapele meu? Pe eretici, sectari, Scriptura nu-I numeşte oameni, ci câini, porci, vulpi, lupi îmbrăcaţi în piei de oi, lei însetaţi, pui de vipere, aşa sunteţi voi, cum să-l iubesc eu pe aceştia? Dacă-l aşa – zice predicatorul – plec!

Trebuia să nici nu vii, nu putem iubi lupii, noi îi iubim pe oameni. Tu fiind lup am nevoie să te alung până nu te-oi mai vedea pe la stână. După ce am discutat, numai văd, că s-au dus la Biserică mai mult de jumătate din baptişti – era zi de post, Vinerea – şi au luat anaforă şi şi-au făcut cruce oamenii, dar oamenii au spus: Câte zile avem noi nu mai mergem după predicatorul acesta, care ne-a rătăcit. Iar bărbatul acelei femei, când a văzut că el nu poate răspunde la întrebări, zicea: Ce-ai spus, predicatorule: Că Biblia este de la începutul lumii, vezi că 4108 ani nu a fost Biblie?

A mers bătrânul acasă şi n-a mai mers la adunarea lor şi i-a zis predicatorului, că de mai vine la casa lui îl loveşte în cap.

Au mai venit pe la mine Iehoviştii – cei mai răi dintre secte – ei sunt alimentaţi cu fonduri jidoveşti din America şi vor să întemeieze împărăţia lui Iehova şi să-L dezbrace de Dumnezeire pe Hristos. Vine la mine o femeie, cu o haină toată plină de sânge. Părinte, au omorât pe băiatul meu Martorii lui Iehova. Băiatul lucra la fabrica 8 Martie din Piatra Neamţ şi erau acolo 12 Iehovişti cu băiatul femeii, unul venind pe la mănăstires-a lămurit şi a început a-i combate. Dar ei, pe cel ce-i combate îl omoară. În ziua de Paşti, mergând acceleratul Bicaz-Bucureşti – i-au zis iehoviştii, băiatului aceluia: Hai să ne plimbăm – şi cum mergea acceleratul l-au aruncat pe băiat sub roţile lui şi l-au onjorât. Era copilul familiei Oc. hiană din satul Bârsăneşti, judeţul Bacău.

Luther era tata sectarilor din lume. Luther un călugăr de 120 kg, catolic, se căsătoreşte cu o călugăriţă Ecaterina şi apoi face protestantismul. A păţit şi el cu călugăria, ca şi vulpea cu strugurii, ca văzând Vulpea că struguriis dulci şi buni, dar îs sus şi nu-I putea ajunge a zis vulpea, că-s acri şi nu-s buni. Aşa a păţit Luther cu călugăria, a zis că nu mai trebuie călugări, văzând că a căzut el din călugărie, a desfiinţat monahismul – mare păcat! Mama lui Luther a fost de origine catolică, ca şi Luther la început, iar într-o zi după ce Luther s-a lepădat de catolici şi de călugărie şi-şi – a făcut sectarismul

lui vine să-l întrebe: „Fiul meu, ce zici tu, să mă las de catolici şi să mă fac şi eu protestantă ca tine?” Luther I-a răspuns: „De vrei să trăieşti uşor şi să mori greu fă-te protestantă ca şi mine, dar de vrei să trăieşti greu şi să mori uşor, rămâi în religia catolică!”. Văzându-şi greşeala Luther, că a stricat credinţa, a zis: „Vai de mine, că rătăcirea mea nu se va sfârşi niciodată!” El şi-a dat seama de rătăcirea lui, că greşeala lui este pierzare veşnică. Asta a fost la 1514.

Biblia sectară

Biblia cea bună este numai Biblia Bisericii Ortodoxe, pe care scrie: Biblia sau Sfânta Scriptură”, tipărită sub îndrumarea şi purtarea de grijă a Prea Fericitului Părinte Justinian, sau Justin Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu Aprobarea Sfântului Sinod (toţi episcopii din ţară), Bucureşti, 1975, 1983. Asta-i Biblia cea bună, cele sectare sunt pline de greşpli. Pe biblia sectară nu scrie nimic de unde ar veni, pe aceasta să n-o folosiţi, este falsă! Bibliile sectare toate au coperţile cu vinilin, acum pe Biblii au pus un câmp de iarbă, pe „Vestea bună” este un ţăran din Bihor, o femeie* un copil, o turmă de oi, are tricolor pe ea, vai ce idolotrie! Pe cartea ta Iisuse tu nu ai loc. Pe cartea lui Dumnezeu pui creaturi? Iadul este acesta!

Biblia Ortodoxă – are următoarele cărţi: Vechiul Testament are 39 de cărţi + 14 cărţi, adică 53 de cărţi; a lor nu are decât 39 de cărţi, restul le-au scos afară. Noul testament are 27 de cărţi; acesta şi la ei are tot atâtea cărţi, dar este plin de greşeli. Deci, Biblia adevărată ortodoxă, are un total de 80 de cărţi. Ei îi zic la a noastră „Biblia bogată” dar oare este una şi săracă, oare Dumnezeu nu are numai o Biblie? Biblia estetuvântul lui Dumnezeu vorbit către oameni este glasul lui Dumnezeu către om. Când ne rugăm, noi ridicăm glasul către El, iar când citim Biblia El ne vorbeşte nouă. Sectarii au scos din Scriptură multe cărţi, iată greşelile Bibliei sectare:

Pe ea nu scrie decât, Biblia – fără a mai scrie undeeste editată şi de cine, scrie acolo „Societatea biblică”, dar care-l aceea? în Biblia ilustrată veţi găsi rachete, sportivi, tineri sărutându-se, clădiri, din S.U.A., preşedinţi ai S.U.A. Orice găseşti în ele numai pe Iisus Hristos nu. Într-un loc este o cruce fără Hristos pe ea, l-au rupt pe Iisus de pe ea, lepădare de Hristos! în Biblia ortodoxă în imagini este Iisus Hristos.

Au scos din Vechiul Testament 14 cărţi: de la prorocul Maleahi până la Evanghelia lui Matei, următoarele cărţi: Tobit, Cartea Iuditei, Cartea lui Baruh, Epistola lui Ieremia, Cântarea celor trei tineri, Cartla

a treia a lui Ezdra, Cartea înţelepciunului Solomon, Cartea înţelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah; Istoria Suzannei, Istoria omorârii balaurului Bel, Cartea I Macabei, Cartea II Macabei, Cartea III Macabei, Rugăciunea lui Mânase, au scos afară de la pagina 917 la pagina 1097 s adică un total de 180 de pagini. Ce scrie la Apocalipsă: „De va scoate cineva din cuvintele cărţii acestei prorocii.

166”.

Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă şi de la cele scrise în cartea aceasta!” Apoc. 22, 19). Şi ei au scos ce au vrut ei. Numai două Biblii în lume sunt bune şi egale: Biblia ortodoxă, pe care sectarii o zic Biblia bogată şi Biblia catolică. Numai Biblia şi Noul Testament aprobate de Sinod sunt bune. Toate drăciile le-au făcut, dracii de sectari, dracii ăştia fără de coarne.

Nu au psalmul 50: în orice Biblie de când ar fi ea, Psalmul 50 este: „Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...”, psalmul de pocăinţă al lui David, la ei este Psalmul 51, care zice: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!”, cu totul altul este sensul la noi şi altul la ei.

În Psalmul 96, 7, la ortodocşi spune: „Să se ruşineze toţi cei ce se închină chipurilor cioplite şi se laudă cu idolii lor” la sectari în Psalmul 97, 7 – căci nici numerotarea psalmilor nu este identică – scrie: „Sunt ruşinaţi toţi cei se slujesc icoanelor şi care se fălesc cu idolii”, lor nu le plac icoanele, că le-au făcut idoli. Dar idolii sunt: animale, pasări, oameni, zei, aştri, soarele, pietrelela acestea să nu te închini. Icoana. îl arată pe Dumnezeu şi Moise a făcut Heruvimi în cort, tot icoane.

Numerotarea Psalmilor este greşită au tăiat un psalm în două, la noi este psalmul 96, iar la ei 97. Textul este foarte încâlcit.

În noul Testament, la Matei 1, 20 scrie la noi: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta Viar la ei, sectari scrie: „Pe Maria, nevastă-ta!” dar oare Maica Domnului I-a fost nevastă lui Iosif? Ce drăcie!

Cum s-a împlinit atunci prorocia lui Isaia 7, 14: „Iată fecioara va avea în pântece şi va naşte fiu...”? Ce rătăcire grozavă, nu se naşte Hristos dintr-o nevastă, ci dintr-o fecioară! 1

În Evanghelia de la Luca 1, 28, la noi scrie: „Bucură-te cea plină de har” iar la sectari: „Plecăciune ţie...” au înlocuit „Bucură-te” ca să nu fie ca la noi la Acatist. În limba greacă scrie: „Berete” – bucură-te (în româneşte) – altă greşeală a lor!

La Luca 1, 43, la noi scrie: „Şi de unde mie cinstea aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” iar sectarii au pus: „mama Domnului” în loc de Maica Domnului, ei n-o cinstesc, ci o batjocoresc!

La Luca 1, 48, la ortodocşi scrie: „Că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” la sectari scrie aşa: „Că iată de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericita”. Este o înjosire adusă Maicii Domnului. Dacă ei n-o cinstesc, atunci au ajuns să o batjocorească, că-i o femeie de rând, că a mai avut copii. Ce drăcii în capul lor!

Greşeli mai sunt la Tit 3, 10 şi în multe locuri, aşa-i Biblia lor, dacă şi-au stricat credinţa şi-au stricat şi Scriptura.

La I Tim 3, 1: „De doreşte cineva să fie Episcop…” la ortodocşi, iar la sectari: „… să fie episcop „cu explicaţia, episcop-privighetor, supraveghetor, mare greşată. Episcopii numai în Biserică îi găsim.

Numai Biblia şi Noul Testament tipărit de Biserică sunt bune, că ele sunt aşa cum au fost şi în urmă cu 2000 de ani, ale lor vă duc în Iad. Noi avem cărţi foarte vechi, Scriptura nu-i de ieri sau alaltăieri, „Toată Scriptura este de Dumnezeu insuflată” (II Tim 3, 16) deci toată nu numai o parte. În Biblia ortodoxă găsim cuvântul preot sfinţit de apostoli. La sectari cuvântul preot = bătrân, deci un om oarecare de rând, mare greşeală. Preotul este preot pus de sfinţii Apostoli. Vezi fac 5, 14.

Prima carte în româneşte este Liturghierul de la 1545 de la Mănăstirea

Bistriţa, R. Vâlcea; Evangheliarul lui Coresi, Braşov 1560. Ioul Testament de la Alba Iulia, 1648; Biblia de la Bucureşti, 1688; Cazania lui Varlaam.

Iaşi 1643; Mărturisirea de credinţă a lui Petru Movilă, 1642; Biblia de la

Blaj, 1743; Biblia lui A. Şaguna, ilustrată, Sibiu 1853, Biblia de la 1911, de la Bucureşti, Biblia de la Iaşi, 1883, Biblia de la Bucureşti, 1914, Biblia lui Galaction, Bucureşti 1936 după originalul ebraic, Noul testament de la

Cluj, 1941 de N. Colan, 100.000 Biblii Buc. 1975, 100.000 Biblii Buc.

1982 – 1983; Noul testament 300.000 1968, 1975, 1983, Mica Biblie mai multe ediţii. Sârbii au tipărit 500 OOOB – iblii, Românii 300.000, iar grecii foarte puţine. Aceste Biblii sunt ale Bisericii, numai acestea să le citiţi. Ei se laudă cu un rătăcit Cornilescu, care i-a dus la

pierzare. Dacă au apărut recent, de unde să aibă ei Biblia cea adevărată? Dacă cineva în familie are femeie sau bărbat sectar – spune Apostolul – să n-o lase, ci s-o aducă la

Biserică la adevăr. Nu se pot mântui sectarii ăştia niciodată, că ei hulesc pe

Maica Domnului pe cea mai sfântă dintre rapturi: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii" zic îngerii, iar dracii ăştia o hulesc; care drac mai face aşa ca ei? Spune la Apocalips 1, 7: „că atunci când va veni Fiul Omului, vor plânge neamurile".

De ce? Când ai să vezi – cum zice în „Uşa Pocăinţei" – că vine pe cer Sfânta Cruce şi se întunecă soarele de lumina ei, când vin milioane de îngeri şi o aduc pe norii cerului, ce are să zică chinezul, al cui semn este acesta, măi, al lui Buddha? Ce vor zice indienii 800 milioane, al cui semn este acesta altui Brahma, al lui Confucius? Ce va zice japonezul şintoist? Când Crucea va întuneca soarele şi străluceşte de mii de ori mai tare ca soarele, ce va zice jidanul? Al cui este semnul acela, al lui Moisi? Nu e al lui Hristos pe care L-am batjocorit! Ce va zice mahomedanul? Al lui Mahomed este? Ce va zice sectarul atunci? Cei care nu cred în Sf. Cruce. Ce vor zice cei ce înjură Sf. Cruce? Vor plânge atunci toate popoarele, pentru ce? Pentru că n-au cinstit Sfânta cruce, nu s-au închinat ei, ci au hulit-o, cum o hulesc şi sectarii. Au să vadă pe Maica Domnului de-a dreapta măririi, lângă Mântuitorul, lângă Sfânta Treime şi Sfânta cruce venind înaintea lor pe norii cerului, ce vor face atunci ei, că n-au crezut în Maica Domnului şi în Sf. Cruce? Când vor vedea că vin toate soboarele Heruvimilor şi Serafimilor şi când vor suna trâmbiţele cele?

Şi ce fel de trâmbiţe sunt acestea? Care spintecă văzduhurile, care deschid toate mormintele de la zidirea lumii, care-i scot pe toţi morţii, care trec prin pământ în iad şi-i scot la judecată pe toţi diavolii şi pe toţi făcătorii de rele. Trâmbiţele acestea au să sune sus şi jos. Ceata îngerilor ce vor veni cu trâmbiţele este ceata de la începătorii, cum zice Sf. Dionisie Areopagitul. Gândiţi-vă câte miliarde de îngeri de aceştia sunt, pentru că la fiecare sat este câte un înger păzitor, la fiecare oraş, la fiecare ţară, la fiecare regiune sunt puşi îngeri păzitori, la fiecare om în parte. „A pus hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu" (Deut. 32, 8). Fiecare sat are un înger păzitor, aceştia păzesc hotarele satelor, a oraşelor fiecare trâmbiţă are să vină să sune deasupra satului ce l-a păzit şi câţi morţi ai de la zidirea lumii

şi câte cimitire, care nu se ştie unde au fost, într-o clipeală de ochi toţi au să învie, fiecare trâmbiţă sună acolo unde a păzit. Spune Sf. Simeon Noul 1 Teolog că: „Nu va rămâne un înger în Rai la Judecătoria Universală, nu va rămâne niciun drac în iad" că toţi vin în văzduh, judecata făcându-se în văzduh, tronul lui Hristos va fi deasupra Văii Plângerii la Ierusalim, în Valea lui Iosafat, după spusa proorocului. Gândiţi-vă de ce au să sune trâmbiţele acestea spre pământ? Atunci se va împlini ce spune David prorocul: Chema-va cerul de sus şi pământul de jos, ca să aleagă pe norodul Său spre judecată" (Psalm). Atunci va avea loc judecata cea mare!

Acum din iad îl pot scoate pe om numai Sf., Liturghie, Parastasele şi Milosteniile. Cei ce au murit cu păcate, dar s-au mărturisit, Biserica îi scoate din iad, ei stau în iad numai până ce suferă pentru păcatele lor. Până la judecata de apoi oamenii mai pot fi scoşi din Iad, dar nu cu Purgatoriul catolicilor. Ci cu Dumnezeiască Liturghie şi cu slujbele Bisericii. Macabeii pentru morţii lor au dat jertfe. Un exemplu: Cineva are canon de la Biserica să nu se-împărtăşească 5 ani şi acesta moare fără împărtăşanie sub canon, oare se mai mântuieşte, pentru că moare pe drumul cel drept? Da.

La moarte, de are omul orice canon, tot îl împărtăşeşti, trebuie să ştie preoţii aceasta.

Cel care n-a făcut canonul în lumea aceasta – îl face în cealaltă. Iisus a spus ea Sângele Lui ne curăţă de orice păcat. Jertfa Lui se repetă în fiecare zi la Altar. Această jertfi scoate din iad până la Judecata din urmă, iar după aceea nu mai are putere. Eu, mai întâi doresc, ca toate sufletele care sunt aici, că nu v-am văzut niciodată, să ne vedem la Rai cu toţii, că acolo n-or mai fi ispite şi păcate. Venit-aţi cu dragoste aici, să mergeţi cu bucurie în călătoria voastră; iar de nu ne vom mai vedea în viaţa aceasta, să ne vedem cu toţii acolo în Rai, că acolo-i bucurie fără de margini. plâns vedeţi că cineva e bolnav în casa dumneavoastră, tata, mama, frate, soră, nu alergaţi la doctor, că doctorul e un bolovan de pământ, ca şi noi, moare şi el şi se face pământ? nicio putere n-are, poate face sănătos trupul, dar nu sufletul – ci alergaţi imediat la preot, preotul are putere de la Dumnezeu pe pământ, câte va lega şi dezlega să fie legate şi dezlegate şi în cer şi pe pământ. Iisus a suflat numai asupra Apostolilor, nu asupra tuturor – cum zic sectarii – zicând. „Eu v-am ales pe voi!". Prin succesiune apostolică, fiind hirotoniţi (sfinţiţi) patru direct de către Hristos: Petru,

Iacob, ruda Domnului, Ioan Evanghelistul şi Simon Cananitul care este mirele de la nunta din Cana Galileei, ei sunt hirotoniţi direct de către Iisus, iar aceştia prin punerea mâinilor au dat Duhul Sfânt la alţi episcqpi şi la preoţi. Sf. Apostol Pavel I-a dat lui Timotei. Prin punerea mâinilor vine Duhul Sfânt de la Apostoli la episcogi, de lăepiscopi la preoţi şi de la preoţi spre popor prin Sfintele 7 Taine. În afară de această cale de a veni Duhul Sfânt în inima omului, nu mai este alta! Spune Sf. Ciprian al Cartaginei în secolul IV: „În afară de Biserică nu este mântuire" – „Extraecclesia nulla sallus!"

Omul, care a murit sub canon, face canonul în iad, iar Biserica îl scoate de acolo. Sf. Ambrozie al Milanului a văzut într-o vedenie o mare de flăcări şi din flăcările de foc zburau porumbei albi, iar sfanţul a întrebat: „Doamne, cum zboară porumbeii din flăcările de foc, unde sunt miliarde de suflete, cum zboară la cer sus?" Dumnezeu i-a spus: „Că sunt sufletele, care s-au curăţit cu rugăciunile Bisericii de jos".

Sf. Liturghie, Milostenia şi Rugăciunile celor vii îi scot din iad pe cei de acolo. Două Biserici sunt: Cea Biruitoare din cer cu sfinţii; şi noi cei vii de jos – Biserica Luptătoare. Capul la aceste două Biserici este Iisus Hristos, iar aceste două Biserici prin rugăciunile lor îi scot pe cei din Iad. Ştiţi voi acuma când stăm noi de vorbă aici, că toate neamurile voastre din cer, care au murit şi cu 100 de îni înainte vă văd, vă aud tot ce vorbiţi, când văd că facem răul plâng tare-iar când facem bine se bucură, că nu este distanţă de vedere între cei vii şi cei morţi, ele ne văd, numai nu pot să vină la noi.

Părinte Cleopa, cât aţi stat în pustie?

Ce să spun? Am dormit în pustie şi am mâncat, n-am făcut nimic bun.

Ce spun Sfinţii Părinţi? Să nu povesteşti ale tale că este mare primejdie. Am stat 9 ani şi 7 luni, dar n-am Iacut nimica bun, am stat acolo ca un urs, n-am făcut nimic, nici rugăciune, căci a face rugăciune cu mintea un ceas este lucru mare.

La orice nevoie, cel mai bun mijloc şi ajutor este Sf. Liturghie, care ne curăţă de păcate şi acum şi în veacul cel viitor, 2 mai 1987, orele 10 – 14, 30.

3. APOCALIPSA – SFÂRŞITUL LUMII ACESTEIA, ÎNCEPUTUL LUMII CELEI NOI

Despre sfârşitul acestei lumi, spunea Domnul nostru Iisus Hristos: Nici îngerii n-o ştiu (ziua), nici Fiul, fără numai Tatăl. Când

Avraam s-a îndoit vorbind cu Dumnezeu, zicându-i Dumnezeu: „Avraame, Avraame, la anul pe vremea asta Sara va naşte un fiu!” „Pe ce voi cunoaşte? Numai acest cuvânt l-a zis Avraam, ca un om ales şi Dumnezeu i-a răspuns: „Pentru că ai zis aşa, să ştii că poporul care se va naşte din coapsele tale va fi robit de alt neam în pământ străin şi-l vor robi 400 de ani, iar pe neamul care-e i va robi îi voi judeca Eu!” Era încă în coapsele lui Avraam, Isaac fiul lui şi Dumnezeu îi arată lui, că toţi evreii vor, îl robi 400 de ani. La Dumnezeu prezentul şi viitorul este de faţă. Dar evreii n-au ieşit la 400. de ani din robie, ci au ieşit la 430 de ani. Moise vorbea cu Dumnezeu, că vor ieşi la 400 de ani, dar au ieşit la 430 de ani, Dumnezeu înspune lui Moise: „Încă nu s-au împlinit păcatele lor şi ale amoreilor!”

L-a întrebat pe Sf. Nil din Athos ucenicul lui: Când are să fie sfârşitul? Sfântul I-a zis: „Când vor ajunge răutăţile culmea!” Dumnezeu este Preadrept şi Preamilostiv, iar când va trece cumpăna păcatelor, ca să nu le mai poată suferi, atunci va veni sfârşitul.

În Omilia la Niniviteni, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Dumnezeu toate le ştie mai dinainte, dar nu le şi hotărăşte!”

Dumnezeu atâta va ţine lumea cât mai sunt sfinţi pe pământ, atunci nu mai are Dumnezeu nevoie de lume, când nu mai sunt sfinţi. Zice Sf. Simeon Noul Teolog: „Plini-va căderile de sus, zdrobi-va capetele pe pământ ale multora!”. Când se va împlini locul ultimului înger căzut din cer, cu oameni de jos, atunci se pierde lumea aceasta. Trebuie să ţie lumea până se împlineşte numărul îngerilor căzuţi. Toţi sfinţii şi ortodocşi şi catolici profeţesc despre arderea lumii acesteia. Va fi un război de 72 de ore, atunci când va arde lumea aceasta. Că lumea se termină prin foc noi ştim de la Sf. Proroci. Auzi ce spune David: „Topise-va pământul şi toţi cei ce locuiesc pe el!”

(Catismă a X-a). Isaia: „De focul iuţimii mâniei Domnului se va aprinde tot pământul. Pământul va fi tot de jăratic, munţii şi dealurile se vor topi ca ceara, pădurile vor arde ca fânul, se vor topi popoarele pământului, ca şi picăturile din cadă!”. Prorocul Sofonie: „Iată vine ziua mâniei Domnului neamestecată cu milă, zi de negură şi de ceaţă, zi de trâmbiţă şi de strigare, zi de tunet şi de flăcări, când toate popoarele vor arde ca spinii ţarinii”. Prorocul Agrieu: „Într-o clipeală de ochi popoarele lumii se vor topi”. Sf. Apostol Pavel: „Când vor zice: Pace, pace, fără de veste va veni pieirea şi nu vor scăpa, cum nu scapă femeia însărcinată de durerile naşterii”. Psalmul 9, spune clar de arderea

lumii. Noi cei de la Răsărit facem arme grozave împotriva celor de la Apus şi ei împotriva noastră, fiecare crede că el va birui, atâtea mii de submarine, de bombe, de rachete. Iată ce este, ei toţi se pregătesc, dar nimeni nu iese biruitor, căci iată ce spune Duhul Sfânt: „Afundatu – s-au neamurile în stricăciunea ce au făcut, în cursa care au ascuns-o s-a prins piciorul lor. Cunoaşte-se Domnul judecăţilor, când înfaptele mâinilor lui s-a prins păcătosul”. Toţi o să ardem, nimeni nu biruie, acest război nu-l încep cu puterea lor, este războiul lui Dumnezeu. Acum va avea loc „Arderea şi înnoirea lumii!” Acesta este potopul cu „foc şi nu-l pot începe până nu dă Dumnezeu drumul.

Dar ştii de ce ţine Dumnezeu lumea în loc? Pentru cei drepţi, mai este lume bună, La pierderea Sodomei, un drept ţinea pe umăr 50.000 de păcătoşi, în Sodoma erau 500.000 de suflete. Când a stat Avraam cu Dumnezeu de vorbă a zis: „Doamne, vei pierde pe cel drept cu cel păcătos? Dumnezeu I-a zis: Oare voi face ceva Eu fără să ştie prietenul Meu Avraam?” (Facere 18, 17 – 33). La Avraam au venit să-l binecuvânteze 3 persoane, iar când merg să pedepsească merg numai două. Tatăl a rămas de vorbă cu Avraam, iar Avraam a zis: „Doamne, Te duci acolo să pierzi pe cei buni cu Cei răi? Dar am să te întreb: De vor fi acolo 50 de oameni drepţi ai să pierzi cetatea? Nu, Avraame. Doamne, eu sunt praf şi cenuşă, să nu se aprindă mânia ta asupra mea. Te mai întreb odată: de vor fi acolo 10 oameni drepţi, ai să pierzi cetatea? Nu, Avraame. Pentru 10 drepţi nu voi pierde cetăţile!” Ai auzit milă, ocean de îndurare, de dragoste la Dumnezeu? Stăteau 50.000 *se* oameni păcătoşi pe umerii unui drept. Dumnezeul le-a pierdut cetăţile; urma lor este lângă marea Moarta, unde nu mai trăieşte nicio vieţuitoare, pe mal-unt stânci de sare şi este şi stânca femeii lui Lot. De aceea mai stă lumea, că mai sunt creştini prin lume.

Este în Sfânta Scriptură o învăţătură, care spune, că trebuie să se vestească Evanghelia în toată lumea. De ar fi după asta poate să vină mâine sfârşitul, că Evanghelia a ajuns peste tot. dacă spre mărturie trebuie să se predice Evanghelia, poate să vină mâine sfârşitul, iar dacă trebuie să se boteze toţi, mai este o epocă de încreştinare. Se spune, că o să se refacă Constantinopolul şi o să fie creştin din nou, asta o spun Sf. Părinţi în „Sfârşitul omului”. Va veni împăratul cel pus de îngeri după războiul aiesta mare, care vine, va împăraţi 32 de ani şi va predica Evanghelia la toată lumea.

În viaţa Sf. Mucenic Cristea din 12 februarie se spune, că în Sf.

Sofia din Constantinopol, în subteran, mai este o Biserică, şi acolo şi azi creştinii din timpul căderii Constantinopolului sunt în picioare, de arunci până acum acolo este şi împăratul Constantin Dragases şi patriarhul, sunt toţi împietriţi.

Mucenicul spune exact de anul arderii lumii; şi spune Viaţa mucenicului că primul împărat creştin a fost Constantin cel Mare, iar ultimul va fi tot un Constantin. Nu ştim ceasul şi ziua, după Viaţa Mucenicului Cristea ar fi 1990 dar numai Dumnezeu ştie anul singur.

Ai citit prorociile cele mari ale Sf. Andrei cel nebun pentru Hristos, ale Sf. Ipolit, Sf. Efrem Sirul. Se pregăteşte un război, care n-a mai fost pe pământ. Acesta este ultimul. Acesta este războiul celor 7 puteri care vor veni să se bată fără preget la Constantinopol. Am văzut o carte, care avea 7 săgeţi mi-a dat-o Eftimie fratele lui Nazarie, pe unde are să vină China, vine prin Indonezia, Pakista n, Afghanistan, Persia şi ajunge la Marea Moartă, acolo are să le deie mormânt Dumnezeu. America vine pe Oceanul Indian, Anglia şi Japonia pe Marea Mediterană, Europa pe Marea Mediterană şi prin Turcia, Rusia vine prin Munţii Caucaz şi se vor bate toţi la Dardanele, la cheia Europei fără preget, cu tot felul de arme care sunt, ca să ardă toată lumea şi nimeni n-are să-i mai poată împăca, că toţi vor să creadă mai bine să moară toţi, numai să nu fie biruiţi. Atunci, 4 îngeri vor sta deasupra Constantinopolului şi vor zice 4 cuvinte: „Staţi, staţi, de-ajuns, pace vouă!”. Va merge – cum zice – calul, până în piept în sânge. Şi atunci, toţi o să încremenească, nimeni nu mai pune mâna pe arme, o să se uite la îngeri, care o să strălucească precum para de foc, care vor zice: „Mergeţi pe uliţa cetăţii către miazănoapte, veţi găsi un om smerit, îmbrăcat în haine simple, are un nigel la piciorul drept, pe aiesta să-l puneţi împărat!” Şi ei o să-l caute şi n-o să-l găsească şi-atunci o să-l ieie îngerii de perii capului şi o să-l pună în mijloc împărat. îi va da sabie cu două tăişuri şi-i va zice: „Bate răsăritul şi apusul şi miazăzi şi miazănoapte” şi nimeni nu va mai face război, că este pus împărat de îngeri. Acestuia i se vor supune toate popoarele lumii şi va fi aşa de bun şi aşa de drept, cum n-a mai fost pe faţa pământului. De aceea spune în psaltire: „Va domni de la mare până la mare!” În timpul lui se va da libertate să se predice Evanghelia şi în Japonia şi în India şi în China la toate popoarele lumii, vor fi misionari cu mare putere. Vor fi înarmaţi cu tot felul de aparate şi acum se predică Evanghelia în toată lumea şi va fi „O turmă şi un păstor!”

După el vine un împărat foarte rău, care va aduce amestecare de sânge la popoare, să trăiască mama cu copilul şi tata cu fata lui.

După acesta vin patru fraţi, care iau împărăţia de la acesta, unul din Egipt, unul din Constantinopol, unul este din Tesalonic, şi unul este din Siria. De la aceştia 4 ia împărăţia o împărătească curvă, care va huli pe Dumnezeu şi în timpul acesta se va scufunda Sfânta Sofia şi numai un stâlp mai rămâne din Biserica Sf. Sofia, de care vor lega corăbierii corăbiile şi vor zice: Aici a fost Sfânta Sofia cea mai mare Biserică Ortodoxă.

De la aceasta vine şi ia împărăţia, Antihrist, care va ridica mare război împotriva Bisericii. Dar noi nu ştim, că zice: Va veni Filip al VI-lea cu 18 popoare la Constantinopol şi va face război, care n-a fost de când este omul pe pământ, acum are să fie războiul celor 7 puteri. Are să intre în lume un împărat Filip. Franco al Spaniei are un fecior general Filip, împărăteasa Angliei are băiatul cel mai mare Filip, Franţa, dinastia regală are un băiat Filip, în America sunt doi Filip, Germania are şi ea un Filip. Nu se ştie, că a intrat un Filip în istorie – până acum a fost Filip al V-lea al Spaniei – când intră în lume Filip al VI-lea după acesta este războiul cel mare. Filip al VI-lea va veni la Constantinopol să facă război. Acum în NATO sunt exact 18 puteri.

Atunci când vine Antihrist, înainte de Sfârşitul lumii, el va împăraţi, 1265 de zile, împărăteşte 3 ani şi jumătate. În vremea aceasta, trimite Dumnezeu pe Enoh şi pe Ilie, ca să-l mustre pe Antihrist. Enoh este în veacul întâi după Potop, şi aceşti doi sunt scrişi la Apbe. 11: „Cei doi măslini” sunt doi sfinţi mari cu trupul la cer acum. Ei vor bate tot pământul în vremea lui Antihrist, ca să nu se depărteze lumea de la Dumnezeu. Când vor veni la Ierusalim, Enoh şi Ilie, îi va vedea toată lumea şi-i va auzi tot pământul. Când vor vorbi la televizor îi vede toate popoarele şi la radio toţi îi vor auzi.

Dar întâi semnele lui Antihrist, şi ale venirii Mântuitorului.

Acest Antihrist se naşte dintr-o femeie curvă, din seminţia lui Dan la evrei, deodată numai o să apară împărat în Ierusalim şi-l vor primi cu mare dragoste poporul, căci zice Sf. Apostol Payel: „Fiindcă dragostea adevărului n-au primit, ca să se mântuiască (adică pe Hristos) le va trimite Dumnezeu lucrarea înşelăciunii, ca să creadă ei minciunii!”. Are să fie mare luptă în Ierusalim, că Enoh o să-l mustre pe Antihrist şi pe cei ce-l vor urma. Ilie şi Enoh vor întoarce inimile părinţilor către copii, sinagoga satanei către Hristos, ei sunt care vor

sparge inima cea de piatră a jidanilor, ca să creadă o parte, o rămăşiţă în Hristos. Ilie şi Enohle. va arăta, că ei prigonesc Biserica de 2000 de ani şi Hristos a venit. Că cei care se vor întoarce vor fi foarte râvnitori, căci zice Sf. Apostol Pavel: „Că o rămăşiţă se va mântui!” De va fi numărul lui Israil ca nisipul mării o rămăşiţă se va mântui din ei, cei care vor crede în Hristos. Când se vor boteza evreii la creştinism e foarte aproape sfârşitul lumii.

Când pui faţă în faţă pe Isaia cu Sf. Apostol Pavel zici: Oare nu se contrazic? În veac nu se contrazic, căci cuvântul lui Dumnezeu este numai adevăr, nu este minciună! Isaia zice: „De va fi numărul lui Israil ca nisipul mării, o rămăşiţă se va mântui!” Apostolul Pavel: „Întoarce-se-vor robiile din Moab (Libia) şi se va mântui tot Israilul!” Cum spui apostole cu Duhul Sfânt, că se va mântui tot Israilul? Cum spui tu, prooroace, că numai o rămăşiţă se va mântui? Ce crezi de aici?

Dacă n-ai citit, nu te băga! Eu am citit tâlcuirea Sf. Epifanie al Ciprului, care a fost evreu şi ucenicul lui Ilarion cel Mare şi care s-a botezat creştin şi a ajuns episcop şi a înviat morţi cu rugăciunile sale, iată cum se împacă aceste două prorocii: „De va fi numărul lui Israil ca nisipul” şi dincoace: „Se va mântui tot Israilul”, iată cum va fi: Când va predica Ilie şi Enoh în Ierusalim, vor face minuni mari, o să-l mustre pe Antihjrist în faţă, o să dea Dumnezeu secetă, foamete, va fi mare greutate pe faţa pământului. Din evrei foarte mulţi vor crede în Hristos şi se vor boteza creştini. „Rămăşiţă” – cei de la sfârşitul lumii; „Toţi se vor mântui” – toţi cei ce vor crede în Dumnezeu şi nu în Antihrist.

Seninele lui Antihrist:

Antihrist are să facă mari năluciri, vreme de trei ani şi jumătate. Dacă acum te încrezi într-un sectar, ce ai să faci atunci, căci sectarul spune doar: Nu te închina la Icoană, nu face Cruce, ce ai să faci atunci când ai să vezi semne şi minuni? Căci el va zice că mută muntele dincolo, din paie uscate face pâine. de grâu, din viţă uscată face să curgă vin curat. Şi merge la groapă şi întreabă: Frate, unde este îngropat tatăl tău, hai să ţi-l scot; sau mama:

hai ieşi afară cutare şi o să-ţi iasă mama cum ştii tu că ai îmbrăcat-o şi va zice: dragul mamei, şi o să te sărute, cu aceleaşi vorbe, cu aceleaşi haine, cu aceleaşi obiceiuri…

Altuia îi va zice Antihrist: Unde ţi-s copiii? Mi-a murit bătrânul, are să ţi-l scoată pe bătrân şi pe copil. Are să iasă copilul de 16 – 20 de ani, eu sunt va zice, credeţi în aceştia că aceştia sunt de la Dumnezeu,

uitaţi-vă că ne-a scos din iad; şi ai să vezi când vor zice: „Munte, mută-tef că se mută muntele! Ce ai să faci atunci? Cel ce va avea mintea curată va zice: Fugi măi nebuhule, uită-te că muntele este cum l-a lăsat Dumnezeu, cel atacat de satana o să vadă că se mută muntele.

Când vei merge la mormânt vor zice: Uite a înviat mama mai, vai de mine, dar este Gheorghe al nostru, dă-i Maria noastră, vai de mine dragul mamei, va zice mama, şi o să se sărute cu dracii şi o să se pupe unul cu altul. Ce grozăvie! Ce ai să faci atunci?

Zice Sf. Andrei al Cezareii în „Comentarii la Apocalipsă" că nu numai

Antihrist va face acestea, ci şi ucenicii lui toţi…

Antihrist este din seminţia evreilor, din neamul lui Dan. Eu când pomenesc pe patriarhi, pe Dan nu-l pomenesc, a profeţit Iacob: „Şi va fi Dan şarpe în cale!". Se aude acum, că ar fi în Nazaret şi că are 18 ani (anul 1986) căci el iese la predică precum Hristos la 30 de ani, taine mari!

Şi cei ce vor crede în Antihrist vor face minuni, iau din duhul lui, tot ce face Antihrist, toate sunt năluciri ale satanei cu puterea diavolului făcute! „A căruia este în toată puterea satanei făcând semne şi minuni mari, dacă ar fi cu putinţă sări înşele şi pe cei aleşi" zice Apostolul.

Tu care crezi în Hristos ai să faci deosebirea între adevăr şi minciună: tu. care crezi drept! O să meargă la cimitir şi o să zică Antihrist: Ia ieşi moşule afară! O să-ţi iasă bunicul şi tata şi o să te sărute şi cu hainele cu care l-ai îmbrăcat şi cu opinca în picioare. No, vai de mine, uite mă că au înviat morţii, credeţi în aiestea că-s de la Dumnezeu, dar toţi aceia o să fie draci, care ies din morminte. Cel ce va crede drept în Hristos va zice: „Mă, tu nu vezi că e dracul, nu vezi că e satana cu coarne? Dar cei înşelaţi o să-l vadă pe părinţii lor. Acum el strâmbă adevărul prin secte. Biserica va fi prigonită foarte tare şi de n-ar scurta Dumnezeu zilele mulţi ar cădea. Pentru cei drepţi şi se va părea un an ca o zi… Acum sunt multe arme nucleare care sunt pregătite pentru ziua mâniei lui Dumnezeu, va arde pământul cu focul acestor bombe. Ce spune Apostolul Petru în II Petru, cap. III: „În vremea de apoi, vor fi oamenii mândri, trufaşi, făţarnici, vicleni, desfrânaţi, ocărâtori, necredincioşi, batjocoritori, neascultători de părinţi, şi atunci de focul iuţimii mâniei Domnului, stihiile se vor înfierbânta, aerul, apa şi pământul şi toate cele de pe el. Iar pământul şi

toate cele de pe el de istov se vor arde cu foc”.

La I Tesaloniceni, cap. III, ce spune? „Când vor zice: „Pace, pace, fără de veste va veni pieirea şi nu vor scăpa cum nu scapă femeia însărcinată de durerile naşterii”. Zice în Biblie, că cei din vremea aceia vor chema moartea şi moartea va fugi de ei. Că cei ce sunt la centrul bombei neutronice mor pe loc, dar care sunt la periferia exploziei îi setopesc oasele în ei şi se fac ca

174 *

nişte şerpi, mergând pe pământ şi strigă moartea şi moartea nu vine. Sunt cele mai grozave chinuri. Am vorbit cu un profesor de fizică atomică, care mi-a zis: „Hei părinte, şi bomba cu neutroni este tot bombă apocaliptică”. Spune la Apocalips cap. 9: „Iată am văzut nişte scorpii mari zburând, a căror putere de vătămare este în cozile lor şi de vuietul aripilor lor se tulbura văzduhul. Şi am auzit un glas de la Dumnezeu: Nu vătămaţi iarba câmpului, nici florile, nici copacii”. Rachetele şi avioanele cu bombe atomice, când aruncă bomba cu neutroni, câmpia rămâne înflorită, n-are nimic cu cele nevinovate, dreptatea lui Dumnezeu vine numai asupra omului. Bomba aceasta trece printr-un zid de 20 metri grosime, neutronii rapizi trec fulger prin zid. Mult mai bine este de celelalte bombe că te ard, dar aceasta cu neutroni, numai te chinuie. Noi suntem cei de pe urmă oameni de peglobul acesta, vai de noi ce ne aşteaptă. După-bombă cu neutroni, oamenii vor zice: Noi tăcem, ni se pare că este, dimineaţă frate, ai auzit ce zice Evanghelia: „Ziua s-a plecat şi către seară este”. Acum se tem unii de alţii cei cu hombe, dar când va lua Dumnezeu pacea de pe pământ atunci este vai de noi. Spune în Apocalips: „Am văzut că a trimis Dumnezeu un înger ca să ia pacea de pe pământ şi a început războiul cel mare Armaghedonul (toate popoarele pământului) şi atunci nu mai era ţară nici neam, care să nu fie în tulburare şi în război şi în necaz”. Pacea încă o ţine Dumnezeu. Acest război nu-l pot începe, până când nu va permite Iisus Hristos „să înceapă. Biserica se roagă de 2000 de ani pentru pace în fiecare zi. La 24.000 de grade cât degajă bomba atomică iau foc oceanele, se aprinde apa şi cu care apă ai să mai stingi atunci focul acesta? Molecula de apă este H_2O şi aceste două molecule, amândouă ard şi sunt foarte periculoase şi ele se descompun numai la 24.000 grade. Atunci iau foc toate oceanele şi mările de pe pământ şi pământul va arde ca un cărbune şi nu se va mai alege nimic din acest pământ, pentru că bomba atomică are 10 700.000 de grade şi

ard toate de pe pământ. O bombă intercontinentală are 350 tone, iar în Japonia la 1945 au dat două bombe de 2 – 3 kg, la Hiroşima au dărâmat 80.000 de oameni şi la Nagasaki 120.000. O bombă de J kg, cu câte rachete sunt, Europa se poate distruge de 114.000 de ori. Stai, că trăim vremuri apocaliptice! Stăică noi suntem cei de pe urmă. Ferice de omul acela pe care-l va găsi moartea făcând voia lui Dumnezeu şi trăind în facă de Dumnezeu.

„Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase şi adevărate şi Domnul Dumnezeul Duhurilor prorocilor a trimis pe Îngerul Său, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple, curând. Că iată că vin curând Ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei acestei cărţi” (Apoc. 22, 6 – 7).

L

PELERINII ORADIEI

1. PE DRUMURI DUHOVNICEŞTI ÎN MOLDOVA

Am plecat din Oradea de la Biserica cu Lună 165 creştini, am vizitat 21 Mănăstiri şi Cetatea de Scaun de la Suceava a lui

Ştefan cel Mare

În 20 iulie 1988 orele 10 am plecat din Oradea 165 de persoane şi am vizitat în Moldova următoarele Mănăstiri: Bistriţa, Horaiţa, Horăicioara, Stânca lui Ghedeon, Văratic, Agapia, Neamţ, Secu, Sihăstria, Sihla, Putna, Moldoviţa şi Suceviţa, Am stat la Mănăstirea Sihăstria de vorbă cu părintele Cleopa 22 – 24 iulie 1988. Am dormit în fan în podul şurii şi am mâncat la Trapeza Mănăstirii toţi de la mic la mare, vineri-şi sâmbătă 22 – 23 iulie sau Spovedit, ceea ce le-a plăcut foarte mult duhovnicilor Sihăstriei. Copiii au cântat foarte frumos, la părintele Cleopa. În 24 iulie 1988 am plecat după Sf. Liturghie la Biserica din Mălini Pâraie, la preotul Brădăţanu Gheorghe fost diacon la Oradea, care a zidit o catedrală frumoasă în acest sat. S-a slujit Vecernia, a cântat poporul, iar copiii au dat un mic program. După slujbă o agapă creştină dată de părintele paroh, toţi s-au săturat, am dormit prin sat pe la creştini. Luni 25 iulie am plecat la Mănăstirea Slatina, aici am ascultafăf. Liturghie, am vizitat Muzeul şi Biserica, maica stareţă din nou ne-a dat de mâncare la orele 10. Aici ne-a vorbit foarte frumos părintele Dosoftei. Apoi am vizitat Suceava şi Mănăstirea Rădăuţi, aici am fost cazaţi ultimele zile şi am avut un bucătar foarte serviabil, cu tot personalul. În 26 iulie am stat la Putna, aici am urcat cu copiii la Crucea lui Ştefan, de unde a tras cu arcul domnitorul. În 27

iulie am vizitat Suceviţa cu Scara Raiului, Icoana Făcătoare de minuni, Moldoviţa, cu mărul de aur, Voroneţ, Humor şi Arbore. Am ajuns la Oradea în 29 iulie 1988, orele 7, întregi şi sănătoşi.

De vorbă cu părintele Ieronuftiah Ioanichie Bălan la Man. Bistriţa, 21 iulie 1988, orele 11

Mănăstirea Bistriţa, datează din anul 1402, zidită de Alexandru cel Bun. Aici sunt 2 clopote, unul din 1497, iar altul din 1494 de la Ştefan cel Mare, ce amintesc evlavia şi credinţa strămoşilor noştri. Moldova mai are 7 clopote, rămase de la Ştefan. De aici se vede evlavia domnului. Pe atunci nu era ceartă în familie, nu era divorţ, nu erau secte, era un Domn în cer şi umil pe pământ, care conducea ţărişoara aceasta şi erau Bisericile şi Mănăstirile, care ţineau evlavia poporului. Pe acest Ştefan îl iubeau oamenii, ca pe unsul lui Dumnezeu, pe aici au venit turcii şi tătarii şi ungurii, dar degeaba au venit.

Ştefan a înălţat în Moldova 48 de Mănăstiri şi Biserici, 11 sunt în Basarabia, 37 aici în Moldova. Din acestea, numai 4 nu mai există, Tumul de faţă este înălţat de Ştefan cel Mare, iată Inscripţia: „Io Ştefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, din mila lui Dumnezeu, domn al ţării Moldovei, am înălţat acest turn, în anul de la Hristos 1498, ca să fie întru pomenirea mea, a fiilor mei şi a familiei mele!”. Orice clădire înălţată de Ştefan era pentru eroii căzuţi şi apoi ca lăcaş de rugăciune.

Ştefan, înainte de orice bătălie se spovedea şi se împărtăşea, săruta Sfintele Icoane, Sfânta Cruce şi cu steagul cu Sf. Gheorghe pe el în mână şi cu sabia în cealaltă pleca la război. El ştia că prin depărtarea de credinţă ajungem acolo unde am ajuns azi, atâtea secte, atâtea credinţe şi atâta rătăcire. Fiecare zice, că face bine după capul lui, dar neascultarea de Dumnezeu, de Biserică, şi de păstorii ei ne-au adus aici azi. De nu ascultăm de Biserică ne năpădesc sărăcia, boala, necazul şi lipsa de succese în viaţă. Salvarea este întoarcerea la Biserică.

Alexandru cel Bun a primit două icoane în dar, cea de la Man. Neamţ, protectoarea călugărilor, icoană făcătoare de minuni şi aceasta de aici, Sf. Ana mama Maicii Domnului cu Fecioara Maria în braţe. Icoana Sf. Ana este protectoarea credincioşilor, este mai uzată pentru că se scoate când nu plouă. Icoana se duce în ţară pentru ploaie. În urmă cu o lună au venit nişte credincioşi să scoatem icoana pentru ploaie şi la a 4-a Evanghelie de la Sf. Maslu a început ploaia şi a plouat 24 de ore. Icoana este îmbrăcată în argint de credincioşii care s-au vindecat la această icoană. Candelele de argint sunt tot de la cei

vindecaţi.

În anul 1843 s-a vindecat aici un preot paralizat, părintele Varnava. I-au făcut Sf. Maslu la Icoane şi scrie pe Icoană pe spate vindecarea şi a mai trăit preotul încă 30 de ani. Scrie pe icoană: „În amintirea vindecării mele, 14 dec. 1843, prin vindecarea mea minunată am îmbrăcat icoana aceasta în argint”. E mănăstire de călugări, face misiune în popor. Ştiu că la Oradea nu aveţi mănăstiri, o dată pe an veniţi pe aici sau în Oltenia, la Neamţ s-a descoperit în pământ un sfânt ce a stat ascuns 600 de ani, avem sfinţi în pământ, pe pământ şi în cer. Pe Sf. Altar avem moaştele Cuv. Chiriac de la Biserica ni, ce a stat 60 de ani într-o peşteră gol cum l-a făcut mama lui. Sunt şi alte Sfinte Moaşte. Avem 25 de călugări, cei mai mulţi tineri şi doi ardeleni, daţi-ni-l şi pe părintele Băbuţ ca să avem 26. Toţi au zis nu. Luaţi-l sănătos, dar atunci daţi-ne un tânăr. Mulţi oameni se văitau că pe aici nu plouă, iar un bătrân le-a zis: Vreţi să ploaie? Da. Ziceţi Tatăl nostru cu lacrimi şi Dumnezeu ascultă. Numai acolo e mântuire unde e Sf. Liturghie, şi asta n-o au numai ortodocşii şi catolicii. Sectarii au pastori şi nu preoţi, un om cu cravată, cu inel de aur, cu maşină la scară, cu un cont de dolari la CEC, cu video, cu paravideo de peste ocean. Aceştia sunt cu un picior în Oradea şi cu unul în America, ăştia conduc sectele. Dacă nu-i Liturghie, dacă nu-i preot, cum să mai fie Har? Dacă nu-i Har, cum să mai fie mântuire, fraţilor? Nu ascultaţi de ei, nu vă sfădiţi cu ei, s-au rupt cu totul de copacul Bisericii, s-au uscat cu totul. Au venit aici nişte predicatori, au intrat în casă la unul; i-au pus 30.000 lei pe masă, ca să scoată idolii din casă, adică icoanele, totul este bani la ei. Iar omul acela i-a scos afară şi a spus că de mai vin îi omoară, că sunt hoţi şi vreau să le fure credinţa.

Pentru mântuire, vă recomand de încheierefe:

Credinţa aceasta ortodoxă este mauntâi de toate curată în Dumnezeu şi faptele bune, tară această credinţă faptele nu sunt bune.

Faptele bune, prima faptă bună este rugăciunea: Gura să se roage, ori de arăm, orice lucrăm, că de nu ne rugăm vom primi mai puţin.

Milostenia are mare putere după rugăciune, o vorbă bună, o carte bună, o bucată de pâine la văduvă, acestea sunt suma faptelor bune. iar în casă, cât mai mulţi şi mai cuminţi copii, copiiisânt apostolii dumneavoastră, ei vă garantează mântuirea. De-i creşte-ţi, 3 – 5, câţi vă dă Domnul şi nu-i ucideţi, avortul der azi e mare păcat – 1 milion de

copii pe an se ucid!

4. Să aveţi fiecare duhovnicul pentru Spovedanie. Pe creştinul fără duhovnic îl mănâncă lupul, diavolul! Să spui duhovnicului tot ce ai, vreau să mărit fata asta, vreau să fac cutare, nimic să nu faci rară duhovnic. Spovedania cât de des, de aceea nu se mântuie. sectarii, că n-au Spovedanie. Ei se scaldă unii pe alţii, acesta nu-i botez.

La Icoana Sf. Ana se fac multe minuni. Vine unul, părinte, fata mea a intrat la facultate, cutare s-a vindecat. Petru Rareş fiind înconjurat de turci aici a jurat la Icoana Şf. Ana, că de va scăpa de turci, aici în mănăstire va veni şi va muri, şi a ieşit pe o portiţă şi în 2 minute a intrat în pădure acoperit fiind de această Icoană şi aşa a scăpat. Aici venea şi Ştefan de se închina la Icoană şi trecea e sub ea cu ostaşii şi apoi luptau. În timpul bătăliei, călugării nu mâncau 3 zile şi 3 nopţi nimic, post, rugăciune, priveghere de toată noaptea, ca să câştige bătălia. Icoanele făcătoare de minuni, fac minuni, dar, dacă te rogi cu lacrimi în faţa lor.

2. PĂRINTELE CALINIC DE LA MĂNĂSTIREA PUTNA 26. VII.1988, orele 18, la Vecernie

Bunul Dumnezeu a rânduit ca să fim împreună rugători la această jertfa de seară, rugători spre eshatonul cel ceresc cum. spune Sf. Ioan Gură de Aur. Pentru că de ori de câte ori venim în faţa Sf. Altar suntem nişte pelerini la Mormântul Domnului. De fapt, fiecare dintre noi, fie împărat, fie sărac, fie învăţat, fie neînvăţat îşi are de urcat propria sa Golgotă. Unii ajung să pună piciorul pe prima treaptă a scării virtuţilor, alţii pe a doua, alţii nu ajung deloc. Nu pot ajunge în vârful Golgotei, ca să se răstignească apoi să învieze şi să se mântuiască. Ori, ţinta noastră supremă este de a ne mântui sufletul, de a urma pe Hristos, urcarea spre eshatonul cel ceresc. Unii vor să înţeleagă acest lucru, iar alţii nu.

După concepţia Sf. Petru Damaschin, sunt 3 categorii de oameni:

Oameni, care-L caută pe Dumnezeu şi L-au găsit;

Oameni, care-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit;

Oameni, care nu-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit.

Cei dintâi sunt oameni înţelepţi şi fericiţi; cel de-al doilea, care-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit sunt oameni înţelepţi şi nefericiţi – mă duce gândul la fericitul Augustin: „Neliniştit este Doamne sufletul meu, până ce se va odihni în Tine”, adică toată vremea să fie o strigare către împăratul cerurilor, ca să ne trimită o mână de binecuvântare, ca

să ne înalţe la starea bărbatului desăvârşit. Iar cei de-al treilea, cei ce nu-L caută şi nu-L află pe Dumnezeu sunt oameni neînţelepţi şi nefericiţi, cum să-L găseşti pe Dumnezeu, dacă nu-L cauţi? Omul îl găseşte pe Dumnezeu când are ferma convingere că Dumnezeu există. Un mare împărat, în nebunia lui spunea, că nu este Dumnezeu, mai sunt de aceştia, care nu cred din adâncul inimii lor că există Dumnezeu. La curte a pus timp de 3 zile să i se dea răspuns că este Dumnezeu sau nu? Filosofii i-au spus împăratului, după un timp: cum îţi este ţie cu neputinţă să cuprinzi un munte, care-l vezi înainte la imensitate şi cu cât te apropii de el.

178…

cu atâta îţi este mai neputinţă, tot astfel şi nouă ne este cu neputinţă să spunem ce este Dumnezeu! Trebuie să avem credinţa fermă, că există Dumnezeu şi ca tot ce facem este ca să devenim fiii lui Dumnezeu, pentru că de aceea L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său cel Umil-Născut pentru ca să întemeieze o împărăţie a iubirii şi a păcii, de fapt această împărăţie trebuie să fie în sufletul fiecăruia dintre noi. Sufletele noastre trebuie să fie asemenea cu ieslea din Betleem, în care s-a culcat împăraţii! împăraţilor.

Călătoria „noastră, iubiţi creştini, nu este întâmplătoare, ci este un pelerinaj de împăcare prin rugăciune, căci numai prin rugăciune se deschid comorile Dumnezeirii. Numai prin rugăciune facem ca bunătatea lui Dumnezeu să se reverse peste noi. Un ucenic L-a rugat odată pe Sf. Antonie: „Roagă-te pentru mine, părinte!” Iar Antonie a răspuns: „Nici eu, nici Dumnezeu nu se va milostivi spre tine, dacă nu te vei ruga tu însuţi!” De aceea să avem pe Dumnezeu pururea înaintea ochilor. Să fim statornici în credinţă şi să nu fim schimbători. Dumnezeu nu vrea de la noi nimic altceva, decât: Adevăr de la limbă, înfrânare de la trup şi Credinţă dreaptă de la suflet. Rugăciunea – după Sf. Simeon Noul Teolog – este plăcută. lui Dumnezeu numai atunci când mintea noastră, descotorosită de păcatele acestea străine dinafară se va coborî în suflet, acolo mintea va gusta şi va vedea că bun este Domnul, acolo va rămâne şi va zice împreună cu apostolul: „Bine ne este nouă să fim aici să facem trei colibe”, iar de acolo să trimită săgeţile ascuţite ale morţii spre diavol, căci el umblă ca un leu neştiind pe cine să înghită. Măiestria cea mare a diavolului este de a ne face să credem că el nu există. În momentul în care trebuie să faci păcatul ei se dezvinovăţeşte pe sine, şi aşa vei cădea în mrejele păcatului şi te duci

spre chimirile iadului. În pelerinajele noastre la Sf. Mănăstiri, să ne gândim la Dumnezeu pururea. Amin.

3. LA PUTNA LtTI ŞTEFAN Monahul Chiril – ghidul mănăstirii Putna – 26 iulie 1988

Înfrăţit cu Danul Sihastrul, tradiţia şi cronicarul ne spun: Trei băieţi l-au însoţit pe culmea cea mai înaltă pe Ştefan, de unde au procedat prin tragerea cu arcul. Pe vârf este o Cruce, săgeata lui Ştefan, a nimerit într-un paltin, unde-i Altarul; un fragment din acel lemn – în prima vitrină!

Este veche Poarta… depinde de ce cale urmează omul: bună sau rea!

Culturile vechi şi noi vorbesc toate, despre opţiunea unei căi în viaţă a unui aşezărnând: „Ettsânt Calea, Adevărul şi Viaţa!"…

De la 3 ani, cât a durat zidirea Putnei s-a ajuns la performanţa de la Voroneţ: 3 luni, 3 săptămâni şi 3 zile. Putna – construită între anii 1466 – 1469, un an mai târziu s-a sfinţit deoarece au năvălit tătarii. La 3 septembrie 1470 cu mare alai o sfinţeşte mitropolitul Teoctist I şi 64 de preoţi, cel care l-a uns ca Domn pe câmpul de la Dreptate (pe Ştefan) şi l-a binecuvântat.

A fost foarte frumos pictată la început mănăstirea aceasta, interior şi exterior în aur îmbrăcată. Cronica spune: Mai mult aurul strălucea decât pictura!

În 1653, cazacii au trecut pe la cele mai importante mănăstiri şi pe aici, crezând că sunt comori îngropateln ziduri, au ras pictura, au luat acoperişul:

n-au găsit ce căutau… Nici păgânii n-au făcut cu Bisericile ce au făcut creştinii; şi astăzi aşa este!"

Are o formă de navă şi cruce, plan trilobal, elemente simbol: Nava trece printr-un turn spre ţărmul liniştii, străbate spaţiul şi timpul şi ne încadrează şi pe noi oamenii, iar Crucea purtătoare de biruinţă – responsabilitatea ce

O are fiecare om în viaţă!

Şi Vodă a purtat o cruce grea, n-a rămas afară de Biserică… Moare prima doamnă la 4 ani după căsătorie, ea a fost înmormântată la Probota, După măcelul de la Războieni s-a stins Danul Sihastrul. Mitropolitul Teoctist

1 şi a doua soţie la Ciucea după căsătorie, apoi copiii. Maria deMangop.

Bogdan și Petru îngropațuvizavi de mormântul său (Ștefan), ulterior s-a căsătorit cu fiica lui Radu cel Frumos: Măria-Voichița; i-a supraviețuit 9 ani – e lângă el îngropată. Copiii încă n-au avut o soartă mai fericită: La codrii Cosminului

Bogdan a pierdut un ochi în bătălie, sora lui, Maria s-a stins la un an după el, cealaltă fată s-a căsătorit cu băiatul țarului Ioan al III-lea al Moscovei, avea, să moară în închisoare din pricina unui complot aranjat de altcineva de la curte. Pe atunci erau foarte multe intrigi pe la casele mari. Odihneascase în pace! Fie-le țărâna ușoară! – „De mortuis nihil sine bene!” – Despre morți nu vorbi decât de bine! mai important este ce au realizat decât ce n-au dorit să se întâmple…

Sunt aici mii de morminte la mănăstire: 42 în Biserică, 11 se văd, 3 domnitori își dorm somnul de veci la Putna: ȘTEFAN CEL MARE, BODGAN AL III-lea, ȘTEFĂNIȚA VODĂ.

Din viață și-a pregătit mormântul Ștefan, lucrat în marmură cu 12 ani înainte… cum l-a văzut îl vedem și noi astăzi, cu frumoase ornamente stilizate, cu plante care trăiesc mai mulți ani, sculptate două capete de zimbru, emblema Moldovei, frunza de stejar deasupra, cel care a copilărit aproape de stejarul de la Borzești a trăit drama uciderii prietenului, s-a inspirat din vânjoșenia acestui arbore multisecular, a dorit să rămână și el neclintit în fața adversarului precum stejarul în zi de furtună, „Codrul frate cu românul” zice Preotul, simbolizează veșnicia – un text ca o cronică în memoria lui dăltuită/

„Binecredinciosul Domn, Io Ștefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, ctitor și ziditor al acestui sfânt lăcaș, care odihnește aici. Și s-a strămutat la lăcașurile de veci în anul 7.000 (1504), 2 Iulie și a domnit ani 47”. Știți ca atunci se folosea vechiul calendar bizantin, de aceea întâlnim anul 7.000.

Iar „Io” nu-i prenume personal – a fost o modă când se spunea „eu sunt totul!”, fără mine nu se făcea nimic, cred că se face mai bine fără mine. Este o prescurtare a cuvântului Ioan. Vechile titluri, așa începeau, că domni erau, nu altceva!… Io Mircea Voievod, Io Bogdan, Io Vlad, Io Mihai, toți erau unși de episcopi sau mitropoliți. Ioan, după tradiție, înseamnă „unsul, alesul”.

sau „hărăzitul”.

S-au lăsat acolo două spații în cadrul textului, ca să se consemneze datele la momentul potrivit, și din respect față de el,

urmaşii nu le-au înscris; au fost conştienţi că va rămâne prin toate nemuritor, aşa cum nemuritoar, e sunt faptele, credinţa lui dreaptă.

— Credinţa fără fapte este moartă, este busola vieţii omului pe pământ, chiar vorbele spuse la urmă: „Moldova, n-a fost a străbunilor, a mea sau a voastră, ci a urmaşilor” şi textul spune limpede că s-a strămutat la lăcaşurile de veci. Credem şi noi că ne vom strămuta de aici, dacă vom urma exemplul credinţei lor drepte ne vom întâlni cu ei, „Life of the Life” – Viaţă după Viaţă, au un cult românii pentru astfel de eroi, zilnic – 180

se face pomenire în slujbă, o floare. Tradiţia mărturiseşte că a rămas neîntreruptă făclia iubirii şi recunoştinţei faţa de vrednicia şi virtutea străbună, 1 faţă de aceşti eroi ai spiritului şi neamului.

Spune Eminescu: „Pe 15 octombrie 1775, în miez de noapte clopotele au sunat parcă de înmormântare: cele două de afară şi cel mic 300 kg, celălalt Buga 1700 kg, luminile s-au stins fără motiv în interior, chipul lui Ştefan din tabloul de lângă mormânt s-a întunecat, s-a îndoliat”. La 3 zile după aceea, în ţară s-a aflat vestea răpirii Bucovinei, ca şi nordul Transilvaniei şi-a Banatului. În zadar s-a opus domnitorul de atunci, domnitorul Ghica III a fost şi el trădat şi decapitat de unul din consilierii săi. Zice un proverb: „Duşmanii omului: prietenii, căsnicii lui!” Menţionează poetul şi momentul 1812. După războiul ruso-turc prin pacea de la Bucureşti s-a hotărât înjumătăţirea Moldovei.

S-a întrebat voievodul limbii (Eminescu): Oare se vor mai aprinde vreodată acele lumini? Dar chipul lui Ştefan, se va mai însenina? întrebări, care mai aşteaptă răspuns, zjcea şi Sadoveanu: „Şi acum stă Vodă în tabloul de la Puţna, cugetând parcă la apărarea ţării”.

În fine, din cele întocmite de Măria Sa sunt schimbate doar hotarele: s-au prefăcut, au trecut şiruri de oameni, pretutindeni au rămas lăcaşurile lui Dumnezeu, în toate cotloanele pământului amintirea războaielor pentru dreptate. De patru veacuri şi mai bine, acea putere trăieşte asupra ţării, ceea ce vădeşte că anume oamenii nu pier, trăiesc prin pulberea lor. Ca frunzele acelui an de jale s-a scuturat Măria Sa, dar spiritul a rămas, în locuri de ctitorii şi-n amintire şi acum ne călăuzesc spre viitorime. Eminescu a numit mormântul domnitorului un loc sfânt: ALTARUL CONŞTIINŢEI NAŢIONALE. I-a dedicat frumoase versuri evocându-l:

„Ştefane, Măria ta.

Tu la Putna nu mai sta.
Las-ai himandritului
Toată grija schitului.
Lasă grija sfinţilor, în seama părinţilor.
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă.
Doar s-o-ndura Dumnezeu.
Ca să-ţi mântui neamul tău.
Tu te-nalţă din mormânt.
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată
Ai s-aduni Moldova toată.
De-i suna de două ori, îţi vin condrâi-n ajutor.
De-i suna a treia oară.
Toţi duşmanii o să piară?
Din notară în notară".

Este mai lungă poezia, poate o să se-nveţe şi la şcoală, poate-i cam aglomerată programa acum, sfârşeşte cu un blestem ce a fost scris la statuia poetului, fiindcă sunt altele scrise acuma acolo. Sunt altele deoarece plouă mai des la munte, aşa-i vremea, schimbătoare.

În 1739 spune cronica, că a fost un teribil cutremur, a durat o jumătate de oră şi totuşi Putna a rezistat; ce construcţie au realizat, pentru că cei de atunci nu glumeau şi azi se aleargă înainte şi totuşi turla bisericii a căzut. La restaurare sunt adăugate două coloane masive în interior şi 7 contraforturi din piatră necioplită în exterior, numai piatra-i necioplita…

S-a încercat o refacere a picturii ia intrare, deocamdată s-a realizat o nouăpicturăla Paraclis. În anul 1871 Societatea „România Jună" a organizat această festivitate naţională comemorându-se 400 de ani de la întemeierea Putnei; Slavici, Eminescu, Ciprian Porumbescu, Kogălniceanu, Simeon Florea Marian, au participat mii de oameni. Depun pe mormântul lui Ştefan vasul de argint, Eminescu şi Slavici din mica vitrina de lângă perete în care pun patru pumni de ţărână, câte-o mână de pământ din fiecare provincie românească, una şi din Moldova de peste Prut, arătând unitatea neamului, acum vasul nu mai are pământ.

A cântat cu mult suflet Ciprian Porumbescu, l-a îmbrăţişat pe

tatăl său zicând: „Tată, am cântat Daciei întregi!”. A şi plătit-o cu viaţa pentru asta. Au fost şi astfel de momente în istoria noastră când nu era bine să spui că eşti român la tine acasă; parcă acum este altfel. Poetul afirma că fraţii rămân toţi.

A remarcat un gânditor în dedicaţia închinată lui Ştefan Vodă: „O Ştefan, tu eşti mare şi la mormântul tău”! mare pentru că şi de aici ne-a apărat. Cine ştie pe unde avea să fie frontiera acum de nu era mormântul aici în ultimul război. Creionul de tâmplar al lui Molotov, ce aluneca pe hartă era decisiv pentru noi, doar a spus la urmă Vodă: „Am condus şi apărat această ţară cu ajutorul Domnului Dumnezeu 47 de ani, iar apărarea ei o s-o iau şi dincolo cu mine”, parcă a fost profet!

Au funcţionat şi aici şcoli, ateliere şi o Academie. N-a durat mult timp Academia, că austriecii au desfiinţat-o. Interesant, că marile imperii când ocupă un popor, la început îi dă de mâncare, după aceea desfiinţează Universităţi, Biserici, specificul naţional. Politica de îndobitocire programată, cumplită în toate timpurile cu o oră de istorie şi de română, pe săptămână… Mai sunt oameni care se tem de forţa inteligenţei şi a spiritualităţii, moda încă se mai poartă.

Este nouă construcţia Muzeului, fragmente din pictura de la început şi aceste mărturii arheologice din secolele VII-XIV s-au descoperit morminte creştine chiar din secolul VI, texte religioase în manuscrie de la Ştefan păstrate. Primul de sus Irmologhionul lui Eustaţie Protopsaltul, care a dirijat corul la moartea domnitorului, când a fost adus cu carul cu 7 perechi de boi, timp de 3 zile şi 3 nopţi, cum i-a fost dorinţa. „Mi-ajunge, mi-am împlinit sorocul, vreau să mă odihnesc de-acum, la Putna voi avea mai multă pace”. Textul de alături i-a aparţinut, numit Scara virtuţilor, adică lupta dintre bine şi rău, care stă în sufletul omului între păcat şi virtute, păcatul n-are sărbătoare, concediu sau vacanţă. La început pare mic cât o furnică, după aceea se face viciu ca un teu – mai opreşte-l'dacă poţi! – s-a şi vorbit de „furnicoleu”; ca o minge între doi jucători, te aruncă din braţele plăcerii în ghearele sfâşietoare ale întunericului şi invers până se termină… La tinereţe omul crede că n-are

182.

păcate, ce să caute la Biserică, la bătrâneţe târziu, tot aşa ne risipim viaţa… Este o pildă interesantă în text: Un om a întins o plasă mare să prindă păsări în zbor. Într-o săptămâna a prins multe, le hrănea, le adăpa… După o vreme le vindea la târg. A observat însă, că

una refuza hrana şi băutura şi s-a întristat aşa de mult încât risca să moară. La urmă, fiind foarte slabă s-a putut strecura printre gratiile plasei zburând în libertate păsărea măiastră, că aşa-i şi viaţa noastră, în fel de fel de griji, de preocupări, plăceri, păcate, ne pierdem libertatea sufletului. Spune şi Cartea Veche: „Ce folos omului de ar câştiga lumea şi-şi pierde sufletul?" Se mai spune aici, că omul are 3 prieteni: Ignoranţa, Uitarea şi Lenea... vin şi celelalte, nicio grija... Are 30 de trepte Scara, o să vedeţi că este pictată la Suceviţa s-a şi tradus cred că Omul este ceea ce mănâncă. Dacă hrana spirituală este de calitate şi rezultatele sunt pe măsură. Odinioară oamenii aveau convingerea, că mai au şi ei slăbiciuni şi păcate, acum sunt plini de virtuţi, ştiţi foarte bine, nu-i problemă...

...Monezi descoperite de la Petru Muşat... portretul lui Ştefan stema Moldovei... acesta-i Danul Sihastrul... Am văzut chilia unde a trăit 40 de ani, mormântul lui e la Voroneţ. Aminteşte şi proverbul: „Spune cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti! zicea Danul: „Mai uşor poţi cuceri o cetate fortificată decât să te stăpâneşti. Mai mare cetate e de a te stăpâni pe tine, decât cei ce vrea să domine pe alţii".

...Alături, sfinţii militari cu steaguri de luptă să încurajeze oastea, cu Sf. Gheorghe patronul Moldovei. La orice acţiune au pornit au început cu „Doamne ajută!" erau creştini, obişnuiau să respecte sărbătorile.

Privind harta Moldovei pe vremea voievodului, Moldova istorică de care menţiona şi Doina:

„De la Nistru pân'la Tisa.
Din Hotin până la mare;
De la mare la Hotin, Din Boian la Vatra Dornei De la Turnu în Dorohoi..."

Un poet contemporan scria într-o baladă pentru copii: „De la râu până la râu, trec vagoanele cu grâu" şi altele, mai sunt şi alte bucurii pentru copii... Ne oprim aici deocamdată!

A întărit Ştefan ţara la început, printr-o salba de cetăţi ca o centură: Crăiuna, Roman, Neamţ, Suceava, Tighina, Hotin, Soroca, Orhei, Cetatea Albă, Chilia. Cele două Transilvanii: Ciceiul şi Cetatea de Baltă, unde a şi înfiinţat cele 3 episcopii ortodoxe, Ştefan le-a primit cu 60 de sate de la verişorul său Matei Corvin, după anul 1484, când din pricina unei trădări au căzut acestea sub turci. La noi au fost mereu trădări, „la noi" cum zicea Goga. Cetatea Albă, Chilia – considerate

plămânii, grânarele Moldovei, nu întâmplător au fost numite aşa. Chiar meterezele cetăţilor de margini erau îndreptate spre est, pare lucru minor pentru unii. Are 18 ctitorii, Biserici şi Mănăstiri construite în această vatră dacică. Fiindcă regiunea aceasta dacică a fost recunoscută de arheologii vecini din trecut. Recent – s-au mai descoperit 3 morminte, dacice, acum ştiţi foarte bine, mai mult de jumătate dincolo, peste 4 milioane români şi nu spune nimeni o vorbă…

Prima din seria celor religioase Putna.

…s-a spus însă că asuprim un milion de unguri; să fim sobri, dea Domnul să trăiască şi românii în Ungaria, cum trăiesc ei la noi.

Domnitorii noştri s-au îngropat la hotar sau peste, mai spre inima ţării, cam aşa a fost în Imperiu a mai fost, a mai rămas şi Leniţi a promis la început libertatea popoarelor şi drept la autodeterminare, când s-a văzut mai mare şi alţii ca el, apoi nu adevărul, ci forţa contează pentru unii, a fi, vrea să-l înghită pe a avea, s-a complicat şi dialectica, dreptul internaţional nu mai ajunge, cine este mai tare, mai mare, care de care; drepturile omului sunt pentru unii doar, ceilalţi nu fac parte din speţa umană, zicea şi fabulistul nostru: Vrem egalitate pentru clanul nostru doar – şi când te gândeşti că istoricii spun, că noi am prognozat aşa de mult, am depăşit şi epoca pietrei, măi, măi…

Spuneau bătrânii odinioară: în vremurile din urmă, oamenii vor trăi înşelându-se unii pe alţii, se va ajunge să meargă vii la morminte, să spună: Ieşiţi voi să intrăm noi! – se pare, că mai e până atunci.

În cei 47 de ani cât a domnit a purtat 37 războaie defensive victorioase, 50 de ctitorii construite întregite. Tradiţia ne spune, că după fiecare luptă, chiar de pierdeautot construiau nu demolau, avem cazul renumit de la Războieni, când pe zecile de mii de oseminte de eroi a construit Biserica din câmp: „Pentru păcatele mele Dumnezeu m-a pedepsit, dar ţara n-a pierit!”

Aşa arăta Moldova în timpul lui Ştefan, parcă nu era chiar rău.

Dincoace sunt marcate relaţiile cu vecinii, relaţii diplomatice, culturale, comerciale. Trimişii lui ajung departe, şi în Orient şi în Occident, frumos l-au apreciat contemporanii. Papa Sixt al IV-lea l-a numit: „ATLETUL LUI

HRISTOS”, apărătorul creştinismului, culturii şi civilizaţiei Europene. Bacovschi

Muchievici din Cracovia zicea între altele, că este vrednic de

amiraţie între principii timpului, Ştefan, vrednic să i se încredinţeze conducerea şi stăpânirea lumii…

Interesant, că la început stăpânii l-au numit „cel Mare” apoi şi ai noştri, se obişnuieşte la noi asta, nu-i problemă.

La Athos în Grecia a zidit şi el mănăstiri, bune relaţii cu Ierusalimul, Sfânta

Ecaterinaânăinai…

După ce cade celălalt bastion al ortodoxiei – Bizanţul – poporul nostru cu mari sacrificii a întârziat cu secole de-a rândul avansul Imperiului Otoman spre Occident. Au stat ai noştri permanent la intersecţia intereselor celor 3 mari imperii; am avut bafta numai de buni prieteni. Un occidental zicea: Avem Universităţi de 700 de ani. I s-a spus, şi noi avem cea de la Posada, Rovine, Vaslui, de nu erau acestea cine ştie care era soarta celorlalte.

Aţi văzut lângă Biserică afară două clopote, cel mic blagovisn este de 300 kg, celălalt Buga de 1.700. Tradiţia spune mai ales de Buga, că suna de multe ori cu tristeţe, la moartea domnitorului şi când a fost răpită Bucovina, Basarabia, ultima dată când a sunat, s-au dogit nu vrea să mai sune, pretenţios şi el. Oricum, când suna se auzea până departe cum îi spune şi numele, adică până la Bug unde au trăit dacii, urme de daci s-au descoperit şi peste Nistru, de către cercetătorii vecini cei din trecut, se pare că cei de azi n-au mai găsit, poate între timp a mai progresat şi această ştiinţă, oare poţi să ştii? Şi Kogălniceanu a spus: „Ţara mea este până acolo unde se vorbeşte româneşte, moldoveneşte – acelaşi lucru!”. În vremi de făstrişte, oamenii au cântat: „Să-sune Buga cât mai tare, să audă morţii din mormânt, toate-s cele pe pământ”, acestea sunttradiţii doar. La un Congres la Moscova, spunea cineva, că majoritatea – nici Eminescu, nici Ştefan nu sunt români! A zis reprezentantul nostru: „Dacă-i aşa, de ce a scris poetul nostru „Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie?” şi cu asta s-a încheiat discuţia.

După ce l-a încoronat la Suceava pe Bogdan, i-a spus Ştefan: „O să aveţi şi voi mulţi duşmani peste vremi, uniţi-vă cu toţi, nu vă mai trădaţi şi pârâţi, apoi uniţi-vă pe rând cu fiecare, de-va fi nevoie să mai faceţi cu cineva pace, alianţă ca să izbândiţi, mai bine faceţi cu turcii, că-s oameni de caracter, ei respectă cuvântul mai mult, decât ceilalţi principi creştini, care au alte planuri”.

M-au întrebat specialiştii, de ce i-a îndemnat aşa? N-o fi

prevăzut el şi testamentul lui Petru cel Mare, adică planul de cucerire al lumii, chiar de a rămas valabil a urmat confirmarea Zaltei, mergem pe vechiul drum nu-i problemă, problema se discută între specialişti, nu ne putem noi amesteca. Peştele mai mic, hrană pentru cel mai mare, dar de la cap se strică peştele. Pentru strategie, Ştefan s-a împăcat şi cu vecinii la urmă, erau alţii atunci, s-a mai schimbat şi factorul istoric. La anul se împlinesc 100 de ani de la moartea Luceafărului poeziei noastre. Noi încă n-avem o carte completă (Eminescu) de ce se mai scrie atât? După aceste izvoare ne-a confirmat şi preotul Mateevici:

„Limba noastră-i limbă sfântă.
Limba vechilor Cazanii
Care-o plâng şi care-o cântă
Pe la vatra lor ţăranii”.

Tot ţăranul – le vine şi lor fericirea pe cap acum – era de aşteptat, după atâtea. Cine a fost popor creştin stabil, de la început a creat, păstrat şi apărat valori faţă de cei ce s-au comportat altfel. Şi se pare că barbarii migratori din trecut încă nu s-au stabilizat, doar s-au modernizat, cum zice proverbul: „Boala din născare…”, „Lupul schimbă părul…”

Putem să vedem specificul la etaj, şi anume colecţia de broderii. Pe când în ţară se auzeau zgomote de război, dangăte de clopote aici, în alte locuri ceilalţi creiau valori, o parte, aşa le lucrau permanent. Cusături în fir de aur, în argint, în mătase, vorba aceea: „Strămoşii noştri au avut de toate, de aici a fost nevoie să se reechilibreze finanţa multor imperii, de aceea am şi progresat aşa de mult. Sunt icoane, arată icoana prototipul, arhietipul, exprimă frumosul moral, etic, altceva decât idolul, care rămâne ceva închis în sine. În faţa Icoanei omul spune: Doamne, ajută-mi!”, nu: „Icoană, ajută-mi! mântuieşte-mă! – atunci ar fi idolatrie. Reprezentări iconografice întâlnim şi în Vechiul Testament unde cu atâta străşnicie – s-a poruncit să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare să te închini lor: În Cortul Mărturiei Heruvimii slavei – evreii în pustie confruntaţi cu şerpii otrăviţi au ridicat şarpe de aramă, prefigurând jertfa Mântuitorului pe Cruce; în Noul Testament Iisus a fost icoana Tatălui, întâlnim icoane în catacombe, pe vremea sfinţilor Apostoli, de atunci până azi tradiţia şi iconografia au continuat. Se pare însă, că cei ce le neagă sunt mai sfinţi decât Apostolii, care le-au acceptat, sau mai sfinţi sunt cei ce spun: „Veniţi la noi, fraţilor!”, nu la Hristos, interesantă nuanţă şi dacă veniţi

nu-i gratuit. Noi aleşii Domnului în fiecare lună primim colectările şi totuşi numim dreaptă credinţă conştiinţa, nu întâmplător s-a spus: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne va moşteni împărăţia Cerurilor", „Lupi îmbrăcaţi în piei de oi". Rătăcirea în credinţă de la urmă va fi mai cumplită decât cea de la început. „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, cele sfinte se dau celor sfinţi" să fii curat cu sufletul şi cu inima: E drept că se mai spune: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că se apropie*" sau „Urâciunea pustiirii stând în locul cel sfânt". Pune incompetenţa să conducă pe toate planurile şi e limpede. Ierusalimul este Biserica ce a păstrat tot adevărul, forţele potrivnice sunt sectele care au luat fiecare cât l-a tăiat capul; au şi ei credinţă, fragmente doar din marele adevăr, tezaurul lui Hristos, de aceea se şi divid atât de mult. Şi diavolul crede şi ca să-l înşele pe om se poate transforma şi în fulger cu chip luminos, dar tot diavol rămâne!

Pentru strămoşii noştri cum sunt aripile pentru pasăre aşa au fost postul, sărbătorile. Mântuitorul după ce a postit 40 de zile, de 3 ori a fost încercat Prima tentaţie: a fost a pâinii, i-a sugerat, din piatră să facă pâine – transmutarea elementelor în factorul economic: Mănâncă; bea distrează-te, că ce contează restul, numai să ai, să fii în rând cu ceilalţi, nu cumva să rămâi în urmă! Răspunsul a fost, că pe lângă pâine mai trebuie şi cuvântul adevărului. Adevărul îl face pe om liber! Când sunt câţiva patrioţi turnători totul merge bine, tiu poţi să fii patriot adevărat dacă nu torni, de aceea ne şi merge aşa de bine ca patrioţi. A doua tentaţie a fost „Aruncă-te jos de pe înălţimea templului", nu-i mare lucru, e o nimica toată. Îţi dă alte preocupări, miraje, surogate, înlocuitori, banalizări, fel de fel ce le dă mintea, cum se spune prostia, aşa sunt şi aplauzele. A treia tentaţie ce se vede: „Închină-te mie şi îţi voi pune la dispoziţie tot ce-ţi place", Asta seamănă cu un dicton mai vechi. Oamenii l-au divinizat pe Nero, după aceea suportă consecinţele. Unii au spus: Ce ticăloasă a fost inchiziţia criminală! dar criminalitatea veacului nostru de o mie de ori e mai mare, cred că e mai uşor să vezi paiul din ochiul celuilalt, decât bârna dintr-al tău.

Să revenim, la ale noastre experienţe, sper să ne fie de leac. De exemplu, această Icoană brodată are 700 de ani, lucrată de două maici, a servit ca model, corpul lui Iisus Hristos înconjurat de un câmp de stele şi îngeri, care au înscrispţie în greacă: Aghios, Aghios, Aghios, Sfânt, Sfânt, Sfânt. Se împlineşte vechiul cuvânt: Toată suflarea laudă pe Creator!

Acest veşmânt, epitrahil, pe colţ cu motiv naţional, medalioane pe veşmântul lui Iisus Hristos, model şi pentru noi, cât de actuală e spusa Lui care arată viaţa Lui: „Nu tot cel ce-i zice, Doamne, Doamne, va intra în împărăţia Cerurilor!” sau „Părinţii mănâncă aguridă, iar la copii li se strepezesc dinţii!” Cine are urechi de auzit, cred că pricepe!

Cele de jos sunt voievodale, Ştefan şi băiatul său Alexandrei. Trei acdperăminte pentru vase Liturgice, bustul lucrat în gips de Oscar Han în 1955. Destulă demnitate, a avut bărbăţie, la rugăciune obişnuia să plece fruntea, nu în faţa oamenilor, chiar de era mic de statură.

Mai sunt unii comentatori critici de artă\parcă-i gânditor reprezentat aici.

186, că urmaşii fiu sunt mici şi nici n-au păstrat moştenirea întreagă aşa văd unii.

Broderie lucrată în Putna, epitaf 14.90 pentru Putna, cu doi ani înainte de a fi descoperită America în lume şi acum ne predică ei creştinismul… poporul nostru s-a născut creştin! Sf. Andrei a predicat prin părţile noastre, fratele sfântului Apostol Petru, nu întâmplător s-a spus: Un Domn, o credinţă, un botez! Nu poate face fiecare după capul lui! Prin documente şi icoane transpare lucrarea lor, pe colţuri simboalele evanghelist! lor, femeile mironosiţe, Iosif şi Nicodim cu feţele lor pline de dramatism şi interiorizaţi nu Q” e disperare.

Cei ce L-au înmormântat pe Hristos, L-au înfăşurat într-o pânză de in Giulgiu, care se păstrează şi acum în Italia la Torino. O Cruce cu 3 braţe sculptată pe toate laturile, are 38 de scene>sculptate, dăruită de pârcălabul Ioan de la Orhei în 1466, erau pe atunci şi pe acolo de-ai noştri, cum zice povestea, a fost odată…

Deasupra, un veşmânt pentru episcop, evantaiul lucrat în filigran, l-a dăruit Ştefan Vodă în 1497. Aripile serafimului din mijloc cu semnele provinciilor româneşti cu capul de zimbru al Moldovei, vulturul Ţara Românească, Leul Transilvania. În vechime, doi lei reprezentau stema Daciei, aceasta a fost preluată şi mai târziu, sub Mihai Viteazul, calea spre unire s-a pregătit îndelung, din păcate n-au fost aşa de uniţi, din păcate totul se plăteşte: Dumnezeu este unire şi iubire. Diavolul seamănă ură şi dezbinare. Depinde pe cine vrem să slujim şi cea mai mare şiretenie a lui satana este să te faci să crezi, că el nu există, lucru rău vezi la tot pasul, să vezi şi să nu crezi – paradox, cum spunem, Toma necredinciosul, măcar de am avea credinţa Sfanţului Toma. El reprezenta o tipologie umană, flecare dintre

Apostoli, era structura lui, trebuie să fie în cercetare în filosofie empirismul. Chipul lui Ştefan, pictat când trăia, cel mai frumos din câte au mai rămas, aici plecat în genunchi la rugăciune. Aşa cum omul zilnic are nevoie de aer, lumină, hrană, căldură, cu atât mai mult de rugăciune şi de fapte bune, când omul se roagă vorbeşte cu Dumnezeu, iar când citeşte Cartea Sfântă, atunci Dumnezeu Vorbeşte cu el. Avea 17 ani de domnie, călugărul Nicodim a scris pe pergament această Evanghelie cu argint aurit. Cădelniţa lucrată cu multă răbdare de un meşter braşovean, au iubit şi ei frumosul au creat şi ei valori, n-au fost tributari modelelor, cădelniţa arată rugăciunile sfinţilor în faţa lui Dumnezeu, fumul de tămâie, prezenţa lui Dumnezeu prin foc. Bine ar fi să fie glumă, nu simptomă, jocul cu focul, ca și cealaltă poveste… toată ziua pace, dă Doamne să fie. Evanghelia scrisă în 1504 de călugărul Paladie a stat la căpătâiul lui Ştefan în ultimele clipe. Tot aşa de frumoasă era pictată mănăstirea la început în aur, pe care au distrusă barbarii. De bine de rău cu sine, Tripticul, îngerul său păzitor, se închide ca şi o carte. Au respectat vechile tradiţii; emancipare, progres nu înseamnă să negi. trecutul, credinţa părinţilor, ci continuitate şi aprofundare. Doar s-a spus: Cinsteşte-ţi părinţii ca să trăieşti mult şi fericit! sau: Din mâinile părinţilor voi cere sufletele pruncilor. Se pare că este distanţă între cuvânt şi faptă. Ca să revin, şi Lenin vorbea de rafinatele barbarii moderne, că s-a găsit asta în opera completă, dacă nu acolo… le-o mai fi scăpat şi editorilor, un rezumat al celor trei direcţii, bineînţeles toate au pornit prin dialectică ca să susţină moda, mereu lupta de clasă, altfel nu se poate, vorba lui Ibsen: Un duşman al poporului. Ce are de-a face dialectica cu viaţa, din iubire se naşte viaţa nu din sfâșiere, dar astă e o altă problemă. Lupta barbarilor ştiinţifici contra intelectualilor corupţi, lupta oraşului contra satului pe multiple căi.

Brocart, acoperământ de Altar…

Acest veşmânt, epigonat arată Adormirea Maicii Domnului, personajele conturate cu perle naturale, o frumuseţe nu de suprafaţă, nu spoială, şi tot ce este frumos este valoros: Spune un cânt, frumos oraş, bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Dostoievski anunţa că frumosul va salva lumea. Grecii antici vorbeau de triptic, binele, adevărul, frumosul toate corelate în persoana umană. Un text românesc mai vechi vorbea şi el de o întreită bestializare a omului: prin foame, fanatizare ideologică şi pornografie, sexualitate; unii spun

ca ultima nu mai e valabilă de când cu SIDA... Trei broderii pentru iconostas, cu Adormirea Maicii Domnului, Buna Vestire, chipul lui Ştefan în picioare făcut cu 4 ani înainte de a muri, lângă el este doamna lui, Maria Voichiţa.

Se vede conştiinţa demnităţii lor; în faţa lui Dumnezeu nu este aşa de mare omul, el abia descoperă legalitatea cosmică, el (omul) nu este autorul, problema a rămas aceeaşi: dacă materialitatea este mijlocul sau scopul vieţii, lupta nu este între materialism şi idealism – altă problemă. Dincoace nu-i clarificată poziţia unora, când pui o falsă problemă, n-ai cum s-o rezolvi corect. Nu întâmplător s-a spus: „Dă cezarului ce este al cezarului şi lui Dumnezeu ceea ce-i aparţine” nu amesteca lina cu alta nici nu le substitui. E drept că s-a mai spus: Când omul se face mic, Dumnezeu îl face mare; şi invers!

Autoportretul Manei de Mangop, când a terminat de lucrat doamna a şi murit, avea 27 de ani, presimţea că va muri „se vede pe chip, coroana împărătească, mâinile încrucişate, inele mari în degete, trecerea în lumea cealaltă înseamnă nuntă pentru ei şi pentru păstorii din Mioriţa, nu ştiu dacă şi pentru noi deşi spunem că suntem urmaşi. La căsătorie pune omul inel în deget când promite cinste şi fidelitate, căci aşa şi face cum bine ştiţi, dar vrem să ne meargă bine în viaţă, se pare că numai în trecut au fost divorţurr astăzi nu mai sunt, s-a rezolvat problema de când cu emanciparea – de ce să spunem ticăloşie, mai frumos spunem emancipare – alte măşti şi aceeaşi prieteni, poate lipsă de mizerie. „Un suflet chinuit, mult mai mult te vor atrage, decât tot ce ai gândit”!

În diagonală pe colţuri, stema bizantină, monogramul doamnei şi al dinastiei, rămâne această bijuterie o capodoperă a stilului, mai mult decât o operă post-bizantină, au şi amintit specialiştii nu întâmplător de acel Bizanţ, e drept că s-a vorbit şi despre demnitatea creştinismului şi viaţa nedemnă a creştinilor, aşa cum spunea Sf. Ap. Pavel odinioară: „Din pricina noastră numele Domnului este hulit între neamuri”, problemă delicată. Unii au numit a treia Romă, că a patra nu va mai fi, timpul nu şi-a spus ultimul cuvânt, are şi poporul nostru o contribuţie însemnată, au mai încăput şi alţii lângă noi, nu ştiu dacă şi invers tot aşa. Am creat valori, nu şovinismul, cred că ajunge argumentul.

Bunicul lui Ştefan, ca să dea mai multă importanţă capitalei de la Suceava, după obiceiul vremii, după ce şi Patriarhia de Constantinopol

a recunoscut independenţa Bisericii din Moldova, Alexandru cel Bun a transportat în această ladă de la cetatea Albă, moaştele Sfântului Ioan cel Noii în 1402, pus într-un alt sicriu la Suceava acum. Sfinţii sunt prietenii, sunt căsnicii lui Dumnezeu, nu avea nimic pentru zestre, sicriul era sicriu. Credeau ei că zestrea cea mai mare este zestrea curată a sufletului apoi şi celelalte vin, acum parcă este invers: A ajuns omul pe lună, dar pe pământ ce facem? Spune şi vechiul dicton: Când Dumnezeu vrea să-l pedepsească pe cineva, îl lasă la mintea lui. Aceasta se punea în sărbători pe mormântul lui Ştefan, care a rămas nemuritor, prin toate s-a făcut vrednic de pomenirea urmaşilor, inscripţia consemnează 2 iulie 1504, marţea, ceasul al patrulea din zi, după ce a condus 47 de ani 2 luni, 3 săptămâni, ţara l-a regretat:

„Cu un dangăt plin de jale Mii de clopote dau veste Ştefan Vodă al Moldovei. Ştefan Vodă nu mai este.

Plânge dealul, plânge valea.
Plâng pădurile bătrâne
Şi poporul în hohot plânge
Cui ne laşi pe noi, stăpâne?”

Amintea şi Iorga: „Cum într-un loc atât de mic a putut să încapă cel mare? Icoană pentru neamul său!”. Cândva menţiona că toată durerea nu poate să plângă un suflej ce nu. se va mai înfiora vreodată de lumina din lume şi cei plecaţi dincolo sunt tot de-ai noştri, se pare că şi asta este istorie, doar şi nouă ne vine rândul; cum ştim să respectăm vom fi respectaţi!

Brocarte, icoane, Crucea purtată de el cu două braţe, era un lucru de mare cinste ca omul să fie bun creştin, nu-i era ruşine pe vremea aceea, acum parcă e ruşine dacă eşti cinstit, au mai fost paradoxuri în lume, vorba veche: „Adânc pe adânc cheamă”, mai ales cei ce citesc Biblia şi se leapădă de cruce se rătăcesc, deşi Domnul a spus: „Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să ia Crucea e) oi să urmeze mie” o mică mare diferenţă. Apostolul amintea „pentru cei ce nu cred, că este blestem şi nebunie, iar noi care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”. Începe să fie papagal să ştie nişte texte, mai greu să le citeşti şi să le împlineşti. Nu întâmplător le spune Domnul la Judecată celor de-a stânga: „Plecaţi deja Mine, nu vă cunosc pe voi!” sau: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert”. Q rugăciune mai veche spune: „Nu Mă recunosc pe Mine în voi, spuneţi voi că aţi făcut în numele Meu, dar nu se vede asta!”

Specificul Crucii slave: braţul oblic al crucii arată balanţa, cântarul dreptăţii, unii spun, parcă se pare că slavii au rămas să împartă dreptatea pe pământ. Cum a zis Balzac, după menţiunea lui Spinoza: „Fiecare popor îşi are conducătorii, care-i merită!”

Această ultimă broderie monumentală, lucrată de doi călugări, Lunea, Miercurea, Vinerea în post şi rugăciune, tot ce s-a făcut şi s-a lucrat cu jertfa s-a împlinit, s-a realizat. Adormirea Maicii Domnului în mijloc, patronul protector avea să doarmă şi el somnul de veci, ocrotit de adormirea Maicii Sfinte.

Un portret mic, încoronat în picioare în spatele îngerului este Bogdan al III-lea băiatul lui Ştefan, care a urmat la tron, i-au spus „cel chior”. Cronicile spun că a pierdut un ochi în bătălia de la Codrii Cosminului 1504 – 1507, pictorul e de la Vatra Moldoviţei, îngropat ca şi muma lui Ştefan, la Probota.

Un om reprezentativ în faţa îngerului, un bărbat a vrut să sfideze cu orice preţ, încearcă să răstoarne sicriul Maicii Sfinte în timpul procesiunii, nici mortul nu vrea să-l lase în pace, fanatism nu glumă. Ştim unde duce fanatismul, prostia, şovinismul, sectarismul, toate ismele, toate extremele, care au adus atâtea nenorociri pe pământ, dacă ire-am întreba câte războaie au fost pe pământ şi de când. De la început. O formă nevăzută i-a retezat mâinile, şi-a dat seama că a greşit, şi-a recunoscut greşeala, s-a căit apoi şi a fost vindecat în chip minunat. Se mai întâmplă câte o suferinţă, care ne pune pe gânduri, cum spune poetul în Psalmul lui: „Să urlu: este sau nu este?” Cum îl constată altcineva urlă, problema lui: „Noii tangere!” – Nu mă atinge! Nu te forţează nimeni să crezi, nu cunoşti, nu sfida, mai bine nu atinge, e valoros sistemul cartezian, dar nu trebuie neglijată nici experienţa lui Pascal. Cine este superficial în ştiinţă este şi în credinţă, sunt acum, destui care-o fac pe teribilii. Einstein spunea: „Religia fără ştiinţă este slabă, dar ştiinţa fără religie este oarbă!” Mama şi fiica. Cred că dacă Eminescu spunea ceva mai important, nu ştiu cât de important era, dar dacă a spus Einstein, poate, cu toate că şi înainte de el poetul a amintit:

* „Icoana stelei ce-a murit încet pe cer se suie, Era pe când nu s-a zărit Azi o vedem – şi nu e!”

Sau: „Că mii de ani i-au trebuit luminii să ne-ajungă! ca şi povestea cu insulina, Elliade, Coandă „Brâncuşi şi toţi ceilalţi, „Nasc şi la noi oameni de seamă” un mare talent al nostru cu poetul e

menţionat:

„Iar deasupra tuturor a
Va vorbi vreun mititel – Nu slăvindu-te pe tine
Lustruindu-se pe el!”

şi alte păcate vechi. E drept că, citind la poet:

„Religia-i o frază de dânşii inventată! – asta-i convingerea proletarului, proletarul tot proletar rămâne. Dacă vrei convingerea poetujui citeşte scrisoarea

19 poetului. N

Din arborele de jos la mijloc, cele două ramuri care cresc înconjoară ca nişte medalioane 12 localităţi unde au predicat sfinţii Apostoli, seamănă. cu ce s-a construit în timpul lui Ştefan. Cine ne iartă de tot ce greşim noi acum şi dacă mine scriem noi istoria, au grijă alţii s-o facă de ce să mai avem pretenţii atunci? Pentru că viaţa omului este ca şi istoria: începe, înfloreşte şi se sfârşeşte şi trecem în patria cea cerească! Un popor îşi alege conducătorii pe care-i merită, aşa a făcut şi face poporul nostru dintotdeauna. În ziua de 2 iulie 1992, Ştefan cel Mare a fost trecut în rândul sfinţilor cu numele: Sfanţul Voievod Ştefan cel Mare”. Dumnezeu l-a preaşlăvit prin faptele lui.

4. LA MĂNĂSTIREA MOLDOVIŢA, 27 IULIE 1988

La mănăstirea Puma ne-a vorbit cel mai bun ghid din ţară, monahul Chiril, de la Putna am ajuns la Suceviţa unde Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cea mai frumoasă şi Scara Raiului. Am vizitat Muzeul frumos aranjat. Pe Scară spunea ghidul, nu pot urca: sinucigaşii, sectarii, necredincioşii şi necununaţii. De aici am mers la Man. Moldoviţa unde ghidul ne-a vorbit foarte frumos, îi dăm cuvântul maicii, necunoscută nouă cu numele.

În stânga, la intrare în Biserică se află inscripţia scrisă în limba slavonă, cu porunca lui Petru Rareş: „Această Biserică a fost construită în anul 1532, pictată în 1537, iar patronul bisericii se serbează la 25 martie la Buna Vestire”. Ca arhitectură, Biserica este în stil moldovenesc, planul triconic, epoca lui Petru Rareş ne-a lăsat frumoasele biserici din Bucovina împodobite cu pictură exterioară. Pridvorul deschis şi brâul de piatră de jos au apărut pentru prima dată în epoca lui Petru Rareş. Numai acoperişul a suferit transformare restul totul este original. Pictura n-a suferit nicio transformare de 451 de ani, numai că partea de nord este foarte deteriorată, din cauza intemperiilor. Pictura are scopul de a scoate sinteza adevărului de

religie creştină în culori, pentru că marii noştri iconografi spun, că pictura este o Evanghelie în culori. În centrul picturii exterioare este ierarhia cerească şi bisericească. Pe contrafort în stânga sunt reprezentaţi scriitorii clasici greci: Platon, Aristotel, Socrate, Sofocle, Pitagora, Plutarh, Tucidide, 2 Sibile. În dreapta sunt teologii, care au pregătit credinţa printr-o teologie spirituală au pus temelia creştinismului, iar în stânga filosofi, care au pregătit creştinismul printr-o credinţă naturală. Dar şi unii şi alţii au vestit despre venirea mântuitorului Iisus Hristos pentru mântuire. În 24 de imagini avem în faţă Acatistul Buneivestiri, aici sunt redate 12 Condace şi 12 Icoase, se află în strânsă legătură cu asediul Constantinopolului, cetatea de jos. Ne este prezentat asediul din 626, pe străzi este redat poporul creştin făcând rugăciune impunătoare către Maica Domnului şi către Iisus Hristos. vedeţi sus, la al doilea turn, popoarele cu icoane în mână şi împărăteasa cu suita ei, clerul, împăratul cu dregătorii, toţi se rugau Maicii Domnului, iar pe ziduri ostașii se luptau cu perşii. Foarte frumos este prezentat în mijlocul cetăţii eroul moldovean, care pleacă şi-l atacă pe comandantul turcesc. Turcul este căzut jos, cu calul roşu. Bizantinii în anul 626 au fost slăviţi minunat prin credinţa fierbinte a poporului. Vedeţi, că între turnuri se coboară din cer o ploaie de foc din cauza furtunii şi a trăsnetului, deja marea e foarte agitată din cauza furtunii, perşii câţi au mai rămas au fost obligaţi să se întoarcă înapoi, iar patriarhul Sergiu şi împăratul Heraclie au mulţumit Maicii Domnului, prin această frumoasă rugăciune de mulţumire şi laudă, prin imnul Acatist. Ne este redată şi situaţia Moldovei din secolul XVI, asediul Constantinopolului este înlocuit cu o cetate moldovenească şi este redată cetatea Sucevei, iar perşii transformaţi în turci, arătând ceea ce s-a petrecut în ţară la noi, tunuri şi arme de foc nu existau în secolul VIL Secolul VII este secolul absolut religios al Maicii Domnului care începe cu „Apărătoare Doamnă pentru biruinţă mulţumiri…” Apoi sunt redaţi sfinţii militari: Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru, Sf. Mercurie. Toate scenele au influenţă bizantină, cu renaştere de tip moldovenesc. Iisus Hristos, prunc mic, îmbrăcat în iie moldovenească. Toate acestea dovedesc, că pictorii au

, 191

fost moldoveni localnici, dar sunt anonimi. Ca însemnătate istorică, valoare artistică şi culturală, prin acest covor viu de pictură, care are peste 451 de ani, Moldoviţa fiind considerată între Bisericile

unice pe glob, aveţi ocazie să-vedeţi în Muzeu premiul Internaţional, Mărul de Aur, adus în 1975 de Federaţia Internaţională a Ziariştilor şi turiştilor sub patronajul UNESCO. Este dat pentru cele 5 Biserici din Bucovina cu pictură exterioară: Moldoviţa, Voroneţ, Humor, Arbore şi Suceviţa, considerate unice pe glob. Din aceste 5, 4 au fost pictate în epoca lui Petru Rareş. În vremea lui Petru Rareş a fost la Suceava o Şcoală de pictură, care a pictat aceste Biserici. Are 5 încăperi. Cei cu fapte bune sunt reprezentaţi aici în interior în dreapta în Paradis, în care va fi lumină şi veselie veşnică, şi aceştia nu-i, vor vedea pe cei din Iad, ca să nu se mâhnească. Iar cei cu fapte rele vor fi repartizaţi în stânga, în iad, focul veşnic, care nu se stinge niciodată, nu va fi un loc material, ci un foc veşnic şi va fi întuneric permanent şi cei cu fapte rele vor arde în iad, în focul veşnic, alături de diavolii care le-au stăpânit viaţa, care tot timpul i-au îndemnat la rele. Irod se vede aici plecând cu diavolul în iad, el care a ucis 14.000 de copii. Până la 1875 a fost Mân. de călugări. În 1775 a intrat sub ocupaţia austriecilor, până în 1918. Răuvoitorii au scris pe pereţi, mai ales în pridvor. Au fost ruinate groaznic clădirile şi zidurile dimprejur. De la 1956 la 1960 s-a restaurat, costul 10.000.000 lei. Mitropolia Moldovei a contribuit la restaurare. Sunt înfăţişate Sinoadele Ecumenice câte două de la 325 la 787 ultimul. La aceste 7 Sinoade Ecumenice s-a stabilit toată învăţătura dogmatică a Bisericii ortodoxe, toată rânduiala Bisericii. La Sinodul I, la 325 s-a stabilit calendarul ortodox, ce-l folosim noi azi. S-a stabilit şi Simbolul de credinţă. Aici este înmormântat episcopul Efrem de Rădăuţi. Aici este Icoana lui Iisus Hristos răstignit, foarte frumoasă, când ne priveşte cu bunătate Mântuitorul, deşi este în dureri. Lângă cruce – e-lement nou – este reprezentat Moise cu poruncile în mână. Petru Rareş cu doamna Elena şi cei doi fii ai săi, parcă este Ştefan tatăl său. Stranele din jur se păstrează de 456 de ani. În Muzeu, tronul lui Petru Rareş, din anul 1532. Aici la Moldoviţa a fost şi şcoala de mihiaturişti.

Daţi-ne câteva sfaturi pentru mântuire!

În primul rând, gândiţi-vă că v-aţi născut creştini, căci în faţa lui Dumnezeu n-o să aveţi niciun păcat, dacă rămâneţi creştini. A fi creştin este un lucru foarte mare. Creştinătatea este temelia Bisericii, temelia mântuirii, temelia noastră de toată viaţa. Să ştiţi că noi creştinii ortodocşi avem întâietate şi la Sf. Mormânt. Noi romanii ne-am născut creştini, creştini1 rămânem, creştini să murim, ca n-avem niciun păcat

în faţa lui Dumnezeu de rămânem ortodocşi. Dacă trecem la o sectă să ştiţi că ne-am pierdut şi ne ducem la diavolul. Să nu credeţi că este un lucru de glumă de a trece la o sectă... Am văzut la Sf. Mormânt Sf. Lumină, care vine ca un fulger; s-au aprins candelele la ortodocşi şi pe Sf. Masă la Altar.

Ce să facem să ne rffântuim? Să păzim poruncile date de mântuitorul Hristos, să ne ferim de a face rău la fratele nostru, dacă nu-i faci bine, nu-i fa nici rău, să mergem pe poziţia noastră de mijloc să nu ne înălţăm prea mult. Smerenie, dragoste, credinţă, tot înainte. Să-i facem bine fratelui nostru cât putem. Necazurile vin, dar să trecem prin ele cu credinţă şi aşa ne mântuim cu siguranţă.

5. LA MĂNĂSTIREA VORONEŢ, 27 IULIE 1988.

Mănăstirea Voroneţ este construită din porunca lui Ştefan cel Mare – la anul 1488, în 3 luni, 3 săptămâni şi 3 zile, intervalul 26 mai – 14 septembrie, singura Biserică din epoca lui Ştefan cel Mare construită în acest timp record, şi anul acesta Voroneţ va împlini 500 de ani. Stilul de construcţie este Moldovenesc, artă bizantină cu artă gotică. Planul Bisericii este triconic. La început, Voroneţul era mai mic şi nu era pictat în exterior. În anul 1547 se adăugă pridvorul şi se pictează exteriorul. Temele redate în exterior sunt la fel cu cele de la Moldoviţa şi Suceviţa, fiecare Biserică are o culoare predominantă. La Suceviţa predomină verdele, galbenul la Moldoviţa, roşul la Humor, roşu-cărămiziu la Arbore, albastrul la Voroneţ. Pictorii au folosit un material azuriu, compoziţia este carbonat bazic de cupru, care în reacţie cu apa s-a transformat în malahit, în substanţă de verde. Filosofii reprezentaţi de jos în sus: Aristotel, Platon, Sibila romană, Pitagora; Socrate. Este redată viaţa Sf. Nicolae fiind considerat ocrotitorul meşteşugarilor moldoveni din aceste părţi. Hramul Mănăstirii este Sf. Gheorghe, iar lângă el este pus Danul Sihastrul al cărui mormânt reste în interior. În nord este pusă Judecata de apoi, cea mai celebră scenă. În mijlocul scenei pregătirea tronului Judecăţii, identic cu tronul lui Petru Rareş, deci un tron moldovenesc, pe tron un porumbel, simbolul Duhului Sfânt „cu aureolă îngenuncheaţi participă la judecată primii oameni, Adam şi Eva. În partea stângă a tronului popoare necredincioase, care erau şi duşmanii Moldovei în acea epocă, turcii şi tătarii sunt aduşi la Judecată de Mfcise. Sub Tron, balanţa Judecăţii şi a Dreptăţii, ţinută de mâna divină unde se cântăresc faptele omului şi se dă lupta între bine şi rău, diavoli şi îngeri, iar cei drepţi

sunt duşi în Rai de Apostolul Petru, care are cheile Paradisului. În Rai cei 3 patriarhi: Avraam, Isaac şi Iacob ţin la şanurile lor în aceste ştergare moldoveneşti sufletele drepţilor. Se spune la noi în popor, că acolo se trăieşte ca în sânul lui Avraam.

La bază se vede moartea unui om drept şi a unui păcătos. Dreptul îmbrăcat în această cămaşă albă, simbolizând nevinovăţia, f%ră de păcate, sufletul este simbolizat prin acest omuleţ mic alb, pe când cel păcătos, aproape de iad, acoperit cu o cuvertură de aceeaşi culoare, simbolizând păcatele, răutatea, înconjurat de draci şi străpuns cu lancea de un diavol.

În mijloc este reprezentat David care-şi Cântă Psalmii la o cobză moldovenească, nu la harfa cum apare în pictura bizantină. Sunt redate animalele, care în timpul vieţii lor mâncând părţi ale corpului omenesc ţin în gură şi redau totul înapoi, ca forma omenească să fie refăcută pentru a lua parte la Judecată. Este redată şi marea cu uscatul, cu învierea morţilor anunţată de cei doi îngeri la buciume moldoveneşti şi nu la trâmbiţe, ca în pictura bizantină. Şarpele redă o mână a unui om, leul cu un cap. În apele mărilor este reprezentat şi păstrăvul, peştele de munte. Prezenţa ştergarelor, laviţelor, buciumelor, cobzelor arata că pictorii erau moldoveni. În interior 365 de scene. Calendarul pe un an de zile. În mormânt, în dreapta, Danul Sihastrul, sfânt român, s-au găsit aici şi în mormânt osemintele, fragmente din îmbrăcămintea lui călugărească şi o cărămidă sub cap, aşa este tradiţia la sihaştri. Deci, sfântul Danul, a avut o existenţă istorică. După tradiţie Danul a murit în anul 1496, la 14 decembrie. Murind înainte de Ştefan cel Mare, piatra de pe mormânt este aşezată din

L

porunca lui Ştefan cel Mare, are pe ea motive florale., la obiecte de valoare, la Voronetse păstrează aceste4 Icoane pe fond aurit, aduse de la Muntele Athos din Grecia. îl putem vedea şi pe Ştefan cel Mare, cu Voroneţul în mână, machetă fără pridvor şi fără pictură exterioară, cu familia sa, cu fiica Oana, Maria Voichiţa şi fiul Bogdan. Ştefan pictat aici este cel mai original, blond şi tradiţia spune că portalul care face trecerea între Pronaos şi Naos este făcută după înălţimea lui Ştefan cel Mare. Până la 1785 Voroneţul a funcţionat ca mănăstire de călugări. Mulţi ani a fost o Biserică a satului, apoi monument istoric. Azi se păstrează în clopotniţă două clopote dăruite de Ştefan cel Mare Mănăstirii Voroneţ, iar clopotele cântă, Ştefan Vodă, Ştefan Vodă. Sunt

făcute dintr-un aliaj de aur, argint şi bronz. De aici, după ascultarea clopotelor am plecat la Mănăstirea Humor zidită la 1410, la Man. Arbore, apoi la Rădăuţi, din nou la Biserica Sf. Ioan cel Nou din Suceava la Sfintele Moaşte, şi ne-am întors la Oradea sub ocrotirea Maicii Domnului pe 27 iulie, orele 7 dimineaţa. Maica Domnului ne-a ajutat să începem cu bine această excursie, şi-i mulţumim Maicii Domnului, care ne-a păzit atât de bine, îi rămânem pururea rugători şi apoi cu nădejdea la mila Ei, credem că vom sfârşi cu pace şi călătoria spre Mănăstirea cea din ceruri, spre împărăţia Cerurilor unde ne aşteaptă ea pe noi, fiii ei. Am fost 120 de oameni mari şi 45 de copii. Ortodoxia acestui pământ ne-a îmbălsămat cu aromele în imagini ale credinţei şi cu cele ale auzului, şi l-am simţit pe Hristos cu paşii săi pe acest pământ românesc al meu. Să ne vedem în Rai, cititorule, că acolo este locul creştinilor.

Învăţături duhovniceşti de la sfinţii părinţi

„Precum sticla, nu poate să rămână întreagă când o lovim cu piatra, tot aşa nici sfântul nu poate să rămână curat şi neîntinat când petrece şi stă de vorbă cu o femeie”.

— Sf. Isaac Sirul, 2§3.

„Cel ce face milostenie este mai mare ca cel ce înviază morţii” – Sf. Ioan

Gură de Aur”.

„Cel ce predică cuvântul lui Dumnezeu spre folosul altuia, este mai mare că cel ce înviază morţii” – Sf. Grigorie de Nazianz.

„Precum copacii sunt smulşi de un şuvoi repede, care curge peste ei, tot aşa este smulsă din inimă dragostea, de lume, de ispite, care vin prin trup”?

— Sf. Isaac Sirul, 284.

„Chiar de ar fi să te spânzuri de limbă să nu crezi că ai ajuns la ceva în rânduială ta, dacă n-ai dobândit darul lacrimilor. Căci până atunci lumii slujeşti în ascuns, adică cu cele lumeşti petreci şi lucrul lui Dumnezeu îl face omul cel dinafară, iar cel dinăuntru este neroditor. Rodul lui, începutul şi-l are în lacrimi. Căci, când vei ajunge în ţara acestora să ştii că a ieşit mintea ta din temniţa lumii acesteia şi a pus piciorul în calea spre veacul cel nou şi minunat. Şi atunci lacrimile încep să curgă. Că iată s-a apropiat naşterea pruncului celui dumnezeiesc”.

— Sf. Isaac Sirul, 64.

„De călugăriţe, fugi ca de foc şi ca de o cursă a dracilor şi fereşte-te să te întâlneşti cu ele şi să le priveşti, ca nu cumva să se răcească în inima ta dragostea de Duliezeu, să-ţi pângăreşti inima cu noroiul patimilor chiar dacă ţi-ar fi surori după trup, fereşte-te de ele ca de nişte străine”.

— Sf.

Jsaac Şirul, 47.

„Despre Dumnezeu: Dumnezeu este foc ce arde şi încălzeşte inima împreună cu întreg lăuntrul omului. Şi astfel de vom simţi în inima noastră răceala, care este de la diavolul, fiindcă diavolul este lipsit de căldură să chemăm pe Domnul şi El venind va încălzi inimile noastre cu dragostea cea desăvârşită, nu numai faţă de El, ci şi faţă de aproapele. Şi răceala urătorului de bine va fi izgonită din preajma acestei călduri. Despre lucrurile lui Dumnezeu nu se cuvine să vorbim după ce ne-am umplut stomacul, deoarece cu pântecele pline nu se pot vedea tainele lui Dumnezeu”.

— Sf. Serafim de Sarov, anul 1832.

Sculându-se din somn, orice creştin să se îngrădească cu semnul Sfintei Cruci şi stând în genunchi în faţa Sfintei Icoane să zică această rugăciune mântuitoare: Tatăl nostru (de 3 ori) până la sfârşit şi în cinstea Maicii Domnuliuj. să zică: „Născătoarea de Dumnezeu bucură-te (de 3 ori), apoi Simbolul credinţei: „Cred întru unul Dumnezeu”. Săvârşind această rugăciune fiecare creştin de orice neam şi stare socială ar fi, bărbat sau femeie, cu pace poate să meargă la lucrul său, iar când mergi pe cale sau te ocupi cu lucrulv să zici mereu de la început încet: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! Când este mai multă lume de faţă zi numai în gând”.

— Sf. Serafim de Sarov.

6. PATIMA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS*

văzută de Dr. P. Barbet, medic chirurg la Spitalul Sf. Iosif din Paris

„Voi toţi cei ce treceţi pe cale, întoarceţi-vă şi vedeţi de este durere ca durerea mea” (Plângeri 1, 12). Dacă există o legendă înrădăcinată în\spirite, este cea despre lipsa de inimă a chirurgilor, antrenamentul, nu-i aşa, toceşte senzaţiile şi obişnuiqţa, întreţinută prin necesitatea de a face rău în vederea unui bine, ne pune într-o stare de sensibilă sensibilitate. Idee greşită. Dacă ne întărim inima

împotriva emoţiei, care nu trebuie nici să se vadă, şi nici când este interioară să împiedice actul chirurgical, ca şi un boxer care instinctiv îşi contractă epigastrul, aşteptându-se la o lovitură de pumn, mila ne rămâne totuşi vie şi cu vârsta devine tot mai curată. Când cineva stă ani de-a rândul aplecat deasupra suferinţei altuia, când însuşi a gustat din ea, desigur că se gândeşte mult mai aproape de a compătimi decât de a fi indiferent, fiindcă îi cunoaşte mai bine durerea asupra suferinţelor din „PATIMA DOMNULUI”, când a descompus timpurile şi circumstanţele fiziologice, când s-a apucat să reconstituie metodic toate etapele acestui martiriu de o noapte şi de o zi, el poate mai bine decât cel mai bun şi elocvent predicator, mai bine decât orice sfânt ascet (afară de cei ce au avut viziuni directe şi au rămas ca striviţi sub povara lor), să sufere împreună cu ei, suferinţele lui Hristos, vă asigur că este ceva îngrozitor, în ce mă priveşte am ajuns să nu mă pot gândi Ta ele. Laşitatea fără îndoială „însă cred că trebuie să aibă ceva suflet eroic sau să nu priceapă, să fie un sfanţ, sau să fie inconştient, ca să facă ocale a crucii. „Eu, eu nu mai pot” şi totuşi mi se pare că scriu această Cale a Crucii şi nu vreau să refuz., fiindcă sunt sigur că trebuie să fie mai bine s-o fac. O, Bunule, şi dulce Iisuse, vino la mine în ajutor: Tu care le-ai îndurat fa să pot arăta bine suferinţele Tale! Poate silindu-mă să rămân obiectiv, opunând emoţiei sensibilitatea mea de chirurg, poate voi putea să ajung la capăt. Şi dacă eu plâng înainte de a fi terminat, ei bine, iubite cititir „bunul meu prieten, fă şi tu ca şi mine fără ruşine, aceasta înseamnă că şi tu ai înţeles. Urmează-mă, deci, vom avea ca îndreptar cărţile sfinte şi Sfântul Giulgiu, a cărui autenticitate mi-a demonstrat-o studiul ştiinţific.

„Începu a. Se spăimânta şi a. Se mâhni” (Mc. 14, 33). Patima Domnului începe de fapt, de la naştere, fiindcă Iisus cu atotştiinţa Sa divină a ştiut, a văzut şi a voit totdeauna Patimile şi suferinţele care o aşteptau pe umanitatea Sa. Ne putem închipui ce înseamnă pentru om să-şi prevadă amănunţit tot martiriul. Primul sânge vărsat de noi a fost acela al circumciziunii, opt zile după naştere. Totuşi Jertfa va începe în Grădina Ghetsimarii. Iisiis Hristos după ce a dat dar să i se mănânce trupul şi să i se bea Sângele Său, îi aduce pe ucenicii Săi noaptea pe Multele Măslinilor, unde se duce de obicei; ii-lasă să şadă la intrare, ia cu El, puţin mai departe pe cei trei intimi ucenici şi se depărtează ca la o aruncătură de piatră ca să se pregătească pentru rugăciune. Ştie că i-a sosit ceasul. El însuşi a trimis trădătorul din Cariot: „Ce faci, fa mai

repede!”. Se grăbeşte să ispăşească. Vrea, cum însă întrupân-u-se a îmbrăcat acest trup de rob, care se numeşte umanitatea noastră, acesta se revoltă, de aici toată tragedia unei lupte între voinţă şi natura Sa. „A început a. Se teme şi a. Se mâhni foarte”.

Cupa pe care va trebui s-o bea, conţine două amărăciuni: mai întâi păcatele oamenilor, pe care trebuie să le ia asupra Sa. El cel drept, ca să răscumpere pe fraţii Săi, şi aceasta îi era fără îndoială cel mai greu lucru. O încercare pe care noi nu ne-o putem închipui, fiindcă numai în măsura în care vorbeşte sfinţenia în noi, mai simţim viu nevrednicia şi nelegiuirea păcatului. Dar poate înţelegem mai bine previziunea, gustarea anticipată a torturilor pe care El le suferă de pe acum în gând, cu toate că noi n-am experimentat decât fiorul retrospectiv al suferinţelor trecute. Este ceva ce nu se poate spune: „Părinte, de vrei să treacă paharul acesta de la Mine, însă nu voia Mea, ci a Ta să fie!” Vorbeşte aici umanitatea Sa, care ne spune, fiindcă divinitatea Sa ştie din eternitate ceea ce voieşte.

Omul într-un impas. Cei trei ucenici au adormit de întristare sărmanii oameni, spune Sf. Luca: „Sudoarea Lui ca picăturile de sânge ce pică pe pământ” (Luca 22, 44). Lupta este îngrozitoare – un înger vine să-L

Împărtăşească în acelaşi timp, pare-se să-i primească acceptarea. Şi fiindcă în luptă cu dinadinsul. Se ruga, şi sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge ce pică pe pământ. Aceasta este sudoarea de sânge pe care unii exegeţi raţionalişti temându-se de vreo minune au socotit-o simbolică. Este curios să constatăm câte prostii pot spune materialiştii, în materie ştiinţifică.

Să constatăm că singurul evanghelist care notează acest fapt este un medic; şi veneratul nostru confrate Luca: „Medicul iubit”. O face cu precizia unui bun clinician. Hematridesa este un fenomen foarte rar, însă bine descris. Ea se produce, după cum scrie doctorul Le Bec, în condiţii cu totul speciale:

„O mare debilitate fizică însoţită de o zguduire morală ca urmare a unei emoţii adânci, a unei frici mari”.

„A început a. Se teme şi a. Se mâhni foarte”. Frica şi groaza sunt aici la maximum şi zguduirea morală. Aceasta o exprimă Sf. Luca prin „Agonie” care în greceşte înseamnă nelinişte. „Şi sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge ce pică pe pământ”.

196 – i

La ce bun să explicăm fenomenul? O dilataţie intensă a capilarelor ce produc sudoarea. Sângele se amestecă cu sudoarea şi acesta este amestecul care iese din piele, se adună şi curge pe tot corpul, în cantitate suficientă ca să curgă şi să cadă pe pământ. Notaţi că această hemoragie microscopică se produce pe toată pielea, care în acest chip se găseşte încă de pe acum rănită, dureroasă, debilitată pentru când vor veni loviturile viitoare.

Dar să trecem mai departe: „Au prins pe Iisus şi L-au Legat". (Ioan 18, 22). Iată vine Iuda şi nelegiuitorii templului, urmaţi de săbii şi bastoane. Ei au lanterne şi frânghii, deoarece procesul criminal trebuia judecat de procuror, ei au obţinut un pluton de cohortă, romană. Tribunalul din Antonia îi însoţeşte ca să asigure ordinea. Încă n-a venit rândul romanilor: mai sunt acolo distanţi şi dispreţuitori, la spatele acestor fanatici Iisus merge spre ei, un cuvânt deal Săuajunge ca să-i trântească la pământ pe adversari, ultima manifestare a puterii Sale înainte de a se tăia urechea lui Malhus şi minunea ultimă: Iisus aâipit-o la loc. Însă ceata zgomotoasă şi-a revenit. L-a legat pe Hristos fără de mila desigur făcându-i scăpaţi pe tovarăşii Săi. Aceasta este părăsirea aparentă, cel puţin Iisus ştie bine că Petru şi Ioan îl urmează şi că Marcu nu va scăpa de arestare, decât refugiindu-se complet gol, lăsând gardienilor hainele în care era îmbrăcat.

„Ghiceşte cine este cel ce te-a lovit?" (Luca 22, 64). Şi iată-l acum în faţa lui Caiafa şi a Sinedriului. E noapte şi nu poate să fie vorba decât de o instrucţie prealabilă. Iisusrefuză să răspundă doctrina Sa, El a predicat-o pe faţă. Caiafa este dezorientat, furios şi unul din păzitorii săi traducând această mânie; îi trage o palmă puternică în faţă prevenitului: „Aşa răspunzi tu arhiereului?". Dar asta nu-i nimic. Trebuie să aştepte dimineaţa pentru ascultarea de martori. Iisus este dus afară în curte. El vede pe Petru care s-a lepădat de 3 ori şi cu o privire îl iartă, îl târăsc apoi într-o cameră scundă şi nemernicii îşi bat joc după plac de acest proces, mincinos (legat cum trebuie) care doar mai înainte îi trântise la pământ, prin cine ştie ce farmece. Se încarcă de pale şi pumni, îl scuipă în faţă şi fiindcă nu-i chip de dormit, se vor distra puţin. Un văl pe capul Lui şi flecare se repede cu o lovitură, palmele răsună şi au mâna grea aceste brute. A'Profeţeşte-ne – spune Hristoase, cine Te-a lovit?"

Tot trupul Lui este îndurerat, care îi răsună ca un clopot. Îl apucă ameţeala... şi El tace, cu un cuvânt ar putea să-i nimicească. „Şi

nu şi-a deschis gura Sa”. Plebea aceasta odioasă începe a obosi şi Iisus aşteaptă!

„S-a sculat asupra Mea mărturiinedrepte şi strâmbătatea a minţit sieşi” (Ioan 15, 1). În zorii zilei a doua audienţă defilare lamentabilă de mărturii mincinoase, care nu dovedesc nimic. Va, trebui să se condamne singur, afirmând filiaţiunea divină şi acest jostnic histrion, care este Caiafa, proclamă blestemul rupându-şi hainele. Fiţi liniştiţi, aceşti prudenţi evrei, puţin dispuşi să cheltuiască, îşi au pregătită gata cusută uşor o despicătură în haină care le poate servi de multe ori. Nu mai rămâne decât să se obţină de la Roma condamnarea la moarte, rezervată în această ţară sub protectorat. Iisus mort de oboseală şi zdrobit de vânătăi va fi târât la celălalt capăt al Ierusalimului, în oraşul de sus la turnul Antonia, un fel de citadelă, de unde maiestatea romană asigură ordinea în cetatea prea clocotitoare, când e lăsată în voia ei. Gloria Romei e reprezentată printr-un nenorocit de funcţionar, biet roman din clasa calvalerilor, prea fericit să exercite conducerea atât de dificilă asupra unui popor fanatic, duşmănos şi ipocrit, foarte grijuliu să-şi păstreze locul prins între ordinele imperative ale metropolei şi lucrările viclene ale acestor iudei, care deseori stăteau foarte bine la curtea împăraţilor. În rezumat un biet om. nu are decât o religie, dacă are una, a divinului Cezar. Este produsul mediocru al civilizaţiei barbare, al culturii materialiste. Dar de ce să aşteptăm, prea mult de la el? El este ceea ce a putut fi, pentru el viaţa unui are puţin preţ, mai ales dacă acesta nu este cetăţean roman. N-a învăţat niciodată ce este mila şi nu cunoaşte decât o datorie: să menţină ordinea la Roma şi pare că aceasta este uşor. Toţi aceşti evrei certăreţi, mincinoşi şi superstiţioşi cu toate treburile lor şi cu mania de a se spăla pentru a zice, cu serviabilitatea şi insolenţa lor, şi cu laşele denunţuri la minister contra unui administrator colonial care face şi el ce poate, toate acestea îl dezgustă, el îi dispreţuieşte şi se teme de ei. Iisus dimpotrivă, cât toată starea care se prezintă în faţa lui, acoperită de vânătăi şi de scuipat, Iisus îi este simpatic şi îi impune. Va încerca tot ce se poate, ca să-l scoată din ghiarele acestor energumeni:. „Şi să-L elibereze pe El”. Iisus este Galileean să-l trecem canaliei de Irod, care joacă precum vrea căpeteniile negre şi se cred a fi cineva. Iisus însă dispreţuieşte această vulpe şi nu-i răspunde nicio vorbă.

Iată-l revenind cu gloata care urlă şi cu nesuferiţii farisei care cloncănesc în limba lor şi îşi agită bărbile. Odioşii palavragii. Să

rămână afară şi fiindcă şi aşa s-ar crede ei spurcaţi, dacă ar intra într-un pretoriu roman. Ponţiu Pilat interoghează pe acest biet om, care îl interesează şi Iisus nu-l dispreţuieşte, îi este milă de ignoranţa lui invincibilă, răspunde cu blândeţe şi încearcă chiar să-l instruiască.

O, dacă nu ar fi decătplebea care urlă afară, un iureş repede al cohortei ar face „curu' gladius" sa tacă cei mai gălăgioşi în râsetele celorlalţi. Nu-i demult de când au făcut să fie masacraţi în templu câţiva galineeni ceva prea agitaţi: Da, dar aceşti sanhedriţi vicleni încep să învinuiască că eu nu sunt amicul Cezarului, cu aceasta nu-i de glumă. Şi apoi, ce simt toate istoriile acestea cu regele iudeilor, Fiul lui Dumnezeu şi Mesia?

„Pilat luă pe Iisus şi-L biciui" (Ioan 15, 1)

Dacă Pilat ar fi citit Scripturile ar fi devenit al doilea Nicodim, fiindcă şi

Nicodim este un laş, dar se lasă biruit de laşitate. Acest om este desigur un drept: Am să-l biciuiesc (o logică romană) poate că aceste brute se vor înduioşa puţin. Dar eu sunt un laş, fiindcă dacă întârzii, pledând pentru acest

lamentabil Quirit, o fac numai ca să-mi exprim durerea: „Atunci a luat Pilat pe Iisus şi l-a biciut". Soldaţii de gardă îl duc răe Iisus în pretoriu şi cheamă în ajutor întreaga cohortă. Distracţiile sunt rare şi în această ţară de ocupaţie, totuşi Mântuitorul şi-a arătat adesea simpatia pentru militari. Cât a admirat

El încrederea şi smerenia sutaşului şi solicitudinea lui afectuoasă pentru sluga pe care i-a vindecat-o. Nimic nu-i-va zdruncina convingerea că sluga aceea era ordonanţa acelui locotenent de infanterie colonială. Şi nu peste mult timp centurionul de pe Calvar ce era de gardă, va fi primul care va proclama divinitatea Lui. Cohorta pare prinsă de un delir colectiv pe care Pilat nu l-a prevăzut. Satana este acolo şi le inspira ura. Dar ajunge nu mai este timp de vorbă, numai lovituri…

Să încercăm să ajungem până la capăt. El îl dezbracă. şi-L leagă complet gol, de o coloană din tindă. Braţele îi sunt trase în sus şi încheieturile mâinilor îi sunt legate de vârful stâlpului. Flagelarea se face cu biciul (acut din mai multe curele, pe care sunt-fixate la oarecare distanţă de extremitatea liberă, câte două bile de plumb sau nişte oscioare. Stigmatele Sfântului Giulgiu cel puţin corespund unui astfel de bici. Numărul loviturilor este fixat prin legea ebraică la 39. Dar

călăii, legiuitorii sunt porniţi. Ei vor lovi până la biruinţa sincopei., De fapt urmele de pe Giulgiu sunt nenumărate şi aproape toate se găsesc pe spatele – capul cu faţa este pecoloană. Se văd pe umeri pe spate, pe şale, loviturile de bici coboară pe coapse, pe pulpe, de aici extremitatea de dincolo de plumburie a curelelor, înfăşoară membrele şi îşi lasă brazdă până la faţa anterioară. Călăii sunt doi, câte unul de fiecare parte a taliei (aceasta rezultă din orientarea inegală a urmelor de pe Giulgiu) ei lovesc pe rând, puternic. La primele lovituri, bicele lasă lovituri livide, lungi vânătăi sub piele. Amintiţi-vă că pielea era modificată şi îndurerată prin milioanele de mici hemoragii, sudoare. de sânge, plumburile lasă urme şi mai adânci. Apoi pielea infiltrată de sânge, debilitată se despică sub loviturile noi. Sângele ţâşneşte, bucăţi de piele se despică şi atârnă. Tot spatele nu este decât o suprafaţă roşie pe care se desemnează mari brazde, nenumărate şi ici şi colo peste tot răni mari profunde, datorită plumburilor. Acestea sunt rănile sub formă de halteră (cele două bile de plumb ţin biciul dintre ele) care se vor imprima pe Giulgiu, la fiecare lovitură corpul tresare dureros. Dar El nu şi-a deschis gura Sa. şi acest mutism întărâtă şi mai mult mânia satanică a călăilor, nu mai este 6 execuţie rece a unui ordin juditiarste dezlănţuirea demonilor. Sângele curge de la umeri până jos. Lespezile mari ale caldarâmului sunt acoperite de el şi picăturile se împrăştie ca o ploaie de la bicele ridicate până la hlamidele roşii ale spectatorilor. Dar nu mult după torturare puterile îl părăsesc, o sudoare rece îi apare pe frunte, capul îi este cuprins de ameţeli cu greaţa, fiorii îi trec prin spate, picioarele i se înmoaie şi dacă n-ar fi legat cu pumnii foarte sus., El ar cădea în balta de sânge. Plata şi-a luat-o deşi fără socoteală. În definitiv nu s-a dat ordin să-L omoare în bătăi. Să-L lăsăm să-şi mai revină puţin, ne mai putem distra spuneau călăii ceilalţi.

„Ostaşii împletind cunună de spini i-au pus-o pe cap (Io an 19, 2). O, acest mare neghiob pretinde că e rege, ca şi când ar putea exista vreunul acolo unde domină aquíle romane, şi încă rege al iudeilor, culmea ridicolului. Are neplăceri cu supuşii săi, dacă-i numai atât îi vom fi noi supuşii lui. Repede o manta, un sceptru. L-au aşezat pe un fundament de columnă (nu-i prea solidă majestea). O veche hlamidă de legionar pe umerii goi, îi serveşte de purpură regală. O trestie groasă în mâna sa dreaptă şi totul ar fi gata, dacă n-ar lipsi coroana! ceva original. După nouăsprezece secole încă această coroană pe care n-a

purtat-o niciun crucificat, ne va face să-L recunoaştem, într-un colţ o legătură de vreascuri de arbuşti, care abundă în mărăcinişurile mahalalei. Acestea se îndoiesc uşor şi mai poartă şi nişte spini, mult mai lungi, mai ascuţiţi şi mai duri decât salcâmul. Din ele împletesc cu precauţiune (ah cum înţeapă) un fel de fund de coş pe care-l aplică pe capul Lui. Marginile le îndeasă şi le leagă cu nişte papuri împletite, apoi apasă fundul peste capul Lui până în ceafa şi pe frunte Spinii pătruild în pielea capului şi sângerează aceasta. Noi ştim cât de mult sângerează pielea capului, capul este numai cheaguri, lungi şuviţe de sânge au curs pe frunte sub legătura de papură, au inundat părul lung şi încâlcit şi au umplut barba, început comedia închinării, fiecare vine pe rând să plece genunchiul în faţa Lui, cu grimase înspăimântătoare urmate de palme multe: „Salut rege al Iudeilor” însă El nu răspunde nimic, biata Sa faţă desfigurată şi palidă nu-i face nici mişcare. Toată treaba nici nu are haz. Exasperaţi credincioşii săi supuşi îl scuipă în faţă: „Tu nu ştii să-ţi ţii sceptrul!” şi-l dă o lovitură zdravănă peste pălăria de spini, care se mai afundă puţin, iar pumnii curg ca ploaia. Nu-mi mai aduc aminte dacă a primit-o de la vreun legionar sau de la cineva din sanhedrin. Dar văd acum că o groaznică lovitură de baston flata oblic i-a lăsat pe obraz o rază şi că nasul semitic mare şi atât de nobil este deformat de o fractură a osului cartilaginos. Sângele îi curge din nas pe mustaţă. Destul Doamne!

„Ia-L, ia-L, răstigneşte-L” (Ioan, 19, 15)

Dar iată că se întoarce Pilat, neliniştit puţin de soarta prizonierului: Ce ar fi făcut cu claceste brute??!

— Ah! I-au făcut în toată legea. Poate că jidovii se mulţumesc cu atât, el li-L va arăta din balconul Pretoriului în ţinuta sa regală, mirat el însuşi că a simţit o oarecare milă de această zdreanţă omenească. Dar şi-a făcut socoteala fără ura lor: „Ia-L şi răstigneşte-L”. Ah demonii! Şi acuma argumentul teribil pentru eh „S-a făcut pe sine rege, dacă îl slobozeşti pe El, tu nu eşti prieten al Cezarului!”. Atunci lăcaşul cedează şi îşi spajă mâinile. Însă după cum va scrie fericitul Augustin: „Nu tu, Pilate, L-ai omorât, ci Iudeii cu limbile lor ascuţite şi în comparaţie cu ei, tu eşti cu mult mai nevinovat!”

Hlamida i s-a lipit de răni, sângele reîncepe să curgă, îl scutură frigurile. Când i-au smuls hlamida s-a petrecut aceasta. îl îmbracă ei din nou cu hainele Sale care se pătează de sânge. Crucea e gata şi I-au pus-o pe umeri, prin ce minune de energie se mai poate ţine pe

picioare sub această greutate? De fapt El trebuie să ducă întreaga Cruce până la Golgota. „Ducându-şi Crucea a ieşit la locul ce se cheamă Golgota” (Ioan 19, 17).

Iisus îşi ducea Crucea şi marşul începe cu picioarele goale pe străzile cu solul coţuros. Soldaţii trag de frânghiile care-L leagă; îngrijoraţi dacă va putea merge până la capăt. Doi tâlhari îl urmează în aceeaşi ţinută. Din fericire calea nu-i prea lungă cam 600 m, căci colina Calvarului este abia în afara porţii Efraimului. Drumul însă este foarte accidentat chiar înăuntrul zidurilor. Iisus îşi pune cu greutate un picior înaintea celuilalt. Soldaţii din escortă îl ridică tară să-L prea brutalizeze, simt că ar putea să le moară în drum. Şi grinda Crucii este încă tot pe umăr în echilibru, şi-L răneşte rău cu asperităţile ei (parcă ar vrea să-l pătrundă cu forţa). Ştim ce este aceasta, am cărat cândva cu batalionul 5 geniu traverse de cale ferată bine netezite şi cunosc senzaţia de pătrundere într-un umăr sănătos şi tare, dar El, umărul Lui acoperit de răni care se deschid, se lărgesc şi se adâncesc la fiecare pas. I s-au sfârşit puterile. Pe haina fără cusătură e o pată enormă de sânge, creşte mereu şi se întindere spate. Cade din nou şi deodată de-a binelea, putea se-va oare ridica? Din fericire un om trece pe acolo, venind de pe câmp – Simon Cirineanul – care ca şi. fii săi Alexandru şi Ruf, va fi un bun creştin. Soldaţii îl rechiziţionează ca să poarte Crucea, el om de omenie fiind, nici nu aşteaptă altceva.

200 – O, cum aş purta-o şi eu! în cele din urmă, nu mai este de urcat-decât panta Golgota şi cu multă greutate ajung în vârf. Iisus cade prăbuşindu-se şi crucificarea începe!

„Au luat hainele lui” (Ioan 19, 23)

O, aceasta nu este un lucru prea complicat, călăii îşi cunosc meseria, dar mai întâi trebuie să-L dezbrace. Hainele de deasupra – asta este uşor. Tunica însă este strâns lipită de răni e lipită ca să spunem aşa de tot trupul, iar descoperirea ei este pur şi simplu îngrozitoare. Aţi desprins dumneavoastră primul pansament pus pe o rană legată largă şi uscat, pe ea sau poate aţi încercat voi înşivă vreodată această durere care impune câteodată anestezia generală (amorţire generală). Dacă da, vă puteţi da seama puţin despre ce este vorba. Fiecare fir al ţesăturii este lipit de suprafaţa rănită şi când este ridicat, rupe una din terminaţiile nervoase descoperită în rană. Aceste mii de şocuri se adaugă şi se înmulţesc fiecare rănind pentru mai târziu senbilitatea sistemului nervos. Însă aici mi este vorba de o

leziune locală ci de aproape toată suferinţa trupului şi mai ales nenorocita acea de spinare. Dar, oare cum această durere acută şi atroce nu provoacă sincopa? Cât este de evident că de la început şi până la sfârşit el îşi diminuează şi diminuează suferinţa.

„Acolo L-au răstignit pe El” (Luca 23, 33).

Sângele curge din nou, ei îl uitând pe spate. Lăsatu-i-au oare aceea cingătoare îngustă pe care pudoarea iudeilor o lasă condamnaţilor? Mărturisesc că nu mai ştiu, aceasta este atât de puţin important! În orice caz, în Giulgiu El va fi gol. Rănile de pe spate, de pe coapse, de pe pulpe i se încrustează de praf şi de pietriş. L-au aşezat la picioarele stâlpului „Stipes” cu umerii culcaţi. pe „Patibulum” călăii iau măsurile. O gaură cu sfredelul ca să pregătească găurile cuielor, şi oribilul act începe. „Un ajutor îl trage de-braţ şi-L întinde cu palma în sus”. Călăul ia cuiul, un cui lung, ascuţit pătrat, care la capăt are 8 mm grosime, îl aşază cu vârful în sus la călcâiul mâinii în acea cută interioară a pielii pe care o ştie din experienţă. O singură lovitură de ciocan mare şi cuiul a pătruns în lemn, pe care alte lovituri îl fixează cum trebuie. Iisus n-a ţipat, dar faţa Lui S-a contractat oribil. Şi am mai văzut în acelaşi moment degetul Său mare s-a aşezat printr-o mişcare violentă, imperioasă în poziţie opusă asupra palmii, nervul median a fost atins-Simt ceea ce a suferit El: o durere nespusă, fulgerătoare, care s-a împrăştiat în degete, a străbătut ca o limbă de foc umărul Lui şi I-a izbucnit în creier. Este durerea cea mai insuportabilă pe care o poate încerca un om, aceea pe care o dă rănirea marilor trunchiuri nervoase. Ea provoacă totdeauna sincopa şi aceasta este totdeauna o fericire. Dar Iisus n-a vrut să-şi piardă conştiinţa şi măcar dacă vreunul ar fi fost tăiat cu totul, dar nu am această experienţă, n-a fost distrus în parte: trunchiul nervos rămâne în contact cu cuiul şi pe el nu poate sta mult timp, când corpul va fi suspendat nervul va fi întins ca o coardă de vioară pe căluş, şi va vibra la fiecare zvâcnire, Ja fiecare mişcare, redeşteptând durerea oribilă. Va ţine trei ceasuri., Ajutorul trage de celălalt braţ, aceleaşi gesturi se repetă şi aceleaşi dureri.

1 201

Însă deodată – aceasta băgaţi de seamă – El ştie din ce a simţit ce-L aşteaptă iarăşi. Acum e fixat pe patibulum, pe care se lipeşte cu amândoi umerii şi ambele braţe. Are acum o formă de cruce. Cât este de mare! Acum sus (călăul şi ajutorul său apucă de capătul grinzii patibulum) şi-L ridică pe condamnat sus mai întâi în poziţia de şezut,

apoi în picioare şi apoi împingându-L înapoi îl aşază cu spatele la stâlp. Dar aceasta, vai, trăgând de mâinile prinse în cuie (o, sărmanii Săi umeri mediani). Cu braţele întinse, stâlpul nu e prea înalt, dintr-o opintire şi repede., fiindcă este greu şi agaţă cu îndemânare grinda la capătul de sus al stâlpului. La capăt cu două cuie fixează cel în 3 limbi.

Corpul trăgând de braţele care se lungesc oblic, s-a cam încovoiat, umerii răniţi de biciuire şi de purtarea Crucii, s-au frecat de lemnul aspru producând durere. Ceafa care este deasupra grinzii, s-a frecat de ea şi s-a oprit la înălţimea stâlpului. Vârfurile ascuţite ale marii pălării de spini au sfâşiat şi mai adânc capul. Bietul Său cap se apleacă înainte, fiindcă grosimea coroanei îl împiedică să se odihnească pe lemn şi ori de câte ori vrea să-l ridice reînvie înţepăturile. Corpul atârnând nu este susţinut decât de cele-două cuie implântate în mâini pe nervii mediani. Ar putea rămâne aşa şi fără altceva. Corpul nu se deplasează înainte. Dar obiceiul este să fixeze şi picioarele. Pentru aceasta nu e nevoie de răzimare, se îne-oiesc genunchii şi se aşază picioarele cu talpa pe lemnul crucii. Pentru ce, dacă nu e nevoie, să mai dea de lucru dulgherului? Desigur nu pentru a mai uşura suferinţele crucificatului. Piciorul stâng cu talpa pe cruce, dintr-o singură lovitură de ciocan, cuiul pătrunde prin mijlocul lui, între al doilea şi al treilea os metatarsic. Ajutorul îndoieşte şi genunchiul celălalt, aducând piciorul drept înaintea celui stâng pe care ajutorul îl ţine lipit. Cu a doua lovitură îl străpunge şi pe acesta în acelaşi loc. Toate acestea se fac uşor, şi apoi cu lovituri cuiul este înfipt în lemn. Aici nimic altceva, mulţumescu-ţi Doamne, decât o durere banală, dar chinul d-abia a început. Cei doi oameni n-au avut de lucru mai mult decât două minute şi rănile au sângerat foarte puţin.

Acum se ocupă de cei doi tâlhari, pentru aceştia ajung frânghiile. Şi cele trei cruci sunt aşezate cu faţa către oraşul ucigaşilor de Dumnezeu.

„Mi-e sete!” (Ioan 19, 28).

Să n-ascultăm de toţi aceşti iudei triumfători, care batjocoresc durerea Lui. El i-a iertat, fiindcă nu ştiu ce fac. Iisuseste la început copleşit după atâtea chinuri pentru un trup sleit de puteri, imobilitatea aceasta pare odihnă, coincizând cu 6 scădere a puterii de viaţă. Dar îi este sete dar încă n-a spus-o înainte de a se culca pe grinda Crucii, a refuzat porţia antidureroasă. Un amestec de smirnă cu fiere, pe care-l prepară femeile miloase din Ierusalim, i-au dat să bea, suferinţa şi-o

vrea întreagă, ştia că va domina. îi este sete. Da! „S-a lipit limba de gâtlejul Meu!” N-a mai băut şi n-a mai mâncat nimic de ieri seară. E la amiază. Sudoarea din Ghetsimani, toate oboselile, hemoragia mare din pretoriu şi celelalte şi chiar puţinul ce se mai scurge din răni, toate acestea L-au lipsit de o bună parte din sânge. îi este sete, e supt la faţă şi brăzdat de sângele care se încheagă peste tot. Gura îi este întredeschisă şi buza inferioară începe să atârne. Puţină salivă i se scurge în barbă, amestecată cu sângele ieşit din nasul zdrobit. Gâtul îi este uscat şi ars, dar nu mai poate

202 – înghiţi. îi este sete. În această faţă umflată, plină de sânge şi deformată cum s-ar mai putea recunoaşte. Cel mai frumos dintre fiii oamenilor „Vierme sunt nu om!”. Ar fi înspăimântătoare, dacă nu am vedea pe ea strălucind majestatea divină a unui Dumnezeu care să răscumpere pe fraţii Săi. „Mi-e sete!” Şi o va spune îndată casă se împlinească Scripturile. Şi un prost de soldat ascunzându-şi mila sub o glumă, îmbibă un burete în apă amestecată cu oţet din plosca sa. Evangheliile spun oţet. îl întinde în vârful unui jjăţ de trestie, poate va bea măcar o picătură. S-a spus că faptul abia determină la aceşti nefericiţi martirizaţi o sincopă mortală. Dar cum ar mai putea El vorbi încă de două sau trei ori, dacă ar primi buretele? Nu! Nu! Va muri când îi va fi ceasul îi este sete.

„M-au cuprins durerile morţii, şi lanţurile morţii m-au întâmpinat” (Ps. 17)

Ceasul se apropie, dar după câteva clipe se întâmplă un fenomen straniu, muşchii braţelor devin rigizi, într-o contracturi mereu deltoizii, bicepşii sunt întinşi şi proeminenţi, degetele se înmoaie ca nişte cârlige crampe. Cu toţii au simţit mai mult sau mai puţin această durere progresivă în pulpe sau în coaste sau în altă parte. Trebuie oricum să destindem muşchiul contractat alungându-l. Dar să privim. Iată cum la coapsă şi la pulpă aceleaşi ridicături monstruoase rigide şi degetele picioarelor se îndoiesc. S-ar spune: Un rănit atins de „tetanos” în prada teribilelor crize ce nu mai pot fi uitate. Este ceea ce se numeşte „tetanie” când crampele, în general, se generalizează, tocmai aceea ce se întâmplă acum. Muşchii abdomenului se întăresc ca nişte unde încremenite, apoi „intercostalii”, apoi muşchii gâtului respiratori. Respiraţia lui devine înceată şi scurtă, superficială. Coastele trase sus de braţele întinse se ridică şi mai mult, epigastrul se adânceşte ca şi scobiturile de deasupra claviculei la umăr. Aerul intră şuierând, dar

aproape nu mai iese. Respiră superficial, inspiră puţin, nu mai poate expira. Simte nevoie de aer (ca şi un emfizematos în plină criză de astm). Palida Sa faţă, Plămânii plini de aer nu se mai pot goli. Fruntea i s-a acoperit de sudoare. Ochii ieşiţi din orbite se rotesc în sus. Ce teribilă durere îi străpunge capul. E gata să moară. Cu atât mai bine. N-a suferit oare destul? Dar nu, ceasul nu i-a sosit încă.

„Părinte, iartă-le lor” (Luca 23, 34)

Nici setea, nici hemoragia, nici asfixierea, nici durerea nu vor putea răpune pe Dumnezeu Mântuitorul. Iar dacă moare cu acestea de bună seamă nu va muri, decât numai pentru că voieşte. „Putere am ca să pun viaţa mea şi putere am ca s-o iau iarăşi”. Şi aşa va învia. Aliluia.

Dar. ce se petrece? încet, cu un efort supraomenesc, El se sprijină pe cuiele care-i străpung picioareleda! – pe rănile Sale. Gleznele şi genunchii se întind puţin câte puţin şi capul smucindu-se se urcă, uşurând tracţiunea pe braţe (această tracţiune era mai mult de 90 kg). Atunci iată că zărim ceva, fenomenul diminuează tetania, regresează muşchii se destind cei de la piept. Respiraţia devine mai amplă, mai profundă, plămânii se golesc şi în curând faţa îşi recapătă culoarea de mai înainte.

De ce acest efort? Fiindcă voia să ne vorbească: „Părinte, iartă-le lor!”

A, da, ca să ne ierte nouă călăii Săi, însă după câteva clipe corpul Său începe să coboare din nou. Ori de câte ori va reîncepe de la picioare, ca să-şi recapete respiraţia. Şi fiecare mişcare va răspunde în mâini cu dureri nespuse (o, muşchii Săi mediani). Aceasta este asfixia periodică a nefericitului, care este strangulat şi readus la viaţă, pentru a-l sufoca de mai multe ori”. El nu poate scăpa de această asfixie, pe ori cât de puţin timp, decât cu preţul unei suferinţe înspăimântătoare, şi printr-unact voluntar, şi aceasta va ţine 3 ore. Dar mori odată, Doamne!

Eu sunt aici la poalele Crucii cu mama Sa, cu Ioan şi cu femeile careţi slujeau. Centurionul ceva mai la o parte observă cu atenţie ceva mai respectuoasă. Între două stări de asfixie El se îndreaptă şi vorbeşte: „Fiule, iată mama ta!” o preaiubită mamă care m-ai adoptat din acel moment, ceva mai târziu acest tânăr norocos din dreapta şi-a redeschis Raiul. Dar oare când vei veni, mântuitorule?”

„Şi s-a întunecat Soarele” (Luca 23, 45). Ştiu că Pastile învierii te aşteaptă şi că corpul Tău nu va putrezi ca ale noastre. Dar, sărmane

Iisuse, vorbesc chirurgical, toate rănile ţi-s infectate sau cel puţin vor fi. Văd lămurit cum se prelinge o limfa galbenă şi transparentă, care se face crustă ca de ceară în partea de jos a lor. Pe cele mai vechi se şi formează ca nişte membrane care secretă serozitatepurulentă. Scris este: „Împuţitu-s-auşi au putrezitrănile Mele”. Un pâlc de muşte scârboase, muşte mari verzi şi albastre, cum se văd pe la abatoare şi măcelării roiesc împrejurul trupului Său şi brusc se aşază pe o rană sau pe alta, ca să sugă zeama şi să-şi lase ouăle. Sedau mai ales la obraz, imposibil să fie alungate. Din fericire, de câteva clipe s-a întunecat soarele s-a ascuns şi dintr-odată se face foarte frig. Iar aceste fiice ale lui Beelzebut, încet, încet s-au îndepărtat de aici. În curând e ora 3. În sfârşitlisus se luptă mereu din timp în timp se mai îndreaptă. Toate durerile, setea, crampele, asfixia şi vibraţia celor doi nervi mediani ai Săi. Însă nu i-au smulsnici un vaiet, iar prietenii dacă se găsesc acolo. Tatăl Său – şi aceasta este ultima încercare – Tatăl, Sau se pare că L-a părăsit. „Eli, Eli, lama sabahtani!”: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit”. Iar strigând cu glas tare şi-a dat duhul” (Matei 27, 50).

Ştie acum că se duce. El strigă, apoi: „Săvârşitu – s-a!” cupa este goală, misiunea este împlinită. Apoi îndreptându-se încă o dată, ca şi când vrea să spună că moare de bunăvoie, strigând iarăşi eu glas tare grăieşte: „Părintele Meu, în mâinile Tale îmi dau dinul Meu!”

A murit când a voit.

Să nu mi se mai vorbească de teorii filosofice. Da, lăudat să fii, Mântuitorule, pentru că ai voit să mori. Pentru că noi nu mai putem suporta chinul Tău. Acum totul e bine. Iată un ultim suspin, corpul Tău s-a aplecat încet spre mine, drept înainte, cu bărbia în piept. Văd acum obrazul Tău destins înseninat în ciuda strigătelor înspăimântătoare, îl luminează măreţia prea dulce a lui Dumnezeu, mereu prezent acolo. M-am aruncat în genunchi în faţa Ta sărutându-ţi picioarele străpunse, din care curge încă sânge şi se încheagă la vârfuri. Te-a cuprins brutal rigiditatea cadaveriei ca pe cerbul alungat la vânătoare. Pulpele Tale sunt tari ca oţe4 ul... şi arzătoare. Ce neobişnuită temperatură Ţi-a dat această tetanie! Pământul s-a cutremurat, ce importanţă? Şi soarele s-a ascuns. Iosif s-a dus să ceară corpul Tău de la Pilat, care nu-l va refuza. El îi urăşte pe evrei care I-au silit să te omoare, ce era scris deasupra capului Tău proclamă sus şi tare răzbunarea sa: Iisus Nazanneanul Regele Iudeilor şi răstignit ca un sclav. Centurionul s-a dus să-şi facă

raportul, după ce Te-a proclamat bravul om, adevărat Fiul al lui Dumnezeu.

Noi Te vom cobora de pe Cruce şi nu va fi greu aceasta. După ce vom fi scos cuiele de la picioare, Iosif şi Nicodim vor scoate grinda de pe stâlp. Te vom susţine cu un cearşaf înfăşurat sub şale. Giulgiul este pregătit aici aproape de-piatră în faţa Mormântului şi aici îţi vor scoate în toată vota cuiele din palme.

Dar cine vine acolo? „Unul dintre ostaşi cu suliţa coasta Lui a impus” (Ioan, 19, 34). A, da! Se vede că Iudeii au cerut lui Pilat să cureţe colina de aceste cruci infame, care jignesc privirea şi ar spurca sărbătoarea de mâine. Neam de năpârcă ce strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! Câţiva soldaţi zdrobesc cu nişte bare de fier picioare le tărharilor. Aceştia spânzură acum lametabil şi deoarece nu se mai pot ridica pe picioare, tetania şi asfixia îi vor da gata curând. Dar aici nu-i lucru pentru noi! „Că nu se va sfărâma os dintr-însul!” Lăsaţi-ne deci în pace, nu vedeţi că este mort? Desigur zic ei.

Dar ce idee îi vine unuia? Cu un gest tragic şi precis îşi ridică suliţa şi o întinge adânc cu o lovitură oblică în partea dreaptă. Vai! Pentru ce „Şi îndată a ieşit sânge şi apă!” (Ioan 19, 34). Ioana văzut bine, şi tot aşa şi eu, şi noi nu am fi în stare să minţim! Un val de sânge lichid şi negru care a ţâşnit până la soldat şi curge câte puţin pe piept, închegându-se în straturi succesive: Dar în acelaşi timp a curs şi un lichid clar şi limpede ca apa, vizibil mai ales la margini. Ia să vedem rana se găseşte dedesubtul şi în afara mamelonului (al 5-lea spaţiu intercostal) tăietură oblică. Aşadar sângele curge din auricul şi apa iese din pericard. Dar atunci sărmanul meu Iisus, inima Ta era comprimată de acest lichid şi aveai peste toate celelalte şi această durere înspăimântătoare a inimii strânse ca într-o menghină. Nu ne ajunge câte am văzut? Omul acela şi-a comis el singur agresiunea bizară numai pentru noi ca să luăm cunoştinţă de ea? Poate că iudeii ar fi susţinut că nu. erai mort ci leşinat numai. Învierea Ta pretinde prin urmare această mărturie. Mulţumesc, soldatule! Mulţumesc, Longhine! Vei muri într-o zi ca martir creştin. „Trăiesc în credinţa Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine!? (Gal. 2, 30). În termeni medicali Mântuitorul nostru moare de „INSUFICIENŢĂ CORONARIANĂ”.

Şi acum, cititorule, să mulţumim lui Dumnezeu care mi-a dat putere să scriu aceasta până la capăt, nu fără lacrimi. Toate aceste

dureri înspăimântătoare pe care, le-am trăit împreună cu El, El le-a prevăzut, premeditat, le-a voit în dragostea Sa, toată viaţa Sa a fost de a răscumpăra toate greşelile. S-a jertfit pe Sine pentru că însuşi a voit. El a dirijat toată patima Sa, fără să evite nicio tortură, acceptând toate consecinţele fiziologice, dar nefiind dominat de el. El a murit, când, cum şi pentru ce a voit. Iisus este în agonie până la sfârşitul veacurilor. El suferă în trupul Său mistic, care este Biserica, ai cărei membri suntem noi. E drept, e bine să suferim cu El să-l mulţumim când netrimite durerea şi să ne asociem la a Lui. Trebuie să completăm cum scrie Apostolul Pavel –, ceea ce lipseşte în patima Mântuitorului şi cu Maria Mama Sa şi mama noastră, să acceptăm bucuros frăţeşte, partea noastră de suferinţă.

Iisuse Căruia nu Ţi>-a fost milă de Tine, Care eşti Dumnezeu, fie-ţi milă de mine, care sunt un păcătos.

Domnul nostru Iisus Hristos a vindecat ca un medic în trupul Său toate rănile păcatelor noastre. Când păcătuim din nou îl răstignim.

— Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii acum şi în veacul ce va să fie. Amin.

7. RÂNDUIALA PANAGHIEI – CĂTRE NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU

PANAGHIA înseamnă ATOTSFÂNTA, Maica Domnului-este cea mai sfântă dintre toate creaturile lui Dumnezeu. Nimeni n-a ajuns la înălţimea ei. Numai ea a născut un Dumnezeu în lume. Iată slujba aceasta:

Citeţul zice: Slavă Ţie, Doamne; slava Ţie, Sfinte; slavă Ţie, împărate că ne-ai dat nouă bucate spre veselie. Umple-ne pe noi şi de Duhul Tău cel Sfanţ, ca să ne aflăm înaintea Ta bine plăcuţi şi neînfruntaţi, când vei răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Părinte, binecuvântează! Cel ce a rânduit a ridica Panagh. ia zige: Binecuvântaţi, părinţi sfinţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul. Răspunsul: Dumnezeu să te ierte şi să te miluiască.

— Mare este numele al Prea Sfintei Treimi. Prea Sfântă Născătoare de

Dumnezeu, ajută-ne nouă. Cu ale ei fugăeiuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi!

— Fericimu-te pe tine toate neamurile, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că întru tine Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeul

nostru a binevoit a încăpea.

Fericiţi suntem şi noi, avându-te pe tine folositoare, că ziua şi noaptea te rogi pentru noi. Pentru aceasta lăudându-te pe tine strigăm ţie: Bucură-te

Ceea ce eşti plină de Dar, Domnul este cu tine!

— Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut pe tine cea cu adevărat

Născătoare de Dumnezeu te mărim.

— Intru multe rugăciuni ale Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu

Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

— Pentru rugăciunile ei, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi şi ne mântuieşte.

— Domnul Cel milostiv şi îndurat a dat hrană celor ce se tem de Dânsul şi dreptatea Lui rămâne în veacul veacului.

Psalmul 121

Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie: „În casa Domnului vom merge! Stăteau picioarele noastre în curţile tale, Ierusalime! Ierusalimul cel ce este zidit ca o cetate, ale cărui porţi sunt strâns unite. Că acolo s-au suit seminţiile, seminţiile Domnului, după Legea lui Israel, ca să laude numele Domnului. Că acolo s-au aşezat scaunele la judecată, scaunele pentru casa lui David.

206 s

Rugăţi-vă pentru pacea Ierusalimului şi pentru îndestularea celor ce te iubesc pe tine. Să fie pace în întăriturile tale. şi îndestulare în turnurile tale. Pentru fraţii mei şi pentru vecinii mei grăiam, despre tine pace. Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru am dorit cele bune ţie.

Sfinte Dumnezeule… (de 3 ori), Slavă Tatălui…

Prea Sfântă Treime! Doamne miruieşte (de 3 ori).

Slavă Tatălui.). Tatăl nostru.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Rugăciune de cerere către Maica Domnului, făcătoarea de bine

Nepătată, neîntinată, nestricată, fără prihană. Curată Fecioară a

lui

Dumnezeu Mireasă; Stăpână, care pe Dumnezeu-Cuvântui cu oamenii, prin preaslăvită naşterea ta, L-ai unit şi firea cea lepădată a neamului nostru cu cele cereşti ai împreunat-o; Ceea ce eşti singură nădejdea celor fără de nădejde şi celor biruiţi ajutătoare; gata folositoare celor ce aleargă la tine şi tuturor creştinilor scăpare, nu te scârbi de mine cel păcătos şi întinat, care cu urâte gânduri şi cu cuvinte şi cu fapte pe mine de tot netrebnic m-am făcut, şi prin lenea dulceţilor vieţii cu voia rob m-am făcut Ci ca Ceea ce eşti Maica Iubitorului de oameni Dumnezeu, cu iubirea de oameni, milostiveşte-te spre mine păcătosul şi întinatul, şi primeşte rugăciunea mea, ce se aduce ţie din buze întinate; iar pe Fiul tău şi Stăpânul nostru şi Domnului cu îndrăgirea ta ca o Maică cuprinzând, roagă-L să-mi deschidă şi mie milostivirile cele iubitoare de oameni ale bunătăţii Sale. Şi trecând greşelile mele cele nenumărate, să mă întoarcă la pocăinţă şi lucrător poruncilor Sale iscusit să mă arate.

Şi fii lângă mine pururea ca o milostivă, milosârda şi iubitoare de bine. Întru această viaţa de acum, caldă folositoare şi ajutătoare, năvălirile potrivnicilor oprindu-le şi la pocăinţă îndreptându-mă. Şi în vremea ieşirii mele, ticălosul meu suflet păzindu-l şi întunecatele chipuri ale viclenilor diavoli departe de acesta izgonindu-le. Şi în ziua înfricoşatei judecăţi de munca cea veşnică izbăvindu-mă şi slavei celei negrăite a Fiului tău şi Dumnezeului nostru moştean pe mine arătându-mă. Pe care să o şi dobândesc, Stăpâna mea, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, prin mijlocirea şi sprijinul tău. Cu Harul şi cu iubirea de „oameni a Unuia-Născut Fiului tău, a Domnului Dumnezeului şi

Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Cel fără de început, al lui Părinte şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Lui, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

dintre vieţuitoare, timp de 2 ani nu prea ştie de el însuși, asta e urmarea păcatului strămoşesc din Rai, abia la 3 ani începe să mai spună ceva clar. Toate animalele când nasc vreun pui, imediat acela se scoală şi umblă, urmarea păcatului nostru le-a atins mai puţin pe animale. Omul, fiind regele creaţiei, păcătuind, în primul rând și-a făcut rău lui şi apoi întregii creaţii.

Când i se dă nume copilului şi-l botează preotul, în clipa aceea Dumnezeu îi dă copilului un înger păzitor, care-l va păzi până la moarte pe copilul nou botezat. În clipa botezării se spală păcatul făcut de Adam şi Eva în Rai şi copilul primeşte în inimă pe Duhul Sfânt cu puterea Sa. Timp de 1 – 2 ani copilul va fi alăptat de mama sa şi va fi îngrijit de ea. De aceea mulţi copii sunt bolnavi, pentru că nu sunt alăptaţi din laptele mamei lor, aşa cum au fost crescuţi în pântecele mamei lor.

Timp de 40 de zile, femeia nu are voie să iasă din casă, fiind necurată din cauza naşterii: „Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: „Dacă va zămisli femeia şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile, cum e necurată şi în zilele regulei ei. În ziua a 8-a se va tăia împrejur pruncul. Femeia-să mai şadă 33 de zile şi să se cureţe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă, şi la lăcaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curăţirii ei. După ce se vor împlini zilele curăţirii ei pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotul la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau de turturică, jertfa pentru păcat” (Lev. 12, 2 – 6). Iată chiar aşa a tăcut şi Maica Domnului, şi aceasta numai pentru a împlini legea. Ea era cu totul Curată născând şi rămânând tot Fecioară nepătată: „Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după legea lui Moise, L-au dus la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului” (Le, 2, 22). Deci, a 40-a zi ia mama copilul în braţe şi vine la Biserică cu soţul, ea nu va intra în Biserică, ci aşteaptă la uşă, soţul merge şi-l cheamă pe preot, care-i face dezlegarea şi apoi intră şi ea în Biserică. Preotul închină copilulla icoane, iar de este băiat îl duce în Altar, pentru că acolo este Hristos, care şi El a fost de parte bărbătească ca şi copilul. Mamei», după ce copiii cresc îi duc la Biserică şi-i învaţă să se închine şi să se roage ceea ce pot ei. Obişnuindu-se de mici cu Biserica, aşa vo fi şi mari.

Copiii între 1 – 7 ani se împărtăşesc fără Spovedanie şi e-bine ca să se împărtăşească cât mai des, spre sănătate şi înţelepciune. Prin împărtăşanie, mulţi copii s-au vindecat de boli grele. Mama îl învaţă pe copil cum să facă Sfânta Cruce, îngeraşul, Tatăl nostru, îi arată cum să se închine la icoane, îl duce la preot, iar preotul va vorbi cu el cu blândeţe. Primul preot este marna, care-i învaţă acasă pe copii apoi îi învăţăm noi preoţii. Mama vine cu copilul la Biserică la Catehizaţie, Duminica la Vecernie, iar preotul îi învaţă pe copii catehismul, rugăciuni, poezii, colinde, cântări şi cum să facă metanii. Copilul să

poarte la gât o cruciuliţă, iar în buzunar o iconiţă cu Iisus sau cu Maica Domnului. Iisus Hristos iubea copiii. Oare de ce-L iubeau şi copiii pe El? Copilul fiind curăţ simte curat şi când vede pe cineva curat ca şi el, acela îl atrage, de aceea zicea Iisus: „Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor. Şi punându-şi mâinile peste ei S-a dus de acolo” (Mt. 19, 14 – 15).

Dacă un copil este bolnav, preotul în primul rând îl va împărtăşi pe copil, apoi îi face din nou Molitvele Botezului, îl pomeneşte la Sfânta Liturghieai dă apă sfinţită şi anafbră, poate să-i facă şi Sfânta Taină a Maslului. Când se împărtăşesc copiii, trebuie să se-Impărtăşească şi părinţii pentru a le da exemplu copiilor şi pentru a învăţa şi pe copil să facă la fel. Părinţii vor serba ziua nume lui, e opt lui ui – onomastica – mergând la Biserică la preot, să se roage pentru e-l, împărtăşindu-l pe copil în ziua numelui lui. Părinţii îi vor istorisi copilului viaţa sfântului al cărui nume îl poartă copilul. De Crăciun „de Sfanţul Nicolae, părinţii să le facă daruri copiilor, iar la Crăciun le face şi Biserica.

De la vârsta de 6 – 7 ani începe şcoala, copiii o încep fiind pregătiţi de părinţi prin Spovedanie şi împărtăşanie, de acum se vor Spovedi copiii toată viaţa, nu mai pofhia împărtăşania tară Spovedanie.

De la 7 ani la 25 de ani este vremea şcolii, dar copiii, Duminica vor veni cu părinţii, sau singuri la Biserică, la Liturghie, dimineaţa şi la Vecernie seara. Acum, copii învăţând la şcoală, trebuie o pregătire mai consistenţă, li se vor da cărţi de citire, dar mai ales Cartea de Rugăciuni, să înveţe Psalmul 50, Credeul, Cuvine-se cu adevărat, Născătoarea, cele 10 porunci, cărţi de citit se recomandă acestea: Biblia – dar cea ortodoxă-Sfinţii Români, Vieţile Sfinţilor, Cămaşa lui Hristos, Fabiola, Urmarea lui Hristos, Quo Vadis (de H. Sinkievici), Cazania, Sfârşiţul Omului, Mătăniile (de Florence Barclay), Mântuirea păcătoşilor, Ziarul religios „Telegraful român”, Ben Hur de Lew Wallace, Uşa Pocăinţei, Paza celor cinci simţiri, Hronograf, de Sf. Dimitrie al Rostovului, Războiul nevăzut, de Sf. Nicodim Aghioritul, Tâlcuirea Apocalipsei, de Sf. Andrei al Cezareii, Catehismul, învăţătura de credinţă ortodoxă. Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Istoria Bisericii Universale, iar cărţile laice – le vor citi pe cele morale şi cele istorice, vor citi cărţile apărute la Editură-Pelerin, toate cărţi ortodoxe.

Venirea la Biserică în această perioadă este foarte folositoare, aşa a făcut şi Maica Domnului: „Şi părinţii Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paştelui, la Ierusalim, iar când a fost El de 12 ani,

suindu-seei la Ierusalim după obiceiul sărbătorii”, (Lc. 2, 42). Deci, Iisus cu Mama Sa şi cu, Dreptul Iosif mergeau la Ierusalim de sărbători, această sfântă şi divină familie este un exemplu pentru toţi creştinii. Iisus de aici se vede că era şi ascultător de părinţi şi le era supus. Aşa trebuie să facă şi părinţii de azi cu copiii lor, căci azi, la orice au vreme copiii, numai de Biserică nu mai au. Copiii în cele 4 posturi, care pot postesc, iar cei ce nu pot au dezlegare de la Biserică să mănânce de duloe, dar cum îl vei obişnui de mic aşa va fi şi mare.

La alegerea unei cariere, pe la vârsta de 19 ani se caută să se vadă ce-i place copilului şi pentru ce are înclinaţie interioară: preot, inginer, doctor, profesor, muncitor, ţăran, ce înclinaţii are, acea meserie îşi alege. După facultate, tânărul îşi începe viaţa proprie; de acum nu mai este copil. Urmează căsătoria, aceasta se va face cu mare grijă, se caută caracterul partenerei şi nu averea. Tinerii se pot căsători numai ortodocşi cu ortodocşi, cu sectanţi nicidecum, cu cei de alte religii, prin îngăduinţa Bisericii se pot căsători, numai cu sectari nu. Aceasta, numai dacă cel sectar se face ortodox. Să se cunune la Biserică, de sunt oameni şi de vor mântuire. Viaţa familială a celor doi tineri, să fie între Biserică, serviciu, familie, rugăciune şi viaţă liniştită. Sfântul Apostol Pavel îl sfătuieşte pe Timotei cum să se poarte cu cei tineri: „Să-i îndemni ca un părinte pe cei mai tineri – ca pe fraţi” (I Tim 5.1). Aşa se va purta preotul cu tinerii, ca şi cu nişte fraţi. Familia mai are şi greutăţi, de aceea se întemeiază pentru a se ajuta reciproc cei căsătoriţi. Soţia este un vas mai slab, soţul este ajutorul soţiei. Când unul se îmbolnăveşte, îl ajută cel sănătos.

Miercurile şi Vinerile de peste an se ţine post, este o rânduială apostolească, cele 4 posturi de peste an se ţin acestea: Postul Paştilor – 40 de zile; Postul Crăciunului – 40 de zile; Postul Adormirii Maicii Domnului 1-15 august; şi Postul Sf. Ap. Petru şi Pavel în luna Iunie. Spovedanie şi împărtăşanie de 8-ori pe an, în fiecare post de două ori şi de se poate şi mai des în fiecare lună o dată.

Făcând aşa, vor veni bătrâneţile cu pace şi cu bucurie şi fără de boală. După Psalmist, anii noştri sunt 70 de ani, iar ce este mai mult de aceasta este osteneală şi durere. Bătrânii, trebuie să vină des la Biserică, căci bătrâneţea este apropiere de veşnicie. Cei bătrâni se împărtăşesc mai des, căci sunt aproape de plecarea la ceruri. Când se îmbolnăveşte un bătrân în familie, primul lucru ce se face este de a-l chema pe preot să-l Spovedească şi împărtăşească pe bătrân, şi apoi

cheamă medicul trupului, mai mare este sufletul decât trupul. Ce spune Scriptura despre cei bătrâni, care sunt cei bătrâni? „Pe el bătrân să nu-i înfrunţi, ci să-l îndemni ca pe un părinte. / Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe nişte mame” (I Tini. 5, 1 – 2). Se întâmplă să rămână şi văduvi şi văduve, aceasta este o cruce mai grea. După Apostol este bine până la moarte să petreacă omul în văduvie, să nu se mai căsătorească. „Pe cele văduve cinsteşte-le, dar pe cele cu adevărat văduve. Dacă vreo văduvă are copii sau nepoţi, aceştia să se înveţe mai întâi să cinstească casa lor şi să dea răsplătire părinţilor, pentru că lucrul acesta este bun şi primit înaintea lui Dumnezeu. Cea cu adevărat văduvă şi rămasă singură are nădejde în Dumnezeu şi stăruieşte în cereri şi în rugăciuni, noaptea şi ziijă. Iar cea care trăieşte în desfătări, deşi vie este moartă. Văduva care are mai puţin de 60 de ani să nu fie înscrisă întrevăduve şi numai dacă a fost femeia unu, i singur bărbat. Bine cunoscută prin faptele bune, dacă adică şi-a crescut copiii, dacă a fost primitoare de străini. Iar fie văduvele tinere te fereşte. Căci atunci când poftesc împotriva lui Hristos, vor să se mărite şi îşi agonisesc osândă pentru că şi-au călcat legământul dintâi” (I Tim. 5, 3 – 11). Aşa este văduva trăită în Hristos şi nu în deşertăciuni.

Văduvele să nu se ocupe de clevetiri, ci de rugăciuni, să nu se ocupe de lucruri deşarte, ci de nepoţi, de rugăciuni ziua şindaptea, de venirea la Biserică, de a face milostenie, de a-i învăţa pe cei tineri lucruri bune şi nu rele. Bătrâneţea este bună, nu cea cu cărunteţe multă, ci cea cu multă înţelepciune. Unde sunt oameni bătrâni, acolo este multă înţelepciune. Omul bătrân, după 60 de ani se apropie eu paşi repezi spre cer, de aceea trebuie să se pregătească, pupă bătrâneţe, urmează moartea. Bătrânul să fie Spovedit, împărtăşit, împăcat cu toţi, să-şi rânduiască mai dinainte moştenirea cui şi ce-i lasă, să dea milostenie înainte de moarte şi să-i roage pe copii să-l pomenească după moarte la Sf. Liturghie, să-i facă Parastase.

La moartea omului, trebuie să facem următoarele: Primul lucru: trebuie spălat mortul, apoi îmbrăcat cu haine curate, nu cele mai scumpe, cele scumpe trebuie date de pomană la săraci; se cheamă preotul să-i facă stâlp, se pregăteşte înmormântarea. Se merge la Biserică şi din ziua morţii se dă Liturghie pe 40 de zile, Sărindar pentru mort, pentru a putea să meargă sufletul lui mai uşor prin vămi şi să ajungă în Rai. Slujba înormântării să nu se facă cu băuturi multe, mai bine să se dea la săraci milostenie.

Trei lucruri îi pot folosi omului, după moarte: Sfânta Liturghie, Parastasele şi Milosteniile. Omul, ceea ce a semănat aceea va duce cu sine în Ogorul veşniciei: fapte bune sau rele şi aşa va dobândi Raiul sau Iadul.

3. CE TREBUIE SĂ FACĂ ORICE CREŞTIN ZILNIC PENTRU MÂNTUIRE

Primul lucru: Dimineaţa când te scoli, trebuie să te speli pe ochi.

Al doilea: Faci trei închinăciuni zicând: „Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ţie", „Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-mă!"

Al treilea lucru: Rugăciune cât timp poţi: l minut, l oră.

Al patrulea lucru: Masa, după mâncare rugăciune de mulţumire.

Al cincilea: La serviciu sau la şcoală sau alte probleme, de la orele 7 – 15, şi în timpul lucrului, rugăciune scurtă: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!" cât de des. Cine trece pe lângă Biserică se închină, iar de ai timp mergi şi faci o rugăciune, aprinzi o lumânare, când vii de la serviciu, la fel. La orele 16 masa cu rugăciune înainte şi după mâncare, odihnă un ceas sau alt lucru de nu eşti obosit. Pe la orele 22 înainte de culcare, rugăciune: Acatiste, Paraclise şi culcarea. Duminica dimineaţa la orele? rugăciune, la orele 10 la Biserică la Sf. Liturghie, apoi după ce iei anaforă, vii acasă mănânci, te odihneşti puţin, citeşti cărţi religioase, la orele 17, la Vecernie la Biserică la catehizaţie, unde se fac cântări, iar la orele 20 acasă masa, rugăciune, culcare. Cele 4 posturi se posteşte tot anul, Miercurea şi Vinerea, şi Spovedanie şi împărtăşanie în aceste posturi.

La diverse nevoi omeneşti se fac următoarele slujbe: Cea mai puternică slujbă, la orice nevoie omenească, este Sfânta Liturghie, cu scoaterea de părticele din prescură la Proscomidie.

Pentru cei ce sunt certaţi şi nu vor să se împace, se face Acatistul Sfântului Fanurie cu post.

Pentru căsătorie, necaz, boală, deznădejde se face următoarea rânduială:

1. Se spovedeşte din copilărie până la zi cel bolnav, după ce a postit limpede 5 zile;

2 împărtăşanie, de nu este oprit de canoane;

3. Miercuri şi Vineri mâncare odată pe zi, de post, după orele 16.

4.40 de Sf: Liturghii, cu scoaterea de părticele la Proscomidie pentru cel în cauză;

Citirea Psaltirii timp de 40 de zile la Man. Sihăstria = 40 de liturghii;

La Mi ezul nopţii, de 33 de ori „Tatăl nostru”, după fiecare câte o metanie;

Dimineaţa, Acatistul Maicii Domnului, iar seara, Paraclisul Maicii Domnului;

Rugăciunea continuă: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul”;

Taina Sf. Maslu cu 3 sau 7 Preoţi.

Rânduiala aceasta o face timp de 40 de zile, atât cel în cauză, cât şi cei din casă şi toate neamurile, dând milostenie la săraci după putere. Pentru Bolnavii psihici şi alte boli greu de vindecat se face aşa:

! 5 zile de peste, Spovedanie generală, Sf. împărtăşanie;

Miercuri şi Vineri, mâncare odată pe zi, după orele 16;

Acatistul ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI timp de 40

de zile, căci spune în el: „Bucură-Te ceea ce iei în atotputernicele Tale mâini pe cei părăsiţi de doctori!”

Rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoa-e, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!”, o zice atât bolnavul, cât şi cei ce-l ajută, de nu poate bolnavul, fac pentru el rânduiala cei sănătoşi.

De 7 ori rânduiala Sfântului Maslu;

Milostenie la săraci, după putere.

Pentru cei pătimaşi: beţie, curvie, ucidere şi alte patimi, nu-i pomenim la Sf. Liturghie, dar facem Psaltirea, care-i ajută să scape din aceste păcete. Pentru cei fără de copii, vezi capitolul: „Ce poate rugăciunea?”

Pentru MORŢI, din ziua morţii trebuie puşi la Liturghie timp de 40, de zile „este vremea când sufletul merge prin Rai şi prin Iad, iar în a 40-a zi se duce la Tronul lui Hristos, la Judecata Particulară. Liturghiile îi ajută foarte mult, 40 Liturghii-l Sărindar. PARASTASELE îi ajută mult, la 3 zile, la 40 de zile, la 6 luni, la l an şi aşa mai departe şi MILOSTENIA din ceea ce a avut mortul îi ajută foarte mult, s-o facă, şi din ceea ce au cei ai casei.

Ce rugăvuni vom” face în fiecare zi? Rugăciunile dimineţii şi ale serii în primul rând. Apoi, în fiecare dimineaţă se zice unul din Acatistele Maicii Domnului, zilnic, seara vom face Paraclisul Maicii Domnului. Cele mai lungi mâini sunt cele ce ajung până la cer – RUGĂCIUNEA;

Luni: Acatistul Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil, Canon către îngerul păzitor, Canon de rugăciune către Puterile Cereşti.

Marţi: Acatistul Sf. Ioan Botezătorul şi al Sf. Antonie cel Mare.

Miercuri: Acatist către Maica Domnului unul din cele 3.

Joi: Acatistul Sf. A-P-Petru şi Pavel şi al Sf. Nicolae.

Vineri: Acatistul Sf. Cruci.

Sâmbătă: Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

Duminică: Acatistul Sfintei Treimi.

În fiecare zi se ţine această rânduiala, iar de va cădea în acea zi şi un sfanţ ce are Acatistul său, se face pe lângă Acatistul zilei şi Acatistul Sfanţului zilei.

De la Sf. Paşti până la înălţarea Domnului se face Acatistul Sfintei învieri zilnic, pe lângă Acatistele zilelor respective. De la înălţare la Rusalii se face zilnic Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos. În postul Adormirii se face zilnic Acatistul Adormirii Maicii Domnului şi la fel în fiecare post, al cărui sfanţ este postul, al aceluia se face zilnic Acatistul. Creştinii, de nu vor ţinea cele 4 posturi de peste an şi Miercurile şi Vinerile, nu sunt creştini. De nu ţinem acest post Apostolic, alt post este zadarnic, Miercurile şi Vinerile de peste an sunt zile de post, cine poate mănâncă numai odată pe zi. cine vrea, fără ulei, cei bolnavi mănâncă de 3 ori pe zi de post. Lunea se ţine post pentru sănătate şi pentru îngerul păzitor. Postul RĂSTIGNIRII, ţine din Joia cea mare până în ziua de Paşti, când nu se mănâncă" himic, iar în ziua de Paşti te Spovedeşti şi împărtăşeşti. Prima săptămână din Prostul Paştilor, Luni şi Marţi nu se mănâncă nimic, iar Miercuri Spovedanie şi împărtăşanie, la fel şi în săptămâna Patimilor. Sunt călugări ce nu mănâncă nimic de la Florii la Paşti. Pentru bolnavii gravi se ţine

Postul lui Hristos de 10 zile, de la înălţare la Rusalii. Orice, post se începe cu Spovedanie şi împărtăşanie şi se termină tot cu aceasta. Nu se posteşte Marţea şi Sâmbăta, fără numai în cele 4 posturi. Cine ţine alte posturi şi nu le ţine pe acestea rânduite de S f. Apostoli şi Biserică posteşte în zadar.

4. TREPTELE PĂCATULUI, RĂZBOIUL NEVĂZUT, CRUCEA CELOR 12 VIRTUŢI

Pentru a ajunge la săvârşirea păcatului, este un drum în 12 trepte, prin care ajunge omul să facă păcatul.

Treapta I: nu facem fapta bună.

Treapta îi facem fapta bună cu un scop rău.

Treapta IIL – atacul gândului simplu (Momeala) al păcatului („Ce frumoasă-i femeia cutare! Ce bună ar fi băutura, aurul acela!")

Treapta IV: Însoţirea cu gândul păcatului („Dacă ai face?" zice diavolul.

Treapta V: Lupta până la moarte, te lupţi între da şi nu.

Treapta VI: Învoirea (Da, am să-l fac, ce plăcut este ce desfătare, ce frumos").

— Treapta VII: Păcatul cu mintea îl vezi păcatul, vezi cum curveşti şi simţi plăcerea, vezi beţia, vezi aurul este în mâna ta) imaginaţiapodul dracilor.

Treapta VIII: căderea cu lucrul (Curveşti cu fapta, bei, furi, omori).

Treapta IX: obiceiul păcatului, te obişnuieşti cu el, este plăcut şi uşor de făcut, dracul ţi-l oferă la preţ de nimic.

Treapta X: deprinderea păcatului (Devine a doua natură păcatul, este treapta cea mai grea, se pare că nu vei putea trăi fără acest păcat, îl faci foarte ţles).

Treapta XI: Deznădejdea („Vezi ce. ai făcutzice diavolulacum iadul este al tău, vezi ce om de nimic eşti, mai rău ca animalele, ce rost are să mai trăieşti?").

Treapta XII: sinuciderea, te omori singuraceasta este calea sigură a iadului!

Pentru a evita căderea de la prima treaptă, trebuie să facem. bine şi să-l punem pe Iisus Hristos mereu înaintea ochilor, că de nu, apoi ne pun dracii urâţeniile lor.

Războiul cel nevăzut

A., învrăjbirea lăuntrică

— Cu sine însuşi

— Cu Dumnezeu învrăjbirea din afară

— Cu semenii

— Cu toată firea.

Războiul diavolului cu sufletul

Războiul cu inima:

Prin mânia aprinsă: uciderea, sodomia, asuprirea săracilor, păcatele acestea strigătoare la cer împotriva aproapelui, împietresc inima.

Prin poftă: iubirea de arginţi, lăcomia, lenea, desfrânarea – cele 7 căpetenii ale păcatelor împotriva noastră înşine.

Prin iuţime: zavistia (invidia) – învârtoşază inima. *t*
Războiul cu mintea:
O întunecă: mândria, deznădejdea, sinucidereapăcate împotriva Duhului Sfânt.
O aprinde: erezia (starea împotriva adevărului).
O surpă: nebunia.
Războiul merge aşa: Cu mintea: momealaasuprealaunirea; Cu inima: este lupta; Cu voinţa este învoiala; Cu trupul: împlinirea cu lucrul, deprinderea, patima (viciul). Cu sufletul: Deznădejdea, erezia, nebunia, sinuciderea. Acesta este războiul diavolului, iar biruinţa este a lui Hristos şi a noastră. s
Omul, el însuşi, de întinde mâinile formează o cruce, capul cu trupul până la picioare este bara verticală, iar mâinile, bara orizontală.
SMERENIA ÎNFRÂNAREA
DRAGOSTEA RUGĂCIUNEA
MILOSTENIA
ASCULTAREA
FECIORIA
OSTENEALA
DREPTATEA. DREAPTA-SOCOTEALĂ
POCĂINŢA
NEOSÂNDA
OMUL
5. CELE TREI SIMBOLURI DE CREDINŢĂ: APOSTOLIC, NICEEAN, ATANASIAN
Despre locul unde a fost compus Simbolul Apostolilor
Chiar azi se mai vede lângă Ierusalim, un fel de grotă, unde se zice că Apostolii s-au adunat înainte de a se despărţi pentru a merge să predic-Evanghelia pe întreg pământul şi în acest loc au alcătuit ei Simbolul care le poartă numele. Această grotă în formă de groapă, poate avea 20 de paşi de lungă, acoperişul este susţinut de 12 arcade în cinstea celor 12 Apostoli. Chateaubriand face, cu privire la acest Simbol al nostru de credinţă, o referire minunată: „Pe când lumea întreagă se închina sub soare la mii de divinităţi ruşinoase, 12 pescari ascunşi în şanurile pământului, întocmeau mărturisirea de credinţă pentru neamul omenesc, şi recunoşteau unitatea lui Dumnezeu, Creatorul acestor aştri ai luminii, despre care nu se îndrăznea încă proclamarea existenţei Sale. Dacă Vreun roman de la curtea lui August,

trecând alături de acest loc subteran, i-ar fi zărit pe cei 12 Apostoli, care alcătuiau această lucrare sublimă, ce dispreţ ar fi arătat pentru această trupă superstiţioasă! Cu cât dispreţ ar fi vorbit el despre aceşti primi creştini! Şi cu toate acestea ei se îndreptau să răstoarne templele acestui roman, să distrugă religia părinţilor lui, să-i schimbe legile, politica, morala, raţiunea până şi gândurile oamenilor!...”

Simbolul Apostolilor

După cei mai mulţi autori, cei 12 Apostoli au compus fiecare câte un articol al Credeului lor:

— Sf. Petru: „Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, creatorul cerului şi al pământului”.

— Sf. Ioan: „Şi în Iisus Hristos Unicul Său Fiu, Domnul nostru”.

— Sf. Iacob cel Mare: „Care S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi S-a născut din Fecioara Maria”.

— Sf. Andrei: „A suferit sub Ponţiu Pilat, a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat”.

— Sf. Filip: „S-a coborât în iad”.

— Sf. Toma: „A înviat a treia zi din morţi”.

— Sf. Bartolomeu (Natanail): „S-a suit la ceruri, şade de-a dreapta Tatălui atotputernicul”.

— Sf. Matei: „De unde va veni să judece viii şi morţii”.

— Sf. Iacob cel Mic: „Cred în Duhul Sfânt”.

— Sf. Sirnon: „Cred în Biserica Universală, în comuniunea sfinţilor”.

— Sf. Tadeu: „Cred în iertarea păcatelor”.

— Sf. Matia: „Cred în învierea trpului, în viaţa veşnică”.

În acest fel a formulat fiecare Apostol o parte din Crez, iată cum arată Crezul Apostolilor scris cursiv:

„Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernicul, creatorul cerului şi al pământului.

Şi în Iisus Hristos, Unicul Său Fiu, Domnul nostru.

Care S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi S-a născut din Feoioara Maria.

A suferit sub Ponţiu Pilat, a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat.

S-a coborât în iad.

A înviat a treia zi din morţi.

S-a suit la ceruri, şade de-a dreapta Tatălui atotputernicul.

De unde va veni să judece viii şi morţii.

Cred în Duhul Sfânt.

Cred în Biserica Universală, în comuniunea sfinţilor.

Cred în iertarea păcatelor.

Cred în învierea trupului, în viaţa veşnică. Amin”. La anul 50 a avut loc la Ierusalim Sinodul Apostolic, care a dat 85 de canoane, legi.

Simbolul de credinţă de la Niceea-Constantinopol (325)

La acest Sinod s-au compus primele 5 articole de la Niceea, la anul 325, iar cele 7 ultime, la Constantinopol, la anul 381, iată Simbolul acesta:

„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotţiitorul, făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor.

Şi într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut. Cel ce este de o Fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care, pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire. S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi S-a făcut om.

Şi s-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat şi a pătimit şi S-a îngropat.

Şi a înviat a treia zi după Scripturi.

Şi S-a suit la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui.

Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin proroci.

Intru una Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică.

Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor.

Aştept învierea morţilor.

Şi viaţa veacului ce va să fie, Amin”.

Simbolul de credinţă atanasian (295 – 373)

„Cine vrea să fie mântuit, trebuie înainte de toate lucrurile, să aibă credinţa universală (ortodoxă). Şi dacă cineva n-o păstrează în toată curăţia, este sigur că acela va pieri pentru totdeauna. Ori, credinţa constă în închinare la un singur Dumnezeu în Treime şi Treimea în Uniune, fără a confunda Persoanele, nici a separa substanţa

lor. Căci alta este-Persoana Tatălui, alta este Persoana Fiului, alta este Persoana Sfanţului Duh. Însă divinitatea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh este una: slava lor este egală, măreţia lor este coeternă. Ceea ce este Tatăl, aceea este şi Fiul, aceea este şi Duhul Sfânt Tatăl este necreat. Fiul este necreat, Duhul Sfânt este necreat. Tatăl este mare, Fiul este mare, Duhul Sfânt este mare (Imens). Tatăl este etern, veşnic, Fiul este etern, veşnic, Duhul Sfânt este etern, veşnic. Şi totuşi ei nu sunt trei eterni, ci un singur etern şi veşnic, precum ei nu sunt trei necreaţi, nici trei mari, ci un singur necreat şi un singur mare. La fel> Tatăl este atotputernic, Fiul este atotputernic, Duhul Sfânt este atotputernic. Şi totuşi ei nu sunt trei atotputernici ci un singur atotputernic. Astfel, Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, Duhul Sfânt este Dumnezeu. Şi totuşi ei nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu astfel Tatăl este Domn, Fiul este Domn, Duhul Sfânt este Domn, şi totuşi ei nu sunt trei Domni, ci un singur Domn. Căci aşa cum ne obligă religia creştină să recunoaştem că fiecare persoană particulară este Dumnezeu şi Domn, la fel credinţa universală (ortodoxă) nu ne permite să spunem că aceştia sunt trei Dumnezei şi trei Domni. Tatăl n-a fost făcut de nimeni, nici creat, nici născut. Fiul este din Tatăl singur, nefăcut, necreat, însă născut. Sfanţul Duh este din Tatăl, nefăcut, necreat, n «ei născut, însă purcegând (din Tatăl numai), deci există un singur Tată, un singur Fiu şi nu trei Fiii; un singur Duh Sfânt şi nu Duhuri Sfinte, şi în această Treime niciunul nu este înainte, niciunul nu este după, niciunul nu este mai mare, niciunul nu este mai mic, însă toate trei Persoanele sunt coeteme şi egale între ele, în aşa fel încât la orice privire, cum s-a mai spus trebuie să ne închinăm Unităţii în Treime şi Treimii în Unim. Cine vrea să fie mântuit aşa trebuie să privească cu privire la Treime, însă mai este nevoie ca el să creadă cu fidelitate în întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Deci adevărata credinţă este a crede şi a mărturisi că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu şi Om, El este Dumnezeu, născut din substanţa Tatălui mai înainte de veacuri (de lume) şi El este Om, născut din substanţa mamei Sale în timp. Dumnezeu perfect (desăvârşit), Om perfect (desăvârşit), având un suflet raţional şi un corp omenesc, egal cu Tatăl Său ca Dumnezeu, mai mic decât Tatăl Său ca om, care cu toate că este Dumnezeu şi om, totuşi nu este doi ci un singur Hristos. El este unul nu prin schimbarea Dumnezeirii (divinităţii) în carne, ci fiindcă Dumnezeirea şi-a făcut proprie

omenirea (a sa). ELeste unul, în sfârşit, nu printr-o mărturisire de substanţă, ci printr-o unitate de persoană. Căci precum un suflet raţional şi un trup omenesc sunt un singur om, la fel divinitatea şi umanitatea sunt un singur Hristos, care a suferit pentru mântuirea noastră, a coborât în iad, a treia zi a înviat din morţi. S-a suit la ceruri, şade de-a dreapta Tatălui Dumnezeu atotputernic, de unde va veni să judece viii şi morţii. La venirea Căruia toţi oamenii trebuie să învieze cu trupurile lor şi să dea seama de faptele lor. Şi cei ce vor fi făcut bine vor merge la viaţă veşnică, şi cei ce vor fi făcut rău în focul veşnic. Aşa este credinţa ortodoxă şi dacă cineva nu crede cu fidelitate şi tare (ferm), este sigur că acela va pieri veşnic – Sfântul Atanasie cel Mare a fost foarte ferm în credinţă, a fugit din faţa morţii de 37 de ori, întărind Biserica Ortodoxă pe vremea arienilor eretici.

Am pus aceste trei Simboluri de Credinţă, spre a putea vedea că şi înainte de Simbolul de la Niceea, tot ortodoxia a fost credinţa apostolilor. Ortodocşilor, bucuraţi-vă de triumful adevărului.

Cele zece porunci ale Domnului Nostru Iisus Hristos

În legea veche zece porunci i-a dat Dumnezeu lui Moise, dar nu sunt suficiente acestea pentru mântuire, de aceea Mântuitorul zicea: „S-a zis celor din vechime: ... Să nu ucizi;... iar Eu vă zic vouă: Oricine se va mânia pe fratele său ucigaş de frate este” deci Mântuitorul a completat aceste porunci mai bine zis le-a desăvârşit.

Porunca l-a: Eu, Iisus Hristos sunt Domnul Dumnezeul tău, să n-ai alt Dumnezeu afară de Mine!

Porunca a 2 a: Să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare şi să te închini lor, dar să-ţi faci Sfânta Cruce şi să te închini Ei, căci Eu Hristos am murit pe ea şi am iubit-o. Numai prin Cruce este mântuire.

Porunca a 3-a: Să nu iei numele Domnului nostru Iisus Hristos în deşert.

Porunca a 4-a: Adu-ţi aminte de ziua Duminicii şi o cinsteşte pe ea.

Căci Duminictt am creat lumea. Duminica am înviat din morţi. Duminica am, trimis pe Duhul Sfânt şi Duminica voi judeca lumea aceasta.

Porunca a 5-a: Cinsteşte pe Tatăl tău şi al Meu, al lui Hristos şi pe mama Mea şi a ta, pe Fecioara Maria, şi pe Biserica Mea, ca să-ţi fie bine în cer şi să trăieşti în veci, în pământul celor „blânzi”, Raiul.

Porunca a 6-a: Să nu ucizi, ci să înviezi suflete, prin credinţa în

Hristos şi nici măcar să nu te mânii.

Porunca a 7-a: Să nu fii desfrânat spune Tatăl Meu, iar Fiul Lui vă spune: Să nu pofteşti femeia, nici cu ochii, căci este desfrânare.

— Porunca a 8-a: Să nu furi vă spune Tatăl meu, iar Eu vă spun: Nici măcar să nu doriţi ceva de la cineva.

— Porunca a 9-a: Să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, spune Tatăl Meu, iar Fiul Lui vă spune: Minciuna de la diavolul este, fiii lui Hristos spun adevărul…

10. Porunca alO-a: Să nu pofteşti nimic din ceea ce este al aproapelui

— tău, zice Tatăl meu, iar Fiul lui vă spune: Poftiţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate acestea vi se vor adăuga vouă.

Biserica ortodoxă şi viaţa creştină 6. DESPRE SFÂNTA TAINĂ A SPOVEDANIEI

Domnul nostru Iisus Hristos a desăvârşit cele 10 porunci vechi.

Spovedania este una din cele 7 Taine ale Bisericii Ortodoxe, care se repetă de câte ori se simte omul împovărat de păcate şi vrea uşurare. Pentru ca Taina Spovedaniei să-şi facă efectul deplin, trebuie din partea celui ce vine la ea să îndeplinească câteva condiţii:

În primul rând, Spovedania să se facă de bunăvoie, condiţia supremă.

Spovedania să fie sinceră, se face în faţa lui Dumnezeu.

Să fie făcută cu umilinţă, smerenie.

Să nu fie prihănitoare, să nu dai vina pe drac, sau pe altcineva, ci să zici: Eu le-am făcut aceste păcate!

Să fie hotărâtoare: Nu mai fac aceste păcate, mai bine să mor. Hotărâre de îndreptare. Acestea le aduce omul, iar Dumnezeu prin preot aduce iertarea, şterge păcatele omului, ca şi cum n-ar fi fost.

Pentru ca un credincios să le poată îndeplini, are datoria să îndeplinească trei condiţii, care sunt:

Creştinul să aibă către Dumnezeu inimă de fiu;

Către aproapele inimă de mamă;

Iar către noi înşine inimă de judecător.

Către aproapele să avem inimă de mamă, aşa cum o mamă îşi iubeşte fiul ei, tot aşa trebuie să-i iubim şi noi pe cei din jurul nostru, în privinţa aceasta am să vă spun o istorioară.

În oraşul Constantinopol era o biată mamă tânără, al cărei

bărbat a mers la război şi a murit acolo, ea a rămas văduvă, cu un copilaş în braţe, femeia s-a hotărât fiind creştină bună, ca să nu se mai căsătorească, ci să-şi crească acest copil în frica lui Dumnezeu. Singura ei mângâiere îi mai era copilul, pe care l-a dus la Biserică, l-a învăţat rugăciunile şi Credeull-a păzit să nu spună minciuni, l-a învăţat să nu facă rele şi să fie cu frica lui Dumnezeu, iar copilul totdeauna era la Biserică şi se minunau oamenii de un asemenea copil.

Însă, vine vremea de a pleca în armată, care se făcea sub Imperiul bizantin vreme de 3 ani, iar în timpul armatei mama se ruga la Icoana Maicii Domnului pe care o avea în casă, ca să-l păzească pe băiat în armată. Băiatul termină armata cu bine, însă ce s-a întâmplat, copaii când sunt mici-scultă părinţii, iar când sunt mari se influenţează unii de la alţii şi se învaţă să facă răutăţi. Tocmai aşa s-a întâmplat şi cu acest băiat, când a venit din armată, mama

I-a primit bucuroasă, dar vede acum că Ioan nu se mai ruga. Mama îl cheamă la Biserică şi nu mai voia să meargă, el nu mai voia să postească şi aşa îi zicea mamei lui: „Lasă că ştiu eu să-mi port pălăria!". Seara în loc să vină acasă se ducea cu alţi tineri, iar mama tot îl îndemna, dar văzând că n-o ascultă se ruga la Icoana Maicii Domnului, pentru el. În satul vecin trăia o vrăjitoare. O femeie îi spune mamei unde se duce el, iar mama l-a rugat să nu mai meargă la acea vrăjitoare.

Într-o noapte tânărul s-a dus la vrăjitoare, care auzind că mama lui nu-l mai lasă să vină la ea, îi zice vrăjitoarea: te rog să-mi spui concret: Pe cine iubeşti mai mult, pe mine sau pe mama ta? El a stat şi s-a gândit, iar vrăjitoarea i-a zis: „Eu vreau fapte nu vorbe! * – Du-te acasă şi să-mi aduci inima mamei tale, să văd de mă iubeşti cu adevărat!"

Era în puterea nopţii, mama îi pregăteşte patul, el însă întunecat de Satana fiind, mama acum îl ruga să nu mai întârzie. Ce rău l-a întunecat Satana, el caută cuţitul, o prinde pe mamă-sa de gură, ca să nu răcnească şi o înjunghie drept în inimă. Apoi, scoate inima afară, o spală cu apă rece şi a pus-o într-un castron de marmură albă, a spălat-o pe mama şi a cusiit-o la loc, apoi a îmbrăcat-o cu haine *se* sărbătoare, a luat inima într-o basma albă. Mergând prin pădure, cu inima mamei în mână, cum se arcuiesc crengile prin pădure, o creangă din pădure s-a îndoit şi l-a lovit peste ochiul drept, el acum era tocmai să ajungă la vrăjitoare. Atunci s-a frecat la ochi dedurere, dar aude

imediat din inima mamei un glas: „Puiul mamei, te doare rău?” Când a auzit s-a trezit şi a văzut ce a făcut şi a început să plângă pentru acest lucru rău. Nu s-a mai dus cu inima mamei la vrăjitoare, ci s-a întors acasă ca să nu se facă ziuă şi a început să răcnească: „Mama mea a murit!” Venind oamenii l-au întrebat: „Măi Ioane, de ce plângi?” „A murit mama!” Plângea foarte tare pentru că a omorât-o. El a chemat pe naşa de cununie, ca s-o spele pe mama lui moartă şi s-o îmbrace de înmormântare, femeile, însă se sperie văzând că mama lui a fost omorâtă, el însă nu se mai putea opri din plâns. Au înmormântat-o şi după ce au trecut câteva zile, vine o altă durere mai mare, a început să vorbească mama lui cu el, de câte două sau trei ori pe ceas şi-i zicea: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?” El, când o auzea se topea ştiind ce mamă bună a avut. Când lua castronul să mănânce, mama lui îi zicea: „Puiul mamei” de voia să se culce, înama iar îi vorbea: „Puiul mamei, de ce m-ai omorât?”

Văzându-se el aşa şi-a amintit că mama lui se lupta să-l ducă odată la o mănăstire la un duhovnic bun ca să se spovedească/căci mama îi zicea: „Hai la mănăstire, să-ţi fac un sfanţ Maslu, să te Spovedeşti” numai ca să-l întoarcă la Dumnezeu.

El s-a gândit acum, săraca mamă, cât se lupta cu mine să mă duc la mănăstire să-mi facă Sf. Maslu şi să mă Spovedească, acum mă duc eu singur la duhovnic. Când a ajuns la mănăstire, duhovnicul i-a citit molitva, iar el i-a spus duhovnicului: „Părinte, eu am un păcat foarte mare, uite cum am omorât pe mama mea!” Duhovnicul o, ştia pe mama lui, *fiul* ei acum plângea groaznic. Căci cine a omorât un om e oprit 25 de ani de Sf. împărtăşanie, dar cel ce şi-a omorât tatăl sau mama – după Sf. Grigorie – se opreşte de la împărtăşanie timp de 30 de ani, dar dacă vrei să te faci călugăr canonul se reduce la jumătate, orice păcat ai avea. Duhovnicul îl întreabă: „Vrei să te faci călugăr şi mai ai 15 ani de canon?” El a zis: „Părinte, în veac nu’mă mai căsătoresc şi mă duc la mănăstire să-mi plâng această crimă, fiindcă am fost fermecat aşa de tare, că n-am ştiut ce fac”. I-a dat preotul 15 ani canon şi a plecat acasă şi a dat casa unei – văduve sărace şi a spus că el se duce la lucru undeva. S-a dus la Iordan la mănăstirea Sf. Gherasim, care a fost slujit în viaţa sa de un leu. A bătut la poarta mănăstirii şi l-a văzut portarul trist şi hotărât şi i-a spus stareţului. Dar când intri în mănăstire, prima dată te Spovedeşte să vadă cine eşti. Duhovnicul ce la Spovedit i-a dat o chilie lângă clopotniţa mănăstirii şi i-a zis; „De acum, frate Ioane, faci

ascultare ca toţi fraţii mănăstirii!” şi l-a pus la cele mai grele ascultări: la bucătărie, la Biserică, el însă tot timpul plângea şi cerea de la toţi iertare. Plângând le tăcea pe toate şi au văzut călugării ascultarea lui cu lacrimi şi a stat la această ascultare în mănăstire vreme de 3 ani, iar duhovnicul şi ceilalţi călugări ziceau, că acesta orice păcat ar fi făcut l-a iertat Dumnezeu pentru ascultarea şi lacrimile lui. L-a chemat duhovnicul în seara de Florii şi i-a zis aşa; „Frate Ioane, din seara aceasta şi până în ziua de Paşti să nu mănânci nimic, aşa cum sunt câţiva călugări şi la noi în Sihăstria, care nu mănâncă în prima săptămână a Postului Paştilor nimic şi în săptămâna Patimilor la fel, de la Florii până în ziua de Paşti”. Ioan a zis: „Da, părinte!” Şi-a luat blagoslovenie şi s-a dus, dar duhovnicul i-a zis: „Dar, în Sâmbăta Paştilor să vii la mine! N-a mâncat nimic, nici apă n-a gustat toată săptămâna Patimilor. Apoi vine la duhovnic, care-l întreabă: „Ai ţinut toată săptămâna nemâncarea?” „Cu mila lui Dumnezeu, aşa părinte am ţinut”. „Din seara aceasta, sfrate Ioane noi soborul mănăstirii de 300 de călugări vom merge la Sfânta înviere, însă tu să nu vii, să nu mănânci nimic până în ziua de Paşti şi du-te în chilia ta, pune o candelă cu untdelemn, pune-i fitil, dar să n-o aprinzi, încuie uşa ta, să te rogi de seara până se face învierea, însă să nu aprinzi nici lumânare, nici nimic. Să te rogi aşa: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiiil lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Maicii Tale, iartă-mă pe mine păcătosul şi mă miluieşte!”

S-a pus pe rugăciune în chilie pe întuneric şi cum nu mâncase nimic de la Florii a slăbit tare şi uda pământul cu lacrimi, iar după două ore de rugăciune, s-a uitat la candelă, cum îi spusese duhovnicul, dacă se va aprinde candela singură, te-a iertat marna ta şi-ţi dăm voie să te împărtăşeşti. Văzând el că nu s-a aprins s-a mai rugat încă două ore cu lac rimi şi se bătea cu capul de pământ plângând şi zicând: „Iisuse Hristoase şi mama mea, iertaţi-mă şi nu mă lăsaţi! şi: „Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale şi ale mamei mele, iartă-mă că am fost criminal!” şi mai erau până la înviere încă două ore, dar aşa a slăbit că nu mai putea zice rugăciunea, numai cu mintea, era deja a 8-a zi de când nu mâncase nimic şi plângea continuu şi se ruga să-l ierte. Când au tras clopotele de înviere, deodată s-a aprins candela singură şi o lumină dulce a umplut chilia şi. un glas a venit de la Sfintele Icoane: „Puiul mamei, te-am iertat!”. Câtă bucurie l-a cuprins, până dimineaţa a plâns de bucurie, că după 3 ani de plâns l-a iertat mama lui.

Duhovnicul a venit și a văzut candela și a zis: „Te-a iertat mama ta, te iertăm și noi!” cu cât făcea canon mai aspru, cu atât se auzea glasul mamei mai rar. Iar acum a auzit glasul iertării și duhovnicul l-a împărtășit cu Sfintele Taine și el a stat în mănăstire 60 de ani, până la vârsta de 97 de ani. Înainte de moartea lui cu 40 de zile i s-a arătat mama lui și i-a zis: „Dragul mamei, unde sunt eu în veselia cea fără de margini acolo vei fi și tu, căci ai făcut pocăință destulă și de aceea raâm rugat Mântuitorului și Maicii Domnului, că dacă nu te-am avut în lume jossă te am cu-mine aici unde sunt eu”. Și după 40 de zile de la această vedenie moare și s-a dus la bucuria fără de margini, prin rugăciunile Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu și ale mamei lui, care acum era martiră.

Tot așa s-a petrecut cu pustnicul Iacob din Viețile Sfinților.

Acest pustnic trăia în pustie, era om învățat, avea cunoștință pe un bogătaș, care i-a adus pustnicului Iacob pe cei doi copii ai săi, ca să-i învețe carte. Un băiat și o fetiță au învățat carte la pustnicul Iacob, dar diavolul prin acești doi copii l-a dărâmat pe pustnicul Iacob. Iacob pustnicul primind gând de la diavol, a curvit cu fetița, la care apoi îi taie capul, apoi îl omoară și pe băiat. Apoi diavolul l-a aruncat în deznădejde și Iacob pustnicul părăsește pustia. Copiii uciși i-a aruncat într-o apă și pe când pleca de la chilie, după curvie se întâlnește cu un alt pustnic bătrân, căruia i-a spus păcatele și zicea Iacob că nu se va mai putea mântui niciodată. Bătrânul pustnic l-a sfătuit pe Iacob să meargă la marginea satului să-și sape o groapă în cimitir și așa face. Iacob l-a rugat pe un sătean, ca o dată la săptămână să-i aducă puțină apă și pâine. Acolo în mormânt a petrecut timp de 15 ani, plângând ziua și noaptea ca să-l ierte Dumnezeu de cele două ucideri și o curvie.

După Pravila Bisericii, nu se putea împărtăși tip de 25 de ani. Au trecut 1 5 ani de ședere în mormânt și Dumnezeuetrimite o secetă mare peste acel ținut și mureau oamenii și animalele. Noaptea i s-a arătat în vedenie episcopului acelei cetăți Iisus Hristos și i-a zis: „Du-te la cimitir și spune-i pustnicului Iacob să se roage pentru voi, că de nu se va ruga el nu vă dau ploaie!”

Episcopul pleacă cu tot poporul și i-a spus lui Iacob de vedenie, iar el n-a vrut să se roage, zicând, că e prea mare păcătos.

Episcopul pleacă, dar i se arată iarăși Mântuitorul, poruncindu-i același lucru. Iar vine episcopul la el și nu-l lasă până nu iese din groapă și începe să se roage.

Când şi-a ridicatpustnicul Iacob mâinile ia cer, i s-au făcut ca două făclii de foc şi au început să apară nori de ploaie şi atâta a plouat încât toate s-au veselit şi au scăpat de la moarte. Pocăinţa de 15 ani cu lacrimi pentru curvie şi 2 ucideri i-a şters păcatul.

La fel, în Roma pe vremea persecuţiilor, unul dintre trădătorii creştinilor general de armată fiind, djji cauza căruia au murit zeci de creştini, la sfârşit şi el moare ca martir pentru Hristos, moare cu aceeaşi moarte cu care au murit cei trădaţi de el şi aşa şi-a mântuit sufletul lui.

Orice păcat ar face omul, oricât de mare, prin pocăinţă cu Canon, după Pravila Bisericească i se iartă omului, altfel nu se poate ierta.

Să avem către Dumnezeu inimă de fiu!

După cum un fiu nu se teme de tată, ci îl iubeşte, căci dragostea este cea mai mare, tot aşa trebuie şi noi să ne gândim: Oare ce fac eu acum îi place lui Dumnezeu? Sau mă duc în iad? Şi dacă ne judecăm noi pe noi înşine, nu mai cădem în judecata lui Dumnezeu. Omul când uită frica lui Qumnezeu şi când uită că stă în faţa lui Dumnezeu de-a pururea atunci greşeşte.

34”.

Să avem minte de judecător!

Cine are minte de judecător se judecă: Măi, cuti-am inimă dreaptă către mama, către tata, către fraţi, către străini, eu îi urăsc, eu le doresc răul şi atunci omul se retrage, se spovedeşte şi nu mai cade în judecata lui Dumnezeu.

Pentru ca omul să se poată mântui, trebuie să îndeplinească 3 condiţii. Pe acestea mi le-a spus la Athos marele pustnic Paisie, când am fost acolo în vizită, în anul 1977 am fost la Muntele Athos, unde am văzut pustnici mari, unul se spunea că n-a mâncat timp de 40 de zile, venit de la Muntele Sinai. Ne-a condus un ghid la mănăstirea Burajieru, unde era slujbă zi şi noapte, călugării erau tăcuţi 24 de cete şi fiecare avea ora ei de rugăciune. Mergând prin pădure ani ajuns la un gard, care avea o sârmă, iar ghidul mi-a zis: „Trage părinte, de sârma aceasta!” şi sârma cobora într-o prăpastie. Numai ce văd că apare un bătrân pe o stâncă, cu capul gol, cu barba albă ca zăpada, care zice: „Oişte” – poftiţi! Am ajuns la peştera lui unde avea un pat de piatră, avea o icoană, o candelă şi avea un antreu unde ne-a primit pe noi, căci eram foarte obosiţi şi însetaţi. Pe alături curgea un pârâu cum e cristalul, el ne-a dat câte o bucăţică de zahăr şi un pahar cu apă rece,

atâta avea şi ne-a prins foarte bine.

Acest pustnic avea 91 de ani şi nu vorbea mult. Pustnicul ne-a spus pe nume la toţi, cum ne cheamă: Dumneata eşti duhovnicul Ilie Cleopa – duhovnicul mănăstirii Sihăstria şi arhimandrit, dumneata eşti părintele Ieromonah de la mănăstirea Bistriţa* dumneata eşti Vartolomeu, pictor şi diacon, ne-a spus pe nume la toţi, fără să ne fi văzut vreodată. Tălmăcitorul nu ştia cum ne cheamă, iar pustnicul ştia... A zis, preotul ghid: „Puneţi-i câte o întrebare pustnicului, că nu vorbeşte mult”. Eu, Cleopa, i-am pus cel dintâi întrebare:

— „Părinte Paisie, unde se mântuie omul, aici în pustia aceasta sau în viaţa de chinovie de obşte, sau în Lavre mari, sau anahoreţi, care stau câte doi sau trei călugări în pustie?”

El a stat puţin şi apoi a spus:

— „Omul se mântuie oriunde, şi-n pădure, şi-n oraş, şi-n sat, şi-n mănăstire dacă are aceste trei fapte bune:

Credinţă dreaptă în Iisus Hristos – ortodoxă – să nu fie sectară.

Faptele cele bune.

Smerenia, omul să nu se socotească pe sine că ar avea ceva al său, ci totul este de la Dumnezeu. Cine le are pe acestea se mântuie oriunde pe faţa pământului, cine nu le are pe acestea, nu se poate mântui!”

Pe urmă i-a spus părintelui Vartolomeu diaconul:

— „Dumneata ai venit în Sfântul Munte să înveţi pictura, dumneata să-L

pictezi pe Hristos în inima ta!”

Stareţului Victorin i-a zis:

— „Conduci suflete multe, eşti stareţ, să fii aşa, să amesteci blândeţea în toată vremea cu seriozitatea, să nu fii nici prea serios, nici prea bun, calea de mijloc”.

Lui loanichie i-a spus:

— „Dumneata ai venit ca să faci însemnări ca să scrii o cane, dar să şi raci câte ceva din ceea ce scrii!”

35.

Şi după acestea n-a mai vorbit nimic cu noi.

Privitor la Spovedanie, ca să te poţi Spovedi şi împărtăşi, mai întâi ţii 5 zile de post, şi de n-ai oprelişte de la împărtăşanie vii la Spovedanie. Cei bătrâni ţin numai 3 zile. Se posteşte fără de vin şi fără ulei. Bătrânul şi bolnavul postesc numai 3 zile, iar în caz de moarte se

da Sfânta împărtăşanie orice canon ai avea.

Cine mănâncă Miercurea şi Vinerea de dulce nu se poate împărtăşi 3 ani, după Canoanele Apostolice şi ale Sfinţilor Părinţi. Pentru mântuirea sufletelor, Biserica are 2 metode: Scumpătarea şi Iconomia. În Apocalips *2* s-a văzut semn mare, te-au dat femeii două aripi ale vulturului celui mare ca să fugă de la faţa balaurului. Şi femeia era chinuindu-se să nască şi balaurul pândea când va naşte ca să mănânce copilul. Sunt cele două aripi ale Bisericii: Scumpătatea şi Iconomia.

La un preot trebuie să-i fie milă de sufletul care vine la Spovedanie şi a fost adus de înger, că a venit înaintea lui Dumnezeu, că preotul este numai un martor. Precum îi este lui Dumnezeu milă de toată lumea, aşa trebuie să-i fie preotului milă de cei ce vin la Spovedanie. Preotul cadoctor, cât timp se mărturiseşte un suflet trebuie să caute repede cu memoria în Dumnezeieştile Scripturi, în sfintele canoane şi în învăţăturile Sfinţilor Părinţi, care-i doctoria cea mai potrivită pentru rana acestui suflet, că nu se potriveşte la toţi la fel, să nu fie nici prea blând, nici prea îngăduitor, nici prea aspru, ca să nu-l descurajeze pe omul cu nădejdea slabă. Trebuie să citeşti cu atenţie canonul 102 de la Sinodul VI Ecumenic, ce i-a dat toată puterea Episcopului şi duhovnicului să împărtăşească de la caz la caz canoanele, după cum va găsi de cuviinţă.

Dacă o femeie vine la duhovnic şi-i zice: „Părinte am făcut 19 avorturi sau 7 sau 8”, duhovnicul întreabă aşa: „Femeie, hai, de când n-ai mai făcut avorturi?” Ea spune: „Părinte am făcut când am fost tânără, câţi ani or fi, poate sunt vreo 15, aceşti 15 ani se scad imediat din canon şi nu se mai socotesc. Canonul spune 20 de ani nu se împărtăşeşte pentru un avort, scăzând cei 15 ani au mai rămas doar 5. Cei cinci ani ce au rămas îi împărţi în trei, o parte îi dai la mila lui Dumnezeu, o parte îi iei tu ca duhovnic, având puterea să-i ierţi, iar o parte i-o dai-celui vinovat. Îi spui: „Femeie, ţi-au mai rămas 5 ani, ai să te opreşti de Sf împărtăşanie 2 ani de zile?” Dar o întrebi dacă nu cumva s-a mărturisit şi a mai făcut acelaşi canon, de şi-a făcut acest canon n-o mai opreşti. De s-a spovedit şi un preot a dezlegat-o fără de canon, de vezi că ea n-a primit doctoria, atunci îi dai canon din nou. Căci spun Canoanele: „Duhovnice, cum dezlegi tu ceea ce este de nedezlegat?”

Unii zic, că ei sunt mai buni decât Sfinţii Părinţi, dar de nu-i dai

omului canon după Pravila Bisericii, să ştii preotule, că păcatul trece asupra ta şi mergi în iad şi tu preotul şi cel pe care nu l-ai tămăduit.

7. CANOANELE PENTRU PĂCATE DUPĂ PRAVILA BISERICII ORTODOXE

I

Cine şi-a stricat fedoria – 40 de zile de post cu 100 metanii pe zi.

Preacurvie, pe care o fac cei căsătoriţi, oprire de la Sf împărtăşanie

36

15 ani. Vine cineva la împărtăşanie şi spune: Eu, părinte, n-am greşit acum, ci când arh fost de 40 de ani, iar acum este de 80 de ani. îl întrebi: Te-ai mărturisit, ţi-ai făcut canonul? Dcă nu, atunci are 15 ani canon pentru acest păcat. El s-a spovedit dar n-a primit canon după rana lui şi rana lui este nevindecată, îi mai dai câţiva ani de canon şi bătrânului îi dai ceea ce poate face el, fiind bătrân degeaba îi mai dai metanii şi post ce nu poate face, ce să-idai? îi dai rugăciune, Psal nul 50 zis o dată după Pravila de la Govora este egal cu 25 de metanii, îi spui: Moşule, ştii Psalmul 50: „Miluieşte-mă, Dumnezeule...?" Dumneata eşti la pat bolnav nu poţi face altceva, să zici Psalmul 50 de atâtea ori pe zi, să plângi şi să-ţi gară rău de păcatul făcut, atâta vreme zici Psalmul şi apoi vii la Spovedanie şi împărtăşanie. Fac excepţie cei bolnavi de moarte, cărora li se dă Spovedania şi împărtăşania pe loc, indiferent de canonul ce l-au avut până în ziua morţii. Preacurvarul de face 250 metanii la zi, mâncare uscată după orele 15, timp de 3 ani, aceasta făcând-o în al 4-lea an i se dă Sf. împărtăşanie – Vezi Pravila lui Nicodim Sachelarie, Mănăstirea Cernica 1940 la litera C.

— Preacurvia cu naşă-sa, 9 ani oprire şi metanii în zi 150.

— Preacurvie cu fină-sa, ce a botezat-o, 12 ani oprire şi metanii 300 la zi.

— Prav. Bis. de la Govora.

— Sodomia – 20 ani oprire de la împărtăşanie, homosexualii.

— Cu dobitoace, 20 ani oprire.

Păcatul curviei, pe care-l fac cei necăsătoriţi, 7 ani oprire de la împărtăşanie, iar în al 8-lea an se împărtăşeşte – după Sf. Vasile cel Mare.

Canonul 59.

Uciderea fără voie, oprire de la împărtăşanie 10.

Uciderea de voie, oprire 25 se ani.

Uciderea părinţilor, oprire 30 de ani.

Avortul, uciderea copiilor, pentru un avort oprire 20 de ani după Sinodul

VI Ecumenic. Canonul 91 şi Sf. Vasile cel Mare Canonul 56. De la 10 avorturi în sus nu sedă-Sf. împărtăşanie până în ziua morţii, sunt l o ucideri.

Femeia ce a pierdut copilul fără voie, l an oprire de la împărtăşanie.

Femeia ce bea ierburi ca să nu nască coconi, 7 ani oprire şi 200 metanii la zi.

W. Femeia de va începe, şi nişte farmece oarecare va bea, ca să se scurgă; ca să se lepede dintr-însa, 8 ani oprire şi metanii 67 la zi, iar de i se va întâmpla a muri să nu se îngroape de preot – după Pravila Bisericească de la Govora, pag. 115 şi Pravila Mare Bisericească, glava 374.

— Iar de i-ace şi bărbatul aşa, mai rău este, nici Biserica să nu-i primească Prescura lui, nici prinosul lui, de nu se va pocăi, după Pravila

Bisericească de la Govora, pag. 98. Canonisiri: să crească un copil sărac.

Să meargă la cimitir un număr de zile.

— Cei ce se opresc de a avea copii, 2 ani oprire de la împărtăşanie cu 80 metanii la zi.

— Pentru furt, se dă înapoi ce s-a furat, altfel n-are iertare.

— Pentru bătaie, să se roage, metanii multe, oprire de a mai bate.

— Pentru pâră, pârăşte pe altul – părere de rău.

— Pentru vrăjitorie, descântătorie şi fermecătorie, cel ce caută în palmă, chiromanţia, cel ce caută în bobi, cel ce caută în cafea, cel ce caută în cărţi, toţi aceştia se opresc 4 ani de la împărtăşanie. Cel ce a fost la vrăjitoare ca să facă să meargă cutare după el în căsătorie, sau fata cutare sau băiatul cutare, sau săjnvrăjb ea scă pe cutare, ca să n-o ia pe cutare, aceştia se opresc 7 ani de la împărtăşanie. Iar care a fost la fermecătorii care fac otrăvuri de moarte, fermecătorii, care leagă mana la vite, care leagă nunta, toate acestea st fac cu puterea drăcească, aceştia se opresc 20 de ani de la împărtăşanie.

— Vrăjitoria – cel ce spline vrăjitorii (descântă) se va canonişi ca şi ucigaşul cu 20 de ani oprire de la împărtăşanie (Vrăjitoarele).

Femeia ce va fermeca străinii şi pe ai ei – 9 ani oprire să aibă de la împărtăşanie 500 metanii pe zi.

— Cei ce merg la vrăjitoare – 6 ani oprire de la împărtăşanie.

— Cine caută încărţi 6 ani oprire.

— Cine a fost la vrăjitoare din neştiinţă, 4 ani oprire de la împărtăşanie.

— Cei ce merg la vrăjitoare din neştiinţă, 4 ani oprire de împărtăşanie.

— Celor ce mărturisesc de voie păcatul vrăjitoriei sau de farmece, le scurtăm pocăinţa la 3 ani, dacă vreau să ajune zilnic, să mănânce mâncare uscată odată în zi după orele 15, încât numai să trăiască şi 250 metanii la zi cu fruntea la pământ, timp de 3 ani fac, aceasta (vrăjitoarele).

3) Cine mănâncă sânge, mortăciune – 5 ani oprire de la împărtăşanie.

4) Cine nu posteşte Miercurile şi Vinerile de peste an, 4 ani oprire.

5) Cine crede în vise-l an de-zile oprire de la împărtăşanie.

1 20. Pentru beţie, 2 ani oprire de la împărtăşanie după Pravila Bisericii. De vrea să primească canonul şi să nu mai bea alcooluri deloc, după canon îi spui, l an de zile îţi dau voie să bei în zilele de marţi, joi, sâmbătă şi duminică, câte un pahar mic de vin şi unul de ţuică, pentru a-l învăţa să se înfrâneze, după ce vei ţinea un an de zile înfrânare as>, apoi vorbim de împărtăşanie, îi dai înfrânare, pentru că la un om ca acesta e mare păcat să-i dai Sf. împărtăşanie fără de înfrânare.

Cine fumează tutun se opreşte de la împărtăşanie 2 ani, dacă îşi dă cuvântul că nu mai fumează. La fel se canoniseşte şi luxul, împodobirea cu haine şi alte podoabe – 2 ani oprire de la împărtăşanie. Toate care se vopsesc (ochi, buze, unghii) care umblă în pantaloni, se opresc 2 ani de la împărtăşanie.

Pentru înjurături se opreşte 2 ani de la împărtăşanie.

Pentru documentare. Preoţii să studieze Revista BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ Nr. 6 – 7/1956, pag. 570, unde sunt puse Canoanele Apostolice şi ale celor 7 Sinoade Ecumenice şi locale pentru Taina Spovedaniei. Un preot nu po ale dezlega ceea ce e de nedezlegat şi care nu poate fi dezlegat decât de episcopi. Un preot nu poate dezlega, ceea ce a legat un alt preot, fiind în viaţă acela, iar de a murit

dezleagă episcopul – după Sinoadele Ecumenice. Aşa au rânduit sfinţii.

Dacă un creştin moare, având canorî de la preot după rânduiala canoanelor Bisericii şi nu apucă să se împărtăşească, se mântuie, deoarece era pe drumul cel drept al Bisericii, dar de moare fără de canon, după-Pravila Bisericii, păcatul rămâne asupra Preotului şi asupra păcătosului şi amândoi merg în iad. Nu sunt preoţii de azi mai sfinţi, decât Sfinţii Părinţi în număr de 3.635, care au făcut aceste Canoane. Aplicând Canoanele mântuim şi pe creştin şi se mântuie preotul şi el însuşi.

38.

8. CUM SE POATE REDUCE CANONUL LA SPOVEDANIE

Exemplu: Un tânăr căsătorit a căzut în păcatul preacurviei de curând. Iată ce canon i se dă şi cum se reduce acest canon. Care-i tânăr, deog-ajă se opreşte de la Sf. împărtăşanie timp de 15 ani. Dar el zice: „Părinte, îi prea mult şi n-am să mai trăiesc atâta!”. Atunci îi gata, Canonul l al Sf. Ioan Postitorul „Chinuirea trupului scurtează anii pocăinţei!” Clar, măi băiete, nu-ţi dau 15 ani dar:

Ai să-mi posteşti toate posturile de peste an şi Miercurile şi Vinerile şi Lunea – îi scazi 2 ani, de va spune „Da!”

Vrei să ţii post negru Miercurea şi Vinerea până la apusul soarelui timp de l an de zile, mai scazi 2 ani…

Vrei un an de zile să nu bei vin, niciun fel de băutură alcoolică şi să nu mănânci carne? – mai scazi 2 am.

Vrei să faci milostenie cu 100 metanii la zi timp de l an şi să zici

Psalmul; 50 de 7 ori pe zi? – îi mai scazi 2 ani.

Vrei să mai faci 50 metanii pe zi, mai scazi un an, de face 100 îi mai scazi 2 ani.

6. Vrei să nu mănânci carne, mai scazi l an.

Canonul acesta se face numai timp de l an de zile.

De ţine acest canon, adunaţi laolaltă toţi fac 11 ani scăzuţi, deci mai rămân 4 ani din Canon, aceştia se pot împărţi în 3 şi aşa că mai rămâne l an şi jumătate până când se va împărtăşi păcătosul.

Sfânta împărtăşanie nu se dă după un an de zile canon, care l-a făcut, ci după trecerea anilor de la împărtăşanie. A fost opriM5 ani-dartinând această rânduială au mai rămas 4 ani după care se va împărtăşi. Îi scazi canonul în măsura în care îşi ia obligaţia să facă acest canon: împărţi în 3 cei 4 ani, o parte îi pui la mila lui Dumnezeu, o parte îi iei tu, iar o parte îi laşi păcătosului, aşa că nu se va împănaşi l

an sau 2 ani după exemplul cu preacurvia. Numai după trecerea unui an sau 2 ani, după terminarea canonului i se dă împărtăşania. El zice: „Părinte, fac 200 metanii la zi”, de mai face îi scazi încă din ani.

Acesta este canonul şi aşa se procedează cu toate păcatele pentru oamenii tineri şi sănătoşi.

Canonul şi reducerea lui pentru bătrâni şi bolnavi

Vrei să rosteşti Psalmul 50 de 4 ori pe zi, ţine loc de 100 de metanii, îi scazi 2 ani din canon.

Vrei să posteşti Miercurea şi Vinerea, se dă după putere, 2 ani, scazi.

Zi rugăciunea aceasta cât de des poţi: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” scazi încă 2 ani.

Să spună toate rugăciunile câte le ştie, mai scazi 2-ani.

Plâns pentru păcate şi căinţă fierbinte, mai scazi 2 ani.

Acest canon îl ţin cei bătrâni tot timp de l an, în acest fel procedăm cu cei bătrâni şi bolnavi. Cine e pe moarte i se dă Sf. împărtăşanie indiferent de ce canon a avut.

’39

Canoanele sunt un medicament împotriva păcatelor şi nu pedepse, fără aceste canoane nu poate omul scăpa de diavol şi de păcat. Numai când primeşti canon greu vezi cât este de mare păcatul pe care l-ai făcut şi te fereşti de a-l mai face. Este bine ca creştinul să caute duhovnicii cei mari, măcar o dată în viaţă să te Spovedeşti la ei, din copilărie până la zi – Spovedanie generală – căci numai aşa te vei simţi uşurat şi te vei mântui. Când eşti bolnav cauţi cel mai bun doctor, când eşti păcătos caută cel mai bun preot duhovnic şi pe cel mai aspru, care poate vindeca rana ta. Dacă preotul nu ştie să-ţi dea canon, poţi să ţi-l iei singur canonul şi după ce l-ai îndeplinit să mergi la duhovnicii mari ca să te dezlege. Fierul numai dacă este pus în foc la temperaturi mari se îndoaie, când îl loveşte fierarul cu ciocanul, aşa şi sufletul, când este vârtos în păcate, numai făcând canon aspru se va putea scăpa de păcat şi va sta plecat înaintea lui Dumnezeu. Focul nu este o pedeapsă pentru fierci un mijloc de a-l îndrepta, de este strâmb, la fel şi Canonul nu este o pedeapsă, ci un mijloc de îndreptare a păcătosului.

9. CUM NU SE CADE A IERTA PĂCATELE DE PREOŢI FĂRĂ CANON

Un preot ce venise din Ostrovul (Insula) Ciprului, ne-a spus nouă, că o femeie oarecare, se îndeletnicise cu descântece şi cu vrăji.

Pe această vrăjitoare o rugase o femeie să-i facă meşteşug drăcesc, pentru ca să-l atragă pe un bărbat la pofta curviei ei. Deci, vrăjitoarea a trimis la acest bărbat pe doi draci, pentru a-l birui pe el la a lor voie. Dar, ducându-se acei draci spurcaţi, s-au întors înapoi fără a putea face vreo ispravă. Iar vrăjitoarea întrebându-i pe draci, din ce cauză s-au întors fără biruinţă, acei draci i-au răspuns: „Fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu – au zis ei – l-am aflat pe bărbatul acela făcându-şi canonul fără de ştirbire, cel dat de preot, pentru aceea nici n-am îndrăznit a ne apropia de el, că acela tocmai se mărturisise preotului amintit mai sus şi luase de la el canon, precum poruncesc Dumnezeieştile Pravile”.

Apoi i-a întrebat pe ei muierea: „Oare cu toţi care sunt sub canon se întâmplă aşa”.

„Ba nu – au zis dracii – ci numai cu aceia la care le dă poruncă acel preot, care-i învaţă pe ei din Legea lui Dumnezeu şi din Scripturi, şi din ele le dă porunci şi Canon. Şi pentru acestea noi nu îndrăznim să ne apropiem de ei, fiindcă ne temem de legile lui Dumnezeu, iar cei ce de la sine învaţă şi dau porunci, de unii ca aceştia nu ne temem, nici nu fugim vreodată”.

Deci, acestea auzind vrăjitoarea de la dracii cei necuraţi şi nădăjduind în învăţătura preotului a alergat degrabă, s-a apropiat de dânsul şi mărturisindu-şi toate păcatele sale, cerea poruncă – Canon. Însă, preotul cruţând-o pe ea, nu-i dădea Canon, nu-i punea asupră-i poruncile ce se dădeau după Pravilă, iar ea se ruga zicând: „Nu mă cruţa pe mine nicidecum, ci după legea lui Dumnezeu şi cu Dumnezeieştile Scripturi să mă judeci pe mine, pentru că de acestea au mărturisit dracii că se tem”. Deci i-a dat preotul poruncă şi Canon, 20 ani oprin Je împărtăşanie şi de atunci s-a înţelepţit femeia, cu darul lui Dumnezeu.

Acestea le-a spus acel preot, care s-a iscusit singur la unele ca acestea.

40

De atunci el încredinţându-se şi temându-se, cu mai multă grijă învăţa şi poruncea din Dumnezeieştile Scripturi, iar nu de voia sa. Acest cuvânt se potriveşte cu cel din Pateric, pentru un stareţ, care în copilărie fiind feciorul. popii idolesc, fiind în capiştea idolească, a auzit de la dracii care vorbeau cu domnul lor, cât de mare este înălţimea vieţii călugăreşti, şi el înţelegând acestea s-a apropiat de viaţa călugărească şi s-a făcut călugăr iscusit.

10. AŞA NE SPOVEDIM NOI CREŞTINII ORTODOCŞI

Mântuitorul nostru Iisuă Hristos i-a poruncit Apostolului Petru: „Ia cheile împărăţiei cerurilor şi oricâte vei lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi oricâte vei dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri” (Mt.! 6, 19), iar după slăvită Să înviere le-a zis: „. Şi zicând acestea a suflat asupra lor şi le-a zis: „Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine vor fi ţinute” (Ioan 20, 22 – 23). Rrin aceste cuvinte a întemeiat Sfânta Taină a Spovedaniei, Taina mântuirii noastre. Fără Taina aceasta a Spovedaniei, nu poate niciun om să se mântuiască, fără să ne uşurăm de păcate nu putem intra în ceruri. De aceea această Sf. Taină se dă în dar, fără de bani, tuturor creştinilor.

Creştinul ortodox nu se poate Spovedi oricum, mai întâi trebuie să se pregătească. Cel ce vine la Spovedanie trebuie să fie nemâncat, după ce a postit 5 zile înainte de Spovedanie. Fără 5 zile de Post nu se dă Taina Spovedaniei şi împărtăşaniei. Nu poate un preot să dezlege ceea ce a legat alt preot, fiind în viaţă preotul ce a legat, face mare păcat preotul ce dezleagă pe cel legat. Fără Canoane nu se şterge niciun păcat, de nu-i dai Canon celui ce vine la Spovedanie, iar va cădea în acelaşi păcat de mai înainte. Canonul este medicament şi mijloc de îndreptare.

Şi acum vom reda pe rând păcatele pe care le pot face creştinii şi cât de mari sunt aceste păcate. Preotul la Spovedanie stă în faţa Icoanei Mântuitorului în picioare, având pe masă înaintea sa Sf. Evanghelie şi Crucea, cu un sfeşnic în care arde o lumânare. Preotul este îmbrăcat cu Epitrahil şi Felon ca la toate cele 7 Taine, nu se fac e nicio Taină numai cu Epitrahiliil”. După ce a făcut Molitva pentru Spovedanie la creştinii de faţă, creştinii la Spovedanie spun numele de botez. Este bine ca fiecare creştin să vină cu păcatele; scrise pe o hârtie de acasă, pentru a face o Spovedanie completă iară a uita ceva. De este duhovnic slab cauţi unul mai bun, pentru a te vindeca de păcate, aşa admite schimbarea duhovnicului, dar pentru a spune la unul unele păcate şi la altul altele acesta este-păcat. Bolnavii gravi caută chirurgul cel mai bun şi cei cu păcate mari caută chirurg sufletesc bun şi pe cel mai priceput.

SPOVEDANIA CREŞTINILOR ORTODOCŞI

— L. Am păcătuit fără să gândesc că supăr pe Dumnezeu.

Am amânat pocăita (Spovedania) îndreptarea.

Am. gândit, zis voit (hotărât sau nu) să mă sinucid.

M-am deznădăjduit (la a doua, descurajat).
Am contrazis adevărul de credinţă (zicând, cutare nu-i păcat).
Am întristat şi alungat pe Duhul Sfânt cu păcate mari.
Sunt mândru, am hulit faptele bune ale vecinului (Mândrii râd de creştini).
Am socotit Sf. Scripturi mincinoase…
Am scris că nu există Dumnezeu.
Ani gândit şi vorbit cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii
Domnului şi a sfinţilor, le-am făcut eu, tare plouă, prea ninge.
Am crezut şi susţinut calendarul vechi.
Am zis ca timpul merge tot pe vechi.
Am botezat a doua oară, cununat. (Pe vechi sau la sectari).
N-am dat învăţătură despre păcat celor neştiutori.
Am crezut, făcut, mers la spiritism (cu cheia, cheamă morţii, masa mişcă).
Am. avut, crezut şi povestit vedeniile mele altora. Oprire l an.
M-am lepădat de ortodoxie şi am dezertat la sectari, catolici, stilişti.
Am zis că, Adventiştii fac bine serbând Sâmbăta.
Am urât învăţătura despre Dumnezeu, Rai, Iad, Maica Domnului.
20. Am omorât oameni, cu voie sau fără voie (UCIDERE), Canon 25 ani.
'21. Am defăimat infirmii şi bătrânii (îngânat, poreclit, râs) pătimaşii.
Am oprit plata lucrătorilor, nu plătim cât ne-am tocmit.
Am amărât, certat, lovit, judecat, vorbit de rău. pieptul şi episcopul.
N-am mulţumit lui Dumnezeu şi aproapelui pentru binefaceri.
Am amărât peste măsură, certat, defăimat, lovit, îmbrâncit, ponegrit
(de curvie, de cinste, înjurat, blestemat, n-am ascultat de părinţi, naşi).
Am avut gânduri spurcate la Icoane.
Am îndoială în existenţa lui Dumnezeu, Rai, Iad.
N-am iubit pe Dumnezeu, mai presus de orice.
M-am numit creştin şi am dus viaţă de păgân.
Am mers la adunări sectante, oastea D. cu instrumente.

Am intrat în Sinagoga evreiască, moschee turcească (la mare), în Biserica Catolică, am plătit slujbe la ei.

Am mers la adunări sectare, casa lor, m-am rugat cu ei, i-am primit, am luat daruri de la ei, am intrat în casă la stilişti şi necununaţi şi i-am primit în casa mea (mare păcat).

M-am căsătorit cu schismatic, stilist, catolic, evreu, ateu, turc.

Am în casă, am dat la alţii cărţi rele, sectare, pornografice.

Am dormit în mănăstiri de călugări (de maici) şi în chiliile lor, am mâncat carne în mănăstire unde nu se mănâncă.

Am zis că toate religiile-s de la Dumnezeu, tot la Dumnezeu se roagă.

Am profanat semnul Sf. Cruci (călcat cu picioarele, cusut în aşternut, am dat anaforă pe jos)

Am vorbit, ascultat glume cu cuvinte sfinte (la pastile cailor, tatăl nostru-n podul vostru, a treia zi după Scripturi).

Am defăimat numele sfinţilor (Măi Gheo, Măi Io, Văsă)

M-am ruşinat a mă ruga în societate (la masă, trec pe lângă Bis. fără să mă închin). Nu se duc flori pe Sf. Masă...

Am călcat şi nu m-am luptat de-ajuns să păzesc poruncile.

M-am înfierbântat a face păcate (mânie, desfrânare, răzbunare).

Am râs de cel credincios ortodox (e pocăit).

Am pus perdele, zorzoane, flori de mireasă, panglici la Sf: Icoane.

Am spus „Mama” în loc de „Maică”, „Maicii pomnului” (batjocură sectară).

Am fumat şi servit pe alţii cu foc, ţigări, mascat. Canon 2 ani.

Am mers la ghicitori, descântători, vrăjitori, fermecători, preot ce deschide cartea sau spune viitorul, am ghicit, descântat. Am ghicit în glumă în cafea, bobi, cărţi, palmă, descântece de deochi de 9 ori Tatăl nostru.

Am stat pe soleia Sf. Altar, partea ridicată pe lângă Iconostas.

Am folosit stupefiante (marihuana, cafea, ţuică) cine se împărtăşeşte nu are voie să folosească de loc acestea.

Am crezut în visuri. Vinerile şi Miercurile se ţin toate, unde nu scrie hărţi, spun altora visurile mele.

M-am împărtăşit de un preot, fiind legat de altul.

Am zis rugăciuni la descântec, am jurai strâmb, drept.

Am pârât pe alţii din ură şi din răutate.

Am presupus, judecat rău şi asuprit pe alţii.

M-am certat, bătut, judecat cu fraţii şi surorile mele după trup.

Am blestemat, dat diavolului pe alţii, lucruri şi vite.

Am zis diavolului, am afurisit pe alţii, am silit pe altul să jure.

M-am legat pe mine şi pe altul cu jurământ (să tăgăduim furtul).

Am tras pe diţii la judecată.

Am zis „Zău” lui Dumnezeu.

Am luat Sf. împărtăşanie cu nevrednicie şi am scuipat în acea zi.

M-am jurat (să mor, să n-am parte, să chiorăsc).

Am înjurat de lucruri sfinte (tuţi papucii tăi, tuţi norocul tău – am repetat înjurătura).

Am chemat numele sfinte la toate nimicurile.

Am sărutat Sf. Icoane, când nu trebuia (vis rău, necurăţenie).

Am scos părticele contra vrăjmaşilor.

Am cerut în rugăciune ce e vătămător (Loz în plili curvie, furt).

Mi-am dorit moartea, de necaz (mai bine muream, de ce nu mor).

Am făgăduit şi n-am împlinit (Făgăduinţa făcută lui Dumnezeu şi Bis.

dă-o iute).

Am forat în vremea zilelor sfinte (cumpărând, vânzând, lucrând, dormind, petrecând).

Am stat în frunte în Biserică şi în faţă la toţi.

Am intrat în Naosul Bisericii, de la jumătate la Altar sau în dreapta unde stau bărbaţii.

N-am venit regulat la Biserică (3 Duminici la rând şi în sărbători).

N-am dus la Bis. daruri (prescuri, vin, ulei, tămâie, lumânări).

Am mers prea târziu şi am ieşit prea repede din Biserică, ca şi Iuda.

Am dus lumânări ce nu-s de la Biserică.

Am cugetat rele, rugat de formă, căscat, dormit, vorbit, râs, uitat înapoi, stricat aerul, mers certat, gânduri şi imaginaţii spurcate, am mâncat şi băut la «rugăciune şi acasă.

N-am sfinţit Duminicile şi Sărbătorile cu Rug, Fapte bune, n-am mers la Biserică.

Am intrat în Bis. necuviincios (mâinile, picioarele, capul gol).

N-am făcut cele 7 Laude zilnic.

Am făcut metanircând nu trebuie şi când trebuia n-am făcut. Nu se fac Vineri de la orele 16 până Duminicala orele 16, numai închinăciuni se fac, zilnic 50 metanii şi 150 închinăciuni. Cine are Canon face în toate zilele.

Stând acasă nu m-am rugat în vremea Sf. Slujbe.

Am intrat în Biserică nefiind curată (la bărbat, nespălat, neprimenit)

Am oprit pe alţii de la Sf. Biserică.

Am ţinut post negru în zile oprite, Sâmbăta şi Duminica

N-am crescut copiii şi fmiijin frica lui Dumnezeu.

M-am arătat nemulţumit (a) faţă de părinţi.

Am amărât, certat, defăimat, mâncat viaţa, întărâtat la mânie, lovit, îmbrâncit, nu m-am supus soţului (bărbatul, n-a ascultat de soţie, la bine).

Am divorţat de soţ – soţie.

Am gândit să mă răzbun şi m-am răzbunat (mi-a zis… i-am zis).

Am urât pe alţii şi le în dorit moartea pe moment.

Am bătut rău pe alţii.

Am clevetit, amărât, certat, defăimat, ponegrit, judecat, osândit pe alţii.

M-am spălat imediat după ce am păcătuit, casă nu rămân gravidă, făcând avorturi nenumărate.

Am contribuit la uciderea sufletească şi trupească a copiilor mei.

Am făcut băi, injecţii, masaje, sărituri, ridicături, băut ceaiuri am luat tablete şi am avortat (dacă a avortat din aceste metode) dacă nu, spune motivul.

Am îndemnat, învăţat, ajutat, dus, am făcut avort la altele, n-am oprit alte persoane să facă avorturi, pază de a nu avea copii. Canon 20 ani.

Am pierdut fără voia mea, sarcina l, 2, 3, 4… copii.

Am avortat l, 3, 5, 10 – 30. copii, de la l e în sus numai la moarte ia împărtăşania.

Am înăbuşit copilul lângă mine, botezat sau nebotezat.

Din neglijenţa mea mi-au murit copii în apă, în joc, l, 2, 5.

Am lepădat copiii vii pe drumuri.

M-am păzit de a nu face copii, mare păcat.

N-am fiăcut molitvă după avorturi, la 40 de zile.

Mi-am ucis sufletul, făcând voia trupului.

l Q6. Am făcut rămăşaguri, pariuri (am silit soţul să-mi cumpere lucruri).

Am chinuit, omorât, animale, păsări, insecte, bătut, înţepat, înfometat.

Ambotezat. copiii avortaţi.

Am avut gânduri necurate, pofte trupeşti m-am îndulcit cu ele...

Am făcut păcat, cu ochiul, privit deşertăciune (televizor, filme porno ş.a.).

Am căutat prilej de păcat (să atrag pe cineva la curvie).

112. Am vorbit şi ascultat vorbe deşarte, (prostii, vorbe goale).

...113. Am cântat şi ascultat cântece lumeşti şi sectare.

Am jucat şi mers la nunţi, baluri, disco, filme, spre a păcătui.

Mi-am aţâţat singur poftele trupeşti, mâncând şi bând peste măsură m-am încrezut în puterea mea căzând în păcat (o fată rămasă cu un băiat singură).

Am făcut fapte necuvioase înaintea altora (sărutat la jocuri, am dprmit soţ şi soţie înaintea altora)

Am râs mult (cu glas, cu lacrimi, am jucat jocuri, titirez, cărţi, intrat la restaurant).

Am dat bani la mascaţi şilăutari.

M-am purtat obraznic faţă de bărbaţi şi femei.

Am păşit şi săltat curveşte (dacă fata merge pe stradă cu băiatul).

Am în casă poze necuvioase, la răsărit (cu capul goi, cercei, mireasă împodobită, bărbat cu cravată, în locul Icoanelor).

— Am cârtit împotriva lui Dumnezeu, că nu mă izbăveşte de curvie.

— M-am întinat în somn, treaz (a), când ne-a strâns cineva în braţe, din frică, din vise urâte, amintiri.

— N-am ieşit afară din Biserică când mi-a venit necurăţie.

— Mi-am stricat fecioria, făcând malahie.

— Am făcut malahie, singur, cu alţi fraţi, surori, veri, verişoare. Sodomie:

femei cu femei, bărbaţi cu bărbaţi, 20 ani canon.

— Am privit feţe străine cu gânduri necurate (văzând doi îmbrăţişaţi am crezut că păcătuiesc).

— Preacurvesc (scrie soţ sau soţie), a căzut după cununie sau înainte de cununie, de câte ori, în zile oprite, cu ciclu, gravidă, în vreme

de post.

Canon 15 ani.

— Am preacurvit înainte şi după cele sfinte şi le-am luat fiind necurată

(fiind în păcat sau ciclu). Femeia 7 zile este necurată, timp în care nu intră în Biserică, nu pot trăi soţ şi soţie.

— Am preacurvit peste fire de mai multe ori în 24 de ore.

— Am preacurvit cu dobitoace, păsări.

— Am avut gânduri spurcate.

— Am trăit necununat ani l, 2, 3, 4, toată viaţa, iară cununie la preot.

Am luat Sf. împărtăşanie având ciclu, şi am vomitat după Sf.

Împărtăşanie. Având ciclul 7 zile nu te poţi împărtăşi.

Am făcut vrăji şi le-am îngropat sub prag.

Am făcut nunţi şi petreceri cu muzică în post.

Nu m-am ostenit de-ajuns pentru a-i scoate din desfrâu pe cei căzuţi.

M-am căsătorit cu altă femeie, nefiind divorţat de prima.

Am mers la Molitvă înainte de 40 zile după naştere.

Am avut visuri spurcate.

Am păcătuit cu trupul meu şi am avut gânduri spurcate.

Am preacurvit în diferite chipuri (despuiaţi de tot, în diferite poziţii).

Am scris scrisori, cu scopul desftânării, să ne întâlnim. Ziare porno.

Am dat prilej de desfrânare (discutând mult, nemişcat, primind în casă bărbat, fiind singură-singur).

Am zis, că păcatul curviei nu este aşa de mare.

Am făcut gomorie. Canon 20 de ani.

Am făcut sodomie. Vezi Sodoma şi Gomora în Biblie, Cartea Facerii.

Canon 20 de ani.

Am curvit (cei necăsătoriţi) preacurvit (cei căsătoriţi) sufleteşte. Femeia lăsându-şi bărbâtiul şi meregând cu altul preacurveşte şi trupeşte şi sufleteşte.

Prin păcat părăsim pe Dumnezeu, ne lipim de diavol. Curvia Canon 7 ani.

150. M-am aprins de curvie, asupra preotului (preoteasă)

călugăr, călugăriţă... 151. Am preacurvit cu preot, preoteasă, călugăr, călugăriţă, am gândit.

AnI preacurvit cu mai mulţi bărbaţi, evreu, cu catolic, cu turc, cu sectar, rudă apropiată, naş, fin, cumnat, nepot, 2 fraţi, 2 surori, fiii, fiică.

M-am rugat la diavol, să-mi aducă înainte femeia să păcătuiesc.

M-am căsătorit cu rudenie de sânge, de cuscrie.

Am avut gânduri spurcate asupra mamei, tatii, surorii, fratelui.

Am dormit cutată, fraţii, nepoţii fiind mărişoară.

Am dat spurcăciuni la soţ şi alţii.

Am preacurvit cu morţi, cu gândul.

Am dormit acasă în timpul Sf. Liturghii.

Am dormit şi băut apă peste măsură.

Făcând malahie am curvit cu diavolul (mari fac singuri).

N-am păzit înfrânarea în familie.

— Am furat, nedreptăţit, asuprit, înşelat pe alţii.

164. Am ascuns furtul altuia (lasă un timp lucrul furat la tine).

1 – 65. Am cumpărat, folosit lucruri furate (nu ne mântuim niciodată).

Am fost nemulţumit cu starea mea (mai bine era aşa sau aşa).

Am tăinuit şi ţinut lucruri străine (luat împrumut sau găsit dă-l omului).

Am furat de la Sf. Biserică şi Mănăstiri.

Am jefuit, călcat morminte, n-am îngrijit de morţi şi morminte.

Am făcut deranj la înmormântări râs la privegheri (priveghi), găină la groapă, punţi...

Am moştenit lucruri de la război, cu forţa, pe nedrept.

N-am plătit contribuţia la Sf. Biserică.

N-am întors paguba făcută aproapelui.

Am vândut mortăciuni, animale moarte.

N-am ţinut învoiala făcută.

Am luat dobândă la trani...

Am vorbit minciuni, am băgat vrajbă, am asuprit pe alţii.

Am vorbit cu 2 înţelesuri.

Am vorbit altfel de cum gândesc.

Am umblat cu făţărnicie şi vicleşug.

Am poftit lucrul bun al aproapelui.

Am căzut în mândrie, slavă deşartă, trufie, laudă de sine.

Sunt încăpăţânat, certăreţ, ambiţios, iubitor de sine, am

obiceiuri rele nu le-am părăsit (clevetire, lenevire, blestem, mânie, nu tac.).

M-am purtat ca lumea imorală (trebuie fustă la jumătatea piciorului, permanent).

M-am spălat şi parfumat cu săpun mirositor să plac altora.

Am lepădat podoaba bărbătească (cine nu poartă măcar mustaţă).

Bărbat, vine de la barba. Adam în Rai avea barbă.

Mi-am retezat părul şi port pantaloni (femeile).

Am purtat zorzoane, umblu cu capul descoperit (femeile).

M-am sulemenit, fardat, ruj, pudra, creme. Canon 2 ani.

Am ascultat discuţiile altora, tren, maşină, ferestre, uşi.

M-am rugat cu glas tare, fiind singură (singur)...

Am intrat în Sf. Altar, şi maicile numai în Mân. lor pot să intre.

Am zavistuit, pizmuit, ameninţat şi scuipat pe alţii.

Am fost iubitor a lua şi zăbavnic a da milostenie.

Am plâns peste măsură pierzând ceva avere (moştenire).

Am moştenit şi n-am îngrijit de cei ce mi-au dat-o.

Am fost zgârcit (a) şi n-am dat milostenie pentru sufletul meu.

Am strâns comori şi le-am îngropat.

Mi-a părut bine, când a murit cineva.

Am blestemat cu foc, din inimă.

Am zis altora, ducă-se-n ruşine, în mamă-sa, în brânză, în papuci.

Mi-a părut bine de răul altora.

N-am iertat pe cei ce-mi greşesc şi n-am cerut iertare.

A călcat posturile. Am mâncat peste măsură, pe ascuns, pe furiş, spurcat, printre prânzuri, de dimineaţă, sugrumat, de sânge, am mers mâncat la Spovedanie.

Am vorbit şi râs la masă.

Am cârtit împotriva mâncărurilor (am postit, plătit slujbe împotriva vrăjmaşilor).

Am stat şi m-am sculat de la masă fără rugăciune (Anatema).

Nu mi-am căutat sănătatea după datorie.

Sunt necumpătat în cheltuieli (bani risipiţi, tromboane, lux, gumă, ţigări).

Am luat Sf. Anaforă după mâncare şi apă după miezul nopţii.

M-am mâniat, ţin tninţe răul, pomenesc răul.

Am cârtit în necazuri (Of, m-am săturat!).

Nu tac (Tăcerea e de aur, a vorbi despre Dumnezeu e de argint, restul e osândă).

Am mustrat cu asprime (am cicălit peste măsură, deşi recunoaşte greşeala) ...

Am râvnă nesocotită (post peste măsură, milostenie fără socoteală, suferind cei din casă, te ocupi de alţii mai mult decât de tine)

Num-am rugat în orice vreme şi loc.

217; M-am culcat seara fără rugăciune, m-am sculat şi am plecat fără rugăciune. Mi-am pierdut dragostea faţă de aproapele.

N-aţii aprins candela, lumânări, tămâie la rugăciune.

Am pierdut lucruri sfinte (Icoane –, candele, cruci).

N-am rămas statornic în bine.

Am stat într-un genunchi ca şi catolicii şi evreii la rugăciune, avem

doi genunchi, să stăm pe amândoi.

Am zis „Iisus” în loc de „Domnul nostru Iisus Hristos”.

Nu m-am rugat la plecare şi sosire din călătorie, începutul şi sfârşitul lucrului.

N-am sfinţit casa şi vasele ce s-au spurcat.

N-am stropit cu Agheasmă la fiecare întâi a lunii.

M-am lenevit să-mi Spovedesc păcatele (de a trecut l an, sau fără Canon).

Mram Spovedit incomplet.

Am mers la mai mulţi duhovnici se merge la cel mai bun (scopul cu care mergi).

N-am îndeplinit canonul dat şi n-am făcut de-ajuns pentru păcate.

Mi-am măgulit lenea, zicând: De aş fi mănăstire m-aş tot ruga.

M-am făcut părtaş la păcate străine, îndemnând, ajutând, neoprind, lăudând păcatele altora. >.

N-am ajutat pe aproapele sufleteşte şi trupeşte. Sufleteşte, n-am adus suflete la mântuire; trupeşte, n-am îmbrăcat pe goi, flămânzi.

233. Nu am virtuţile teologice: Credinţa, Nădejdea, Dragostea şi înţelepciunea, dreptatea, tăria, cumpătarea...

234. Mi-am folosit în păcate libertatea vieţii mele (oricât am fost de ocupaţi în viaţă, timp pentru păcate avem, iar pentru Dumnezeu nu).

235. Mă apasă păcatele subţiri, îngâmfarea de sine, cruţarea de sine, mila de sine, părerea de sine, înfumurarea, iubirea de sine ş.a.

236. La Spovedanie se merge nemâncat, după ce ai postit 5 zile şi ai trăit în înfrânare.

După Spovedanie aşa să zici păcătosule: „Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcut, şi toate câte sunt scrise în catastifele dracilor le-am făcut, de care îmi pare rău şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului mă hotărăsc să nu le mai fac şi pentru care vă rog să-mi daţi canon după Pravila Bisericii. Amin”. Mănăstirea Sihăstria 1988.

Hârtia pe care ai avut păcate scrise o dai focului, însă, când ai venit la Spovedanie, e bine să mai ai o hârtie şi un creion, ca să-ţi notezi canonul ce l-ai primit. De ai primit canon după Pravila Bisericii şi-l vei face te vei mântui, iar de râu, păcatele rămân fără iertare.

Orice creştin e bine să facă o dată în viaţă Spovedanie generală, la o mănăstire, iar apoi se poate Spovedi oricând la preotul lui. Păcatele nu pot intra în cer, fără Spovedanie nu intră în cer nimeni. Atenţie însă, că diavolul are un şiretlic: când faci păcate îţi dă curaj, iar când să le Spovedeşti îţi aduce ruşinea. Să nu ne ruşinăm fraţilor la Spovedanie, ca să fim iertaţi, ci mai bine să ne ruşinăm de a mai face păcatele. Numai Episcopii şi Preoţii pot dezlega păcatele oamenilor, ei sunt urmaşii Apostolilor, nici diaconii n-o pot face aceasta. Episcopii şi Preoţii se dezleagă unii pe alţii, căci şi ei sunt păcătoşi. Ce uşor este să te mântui, vii la preot, spui păcatele, preotul spune: „Eu nevrednicul preot şi duhovnic te iert şi te dezleg cu puterea ce-mi este dată, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfanţului Duh. Amin”. Şi Hristos în chip nevăzut îţi dezleagă lanţurile păcatelor tale, şi ceea ce zic-e preotul pe pământ, face Hristos în ceruri. Aceasta este Taina Tainelor, nici îngerii, nici Arhanghelii, nici chiar Maica Domnului nu poate da dezlegarea păcatelor omului, fără numai preotul Domnului nostru Iisus Hristos, care este în lume un „Alter Cristus” un alt Hristos. Şi răspunderea preotului este cu atât mai mare cu cât mai mare este darul dat lui de Hristos.

11. AŞA NE SPOVEDIM NOI PREOŢII CĂLUGĂRI ŞI PREOŢII MIRENI

Preotul fiind om şi el poate păcătui şi aşa că şi el are nevoie de Spovedanie. Preoţii se spovedesc unii la alţii.

Am uitat să blagoslovesc amestecările Sfintelor la Proscomidie.

(Vezi
Povăţuiri Liturgice de Neamţ, 1860 pag. 157).

Am pus prea multă sau prea puţină căldură în Sfintele Taine, greşind prin aceasta greu; Vezi tot acolo Sf. Nichifor 13.

3. Am împărtăşit pe credincioşi sau monahi cu miride în loc de NI KA
şi aşa am pus pe zidire în locul Ziditorului. Sim. Ţes. IV, 94.

4. N-am cercetat la Mărturisire păcatele celor ce se mărturisesc, cu cele
7 fericiri, vezi învăţături către Duhovnici cap. 5.

5. M-am lenevit a da sfat bun la mărturisire celor ce mi-au cerut, Pravila
lui Nicodim Sachelarie; Prov. 13, 14.

5. Am dezlegat pe cei ce Dumnezeu prin Sf. Canoane nu-i dezleagă şi am legat pe cei ce Dumnezeu nu-i leagă prin Sf. Canoane. Pravila lui N. Sachelarie 136.

Am vorbit de rău şi am judecat cu mintea pe episcop şi pe cei mai mari. P.M.B. gl. 373, Apost, 55, Sofia, 3.

Am dezlegat pe cei legaţi de alţi duhovnici când aceştia încă erau în viaţă. Carte folositoare de suflet, pag. 130".

Am descoperit secretul Spovedaniei către alţi duhovnici, P.M.B. gl.
139, reg. B.O.R. Art. 31, 25 – 26.

Am dat bani sau alte daruri episcopului că m-a hirotonit Pidalion
Apost. 29, IV, Ec. 2 IV Ec. 22, 23; VII Ec. 4; Sf. Vasile, 90.

Am recomandat la hirotonie pe cei nevrednici şi opriţi de Sf. Canoane.
Carte folositoare de suflet, pag. 49, Sf. Vasale 90.

Am primit în Sf. Altar şi alte daruri în afară de prescuri şi vin. Apost.
3, 4; VI Ec. 28, 32, 27, 94; Cart. 44.

Când am tăiat SfAgneţ au sărit fărâme pe jos şi n-am făcut 200 de metanii. P.B.G. 127.

Am făcut Panahida cu dezlegări la Praznice împărăteşti şi în cele 5
zile din săptămâna I a Postului Mare, Tipic Mare, 493.

Am îngăduit a sluji Sf. Liturghie fără a citi sau a asculta cele 7

Laude.

P.M.B., gl. 72.

Am pus preţ şi am cerut bani pentru slujbe. Cartea IV Regi 5, 27.

Am cădit cu cădelniţa fără foc. Scara. f. 37, Sholie 23.

Am cădit Biserica cu răşină în loc de tămânie şi smirnă.

Am slujit cu Prescuri prea vechi, mucede, înăcrite, şi nu de grâu curat. Pov. Lit., Neamţ, pag. 167.

Am slujit cu vin cumpărat din târg, neştiind de-i curat.

Am slujit cu vin oţetit, nefiind de struguri. Fac. 4, 4 – 5, Pov. Lit. pag.

167, P.G.B., pag. 102. (47).

Am zisecteniile prea des sau prea rar, prea târziu sau prea încet din lenevie, din nesimţire, păgubind ascultătorii VI Ec. 75; Laod 15, Prov. 26.

16; Ec. 3.

Am Spovedit rară folos. Vezi Molitvelnic.

Am pomenit la Liturghie necununaţi, sinucişi, P.G.B. 101.

Am scos părticele greşit, din ale viilor pentru morţi. Sluj. Prosc.

Mi-au căzut părticele de pe Disc pe Felon, pe jos, P.M.B. 164

Am scăpat pe jos Sf. Procovete., Sf. Vase, idem.

M-am lenevit a citi la bolnavi, a face agheasmă. la ziua la lunii VI Ec., Prov. 26/14 – 15.

N-am pus cereri la Liturghie în vreme de secetă, război, bolnavi sau călători, la Prosc. Sardica, 11, Pateric 175, VI Ec. 80, P. Mrb. 104.

N-am pomenit. cu evlavie pomelnicele ctitorilor şi ale creştinilor la

Prescomidie şi Liturghie, I Cor. 13, 8; Sim, Ţes. 9, 27.

Am pomenit pe vii la morţi, intenţionat, să moară sau să li se întâmple rău. Sim. Ţes. 9, 72. Nicodim Sachelarie, Ierosilia, pag. 161.

Nu m-am înfrânat la masa de seară, când trebuia a doua zi să fac Sf. Liturghie, Cart. 48, 56; VI Ec. 29 şi 89.

33. Am avut gânduri de hulă asupra împărtăşaniei Sim. Ţes. VII, 264.

9. N-am spălat dinţii şi gura înainte de miezul nopţii, când trebuia să fac

Sf. Liturghie, Pov. Lit. Neamţ, 1860, pg. 165.

10. N-am tăcut Sf. Lit, la vremea cuvenită. Ţes. Lit. vol. III, pag: 89.

11. Am slujit cu Sf. Vase oxidate, vechi, uzate sau în pahar de sticlă în loc de Sf. Potir. Pov… Lit. pag. 166.

12. Am zis rugăciunea pe de rost la Sf. Liturghie, greşind. Pov. Lit. Neamţ.

18 f60, p. 169.

13. Am slujit Sf. Liturghie fără 3 lumânări aprinse pe Sf. Masă, Pov. 166.

14. Am slujit ca preot, făcând şi pe paraclisierul, servindu-mă singur, greşeală mare. Pov. lit. pag. 166.

15. M-am mâniat şi m-am iuţit în timpul Sfintei Liturghii, Idem.

16. N-am zis clar cuvintele la sfinţirea Sf. Taine, Idem, 169.

17. Am slujit Sf. Liturghie şi nu m-am împărtăşit, dând prilej de presupus şi sminteală, Ap; 8, 9, P.M.Ş. 123.

43. N-am aşezat bine mustăţile la împărtăşanie. Pov. Lit. pag. 171.

44 – Am primit Sf. Trup în palma stângă, nu în dreapta, Nic. Sachelarie.

N-am spălat buretele când s-a înnegrit şi era plin de praf.

M-am lenevit a face Sf. Liturghie în Duminici şi sărbători, Pov. Lit.

127.

M-am lenevit a face de rând săptămânal la Altar, Prov. 26, 16; VI Ec. 3, Pateric 175.

N-am citit mulţumirile după împărtăşanie, cu dragoste şi recunoştinţă, ci am pus pe altul să-mi citească. Pov. Lit. 175.

N-am păzit înfrânarea la masă, după Sf. împărtăşanie. Pov. Lit. 175.

N-am învăţat diaconii şi paraclisierii să slujească cu frică de Dumnezeu.

Pov. Lit. 173.

Am dat voie paraclis ierului să cureţe Sf. Prestol şi să atingă lucrurile sfinte de pe Sf. Masă, Pov. Lit. 173:

N-am uscat Sf. nâaine şi nu le-am sfărâmat atunci, ci numai când aveam nevoie pentru împărtăşanie. Pov. Lit. Prov. 26, 14 – 15.

Am citit Sf. Evanghelie, cu greşeli, păgubind ascultătorii, Iac. 4, 17.

Osea, 4, 5.

Am Spovedit nefiind duhovnic pe cei ce erau de moarte. Sim.

Ţes.

13.

M-am făcut preot înainte de 30 de ani, VI Ec. 14.

M-am făcut duhovnic mai înainte de 40 de ani, P.M.B., gl. 319.

Ca preot sau duhovnic am silit pe Cineva din cei ce s-au smintit de mine, să vină la mine pentru slujbe şi Spovedanie, greşind spre ce este scris:

„Tot ce nu este din credinţă, păcat este” (Rom. 23). Sim. Ţes. IX. 49.

Ca preot de mir sau iero monah am făcut Biserică fără aprobarea episcopului şi am slujit în ea. Apost., 23, Vi Ec. 18, VI Ec. 31, 34.

Am făcut Agheasmă, Sf. Maslu, Spovedanie în parohia altui preot fără voia lui sau a episcopului locului. Apost. 14, 1. Ec. 15, VI, Ec. 5, Ani. 16.

Am botezat sau cununat a doua oară pe cei botezaţi în numele Sfintei

Treimi şi în 3 afundări. Apost, 46, 47, 68, II Ec, 7, VI Ec. 95.

Am mâncat şi băut prin cârciumi, fără nevoie smintind. Ap. 42, 43, 54.

Am luat de la Biserică lumânări, ceară sau altceva, Sf. Vasile 61, Ap.

72 – 73 v

Înfrânându-mă de la carne, am socotit-o spurcată. Gangra, 21, Sf. V. 86.

65. Ieromonah fiind am slujit la Sf. Altar fără mantie. Nichifor, Mart. 26.

Ca preot şi duhovnic n-am ştiut pe de rost cele 10 porunci, 7 Laude.

7 Taine ale Bisericii, 12 articole ale Crezului, 9 por. Bis., 3 virt. teol, 7

păcate de moarte, păcate strigătoare la cer, împotriva Duhului Sfânt. Carte folositoare de suflet, cap. V, pag. 26.

N-am cunoscut cum greşeşte omul împotriva celor 10 Porunci. Idem.

N-am ştiu cele 7 cauze ale păcatului. Ce? Pentru ce pentru mijloc, vreme, pentru loc, suma păcatelor, Carte folositoare de suflet 5, 26.

N-am cifhoscut Can. pe de rost, nici vindecarea bolnavului, Idem.

Am slujit Sf. Liturghie oprit fiind de episcop, Ap, 12, 13, ’33; VI Ec.

21, 1, 1 Regi 15, 26; Sf. Nic. 8: 1 Ec. 5…

M-am mâniat, am blestemat şi afurisit pe cineva, fără voia episcopului.

P.M.B., gl. 35, Prov. 26, 2; Ps. 108, 27. Num. 23, 8.

72! La judecata publică am jurat fiind martor sau vinovat. Mt 5, 33 – 354; Fac 22, 16; Ps. 131; Mt. 26, 63.

Am vorbit de rău. pe Patriarh; Mitropolit, Episcop. Ap. 55, Sofia, 3.

Am luat daruri şi bani la Sf. împărtăşanie, Fapt, Ap. 8, 20; Rehi 12.

12 – 17; VI, Ec. 23.

Am luat femeie fără să fie fecioară şi aflând nu m-am oprit de la Sf.

Liturghie, Lev. 21, 13 – 14., Neocez. 8, 1 Cor. 6; 16, P.B.G., pag. 114 (107).

Am fost oprit de Sf. Canoane de a sluji şi totuşi am slujit, primit preoţia, VI Ec. 14; – Tini. 3, 2 – 4; Apost. 23.

După hirotonie am spus la duhovnic unele păcate, care mă împiedicau de la hirotonie, ce trebuiau spuse înainte., Sf. Vasile 82.

Cunoscând puterea Sf. Canoane, care mă opresc de la slujire, tot slujesc Sf. Liturghie, I EC. 101 Sf. Nichifor 35.

Ca preot sau diacon am băut şi m-am îmbătat, am jurat de lucruri sfinte şi. nu m-am oprit de la Sf. Lit. Ap. 27, 42, 55, 56, Sofia 3.

Am jurat strâmb la judecata publică, prin care am pierdut preoţia şi apoi am slujit Sf. Liturghie. Sf. Vasile cel Mare 64, PBG, pag. 114 (101).

M-am sfătuit cu alt preot sau călugăr să nu ascult de episcop, când episcopul era în hotarele ortodoxiei, Ap. 39, Cart 6, 7, 1 Ec. 16; II Ec. 15.

Am sărutat un mort în ziua când trebuia să fac Sf. Liturghie.

Am slujit Sf. Liturghie fiind certat cu cineva, I. Ioan 2, 11; Prov. 11.

5; 23, 17.

Am slujit Sf. Liturghie fără Antimis sau cu unul rupt. Sim. Ţes. V. 108.

Ca preot am fost vânător de fiare, păsări şi nu m-am oprit. de la Sf.

Liturghie. VII Ec. 51 (Preot vânător = 3 ani nu se împărtăşeşte).

Ca preot am ştiut descântec sau farmec, sau am alergat la cei ce ştiu pierzând preoţia. Sf. V. 65. PMB, p. 115, Sf. V. 72, Grig. Nissa 3, Laod. 36.

— N-am pomenit ca preot şi diacon numele episcopului din ură, mândrie.

L Ioan 4, 16 ţ II Ec. 13, 14, 15 văim. Ţes. IX, 14.

— N-am alergat la Botez sau împărtăşanie grabnică, murind nebotezaţi şi împărtăşiţi aceia: oameni, copii, P.M.B., gl. 157, BOR, 40, Sf. I. Post. 24.

— Am slujit cu cel caterisit, oprit, Pidalion Neamţ, Foaia 268, Ap. 29.

II Ec. 3.

90. Ca preot de mir, ştiind că preoteasa mea a căzut în păcat cu altul am trăit cu ea mai departe şi am slujit Sf. Liturghie ca preacurvar, PMB, 84.

Am binecuvântat nunta fărădelege, din rudenii spirituale şi trupeşte fiind părtaş la păcatul altora, PMB 211, PGB 208.

Am făcut baie în ziua în care trebuia să fac Sf. Liturghie, sau după

VI Ec. 77; Laod, 36: PMB. gl. 66.

Ca preot de mir nu m-am păzit în curăţie cu soţia 3 zile înainte şi după Sf. Liturghie tot 3 zile. S im. Ţes. IX, 14 – 15, 1. Cor, 7, 5, Dion. 3.

Ca preot sau diacon am fost la nunţi cu lăutari sau jocuri, am jucat, am privit la ele, pierzând prin aceasta preoţia. Ap. 42 m, 43, PMB, pg. 100.

128.

Am primit servicii lumeşti, afară de cele bisericeşti şi aşa n-am purtat de grijăde slujbele Bisericii şi de creştini. PBG, gl. 135, 121. Sunt. At. *5*.

369, 40.

Ca preot călugăr am fost naş la nuntă sau botez, sau am cununat şi binecuvântat nunta, lucru oprit pentru ieromonahi. PBG. 135, 121.

Am primit în Biserică daruri de la eretici sau schismatici. Fac. 4.5.

Os 2.

Am botezat copii, după. ce am stat la masă.

Am scos părticele pomenind copiii pierduţi la Sf. Liturghie, Fac 4.

5, R 15, 15.

— Am primit Liturghie şi daruri de la cei necununaţi, i-am pomenit la

Sf. Liturghie, Fac 4, 5; I Regi 15, 15 – 23.

— Am primit Liturghie de la cei ce trăiesc în păcate grele la arătare.

Idem.

— Am vărsat la Sf. Liturghie, Sfintele Taine pe Antimis. PMB 64. Ţes.

81, 83.

— Am vărsat din beţie, din neînfrânare, mâncare vătămat. PMB. gl. 28.

— Am vărsat după ce m-am împărtăşit cu Sf. Taine. PB 72.

— Am slujit Sf. Liturghie, nepregătit sufleteşte.

— Am slujit Sf. Liturghie, căzând în ispită de beţie. le. 21, 34; Efes.

5, 18.

— Am slujit cu mândrie şi slavă deşartă, am predicat cu scopul de a fi lăudat de oameni, nu pentru aducerea sufletelor la mântuire, Prov. 15, 13.

— Făcând Sf. Liturghie, din lene şi nebăgare de seamă am făcut greşeli şi n-am citit cu evlavie rugăciunile dintre edonisuri, la vremea lor…

— N-am strâns bine Sf. Taine de pe Sf. Antimis; IV Ec. 3. Prov. 26.

14 – 15.

— EJ-am potrivit cu frică Sf. Taine, am pus vin mult m-am îmbătat.

PBG 127.

— N-am curăţat bine Sf. Vase, Potirul la potrivire, IV. Ec. 3

N-am dat cu atenţie anafora, căzând pe jos. PB, gl. 164.

Am ales veşminte frumoase şi bune să plac oamenilor, să mă mândresc.

PBG, 128, Sirah 10, 15.

Nu m-am înfrânat de la mâncare, băutură, somn, fiind de rând la

altar. Pov. Lit. Neamţ, 1860.

Nu mi-am înfrânat ochii şi limba. Idem.

M-am lenevit să fac Sf. Maslu, Agheasmă creşti. Sim. Ţes, cap. IX.

N-am mărturisit cu destulă răbdare pe creştini. Idem.

N-am ştiut dogmele şi Canoanele, din lene, din Hronograf Chedrin, an 1837.

Unora le-am dat canon greu, iar la unii potrivit. Idem.

Am slujit Sf. Liturghie cu veşminte rupte, vechi, smintind oamenii.

Am purtat Sf. Taine cu mine, călătorind fără atenţie şi frică de Dumnezeu, le-am dat să le poarte cei nesfinţiţi de episcop. A. Şaguna, Drept Canon pag. 885.

Am dat Sf. împărtăşanie celor nevrednici, din neiscusinţă, nebăgare de seamă.

M-am lenevit de a alunga din inimă gândurile necurate.

M-am certat şi sub formă de râvnă, ţin mânie.

Îmi pare rău şi mă scârbesc de binele altuia.

Mă mândresc în haine, în păr şi în faţă.

Mă mândresc, în portul meu, pipăindu-mi trupul şi faţa.

Îmi place să poruncesc şi urăsc pe cei ce poruncesc.

Îmi place să fiu băgat în seamă, iar dragoste nu am.

Mă scârbesc asupra celor ce cântă şi nu merg în strană.

Sunt leneş şi n-am grijă de bunăstarea cărţilor.

Am vrut să fiu preot şi am intervenit cu bani prin oameni.

M-am făcut preot înciuda altora.

Am fostnevrednic, primind darul preoţiei.

Am ascuns o parte din păcatele mele la preoţie.

M-am făcut preot din interes.

Am slujit fiind păcătos, fără mustrarea conştiinţei.

Am făcut păcate oprite, înainte de hirotonie.

Am greşit şi după hirotonie.

Nu mă mărturisesc în fiecare săptămână.

M-am mărturisit fără umilinţă.

M-am grăbit la mărturisire şi n-am cercetat bine păcatele.

— 3. Am tre’. cut peste Canoane şi am împărtăşit cu nevrednicie.

N-am fost gata să dau sfat bun celor ce se mărturisesc.

Am scos părticele şi le-am dat poporului acasă…

M-am lenevit apune cereri de nevoie la Proscomidie.

Mi-au rămas nepomenite pomelnicele viilor şi ale morţilor ctitori.

Am făcut slujbă la parohie, nefiind chemat de preot.

Am uitat să iau mantia la slujba Bis. afară de Liturghie.

M-am lenevit a învăţa şi a şti toate tainele şi poruncile Bis.

Am fost la judecată ca martor şi am jurat.

Am primit darul preoţiei ca o funcţie „nu ca o misiune dumnezeiască.

Am descoperit după preoţie păcatele.

Am descoperit în glumă păcatele unor oameni.

Am slujit ameţit de vin, mâncat şi băut după 12 noaptea.

Am vânat, tăiat păsări, făcând vărsare de sânge.

Am bătut pe cineva, îmbrâncindu-l afară din Biserică.

Am fost la vrăjitori/joc cărţi, merg la teatru.

Am jucat la bal şi alte ocazii tăcând sminteală.

Mă schimonosesc tunzând părul şi mustăţile.

Murindu-mi preoteasa greşesc cu concubina, se ia preoţia.

Fac sminteală cu privirea, cu vorbirea.

Am uitat din grabă sau rea voinţă săpomenesc pe episcop.

Din nepurtarea de grijă mi-a murit vreun copil nebotezat.

Am slujit cu preoţi caterisiţi şi de altă religie.

M-am grăbit la anaforă, cazând pe jos sfărâmituri.

167, Am greşit împreunându-mă când nu trebuia să slujesc în post în sărbătoare.

4. Am slujit fiind beat cu toate că aveam cine să slujească.

5. Am slujit cu haine nespălate.

6. Am dormit în Sf. Altar şi n-am păzit Pravila.

7. Am mâncat ceva şi am ieşit din Biserică înainte de încheiere.

172. Fac politică, mă ocup cu posturi lumeşti.

Am lăsat slujba Bisericii şi mi-am făcut interese personale.

Am dezlegat posturile, ba – chiar şi eu am mâncat de dulce.

Am mâncat carne în post, fumez înaintea oamenilor smintindu-i.

Am glumit în faţa oamenilor, smintindu-i.

Îmi răsfăţ ochii, privind la femei cu patimă.

Am smintit pe cineva şi s-a depărtat de Biserică.

Din cauza mea am sectanţi în Parohie.

Nu m-am îngrijit de fiii duhovniceşti, pierzându-i sufleteşte. M-am prins în mreaja lor rătăcită. <!

Sunt formalist trupeşte, nepăsător de mântuire.
Mămaimuţăresc, purtându-mă la modă.
Am umblat prin sat şi prin oraş fără reverendă.
Mi-e ruşine a purta haina şi vrednicia preoţească.
Mi-am pus în minte pentru interes să ies din preoţie.
Din cauza fricii, mă luptă gânduri de îndepărtare de preoţie.
M-am grăbit la Liturghie şi nu i-am predicat poporului.
Am smintit poporul cu lungimea predicii.
Am pus preţ fix pentru servicii în parohie. t
M-am certat cu oamenii, amestecându-mă în afacerile lor.
Am fost la mese cu, lăutari, patefoane, cântece lumeşti, beţie.
M-am compromis, intrând în vorbă cu proştii şi cu copiii.
Mă ţin de înţelepciunea lumii şi sunt slab şi rece în credinţă.
M-a îndemnat diavolul şi am slujit fără pregătire Sf. Taine.
Mi-e ruşine să împărtăşesc preoteasa şi copiii.
Am greşit trupeşte, cu preoteasa peste fire.
Am greşit cu păcate, afară de fire.
Am greşit trupeşte, Miercuri, Vineri, Sâmbătă, Duminică, în posturi.
Am greşit în ziua în care m-am împărtăşit.
200. Am lăsat în părăsire Biserica din nepurtare de grijă. 201, Am lăsat Biserica nereparată, fără icoane, fără veşminte.
— Am lăsat vitele să calce mormintele, n-am îngrijit Biserica, cimitirul.
— Am furat din banii strânşi pentru reparaţia Bisericii.
— Pangarul îl administrez pentru mine.
— Am luat din cutia milei, am răpit din banii Bisericii.
— Am oprit leafa slujitorilor, le-am plătit prea puţin.
— Am înşelat vânzând mai scump şi cumpărând mai ieftin.
— Am luat dobânda, la banii împrumutaţi.
— M-am lăcomit şi n-am făcut parte cântăreţilor din jertfa.
— M-am certat cu cântăreţii, i-am nedreptăţit, îndepărtat de la biserică.
— Am ţinut mânie, m-am sfădit, n-am iertat pe cei ce-mi greşesc.
— M-am păzit să nu fac copii.
— Ca preot n-am dat sfat şi canon ca să opresc avorturile.
— Preoteasa mea a făcut avort, pierzându-mi preoţia.

215. Putând ajuta, n-am miluit pe săraci.
Am fost dator să opresc păcatul, furatul, înjuratul – n-am făcut.
Am fost dator să îndemn la ţinerea Posturilor şi n-am îndemnat.
Am fost dator să mă rog pentru popor şi nu m-am rugat.
Am fost dator să-i pomenesc pe cei morţi şi nu i-am pomenit.
Am fost dator să îngrop pe gratis pe săraci şi nu i-am îngropat.
Am fost dator să-i îngrijesc pe bolnavi şi nu i-am îngrijit.
Am fost dator să mă fac pildă de fapte bune şi nu m-am făcut.

Deci, din mâinile tale se vor cere acele suflete păstorite de tine (ori le mântui eşti, ori le pierzi).

Iar preotul, către duhovnicul preot zice: „Acestea toate şi mai mari decât acestea am făcută de care-mi pare rău şi mă căiesc!” iar preotul dezleagă pe acest preot Spovedit şi-i dă canon pentru păcate.

„O păstori, păstori, cei ce vă păstoriţi pe voi, iar pe oi nu, căci cu lâna vă îmbrăcaţi, laptele îl mâncaţi, iar oile le lăsaţi să le mănânce lupii” (lez,).

„Petre (Preotule), mă iubeşti tu, oare? Paşte oile Mele” (lOan 2.1, 17). Mănăstirea Sihăstria, 1988.

12. CINE ESTE PREOTUL?

„Şi nimeni nu-şi ia cinstea aceasta singur, ci dacă este chemat o e Dumnezeu, după cum şi Aaron” (Evrei 5, 4). Deci preotul este un om al lui Dumnezeu şi chemat de Dumnezeu la cinstea aceasta a preoţiei. Nimeni nu este mai mare decât preotul pe pământ. Şi după moartea sa, preotul tot preot rămâne, când se va scula la Judecata cea Mare, tot preot va rămâne, harul preoţiei nu se şterge niciodată!

„În fiecare parohie este un om, care este al tuturor, pentru că e părintele sufletesc al tuturor, care este chemat ca martor, ca sfătuitor ori ca reprezentant în toate aptele cele mai solemne ale vieţii, care ia pe om de la sânul mamei sale şi nu-l lasă decât la mormânt, care binecuvântează ori sfinţeşte leagănul, nunta, patul morţii, şi sicriul, un om pe care copilaşii se obişnuiesc a-l iubi, a-l venera şi a se teme fiecare de el pe care necunoscuţii îl numesc părinte, la picioarele căruia creştinii merg a depune mărturiile lor cele mai intime, un om când prin starea sa este mângâietorul tuturor nenorocirilor sufletului şi ale trupului; care, nefiind de nicio treaptă socială ţine deopotrivă de toate clasele: de clasele de jos prin viaţa sa săracă şi adeseori prin umilinţa naşterii, de clasele înalte prin educaţie, ştiinţă şi înălţarea simţămintelor ce inspiră şi recomandă o religie filantropică; un om – în

sfârşit – care ştie toate şi al cărui cuvânt cade de sus asupra inteligenţelor şi asupra inimilor cu autoritatea unei misiuni Dumnezeieşti. Acest om e preotul” (A. de Lamartine, scriitor francez).

Preotul, în Scaunul Spovedaniei reprezintă trei lucruri:

PĂRINTE;

DOCTOR;

JUDECĂTOR.

De Spovedanie depinde mântuirea oamenilor, cât de bun duhovnic eşti, aşa ai să câştigi sufletele sau ai să le pierzi. Fără Taina Spovedaniei, nu se mântuie nici Episcopul, nici preotul, nici diaconul şi niciun creştin. Cei nespovediţi, în Iad se duc. Cel ce a păcătuit a rănit dreptatea lui Dumnezeu.

Primul pas al Spovedaniei este venirea la duhovnic.

Al doilea pas al Spovedaniei este Spovedania prin viu grai.

Al treilea pas este facerea Canonului şi hotărârea de îndreptare. Vine la Spovedanie o femeie cu 10 avorturi, ştii că 20 ani n-o poţi împărtăşi. O întrebi: Ai să faci canonul de 20 de ani? Dar n-am să pot, părinte, că-s bolnavă. O mai întrebi încă o dată, femeie vrei să faci canonul dat de Biserică? Nu vreau să fac! Arunci îţi iei epitrahilul din grumaz, îl pui pe masă şi-i spui: Uite femeie, ce: La mine la Spovedanie n-ai fost, nu te leg nici nu te dezleg; du-te unde vrei! De vrea să facă Canonul treci la al 4-lea stadiu al Spovedaniei, la DEZLEGARE.

Canonul 8 a Sinodului I Ecumenic, spune: „De va dsezlega preotul pe cineva, înainte de a spun, e că face Canonul, unul ca acesta a căzut în osândă”. Căci prima dată să spună că face Canonul.

Dacă ai dezlegat un suflet, înainte de a spune că face Canonul, tot păcatul celui vinovat l-ai luat asupra ta ca duhovnic!

De dezlegi pe cineva fără canon, nu-l foloseşti nici pe el nici pe tine. În măsura în care a rănit pe Dumnezeu, în aceiaşi măsură se dă şi canonul. Spovedania trebuie să fie de VOIE, nu poţi sili pe nimeni să vină la Spovedanie, să fie SINCERĂ, nu se face numai în faţa preotului, ci se face în faţa lui Dumnezeu. Să fie UMILITĂ, cu durere de inimă. Să nu fie Spovedanie PRIHĂNITOARE. Mă duc la popa să-i spun, dar fac mai departe păcatele. Degeaba te duci că inima nu-i hotărâtă de îndreptare. Când vei zice: „Mai bine să mor, decât să fac păcatul”, atunci Spovedania are valoare mântuitoare.

De cade vreun preot în curvie – spun Sf. Canoane – nu mai poate sluji ca preot în veac, ci este trecut în rândul mirenilor (creştinilor) şi

are voie să se împărtăşească după ce face canon ca un „mirean, dar Liturghie în veac nu mai poate face. I se ia preoţia, şi i se dă 15 ani oprire de la împărtăşanie, iar după ce face canonul acesta apoi se împărtăşeşte, dar a sluji ca preot nu mai poate în veac.

De am făcut canon şi sunt în călătorie ce fac?

Să-ţi pară rău. Suntem doi, unul bolnav şi unul sănătos şi voim să facem metanii; eu bolnav fiind nu pot şi-mi pare rău, eu prin smerenie ajung la

56 *

nivelul celui sănătos. Zice Sf. Isaac Sirul: „Ajunge întristarea minţii şi smerenia în loc de toată fapta bună trupească şi sufletească. a am făcut metanii nu m-am mântuit, că am privegheat nu m-am mântuit, că am ţinut fecioria nu m-am mântuit, că am făcut milostenie nu m-am mântuit, că am postit nu m-am mântuit, dar smeritu-m-am şi m-am mântuit”. Smerenia este toată mântuirea.

Vine la mine un preot şi-ihi spune: „Părinte Cleopa, sunt preot şi am făcut două Biserici în viaţă şi am doi feciori preoţi, dar mi-a murit preoteasa de 20 de ani, am căzut în curvie cu o văduvă tânără şi am venit să mă Spovedesc, cătnor având cancer în metastază şi n-am. cui spune păcatele acestea. Am făcut doi copii\cu acea văduvă...”

Îi zic! Părinte, astea-s păcate opritoare de preoţie, de5 Liturghie. Ai trăit atâţia ani în preacurvie, eu nu pot să te dezleg, du-te la un episcop. I-am dat scrisoare către P.S. Iosif Gafton de la Argeş. Spune-i că te-am trimis eu. Episcopul era bolnav de 9 zile şi nu primea pe nimeni. I-am scris episcopului: „P.S. iată un caz pe care nu-l pot dezlega şi nu vreau să mint, cade aş zice că-l dezleg rămâne nedezlegat şi rămâne asupra mea şi merge în iad şi preotul acesta şi eu cu el!

„P.S. Gafton l-a trimis la P.S. Vasile Târgovişteanul vicar patriarhal. Când a văzut P.S. Vasile plicul de la mine, îl întreabă pe preot; „Aşa este cum scrie părintele Cleopa? Părinte, trebuia să te opreşti de la slujbă atunci când ai căzut prima dată în curvie. Ai slujit 30 de ani fără vrednicie, dar fiindcă eşti la sfârşit să nu te mai atingi de cele preoţeşti, nici masă să nu binecuvântezi, nici epitrahil să nu mai pui în grumaz în veac.

A zis preotul: „N-am să pun!”

Şi a venit mulţumit. A mai trăit 4 luni şi a murit.

Mă trezesc altă dată, cu un protopop, cu barba albă şi cu un fecior al lui doctor, om voinic şi cu doliu pe haină, îmi zice: Părinte

Cleopa, am venit să mă Spovedesc. Sunt preot în cutare localitate, am avut un băiat inginer arhitect în Bucureşti şi mi l-a tăiat trenul. Când a venit preoteasa acasă şi a văzut sicriul m-a întrebat: Ce este în sicriul acesta? II Nelu! Preoteasa când a auzit, a căzut jos şi a murit. Părinte, unde a fost inima mea? I-am făcut sicriu şi ei şi i-am îngropat deodată. A murit la Joldeşti jud. Botoşani, un preot bătrân ce a slujit 60 de ani la parohie – am fost 40 de preoţi la înmormântare şi am spus la masă, cum a murit preoteasa. Preotul Herţug, care se spovedea la mine m-a chemat deoparte şi mi-a zis! Ştii de ce ai păţit aşa? Ai slujit cu nevrednicie! Este un avertisment, de acum nici dumneata nu trăieşti mult. Dar asta este ca să te pocăieşti înainte de moarte. Du-te acum la părintele Cleopa la Sihăstria, la duhovnicul meu şi te Spovedeşte, Spovedeşte-te din copilărie e semn că vei muri. Le-am citit molitva şi lui şi feciorului lui. Îmi spune ce a păţit cu inginerul şi cu preoteasa. Preoteasa mea frumoasă fiind, îşi făcea de lucru cu alţii în ciuda ei şi eu m-am dat cu altele.

Dumneata ca preot, numai după ce a căzut preoteasa, trebuia să nu mai slujeşti deloc!

Am slujit aşa l o ani, după ce am căzut cu alte femei.

Eu i-am spus: Eu nu te pot dezlega, du-te la un episcop, că ai slujit Liturghie după cădere, eu n-am putere. Du-te la Vlădica Partenie Ciopron, la Roman.

Episcopul m-a văzut că sunt colegul lui de Facultate de la Cernăuţi şi i-am spus că m-a trimis Cleopa la Dumneata, că nu mă poate dezlega fiindcă am căzut în curvie şi am slujit după aceea.

Măi, părintele Cleopa este un om dohovniceasc este duhovnicul meu de 10 ani, ce a spus Cleopa este sfânt, că nu judecă decât după Canoane. Du-te înapoi la Cleopa şi ce va zice el aceea rămâne.

I-am zis preotului, după ce a venit de la Episcop: Să nu mai faci din cele ale preoţiei, dacă mi-a dat arhiereul blagoslovenie să-ţi aplic Canoanele.

Mi-a spus preotul că nu mai face. A mai trăi 5 luni de zile şi apoi moare. Preotul mi-a zis: Bine că am avut pe cineva să mă îndrepte. După moarte, vine băiatul lui ce era preot şi i-a făcut Parastas şi mi-a spus cât de bucuros a fost tatăl lui după ce şi-a luat canonul de la mine.

Preotul căzut în curvie, de se opreşte de la Liturghie poate să se mântuiască.

Nu este căsătoria a doua la preoţi, este preacurvie şi pierzare

veşnică.

Tainele sluj işe de preoţi nevrednici lucrează mântuirea poporului, dar preoţii ce le slujesc merg în iad.

Preoţii trebuie să aibă mare grijăei sunt supuşi la foarte multe ispite. Preotul cu dragoste de Altar, postitor, râvnitor pentru mântuirea altora, acesta este al lui Hristos. Acela nu-i preot, care se distrează, bea, fumează, se ocupă de afaceri, cu negoţ, caută în cărţi; preoţii aceştia sunt căzuţi sub anatema Bisericii. Mare este preoţia, dar ca şi preotul nimeni nu va răspunde, el răspunde de tot sufletul dat în grija lui, şi aceasta mai ales pe episcopi îi priveşte în veşnicie. Preoţii poartă barbă, reverendă, sunt demni şi curaţi.

13. CHIPURILE ÎMPĂRTĂŞIRII ÎN BISERICA ECUMENICĂ ORTODOXĂ UNIVERSALĂ

În câte chipuri se poate împărtăşi omul cu Dumnezeu?

1. împărtăşirea cu TRUPUL şi SÂNGELE DOMNULUI nostru Iisus

Hristos, care se face după post de 5 zile şi după Taina Sfintei Spovedanii, după Pravila curată şi numai cei ce sunt vrednici şi nu sunt opriţi de Sfintele

Canoane. Preotul ia din Sf. Potir cu linguriţa şi-i dă creştinului Trupul şi

Sângele Domnului, zicându-i: Se împărtăşeşte robul lui Dumnezeu (N) cu

Trupul şi-Sângele Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos spre iertarea păcatelor tale şi spre viaţa de veci. Amin! Creştinul îl ia pe

Hristos şi-l consumă, devenind astfel una cu Hristos. În clipa aceasta creştinul este mai mare ca un înger. După aceasta, creştinul ia anaforă şi va rosti preotul rugăciunea de mulţumire: „Trupul Tău cel Sfânt...”. Creştinul când să împărtăşeşte, nu va săruta icoanele, nici mâna nimănui, nici faţa, nu va scuipa jos toată ziua. Hristos fiind în el va petrece în rugăciune şi în evlavie ziua întreagă. Cu Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, care este în chip real sub fora Pâinii şi Vinului, te poţi împărtăşi numai o dată în zi, pentru că numai odată a murit şi a înviat Mântuitorul într-o zi nu de mai multe ori. Aceasta este cea mai mare împărtăşanie, de ar muri cineva imediat după împărtăşanie, fiind vrednic de aceasta, merge direct în Rai, la Mântuitorul.

2. împărtăşania pe calea RUGĂCIUNII DUHOVNICEŞTI

MINTALE. Cu aceasta te poţi împărtăşi de mii de ori într-o zi, dacă ai lucrarea minţii. De câte ori vei suspina şi vei zice: „Doamne Iisuse Hristoase.

Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! cu lacrimi, de atâtea ori te împărtăşeşti prin rugăciune cu Iisus Hristos.

Împărtăşania pe calea PORUNCILOR LUI HRISTOS. Domnul nostru Iisus Hristos a spus: „Cel ce Mă iubeşte pe Mine şi are poruncile Mele şi le păzeşte pe ele, Eu şi Tatăl vom veni la el şi vom face locaş la El”. Domnul nostru Iisus Hristos se află ascuns în poruncile Lui – zice Sfanţul Marcu Ascetul.

Deci, lucrând noi poruncile lui Hristos, ţinând post, dând milostenie, făcând rugăciune, priveghere sau înfrânare sau dragoste, îl primim pe Hristos pe calea lucrării poruncilor Lui. „Mie Mi-aţi dat…”, spune Mântuitorul!

Împărtăşania prin URECHI. Noi mergem în Biserică şi îl putem primi pe Hristos şi când ne rugăm, dar la fel îl primim şi prin urechi. Zice

Sf. Apostol Pavel: „Credinţa vine prin auz şi auzul prin cuvântul lui Dumnezeu1, în Bisericăsunt mulţi creştini şi unii sunt opriţi de Sfânta împărtăşanie, dar şi aceştia se împărtăşesc nu prin gura, ci prin urechi, îl iau cuvântul lui Dumnezeu prin auzire. Aici le-am spus o istorioară, cu Sfântul Pavel cel Prost, care a ajuns ucenicul Sf. Antonie cel Mare.

Pavel cel Prost era din Egipt şi trăia pe vremea Sf. Antonie cel Mare.

Pavel s-a dus în pădure cu căruţa după lemne şi când a venit cu căruţa acasă a găsit-o pe femeia lui cu altul. El nu s-a supărat, ci a zis: păcat îţi trebuie fă mai departe. El s-a luat şi s-a dus şi s-a făcut călugăr la Sf. Antonie cel Mare. A bătut la poarta Sf. Antonieavea 40 de ani, Pavel având doar o haină pe el, şi i-a spus lui Antonie că vrea să se facă călugăr. Atunci cei ce voiau să se facă călugări erau puşi la încercări grele, mâncare odată în zi osteneală mare. Sf. Antonie avea pe atunci 20.000 de ucenici.

Sf. Antonie zice: Pavele, n-o să ai răbdare, că noi mâncăm foarte puţin şi apa este puţină şi trebuie să te lupţi cu dracii. Du-te Pavele, înapoi la casata!

Pavel i-a zis: „Nu, părinte; ci vreau să mă fac călugăr!”

L-a lăsat Sf. Antonie la poarta lui 8 zile flămând, şi când a

deschis poarta Antonie, l-a găsit pe Pavel rugându-se, şi Pavel zicea: „Vreau seamă fac călugăr!

Hai frate încoace – a zis Antonie – spune-ne cum te cheamă? v Pavel mă cheamă. Sf. Antonie îl cheamă la masă. Ei mâncau 100 gr pâine pe zi, câteva zarzavaturi, apă şi atât. i-a pus lui Pavel mai multă pâine şi fructe, ca la alţii, dar Pavel n-a mâncat, ci s-a uitat la Antonie cât a mâncat el. Iar Pavel l-a întrebat pe Antonie de ce nu mănâncă, iar Antonie i-a răspuns: „Eu sunt călugăr!”, dar tu de ce nu mănânci? – l-a întrebat Antonie. Pavel a răspuns: „Şi eu vreau să mă fac călugăr ca şi tine!” Dar, Sf. Antonie, tot nu credea că va avea răbdare. L-a luat apoi Sfântul Antonie şi i-a dat o traistă cu pesmeţi, o daltă, un ciocan, o lopată şi un hârleţ şi i-a zis: „Hai cu mine!” L-a dus pe Pavel lângă un pârâu şi i-a zis: „Sapă în stânca asta şi sâmbătă să mai vii la noi să-ţi dăm de mâncare şi uite colo este apă!”

Atunci, Antonie l-a lăsat şi a plecat. Pavel n-a mers la Antonie timp de 3 luni, iar Sf. Antonie credea că Pavel a lăsat uneltele şi a fugit acasă. După 3 luni îşi aminteşte Sf. Antonie de Pavel cel Prost şi se duce şi-l caută şi îl găseşte că a săpat în stâncă 4 camere cu dalta, patur chilii, iar traista cu pesmeţi era încă plină.

I-a zis Sf. Antonie: „Pavele, de ce n-ai venit să-ţi dăm de mâncare?”

„Mai este, părinte – i-a răspuns el”. A lucrat 3 luni de zile cu dalta în piatră cu o traistă cu pesmeţi, cu jumătatea traistei consumată. Pe Sf. Antonie l-a trimis Dumnezeu la Pavel, ca să-i arate că acela-i călugăr adevărat.

L-a întrebat Antonie: „Vrei să te împărtăşeşti cu Sfintele Taine?” Pavel. i-a zis: „De vrei Sfinţia ta!” iar Antonie l-a dus şi l-a împărtăşit.

În acel timp i-au adus la Antonie o femeie ce avea un duh rău în ea şi n-au putut-o vindeca toţi Părinţii pustiului, nici chiar Sfanţul Macarie ce era la o mănăstire de 5.000 de călugări. Sfântul Antonie a postit o săptămână pentru femeia îndrăcită şi striga aşa: „Ieşi drace din zidirea lui Dumnezeu!” iar dracul răspundea: „Nu ies!”. A postit apoi Antonie 40 de zile şi zicea: „Ieşi drace!” iar dracul răspundea: „Nu ies!” Şi zicea dracul: „Pe mine nu mă poate scoate nimeni, decât numai Pavel cel Prost!”

Se duce de-l aduce pe Pavel şi-i zice Antonie: „Vezi Pavele, că femeia are un drac mare în ea – şi-i zice Antonie – eu m-am rugat şi. nu vrea să iasă din ea. Roagă-te şi tu, Pavele!”

Iar Pavel a zis: „Dar cum să zic părinte?” Antonie i-a zis: „Ridică mâinile la cer şi zi aşa: Ieşi drace din zidirea lui Dumnezeu! Dar să nu dai mâinile jos şi nici să nu mănânci şi să nu bei până va ieşi dracul din femeia aceasta!”1

Pavel şi-a ridicat mâinile la cer şi a strigat: „Ieşi drace, din zidirea lui Dumnezeu, pentru rugăciunile părintelui meu Antonie! Şi a stat cu mâinile ridicate la cer vreme de 30 de zile şi 30 de nopţi, nici n-a dormit, nici n-a mâncat, nimic nu mişca precum un stâlp. Şi striga la fel ca înainte. Atunci a început să iasă pe gura femeii un balaur, şi era de 70 de stânjeni de lung în văzduh şi a pocnit şi s-a făcut pară de foc şi femeia a rămas jos la pământ şi toţi ziceau că murise. La trei zile s-a mişcat femeia, iar Sf. Antonie a împărtăşito şi atunci i-a zis lui Pavel: „Acum dă-te jos!”

Din ziua aceasta r a zis' Antonie – „nimic n-o să mai fac tară sfatul acestui om!” Când l-a chemat Constantin cel Mare pe Sf. Antonie, a întrebat Antonie de Pavel să meargă sau ce să facă? Pavel i-a zis: „De te vei duce, te vei chema Antonie, iar de nu te vei duce” cel Mare „te vei chema” şi nu s-a dus Sfanţul Antonie.

Odată, l-a trimis Sf. Antonie pe Pavel cu nişte coşuri ca să le vândă în Alexandria, iar Antonie era deja bătrân. Iar fiind Duminica, călugării nil călătoreau. Pavel a stat atunci la uşa Bisericii şi era înainte văzător eu duhul şi lumea tocmai venea la Biserică. Pavel îi vedea şi vedea şi pe îngerul păzitor al fiecăruia cum mergea cu omul la Biserică, cu femei, cu bărbaţi şi cu copii. Pe câte unul îl vedea Pavel înconjurat de draci, cu unul erau 4 draci şi i-au pus o sfoară în gură, ca la cai, unul turna cenuşă pe capul lui; unul murdărie şi ziceau: Al nostru eşti, cănouăne-ai slujit. Iar când l-a văzut Pavel pe acesta, că a intrat în biserică cu dracii, a început a plânge. Şi-l întrebau oamenii: Ce ai bătrânule? Nu-l ştiau oamenii cine este cu haine rupte şi cu opinci. De ce plângi? A stat Sf. Pavel şi omul acela până s-a gătat slujba şi vede din nou că fiecare vine cu îngerul lui, îl vede şi pe omul ce mai înainte era însoţit de draci, că niciun drac nu mai era cu el, iar acum, când a văzut Pavel că are un înger acel om alături de el, striga Pavel cu glas mare şi n-a mai tăcut: „Veniţi să vedeţi minunile lui Dumnezeu”. Pe acest om, când venea la Biserică, îl duceau'dracii cu zăbală, iar acum îl duc îngerii afară.

Omul văzându-se descoperit a zis că mare este omul acela, Pavei. A

60 s spus el singur de ce-l duceau dracii zicând: „Să ştiţi că eu am fost curvar, preacurvar, am ucis, am omorât, sunt cel mai rău om şi-mă lupt cu mine şi de 30 de ani n-am fost la biserică şi am venit acum după 30 de ani, şi am auzit pe prorocul Isaiia zicând aşa: „Întoarceţi-vă către Mine, fiii oamenilor şi Eu mă voi întoarce către voi, şi de vor fi păcatele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voi albi, şi de vor fi ca roşcata, ca lâna le voi albi şi nu voi mai socoti cele dintâi ale voastre”. Când am văzut că Dumnezeu nu-mi socoteşte cele ce am făcut, am zis eu: „Doamne, mă duc de la Biserica aceasta şi de voi muri de o mie de ori, nu voi mai face răutăţile ce le-am făcut până acum, şi cu această hotărâre mă duc încurajat de cuvântul lui Dumnezeu şi n-am să mai face rele!”

Omul acesta s-a împărtăşit prin urechi, cu cuvântul lui Dumnezeu. A intrat cu dracii şi a ieşit cu îngerii, împărtăşanie prin urechi.

5. împărtăşanie prin MIRIDE, pe care le scoatem noi la Proscomidie când pregătim împărtăşania. Fiecare părticică din prescură, pe care noi o scoatem la Proscomiei, reprezintă faţa sufletului pe carerl pomenim. Aceste miride, părticele scoase din prescură, când cheamă preotul pe Sfântul Duh, ele se sfinţesc şi se prefac în Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, primesc o putere mare de sfinţire. Acestea nu se scot pentru următoarele categorii:

Pentru sectari nu se scot; s-au rupt de la Biserică, care este trupul lui

Hristos.

Nu se scot pentru sinucigaşi, şi-au făcut seama singuri. Nu se pomenesc nici cei morţi în beţie, cine a murit din beţie este ca şi cel spânzurat, s-a sinucis din patima beţiei…

— Nu se scot pentru cei necununaţi, căci n-au nicio legătură cu Biserica sunt preacurvari. Păcătoşi de bunăvoie.

Nu se pomenesc la Sf. Liturghie cei ce au refuzat Sf. Taine la moarte, n-au vrut să primească preotul”.

Nu se pomenesc cei ce au murit în duel.

Nu se pomenesc cei ce înjură de lucruri sfinte. Nu se pomenesc cei ce fac păcate mari, încât smintesc lumea şi nu se opresc de la ele.

Fiecare părticică reprezintă faţa sufletului ce se pomeneşte, aceste părticele se pun pe Sf. Disc şi când coboară Duhul Sfânt ele se

sfinţesc. Când le pune preotul în Potir în Sf. Sânge zice aşa: „Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi. Amin”. Aceştia au. împărtăşanie Euharistică, gânditoare, cu Iisus Hristos. Prin acestea se împărtăşesc cei ce se pomenesc, ca şi cei ce primesc Sf. Taine la Botez. Aceste suflete, în chip nevăzut se împărtăşesc cu Dumnezeu. Când s-au adăpat părticelele cu Sângele lui Hristos, aceste suflete pomenite s-au unit cu Hristos, au împărtăşire cu Hristos până la marginile lumii, chiar de ar fi cineva şi în iad şi acolo are folos de această împărtăşanie. Ne unim cu Hristos prin aceste părticele, numai dacă ne-am Spovedit curat şi nu avem păcate mari. Prin aceste fărâme de prescură, miride, avem al 5-lea fel de împărtăşanie. Deci ne împărtăsm cu Trupul şi Sângele Domnului, prin Rugăciunea mintală, prin păzirea Poruncilor lui Hristos, prin Urechi şi al 5-lea fel, prin Miride, părticele la Proscomide, dar trebuie curăţie interioară la acestea…

14. CREŞTEREA DUHOVNICEASCA A OMULUI

Omul nu ajunge la desăvârşire, la lipsa păcatului dintr-odată, ci treptat. Treptele desăvârşirii sunt 3 şi iată-le:

— FĂPTUIREA MORALĂ este treapta întâi. Aceasta este numită prima

Sâmbătă, omul se odihneşte de făptuirea cu fapta a păcatului. Aceasta se numeşte „Nepătimirea sufletului raţional”, suflet care a părăsit păcatul cu fapta. Iată practic despre ce este vorba: Un om până mai ieri a fost curvar, beţiv, fumător „înjurător, făcea toate răutăţile posibile. Sosind Darul lui

Dumnezeu în inima lui se lasă de toate păcatele şi se hotărăşte de acum să nu mai păcătuiască. Vine la preotul duhovnic se spovedeşte curat, de toate păcatele sale şi nu mai face aceste păcate de acum. Cel ce a părăsit păcatul cu lucrul; se sileşte să pună în locul păcatului ceva, pune faptele opuse viciului, în locul desfrâului va pune curăţia, în locul iubirii de argint, milostenia, în locul beţiei setea, în locul îmbuibării foamea, în locul înjurăturilor lauda lui

Dumnezeu, vrea să sădească fapte bune în locul păcatelor ce leâa făcut.

— SLOBEZENIA DUHOVNICEASCĂ este treapta a doua a sufletului raţional, care-şi retrage mintea sa din simţiri şi o leagă de Dumnezeu prin contemplaţia naturală în duh, prin raţiunile lui. Omul nu se mai sminteşte în treapta a doua de cele văzute, o muiere

frumoasă, un copil, el zice, dacă asta e aşa de frumoasă, cum sunt îngerii, sfinţii, Heruvimii şi Serafimii? Nu mai rămâne mintea lui. aici jos, ci se mută de la aceste simţite, văzute, la

Dumnezeu, cu mintea. Vede o grădină frumoasă şi zice: Sunt frumoase acestea de aici, dar Raiul de sus oare cum este? De la această grădină de jos se mută la grădina cerului. De aude o cântare lumească frumoasă, îşi zice: Dacă aceştia de jos cântă aşa de frumos, oare cum cântă toate puterile cereşti, care sunt cu mult mai frumoase? Mintea se mută de la orice lucru material la lucrurile spirituale. Prin mutarea minţii, de la lume la Dumnezeu, uşor se scapă de închipuirile păcatului şi ne pironim cu mintea în veşnicie.

— ODIHNA DUHOVNICEASCĂ este treapta a treia. Se numeşte sâmbătă a Sâmbetelor şi este odihna duhovnicească a sufletului raţional, care-şi retrage mintea sa, chiar de la raţiunile cele mai dumnezeieşti din zidiri şi o leagă de Dumnezeu cu totul. Extazul iubirii a câştigat dragostea lui Dumnezeu. Acest om s-a îndumnezeit după dar, în el trăieşte Hristos şi poate zice ca şi marele Apostol Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine”. Această treaptă a extazului se câştigă numai prin mila lui Dumnezeu şi nu este după osteneala omului. Spune Sfântul Apostol Pavel: „Noi avem gândul lui Hristos” a avea gândul lui Hristos aceasta este culmea desăvârşirii.

Când gândul tău va gândi numai binele ca şi Hristos, atunci ajungi la iluminare şi transfigurare, cerul în tine şi tu în el. Deci drumul omului este de a se lăsa de păcatul cu fapta, apoi trebuie să-şi mute mintea de la cele văzute la Hristos şi apoi prin extaz la unirea totală cu Hristos să-şi petreacă viaţa-a. Acesta este creştinul după voia lui Hristos…

62.

RUGĂCIUNEA NOASTRĂ

15. CELE 7 TREPTE ALE RUGĂCIUNII

De fapt ce este rugăciunea? Rugăciunea este o vorbire a omului cu Dumnezeu, cine se roagă vorbeşte cu Dumnezeu, cu sfinţii, cu îngerii, cu Maica Domnului, de fapt, omul îşi înalţă mintea către Dumnezeu, pentru a se umple de bunătăţile divine. S-a făcut un concurs: Care este cel mai înalt om din lume, şi a câştigat cel ce a spus, că omul cel mai înalt este omul care prinde cerul cu mâinile sale în rugăciune şi aşa este!

Care este cea mai mare faptă din lume? RUGĂCIUNEA este fapta

cea mai mare a lumii, căci ea este cauza tuturor bunătăţilor din lume. Sfinţii au ajuns sfinţi prin rugăciune, noi îi putem imita. Blaise Pascal spunea că „Omul este cea mai mare fiinţă din lume, când? Când stă în genunchi şi se roagă Creatorului său, atunci întrece tot universul”.

Rugăciunea este urcare şi această urcare se face pe 7 trepte, până se ajunge la cer. Auzim pe Sfanţul Apostol Pavel zicând: „Aduceţi Domnului roadă buzelor voastre”. „Rugaţi-vă neîncetat! *”, „Faceţi cereri, mulţumiri!” iar Psalmul striga: „Doamne, auzi rugăciunea mea, să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta!” „Bine voi cuvânta pe Domnul pururea lauda Lui în gura mea”. Omul trebuie să ia aminte că de are numai rugăciunea buzelor, încă nu se roagă. Să nu se încreadă cineva în cantitatea rugăciunii, am tăcut o căruţă de Psaltiri, de Paraclise, căci rugăciunea cantitativă îl hrăneşte numai pe fariseul nostru cel dinlăuntru. Iată cele 7 trepte ale rugăciunii:

T. RUGĂCIUNEA LIMBU a gurii, a glasului, aceasta este treapta cea dintâi. Aceasta este folositoare întru puţin, dacă va merge în sus spre cer, urcând şi celelalte trepte, Rugându-te mult te obişnuieşi cu rugăciunea şi începe să-ţiplacă această rugăciune, simţi dulceaţa ei. Aceasta este treapta cea mai de jos, dar fără de aceasta nu se poate urca pe a doua.

2. RUGĂCIUNEA MINŢII aceasta o numesc Sfinţii Părinţi, rugăciune cu un picior, sau zbor cu o aripă, pasăre cu o aripă. Când eu zic: „Doamne

— Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miuiieşte-mă pe mine păcătosul!” zic cu limba, dar îl înţeleg şi cu mintea, deja această rugăciune a trecut în faza a doua. Mintea se gândeşte la cele ce zice gura. Aceasta este o treaptă superioară celei dintâi, căci zice Apostolul Pavel: „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea” (I Cor. 14, 15). „Dar, în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăţ şi pe alţii decât zece mii de cuvinte în limbi” (I Cor, 14, 19). Deci, Sf. Pavel insistă pentru rugăciunea cu mintea când se roagă, trebuie să fie la Dumnezeu, căci multe valuri o tulbură prin draci, atunci când se roagă.

3. RUGĂCIUNEA INIMII, în rugăciune, când se uneşte mintea cu inima, atunci întâlneşte câteva piedici. Mintea este centrul fiinţei umane. Un călugăr i-a zis unui duhovnic, cum că el a învăţat rugăciunea cu mintea, dar în inimă nu are pace, călugărul a zis, adică duhovnicul către ucenic: „Dă-te jos din cap, că acolo în cap este

iarmaroc. (Târg.). Vrei să ai pace câtă vreme eşti cu rugăciunea minţii? Câtă vreme eşti cu rugăciunea minţii eşti într-un târg de gânduri, mintea aleargă când la Dumnezeu, când la materie, dar dă-te jos de acolo în inimă”. Spune Sf. Simeon Noul Teolog, că, în nimic nu poţi ascunde mintea fără numai în inimă, acolo este cămara ei lăsată de Mântuitorul. Când auzi pe Mântuitorul în Evanghelie: „Când te rogi, intră în cămara ta, încuie uşa ta, roagă-te Tatălui tău în ascuns. şi Tatăl tău care vede în ascuns îţi va răsplăti ţie la arătare”. Cămara minţii este inima. Când vrei să intri în cămara inimii, cu mintea, zice Sf. Ioan Scărarul, ai de ÎNCUIAT TREI UŞI ŞI 2 VĂMI AI PÂNĂ ACOLO. Cele două vămi sunt IMAGINAŢIA ŞI ÎNCHIPUIREA. Haide să stau la rugăciune într-o poziţie, căci Dumnezeu nu caută la poziţie, poţi să stai şi culcat. Sfântul Grigorie Sinaitul zice: „De eşti bolnav şi bătrân, culcă-te şi roagă-te, sau pe scaun, cum poţi, căci Dumnezeu ştie neputinţa ta”. Dumnezeu caută numai poziţia minţii şi a inimii. Când eşti sănătos stai cum se cuvine, iar bolnav, cum poţi. Stau la rugăciune şi vreau să-mi concentrez atenţia spre inimă. Prima vamă unde se întâlnesc dracii cu mintea mea este IMAGINAŢIA, închipuirea sau fantezia ori îţi închipui un lucru bun, ori un lucru rău, toate imaginaţiile n-au ce căuta în timpul rugăciunii. Legea cea mai scurtă a rugăciunii aceasta este, să nu-ţi închipui nimic în vremea rugăciunii. Pentru ce? PENTRU CĂ MINTEA LUI HRISTOS N-A AVUT IMAGINAŢIE, toţi sfinţii o spun aceasta. Când vine Hristos, Noul Adam, să-l restaureze pe cel vechi vine exact cum a fost Adam mai înainte de cădere. Adam înainte de cădere n-a avut imaginaţie, după dumnezeiescul Maxim „care zice: „Ia seama că atunci când Adam a căzut în imaginaţie, a căzut în închipuire”. Dumnezeu i-a spus să nu mănânce de acolo, iar diavolul i-a zis, când vei mânca din pom ţi se vor deschide ochii şi vei cunoaşte, vei fi ca Dumnezeu şi mâncând a căzut tot neamul omenesc. Prin ce? Prin IMAGINAŢIE. Cine a căzut mai întâi prin imaginaţie? Tocmai diavolul, căci falsaia 14, 14 citim: „Tu ai zis în gândul tău: Deasupra norilor mă voi sui „mă voi sui peste munţii cei de miazănoapte, care sunt în ceruri, care sunt deasupra tuturor stelelor cerului, voi pune scaunul meu şi voi fi asemenea Celui Preaînalt”. Iată închipuirea diavolului. Şi tot Isaia îi zice: „Cum ai căzut din cer tu stea de dimineaţă, te-ai făcut locaş a toată urâciunea şi a tot duhului-necurat!”. Omul era centrul tuturor zidirilor, înger amestecat cu om „dar şi pe el l-a aruncat în închipuire diavolul. Omul era un Dumnezeu după dar. Noul Adam, Hristos, când

vine, nu vine cu minte cu imaginaţie, căci aceasta a fost o patimă la Adam, care a intrat în sufletul lui. Dumnezeu nu l-a făcut pe om cu imaginaţie, ci era ca şi pruncii cei nevinovaţi. Adam a intrat în fire prin închipuire, de a fi întocmai cu Dumnezeu, și când și-a închipuit aceasta a și căzut.

De aceea, când vrei să te rogi, fiindcă, Hristos vine cu o minte fără imaginaţie, Hristos vrea să-l refacă pe Adam în starea cea dintâi, fără de imaginaţie, aşa şi tu te roagă fără vreo imaginaţie. De apeea, în vremea rugăciunii imaginaţiile ne dau război. S-o luăm mai practic: Stai la rugăciune, ba îţi adunci aminte faţa celui pe care l-ai iubit cu patimă, ba slava deşartă, ba să mă duc la târg, am de cumpărat, ba să fac cutare, aceasta nu mai este rugăciune, dracii în acea clipă râd de noi cu gura până la urechi, aceasta nu este rugăciune. Când noi stăm la rugăciune, ca nişte chip cioplit de creştini şi în noi nu mai este rugăciune, ci împrăştiere, acum râd dracii de noi că

64…”

mintea noastră nu a coborât în inimă. Locul unde trebuie să se ascundă mintea este inima, acolo îl ai pe Hristos de la Botez. Acolo se întâlneşte mirele cu mireasa, sufletul nostru cu Hristos. Ce spune Sf. Apostol: „V-am logodit pe voi mireasă, unui Mire fără de moarte şi tare îmi este frică de voi să nu se poticnească inimile voastre”. Când zice să intri în cămara ta, cămara minţii este inima, zic Sfinţii Părinţi, dracii ştiu aceasta că, dacă a ajuns mintea să se pogoare în inimă îi arde foarte tare. Ai văzut cât de frumos spune stareţul Vasile de la Poiana Mărului, de cel care a căzut neajungând cu mintea în inimă. Lucrarea inimii nu-i o lucrare grea, nu trebuie săptămâni, într-o clipă ţi-ai pus în gând, însă nu-ţi închipui nimic.

Să ai în minte prezenţa lui Dumnezeu, că este de faţă, în inimă setea după El şi pe limbă, „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” Dar în acest timp să nu-ţi închipui nimic că Dumnezeu nu cade sub închipuiri, că de ar cădea sub închipuiri n-ar mai fi Dumnezeu. Deci, VAMA I este IMAGINAŢIA, prin ea se trece aşa, să nu-ţi închipui nimic, nici bune nici rele. Dracii văzând că mintea a trecut ca fulgerul pe lângă această vamă o aşteaptă pe minte la poarta inimii. Aici la poarta inimii o aşteaptă VAMA RAŢIUNII, aceasta este mai grea decât cea a imaginaţiei. Noi n-avem voie să ne coborâm în inimă nici cu raţiunea. Aici la vama raţiunii, care este poarta inimii. DRACII TEOLOGI, pe care-i numeşte Sf. Macarie

DRACII ARHICONI, care ştiu pe de rost toate Scripturile TEOLOGII IADULUI şi FILOSOFII ÎNTUNERIGULUI; o opresc pe mintea noastră cu raţiunile lui Dumnezeu' Cum este aceasta?

Eu stau la rugăciune în genunchi, sau în picioare, sau pe un scaun de 2 palme de mic şi o palmă de lung şi o palmă de lat în poziţia cerşetorului, pentru a putea învăţa rugăciunea mai repede. Stau la rugăciune şi deodată văd că apar în mintea mea aceste cuvinte: „Ridicat-ai la mare caii tăi, tulburând ape multe" din Cântarea a doua a lui Moise. Cum au apărut aceste cuvinte îţi pui întrebarea? Cine sunt caii, ce sunt apele cele multe şi care este marea? Caii sunt Apostolii – după Sf. Vasile cel Mare – care au tulburat toată lumea, apele cele multe sunt popoarele, iar marea este toată lumea. De văd dracii că-ţi place aceasta, îţi aduc altă raţiune mai mare: Lipsit-au de la mâncare oile, când nu vor fi boii lângă iesle"... „Au doară de boi se îngrijeşte Dumnezeu?" zice Apostolul. Cine sunt boii? Cine sunt oile? Care este ieslea? Boii raţionali sunt mai mari ca Oile, ei sunt Biserica Povăţuitoare: Patriarhii, mitropoliţii, episcopii, preoţii, diaconii. Oile cuvântătoare sunt poporul de jos, Biserica ascultătoare, căci din Biserică se hrănesc cu Prea Curatele Taine, atât Biserica cea Povăţuitoare, ierarhii, cât şi cea ascultătoare, poporul. Duhul Sfânt zice: „Lipsit-au de la mâncare oile, că nu vor fi boii lângă iesle" atunci nu vor avea ce mânca oile, când nu vor mai fi preoţi şi episcopi, care să-i hrănească cu Tainele. Aduc dracii apoi şi altă raţiune: „Munţii au săltat ca berbecii şi dealurile ca mieii oilor? Munţii sunt oamenii desăvârşiţi în lucrările Duhului Sfânt şi în rugăciune, că ei au săltarea inimii lor. Extazul şi unirea lor cu Dumnezeu, ajungând uneori chiar să vrea să se despartă de trup. Dealurile ca mieii oilor sunt cei de pe treapta a doua a urcuşului duhovnicesc, ei n-au aşa. de mare putere ca şi cei desăvârşiţi, ci mai puţină. De vede diavolul că-ţi plac acestea îţi aduce bunăoară din Psaltire: „Văile vor înmulţi grâul" când sufletul se coboară în văile smereniei, atunci se înmulţeşte grâul faptelor

65.

bune. Că nu rodeşte sufletul fără de smerenie. De primeşte aceste raţiuni dracii râd de ea cu gura până la urechi. Ei râd pentru că acestea n-au ce căuta în rugăciunile minţii, ci numai în lucrările minţii, acestea sunt bune altă dată, dar nu acum când te rogi. Altele sunt lucrările minţii şi alta este rugăciunea minţii. Aceste cugetări şi raţiuni duhovniceşti s-unt bune ca lucrări, dar când ai să te rogi şi să vorbeşti

cu Iisus Hristos, dracii teologi te asaltează, văzând că te complaci în aceste raţiuni, care nu sunt rugăciune. Zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Când te rogi, nu teologhisi, că eşti batjocorit de draci!” Cui filosofez eu, dacă stau înaintea Minţii Celei negrăite, care este izvorul tuturor filosofiilor. Trebuie să bag mintea în inimă. Şi la această vamă a raţiunii, care este poarta inimii, nu primi acolo nicio raţiune duhovnicească din Scripturi, nici tâlcuirea ei, când te-ai pus să te rogi. Să ne pogorâm cu o singură raţiune, cu „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! cu aceasta singură ai să poţi ajunge în inimă. Oare este vreun semn simţit că s-a unit mintea cu inima?

Spune, Sf. Serafim de Sarov: „Când s-a unit mintea cu inima, când s-a pogorât mintea în inimă, primul semn este acesta: APARE UN CUI de FOC ÎN MIJLOCUL INIMII iar cuiul acesta de foc şi la bărbat şi la femeie apare drept în centrul inimii”. Acesta este primul semn că s-a pogorât mintea în inimă. Pe urmă se încălzeşte inima toată, se încălzesc umerii, coloana vertebrală şi s-a încălzit corpul cu mare putere. M-am întâlnit cu oarecarele ce se chinuia cu foamea în pădure, cu setea, cu frigul, cu golătatea şi ca pustnic (părintele Cleopa este acesta) şi mi-a spus mie lucrarea aceasta. A avut el săracul o Biblie, de la bordeiul lui şi s-a dus într-un sat ca s-o ia şi s-a nimerit că era într-o Duminică. Când s-a-dus, l-a rugat omul: Stai părinte până dimineaţă, că el avea bordeiul la vreo 20 km depărtare. Biblia era cea din 1914. Stând în casa aceea şi ca să nu meargă Duminica pe 4 rum şi-a făcut pravila, rugăciunile de dimineaţă acolo în casă, iar cei din casă au plecat la Biserică. După Biserică a venit p nuntă de la Biserică şi era cu clarinete de aieste; nunta a ajuns aproape, iar călugărul stând la rugăciune avea în faţa lui o icoană a Maicii Domnului, a omului unde stătea. Pe icoană erau 24 de engolpioane de proroci, îngerii stăteau în genunchi cu smocuri de flori, pe care le aruncau în braţele Maicii Domnului şi i le dădeau lui Iisus. Săracul călugăr stând şi cugetând, mereu se gândea cum auzea muzica aceea cântând. Sf. Ioan Scărarul spune, ca unele cântări mireneşti pe cei sporiţi în cele duhovniceşti îi poate băga în cele mai înalte contemplaţii. Când a auzit călugărul muzica aceea, s-a gândit el aşa: „Măi dacă oamenii ştiu să cânte aşa, dar aceşti îngeri care-i dau smocuri de flori lui Iisus în braţele Maicii Domnului, cum cântă ei în ceruri? Din această simţire s-a pogorât mintea lui în inimă, şi era ca un ceas după masă, şi 2 ore şi 10 minute a stat mintea şi numai în ceruri mai auzea îngerii şi cântările lor, dar atât

a transpirat călugărul, atâta dulceaţă în inimă şi-atâta căldură a simţit – zice – n-am avut la mine decât 5 batiste şi ca să nu-mi pierd atenţia din inimă, mă ştergeam cu batistele căci lacrimile îmi curgeau continuu, corpul s-a înfierbântat, ochii i dădeau lacrimi, inima mea fierbea în clocot şi-l! vedeam pe Iisus cum vorbea cu sufletul meu. Atâta mireasmă a Duhului Sfânt mi-a venit şi atâta căldură duhovnicească, şi-mi ziceam: Doamne, vreau să mor! Voiam să mor, că aşa doreşte sufletul atunci din dulceaţă, încât vorbea: Ce bine ar fi să mor acum!

Când s-a pogorât mintea în inimă, ce se întâmplă? Atunci inima se deschide şi iar se închide, INIMA ÎNGHITE PE IISUS ŞI IISUS INIMA.

Aici s-a întâlnit Mirele Hristos cu mireasa sufletului. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune: „Mormântul Domnului este toată lumea aceasta, sau inima noastră. Prin raţiunile tuturor lucrurilor este toată lumea, prin contemplaţia naturală vedem într-un fir de iarbă minunile lui Dumnezeu, şi în inimă îl vedem pe Dumnezeu prin rugăciunea cea în Duh”. După 2 ore şi l o minute a ieşit mintea din inimă, spune acel pustnic (Cleopa Ilie), am rămas aşa cu o mâhnire dulce şi voiam mai bine să mor, numai să mai vie înapoi lucrarea cea mai dinainte şi n-a mai venit. Că spun Sfinţii Părinţi, că harul nu se duce departe, îi aproape, dar pentru smerenie se depărtează, ca să nu te mândreşti. Plecarea Duhului Sfânt în această clipă o numesc Sf. Părinţi: PĂRĂSIRE SAU RĂCEALĂ, adică atunci când s-a depărtat puţin harul, acest har îţi dă ajutor din ascuns, dar te lasă întâi să vezi ce poţi tu şi ce este rugăciunea harică ce a venit mai înainte, când ai stat de vorbă cu Iisus în inimă. Spune acest gustător al rugăciunii harice: „Timp de o lună de zile, pe cerul inimii mele nu s-a mai ridicat ceva din lumea aceasta de aici de jos” mă gândeam la bucuriile acelea, dar nu le mai simţeam, îmi aduceam aminte ce bucurie am avut, ce dulceaţă, ce mângâiere, ce căldură duhovnicească, căci inima îmi vorbea în clocot, aceasta-i pogorârea minţii în inimă. Cei desăvârşiţi au această stare la toate rugăciunile lor, iar cei nedesăvârşiţi n-o au. Cei ce s-au îndumnezeit după dar, pururea îl au pe Dumnezeu în ei. Lacrimile izvorâte în timpul acestei rugăciuni, fiind de la Duhul Sfânt, spală orice întinăciune, orice imaginaţie păcătoasă şi-rămâne sufletul curat şi atunci îşi dă seama ce s-a petrecut. Toate gândurile duhovniceşti du-le până la simţirea inimii, ca fiecare cuvânt al minţii să-l simtă inima, atunci sufletul se mişcă în cerc în mişcare ocolitoare, în rugăciunea gurii se bagă ispita,

spun Sfinţii Părinţi, în a minţii încă se bagă, iar când lucrarea Duhului Sfânt a venit în inimă, aici nu se mai bagă ispita. Trei mişcări are sufletul în vremea rugăciunii, iar una din ele este dreaptă. La rugăciunea curată a inimii, Sfinţii Părinţi spun, că ajunge unul numai din zece mii.

4. RUGĂCIUNEA VĂZĂTOARE este altă treaptă a rugăciunii. Sufletul lui Amun a fost văzut de Sfântul Antonie cel Mare, că mergea la cer, deşi

Antonie era la mii de kilometri distanţă de cel ce murise. Aceasta este rugăciunea văzătoare, face sufletul să-l vadă pe alt suflet ce merge la cer.

De ar fi unul văzător aici, ar vedea câţi sunt aici şi câţi îngeri sunt aici de fată şi ne-ar şti gândurile noastre. Mă ducea la bătrânul loanicliie Moroi, stareţul Mân. Sihăstria, pe când eram eu la ei, ca să mă Spovedesc, eu spuneam ce gândeam, uitam însă unele păcate, iar el îmi zicea: „Vezi dragă, că mai ai lucrul cutare pe care nu l-ai spus” nu i le spuneam eu, mi le spunea el, aşa mă Spovedea pe mine acest stareţ, cu rugăciunea văzătoare. „Spune-le

— Şi acelea zicea el, de ce nu le spui?”

5. RUGĂCIUNEA DE SINE MIŞCĂTOARE. Aceasta ne aduce perioade de descoperiri dumnezeieşti, inima aceasta se roagă permanent, cum ai porni ceasul, este o rugăciune de sine mişcătoare pururea. Te mişcă să te rogi, şi când dormi şi când vorbeşti şi când mănânci şi când călătoreşti, inima se roagă mereu, atunci ajungi la Cântarea Cântărilor: „Eu dorm, dar inima veghează”. Te simţi, (Je la sine mişcat spre rugăciune, din interiorul tău.

— RUGĂCIUNEA ÎN EXTAZ SAU ÎN UIMIRE. Aşa spune un cuvios în Pateric: „I-am poruncit minţii mele să se ducă o săptămână în cer sau două săptămâni. Şi două săptămâni stăteam cu mintea în cer”. Aceştia sunt rugătorii în extaz. De un sfânt spune în Filocalie, că era cu mintea în cer, iar dracii îi luau trupul ca pe o minge şi-l aruncau strigând şi-l prindeau trupul unul de la altul. Când un om este răpit cu mintea în cer, aceasta se cheamă rugăciune în uimire.

— RUGĂCIUNEA CONTEMPLATIVĂ, Aceasta este rugăciunea duhovnicească şi pe aceasta a avut-o Sfanţul Apostol Pavel, că ea este mai presus de hotarele rugăciunii, ea se numeşte vedere duhovnicească şi aceasta îl face pe om să zică precum Pavel: „În trup sau afară de trup, Dumnezeu ştie”, A fost răpit la al treilea cer, dar nu

ştia. Mintea este luată în vremea acestei rugăciuni de către Sfânta Treime şi este dusă în cele mai înalte contemplaţii în Rai din mila lui Dumnezeu, ea nu mai are lucrarea ei. Aceasta este rugăciunea duhovnicească, de care spune Sf. Işaac Şirul: „Dacă ajunge unul din neam în neam!” Sf. Macarie ne îndeamnă: „Ştiu omule, că nu ştii să te rogi, îţi dau un sfat. Care? Roagă-te cum poţi tu, dar roagă-te adeseori

(des), căci, din rugăciunea deasă se naşte rugăciunea de calitate”. Dacă omul se roagă des, chiar de nu ştie cum, Dumnezeu face cu el ca şi cu un copil. Dumnezeu vine cu harul Lui în inimă şi cu fierbinţeala Lui şi mintea începe cu mare foc să cugete la judecată} la moarte, la Dumnezeu, la iad şi gustând din această rugăciune curată trece iar la rugăciunea risipită. Dar sufletul gustând câte puţin din rugăciunea cea adevărată, zice, da, aceasta-i rugăciunea! Nu-i de ajuns că te-ai rugat 4 ceasuri, ci trebuie să ajungi la rugăciunea cea curată a inimii. Erau aici călugări mari, care ştiau Psaltirea pe de rost, dar din gura lor nu auzeai decât: „Blagosloveşte părinte!” şi atât, le plăcea toată ziua să vorbească cu Domnul. Dumnezeu dă omului câte o linguriţă de rugăciune curată pentru a-i prinde gustul şi apoi omul începe să se roage mai. des. Zice Sf. Isaac Sirul: „Cel ce. a simţit dulceaţa rugăciunii va fugi de gloate ca un asin sălbatic”. De ce? Ca să vorbească cu Hristos, vorbeşte cu Dumnezeu multe şi cu oamenii puţine. Şi noi când ne rugăm trebuie să ne ferim de oameni, să vorbim cu Dumnezeu mult şi cu oamenii puţin, aceasta-i rugăciunea plăcută lui Hristos.

16. CE POATE RUGĂCIUNEA?

Rugăciunea este cea mai mare faptă bună a omului. În urmă cu vreo 12 ani au venit la mine un profesor cu o profesoară, soţ şi soţie, oameni învăţaţi. Soţia a zis: Părinte Cleopa, avem de toate, dar n-avem copii, iar soţul acesta al meu zice, că de nu vom avea copii se desparte de mine, şi ce să fac să avem copii? Ce rugăciuni să facem? Femeia aceasta, era frumoasă, învăţată şi bărbatul ei îmi spunea acelaşi lucru. El zicea: Fiindcă n-avem copii ne vom despărţi în curând! Am apelat la sfinţia voastră, căci ne împăcăm în toate, numai copii nu avem, eu vreau să-mi zică cineva tată, vreau să-mi dea o cană de apă copilul meu! Dacă n-am copii stricăm căsătoria.

Le-am zis (Cleopa): Doamnă, uite ce este, vrei să ai copii? Da! Am un Acatistier cu Acatistul Sfinţilor părinţi ai Maicii Domnului Ioachim şi Ana, ia

Acatistierul acesta, căci părinţii Maicii Domnului au’dobândit-o

pe Fecioara Maria, numai prin post, rugăciune şi milostenie. Cinsteşte Acatistul acesta 40 de zile, într-o dimineaţă dumneata, în cealaltă soţul dumitale, fa milostenie, posteşti Miercurea şi Vinerea, măcar până la orele 16 după masă (ajun) şi sper ca în 6 săptămâni Dumnezeu vă va asculta pe amândoi. Le-am dat Acatistul acesta şi s-au dus amândoi la casa lor. După ce au făcut 40 de zile de post şi 40 de Acatiste, femeia a primit de la Dumnezeu primul copil şi după primul încă alţi doi. După 7 sau 8 ani au venit la mine cei doi cu copiii, iar femeia când soseşte la mine scoate Acatistierul şi avea în mână un pachet mare sub braţ. Femeia mi-a zis: Am bătut acest Acatistier la maşină şi l-am dat pomană, uite cât l-am citit eu cu soţul meu, atât de mult s-a învechit. Apoi am adus aici şi un rând de veşminte preoţeşti în dar de la noi de la Bucureşti, mulţumită lui Dumnezeu, că ne-a dat aceşti trei copii. Iată cum ascultă Dumnezeu rugăciunea, postul şi milostenia omului creştin, care-şi pune nădejde în El.

Cei ce vor să aibă copii. şi nu au, trebuie să facă această rânduială:

Să fie Spovedit curat din copilărie.

Să fie împărtăşit, de nu este Oprit de Sf. Canoane.

Post 40 de zile, Miercuri şi Vineri mâncare odată în zi mai ales milostenie la săraci după putere. Toate cele 40 zile Post.

Acatistul către Sfinţii Ioachim şi Ana, 40 de zile, într-o zi soţul, într-altă zi soţia.

Rugăciune către Sf. Proroc Zaharia şi către Elizabeta; către Avraam şi către Sarra; şi către Sf. Ana Prorocită. Aşa: Sfinte Zaharia şi Elizabeta.

Sfinte părinte Avraame, Sarra şi prorocită Ana, rugaţi-vă lui Hristos pentru mine păcătosul, păcătoasa să mă miluiască! – tot timp de 40 de zile.

Cum se poate mântui oare cel mai uşor un creştin? Care sunt condiţiile mântuirii? iată-le: Condiţiile pentru ca un creştin să se poată mântui:

1. Întâi, să-l iubească pe aproapele său din inimă şi să vină tot timpul la Sfânta Biserică, ca să se roage.

...2. Săpostească cele 4 posturi de peste an: al sf. Paşti, al Sf. Ap. Petru şi Pavel, al Adormirii Maicii Domnului 1-15 august, al Crăciunului 15 nov. – 25 dec., toate Miercurile şi Vinurile de peste an.

Să se spovedească de cel puţin 8 ori pe an, în cele 4 posturi ale

anului şi de poate şi de mai multe ori pe an.

Să crească copiii în frica lui Dumnezeu şi să se roage curat împreună cu ei.

Să facă creştinul, după putere, milostenie la săraci (pomană).

Cei CĂSĂTORIŢI nu se pot mântui fără de sfânta RĂBDARE, trebuie să se îngăduie unul pe altul, fără de această faptă bună în căsătorie, nimeni nu se poate mântui. Călugării nu se mântuie niciunul, fără de sfântă ASCULTARE, aceasta este răbdarea lor.

Din judecăţile lui Dumnezeu uneori ne putem da seama de viaţa unui om. Câte odată vezi că-l trăsneşte şi pe cel bun şi pe cel rău. De ce? Pe cel bun prin aceasta îl curăţă de păcate şi-l duce în rai, iar pe cel rău îl duce direct în iad. Când vei vedea că cel bun are scârbe şi necazuri să ştii că este pe calea mântuirii, iar de-l vei vedea pe cel rău că-i merge bine, să ştii că este pe calea pierzării, sfârşitul lui este iadul.

Dacă ţi-a furat cineva ceva şi nu-ţi mai dă înapoi, este ca şi cum ai da de pomană. Trebuie sate interesezi de lucrul acela, iar de nu-l afli, zi: Este de sufletul mamei şi al tatii!

La pagube se face Acatistul Sf. Mina, care ajută la furturi şi pagube. Pentru vite este Acatistul Sf. Modest, precum şi al Sf. Trifon la grădini, fiecare sfanţ are câte un har.

Într-o zi vine la mine o femeie din satul Pipirig, care a avut o trăsură cu cai frumoşi. S-au dus la târg şi au vândut caii şi au cumpărat alt cal mai frumos într-o dimineaţă când merge să-i dea la cal de mâncare, vede că acest cal nu mai era, l-a furat cineva. Merge la Poliţie şi cere ajutorul. Femeia vine plângând la noi la Mănăstirea Sihăstria şi ne cere rugăciuni. Eu i-am zis: Du-te acasă, câţi copii ai? Şase. Fă metanie la Sf. Mina şi-i fă şi Acatistul ţi nimic nu mâncaţi cu toţi copiii din casă. S-a dus femeia şi a făcut aşa cum i-am spus, iar noi am pus-o la Psaltire, la Liturghie, am scos părticele la Proscomidie şi am făcut şi noi Acatistul Sf. Mina pentru ea. Pădurarii au anunţat poliţia că l-a văzut pe un cioban cu calul acela şi în acest fel a fost prins ciobanul hoţ. Ciobanul a spus, că a dus calul la Vadul Negrilesii unde era un mare hoţ de cai. Gând a ajuns poliţia la acel hoţ, hoţul acela a recunoscut furtul şi că acest cioban a dus calul la el. Pe valea aceea s-au furat 30 de cai şi toţi au fost găsiţi aici la Vadul Negrilesii la acest hoţ renumit. Ciobanul a dat calul înapoi şi a fost pus la închisoare cu celălalt hoţ de cai. Iată, Sf. Mina în câteva zile a descoperit hoţul de cai, v-aş putea spune multe de acestea…

Vă mai spun una scurtă. La o familie dintr-un sat au venit nişte drumeţi, o femeie şi doi bărbaţi şi au Cerut să-i primească pe noapte familia aceea şi i-a primit. Dimineaţa când se scoală gazda şi merge să-i trezească pe oaspeţi, nu mai era nimeni şi casa era goală, au furat tot şi mobilări tot ce a fost acolo. Au făcut slujbe şi Acatistul Sf. Mina şi i-a prins poliţia cu un camion sărând cele furate. Şoferul nici nu ştia că sunt de furat, aşa i-a descoperit Sf. Mina şi pe aceşti hoţi. Trebuie a posti, a pomeni la Psaltire, la Liturghie cu părticele şi a face metanii şi Acatistul Sf. Mina şi în acest fel hoţii se descoperă. Dar zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Creştinul să considere lucrul furat ca dat de pomană şi la judecată primeşte plata milosteniei!”

17. DESPRE CITIREA MOLITVELOR SF. VASILE CEL MARE

— Cine citeşte Molitvele (Blestemele) Sfanţului Vasile cel Mare şi ale Sfântului Ioan Gură de Aur are mari ispite. Le citea cineva la Agapia şi l-au scos din mănăstire, a fost dus în Dobrogea şi acum a fost adus înapoi, a avut mari ispite, l-au prădat şi hoţii şi i-au luat şi banii. Părintele Elefterie de la Secu le citeşte şi are mari ispite din aceasta. El este macedonean şi le citeşte. Eu am fost în oraşul în care s-a născut el, în Filipopol. Cei ce au cittt aceste molitve de alungare a diavolilor au sfârşit la bătrâneţe în mari primejdii, chiar de au fost călugări.

În cartea Sf. Varsanufie se spune, că s-a dus un călugăr la Sf. Varsanufie şi i-a zis sfanţului: „Dă-mi voie să citesc molitvele Sf. Vasile cel Mare” iar sfântul i-a zis: „Să nu faci aceasta frate, că nu mulţi din sfinţi au îndrăznit să-l bleşterţie pe diavolul şi de vei apuca să-l blestemi mare batjocură vei avea de la draci. Ci mai întâi aleargă spre smerenie, că el diavolul nu se poate smeri. Scoate întâi dracul din tine şi apoi din alţii”. Stareţul meu loanichie Moroi mânca numai Sâmbăta şi Duminica şi tot nu le citea. Cel ce vrea să citească aceste molitve – PREOTUL, trebuie să postească mai întâi 3 zile şi cel bolnav tot 3 zile şi toate neamurile bolnavului. Abia după acest post poate să le citească preotul şi numai atunci când este de mare nevoie s-o facă aceasta. Şi după Sf. Liturghie, fiind preotul împărtăşit, poate să citească aceste Molitve. Un călugăr, iconomul Gavrilescu de la Schitul Cozancea le citea aceste Molitve, el însă avea o. casă cu gratii de fier şi închidea acolo pe cel bolnav şi nu-i dădea bolnavului de mâncare o săptămână, călugărul stătea la uşă şi de acolo citea aceste Molitve. Am fost de faţă odată când le citea unuia închis în casa aceea. Mănăstirea avea o iapă, care după citirea Molitvelor s-a dus în vie şi s-a aruncat într-un par şi s-a omorât.

Diavolul şi-a căutat loc şi s-a răzbunat, fiind alungat din om. Altă dată când le citea am văzut cum le-a sucit diavolul capul la toate-găinile mănăstirii şi le-a omorât pe toate; şi atâta au mai cârâit pană le-a omorât pe toate.

Preotul cel ce le citeşte trebuie să fie pregătit, atât el cât şi bolnavul şi rudele bolnavului. Un preot, care citea aceste Molitve a murit judecându-se cu Mitropolitul Pimen în Constituţia ţării. Acesta a ieşit din mănăstirea Cozancea, fiind preot călugăr, a cumpărat o sinagogă de la jidani şi a dus acolo o Icoană a Maicii Domnului cu roate şi în faţa ei blestema iar jidanii râdeau bucuroşi cum blestema, jidanii ziceau că el vrăjeşte, nu ştiau ei de aceste Molitve. Acesta s-a căsătorit la vârsta de 73 de ani şi i-au rămas veşmintele şi cărţile la o femeie. Iată ce i-au făcut diavolul la urmă! Arhimandritul Grigore Popa din mănăstirea Neamţ a murit la bătrâneţe căsătorindu-se cu o femeie, şi-a pierdut toate, osteneala călugăriei de o viaţă. Călugărul Cosma Vere a fost de canon venit aici din Basarabia. Ghedeon Chinuţă călugăr şi preot din Mănăstirea Secu, citind într-o zi Molitvele Sf. Vasile cel Mare s-a trezit cu Molitvelnicul în mână pe străzile oraşului Roman şi l-a întrebat cineva: „Ce cauţi aici părinte Ghedeon?" El a zis: „Eu sunt la mănăstirea Secu, cum ce caut?" „Care mănăstire, părinte? Nu vezi că eşti în oraşul Roman?!" l-a dus diavolul când citea, într-o clipă, în oraşul Roman. Alungându-l din alţii, diavolul îţi dă ţie ori iubire de argint, prin desfrânare, ori o altă patimă urâtă – te dărâmă!

Un sfanţ spunea: Atunci când citea Molitvele Sfântului Vasile cel Mare şi zicea: „Ieşi diavole din zidirea lui Dumnezeu" sfântul i-a zis celui ce citea: Dar din tine a ieşit dracul? Căci noi avem în noi milioane de draci, trebuie să ai convingerea aceasta, aşa cum spune Sf. Marcu Ascetul: „Foarte se luptă satana să-l facă pe creştin să creadă ca în el nu este satana. Câte păcate avem, atâţia diavoli avem". Când ai ieşit din păcate, atunci te-ai scăpat de diavoli. Lenevia este un drac, făţărnicia alt drac, ura alt drac, mândria alt drac, trufia alt drac, curvia alt drac, uciderea alt drac, fiecare păcat este un drac. Omul poate face 413 păcate, ca feluri de păcate, iată câţi draci ne pot stăpâni, iar fapte bune numai 300 poate face. Sunt păcate foarte subţiri, care stăpânesc pe om. Dracul râde de noi cu gura până la urechi, când vede că-i facem voia lui în orice clipă, mai uşor e a păcătui decât a face bine în Hristos. Bine că spui să iasă din altul dracul şi în tine sunt mii de draci şi nu-i scoţi afară. Cauza tuturor păcatelor este numai una singură IUBIREA DE

SINE, te iubeşti prea mult pe sineţi şi atunci faci toate relele. Precum cauza tuturor bunătăţilor este RUGĂCIUNEA, la fel cauza tuturor relelelor este IUBIREA DE SINE. Nesimţirea de sine este moartea minţii şi omorârea sufletului mai înainte de moarte.

Vom citi Molitvele Sf. Vasile cel Mare, numai după următoarea pregătire: l. După 3 zile de post – preotul, bolnavul şi rudele bolvavului;

— Imediat după Sf. Liturghie, preotul fiind împărtăşit cu Sfintele Taine;

— Se mai pot citi imediat după săvârşirea Tainei Sf. Maslu.

Spune Sf. Ioan Gură de Aur, cu privire la cei demonizaţi: „Pe cei demonizaţi îi stăpâneşte diavolul fără voia lor şi se mântuie aceştia, căci diavolul stăpânindu-i nu fac voia lor. Dar cei stăpâniţi de diavol de voia lor prin păcat, fac voia diavolului singuri şi nu se vor mântui de nu se vor lăsa de păcat!” Să fugim de păcat, căci păcatul este fapta diavolului. Să facem binele fapta lui Hristos.

18. EFECTELE MEDICALE ALE RUGĂCIUNII

de dr. chirurg A l exis Carrel – 1941 – traducere din limba franceză – Introducere

Alexis Carrel medic chirurg fiziolog, savant de renume mondial, laureat al Premiului Nobel, cel mai ales prin cartea: „Omul fiinţă necunoscută” a scris în marele magazin american: „Readarrs Digest” în numărul din ianuarie 1941 un eseu despre rugăciune. Eseul a fost publicat apoi în traducerea franceză în 1944 în „Jurnal de Geneva” şi separat în Editura Pion. Tot în acest an, Carrel scrie un alt studiu despre rugăciune, insistând asupra efectelor fiziologice ale rugăciunii, asupra celor ce se roagă.

Cele două studii sunt rezultatul observaţiilor pe care le-a făcut acest savant în cursul îndelungatei sale cariere asupra unui foarte mare număr de oameni, de toate vârstele şi categoriile sociale, bărbaţi şi femei etc. Studiile şi experienţa sa i-au dat posibilitatea să aprecieze la justa valoare anumite efecte fiziologice şi curative ale rugăciunii. După propria sa afirmaţie el vorbeşte numai despre cazuri verificate personal. A vorbi omului despre rugăciune – zice el – ar părea la prima vedere un lucru inutil, dar continuă, cu toate acestea noi trebuie să cunoaştem şi să studiem toate activităţile de care este capabil, altfel am lăsat neutralizate activităţi a căror lipsă ar fi în dauna noastră şi a urmaşilor noştri. Atrofierea simţului sacru sau al rugăciunii se

dovedeşte – după părerea autorului tot atât de nocivă pentru om, ca şi atrofierea inteligenţei. Structura noastră psihofiziologică include acest simţ sau instinct al sacrului şi nouă nu ne este îngăduit să ignorăm nevoile cele mai reale şi mai subtile ale naturii umane.

Rugăciunea I

Nouă, celor moderni ni se spune că raţiunea este superioară intuiţiei şi sentimentului. De aceea ştiinţa noastră înfloreşte, în timp ce religia noastră se ofileşte şi piere, îl admirăm pe Descartes şi-l ignorăm pe Pascal. Cultivării

72

raţiunea, în timp ce o seamă de activităţi ale spiritului, cum este simţul moral, simţul frumosului şi mai ales simţul sacrului sunt neglijate total. Din această cauză, activităţi ca cele enumerate mai sus deşi activităţi fireşti şi fundamentale ale omului, se atrofiază şi. dispar. În acest fel, omul nostru devine, din punct de vedere spiritual, o fiinţă oarbă, mutilată, infirmă, iar această infirmitate ne împiedică să devenim elemente cu adevărat constructive pe plan social uman. Activitatea morală şi sacră se dovedeşte tot aşa de indispensabilă vieţii ca şi activitatea spirituală şi activitatea economică. În consecinţă este necesar să trezim în noi din nou activităţile sufleteşti care influenţează mult mai mult decât raţiunea asupra personalităţii individului. Dar cea mai ignorată dintre aceste activităţi este tocmai simţul sacrului sau simţul religios. Simţul sacrului se exercită şi se exprimă mai ales prin rugăciune. Fireşte, ca simţ al sacrului, rugăciunea este un fenomen spiritual. Ga atare ea nu intră în domeniul experienţelor noastre tehnice de aceea ne întrebăm: Cum ne putem totuşi câştiga cunoştinţe pozitive despre rugăciune? Domeniul ştiinţelor cuprinde totalitatea fenomenelor observabile şi în acest sens orice cercetare fiziologică a omului este nevoie să se extindă până la manifestarea spiritului. Prin observarea sistematică a unui om care se roagă noi putem afla în ce constă fenomenul, rugăciunii, care este tehnica ei şi care sunt efectele pe care le produce ea. Rugăciunea este o tensiune a spiritului uman spre, Principiul, Creatorul lumii, în general rugăciunea este un spirit de durere, un strigăt de ajutor. Uneori rugăciunea devine însă o contemplaţie senină a principiului imanent şi transcendent al lucrurilor; un act de iubire şi de adoraţie faţă de Acela de la care provine minunea vieţii. De fapt rugăciunea este un efort al omului de a-comunica cu Fiinţa invizibilă, cu Acela care este Creatorul a tot ce

există, înţelepciunea supremă, Puterea şi Frumuseţea absolută, Tatăl şi mântuitorul nostru. Departe de a fi o recitare mecanică de formulare, adevărata rugăciune este transfuzie de viaţă divină în sufletul credinciosului şi o absorbire a conştiinţei acestuia în Dumnezeu. Dar acest fenomen în esenţă nu este de natură pur intelectuală sesizabilă. De aceea rămâne inaccesibil atât filosofilor cât şi savanţilor. Căci precum simţul frumosului şi al iubirii nu depinde de nicio cunoştinţă intelectuală, tot aşa simţul sacrului, simţul rugăciunii nu depinde de silogisme intelectuale. Un om simplu, indiferent de gradul lui de inteligenţă, îl poate simţi pe Dumnezeu tot atât de bine cum simte căldura soarelui sau parfumul florilor. Dar acest Dumnezeu atât de accesibil aceluia care-L iubeşte, se ascunde celui ce nu ştie simţi şi iubi, ci doar cunoaşte şi înţelege, în domeniul rugăciunii perfecte contemplative, inteligenţa şi cuvântul nostru rămân neputincioase ele nu pot exprima ceea ce simte şi trăieşte un om cu adevărat religios, în sensul ei cel mai adevărat, Rugăciunea este un avânt al iubirii care trece dincolo de noaptea obscură a inteligenţei.

Tehnica rugăciunii

Tehnica rugăciunii am învăţat-o de la Sfinţii creştini, care timp de 20 de veacuri, au iniţiat Europa în viaţa religioasă. Dumnezeul lui Platon era absolut inaccesibil. Cel al lui Epictet se confundă cu esenţa sau sufletul existenţelor. Iehova evreilor era stăpân temut, care inspiră frică nu iubire. Creştinismul

I-a adus pe Dumnezeu însă la îndemâna tuturor. I-a dat înfăţişare, L-a făcut Tatăl nostru, Fratele nostru, Mântuitorul nostru. Pentru a te apropia de Dumnezeu, nu ai nevoie de ceremonii complexe ori de jertfe sângeroase. Rugăciunea a devenit uşoară iar tehnica ei simplă.

Pentru a te ruga nu e nevoie decât de a face un efort, de a tinde spre Dumnezeu. Acest efort trebuie să fie mai mult afectiv decât intelectual. De exemplu, o meditaţie sau o consideraţie despre măreţia lui Dumnezeu nu este o rugăciune, dacă este numai o consideraţie intelectuală, fără a fi în acelaşi timp o expresie de iubire, de credinţă, de adoraţie. Deşi după metodele maiştrilor în viaţa spirituală, Rugăciunea începe printr-o consideraţie intelectuală, totuşi ea nu este desăvârşită decât dacă devine lin elan activ în folosul săraci lor. Te rogi în măsura în care iubeşti cu toată fiinţa fie asemenea unei conversaţii de copil cu tatăl lui. Ne prezentăm în faţa lui Dumnezeu aşa cum

suntem. Spunea un suflet foarte evlavios şi foarte activ în folosul săracilor, te rogi în măsura în care iubeşti cu toată fiinţa ta. Forma rugăciunii variază de la cuvintele spuse simplu de ţăran în faţa Răstignitului de la răscrucea drumurilor, până la măreţia coralelor şi a Liturghiilor care răsună sub bolţile catedralelor. Puţini oameni ştiu să se roage ca Sf. Ioan al Crucii, Sf. Simeon Noul Teolog şi Sf. Serafim de Sarov. Dar Stăpânul lumii acceptă până şi cele mai smerite cuvinte de laudă, ca şi cele mai frumoase invocaţii. Ba chiar şi rugăciuni rostite maşinal şi chiar şi numai aprinderea unei lumânări pot prezenta, deşi în formă redusă, elanul spre Dumnezeu al unei fiinţe omeneşti. Te poţi ruga şi prin acţiune şi prin fapte, Sf. Aloisiu spunea: „Cea mai bună rugăciune este îndeplinirea deplină a voii lui Dumnezeu, Tatăl nostru: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta" a face voia lui Dumnezeu însemnă a te supune tuturor obligaţiilor vieţii aşa cum sunt înscrise în ţesuturile firii noastre, în sufletul, în fiinţa noastră.

Rugăciunile care se înalţă de pe pământ ca un nor de fum de tămâie diferă unele de altele, dar abordează şi variază pe aceleaşi două teme: durerea şi iubirea. Este just să implori ajutorul lui Dumnezeu pentru a obţine ceea ce-ţi este necesar. Dar este absurd să ceri să ţi se împlinească un capriciu sau ceea ce ţi-ai procura prin munca ta. În forma cea mai înaltă, rugăciunea încetează de a fi p simplă cerere şi devine mulţumită şi laudă, omul mulţumeşte pentru ceea ce a primit şi promite lui Dumnezeu să-i facă voia Lui, oricare ar fi ea. Iar mulţumirea se transformă în laudă, contemplaţie, adoraţie. În acest caz rugăciunea se reduce la o simplă „privire afectuoasă prelungită asupra lui Dumnezeu". Eu îl privesc şi El mă priveşte, spunea un suflet credincios.

Unde şi când te poţi ruga Răspunsul meu este, simplu: Pretutindeni, în stradă, pe tren, în autobuz, la şcoală, la birou, la uzină. Dar mai uşor te poţi ruga în natură, în câmp, pe munte, în pădure, sau în singurătatea camerei tale. Există şi rugăciuni solemne publice în Biserică. Dar oricare ar fi locul în care ne rugăm, Dumnezeu nu ne vorbeşte dacă nu facem linişte în suflet. Tăcerea noastră interioară depinde uneori de starea organică, mintală precum şi de mediul în care ne aflăm; Echilibrul fizic şi psihic este greu de obţinut în învălmăşeala şi zgomfotul oraşului modern. Un loc potrivit pentru rugăciune este Biserica, în care locuitorii oraşelor pot găsi, chiar şi numai pentru câteva clipe, condiţiile indispensabile pentru liniştea interioară, în

tăcerea acestor locaşuri oamenii ar putea să înalţe sufletul lor la Dumnezeu şi să găsească odihna sufletelor lor, pentru psihicul şi fizicul lor, să-şi limpezească gândurile, pentru a primi puterea spre a suporta greutăţile vieţii împovărătoare ale civilizaţiei noastre. Dar numai atunci când devine un obicei, rugăciunea influenţează cu adevărat asupra sufletului, caracterului şi fiinţei noastre. Trebuie. Să te rogi mereu: „Gândeşte-te la Dumnezeu mai des decât respiri” zice Epictet, Iar Iisus: „Neîncetat vă rugaţi!”. Este absurd să spui o rugăciune dimineaţa, iar în cursul zilei să te porţi ca un sălbatic. Gânduri scurte, afecţiuni, sau invocaţiuni mintale ne pot menţine mefeu în prezenta lui Dumnezeu şi în acest fel toată atitudinea noastră este inspirată de rugăciune, înţeleasă în acest fel, Rugăciunea devine pentru noi Un mod de viaţă, un fel de a trăi.

Orice rugăciune făcută în condiţii convenabile este urmată de un rezultat bun. „Nimeni nu s-a rugat vreodată farji să fi învăţat ceva, sau fără să fi obţinut ceva” zice Emerson. Cu toate acestea unii oameni moderni consideră rugăciunea ca un faprt desuet, o superstiţie, un misticism, un rest de barbarie sau de primitivism. În realitate omul modern ignoră aproape cu desăvârşire Rugăciunea şi efectele ei. Cauza principală a acestei ignorante este faptul că simţul sacrului s-a atrofiat în sufletul bmului modern şi rugăciunea a devenit o raritate. Foarte puţini se roagă şi mai ales foarte puţini se roagă cu adevărat. Rugăciunea multora este sterilă deoarece nu trăiesc în adevăratul sens, în sensul rugăciunii: sunt orgolioşi, falşi, mincinoşi, egoişti, farisei, incapabili de credinţa, de iubire. Pe de altă parte efectul rugăciunii, chiar atunci când se produce, adeseori scapă observaţiei noastre. De obicei efectul rugăciunii se produce în mod lent. Răspunsul la cererile noastre şi la iubirea noastră este aproape imperceptibil, insesizabil.

Adeseori glasul tainic ce ne şopteşte răspunsul în adâncul misterios al fiinţe noastre este înăbuşit cu uşurinţă în zarva lumii. Apoi de cele mai multe ori rezultatul vizibil sau material al rugăciunii este obscur şi se confundă cu alte fenomene. rin urmare, foarte puţini oameni au ocazia de a observa efectele rugăciunii în mod precis. Chiar şi unii preoţi nu-şi bat capul cu astfel de probleme, iar medicii rămân indiferenţi în faţa lor şi trec cu vederea cazuri care se găsesc la îndemâna lor. Să mai spunem că observatorii adeseori sunt derutaţi din cauză că răspunsul dat rugăciunii noastre de multe ori este departe de ceea ce am aşteptat noi. Spre exemplu: Cel ce s-a rugat spre a îi

vindecat de o boală organică, poate rămâne mai departe bolnav, în schimb dacă s-a rugat serios, trece printr-o profundă şi inexplicabilă transformare morală. Cu toate acestea studiul efectelor rugăciunii este posibil. Mai ales, medicul, dacă-şi dă silinţa, poate să observe numeroasele efecte ale rugăciunii, în special aşa numitele psihofiziologice şi curative la oamenii care se roagă şi sunt cu adevărat credincioşi.

Rugăciunea îşi exercită influenţa asupra sufletului şi trupului într-un fel care pare să depindă de calitatea şi frecvenţa sa. Este uşor să cunoşti frecvenţa sau regularitatea rugăciunii şi într-o anumită măsură intensitatea ei. Dar calitatea ei rămâne necunoscută, deoarece noi nu avem mijloace cu care să măsurăm credinţa şi capacitatea de iubire a sufletului. Cu toate acestea felul de a trăi al celui ce se roagă poate să dezvăluiască calitatea rugăciunii sale. Chiar şi atunci când e vorba de o rugăciune de puţină valoare, cum e cazul celei tăcute în chip maşinal, ea totuşi exercită o anumită influenţă asupra sufletului.

A

a conduitei. În acelaşi timp ea întăreşte simţul sacru şi al moralului. Oamenii care se roagă în mod serios se caracterizează printr-o perseverenţă în îndeplinirea sarcinilor, printr-un simţ al datoriei şi al răspunderii, prin mai puţine scăderi şi păcate şi prin anumită bunătate şi generozitate fată de alţii., Prea destul de dovedit este faptul că la fel cu dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea caracterului şi valoarea morală sunt mai pronunţate la persoanele care se roagă bine. Când rugăciunea este frecventă, habitual, şi într-adevăr frecventă, influenţa ei este foarte clară, O astfel de rugăciune se poate compara cu secreţia unei glande interne, cum ar fi glanda tiroidă sau renală, suprarenală, Ea constă într-un fel de transformare mintală şi organică a fiinţei noastre. Această transformare însă se produce şi în mod progresiv şi adeseori, insesizabil, s-ar putea spune că rugăciunea aprinde în adâncul conştiinţei o lumină, iar la această lumină omul începe să se vadă pe sine aşa cum este, se recunoaşte pe sine, îşi descoperă egoismul, lăcomia, orgoliul şi erorile. de judecată şi se simte înclinat spre împlinirea dorinţelor morale. Rugăciunea îl stabileşte într-un echilibru de modestie, umilinţă intelectuală şi supunere, în acest fel omul îşuieschide sufletul şi este gata să primească harul divin, împărăţia harului, încetul cu încetul rugăciunea înţeleasă în acest fel, produce în suflet calm, linişte interioară, armonie între activitatea

nervoasă şi activitatea morală, o putere mai mare de a suporta încercările vieţii, sărăcia, lăcomia, calomnia, boala şi moartea.

Cu toate acestea, rugăciunea nu trebuie comparată cu morfina sau opiul deoarece pe lângă calm şi echilibru, ea produce şi o integrare a activităţii mintale, un fel de reconfortare a personalităţii, uneori chiar naşterea eroismului. Echilibrul cauzat de rugăciune devine puternic ajutor terapeutic, pentru omul bolnav. Rugăciunea marchează pe credincioşii săi cu o caracteristică: castitatea în privire, calm în atitudine, bucurie senină în expresie, curaj în conduită şi când e nevoie cere jertfa de sine a soldatului sau a-martirului. În acest fel rugăciunea scoate la iveală tezaurul ascuns în fiinţa umană – seninătatea. Sub influenţa rugăciunii chiar şi ignoranţii, întârziaţii mintali, neputincioşii, cei mai puţin dotaţi, utilizează mai bine energiile sau resursele lor intelectuale sau morale de care dispun fie şi în măsură redusă. După observaţiile mele rugăciunea are darul de a ridica oamenii peste nivelul obişnuit intelectual şi moral dobândit prin ereditate şi educaţie. Contactul cu Dumnezeu imprimă în sufletul omului pacea care apoi radiază în el şi se difuzează pretutindeni. Din nefericire azi sunt prea puţini oameni care se roagă în mod efectiv.

Acestea sunt efectele curative ale rugăciunii, efecte care în toate vremile au atras atenţia oamenilor înţelepţi. De altfel şi azi acolo unde rugăciunea este aplicată, se obţine vindecarea datorită invocării puterii lui Dumnezeu sau a sfinţilor Săi. Dar în cazul în care e vorba de maladii susceptibile de vindecări rapide sau cu ajutorul medicamentelor obţinute, este greu să ştii cu adevărat care a fost cauza vindecării – rugăciunea sau medicamentele – sau ambele împreună. Certitudinea efectului rugăciunii se poate constata numai în acele cazuri în care orice terapeutică medicală este insuficientă.

Biroul medical de la Lourdes a adus un mare serviciu demonstrând realitatea vindecărilor unor bolnavi incurabili/Medic tânăr, deşi ateu, Carrel primi propunerea unui coleg să-l însoţească în calitate de medic într-un pelerinaj de bolnavi de la Lourdes. Cu această ocazie Carrel s-a convertit prân-eonstatarea personală a vindecării instantanee a unui bolnav de cancer, care avea obrazul perforat de boală. Într-o clipită ţesăturile obrazului s-au refăcut. Rugăciunea are câteodată efect exploziv. S-au vindecat aproape instantaneu bolnavi cu diverse afecţiuni ca: lupus al feţei, cancer, infecţii renale, tuberculoză pulmonară, osoasă sau peritonială. Efectul se produce aproape

totdeauna în acelaşi chip, la început o mare durere, după aceea sentimentul de a fi vindecat, apoi în câteva clipe cel mult în câteva ore simptomele bolii dispar, iar leziunile anatomice se repară. Miracolul este caracterizat printr-o rapidă accelerare a proceselor de vindecare. 'Niciodată n-a fost observată până azi o astfel de accelerare în cursul unor experienţe chiar chirurgicale sau fiziologice.

Adeseori nu este nevoie ca însuşi bolnavul să se roage pentru ca fenomenele de vindecare să se producă. La Lourdes s-au vindecat copii care erau incapabili de a vorbi, s-au vindecat chiar şi necredincioşii. Dar totdeauna era lângă ei cineva care se ruga. S-ar părea că rugăciunea făcută de altul este mai fecundă decât cea făcută de pacient, iar efectul se pare că depinde de calitatea şi intensitatea rugăciunii. Astăzi se fac mai puţine minuni la Lourdes decât acum 40 – 50 de ani, deoarece bolnavtfnu mai găsesc acolo atmosfera de reculegere profundă de odinioară, pelerinii de azi seamănă mai mult cu turiştii, iar rugăciunile lor sunt puţin eficiente. Acestea sunt efectele rugăciunii despre care am cunoştinţă sigură, experimentală. Dar în Istoria sfinţilor se relatează o mulţime de fapte de acest fel. Spre exemphuminunile atribuite parohului din Ars, lui Don Bosco, lui Padre Pio, minuni verificate de martori oculari. Acest ansamblu de fenomene ne introduce într-o lume nouă, a cărei exploatare nu este încă făcută şi care va fi bogată în surprize, ceea ce ştim rjoi în mod cert este faptul că rugăciunea produce efecte tangibile. Poate părea un fapt nemaipomenit, dar noi trebuie să ţinem seama de adevărul exprimat de Iisus în Evanghelie: „Cereţi şi veţi primi, bateţi şi vi se va deschide!”

În definitiv, totul se întâmplă astfel: Dumnezeu îl ascultă pe om, răspunde rugăciunii sale. Efectele rugăciunii nu sunt o iluzie. De aceea simţul sacrului, care a fost atrofiat la foarte mulţi oameni nu trebuie redus cum o fac unii, la spaima ce o are otiiul în faţa primejdiei, sau la teama ce o are de misterele lumii. Dar nu trebuie să facem din rugăciune o doză de calmant sau remediu contra fricii de suferinţă, boală sau moarte. Semnificaţia simţului sacru sau religios este mult mai profundă. Simţul sacru a ocupat un loc mare în istoria popoarelor şi a civilizaţiei, zice un mare istoric englez, toate marile civilizaţii s-au dezvoltat datorită simţului sacru şi au pierit datorită atrofierii acestui simţ. În cursul istoriei Europei, rugăciunea a fost o necesitate tot atât de fundamentală la aceea de a cuceri, de a munci, de a construi, de a iubi. În adevăr, simţul sacrului, părea în Evul Mediu o impulsiune

izvorâtă din adâncul firii noastre, o activitate fundamentală. Expresiile sale sunt aproape totdeauna legate de activităţi de bază ale omului, ca simţul moral şi formarea caracterului şi deseori de simţul frumosului şi al artelor în general. Această latură atât de importantă a fiinţei noastre noi am neglijat-o, lăsând-o să se atrofieze şi adesea să dispară cu totul.

Trebuie să ne convingem că omul nu se poate conduce fără a se primejdui pe sine însuşi, după capriciul imaginaţiei sale. Pentru a atinge scopul adevărat al vieţii, trebuie să te conduci după legile care rezultă din însăşi natura vieţii. Noi ne aflăm într-o mare primejdie atunci când omitem sau sufocăm în noi un aspect al activităţii noastre fundamentale, de ordin fiziologic, intelectual sau spiritual. Spre exemplu, insuficienta dezvoltare a muşchilor, scheletului, a activităţii spirituale afective, morale sau sacrale. La mulţi intelectuali. este tot aşa de dezastruoasă ca şi atrofierea inteligenţei şi a simţului moral la unii sportivi şi atleţi. Practic activităţile morale şi religioase sunt strict legate unele de altele. Simţul moral dispare la scurt timp după dispariţia simţului sacrului. Căci omul nu a reuşit să construiască aşa după cum voia Socrate un sistem moral independent de orice doctrină religioasă. Societăţile în care dispare nevoia de rugăciune nu sunt departe de-degeneresceptă. De aceea toţi oamenii civilizaţi, credincioşi şi necredincioşi trebuie să se intereseze de această problemă, adică dezvoltarea tuturor activităţilor fundamentale de care este capabilă fiinţa umană. Oare din ce pricină simţul sacrului joacă un rol aşa de important în atingerea scopului vieţii. Şi prin ce fel de mecanisme rugăciunea influenţează viaţa noastră?

Pentru a răspunde la aceste întrebări suntem nevoiţi să părăsim câmpul observaţiei şi să facem loc ipotezei. Dar o ipoteză oricât ar fi de îndrăzneaţă este necesară în primul rând cunoaşterii. Trefefaie să ne amintim că omul este o fiinţă indivizibilă, alcătuită din ţesuturi din lichide organice şi din conştiinţă. El se crede independent de mediul său natural, adică de universul cosmic, în realitate el este inseparabil legat de lume. Omul este legat de mediul în care trăieşte, prin nevoia continuă de oxigen şi de elementele pe care i le furnizează soarele şi pământul, pe de altă parte corpul viu nu este cuprins pexde-a-ntregul în masa fizică. El este compus din spirit şi materie. Şi cu toate că spiritul rezidă din organismele noastre fizice, el se prelungeşte în afara celor patru dimensiuni ale spaţiului. şi ale timpului. Oare ne este

îngăduit să credem că noi locuim în acelaşi timp în lumea văzută cât şi într-un mediu intangibil, invizibil şi imaterial, mediu asemănător cu cel al Conştiinţei pe care. nu-l putem trece cu vederea, fără a ne păgubi pe noi înşine? Acest nlediu nu ar putea fi altceva decât Fiinţa supremă, iminentă în toate existenţele. Fiinţa care este totodată şi transcendentă şi personală şi pe care o numim Dumnezeu. Prin urmare simţul sacrului s-ar putea compara cu nevoia noastră de oxigen, iar rugăciunea ar avea funcţia analoagă cu cea a respiraţiei, ea nu ar fi altceva decât un agent al raportului dintre conştiinţă şi mediul ei propriu, deci un fel de activitate biologică aparţinând structurii noastre umane. Cu alte cuvinte, rugăciunea este o funcţie normală a corpului şi a sufletului nostru.

Concluzii în rezumat, simţul sacrului reprezintă în raport cu alte activităţi ale spiritului, o importanţă deosebită. El ne pune în comuniune cu intensitatea misterioasă a lumii spirituale. Prin rugăciune omul merge cu Dumnezeu, iar Dumnezeu vine la om. Rugăciunea apare ca indispensabilă dezvoltării noastre integrale şi armonioase. În niciun caz rugăciunea nu trebuie înţeleasă ca pe un act pe care-l săvârşesc numai oamenii ignoranţi, needucaţi, slabi de înger, bolnavi sau cerşetori. Este ruşinos să te rogi zice Nietzsche. Ir-realitate actul de a te ruga nu este cu nimic mai ruşinos decât actul de a mânca sau a respira. Omul are nevoie de Dumnezeu, aşa cum are nevoie de hrană şi oxigen. Simţul sacrului legat de intuiţie, de simţul moral, de frumosul şi de lumina inteligenţei, dă personalităţii umane o desăvârşire completă. Este într-adevăr incontestabil că atingerea scopului vieţii cere dezvoltare integrală şi armonioasă a tuturor activităţilor noastre fiziologice, intelectuale, afective şi spirituale, în structura spiritului nostru se cuprinde atât raţiunea cât şi sentimentul. Prin urmare, trebuie să iubim atât frumuseţea ştiinţei, cât şi frumuseţea lui Dumnezeu. Trebuie să-l urmăm pe Pascal cu aceeaşi sârguinţă cu care-l urmăm pe Descartes, adică să preţuim tot atât de mult activitatea şi simţul sacrului cât preţuim şi inteligenţa. Notă: După cum am spus în Introducere, Dr. Carrel şi-a exprimat concepţia sa despre rugăciune într-un studiu apărut în 1944, insistând de data aceasta şi mai mult asupra efectelor pe care le are rugăciunea asupra celor ce se roagă, explicând mecanismul prin care rugăciunea îşi exercită influenţa. Redăm în continuare acest studiu, omiţând unele părţi care sunt menţionate şi în primul studiu.

Rugăciunea II

Se constată într-adevăr că la cel ce are simţul sacrului şi se roagă scade consumul de proteine, şi o energie nouă necunoscută ţine locul unei hrane abundente. Se pare că datorită exploziei demografice, dezvoltarea simţului sacrului va fi singura soluţie salvatoare pentru micşorarea fără efecte negative a raţiei alimentare. Malthus în teoria sa n-a ţinut seama de cele spuse în mod cu totul accidental de Iisus: „Nu numai cu, pâine va trăi omul!” Mâncarea nu este numai pâinea… „Ci împlinirea voinţei lui Dumnezeu”.

Rugăciunea este dătătoare de viaţă. Se pare că şi în om este o energie asemănătoare cu energia ascunsă în atom. Această energie nu se declanşează decât prin rugăciune, ca printr-un centru’de radiaţie activă. Dacă suntem atenţi la acest fenomen, ne putem da seama că Cel ce ne-a spus în Evanghelie: „Eu sunt viaţa!” n-a vorbit doar ca un mistic ci ca un desăvârşit cunoscător al fiziologiei omului. Natura şi medicamentele sunt un remediu pentru suferinzi, dar sunt remediu palid pe lângă cel efectuat prin rugăciune. Forţele divine sunt mult mai mari deoarece acolo unde nici medicul nu reuşeşte, credinţa şi rugăciunea reuşesc.

Un exemplu printre altele: Aveam o pacientă care suferea de cancer al uterului şi nu mai putea fi salvată. Pierzându-şi orice speranţă în medici, credinţa a salvat-o. Dintr-odată s-a trezit în ea simţul sacrului. N-a mâncat timp de 40 de zile, ne-a dat voie s-o consultăm. N-am mai depistat cancerul pentru că închisesem la loc operaţia. Era vindecată şi întinerită. Au trecut de atunci 12 ani şi ea continuă să fie sănătoasă. O altă vibraţie s-a născut în ea, o vibraţie pentru alte lucruri decât pentru care vibrăm noi. Această vibraţie i-a dat viaţă şi a salvat-ţi.

Prin spirit, prin rugăciune, omul scoate în evidenţă o energie calitativă nouă. superioară care întreţine viaţa sau care face să renască viaţa celui bolnav. Simţurile pervertite până ieri după plăceri gastronomice şi sexuale, trec la o viaţă nouă, viaţa interioară de rugăciune. Inima începe să gândească şi mintea să simtă sacrul. Schimbându-se raportul şi funcţia simţurilor, care nu numai putea controla poftele pacientului, deoarece erau decimate de vicii şi abuzuri, îşi revin prin rugăciune, se refac, se odihnesc. Odihna simţurilor este necesară nu numai pacientului, ci şi celui care vrea să evite sau să prevină îmbolnăvirea. E vorba de a dezvolta o nouă

deprindere şi anume aceea de a reduce la tăcere vuietul fiziologic, /cascade de exerciţii şi forţe centripete egoiste. Această educaţie ar trebui s-o facă medicul familiei tuturor membrilor ei, prin deşteptarea în individ a unor simţuri de viaţă spirituală, prin care se pot odihni ţesuturile biologice. Regulile de igienă biologică, alimentară, morală şi socială pe care le cuprinde religia lui Iisus Hristos, fal din această religie cea mai vestită ştiinţă. Profitând de această ştiinţă, medicul ar putea reda bolnavilor puterile pierdute.

Dr. Dibblee avea în Spitalul său din Oxford un caz de osteoxilită acută prin fistulă se eliminau bucăţi de os. Era necesară amputarea. Bolnavul însă prefera moartea. Argumentul său era religios: „Nu se poate ca Iisus să vrea să pierd un os... Lui nul s-a frânt niciun os. Am să mă rog!” Durerile de osteoxilită sunt cumplite, bolnavul refuză morfina. S-a rugat. După 3 săptămâni fistula bolnavului s-a închis de la sine, durerile au încetat, a făcut o nefrită (desigur transfer de infecţie şi s-a vindecat).

Colegii mei electrofiziologu Redkin şi Hiklei spun că forţa rugăciunii constă în declanşarea biocurenţilor electrici: „Biocurenţii corpului omenesc sunt inferiori ca potenţial curentului electric produs de dinam, dar din punct de vedere calitativ ei sunt superiori, deoarece ei întreţin viaţa şi o cauzează. Electricitatea poate distruge viaţa omului, a corpului omenesc, dar n-o poate crea sau înviora, pe când biocurenţii creierului şi ritmurile cerebrale (alfa, beta, teta, delta) au o valoare pozitivă ca şi biocurenţii muşchilor, inimii etc. Nu e departe ziua în care biocurenţii vor acţiona proteza prin apăsare pe un gând sau altul”. Se prea poate să dovedim că cel mai important organ al omului este gândul şi. simţul sacrului. De altfel am putea constata că boala” are o manifestare bioelectrică. Uneori agentul microbian lipseşte, dar corpul are aceleaşi carenţe de funcţionare ca *în* cazul prezenţei microbului, lucru constatat prin analize bioelectrice, greşelile de comportament moral aduc modificări mecanice, chimice şi fiziologice şi au la origine biocurenţii gândului opţiunile omeneşti. Electrofiziologia a descoperit cauzele bolilor într-un plan mult mai subtil. Ea ne explică de ce violenţa creează bolile, de ce visele pot îmbolnăvi la fel de bine ca şi microbii „de ce viruşii sunt atât de puternici şi de ce oamenii religioşi au forţă mare de rezistenţă deşi sunt blânzi, moderaţi, generoşi. Se pare că biocurenţii se pot crea şi înmulţi prin exerciţiu religios, făcându-i să acţioneze în fiecare celulă,

în fiecare neutron. Austeritatea religioasă se dovedeşte o metodă de prevenire şi tratament a bolilor din punct de vedere electrofiziologic. IUBIREA, nu cea erotică, ci aceea pe care a predicat-o Iisus şi care implică spălarea picioarelor, servirea aproapelui, devotamentul, e un generator de biocurenţi.

Ca electrofiziologi avem sentimentul că „sportul cel mai bun pentru or – ganism” cel mai bun este al credinţei, al rugăciunii, deoarece prin aceasta bioelectricitatea umană nu se concentrează numai într-o porţiune a scoarţei cerebrale, ci se difuzează peste tot în organism. Un discipol al lui Gandhi, prieten cu Dr. Radriaristan, îmi spunea că în momentul morţii în numeroase cazuri, a zărit o lucire electrică ieşind din creştetul muribundului. Într-un caz particular al unei fete de o mare puritate şi sfinţenie, care se afla sub aparatura noastră când a murit, electroencefalograma aânregistrat valori peste 7 Volţi, după calculele noastre, iar camera a apărut momentan luminată de o sursă electrică.

Rugăciunea în esenţă pare să fie tendinţa fiinţei umane către substratul material al lumii, aş vrea să obsftrv că bolnavii care se roagă suportă mai bine durerile şi intervenţiile cele mai dure, dar nu toţi cei ce se roagă reuşesc, deoarece ruga unora este văicăreală, vanitate învinsă, ambiţii dărâmate. Numai rugăciunea celui care se căieşte şi-şi plânge păcatele este ducătoare la scop, la echilibru, la starea de simplitate, puritate, umilinţă şi armonie dintre om şi creaţie, nu se poate decât prin imitaţia lui Iisus Hristos. Efectele rugăciunii, intervenţia divinităţii, nu se produce decât după ce omul s-a rugat cu stăruinţă până la completa purificare a trupului şi a sufletului.

Mă întreb în legătură cu gestul lui Iisus Hristos de a pune mâinile pe creştetul bolnavilor; dacă nu cumva prin creştetul capului ne vine izbăvirea prin rugăciune., şi dacă nu cumva rugăciunea care este înainte de toate o activitate a creierului, acţionează pe aceeaşi cale şi-şi produce efectul. Realitatea este că cei vindecaţi prin rugăciune devin apoi cu totul alţi oameni de parcă ar fi primit botezul Sfanţului Duh, li se schimbă chiar şi caracterul, ba chiar şi liniamentele corpului. Mă întreb de ce nu am putea folosi rugăciunea să vindecăm bolile sociale, răutatea lumii, meschinăriile educaţiei noastre, carierismul, avariţia, erotismul, şi dorinţa de dominaţie. Cu ajutorul rugăciunii, atomii omului, fiziologia lui intră în substratul divin al vieţii. Bazat pe o serie de date anatomice şi fiziologice, cred că stimulul rugăciunii odată

ajuns în neuron se propagă prin circuitele neuronale şi corticosubcorticale şi de acolo se comunică întregului ansamblu fiziologic.

Sentimentul este o scânteie bioelectrică, o scânteie de viaţă. Hristos a zis: „Eu sunt viaţa" ceea ce este perfect adevărat. Sentimentul iubirii de Dumnezeu şi de aproapele este tot o scânteie divină. Toţi aceia care s-au plictisit de viaţa lor searbădă şi fără rost, prin convertirea la Hristos devin plini de viaţă. Egoismul le-a adus neplăceri, dezamăgiri, dezgust de viaţă, întoarcerea la iubirea lui Hristos le redă viaţa şi bucuria şi această iubire sacră este fără de sfârşit.

— Celor ce se vindecau Iisus le zicea: „Credinţa ta te-a mântuit!" şi adeseori adăuga: „De acum să nu mai-păcătuieşti ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău!". Căci într-adevăr boala este în cele mai multe cazuri urmare a transgresiunii legilor firii. Stricta abţinere de la ceea ce este vătămător – zicea Platon – este cel mai bun medicament. În acest sens ni se spune în Biblie: „Inima omului este nespus de înşelătoare şi rea, cine poate s-o cunoască" Dar rugăciunea ne transformă inima, ne dă o inimă nouă, asemănătoare cu a lui Hristos. Când inima omului se împietreşte faţă de legile naturale şi divine şi se întoarce spre cele josnice, boala se apropie cu paşi repezi. La intrarea tuturor Spitalelor ar trebui scris cu litere uriaşe: „BOLILE SUNT ÎNVĂŢĂTURI ŞI AVERTISMENTE", iar medicii arătându-le bolnavilor greşelile pe care le-au comis ar trebui să le spună ca şi Iisus: „Roagă-te... şi să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple-ceva mai rău!"

Din punct de vedere medical, iertarea acordată altora, sau primită de la alţii, oarecum la fel ca Spovedania, este o formă de vindecare. Mânia, răzbunarea, remuşcarea, produc în organismul uman o stare toxică, lucru evident pentru medic. Căci trupul omului ca şi sufletul lui a fost făcut ca să fie bun, răutatea îl îmbolnăveşte. Şi din acest motiv duşmănia şi ura sunt un păcat grav, cum a spus Hristos şi în sensul vindecării şi a sufletului şi a trupului nostru. El ne îndeamnă să ne rugăm pentru „vrăjmaşii" noştri.

Rugăciunea este o forţă care restabileşte echilibrul organic reaşezând toate celulele şi funcţiile corpului în faţa Puterii infinite a lui Dumnezeu, de la care obţin „odihnă" şi refacere, adică recreare. Acestea sunt efectele rugăciunii despre care eu am cunoaştere sigură.

Căci într-adevăr rugăciunea dă naştere unor efecte palpabile, oricât de imperceptibile ne-ar părea la început. Totul se petrece în aşa fel ca şi cum Dumnezeu l-ar asculta pe om şi i-ar da răspuns. În realitatea practică activităţile noastre mintale şi religioase sunt strâns legate unele de altele. Cel mai puternic neam, în ceea ce priveşte vitalitatea, pare a fi cel al evreilor, deoarece ei n-au separat niciodată activitatea mentală de cea a credinţei lor.

„Rugaţi-vă neîncetat!” (I Tesal, 5, 17). „Ceea ceva semăna omul, aceea va şi secera1 se spune în Scriptură. Cine seamănă rugăciunea culege roadele ei cele binefăcătoare şi tămăduitoare.

Pentru rugăciunile MEDICULUI celui mare ale Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi ale Preacuratei lui Maici, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul, zidirea Ta! Amin.

DESPRE FAMILIA CREŞTINĂ

19. CELE 11 REGULI CANONICE ALE NUNŢII CREŞTINE DUPĂ SF. IOAN GURĂ DE AUR

Nunta este una din cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii Ortodoxe şi este Taină mare, căci zice Sfântul Apostol Pavel: „Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos şi în Biserică” (Efes. 5.32). Taina se numeşte rădăcina firii omeneşti, şi dacă rădăcina este bună, sfinte vor fi şi rarnurile; dacă rădăcina este rea, nu căuta strugurii în spini. Dacă nunta n-a pornit bine, toată viaţa nu-i merge bine omului. De aceea vorbim de reguli de bună cuviinţă şi de cele canonice ale nunţii creştine ortodoxe.

1) Prima condiţie a nunţii creştine ortodoxe este să nu se ia neamuri în căsătorie”.

2) A doua, să se învoiască tinerii, nu-i bine să dai fata după cine nu-i place, sau să zici: ia-o că are avere! Dragostea trebuie să fie cauza căsătoriei!

A treia condiţie canonică este ca părinţii să fie de acord cu căsătoria.

Atunci este nunta de la Dumnezeu când sunt de acord părinţii la cei doi tineri.

A patra condiţie, băiatul se căsătoreşte la 15 ani, iar fata la 13

ani. Statul nostru a pus ca băiatul să aibă 18 ani, iar fata 16 ani împliniţi şi nu-i rău în aceasta. Să nu steie necăsătoriţi până la vârsta înaintată, că acolo numai nuntă curată nu poaffi fi. Sf. Ioan Gură de Aur

zice, ca să-i căsătorească de mici, ca să fie curaţi cum i-a făcut mama lor pe cei doi.

A cincea, trebuie să se ducă mirele cu mireasa înainte de nuntă cu o săptămână, să se spovedească şi să se împărtăşească la preotul satului.

Este bine să aibă mărturisire scrisă ca să nu uite ceva.

A şasea, să se ducă la Biserică părinţii mirelui şi mirele, mireasa şi

82.

naşii, să meargă în ziua când are să fie Nunta să asculte Sfânta Liturghie de la un capăt la altul.

A şaptea, după ce a terminat preotulăf. Liturghie şi i-a găsit pe mire şi pe mireasă curaţi, îi spovedeşte din nou şi-i împărtăşeşte cu

Preacuratele Taine.

A opta condiţie, preotul ştie viaţa lor de la Spovedanie şi starea lor duhovnicească la Cununie, preotul pune cununile pe capul celor doi, dar dacă unul a căzut în păcat înainte de cununie, nu i se pune cununa pe cap, de aceea nici nu se pun cununile la a doua căsătorie. Nunta întâi îi încununează pe tineri pentru că au biruit păcatul. De au căzut amândoi tinerii în păcat, chiar la nunta întâi, nu H se pun cununi pe cap.

A noua condiţie nunta nu se face cu lăutari (cu muzică). Canonul

107 al Sinodului din Cartagina spune aceasta. Ce caută dracii la Taina lui

Hristos? Nunta fără lăutari se face aşa:

Întâi de toate, mirele şi mireasa vin la preot ca să anunţe din timp la Biserică şi să se pună această cununie pe uşa Bisericii. Se face aceasta, pentru ca preotul să fie ajutat de popor, pentru ca să nu se cunune neamuri. După Cununia de la Biserică, preotul merge la miri acasă cu cântăreţul şi acolo va zice Rugăciunea şi va sfinţi masa; Se pot mânca numai 3 feluri de mâncare şi se beau numai 3 pahare de vin. Preotul stă la mijloc la masă. Mirele în dreapta preotului, iar mireasa în stânga lui cu părinţii ei, iar părinţii, mirelui stau lângă mire. Primii naşi lângă miri şi apoi părinţii lor. Cântăreţul zice Rugăciunea „Tatăl nostru”, iar preotul binecuvântează masa, în acest timp preotul are la îndemână şi o predică pe care o şi spune acum. După aceasta se cântă la masă cântările de la Cununie şi alte cântări alese. Aceştia sunt lăutarii şi scripcarii nunţii, cântăreţii Bisericii şi preotul, care cântă la

masa de cununie. Preotul de vrea să explice ceva are un clopoţel care sună. Cele trei feluri de mâncare şi cele 3 păhăruţe de vin, trebuie să fie puse pe masă pe rând. Primul pahar. de la nuntă trebuie să aibă 32 gr. Primul îl ia preotul şi le urează la miri sănătate şi copii buni, apoi se dă de mâncare, la fel se face după al doilea fel de mâncare şi după al treilea. Deci la nuntă se bea în total 96 gr. de băutură, asta-i beţia de la nuntă: După ce s-a gătat masa; cântăreţul spune rugăciunea de mulţumire, iar după rugăciune le urează preotul la miri cele de folos, îşi ia Cununile care au stat pe masă şi pleacă la altă nuntă. Şi la nuntă nimeni n-are voie să mănânce şi să bea până vine preotul să sfinţească masa.

Rânduiala a zecea – pentru cele 3 Sfinte Taine luate de Miri: Spovedania, împărtăşania şi Cununia în ziua nunţii, trupurile celor doi sunt sfinţite şi n-au yoie să se împreune până după 3 zile. Pentru garanţie mirele va dormi cu-tatăl său 3 nopţi, iar mireasa cu mama sa 3 nopţi, de au fost Spovediţi şi împărtăşiţi şi Cununaţi în ziua Nunţii. De au luat numai Taina Cununiei nu se împreună decât numai după o zi şi o noapte.

A unsprezecea condiţie, creştinii trebuie să păzească curăţenia în toată vremea vieţii lor aşa:

Luni – nu se împreunează pentru cinstea Sf. Arhangheli şi îngeri şi pentru sănătate;

Miercurea şi Vinerea la fel, pentru înfricoşatele Patimi ale Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

Sâmbăta păzesc curăţenia pentru slăvită cinste a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pentru cei morţi”.

Duminica păzesc curăţenia pentru slăvită învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Deci soţul şi soţia nu se pot împreună decât Marţea şi Joia, dar şi atunci de nu este vreo sărbătoare sau post. Ziua începe după miezul nopţii chiar şi doctorii o spun aceasta. Căsătoria nu-i mocirlă, ci cumpătare, după voia lui Dumnezeu. Scopul ei nu-i plăcerea, ci de a avea copii aşa cum a rânduit-o Dumnezeu.

20. ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, ÎN BISERICĂ ŞI ÎN SOCIETATE

Dumnezeu l-a făcut pe om androgenbărbat şi femeie, înţelepciunea nemărginită a lui Dumnezeu n-a înzestrat-o pe femeie cu însuşirile bărbatului şi nici pe bărbat cu ale femeii. Fiecare din aceşti doi au însuşirile lor proprii şi în felul acesta numai bărbatul cu femeia poate să facă omul întreg. Femeia este egală cu bărbatul, dar numai

după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam, l-a întrebat pe Adam cum se cheamă aceasta, iar el a răspuns: „Femeie, aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea!” Aici este egală femeia cu bărbatul, este os şi carne din bărbat!

Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat după ce a păcătuit: „Jnmulţind voi înmulţi durerile tale, întru dureri vei naşte fii!” A douapedeapsă: „Întoarcerea ei către bărbatul său: el te va stăpâni!”

Eram la Conferinţa femeilor ortodoxe din întreaga lume ce se ţinea la Văratic şi nu le-a convenit când spuneam aceasta, că erau acolo mai multe femei. Când vorbeam de cele bune se uitau femeile, dar când ziceam de cele mai rele, atunci puneau capul în jos. Cât ar fi femeia de învăţată, trebuie să fie supusă bărbatului, căci bărbatul este cap şi Hristos este cap al bărbatului. Hristos cap bărbatului şi bărbatul cap femeii acesta este ordinea ierarhică a familiei. Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutor pentru om, de aceea zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Femeia este liman al bărbatului”. Bărbatul vine bietul amărât, războaie, conducere, necazuri… femeia trebuie să fie liman (Port) să-l întâmpine cu cuvânt bun, să-i facă de mâncare, să-l primească când vine de undeva. Cel mai mare rol al femeii în familie însă este acela de a fi mamă de copii. „Femeia care vrea să fugă de durerile naşterii – de durerea veşnică va da (Iadul)” spune Sf. Ioan Gură de Aur. Dumnezeu a pus cu măsură dulceaţa împreunării cu durerea naşterii. Când fugi de durere spre plăcere, dai de durerea veşnică. Dumnezeu i-a găsit cel mai bun sălaş copilului, în pântecele mamei sale şi tu-l arunci şi-l dai la câini? Care balauroaică, care leoaică, care ursoaică îşi mai omoară fiul său? Iar tu fiinţă cu minte te faci mai rea ca animalele fără minte, şi-ţi omori copilul. Când eram în pădure am văzut o scroafă cu purcei, care-şi mâna cu un lemn în gură purceii, iar eu m-am urcat într-un brad şi era cu mine şi Sf. împărtăşanie, iar ea s-a repezit ca fulgerul la mine şi în acest fel îşi apăra purceii. Vai. şi amar de acele mame, care-şi omoară copiii, criminalele. Sf. Apostol Pavel spune că femeia se va mântui prin naştere de fii, dacă-i va creşte în credinţă, în iubire şi înţelepciune (I. Tim. 3, 15). Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Femeia când a murit născând, moare pe altarul de jertfa şi este martiră!”, înainte de naştere, femeia este Spovedită şi împărtăşită indiferent de canonul ce l-ar avea. Prin durerile naşterii, de moare, Dumnezeu îi iartă orice păcate, toate păcatele, femeia este ca şi o martiră numai să fie Spovedită şi împărtăşită.

A venit una la mine şi mi-a spus: Părinte, mi-a spus doctorul că am insuficienţă critică şi nu pot naşte, să-mi dai voie să fac nu ştiu ce (avort), a zis doctorul, iar eu i-am răspuns: Să mori de o mie de ori, când tu mori te faci martiră numai să fii la naştere Spovedită şi împărtăşita. Să-i dau eu voie să facă crime? Drăcoaica! în familie, femeia trebuie să trăiască cu frica şi certarea Domnului şi la aceasta trebuie să ia parte şi bărbatul, să-şi crească copiii în frica şi certarea Domnului. Am vorbit apoi:

Despre rolul femeii în societate şi în biserică.

În societate poate ocupa servicii ca şi bărbatul. Dacă s-ar face acum în sală întuneric beznă şi n-avem nicio lumânare sau vreo altă lumină, vine însă o binefăcătoare între timp şi pune o lumânare pe masa aceasta, toţi ne-am bucura de acea lumină. Lumânarea pusă în sfeşnic nu vorbeşte nimic, ea tace „dar face în schimb două lucruri de folos tuturor. Ea se arde pe sine şi luminează *pe* alţii şi se ertfeşte tăcând. Femeia este rânduită de Dumnezeu de este curată, credincioasă şi corectă de-i harnică, de-i pricepută la toate, să fie ca o lumânare, care luminează şi se consumă tăcând. Nu-i nevoie de vorbe, viaţa femeii însăşi predică, este o predică pentru toţi: „Taci tu şi să vorbească faptele tale!”. Ea este lumină în societate, fiind creştină cu viaţa şi fiind corectă.

Rolul femeii în Biserică în Biserică sjâmne Sf. Apostol Pavel ca femeia să tacă. Protestanţii au ajuns la apogeul nebuniei, au ajuns să facă din femei preoţi. De 5.000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoţia prin Mpise şi Aaron şi nicio femeie n-a fost făcută până acum preot. Am auzit de diaconiţe. Ele nu aveau hirotonie ca preoţii şi bărbaţii diaconi, ci aveau o simplă hirotesie, care se fade afară din Altar şi nu în Sf. Altar. Apoi le-am vorbit femeilor despre Rugăciune. Nu toată rugăciunea este rugăciune şi nici rugăciunea nu este toată de un fel. Vezi cap. 14 despre Rugăciune.

21. DESPRE ŢINUTA FEMEILOR CREŞTINE ORTODOXE

Femeile sectare îşi iau batic când merg la adunare, iar după ce s-a terminat programul lor pun baticul în poşetă sau în plasă. Dar oare Dumnezeu nu este peste tot? Eretice sunt în credinţă, eretice sunt şi în purtare. Biserica noastră ortodoxă spune, ca femeia să aibă batic pe cap tot timpul. Sfântul Apostol Pavel spune, ca femeia să aibă acoperământ pe cap pentru sfinţii îngeri, dar sfântul Apostol Pavel n-a spus ca femeia să umble acoperită numai în Biserică, ci şi în afară de

Biserică doar tot femeie este. Căci zice Sf. Apostol Pavel: „Iar orice femeie care se roagă sau proroceşte cu capul neacoperit, îşi necinsteşte, capul căci tot una este ca şi cum ar fi rasă. de aceea femeia este datoare să aibă (semn de) stăpânire asupra capului ei, pentru îngeri” (I Cor. 11 şi 5, 10). Iar pentru femeie dacă-şilasă părul lung, este cinste. Căci părul i-a fost dat ca acoperământ! (I Cor. 11, 15). Deci trebuie să aibă şi părul lung. Când vei vedea o femeie bărbierită pe cap, atunci are dreptul să umble descoperită. De se va bărbieri şi să-i crească puţină barbă, atunci ar putea să umble descoperită. Femeie este chiar şi fetiţa cea mică orice vârstă ar avea, că nu este băiat. Azi le vezi pe femei vopsite la unghii, pe ochi, pe la sprâncene şi altele, păcat greu să maschezi zidirea lui Dumnezeu. Dar uite. cum se face, ele nu ştiu că-i păcat. Dar de are un necaz şi vine la tine nu-i spune imediat despre aceste greşeli, ci te uiţi la credinţa ei şi. apoi treptat îi arăţi, că este păcat să umble fără batic şi să fie toată vopsită.

Era la noi în mănăstire un părinte Nazarie, acela îi tare râvnitor, are 85 de ani, când vede o femeie cu pantaloni îi zice: Ia hai încoace, uite ce scrie aici: „Anatema (blestemată) femeia cu pantaloni” – le-o speriat săracele. Femeile se iau unele după altele ca oile, când cade o oaie într-o baltă sar toate după ea. Căci spune Sfanţul Efrem Sirul: „Chipul de a-i aduce pe toţi la Hristos este numai duhul blândeţii” cu buna îi spui, cu blândeţe ca să nu-l usture pe om. Trebuie să pui pansament potrivit, nu se face totul cu iuţeală. Unii iau obiceiul de la alţii şi încetul cu încetul să-l atragi pe om de la păcat arătându-i că nu e bine ceea ce face.

Era o femeie, care tot timpul se ruja şi se împodobea şi odată când făcea aceasta în faţa oglinzii, a venit dracul în spatele ei şi ce *făcea*, ea făcea şi el.

Ea când a văzut aceasta a alergat speriată la duhovnic şi i-a spus ce a păţit, iar duhovnicul i-a zis: Toate câte faceţi aşa, faceţi voia dracilor şi nu a lui

Hristos.

Eu nu le mai vorbesc femeilor despre batic, despre pantaloni, de vopsit pe buze, pe qchi, pe unghii, pe picioare, eu le spun numai cfespre iad şi când aud aceasta, numai ce le vezi că-şi şterg. buzele şi unghiile şi sprâncenele. Le-am spus istoria cu 3 minute în iad şi de muncile iadului numai ce vezi că-şi iau basma pe cap, nu le mai trebuie nimic, nu mai vreau să meargă în iad.

— Iată istoria: în Sf. Munte Athos, un călugăr fiind bolnav şi paralizat de mai mulţi ani, de la o \eme şi-a pierdut răbdarea şi a început să se roage la Dumnezeu să-i scurteze viaţa. Dumnezeu atunci trimite pe îngerul său, care-i zice călugărului: „O, părinte, Domnul în îndurarea Sa a auzit rugăciunea ta. El îţi scurtează viaţa cea pământească, dar cu condiţia ca pentru un an cât mai ai de suferit pe pământ, pentru a te curaţi de păcate pentru această boala, să mergi să stai 3 ceasuri în Gheenă!" Monahul i-a zis îngerului: „Să mai zac eu încă un an pe pământ? E timp foarte lung. Mai bine vreau să merg să sufăr 3 ceasuri în iad", îngerul pe loc i-a luat sufletul şi la aceste cuvinte l-a dus în iad, apoi. s-a retras de la el mângâindu-l şi spunându-i ca peste trei ore va veni din nou. După plecarea îngerului, deodată a fost cuprins de întunericul ce domnea peste tot, iar lipsa de spaţiu, vaietul suspinelor sfâşietoare ale păcătoşilor, care ajungeau până la el, vedea feţele diavolilor în toată urâciunea lor infernală, vuietul focului ce ardea cu nesuferită fierbinţeală şi în valuri, precum şi alte munci şi putoarea îl făcură să strige cu groază şi milă după ajutorul lui Dumnezeu. Dar nu primea niciun răspuns. I se părea că au trecut 300 de ani de când se chinuia, a început să geamă şi să scrâşnească din dinţi de durere, dar nu-l asculta nimeni. Iar deodată apare o lumină mare, era Îngerul Domnului, care-l întreabă: „Ei bine, cum te afli frate?" Călugărul i-a zis: „Niciodată n-aş fi ştiut şi n-aş fi putut crede că un înger poate minţi"! „Ce voieşti să zici cu aceasta îi zice îngerul!". „Mi-ai promis că mă vei scoate de acolo după 3 ore, dar au trecut mai mult de 3 ore, au trecut atâtea sute de ani în această împuţickme şi în aceste chinuri!" Ce zici frate – sute de ani? – i-a zis Îngerul Domnului zâmbind, au trecut 3 minute de când eşti în iad şi nu poţi rămâne aici? Mai ai de stat peste 3 ore!" A strigat călugărul: „Trei ore? Nu mai pot suporta această muncă. De mai este milă la Dumnezeu, scoate-mă de aici, voiesc să sufăr pe pământ ani şi sute de ani, ba chiar până în ziua Judecăţii de apoi, până la a doua venire a lui Hristos, numai te rog scoate-mă de aici.

— Fie-ţi milă, striga monahul cu glas mare". Atunci îngerul l-a scos de acolo. Un ceas în iad. este mai greu decât orice suferinţă în lume.

Eu le vorbesc femeilor şi ele singure preferă să umble după rânduiala Bisericii, cu basma pe cap, fără pantaloni, fără ruj, mai bine aşa, decât să meargă în iad, unde se duc femeile ce umblă cum nu trebuie să umble. Femeile creştine, care voiesc să meargă în Rai, aşa

trebuie să umble: Tot timpul acoperite cu batic pe cap, fără pantaloni, să nu se vopsească la nicio ocazie, fără lux, doar le-a făcut Dumnezeu destul de frumoase, nu trebuie să-l completeze pe Dumnezeu să adauge la ceea ce a creat Dumnezeu frumos.

Vine la mine la Spovedanie un moşneag, care-mi zice: „Părinte, nu mă – pot lăsa de fumat de ţigări. Eu îi zic: „Moş Simioane, lasă ţigara!” El zicea că nu poate, eu'aveam o. lumânare groasă în sfeşnic, iau lumânarea şi-l ard la mână pe bătrân. El strigă: „Părinte, mă arzi, mă frigi!” Taci moşule – îi zic eu – şi iar îl ard-şi el striga La fel. Ţine mâna la lumânare moşule i-am zis – nu pot părinte, zice el. „Dar în iad cum ai să rabzi moş Simioane, dacă acum te temi de o lumânare, acolo sunt cuptoare, care ard mult mai tare, ai să poţi răbda atunci în iad? Ai să arzi în vecii vecilor pentru o ţigară!” Bătrânul mi-a zis: „Părinte, de mi-o ajuta Dumnezeu, de acum înainte nu mai fumez deloc, când îmi aduc aminte de lumânarea asta n-am să uit de iad, nu mai fumez în veac, nu vreau iadul!” Şi s-a lăsat de fumat moşul. Îţi mai trebuie să-ţi vopseşti buzele şi ochii şi unghiile, să mai porţi pantaloni, să umbli fără batic? Bucuria dracilor este când faci ceea ce vreau ei, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „FEMEIA ÎMPODOBITĂ ESTE CURSA TUTUROR DRACILOR”. Femeia ce umblă în pantaloni şi vopsită este ca o păpuşă în mâna dracilor, pe care o aruncă dracii de la unii la alţii. Multe femei nu ştiu, ele cred că trebuie să fie la modă, cred că asta e mântuirea, dar asta e tocmai pierzarea! Adă-i aminte femeii că suntem praf şi cenuşă, suntem un pumn de pământ aruncat în fundul unui mormânt, fiecare din noi. Ce se-alege din om, un pumn de pământ, şi nu Un pumn curat, ci pământ urât. îi vine un junghi seara la un tânăr şi gata cu el. Cea mai frumoasă femeie din lume după tfei zile pusă în mormânt, aşa de tare miroase, maft tare decât toate puterile din lume: Nu te uita la ceea ce se vede, uită-te la ceea ce face omul. Ofritil înţelept de nimic nu se sminteşte, toate le pune în legătură cu sfârşitul; Sfafletul teste ceea ce e mai scump la om şi nu trupul. Un suflet nu-l poţi et & ripăra cu toată lumea. Sufletul este totul la om, comoara cea mai mare. Bărbatul este chipul lui Dumnezeu, trebuie să umble cu barbă, aşa cum ni-L arată pe Dumnezeu Tatăl Scriptura. Podoaba bărbatului este barba, de unde-i vine şi numele de bărbat de la barbă.

Necununaţii sunt nişte păgâni, nu li se face nimic din cele ale Bisericii, nu le ia Preotul nici prescura, nici lumânarea, nici nu-i Spovedeşte, nici nu-i împărtăşeşte, nici nu-i înmormântează.

Deosebirea între om şi animal este că el vine în faţa Creatorului său şi se uneşte nu în chip animalic cu soţia, ci în chip divin.

În privinţa celor necununaţi, am să văpun o întâmplare adevărată. Eram în Buzău şi ne spunea un preot ce s-a petrecut la Penteleu. Moare acolo o ţigancă, care a trăit necununată cu ţiganul toată viaţa. Când s-o înmormânteze pe ţigancă, vine ţiganul la preot ca să-l cunune cu ţiganca moartă – au trăit 51 de ani necununaţi – şi n-au avut timp să se cunune la preot. Preotul de mai înainte îi obişnuise, că se pot cununa şi la moartea lor, foarte mare păcat. Preotul ca să scape de ţigan îi zice: Măi, Iorgule, hai să vedem dacă Ioana Vrea să se cunune cu tine. Merge la sicriu şi preotul strigă: Ioană, vrei să te cununi cu Iorgu? Vezi, Iorgule, că nu vrea! Ba vrea ea, dar tace aşa în inima ei. El avea 83 de ani, iar cea moartă 85 de ani, vedeţi cum i-a ţinut diavolul necununaţi, pentru ca să-i poată duce în iad!

Într-o zi vin la mine doi şi-mi spun că nu le merge bine nimic în familie. Eu i-am întrebat de sunt cununaţi la preot. De 13 ani stăteau necununaţi cei doi şi eu le-am zis: Despărţiţi-vă unul de altul. Ei au zis că nu pot; atunci mergeţi şi vă cununaţi la preot. Nici aceasta nu putem face au răspuns ei. Iată cum îi ţineau dracii pe cei doi pe drumul iadului, nici nu se cununau, nici nu se despărţeau unul de altul, acesta-i drumul iadului! Aceşti necununaţi sunt preacurvari înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, de aceea cine nu-i cununat este ca şi un păgân, mai rău ca şi păgânii, căci păgânul măcar nu ştie de Hristos şi că este acesta. Preotul nu-i poate dezlega pe cel în păcat, iată ce spune Sfanţul Efrem Sirul: „Păgân este preotul acela care dezleagă ceea ce dumnezeieştile canoane au legat”. Iar Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Mare prăpastie este unde canoanele nu stăpânesc şi mare primejdie este pentru preot să nu cunoască dumnezeieştite canoane”, între Dumnezeu şi om este pusă Taina Spovedaniei acest al doilea Botez. Prin aceasta se spală păcatele de după botezul omului. De moare omul Spovedit mai demult, iar acum la moarte. este nespovedit şi are păcate vrednice de iertare, acesta este iertat.

Care-s aceste păcate vrednice de iertare? Sf. Nicodim Aghioritul spune că sunt acestea: Prima mişcare a mâniei, prima mişcare a poftei, minciuna uşoară, de s-a mâniat pentru lucruri uşoare, de lăcoaiit la o masă o dată şi pe urmă i-a părut rău, chiar de nu a apucat să se spovedească, cel ce are numai aceste păcate, prin durerile morţii se curăţă de ele.

De moare cineva fiind în curvie, beţie, sodomie, avorturi, ucideri, sectar, murind aşa, omul nemărturisit este ca şi cum ar muri nebotezat, ca şi un păgân. Nu-i ajută nici rugăciunile Bisericii, ci în focul veşnic va arde. Spun Sfinţii Părinţi că în ce stare te vei afla la moarte, în aceea te v. ei judeca de către Dumnezeu, în zadar dezleagă preoţii în aceste cazuri la moarte, căci totul este zadarnic. Nu pot preoţii dezlega cele ce-s nedezlegate, pentru că nu putem să fim noi mai milostivi decât Dumnezeu, care zice prin Isaia prorocul: „În ce te vei găsi în aceea te voi judeca!”. De aceea la moartea oricărui om să alergi la preot, ca să-l Spovedească pe muribund înainte de a muri, ca să fie dezlegat de păcate, căci altfel de mântuire nu mai este. Creştinul poate schimba duhovnicul la Spovedanie, numai când a aflat unul mai bun şi merge la el cu scopul de a se vindeca de păcatele sale, preotul pe care-l avea mai înainte fiind un duhovnic mai slab.

22. DESPRE AVORTURI – UCIDEREA DE COPII

Eram aici şi vine o doamnă din Bucureşti la mine, foarte învăţată, fată de preot pe care a luat-o în căsătorie \m colonel, deşi ea n-a vrut să se ducă după militar, dar tatăl ei fiind preot i-a zis: Du-te după el, fată! Ea era directoarea unui Liceu şi-mi spune aşa: Părinte am un bărbat care atunci când m-a luat, eu i-am spus că ei militarii, n-au credinţă. Iar el s-a jurat în faţa părinţilor, că pot să mă rog toată ziua, pot să am icoane în casă, poate să ardă candela, pot să merg la Biserică, pot să postesc că nu mă opreşte. Era şi fată frumoasă şi foarte învăţată, curată, crescută în casă de preot. Dar când a rămas ea prima dată gravidă, i-a zis el: Cu toate mă împac cu tine, dar cu una nu mă împac, copii să nu-mi faci, că copiii sunt salba dracilor – auzi ce nebunie!

— Dar ea a zis: Ascultă mă criminalule, ce ai zis tu către mama şi către tata când m-ai luat? Să-ţi iasă din minte că eu voi omora vreodată vreun copil, mai bine să mor de o mie de ori, dar ucidere n-am să fac. Iar de mă necăjeşti mult mă duc la Consiliul de onoare al armatei şi te raportez că vrei să omori copilul, că n-avem niciun copil şi astfel te azvârlu din armată. Ea n-a făcut avort şi acum era ziua de Moşi – pomenirea morţilor – când se dă de pomană pentru Sâmbăta morţilor. Ea s-a dus în oraş Vineri şi a cumpărat ulcele, pahare şi castroane frumoase, căni cu flori, bomboane şi prăjituri şi ce-a crezut mai frumos să dea de pomană. A cumpărat vreo l o kg de faină curată, ca să facă plăcinte să dea de pomană. Ea avea maşina ei şi făcea naveta, iar el era la serviţi. Venită de la cumpărături şi fiind obosită a pus la dospit faina

pentru a face plăcinte şi fiind pe la orele 16 după masa s-a pus şi s-a culcat pe canapea până va creşte aluatul.

Iar în visul ei s-au făcut două rânduri de munţi cu păduri de brazi şi în sus se vedeau stânci. Şi în mijlocul celor două rânduri de munţi s-a făcut o şosea asfaltată. Ea se vedea mergând pe şosea, iar în marginea pădurii din dreapta a văzut copaci de foc de jăratec, pe fiecare copac era câte o femeie cum a făcut-o mamă-sa, legată cu funii de foc pe sub sâni, de fiecare copac şi o ardea la spate şi striga groaznic, iar din partea cealaltă de munte au venit nişte vulturi de foc, cu cioc de foc – cu gheare de foc şi cu aripi de foc şi se puneau pe şanurile lor, pe ţâţele lor vulturii aceia şi le mâncau sânii până se vedeau oasele, iar ele strigau. Din spate le arde focul, iar din faţă le mâncau vulturii aceştia şi ele strigau; „Vai de noi şi de noi şi de cei ce ne-au făcut pe noi! 1 Iar biata femeie când a văzut cum le mâncau vulturii şi după ce plecau vulturii, şanurile creşteau înapoi, după 2 ceasuri veneau alţi vulturi şi le mâncau până la oase şi iar plecau şi iar le creşteau la loc… Când a văzut aşa, ea era singură, a zis; Vai de mine! S-a uitat să caute în stânga ei, dar când s-a uitat a văzut alte păduri, iarăşi un rând de copaci de foc, şi tot femei goale legate cu funii de foc, dar aici nu le mâncau vulturii, ci erau şerpi cu două capete încolăciţi pe lângă copac şi peste trupul femeilor şi un şarpe era cu gura pe o ţâţă, iar celălalt pe cealaltă ţâţă şi le sugeau balaurii de foc. Iar acestea strigau şi mai groaznic: Vai de noi şi de cei ce ne-au făcut pe noi! Ea a căzut în genunchi şi a strigat la Maica Domnului, că ea citea în fiecare dimineaţă Acatistul Maicii Domnului, iar seara Paraclisul şi striga: Maica Domnului, nu mă lăsa că tare mă tem! Şi imediat a ajuns lângă ea un tânăr foarte frumos cu o tichie de aur şi cu o cruce în frunte şi cu un baston de aur, cu haină ca zăpada şi venea mireasmă şi lumină de la dânsul şi i-a zis ei: Nu te teme! Iar ea a zis: Doamne, că tare mă tem! Doamne Iisuse, nu lăsa, dar cine eşti Doamne, că tare mă tem? Eu sunt îngerul păzitorul vieţii talerf totdeauna am fost cu tine? dar acum mi-a poruncit Maica Domnului să mă arăt ţie, nu te mai teme! Iar ea a întrebat: De ce le mănâncă vulturii sânii la acestea? A zis îngerul: Acestea-s femeile care au omorât copiii şi n-au vrut să le sugă copiii, să crească copiii şi pentru aceea le vor suge balaurii aceştia în veci şi vulturii aceştia le vor mânca în veci, încă n-au făcut nici canon, nici nu – s-au Spovedit „au crezut că e glumă păcatul acesta şi acum aici se muncesc, îngerul mergea înainte şi ea în urmă, iar în urma îngerului

era o mireasmă mare şi o lumină mare, iar ea mergând a zis: Doamne, unde-i Bucureştiul de aici? Lasă că-ţi arăt eu a zis îngerul! Vezi ce muncă este aici unde. se muncesc femeile, care au făcut avorturi! Dar unde muncesc bărbaţii, care le-au îndemnat pe femei să facă aceste avorturi îi de o mie de ori mai rău, şi tu să-i spui bărbatului tău că el te-a luat pe tine în căsătorie, a stricat trei fete fecioare, le-a dus noaptea la doctor după ce a trăit cu ele şi a făcut 3 avorturi, „a plătit câte 10.000 lei a omorât 3 copii. Să-i spui că el peste p lună de zile o să aibă un accident şi unde se va duce el este de o mie de ori mai rău decât cum se chinuiesc femeile acestea de aici. Ea a zis: El nu mi-a spus: Nu ţi-a spus? El e un mare criminal. Ea a zis: Doamne, eu îi spun dacă aş şti unde-i Bucureştiul de aici. Nu-i nimica i-a zis îngerul mergem înainte. Şi erau tot copaci de (ºC în marginea pădurii şi a văzut un copac de foc care ardea cu jar şi nu era legată nicio femeie de el. Ea a zis: Uite, numai aici este un copac de foc şi nu-i legată nicio femeie de el. îi zice îngerul: Acesta-i copacul tău, de te duceai cu el în cutare seară la doctor să faci avort, când te-a îndemnat aveai să mori în timp ce făceai avort. Dar fiindcă n-ai vrut să faci avortul, Dumnezeu te-a salvat! Doamne, a zis ea, i-aş spune lui dacă aş şti Unde este Bucureştiul de aici. Ea credea că cine ştie unde era. Atunci îngerul i-a spus; Scoală-te Silvia şi ia şi frământă aluatul că a dat jos din covată.

Când m-am trezit am început a răcni şi a plânge, deja înnoptase şi venise şi el de la serviciu. Când vine el o vede schimbată la faţă şi o întreabă ce a păţit? Vai de mine şi de mine aprinde lumina, el a crezut că a luat foc aragazul. Vai de mine am fost în iad şi i-a spus lui unde se muncesc femeile ce fac avort şi unde se muncesc bărbaţii este de o mie de ori mai greu.

Apoi dacă-i aşa, femeie, nu-ţi mai spun în veac să faci avort, i-a zis el, să omori copii.

...Şi mi-a spus îngerul ce ai făcut tu, ai stricat trei fete fecioare şi ai plătit câte 10.000 de lei la reclaj; cum cine ţi-a spus? îngerul care mă ducea. Şi cei doi au venit la» mine şi sau Spovedit şi acum au 4 copii.

Dacă a fost ea credincioasă şi s-a hotărât, ca mai bine să moară decât să facă avort l-a tras şi pe el. Aici s-a împlinit cuvântul Apostolului: „Bărbatul necredincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă”. Acum şi el este credincios, nu-i mai trebuie să omoare copii.

RUGĂCIUNEA NOASTRĂ

15. CELE 7 TREPTE ALE RUGĂCIUNII

De fapt ce este rugăciunea? Rugăciunea este o vorbire a omului cu Dumnezeu, cine se roagă vorbeşte cu Dumnezeu, cu sfinţii, cu îngerii, cu Maica Domnului, de fapt, omul îşi înalţă mintea către Dumnezeu, pentru a se umple de bunătăţile divine. S-a făcut un concurs: Care este cel mai înalt om din lume, şi a câştigat cel ce a spus, că omul cel mai înalt este omul care prinde cerul cu mâinile sale în rugăciune şi aşa este!

Care este cea mai mare faptă din lume? RUGĂCIUNEA este fapta cea mai mare a lumii, căci ea este cauza tuturor bunătăţilor din lume. Sfinţii au ajuns sfinţi prin rugăciune, noi îi putem imita. Blaise Pascal spunea că „Omul este cea mai mare fiinţă din lume, când? Când stă în genunchi şi se roagă Creatorului său, atunci întrece tot universul”.

Rugăciunea este urcare şi această urcare se face pe 7 trepte, până se ajunge la cer. Auzim pe Sfanţul Apostol Pavel zicând: „Aduceţi Domnului roadă buzelor voastre”. „Rugaţi-vă neîncetat! *”, „Faceţi cereri, mulţumiri!” iar Psalmul striga: „Doamne, auzi rugăciunea mea, să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta!” „Bine voi cuvânta pe Domnul pururea lauda Lui în gura mea”. Omul trebuie să ia aminte că de are numai rugăciunea buzelor, încă nu se roagă. Să nu se încreadă cineva în cantitatea rugăciunii, am tăcut o căruţă de Psaltiri, de Paraclise, căci rugăciunea cantitativă îl hrăneşte numai pe fariseul nostru cel dinlăuntru. Iată cele 7 trepte ale rugăciunii:

T. RUGĂCIUNEA LIMBU a gurii, a glasului, aceasta este treapta cea dintâi. Aceasta este folositoare întru puţin, dacă va merge în sus spre cer, urcând şi celelalte trepte, Rugându-te mult te obişnuieşi cu rugăciunea şi începe să-ţiplacă această rugăciune, simţi dulceaţa ei. Aceasta este treapta cea mai de jos, dar fără de aceasta nu se poate urca pe a doua.

2. RUGĂCIUNEA MINŢII aceasta o numesc Sfinţii Părinţi, rugăciune cu un picior, sau zbor cu o aripă, pasăre cu o aripă. Când eu zic: „Doamne

— Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miuiieşte-mă pe mine păcătosul!” zic cu limba, dar îl înţeleg şi cu mintea, deja această rugăciune a trecut în faza a doua. Mintea se gândeşte la cele ce zice gura. Aceasta este o treaptă superioară celei dintâi, căci zice Apostolul Pavel: „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea” (I Cor. 14, 15). „Dar, în Biserică vreau

să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăţ şi pe alţii decât zece mii de cuvinte în limbi” (I Cor, 14, 19). Deci, Sf. Pavel insistă pentru rugăciunea cu mintea când se roagă, trebuie să fie la Dumnezeu, căci multe valuri o tulbură prin draci, atunci când se roagă.

3. RUGĂCIUNEA INIMII, în rugăciune, când se uneşte mintea cu inima, atunci întâlneşte câteva piedici. Mintea este centrul fiinţei umane. Un călugăr i-a zis unui duhovnic, cum că el a învăţat rugăciunea cu mintea, dar în inimă nu are pace, călugărul a zis, adică duhovnicul către ucenic: „Dă-te jos din cap, că acolo în cap este iarmaroc. (Târg.). Vrei să ai pace câtă vreme eşti cu rugăciunea minţii? Câtă vreme eşti cu rugăciunea minţii eşti într-un târg de gânduri, mintea aleargă când la Dumnezeu, când la materie, dar dă-te jos de acolo în inimă”. Spune Sf. Simeon Noul Teolog, că, în nimic nu poţi ascunde mintea fără numai în inimă, acolo este cămara ei lăsată de Mântuitorul. Când auzi pe Mântuitorul în Evanghelie: „Când te rogi, intră în cămara ta, încuie uşa ta, roagă-te Tatălui tău în ascuns. şi Tatăl tău care vede în ascuns îţi va răsplăti ţie la arătare”. Cămara minţii este inima. Când vrei să intri în cămara inimii, cu mintea, zice Sf. Ioan Scărarul, ai de ÎNCUIAT TREI UŞI ŞI 2 VĂMI AI PÂNĂ ACOLO. Cele două vămi sunt IMAGINAŢIA ŞI ÎNCHIPUIREA. Haide să stau la rugăciune într-o poziţie, căci Dumnezeu nu caută la poziţie, poţi să stai şi culcat. Sfântul Grigorie Sinaitul zice: „De eşti bolnav şi bătrân, culcă-te şi roagă-te, sau pe scaun, cum poţi, căci Dumnezeu ştie neputinţa ta”. Dumnezeu caută numai poziţia minţii şi a inimii. Când eşti sănătos stai cum se cuvine, iar bolnav, cum poţi. Stau la rugăciune şi vreau să-mi concentrez atenţia spre inimă. Prima vamă unde se întâlnesc dracii cu mintea mea este IMAGINAŢIA, închipuirea sau fantezia ori îţi închipui un lucru bun, ori un lucru rău, toate imaginaţiile n-au ce căuta în timpul rugăciunii. Legea cea mai scurtă a rugăciunii aceasta este, să nu-ţi închipui nimic în vremea rugăciunii. Pentru ce? PENTRU CĂ MINTEA LUI HRISTOS N-A AVUT IMAGINAŢIE, toţi sfinţii o spun aceasta. Când vine Hristos, Noul Adam, să-l restaureze pe cel vechi vine exact cum a fost Adam mai înainte de cădere. Adam înainte de cădere n-a avut imaginaţie, după dumnezeiescul Maxim „care zice: „Ia seama că atunci când Adam a căzut în imaginaţie, a căzut în închipuire”. Dumnezeu i-a spus să nu mănânce de acolo, iar diavolul i-a zis, când vei mânca din pom ţi se vor deschide ochii şi vei cunoaşte, vei fi ca Dumnezeu şi mâncând a căzut tot neamul omenesc. Prin ce? Prin

IMAGINAŢIE. Cine a căzut mai întâi prin imaginaţie? Tocmai diavolul, căci falsaia 14, 14 citim: „Tu ai zis în gândul tău: Deasupra norilor mă voi sui „mă voi sui peste munţii cei de miazănoapte, care sunt în ceruri, care sunt deasupra tuturor stelelor cerului, voi pune scaunul meu şi voi fi asemenea Celui Preaînalt”. Iată închipuirea diavolului. Şi tot Isaia îi zice: „Cum ai căzut din cer tu stea de dimineaţă, te-ai făcut locaş a toată urâciunea şi a tot duhului-necurat!”. Omul era centrul tuturor zidirilor, înger amestecat cu om „dar şi pe el l-a aruncat în închipuire diavolul. Omul era un Dumnezeu după dar. Noul Adam, Hristos, când vine, nu vine cu minte cu imaginaţie, căci aceasta a fost o patimă la Adam, care a intrat în sufletul lui. Dumnezeu nu l-a făcut pe om cu imaginaţie, ci era ca şi pruncii cei nevinovaţi. Adam a intrat în fire prin închipuire, de a fi întocmai cu Dumnezeu, şi când şi-a închipuit aceasta a şi căzut.

De aceea, când vrei să te rogi, fiindcă, Hristos vine cu o minte fără imaginaţie, Hristos vrea să-l refacă pe Adam în starea cea dintâi, fără de imaginaţie, aşa şi tu te roagă fără vreo imaginaţie. De apeea, în vremea rugăciunii imaginaţiile ne dau război. S-o luăm mai practic: Stai la rugăciune, ba îţi adunci aminte faţa celui pe care l-ai iubit cu patimă, ba slava deşartă, ba să mă duc la târg, am de cumpărat, ba să fac cutare, aceasta nu mai este rugăciune, dracii în acea clipă râd de noi cu gura până la urechi, aceasta nu este rugăciune. Când noi stăm la rugăciune, ca nişte chip cioplit de creştini şi în noi nu mai este rugăciune, ci împrăştiere, acum râd dracii de noi că

64...”

mintea noastră nu a coborât în inimă. Locul unde trebuie să se ascundă mintea este inima, acolo îl ai pe Hristos de la Botez. Acolo se întâlneşte mirele cu mireasa, sufletul nostru cu Hristos. Ce spune Sf. Apostol: „V-am logodit pe voi mireasă, unui Mire fără de moarte şi tare îmi este frică de voi să nu se poticnească inimile voastre”. Când zice să intri în cămara ta, cămara minţii este inima, zic Sfinţii Părinţi, dracii ştiu aceasta că, dacă a ajuns mintea să se pogoare în inimă îi arde foarte tare. Ai văzut cât de frumos spune stareţul Vasile de la Poiana Mărului, de cel care a căzut neajungând cu mintea în inimă. Lucrarea inimii nu-i o lucrare grea, nu trebuie săptămâni, într-o clipă ţi-ai pus în gând, însă nu-ţi închipui nimic.

Să ai în minte prezenţa lui Dumnezeu, că este de faţă, în inimă setea după El şi pe limbă, „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui

Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” Dar în acest timp să nu-ţi închipui nimic că Dumnezeu nu cade sub închipuiri, că de ar cădea sub închipuiri n-ar mai fi Dumnezeu. Deci, VAMA I este IMAGINAŢIA, prin ea se trece aşa, să nu-ţi închipui nimic, nici bune nici rele. Dracii văzând că mintea a trecut ca fulgerul pe lângă această vamă o aşteaptă pe minte la poarta inimii. Aici la poarta inimii o aşteaptă VAMA RAŢIUNII, aceasta este mai grea decât cea a imaginaţiei. Noi n-avem voie să ne coborâm în inimă nici cu raţiunea. Aici la vama raţiunii, care este poarta inimii. DRACII TEOLOGI, pe care-i numeşte Sf. Macarie DRACII ARHICONI, care ştiu pe de rost toate Scripturile TEOLOGII IADULUI şi FILOSOFII ÎNTUNERIGULUI; o opresc pe mintea noastră cu raţiunile lui Dumnezeu’ Cum este aceasta?

Eu stau la rugăciune în genunchi, sau în picioare, sau pe un scaun de 2 palme de mic şi o palmă de lung şi o palmă de lat în poziţia cerşetorului, pentru a putea învăţa rugăciunea mai repede. Stau la rugăciune şi deodată văd că apar în mintea mea aceste cuvinte: „Ridicat-ai la mare caii tăi, tulburând ape multe” din Cântarea a doua a lui Moise. Cum au apărut aceste cuvinte îţi pui întrebarea? Cine sunt caii, ce sunt apele cele multe şi care este marea? Caii sunt Apostolii – după Sf. Vasile cel Mare – care au tulburat toată lumea, apele cele multe sunt popoarele, iar marea este toată lumea. De văd dracii că-ţi place aceasta, îţi aduc altă raţiune mai mare: Lipsit-au de la mâncare oile, când nu vor fi boii lângă iesle”... „Au doară de boi se îngrijeşte Dumnezeu?” zice Apostolul. Cine sunt boii? Cine sunt oile? Care este ieslea? Boii raţionali sunt mai mari ca Oile, ei sunt Biserica Povăţuitoare: Patriarhii, mitropoliţii, episcopii, preoţii, diaconii. Oile cuvântătoare sunt poporul de jos, Biserica ascultătoare, căci din Biserică se hrănesc cu Prea Curatele Taine, atât Biserica cea Povăţuitoare, ierarhii, cât şi cea ascultătoare, poporul. Duhul Sfânt zice: „Lipsit-au de la mâncare oile, că nu vor fi boii lângă iesle” atunci nu vor avea ce mânca oile, când nu vor mai fi preoţi şi episcopi, care să-i hrănească cu Tainele. Aduc dracii apoi şi altă raţiune: „Munţii au săltat ca berbecii şi dealurile ca mieii oilor? Munţii sunt oamenii desăvârşiţi în lucrările Duhului Sfânt şi în rugăciune, că ei au săltarea inimii lor. Extazul şi unirea lor cu Dumnezeu, ajungând uneori chiar să vrea să se despartă de trup. Dealurile ca mieii oilor sunt cei de pe treapta a doua a urcuşului duhovnicesc, ei n-au aşa. de mare putere ca şi cei desăvârşiţi, ci mai puţină. De vede diavolul că-ţi plac acestea îţi

aduce bunăoară din Psaltire: „Văile vor înmulţi grâul” când sufletul se coboară în văile smereniei, atunci se înmulţeşte grâul faptelor

65.

bune. Că nu rodeşte sufletul fără de smerenie. De primeşte aceste raţiuni dracii râd de ea cu gura până la urechi. Ei râd pentru că acestea n-au ce căuta în rugăciunile minţii, ci numai în lucrările minţii, acestea sunt bune altă dată, dar nu acum când te rogi. Altele sunt lucrările minţii şi alta este rugăciunea minţii. Aceste cugetări şi raţiuni duhovniceşti s-unt bune ca lucrări, dar când ai să te rogi şi să vorbeşti cu Iisus Hristos, dracii teologi te asaltează, văzând că te complaci în aceste raţiuni, care nu sunt rugăciune. Zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Când te rogi, nu teologhisi, că eşti batjocorit de draci!” Cui filosofez eu, dacă stau înaintea Minţii Celei negrăite, care este izvorul tuturor filosofiilor. Trebuie să bag mintea în inimă. Şi la această vamă a raţiunii, care este poarta inimii, nu primi acolo nicio raţiune duhovnicească din Scripturi, nici tâlcuirea ei, când te-ai pus să te rogi. Să ne pogorâm cu o singură raţiune, cu „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! cu aceasta singură ai să poţi ajunge în inimă. Oare este vreun semn simţit că s-a unit mintea cu inima?

Spune, Sf. Serafim de Sarov: „Când s-a unit mintea cu inima, când s-a pogorât mintea în inimă, primul semn este acesta: APARE UN CUI de FOC ÎN MIJLOCUL INIMII iar cuiul acesta de foc şi la bărbat şi la femeie apare drept în centrul inimii”. Acesta este primul semn că s-a pogorât mintea în inimă. Pe urmă se încălzeşte inima toată, se încălzesc umerii, coloana vertebrală şi s-a încălzit corpul cu mare putere. M-am întâlnit cu oarecarele ce se chinuia cu foamea în pădure, cu setea, cu frigul, cu golătatea şi ca pustnic (părintele Cleopa este acesta) şi mi-a spus mie lucrarea aceasta. A avut el săracul o Biblie, de la bordeiul lui şi s-a dus într-un sat ca s-o ia şi s-a nimerit că era într-o Duminică. Când s-a-dus, l-a rugat omul: Stai părinte până dimineaţă, că el avea bordeiul la vreo 20 km depărtare. Biblia era cea din 1914. Stând în casa aceea şi ca să nu meargă Duminica pe 4 rum şi-a făcut pravila, rugăciunile de dimineaţă acolo în casă, iar cei din casă au plecat la Biserică. După Biserică a venit p nuntă de la Biserică şi era cu clarinete de aieste; nunta a ajuns aproape, iar călugărul stând la rugăciune avea în faţa lui o icoană a Maicii Domnului, a omului unde stătea. Pe icoană erau 24 de engolpioane de proroci, îngerii stăteau în genunchi cu smocuri de flori, pe care le aruncau în braţele Maicii

Domnului şi i le dădeau lui Iisus. Săracul călugăr stând şi cugetând, mereu se gândea cum auzea muzica aceea cântând. Sf. Ioan Scărarul spune, ca unele cântări mireneşti pe cei sporiţi în cele duhovniceşti îi poate băga în cele mai înalte contemplaţii. Când a auzit călugărul muzica aceea, s-a gândit el aşa: „Măi dacă oamenii ştiu să cânte aşa, dar aceşti îngeri care-i dau smocuri de flori lui Iisus în braţele Maicii Domnului, cum cântă ei în ceruri? Din această simţire s-a pogorât mintea lui în inimă, şi era ca un ceas după masă, şi 2 ore şi 10 minute a stat mintea şi numai în ceruri mai auzea îngerii şi cântările lor, dar atât a transpirat călugărul, atâta dulceaţă în inimă şi-atâta căldură a simţit – zice – n-am avut la mine decât 5 batiste şi ca să nu-mi pierd atenţia din inimă, mă ştergeam cu batistele căci lacrimile îmi curgeau continuu, corpul s-a înfierbântat, ochii i dădeau lacrimi, inima mea fierbea în clocot şi-l! vedeam pe Iisus cum vorbea cu sufletul meu. Atâta mireasmă a Duhului Sfânt mi-a venit şi atâta căldură duhovnicească, şi-mi ziceam: Doamne, vreau să mor! Voiam să mor, că aşa doreşte sufletul atunci din dulceaţă, încât vorbea: Ce bine ar fi să mor acum!

Când s-a pogorât mintea în inimă, ce se întâmplă? Atunci inima se deschide şi iar se închide, INIMA ÎNGHITE PE IISUS ŞI IISUS INIMA.

Aici s-a întâlnit Mirele Hristos cu mireasa sufletului. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune: „Mormântul Domnului este toată lumea aceasta, sau inima noastră. Prin raţiunile tuturor lucrurilor este toată lumea, prin contemplaţia naturală vedem într-un fir de iarbă minunile lui Dumnezeu, şi în inimă îl vedem pe Dumnezeu prin rugăciunea cea în Duh”. După 2 ore şi l o minute a ieşit mintea din inimă, spune acel pustnic (Cleopa Ilie), am rămas aşa cu o mâhnire dulce şi voiam mai bine să mor, numai să mai vie înapoi lucrarea cea mai dinainte şi n-a mai venit. Că spun Sfinţii Părinţi, că harul nu se duce departe, îi aproape, dar pentru smerenie se depărtează, ca să nu te mândreşti. Plecarea Duhului Sfânt în această clipă o numesc Sf. Părinţi: PĂRĂSIRE SAU RĂCEALĂ, adică atunci când s-a depărtat puţin harul, acest har îţi dă ajutor din ascuns, dar te lasă întâi să vezi ce poţi tu şi ce este rugăciunea harică ce a venit mai înainte, când ai stat de vorbă cu Iisus în inimă. Spune acest gustător al rugăciunii harice: „Timp de o lună de zile, pe cerul inimii mele nu s-a mai ridicat ceva din lumea aceasta de aici de jos” mă gândeam la bucuriile acelea, dar nu le mai simţeam, îmi aduceam aminte ce bucurie am avut, ce dulceaţă, ce mângâiere, ce

căldură duhovnicească, căci inima îmi vorbea în clocot, aceasta-i pogorârea minţii în inimă. Cei desăvârşiţi au această stare la toate rugăciunile lor, iar cei nedesăvârşiţi n-o au. Cei ce s-au îndumnezeit după dar, pururea îl au pe Dumnezeu în ei. Lacrimile izvorâte în timpul acestei rugăciuni, fiind de la Duhul Sfânt, spală orice întinăciune, orice imaginaţie păcătoasă şi-rămâne sufletul curat şi atunci îşi dă seama ce s-a petrecut. Toate gândurile duhovniceşti du-le până la simţirea inimii, ca fiecare cuvânt al minţii să-l simtă inima, atunci sufletul se mişcă în cerc în mişcare ocolitoare, în rugăciunea gurii se bagă ispita, spun Sfinţii Părinţi, în a minţii încă se bagă, iar când lucrarea Duhului Sfânt a venit în inimă, aici nu se mai bagă ispita. Trei mişcări are sufletul în vremea rugăciunii, iar una din ele este dreaptă. La rugăciunea curată a inimii, Sfinţii Părinţi spun, că ajunge unul numai din zece mii.

4. RUGĂCIUNEA VĂZĂTOARE este altă treaptă a rugăciunii. Sufletul lui Amun a fost văzut de Sfântul Antonie cel Mare, că mergea la cer, deşi

Antonie era la mii de kilometri distanţă de cel ce murise. Aceasta este rugăciunea văzătoare, face sufletul să-l vadă pe alt suflet ce merge la cer.

De ar fi unul văzător aici, ar vedea câţi sunt aici şi câţi îngeri sunt aici de faţă şi ne-ar şti gândurile noastre. Mă ducea la bătrânul loanicliie Moroi, stareţul Mân. Sihăstria, pe când eram eu la ei, ca să mă Spovedesc, eu spuneam ce gândeam, uitam însă unele păcate, iar el îmi zicea: „Vezi dragă, că mai ai lucrul cutare pe care nu l-ai spus” nu i le spuneam eu, mi le spunea el, aşa mă Spovedea pe mine acest stareţ, cu rugăciunea văzătoare. „Spune-le

— Şi acelea zicea el, de ce nu le spui?”

5. RUGĂCIUNEA DE SINE MIŞCĂTOARE. Aceasta ne aduce perioade de descoperiri dumnezeieşti, inima aceasta se roagă permanent, cum ai porni ceasul, este o rugăciune de sine mişcătoare pururea. Te mişcă să te rogi, şi când dormi şi când vorbeşti şi când mănânci şi când călătoreşti, inima se roagă mereu, atunci ajungi la Cântarea Cântărilor: „Eu dorm, dar inima veghează”. Te simţi, (Je la sine mişcat spre rugăciune, din interiorul tău.

— RUGĂCIUNEA ÎN EXTAZ SAU ÎN UIMIRE. Aşa spune un cuvios în Pateric: „I-am poruncit minţii mele să se ducă o săptămână în cer sau două săptămâni. Şi două săptămâni stăteam cu mintea în cer”.

Aceştia sunt rugătorii în extaz. De un sfânt spune în Filocalie, că era cu mintea în cer, iar dracii îi luau trupul ca pe o minge şi-l aruncau strigând şi-l prindeau trupul unul de la altul. Când un om este răpit cu mintea în cer, aceasta se cheamă rugăciune în uimire.

— RUGĂCIUNEA CONTEMPLATIVĂ, Aceasta este rugăciunea duhovnicească şi pe aceasta a avut-o Sfanţul Apostol Pavel, că ea este mai presus de hotarele rugăciunii, ea se numeşte vedere duhovnicească şi aceasta îl face pe om să zică precum Pavel: „În trup sau afară de trup, Dumnezeu ştie", A fost răpit la al treilea cer, dar nu ştia. Mintea este luată în vremea acestei rugăciuni de către Sfânta Treime şi este dusă în cele mai înalte contemplaţii în Rai din mila lui Dumnezeu, ea nu mai are lucrarea ei. Aceasta este rugăciunea duhovnicească, de care spune Sf. Işaac Şirul: „Dacă ajunge unul din neam în neam!" Sf. Macarie ne îndeamnă: „Ştiu omule, că nu ştii să te rogi, îţi dau un sfat. Care? Roagă-te cum poţi tu, dar roagă-te adeseori

(des), căci, din rugăciunea deasă se naşte rugăciunea de calitate". Dacă omul se roagă des, chiar de nu ştie cum, Dumnezeu face cu el ca şi cu un copil. Dumnezeu vine cu harul Lui în inimă şi cu fierbinţeala Lui şi mintea începe cu mare foc să cugete la judecată} la moarte, la Dumnezeu, la iad şi gustând din această rugăciune curată trece iar la rugăciunea risipită. Dar sufletul gustând câte puţin din rugăciunea cea adevărată, zice, da, aceasta-i rugăciunea! Nu-i de ajuns că te-ai rugat 4 ceasuri, ci trebuie să ajungi la rugăciunea cea curată a inimii. Erau aici călugări mari, care ştiau Psaltirea pe de rost, dar din gura lor nu auzeai decât: „Blagosloveşte părinte!" şi atât, le plăcea toată ziua să vorbească cu Domnul. Dumnezeu dă omului câte o linguriţă de rugăciune curată pentru a-i prinde gustul şi apoi omul începe să se roage mai. des. Zice Sf. Isaac Sirul: „Cel ce. a simţit dulceaţa rugăciunii va fugi de gloate ca un asin sălbatic". De ce? Ca să vorbească cu Hristos, vorbeşte cu Dumnezeu multe şi cu oamenii puţine. Şi noi când ne rugăm trebuie să ne ferim de oameni, să vorbim cu Dumnezeu mult şi cu oamenii puţin, aceasta-i rugăciunea plăcută lui Hristos.

16. CE POATE RUGĂCIUNEA?

Rugăciunea este cea mai mare faptă bună a omului. În urmă cu vreo 12 ani au venit la mine un profesor cu o profesoară, soţ şi soţie, oameni învăţaţi. Soţia a zis: Părinte Cleopa, avem de toate, dar n-avem copii, iar soţul acesta al meu zice, că de nu vom avea copii se desparte de mine, şi ce să fac să avem copii? Ce rugăciuni să facem? Femeia

aceasta, era frumoasă, învăţată şi bărbatul ei îmi spunea acelaşi lucru. El zicea: Fiindcă n-avem copii ne vom despărţi în curând! Am apelat la sfinţia voastră, căci ne împăcăm în toate, numai copii nu avem, eu vreau să-mi zică cineva tată, vreau să-mi dea o cană de apă copilul meu! Dacă n-am copii stricăm căsătoria.

Le-am zis (Cleopa): Doamnă, uite ce este, vrei să ai copii? Da! Am un Acatistier cu Acatistul Sfinţilor părinţi ai Maicii Domnului Ioachim şi Ana, ia

Acatistierul acesta, căci părinţii Maicii Domnului au'dobândit-o pe Fecioara Maria, numai prin post, rugăciune şi milostenie. Cinsteşte Acatistul acesta 40 de zile, într-o dimineaţă dumneata, în cealaltă soţul dumitale, fa milostenie, posteşti Miercurea şi Vinerea, măcar până la orele 16 după masă (ajun) şi sper ca în 6 săptămâni Dumnezeu vă va asculta pe amândoi. Le-am dat Acatistul acesta şi s-au dus amândoi la casa lor. După ce au făcut 40 de zile de post şi 40 de Acatiste, femeia a primit de la Dumnezeu primul copil şi după primul încă alţi doi. După 7 sau 8 ani au venit la mine cei doi cu copiii, iar femeia când soseşte la mine scoate Acatistierul şi avea în mână un pachet mare sub braţ. Femeia mi-a zis: Am bătut acest Acatistier la maşină şi l-am dat pomană, uite cât l-am citit eu cu soţul meu, atât de mult s-a învechit. Apoi am adus aici şi un rând de veşminte preoţeşti în dar de la noi de la Bucureşti, mulţumită lui Dumnezeu, că ne-a dat aceşti trei copii. Iată cum ascultă Dumnezeu rugăciunea, postul şi milostenia omului creştin, care-şi pune nădejde în El.

Cei ce vor să aibă copii. şi nu au, trebuie să facă această rânduială:

Să fie Spovedit curat din copilărie.

Să fie împărtăşit, de nu este Oprit de Sf. Canoane.

Post 40 de zile, Miercuri şi Vineri mâncare odată în zi mai ales milostenie la săraci după putere. Toate cele 40 zile Post.

Acatistul către Sfinţii Ioachim şi Ana, 40 de zile, într-o zi soţul, într-altă zi soţia.

Rugăciune către Sf. Proroc Zaharia şi către Elizabeta; către Avraam şi către Sarra; şi către Sf. Ana Prorocită. Aşa: Sfinte Zaharia şi Elizabeta.

Sfinte părinte Avraame, Sarra şi prorocită Ana, rugaţi-vă lui Hristos pentru mine păcătosul, păcătoasa să mă miluiască! – tot timp de 40 de zile.

Cum se poate mântui oare cel mai uşor un creştin? Care sunt condiţiile mântuirii? iată-le: Condiţiile pentru ca un creştin să se poată mântui:

1. Întâi, să-l iubească pe aproapele său din inimă şi să vină tot timpul la Sfânta Biserică, ca să se roage.

...2. Săpostească cele 4 posturi de peste an: al sf. Paşti, al Sf. Ap. Petru şi Pavel, al Adormirii Maicii Domnului 1-15 august, al Crăciunului 15 nov. – 25 dec., toate Miercurile şi Vinurile de peste an.

Să se spovedească de cel puţin 8 ori pe an, în cele 4 posturi ale anului şi de poate şi de mai multe ori pe an.

Să crească copiii în frica lui Dumnezeu şi să se roage curat împreună cu ei.

Să facă creştinul, după putere, milostenie la săraci (pomană).

Cei CĂSĂTORIŢI nu se pot mântui fără de sfânta RĂBDARE, trebuie să se îngăduie unul pe altul, fără de această faptă bună în căsătorie, nimeni nu se poate mântui. Călugării nu se mântuie niciunul, fără de sfântă ASCULTARE, aceasta este răbdarea lor.

Din judecăţile lui Dumnezeu uneori ne putem da seama de viaţa unui om. Câte odată vezi că-l trăsneşte şi pe cel bun şi pe cel rău. De ce? Pe cel bun prin aceasta îl curăţă de păcate şi-l duce în rai, iar pe cel rău îl duce direct în iad. Când vei vedea că cel bun are scârbe şi necazuri să ştii că este pe calea mântuirii, iar de-l vei vedea pe cel rău că-i merge bine, să ştii că este pe calea pierzării, sfârşitul lui este iadul.

Dacă ţi-a furat cineva ceva şi nu-ţi mai dă înapoi, este ca şi cum ai da de pomană. Trebuie sate interesezi de lucrul acela, iar de nu-l afli, zi: Este de sufletul mamei şi al tatii!

La pagube se face Acatistul Sf. Mina, care ajută la furturi şi pagube. Pentru vite este Acatistul Sf. Modest, precum şi al Sf. Trifon la grădini, fiecare sfanţ are câte un har.

Într-o zi vine la mine o femeie din satul Pipirig, care a avut o trăsură cu cai frumoşi. S-au dus la târg şi au vândut caii şi au cumpărat alt cal mai frumos într-o dimineaţă când merge să-i dea la cal de mâncare, vede că acest cal nu mai era, l-a furat cineva. Merge la Poliţie şi cere ajutorul. Femeia vine plângând la noi la Mănăstirea Sihăstria şi ne cere rugăciuni. Eu i-am zis: Du-te acasă, câţi copii ai? Şase. Fă metanie la Sf. Mina şi-i fă şi Acatistul ţi nimic nu mâncaţi cu toţi copiii din casă. S-a dus femeia şi a făcut aşa cum i-am spus, iar noi am pus-o la Psaltire, la Liturghie, am scos părticele la Proscomidie şi am făcut şi

noi Acatistul Sf. Mina pentru ea. Pădurarii au anunţat poliţia că l-a văzut pe un cioban cu calul acela şi în acest fel a fost prins ciobanul hoţ. Ciobanul a spus, că a dus calul la Vadul Negrilesii unde era un mare hoţ de cai. Gând a ajuns poliţia la acel hoţ, hoţul acela a recunoscut furtul şi că acest cioban a dus calul la el. Pe valea aceea s-au furat 30 de cai şi toţi au fost găsiţi aici la Vadul Negrilesii la acest hoţ renumit. Ciobanul a dat calul înapoi şi a fost pus la închisoare cu celălalt hoţ de cai. Iată, Sf. Mina în câteva zile a descoperit hoţul de cai, v-aş putea spune multe de acestea…

Vă mai spun una scurtă. La o familie dintr-un sat au venit nişte drumeţi, o femeie şi doi bărbaţi şi au Cerut să-i primească pe noapte familia aceea şi i-a primit. Dimineaţa când se scoală gazda şi merge să-i trezească pe oaspeţi, nu mai era nimeni şi casa era goală, au furat tot şi mobilări tot ce a fost acolo. Au făcut slujbe şi Acatistul Sf. Mina şi i-a prins poliţia cu un camion sărând cele furate. Şoferul nici nu ştia că sunt de furat, aşa i-a descoperit Sf. Mina şi pe aceşti hoţi. Trebuie a posti, a pomeni la Psaltire, la Liturghie cu părticele şi a face metanii şi Acatistul Sf. Mina şi în acest fel hoţii se descoperă. Dar zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Creştinul să considere lucrul furat ca dat de pomană şi la judecată primeşte plata milosteniei!”

17. DESPRE CITIREA MOLITVELOR SF. VASILE CEL MARE

— Cine citeşte Molitvele (Blestemele) Sfanţului Vasile cel Mare şi ale Sfântului Ioan Gură de Aur are mari ispite. Le citea cineva la Agapia şi l-au scos din mănăstire, a fost dus în Dobrogea şi acum a fost adus înapoi, a avut mari ispite, l-au prădat şi hoţii şi i-au luat şi banii. Părintele Elefterie de la Secu le citeşte şi are mari ispite din aceasta. El este macedonean şi le citeşte. Eu am fost în oraşul în care s-a născut el, în Filipopol. Cei ce au cittt aceste molitve de alungare a diavolilor au sfârşit la bătrâneţe în mari primejdii, chiar de au fost călugări.

În cartea Sf. Varsanufie se spune, că s-a dus un călugăr la Sf. Varsanufie şi i-a zis sfanţului: „Dă-mi voie să citesc molitvele Sf. Vasile cel Mare” iar sfântul i-a zis: „Să nu faci aceasta frate, că nu mulţi din sfinţi au îndrăznit să-l bleşterţie pe diavolul şi de vei apuca să-l blestemi mare batjocură vei avea de la draci. Ci mai întâi aleargă spre smerenie, că el diavolul nu se poate smeri. Scoate întâi dracul din tine şi apoi din alţii”. Stareţul meu loanichie Moroi mânca numai Sâmbăta şi Duminica şi tot nu le citea. Cel ce vrea să citească aceste molitve – PREOTUL, trebuie să postească mai întâi 3 zile şi cel bolnav tot 3 zile şi

toate neamurile bolnavului. Abia după acest post poate să le citească preotul şi numai atunci când este de mare nevoie s-o facă aceasta. Şi după Sf. Liturghie, fiind preotul împărtăşit, poate să citească aceste Molitve. Un călugăr, iconomul Gavrilescu de la Schitul Cozancea le citea aceste Molitve, el însă avea o. casă cu gratii de fier şi închidea acolo pe cel bolnav şi nu-i dădea bolnavului de mâncare o săptămână, călugărul stătea la uşă şi de acolo citea aceste Molitve. Am fost de faţă odată când le citea unuia închis în casa aceea. Mănăstirea avea o iapă, care după citirea Molitvelor s-a dus în vie şi s-a aruncat într-un par şi s-a omorât. Diavolul şi-a căutat loc şi s-a răzbunat, fiind alungat din om. Altă dată când le citea am văzut cum le-a sucit diavolul capul la toate-găinile mănăstirii şi le-a omorât pe toate; şi atâta au mai cârâit pană le-a omorât pe toate.

Preotul cel ce le citeşte trebuie să fie pregătit, atât el cât şi bolnavul şi rudele bolnavului. Un preot, care citea aceste Molitve a murit judecându-se cu Mitropolitul Pimen în Constituţia ţării. Acesta a ieşit din mănăstirea Cozancea, fiind preot călugăr, a cumpărat o sinagogă de la jidani şi a dus acolo o Icoană a Maicii Domnului cu roate şi în faţa ei blestema iar jidanii râdeau bucuroşi cum blestema, jidanii ziceau că el vrăjeşte, nu ştiau ei de aceste Molitve. Acesta s-a căsătorit la vârsta de 73 de ani şi i-au rămas veşmintele şi cărţile la o femeie. Iată ce i-au făcut diavolul la urmă! Arhimandritul Grigore Popa din mănăstirea Neamţ a murit la bătrâneţe căsătorindu-se cu o femeie, şi-a pierdut toate, osteneala călugăriei de o viaţă. Călugărul Cosma Vere a fost de canon venit aici din Basarabia. Ghedeon Chinuţă călugăr şi preot din Mănăstirea Secu, citind într-o zi Molitvele Sf. Vasile cel Mare s-a trezit cu Molitvelnicul în mână pe străzile oraşului Roman şi l-a întrebat cineva: „Ce cauţi aici părinte Ghedeon?” El a zis: „Eu sunt la mănăstirea Secu, cum ce caut?” „Care mănăstire, părinte? Nu vezi că eşti în oraşul Roman?!” l-a dus diavolul când citea, într-o clipă, în oraşul Roman. Alungându-l din alţii, diavolul îţi dă ţie ori iubire de argint, prin desfrânare, ori o altă patimă urâtă – te dărâmă!

Un sfanţ spunea: Atunci când citea Molitvele Sfântului Vasile cel Mare şi zicea: „Ieşi diavole din zidirea lui Dumnezeu” sfântul i-a zis celui ce citea: Dar din tine a ieşit dracul? Căci noi avem în noi milioane de draci, trebuie să ai convingerea aceasta, aşa cum spune Sf. Marcu Ascetul: „Foarte se luptă satana să-l facă pe creştin să creadă ca în el nu este satana. Câte păcate avem, atâţia diavoli avem”. Când ai ieşit din

păcate, atunci te-ai scăpat de diavoli. Lenevia este un drac, făţărnicia alt drac, ura alt drac, mândria alt drac, trufia alt drac, curvia alt drac, uciderea alt drac, fiecare păcat este un drac. Omul poate face 413 păcate, ca feluri de păcate, iată câţi draci ne pot stăpâni, iar fapte bune numai 300 poate face. Sunt păcate foarte subţiri, care stăpânesc pe om. Dracul râde de noi cu gura până la urechi, când vede că-i facem voia lui în orice clipă, mai uşor e a păcătui decât a face bine în Hristos. Bine că spui să iasă din altul dracul şi în tine sunt mii de draci şi nu-i scoţi afară. Cauza tuturor păcatelor este numai una singură IUBIREA DE SINE, te iubeşti prea mult pe sineţi şi atunci faci toate relele. Precum cauza tuturor bunătăţilor este RUGĂCIUNEA, la fel cauza tuturor relelelor este IUBIREA DE SINE. Nesimţirea de sine este moartea minţii şi omorârea sufletului mai înainte de moarte.

Vom citi Molitvele Sf. Vasile cel Mare, numai după următoarea pregătire: l. După 3 zile de post – preotul, bolnavul şi rudele bolvavului;

— Imediat după Sf. Liturghie, preotul fiind împărtăşit cu Sfintele Taine;

— Se mai pot citi imediat după săvârşirea Tainei Sf. Maslu.

Spune Sf. Ioan Gură de Aur, cu privire la cei demonizaţi: „Pe cei demonizaţi îi stăpâneşte diavolul fără voia lor şi se mântuie aceştia, căci diavolul stăpânindu-i nu fac voia lor. Dar cei stăpâniţi de diavol de voia lor prin păcat, fac voia diavolului singuri şi nu se vor mântui de nu se vor lăsa de păcat!” Să fugim de păcat, căci păcatul este fapta diavolului. Să facem binele fapta lui Hristos.

18. EFECTELE MEDICALE ALE RUGĂCIUNII

de dr. chirurg A l exis Carrel – 1941 – traducere din limba franceză – Introducere

Alexis Carrel medic chirurg fiziolog, savant de renume mondial, laureat al Premiului Nobel, cel mai ales prin cartea: „Omul fiinţă necunoscută” a scris în marele magazin american: „Readarrs Digest” în numărul din ianuarie 1941 un eseu despre rugăciune. Eseul a fost publicat apoi în traducerea franceză în 1944 în „Jurnal de Geneva” şi separat în Editura Pion. Tot în acest an, Carrel scrie un alt studiu despre rugăciune, insistând asupra efectelor fiziologice ale rugăciunii, asupra celor ce se roagă.

Cele două studii sunt rezultatul observaţiilor pe care le-a făcut acest savant în cursul îndelungatei sale cariere asupra unui foarte

mare număr de oameni, de toate vârstele şi categoriile sociale, bărbaţi şi femei etc. Studiile şi experienţa sa i-au dat posibilitatea să aprecieze la justa valoare anumite efecte fiziologice şi curative ale rugăciunii. După propria sa afirmaţie el vorbeşte numai despre cazuri verificate personal. A vorbi omului despre rugăciune – zice el – ar părea la prima vedere un lucru inutil, dar continuă, cu toate acestea noi trebuie să cunoaştem şi să studiem toate activităţile de care este capabil, altfel am lăsat neutralizate activităţi a căror lipsă ar fi în dauna noastră şi a urmaşilor noştri. Atrofierea simţului sacru sau al rugăciunii se dovedeşte – după părerea autorului tot atât de nocivă pentru om, ca şi atrofierea inteligenţei. Structura noastră psihofiziologică include acest simţ sau instinct al sacrului şi nouă nu ne este îngăduit să ignorăm nevoile cele mai reale şi mai subtile ale naturii umane.

Rugăciunea I

Nouă, celor moderni ni se spune că raţiunea este superioară intuiţiei şi sentimentului. De aceea ştiinţa noastră înfloreşte, în timp ce religia noastră se ofileşte şi piere, îl admirăm pe Descartes şi-l ignorăm pe Pascal. Cultivării

raţiunea, în timp ce o seamă de activităţi ale spiritului, cum este simţul moral, simţul frumosului şi mai ales simţul sacrului sunt neglijate total. Din această cauză, activităţi ca cele enumerate mai sus deşi activităţi fireşti şi fundamentale ale omului, se atrofiază şi. dispar. În acest fel, omul nostru devine, din punct de vedere spiritual, o fiinţă oarbă, mutilată, infirmă, iar această infirmitate ne împiedică să devenim elemente cu adevărat constructive pe plan social uman. Activitatea morală şi sacră se dovedeşte tot aşa de indispensabilă vieţii ca şi activitatea spirituală şi activitatea economică. În consecinţă este necesar să trezim în noi din nou activităţile sufleteşti care influenţează mult mai mult decât raţiunea asupra personalităţii individului. Dar cea mai ignorată dintre aceste activităţi este tocmai simţul sacrului sau simţul religios. Simţul sacrului se exercită şi se exprimă mai ales prin rugăciune. Fireşte, ca simţ al sacrului, rugăciunea este un fenomen spiritual. Ga atare ea nu intră în domeniul experienţelor noastre tehnice de aceea ne întrebăm: Cum ne putem totuşi câştiga cunoştinţe pozitive despre rugăciune? Domeniul ştiinţelor cuprinde totalitatea fenomenelor observabile şi în acest sens orice cercetare fiziologică a omului este nevoie să se extindă până la manifestarea spiritului. Prin

observarea sistematică a unui om care se roagă noi putem afla în ce constă fenomenul, rugăciunii, care este tehnica ei şi care sunt efectele pe care le produce ea. Rugăciunea este o tensiune a spiritului uman spre, Principiul, Creatorul lumii, în general rugăciunea este un spirit de durere, un strigăt de ajutor. Uneori rugăciunea devine însă o contemplaţie senină a principiului imanent şi transcendent al lucrurilor; un act de iubire şi de adoraţie faţă de Acela de la care provine minunea vieţii. De fapt rugăciunea este un efort al omului de a-comunica cu Fiinţa invizibilă, cu Acela care este Creatorul a tot ce există, înţelepciunea supremă, Puterea şi Frumuseţea absolută, Tatăl şi mântuitorul nostru. Departe de a fi o recitare mecanică de formulare, adevărata rugăciune este transfuzie de viaţă divină în sufletul credinciosului şi o absorbire a conştiinţei acestuia în Dumnezeu. Dar acest fenomen în esenţă nu este de natură pur intelectuală sesizabilă. De aceea rămâne inaccesibil atât filosofilor cât şi savanţilor. Căci precum simţul frumosului şi al iubirii nu depinde de nicio cunoştinţă intelectuală, tot aşa simţul sacrului, simţul rugăciunii nu depinde de silogisme intelectuale. Un om simplu, indiferent de gradul lui de inteligenţă, îl poate simţi pe Dumnezeu tot atât de bine cum simte căldura soarelui sau parfumul florilor. Dar acest Dumnezeu atât de accesibil aceluia care-L iubeşte, se ascunde celui ce nu ştie simţi şi iubi, ci doar cunoaşte şi înţelege, în domeniul rugăciunii perfecte contemplative, inteligenţa şi cuvântul nostru rămân neputincioase ele nu pot exprima ceea ce simte şi trăieşte un om cu adevărat religios, în sensul ei cel mai adevărat, Rugăciunea este un avânt al iubirii care trece dincolo de noaptea obscură a inteligenţei.

Tehnica rugăciunii

Tehnica rugăciunii am învăţat-o de la Sfinţii creştini, care timp de 20 de veacuri, au iniţiat Europa în viaţa religioasă. Dumnezeul lui Platon era absolut inaccesibil. Cel al lui Epictet se confundă cu esenţa sau sufletul existenţelor. Iehova evreilor era stăpân temut, care inspiră frică nu iubire. Creştinismul

I-a adus pe Dumnezeu însă la îndemâna tuturor. I-a dat înfăţişare, L-a făcut Tatăl nostru, Fratele nostru, Mântuitorul nostru. Pentru a te apropia de Dumnezeu, nu ai nevoie de ceremonii complexe ori de jertfe sângeroase. Rugăciunea a devenit uşoară iar tehnica ei simplă.

Pentru a te ruga nu e nevoie decât de a face un efort, de a tinde

spre Dumnezeu. Acest efort trebuie să fie mai mult afectiv decât intelectual. De exemplu, o meditaţie sau o consideraţie despre măreţia lui Dumnezeu nu este o rugăciune, dacă este numai o consideraţie intelectuală, fără a fi în acelaşi timp o expresie de iubire, de credinţă, de adoraţie. Deşi după metodele maiştrilor în viaţa spirituală, Rugăciunea începe printr-o consideraţie intelectuală, totuşi ea nu este desăvârşită decât dacă devine lin elan activ în folosul săraci lor. Te rogi în măsura în care iubeşti cu toată fiinţa fie asemenea unei conversaţii de copil cu tatăl lui. Ne prezentăm în faţa lui Dumnezeu aşa cum suntem. Spunea un suflet foarte evlavios şi foarte activ în folosul săracilor, te rogi în măsura în care iubeşti cu toată fiinţa ta. Forma rugăciunii variază de la cuvintele spuse simplu de ţăran în faţa Răstignitului de la răscrucea drumurilor, până la măreţia coralelor şi a Liturghiilor care răsună sub bolţile catedralelor. Puţini oameni ştiu să se roage ca Sf. Ioan al Crucii, Sf. Simeon Noul Teolog şi Sf. Serafim de Sarov. Dar Stăpânul lumii acceptă până şi cele mai smerite cuvinte de laudă, ca şi cele mai frumoase invocaţii. Ba chiar şi rugăciuni rostite maşinal şi chiar şi numai aprinderea unei lumânări pot prezenta, deşi în formă redusă, elanul spre Dumnezeu al unei fiinţe omeneşti. Te poţi ruga şi prin acţiune şi prin fapte, Sf. Aloisiu spunea: „Cea mai bună rugăciune este îndeplinirea deplină a voii lui Dumnezeu, Tatăl nostru: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta” a face voia lui Dumnezeu însemnă a te supune tuturor obligaţiilor vieţii aşa cum sunt înscrise în ţesuturile firii noastre, în sufletul, în fiinţa noastră.

Rugăciunile care se înalţă de pe pământ ca un nor de fum de tămâie diferă unele de altele, dar abordează şi variază pe aceleaşi două teme: durerea şi iubirea. Este just să implori ajutorul lui Dumnezeu pentru a obţine ceea ce-ţi este necesar. Dar este absurd să ceri să ţi se împlinească un capriciu sau ceea ce ţi-ai procura prin munca ta. În forma cea mai înaltă, rugăciunea încetează de a fi p simplă cerere şi devine mulţumită şi laudă, omul mulţumeşte pentru ceea ce a primit şi promite lui Dumnezeu să-i facă voia Lui, oricare ar fi ea. Iar mulţumirea se transformă în laudă, contemplaţie, adoraţie. În acest caz rugăciunea se reduce la o simplă „privire afectuoasă prelungită asupra lui Dumnezeu”. Eu îl privesc şi El mă priveşte, spunea un suflet credincios.

Unde şi când te poţi ruga Răspunsul meu este, simplu: Pretutindeni, în stradă, pe tren, în autobuz, la şcoală, la birou, la uzină.

Dar mai uşor te poţi ruga în natură, în câmp, pe munte, în pădure, sau în singurătatea camerei tale. Există şi rugăciuni solemne publice în Biserică. Dar oricare ar fi locul în care ne rugăm, Dumnezeu nu ne vorbeşte dacă nu facem linişte în suflet. Tăcerea noastră interioară depinde uneori de starea organică, mintală precum şi de mediul în care ne aflăm; Echilibrul fizic şi psihic este greu de obţinut în învălmăşeala şi zgomfotul oraşului modern. Un loc potrivit pentru rugăciune este Biserica, în care locuitorii oraşelor pot găsi, chiar şi numai pentru câteva clipe, condiţiile indispensabile pentru liniştea interioară, în tăcerea acestor locaşuri oamenii ar putea să înalţe sufletul lor la Dumnezeu şi să găsească odihna sufletelor lor, pentru psihicul şi fizicul lor, să-şi limpezească gândurile, pentru a primi puterea spre a suporta greutăţile vieţii împovărătoare ale civilizaţiei noastre. Dar numai atunci când devine un obicei, rugăciunea influenţează cu adevărat asupra sufletului, caracterului şi fiinţei noastre. Trebuie. Să te rogi mereu: „Gândeşte-te la Dumnezeu mai des decât respiri” zice Epictet, Iar Iisus: „Neîncetat vă rugaţi!”. Este absurd să spui o rugăciune dimineaţa, iar în cursul zilei să te porţi ca un sălbatic. Gânduri scurte, afecţiuni, sau invocaţiuni mintale ne pot menţine mefeu în prezenta lui Dumnezeu şi în acest fel toată atitudinea noastră este inspirată de rugăciune, înţeleasă în acest fel, Rugăciunea devine pentru noi Un mod de viaţă, un fel de a trăi.

Orice rugăciune făcută în condiţii convenabile este urmată de un rezultat bun. „Nimeni nu s-a rugat vreodată farji să fi învăţat ceva, sau fără să fi obţinut ceva” zice Emerson. Cu toate acestea unii oameni moderni consideră rugăciunea ca un faprt desuet, o superstiţie, un misticism, un rest de barbarie sau de primitivism. În realitate omul modern ignoră aproape cu desăvârşire Rugăciunea şi efectele ei. Cauza principală a acestei ignorante este faptul că simţul sacrului s-a atrofiat în sufletul bmului modern şi rugăciunea a devenit o raritate. Foarte puţini se roagă şi mai ales foarte puţini se roagă cu adevărat. Rugăciunea multora este sterilă deoarece nu trăiesc în adevăratul sens, în sensul rugăciunii: sunt orgolioşi, falşi, mincinoşi, egoişti, farisei, incapabili de credinţa, de iubire. Pe de altă parte efectul rugăciunii, chiar atunci când se produce, adeseori scapă observaţiei noastre. De obicei efectul rugăciunii se produce în mod lent. Răspunsul la cererile noastre şi la iubirea noastră este aproape imperceptibil, insesizabil.

Adeseori glasul tainic ce ne şopteşte răspunsul în adâncul

misterios al fiinţe noastre este înăbuşit cu uşurinţă în zarva lumii. Apoi de cele mai multe ori rezultatul vizibil sau material al rugăciunii este obscur şi se confundă cu alte fenomene. rin urmare, foarte puţini oameni au ocazia de a observa efectele rugăciunii în mod precis. Chiar şi unii preoţi nu-şi bat capul cu astfel de probleme, iar medicii rămân indiferenţi în faţa lor şi trec cu vederea cazuri care se găsesc la îndemâna lor. Să mai spunem că observatorii adeseori sunt derutaţi din cauză că răspunsul dat rugăciunii noastre de multe ori este departe de ceea ce am aşteptat noi. Spre exemplu: Cel ce s-a rugat spre a îi vindecat de o boală organică, poate rămâne mai departe bolnav, în schimb dacă s-a rugat serios, trece printr-o profundă şi inexplicabilă transformare morală. Cu toate acestea studiul efectelor rugăciunii este posibil. Mai ales, medicul, dacă-şi dă silinţa, poate să observe numeroasele efecte ale rugăciunii, în special aşa numitele psihofiziologice şi curative la oamenii care se roagă şi sunt cu adevărat credincioşi.

Rugăciunea îşi exercită influenţa asupra sufletului şi trupului într-un fel care pare să depindă de calitatea şi frecvenţa sa. Este uşor să cunoşti frecvenţa sau regularitatea rugăciunii şi într-o anumită măsură intensitatea ei. Dar calitatea ei rămâne necunoscută, deoarece noi nu avem mijloace cu care să măsurăm credinţa şi capacitatea de iubire a sufletului. Cu toate acestea felul de a trăi al celui ce se roagă poate să dezvăluiască calitatea rugăciunii sale. Chiar şi atunci când e vorba de o rugăciune de puţină valoare, cum e cazul celei tăcute în chip maşinal, ea totuşi exercită o anumită influenţă asupra sufletului.

A

a conduitei. În acelaşi timp ea întăreşte simţul sacru şi al moralului. Oamenii care se roagă în mod serios se caracterizează printr-o perseverenţă în îndeplinirea sarcinilor, printr-un simţ al datoriei şi al răspunderii, prin mai puţine scăderi şi păcate şi prin anumită bunătate şi generozitate fată de alţii., Prea destul de dovedit este faptul că la fel cu dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea caracterului şi valoarea morală sunt mai pronunţate la persoanele care se roagă bine. Când rugăciunea este frecventă, habitual, şi într-adevăr frecventă, influenţa ei este foarte clară, O astfel de rugăciune se poate compara cu secreţia unei glande interne, cum ar fi glanda tiroidă sau renală, suprarenală, Ea constă într-un fel de transformare mintală şi organică a fiinţei noastre. Această transformare însă se produce şi în

mod progresiv și adeseori, insesizabil, s-ar putea spune că rugăciunea aprinde în adâncul conştiinţei o lumină, iar la această lumină omul începe să se vadă pe sine aşa cum este, se recunoaşte pe sine, îşi descoperă egoismul, lăcomia, orgoliul și erorile. de judecată și se simte înclinat spre împlinirea dorinţelor morale. Rugăciunea îl stabileşte într-un echilibru de modestie, umilinţă intelectuală şi supunere, în acest fel omul îşuieschide sufletul şi este gata să primească harul divin, împărăţia harului, încetul cu încetul rugăciunea înţeleasă în acest fel, produce în suflet calm, liniște interioară, armonie între activitatea nervoasă și activitatea morală, o putere mai mare de a suporta încercările vieţii, sărăcia, lăcomia, calomnia, boala şi moartea.

Cu toate acestea, rugăciunea nu trebuie comparată cu morfina sau opiul deoarece pe lângă calm şi echilibru, ea produce şi o integrare a activităţii mintale, un fel de reconfortare a personalităţii, uneori chiar naşterea eroismului. Echilibrul cauzat de rugăciune devine puternic ajutor terapeutic, pentru omul bolnav. Rugăciunea marchează pe credincioşii săi cu o caracteristică: castitatea în privire, calm în atitudine, bucurie senină în expresie, curaj în conduită și când e nevoie cere jertfa de sine a soldatului sau a-martirului. În acest fel rugăciunea scoate la iveală tezaurul ascuns în fiinţa umană – seninătatea. Sub influenţa rugăciunii chiar şi ignoranţii, întârziaţii mintali, neputincioşii, cei mai puţin dotaţi, utilizează mai bine energiile sau resursele lor intelectuale sau morale de care dispun fie și în măsură redusă. După observaţiile mele rugăciunea are darul de a ridica oamenii peste nivelul obişnuit intelectual și moral dobândit prin ereditate și educaţie. Contactul cu Dumnezeu imprimă în sufletul omului pacea care apoi radiază în el și se difuzează pretutindeni. Din nefericire azi sunt prea puţini oameni care se roagă în mod efectiv.

Acestea sunt efectele curative ale rugăciunii, efecte care în toate vremile au atras atenţia oamenilor înţelepţi. De altfel şi azi acolo unde rugăciunea este aplicată, se obţine vindecarea datorită invocării puterii lui Dumnezeu sau a sfinţilor Săi. Dar în cazul în care e vorba de maladii susceptibile de vindecări rapide sau cu ajutorul medicamentelor obţinute, este greu să ştii cu adevărat care a fost cauza vindecării – rugăciunea sau medicamentele – sau ambele împreună. Certitudinea efectului rugăciunii se poate constata numai în acele cazuri în care orice terapeutică medicală este insuficientă.

Biroul medical de la Lourdes a adus un mare serviciu

demonstrând realitatea vindecărilor unor bolnavi incurabili/Medic tânăr, deşi ateu, Carrel primi propunerea unui coleg să-l însoţească în calitate de medic într-un pelerinaj de bolnavi de la Lourdes. Cu această ocazie Carrel s-a convertit prân-eonstatarea personală a vindecării instantanee a unui bolnav de cancer, care avea obrazul perforat de boală. Într-o clipită ţesăturile obrazului s-au refăcut. Rugăciunea are câteodată efect exploziv. S-au vindecat aproape instantaneu bolnavi cu diverse afecţiuni ca: lupus al feţei, cancer, infecţii renale, tuberculoză pulmonară, osoasă sau peritonială. Efectul se produce aproape totdeauna în acelaşi chip, la început o mare durere, după aceea sentimentul de a fi vindecat, apoi în câteva clipe cel mult în câteva ore simptomele bolii dispar, iar leziunile anatomice se repară. Miracolul este caracterizat printr-o rapidă accelerare a proceselor de vindecare. 'Niciodată n-a fost observată până azi o astfel de accelerare în cursul unor experienţe chiar chirurgicale sau fiziologice.

Adeseori nu este nevoie ca însuşi bolnavul să se roage pentru ca fenomenele de vindecare să se producă. La Lourdes s-au vindecat copii care erau incapabili de a vorbi, s-au vindecat chiar şi necredincioşii. Dar totdeauna era lângă ei cineva care se ruga. S-ar părea că rugăciunea făcută de altul este mai fecundă decât cea făcută de pacient, iar efectul se pare că depinde de calitatea şi intensitatea rugăciunii. Astăzi se fac mai puţine minuni la Lourdes decât acum 40 – 50 de ani, deoarece bolnavtfnu mai găsesc acolo atmosfera de reculegere profundă de odinioară, pelerinii de azi seamănă mai mult cu turiştii, iar rugăciunile lor sunt puţin eficiente. Acestea sunt efectele rugăciunii despre care am cunoştinţă sigură, experimentală. Dar în Istoria sfinţilor se relatează o mulţime de fapte de acest fel. Spre exemphuminunile atribuite parohului din Ars, lui Don Bosco, lui Padre Pio, minuni verificate de martori oculari. Acest ansamblu de fenomene ne introduce într-o lume nouă, a cărei exploatare nu este încă făcută şi care va fi bogată în surprize, ceea ce ştim rjoi în mod cert este faptul că rugăciunea produce efecte tangibile. Poate părea un fapt nemaipomenit, dar noi trebuie să ţinem seama de adevărul exprimat de Iisus în Evanghelie: „Cereţi şi veţi primi, bateţi şi vi se va deschide!"

În definitiv, totul se întâmplă astfel: Dumnezeu îl ascultă pe om, răspunde rugăciunii sale. Efectele rugăciunii nu sunt o iluzie. De aceea simţul sacrului, care a fost atrofiat la foarte mulţi oameni nu trebuie redus cum o fac unii, la spaima ce o are otiiul în faţa primejdiei, sau la

teama ce o are de misterele lumii. Dar nu trebuie să facem din rugăciune o doză de calmant sau remediu contra fricii de suferinţă, boală sau moarte. Semnificaţia simţului sacru sau religios este mult mai profundă. Simţul sacru a ocupat un loc mare în istoria popoarelor şi a civilizaţiei, zice un mare istoric englez, toate marile civilizaţii s-au dezvoltat datorită simţului sacru şi au pierit datorită atrofierii acestui simţ. În cursul istoriei Europei, rugăciunea a fost o necesitate tot atât de fundamentală la aceea de a cuceri, de a munci, de a construi, de a iubi. În adevăr, simţul sacrului, părea în Evul Mediu o impulsiune izvorâtă din adâncul firii noastre, o activitate fundamentală. Expresiile sale sunt aproape totdeauna legate de activităţi de bază ale omului, ca simţul moral şi formarea caracterului şi deseori de simţul frumosului şi al artelor în general. Această latură atât de importantă a fiinţei noastre noi am neglijat-o, lăsând-o să se atrofieze şi adesea să dispară cu totul.

Trebuie să ne convingem că omul nu se poate conduce fără a se primejdui pe sine însuşi, după capriciul imaginaţiei sale. Pentru a atinge scopul adevărat al vieţii, trebuie să te conduci după legile care rezultă din însăşi natura vieţii. Noi ne aflăm într-o mare primejdie atunci când omitem sau sufocăm în noi un aspect al activităţii noastre fundamentale, de ordin fiziologic, intelectual sau spiritual. Spre exemplu, insuficienta dezvoltare a muşchilor, scheletului, a activităţii spirituale afective, morale sau sacrale. La mulţi intelectuali. este tot aşa de dezastruoasă ca şi atrofierea inteligenţei şi a simţului moral la unii sportivi şi atleţi. Practic activităţile morale şi religioase sunt strict legate unele de altele. Simţul moral dispare la scurt timp după dispariţia simţului sacrului. Căci omul nu a reuşit să construiască aşa după cum voia Socrate un sistem moral independent de orice doctrină religioasă. Societăţile în care dispare nevoia de rugăciune nu sunt departe de-degeneresceptă. De aceea toţi oamenii civilizaţi, credincioşi şi necredincioşi trebuie să se intereseze de această problemă, adică dezvoltarea tuturor activităţilor fundamentale de care este capabilă fiinţa umană. Oare din ce pricină simţul sacrului joacă un rol aşa de important în atingerea scopului vieţii. Şi prin ce fel de mecanisme rugăciunea influenţează viaţa noastră?

Pentru a răspunde la aceste întrebări suntem nevoiţi să părăsim câmpul observaţiei şi să facem loc ipotezei. Dar o ipoteză oricât ar fi de îndrăzneaţă este necesară în primul rând cunoaşterii. Trefefaie să ne

amintim că omul este o ființă indivizibilă, alcătuită din ţesuturi din lichide organice şi din conştiinţă. El se crede independent de mediul său natural, adică de universul cosmic, în realitate el este inseparabil legat de lume. Omul este legat de mediul în care trăieşte, prin nevoia continuă de oxigen şi de elementele pe care i le furnizează soarele şi pământul, pe de altă parte corpul viu nu este cuprins pexde-a-ntregul în masa fizică. El este compus din spirit şi materie. Şi cu toate că spiritul rezidă din organismele noastre fizice, el se prelungeşte în afara celor patru dimensiuni ale spaţiului. și ale timpului. Oare ne este îngăduit să credem că noi locuim în acelaşi timp în lumea văzută cât şi într-un mediu intangibil, invizibil şi imaterial, mediu asemănător cu cel al Conştiinţei pe care. nu-l putem trece cu vederea, fără a ne păgubi pe noi înşine? Acest nlediu nu ar putea fi altceva decât Fiinţa supremă, iminentă în toate existenţele. Fiinţa care este totodată şi transcendentă și personală și pe care o numim Dumnezeu. Prin urmare simţul sacrului s-ar putea compara cu nevoia noastră de oxigen, iar rugăciunea ar avea funcţia analoagă cu cea a respiraţiei, ea nu ar fi altceva decât un agent al raportului dintre conştiinţă şi mediul ei propriu, deci un fel de activitate biologică aparţinând structurii noastre umane. Cu alte cuvinte, rugăciunea este o funcţie normală a corpului și a sufletului nostru.

Concluzii în rezumat, simţul sacrului reprezintă în raport cu alte activităţi ale spiritului, o importanţă deosebită. El ne pune în comuniune cu intensitatea misterioasă a lumii spirituale. Prin rugăciune omul merge cu Dumnezeu, iar Dumnezeu vine la om. Rugăciunea apare ca indispensabilă dezvoltării noastre integrale şi armonioase. În niciun caz rugăciunea nu trebuie înţeleasă ca pe un act pe care-l săvârşesc numai oamenii ignoranţi, needucaţi, slabi de înger, bolnavi sau cerşetori. Este ruşinos să te rogi zice Nietzsche. Ir-realitate actul de a te ruga nu este cu nimic mai ruşinos decât actul de a mânca sau a respira. Omul are nevoie de Dumnezeu, aşa cum are nevoie de hrană şi oxigen. Simţul sacrului legat de intuiţie, de simţul moral, de frumosul şi de lumina inteligenţei, dă personalităţii umane o desăvârşire completă. Este într-adevăr incontestabil că atingerea scopului vieţii cere dezvoltare integrală şi armonioasă a tuturor activităţilor noastre fiziologice, intelectuale, afective şi spirituale, în structura spiritului nostru se cuprinde atât raţiunea cât și sentimentul. Prin urmare, trebuie să iubim atât frumuseţea ştiinţei, cât şi

frumuseţea lui Dumnezeu. Trebuie să-l urmăm pe Pascal cu aceeaşi sârguinţă cu care-l urmăm pe Descartes, adică să preţuim tot atât de mult activitatea şi simţul sacrului cât preţuim şi inteligenţa. Notă: După cum am spus în Introducere, Dr. Carrel şi-a exprimat concepţia sa despre rugăciune într-un studiu apărut în 1944, insistând de data aceasta şi mai mult asupra efectelor pe care le are rugăciunea asupra celor ce se roagă, explicând mecanismul prin care rugăciunea îşi exercită influenţa. Redăm în continuare acest studiu, omiţând unele părţi care sunt menţionate şi în primul studiu.

Rugăciunea II

Se constată într-adevăr că la cel ce are simţul sacrului şi se roagă scade consumul de proteine, şi o energie nouă necunoscută ţine locul unei hrane abundente. Se pare că datorită exploziei demografice, dezvoltarea simţului sacrului va fi singura soluţie salvatoare pentru micşorarea fără efecte negative a raţiei alimentare. Malthus în teoria sa n-a ţinut seama de cele spuse în mod cu totul accidental de Iisus: „Nu numai cu, pâine va trăi omul!” Mâncarea nu este numai pâinea… „Ci împlinirea voinţei lui Dumnezeu”.

Rugăciunea este dătătoare de viaţă. Se pare că şi în om este o energie asemănătoare cu energia ascunsă în atom. Această energie nu se declanşează decât prin rugăciune, ca printr-un centru’de radiaţie activă. Dacă suntem atenţi la acest fenomen, ne putem da seama că Cel ce ne-a spus în Evanghelie: „Eu sunt viaţa!” n-a vorbit doar ca un mistic ci ca un desăvârşit cunoscător al fiziologiei omului. Natura şi medicamentele sunt un remediu pentru suferinzi, dar sunt remediu palid pe lângă cel efectuat prin rugăciune. Forţele divine sunt mult mai mari deoarece acolo unde nici medicul nu reuşeşte, credinţa şi rugăciunea reuşesc.

Un exemplu printre altele: Aveam o pacientă care suferea de cancer al uterului şi nu mai putea fi salvată. Pierzându-şi orice speranţă în medici, credinţa a salvat-o. Dintr-odată s-a trezit în ea simţul sacrului. N-a mâncat timp de 40 de zile, ne-a dat voie s-o consultăm. N-am mai depistat cancerul pentru că închisesem la loc operaţia. Era vindecată şi întinerită. Au trecut de atunci 12 ani şi ea continuă să fie sănătoasă. O altă vibraţie s-a născut în ea, o vibraţie pentru alte lucruri decât pentru care vibrăm noi. Această vibraţie i-a dat viaţă şi a salvat-ţi.

Prin spirit, prin rugăciune, omul scoate în evidenţă o energie

calitativă nouă. superioară care întreţine viaţa sau care face să renască viaţa celui bolnav. Simţurile pervertite până ieri după plăceri gastronomice şi sexuale, trec la o viaţă nouă, viaţa interioară de rugăciune. Inima începe să gândească şi mintea să simtă sacrul. Schimbându-se raportul şi funcţia simţurilor, care nu numai putea controla poftele pacientului, deoarece erau decimate de vicii şi abuzuri, îşi revin prin rugăciune, se refac, se odihnesc. Odihna simţurilor este necesară nu numai pacientului, ci şi celui care vrea să evite sau să prevină îmbolnăvirea. E vorba de a dezvolta o nouă deprindere şi anume aceea de a reduce la tăcere vuietul fiziologic, /cascade de exerciţii şi forţe centripete egoiste. Această educaţie ar trebui s-o facă medicul familiei tuturor membrilor ei, prin deşteptarea în individ a unor simţuri de viaţă spirituală, prin care se pot odihni ţesuturile biologice. Regulile de igienă biologică, alimentară, morală şi socială pe care le cuprinde religia lui Iisus Hristos, fal din această religie cea mai vestită ştiinţă. Profitând de această ştiinţă, medicul ar putea reda bolnavilor puterile pierdute.

Dr. Dibblee avea în Spitalul său din Oxford un caz de osteoxilită acută prin fistulă se eliminau bucăţi de os. Era necesară amputarea. Bolnavul însă prefera moartea. Argumentul său era religios: „Nu se poate ca Iisus să vrea să pierd un os… Lui nul s-a frânt niciun os. Am să mă rog!” Durerile de osteoxilită sunt cumplite, bolnavul refuză morfina. S-a rugat. După 3 săptămâni fistula bolnavului s-a închis de la sine, durerile au încetat, a făcut o nefrită (desigur transfer de infecţie şi s-a vindecat).

Colegii mei electrofiziologu Redkin şi Hiklei spun că forţa rugăciunii constă în declanşarea biocurenţilor electrici: „Biocurenţii corpului omenesc sunt inferiori ca potenţial curentului electric produs de dinam, dar din punct de vedere calitativ ei sunt superiori, deoarece ei întreţin viaţa şi o cauzează. Electricitatea poate distruge viaţa omului, a corpului omenesc, dar n-o poate crea sau înviora, pe când biocurenţii creierului şi ritmurile cerebrale (alfa, beta, teta, delta) au o valoare pozitivă ca şi biocurenţii muşchilor, inimii etc. Nu e departe ziua în care biocurenţii vor acţiona proteza prin apăsare pe un gând sau altul”. Se prea poate să dovedim că cel mai important organ al omului este gândul şi. simţul sacrului. De altfel am putea constata că boala” are o manifestare bioelectrică. Uneori agentul microbian lipseşte, dar corpul are aceleaşi carenţe de funcţionare ca *în* cazul

prezenţei microbului, lucru constatat prin analize bioelectrice, greşelile de comportament moral aduc modificări mecanice, chimice şi fiziologice şi au la origine biocurenţii gândului opţiunile omeneşti. Electrofiziologia a descoperit cauzele bolilor într-un plan mult mai subtil. Ea ne explică de ce violenţa creează bolile, de ce visele pot îmbolnăvi la fel de bine ca şi microbii „de ce viruşii sunt atât de puternici şi de ce oamenii religioşi au forţă mare de rezistenţă deşi sunt blânzi, moderaţi, generoşi. Se pare că biocurenţii se pot crea şi înmulţi prin exerciţiu religios, făcându-i să acţioneze în fiecare celulă, în fiecare neutron. Austeritatea religioasă se dovedeşte o metodă de prevenire şi tratament a bolilor din punct de vedere electrofiziologic. IUBIREA, nu cea erotică, ci aceea pe care a predicat-o Iisus şi care implică spălarea picioarelor, servirea aproapelui, devotamentul, e un generator de biocurenţi.

Ca electrofiziologi avem sentimentul că „sportul cel mai bun pentru or – ganism” cel mai bun este al credinţei, al rugăciunii, deoarece prin aceasta bioelectricitatea umană nu se concentrează numai într-o porţiune a scoarţei cerebrale, ci se difuzează peste tot în organism. Un discipol al lui Gandhi, prieten cu Dr. Radriaristan, îmi spunea că în momentul morţii în numeroase cazuri, a zărit o lucire electrică ieşind din creştetul muribundului. Într-un caz particular al unei fete de o mare puritate şi sfinţenie, care se afla sub aparatura noastră când a murit, electroencefalograma aânregistrat valori peste 7 Volţi, după calculele noastre, iar camera a apărut momentan luminată de o sursă electrică.

Rugăciunea în esenţă pare să fie tendinţa fiinţei umane către substratul material al lumii, aş vrea să obsftrv că bolnavii care se roagă suportă mai bine durerile şi intervenţiile cele mai dure, dar nu toţi cei ce se roagă reuşesc, deoarece ruga unora este văicăreală, vanitate învinsă, ambiţii dărâmate. Numai rugăciunea celui care se căieşte şi-şi plânge păcatele este ducătoare la scop, la echilibru, la starea de simplitate, puritate, umilinţă şi armonie dintre om şi creaţie, nu se poate decât prin imitaţia lui Iisus Hristos. Efectele rugăciunii, intervenţia divinităţii, nu se produce decât după ce omul s-a rugat cu stăruinţă până la completa purificare a trupului şi a sufletului.

Mă întreb în legătură cu gestul lui Iisus Hristos de a pune mâinile pe creştetul bolnavilor; dacă nu cumva prin creștetul capului ne vine izbăvirea prin rugăciune., şi dacă nu cumva rugăciunea care

este înainte de toate o activitate a creierului, acţionează pe aceeaşi cale şi-şi produce efectul. Realitatea este că cei vindecaţi prin rugăciune devin apoi cu totul alţi oameni de parcă ar fi primit botezul Sfanţului Duh, li se schimbă chiar şi caracterul, ba chiar şi liniamentele corpului. Mă întreb de ce nu am putea folosi rugăciunea să vindecăm bolile sociale, răutatea lumii, meschinăriile educaţiei noastre, carierismul, avariţia, erotismul, şi dorinţa de dominaţie. Cu ajutorul rugăciunii, atomii omului, fiziologia lui intră în substratul divin al vieţii. Bazat pe o serie de date anatomice şi fiziologice, cred că stimulul rugăciunii odată ajuns în neuron se propagă prin circuitele neuronale şi corticosubcorticale şi de acolo se comunică întregului ansamblu fiziologic.

Sentimentul este o scânteie bioelectrică, o scânteie de viaţă. Hristos a zis: „Eu sunt viaţa" ceea ce este perfect adevărat. Sentimentul iubirii de Dumnezeu şi de aproapele este tot o scânteie divină. Toţi aceia care s-au plictisit de viaţa lor searbădă şi fără rost, prin convertirea la Hristos devin plini de viaţă. Egoismul le-a adus neplăceri, dezamăgiri, dezgust de viaţă, întoarcerea la iubirea lui Hristos le redă viaţa şi bucuria şi această iubire sacră este fără de sfârşit.

— Celor ce se vindecau Iisus le zicea: „Credinţa ta te-a mântuit!" şi adeseori adăuga: „De acum să nu mai-păcătuieşti ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău!". Căci într-adevăr boala este în cele mai multe cazuri urmare a transgresiunii legilor firii. Stricta abţinere de la ceea ce este vătămător – zicea Platon – este cel mai bun medicament. În acest sens ni se spune în Biblie: „Inima omului este nespus de înşelătoare şi rea, cine poate s-o cunoască" Dar rugăciunea ne transformă inima, ne dă o inimă nouă, asemănătoare cu a lui Hristos. Când inima omului se împietreşte faţă de legile naturale şi divine şi se întoarce spre cele josnice, boala se apropie cu paşi repezi. La intrarea tuturor Spitalelor ar trebui scris cu litere uriaşe: „BOLILE SUNT ÎNVĂŢĂTURI ŞI AVERTISMENTE", iar medicii arătându-le bolnavilor greşelile pe care le-au comis ar trebui să le spună ca şi Iisus: „Roagă-te... şi să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple-ceva mai rău!"

Din punct de vedere medical, iertarea acordată altora, sau primită de la alţii, oarecum la fel ca Spovedania, este o formă de vindecare. Mânia, răzbunarea, remuşcarea, produc în organismul

uman o stare toxică, lucru evident pentru medic. Căci trupul omului ca şi sufletul lui a fost făcut ca să fie bun, răutatea îl îmbolnăveşte. Şi din acest motiv duşmănia şi ura sunt un păcat grav, cum a spus Hristos şi în sensul vindecării şi a sufletului şi a trupului nostru. El ne îndeamnă să ne rugăm pentru „vrăjmaşii” noştri.

Rugăciunea este o forţă care restabileşte echilibrul organic reaşezând toate celulele şi funcţiile corpului în faţa Puterii infinite a lui Dumnezeu, de la care obţin „odihnă” şi refacere, adică recreare. Acestea sunt efectele rugăciunii despre care eu am cunoaştere sigură. Căci într-adevăr rugăciunea dă naştere unor efecte palpabile, oricât de imperceptibile ne-ar părea la început. Totul se petrece în aşa fel ca şi cum Dumnezeu l-ar asculta pe om şi i-ar da răspuns. În realitatea practică activităţile noastre mintale şi religioase sunt strâns legate unele de altele. Cel mai puternic neam, în ceea ce priveşte vitalitatea, pare a fi cel al evreilor, deoarece ei n-au separat niciodată activitatea mentală de cea a credinţei lor.

„Rugaţi-vă neîncetat!” (I Tesal, 5, 17). „Ceea ceva semăna omul, aceea va şi secera1 se spune în Scriptură. Cine seamănă rugăciunea culege roadele ei cele binefăcătoare şi tămăduitoare.

Pentru rugăciunile MEDICULUI celui mare ale Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi ale Preacuratei lui Maici, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul, zidirea Ta! Amin.

DESPRE FAMILIA CREŞTINĂ

19. CELE 11 REGULI CANONICE ALE NUNŢII CREŞTINE DUPĂ SF. IOAN GURĂ DE AUR

Nunta este una din cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii Ortodoxe şi este Taină mare, căci zice Sfântul Apostol Pavel: „Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos şi în Biserică” (Efes. 5.32). Taina se numeşte rădăcina firii omeneşti, şi dacă rădăcina este bună, sfinte vor fi şi rarnurile; dacă rădăcina este rea, nu căuta strugurii în spini. Dacă nunta n-a pornit bine, toată viaţa nu-i merge bine omului. De aceea vorbim de reguli de bună cuviinţă şi de cele canonice ale nunţii creştine ortodoxe.

1) Prima condiţie a nunţii creştine ortodoxe este să nu se ia neamuri în căsătorie”.

2) A doua, să se învoiască tinerii, nu-i bine să dai fata după cine nu-i place, sau să zici: ia-o că are avere! Dragostea trebuie să fie cauza

căsătoriei!

A treia condiţie canonică este ca părinţii să fie de acord cu căsătoria.

Atunci este nunta de la Dumnezeu când sunt de acord părinţii la cei doi tineri.

A patra condiţie, băiatul se căsătoreşte la 15 ani, iar fata la 13

ani. Statul nostru a pus ca băiatul să aibă 18 ani, iar fata 16 ani împliniţi şi nu-i rău în aceasta. Să nu steie necăsătoriţi până la vârsta înaintată, că acolo numai nuntă curată nu poaffi fi. Sf. Ioan Gură de Aur zice, ca să-i căsătorească de mici, ca să fie curaţi cum i-a făcut mama lor pe cei doi.

A cincea, trebuie să se ducă mirele cu mireasa înainte de nuntă cu o săptămână, să se spovedească şi să se împărtăşească la preotul satului.

Este bine să aibă mărturisire scrisă ca să nu uite ceva.

A şasea, să se ducă la Biserică părinţii mirelui şi mirele, mireasa şi

82.

naşii, să meargă în ziua când are să fie Nunta să asculte Sfânta Liturghie de la un capăt la altul.

A şaptea, după ce a terminat preotulăf. Liturghie şi i-a găsit pe mire şi pe mireasă curaţi, îi spovedeşte din nou şi-i împărtăşeşte cu

Preacuratele Taine.

A opta condiţie, preotul ştie viaţa lor de la Spovedanie şi starea lor duhovnicească la Cununie, preotul pune cununile pe capul celor doi, dar dacă unul a căzut în păcat înainte de cununie, nu i se pune cununa pe cap, de aceea nici nu se pun cununile la a doua căsătorie. Nunta întâi îi încununează pe tineri pentru că au biruit păcatul. De au căzut amândoi tinerii în păcat, chiar la nunta întâi, nu H se pun cununi pe cap.

A noua condiţie nunta nu se face cu lăutari (cu muzică). Canonul

107 al Sinodului din Cartagina spune aceasta. Ce caută dracii la Taina lui

Hristos? Nunta fără lăutari se face aşa:

Întâi de toate, mirele şi mireasa vin la preot ca să anunţe din timp la Biserică şi să se pună această cununie pe uşa Bisericii. Se face aceasta, pentru ca preotul să fie ajutat de popor, pentru ca să nu se cunune neamuri. După Cununia de la Biserică, preotul merge la miri

acasă cu cântăreţul şi acolo va zice Rugăciunea şi va sfinţi masa; Se pot mânca numai 3 feluri de mâncare şi se beau numai 3 pahare de vin. Preotul stă la mijloc la masă. Mirele în dreapta preotului, iar mireasa în stânga lui cu părinţii ei, iar părinţii, mirelui stau lângă mire. Primii naşi lângă miri şi apoi părinţii lor. Cântăreţul zice Rugăciunea „Tatăl nostru", iar preotul binecuvântează masa, în acest timp preotul are la îndemână şi o predică pe care o şi spune acum. După aceasta se cântă la masă cântările de la Cununie şi alte cântări alese. Aceştia sunt lăutarii şi scripcarii nunţii, cântăreţii Bisericii şi preotul, care cântă la masa de cununie. Preotul de vrea să explice ceva are un clopoţel care sună. Cele trei feluri de mâncare şi cele 3 păhăruţe de vin, trebuie să fie puse pe masă pe rând. Primul pahar. de la nuntă trebuie să aibă 32 gr. Primul îl ia preotul şi le urează la miri sănătate şi copii buni, apoi se dă de mâncare, la fel se face după al doilea fel de mâncare şi după al treilea. Deci la nuntă se bea în total 96 gr. de băutură, asta-i beţia de la nuntă: După ce s-a gătat masa; cântăreţul spune rugăciunea de mulţumire, iar după rugăciune le urează preotul la miri cele de folos, îşi ia Cununile care au stat pe masă şi pleacă la altă nuntă. Şi la nuntă nimeni n-are voie să mănânce şi să bea până vine preotul să sfinţească masa.

Rânduiala a zecea – pentru cele 3 Sfinte Taine luate de Miri: Spovedania, împărtăşania şi Cununia în ziua nunţii, trupurile celor doi sunt sfinţite şi n-au yoie să se împreune până după 3 zile. Pentru garanţie mirele va dormi cu-tatăl său 3 nopţi, iar mireasa cu mama sa 3 nopţi, de au fost Spovediţi şi împărtăşiţi şi Cununaţi în ziua Nunţii. De au luat numai Taina Cununiei nu se împreună decât numai după o zi şi o noapte.

A unsprezecea condiţie, creştinii trebuie să păzească curăţenia în toată vremea vieţii lor aşa:

Luni – nu se împreunează pentru cinstea Sf. Arhangheli şi îngeri şi pentru sănătate;

Miercurea şi Vinerea la fel, pentru înfricoşatele Patimi ale Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

Sâmbăta păzesc curăţenia pentru slăvită cinste a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pentru cei morţi".

Duminica păzesc curăţenia pentru slăvită învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Deci soţul şi soţia nu se pot împreună decât Marţea şi Joia, dar şi atunci de nu este vreo sărbătoare sau post. Ziua

începe după miezul nopţii chiar şi doctorii o spun aceasta. Căsătoria nu-i mocirlă, ci cumpătare, după voia lui Dumnezeu. Scopul ei nu-i plăcerea, ci de a avea copii aşa cum a rânduit-o Dumnezeu.

20. ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, ÎN BISERICĂ ŞI ÎN SOCIETATE

Dumnezeu l-a făcut pe om androgenbărbat şi femeie, înţelepciunea nemărginită a lui Dumnezeu n-a înzestrat-o pe femeie cu însuşirile bărbatului şi nici pe bărbat cu ale femeii. Fiecare din aceşti doi au însuşirile lor proprii şi în felul acesta numai bărbatul cu femeia poate să facă omul întreg. Femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam, l-a întrebat pe Adam cum se cheamă aceasta, iar el a răspuns: „Femeie, aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea!" Aici este egală femeia cu bărbatul, este os şi carne din bărbat!

Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat după ce a păcătuit: „Jnmulţind voi înmulţi durerile tale, întru dureri vei naşte fii!" A douapedeapsă: „Întoarcerea ei către bărbatul său: el te va stăpâni!"

Eram la Conferinţa femeilor ortodoxe din întreaga lume ce se ţinea la Văratic şi nu le-a convenit când spuneam aceasta, că erau acolo mai multe femei. Când vorbeam de cele bune se uitau femeile, dar când ziceam de cele mai rele, atunci puneau capul în jos. Cât ar fi femeia de învăţată, trebuie să fie supusă bărbatului, căci bărbatul este cap şi Hristos este cap al bărbatului. Hristos cap bărbatului şi bărbatul cap femeii acesta este ordinea ierarhică a familiei. Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutor pentru om, de aceea zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Femeia este liman al bărbatului". Bărbatul vine bietul amărât, războaie, conducere, necazuri… femeia trebuie să fie liman (Port) să-l întâmpine cu cuvânt bun, să-i facă de mâncare, să-l primească când vine de undeva. Cel mai mare rol al femeii în familie însă este acela de a fi mamă de copii. „Femeia care vrea să fugă de durerile naşterii – de durerea veşnică va da (Iadul)" spune Sf. Ioan Gură de Aur. Dumnezeu a pus cu măsură dulceaţa împreunării cu durerea naşterii. Când fugi de durere spre plăcere, dai de durerea veşnică. Dumnezeu i-a găsit cel mai bun sălaş copilului, în pântecele mamei sale şi tu-l arunci şi-l dai la câini? Care balauroaică, care leoaică, care ursoaică îşi mai omoară fiul său? Iar tu fiinţă cu minte te faci mai rea ca animalele fără minte, şi-ţi omori copilul. Când eram în pădure am văzut o scroafă cu purcei, care-şi mâna cu un lemn în gură purceii, iar eu m-am urcat într-un brad şi era cu mine şi Sf. împărtăşanie, iar ea s-a repezit ca fulgerul la

mine şi în acest fel îşi apăra purceii. Vai. şi amar de acele mame, care-şi omoară copiii, criminalele. Sf. Apostol Pavel spune că femeia se va mântui prin naştere de fii, dacă-i va creşte în credinţă, în iubire şi înţelepciune (I. Tim. 3, 15). Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Femeia când a murit născând, moare pe altarul de jertfa şi este martiră!", înainte de naştere, femeia este Spovedită şi împărtăşită indiferent de canonul ce l-ar avea. Prin durerile naşterii, de moare, Dumnezeu îi iartă orice păcate, toate păcatele, femeia este ca şi o martiră numai să fie Spovedită şi împărtăşită.

A venit una la mine şi mi-a spus: Părinte, mi-a spus doctorul că am insuficienţă critică şi nu pot naşte, să-mi dai voie să fac nu ştiu ce (avort), a zis doctorul, iar eu i-am răspuns: Să mori de o mie de ori, când tu mori te faci martiră numai să fii la naştere Spovedită şi împărtăşita. Să-i dau eu voie să facă crime? Drăcoaica! în familie, femeia trebuie să trăiască cu frica şi certarea Domnului şi la aceasta trebuie să ia parte şi bărbatul, să-şi crească copiii în frica şi certarea Domnului. Am vorbit apoi:

Despre rolul femeii în societate şi în biserică.

În societate poate ocupa servicii ca şi bărbatul. Dacă s-ar face acum în sală întuneric beznă şi n-avem nicio lumânare sau vreo altă lumină, vine însă o binefăcătoare între timp şi pune o lumânare pe masa aceasta, toţi ne-am bucura de acea lumină. Lumânarea pusă în sfeşnic nu vorbeşte nimic, ea tace „dar face în schimb două lucruri de folos tuturor. Ea se arde pe sine şi luminează *pe* alţii şi se ertfeşte tăcând. Femeia este rânduită de Dumnezeu de este curată, credincioasă şi corectă de-i harnică, de-i pricepută la toate, să fie ca o lumânare, care luminează şi se consumă tăcând. Nu-i nevoie de vorbe, viaţa femeii însăşi predică, este o predică pentru toţi: „Taci tu şi să vorbească faptele tale!". Ea este lumină în societate, fiind creştină cu viaţa şi fiind corectă.

Rolul femeii în Biserică în Biserică sjâmne Sf. Apostol Pavel ca femeia să tacă. Protestanţii au ajuns la apogeul nebuniei, au ajuns să facă din femei preoţi. De 5.000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoţia prin Mpise şi Aaron şi nicio femeie n-a fost făcută până acum preot. Am auzit de diaconiţe. Ele nu aveau hirotonie ca preoţii şi bărbaţii diaconi, ci aveau o simplă hirotesie, care se fade afară din Altar şi nu în Sf. Altar. Apoi le-am vorbit femeilor despre Rugăciune. Nu toată rugăciunea este rugăciune şi nici rugăciunea nu este toată de un fel. Vezi cap. 14 despre

Rugăciune.

21. DESPRE ŢINUTA FEMEILOR CREŞTINE ORTODOXE

Femeile sectare îşi iau batic când merg la adunare, iar după ce s-a terminat programul lor pun baticul în poşetă sau în plasă. Dar oare Dumnezeu nu este peste tot? Eretice sunt în credinţă, eretice sunt şi în purtare. Biserica noastră ortodoxă spune, ca femeia să aibă batic pe cap tot timpul. Sfântul Apostol Pavel spune, ca femeia să aibă acoperământ pe cap pentru sfinţii îngeri, dar sfântul Apostol Pavel n-a spus ca femeia să umble acoperită numai în Biserică, ci şi în afară de Biserică doar tot femeie este. Căci zice Sf. Apostol Pavel: „Iar orice femeie care se roagă sau proroceşte cu capul neacoperit, îşi necinsteşte, capul căci tot una este ca şi cum ar fi rasă. de aceea femeia este datoare să aibă (semn de) stăpânire asupra capului ei, pentru îngeri” (I Cor. 11 şi 5, 10). Iar pentru femeie dacă-şilasă părul lung, este cinste. Căci părul i-a fost dat ca acoperământ! (I Cor. 11, 15). Deci trebuie să aibă şi părul lung. Când vei vedea o femeie bărbierită pe cap, atunci are dreptul să umble descoperită. De se va bărbieri şi să-i crească puţină barbă, atunci ar putea să umble descoperită. Femeie este chiar şi fetiţa cea mică orice vârstă ar avea, că nu este băiat. Azi le vezi pe femei vopsite la unghii, pe ochi, pe la sprâncene şi altele, păcat greu să maschezi zidirea lui Dumnezeu. Dar uite. cum se face, ele nu ştiu că-i păcat. Dar de are un necaz şi vine la tine nu-i spune imediat despre aceste greşeli, ci te uiţi la credinţa ei şi. apoi treptat îi arăţi, că este păcat să umble fără batic şi să fie toată vopsită.

Era la noi în mănăstire un părinte Nazarie, acela îi tare râvnitor, are 85 de ani, când vede o femeie cu pantaloni îi zice: Ia hai încoace, uite ce scrie aici: „Anatema (blestemată) femeia cu pantaloni” – le-o speriat săracele. Femeile se iau unele după altele ca oile, când cade o oaie într-o baltă sar toate după ea. Căci spune Sfanţul Efrem Sirul: „Chipul de a-i aduce pe toţi la Hristos este numai duhul blândeţii” cu buna îi spui, cu blândeţe ca să nu-l usture pe om. Trebuie să pui pansament potrivit, nu se face totul cu iuţeală. Unii iau obiceiul de la alţii şi încetul cu încetul să-l atragi pe om de la păcat arătându-i că nu e bine ceea ce face.

Era o femeie, care tot timpul se ruja şi se împodobea şi odată când făcea aceasta în faţa oglinzii, a venit dracul în spatele ei şi ce *făcea*, ea făcea şi el.

Ea când a văzut aceasta a alergat speriată la duhovnic şi i-a spus

ce a păţit, iar duhovnicul i-a zis: Toate câte faceţi aşa, faceţi voia dracilor şi nu a lui

Hristos.

Eu nu le mai vorbesc femeilor despre batic, despre pantaloni, de vopsit pe buze, pe qchi, pe unghii, pe picioare, eu le spun numai cfespre iad şi când aud aceasta, numai ce le vezi că-şi şterg. buzele şi unghiile şi sprâncenele. Le-am spus istoria cu 3 minute în iad şi de muncile iadului numai ce vezi că-şi iau basma pe cap, nu le mai trebuie nimic, nu mai vreau să meargă în iad.

— Iată istoria: în Sf. Munte Athos, un călugăr fiind bolnav şi paralizat de mai mulţi ani, de la o \eme şi-a pierdut răbdarea şi a început să se roage la Dumnezeu să-i scurteze viaţa. Dumnezeu atunci trimite pe îngerul său, care-i zice călugărului: „O, părinte, Domnul în îndurarea Sa a auzit rugăciunea ta. El îţi scurtează viaţa cea pământească, dar cu condiţia ca pentru un an cât mai ai de suferit pe pământ, pentru a te curaţi de păcate pentru această boala, să mergi să stai 3 ceasuri în Gheenă!" Monahul i-a zis îngerului: „Să mai zac eu încă un an pe pământ? E timp foarte lung. Mai bine vreau să merg să sufăr 3 ceasuri în iad", îngerul pe loc i-a luat sufletul şi la aceste cuvinte l-a dus în iad, apoi. s-a retras de la el mângâindu-l şi spunându-i ca peste trei ore va veni din nou. După plecarea îngerului, deodată a fost cuprins de întunericul ce domnea peste tot, iar lipsa de spaţiu, vaietul suspinelor sfâşietoare ale păcătoşilor, care ajungeau până la el, vedea feţele diavolilor în toată urâciunea lor infernală, vuietul focului ce ardea cu nesuferită fierbinţeală şi în valuri, precum şi alte munci şi putoarea îl făcură să strige cu groază şi milă după ajutorul lui Dumnezeu. Dar nu primea niciun răspuns. I se părea că au trecut 300 de ani de când se chinuia, a început să geamă şi să scrâşnească din dinţi de durere, dar nu-l asculta nimeni. Iar deodată apare o lumină mare, era Îngerul Domnului, care-l întreabă: „Ei bine, cum te afli frate?" Călugărul i-a zis: „Niciodată n-aş fi ştiut şi n-aş fi putut crede că un înger poate minţi"! „Ce voieşti să zici cu aceasta îi zice îngerul!". „Mi-ai promis că mă vei scoate de acolo după 3 ore, dar au trecut mai mult de 3 ore, au trecut atâtea sute de ani în această împuţickme şi în aceste chinuri!" Ce zici frate – sute de ani? – i-a zis Îngerul Domnului zâmbind, au trecut 3 minute de când eşti în iad şi nu poţi rămâne aici? Mai ai de stat peste 3 ore!" A strigat călugărul: „Trei ore? Nu mai pot suporta această muncă. De mai este milă la Dumnezeu, scoate-mă de aici, voiesc să sufăr pe

pământ ani şi sute de ani, ba chiar până în ziua Judecăţii de apoi, până la a doua venire a lui Hristos, numai te rog scoate-mă de aici.

— Fie-ţi milă, striga monahul cu glas mare". Atunci îngerul l-a scos de acolo. Un ceas în iad. este mai greu decât orice suferinţă în lume.

Eu le vorbesc femeilor şi ele singure preferă să umble după rânduiala Bisericii, cu basma pe cap, fără pantaloni, fără ruj, mai bine aşa, decât să meargă în iad, unde se duc femeile ce umblă cum nu trebuie să umble. Femeile creştine, care voiesc să meargă în Rai, aşa trebuie să umble: Tot timpul acoperite cu batic pe cap, fără pantaloni, să nu se vopsească la nicio ocazie, fără lux, doar le-a făcut Dumnezeu destul de frumoase, nu trebuie să-l completeze pe Dumnezeu să adauge la ceea ce a creat Dumnezeu frumos.

Vine la mine la Spovedanie un moşneag, care-mi zice: „Părinte, nu mă – pot lăsa de fumat de ţigări. Eu îi zic: „Moş Simioane, lasă ţigara!" El zicea că nu poate, eu'aveam o. lumânare groasă în sfeşnic, iau lumânarea şi-l ard la mână pe bătrân. El strigă: „Părinte, mă arzi, mă frigi!" Taci moşule – îi zic eu – şi iar îl ard-şi el striga La fel. Ţine mâna la lumânare moşule i-am zis – nu pot părinte, zice el. „Dar în iad cum ai să rabzi moş Simioane, dacă acum te temi de o lumânare, acolo sunt cuptoare, care ard mult mai tare, ai să poţi răbda atunci în iad? Ai să arzi în vecii vecilor pentru o ţigară!" Bătrânul mi-a zis: „Părinte, de mi-o ajuta Dumnezeu, de acum înainte nu mai fumez deloc, când îmi aduc aminte de lumânarea asta n-am să uit de iad, nu mai fumez în veac, nu vreau iadul!" Şi s-a lăsat de fumat moşul. Îţi mai trebuie să-ţi vopseşti buzele şi ochii şi unghiile, să mai porţi pantaloni, să umbli fără batic? Bucuria dracilor este când faci ceea ce vreau ei, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „FEMEIA ÎMPODOBITĂ ESTE CURSA TUTUROR DRACILOR". Femeia ce umblă în pantaloni şi vopsită este ca o păpuşă în mâna dracilor, pe care o aruncă dracii de la unii la alţii. Multe femei nu ştiu, ele cred că trebuie să fie la modă, cred că asta e mântuirea, dar asta e tocmai pierzarea! Adă-i aminte femeii că suntem praf şi cenuşă, suntem un pumn de pământ aruncat în fundul unui mormânt, fiecare din noi. Ce se-alege din om, un pumn de pământ, şi nu Un pumn curat, ci pământ urât. îi vine un junghi seara la un tânăr şi gata cu el. Cea mai frumoasă femeie din lume după tfei zile pusă în mormânt, aşa de tare miroase, maft tare decât toate puterile din lume: Nu te uita la ceea ce se vede, uită-te la ceea ce face omul. Ofritil înţelept de nimic nu se

sminteşte, toate le pune în legătură cu sfârşitul; Sfafletul teste ceea ce e mai scump la om şi nu trupul. Un suflet nu-l poţi et & ripăra cu toată lumea. Sufletul este totul la om, comoara cea mai mare. Bărbatul este chipul lui Dumnezeu, trebuie să umble cu barbă, aşa cum ni-L arată pe Dumnezeu Tatăl Scriptura. Podoaba bărbatului este barba, de unde-i vine şi numele de bărbat de la barbă.

Necununaţii sunt nişte păgâni, nu li se face nimic din cele ale Bisericii, nu le ia Preotul nici prescura, nici lumânarea, nici nu-i Spovedeşte, nici nu-i împărtăşeşte, nici nu-i înmormântează. Deosebirea între om şi animal este că el vine în faţa Creatorului său şi se uneşte nu în chip animalic cu soţia, ci în chip divin.

În privinţa celor necununaţi, am să văpun o întâmplare adevărată. Eram în Buzău şi ne spunea un preot ce s-a petrecut la Penteleu. Moare acolo o ţigancă, care a trăit necununată cu ţiganul toată viaţa. Când s-o înmormânteze pe ţigancă, vine ţiganul la preot ca să-l cunune cu ţiganca moartă – au trăit 51 de ani necununaţi – şi n-au avut timp să se cunune la preot. Preotul de mai înainte îi obişnuise, că se pot cununa şi la moartea lor, foarte mare păcat. Preotul ca să scape de ţigan îi zice: Măi, Iorgule, hai să vedem dacă Ioana Vrea să se cunune cu tine. Merge la sicriu şi preotul strigă: Ioană, vrei să te cununi cu Iorgu? Vezi, Iorgule, că nu vrea! Ba vrea ea, dar tace aşa în inima ei. El avea 83 de ani, iar cea moartă 85 de ani, vedeţi cum i-a ţinut diavolul necununaţi, pentru ca să-i poată duce în iad!

Într-o zi vin la mine doi şi-mi spun că nu le merge bine nimic în familie. Eu i-am întrebat de sunt cununaţi la preot. De 13 ani stăteau necununaţi cei doi şi eu le-am zis: Despărţiţi-vă unul de altul. Ei au zis că nu pot; atunci mergeţi şi vă cununaţi la preot. Nici aceasta nu putem face au răspuns ei. Iată cum îi ţineau dracii pe cei doi pe drumul iadului, nici nu se cununau, nici nu se despărţeau unul de altul, acesta-i drumul iadului! Aceşti necununaţi sunt preacurvari înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, de aceea cine nu-i cununat este ca şi un păgân, mai rău ca şi păgânii, căci păgânul măcar nu ştie de Hristos şi că este acesta. Preotul nu-i poate dezlega pe cel în păcat, iată ce spune Sfanţul Efrem Sirul: „Păgân este preotul acela care dezleagă ceea ce dumnezeieştile canoane au legat”. Iar Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Mare prăpastie este unde canoanele nu stăpânesc şi mare primejdie este pentru preot să nu cunoască dumnezeieştite canoane”, între Dumnezeu şi om este pusă Taina Spovedaniei acest al doilea Botez.

Prin aceasta se spală păcatele de după botezul omului. De moare omul Spovedit mai demult, iar acum la moarte. este nespovedit şi are păcate vrednice de iertare, acesta este iertat.

Care-s aceste păcate vrednice de iertare? Sf. Nicodim Aghioritul spune că sunt acestea: Prima mişcare a mâniei, prima mişcare a poftei, minciuna uşoară, de s-a mâniat pentru lucruri uşoare, de lăcoaiit la o masă o dată şi pe urmă i-a părut rău, chiar de nu a apucat să se spovedească, cel ce are numai aceste păcate, prin durerile morţii se curăţă de ele.

De moare cineva fiind în curvie, beţie, sodomie, avorturi, ucideri, sectar, murind aşa, omul nemărturisit este ca şi cum ar muri nebotezat, ca şi un păgân. Nu-i ajută nici rugăciunile Bisericii, ci în focul veşnic va arde. Spun Sfinţii Părinţi că în ce stare te vei afla la moarte, în aceea te v. ei judeca de către Dumnezeu, în zadar dezleagă preoţii în aceste cazuri la moarte, căci totul este zadarnic. Nu pot preoţii dezlega cele ce-s nedezlegate, pentru că nu putem să fim noi mai milostivi decât Dumnezeu, care zice prin Isaia prorocul: „În ce te vei găsi în aceea te voi judeca!”. De aceea la moartea oricărui om să alergi la preot, ca să-l Spovedească pe muribund înainte de a muri, ca să fie dezlegat de păcate, căci altfel de mântuire nu mai este. Creştinul poate schimba duhovnicul la Spovedanie, numai când a aflat unul mai bun şi merge la el cu scopul de a se vindeca de păcatele sale, preotul pe care-l avea mai înainte fiind un duhovnic mai slab.

22. DESPRE AVORTURI – UCIDEREA DE COPII

Eram aici şi vine o doamnă din Bucureşti la mine, foarte învăţată, fată de preot pe care a luat-o în căsătorie \m colonel, deşi ea n-a vrut să se ducă după militar, dar tatăl ei fiind preot i-a zis: Du-te după el, fată! Ea era directoarea unui Liceu şi-mi spune aşa: Părinte am un bărbat care atunci când m-a luat, eu i-am spus că ei militarii, n-au credinţă. Iar el s-a jurat în faţa părinţilor, că pot să mă rog toată ziua, pot să am icoane în casă, poate să ardă candela, pot să merg la Biserică, pot să postesc că nu mă opreşte. Era şi fată frumoasă şi foarte învăţată, curată, crescută în casă de preot. Dar când a rămas ea prima dată gravidă, i-a zis el: Cu toate mă împac cu tine, dar cu una nu mă împac, copii să nu-mi faci, că copiii sunt salba dracilor – auzi ce nebunie!

— Dar ea a zis: Ascultă mă criminalule, ce ai zis tu către mama şi către tata când m-ai luat? Să-ţi iasă din minte că eu voi omora vreodată vreun copil, mai bine să mor de o mie de ori, dar ucidere n-am să fac.

Iar de mă necăjeşti mult mă duc la Consiliul de onoare al armatei şi te raportez că vrei să omori copilul, că n-avem niciun copil şi astfel te azvârlu din armată. Ea n-a făcut avort şi acum era ziua de Moşi – pomenirea morţilor – când se dă de pomană pentru Sâmbăta morţilor. Ea s-a dus în oraş Vineri şi a cumpărat ulcele, pahare şi castroane frumoase, căni cu flori, bomboane şi prăjituri şi ce-a crezut mai frumos să dea de pomană. A cumpărat vreo l o kg de faină curată, ca să facă plăcinte să dea de pomană. Ea avea maşina ei şi făcea naveta, iar el era la serviţi. Venită de la cumpărături şi fiind obosită a pus la dospit faina pentru a face plăcinte şi fiind pe la orele 16 după masa s-a pus şi s-a culcat pe canapea până va creşte aluatul.

Iar în visul ei s-au făcut două rânduri de munţi cu păduri de brazi şi în sus se vedeau stânci. Şi în mijlocul celor două rânduri de munţi s-a făcut o şosea asfaltată. Ea se vedea mergând pe şosea, iar în marginea pădurii din dreapta a văzut copaci de foc de jăratec, pe fiecare copac era câte o femeie cum a făcut-o mamă-sa, legată cu funii de foc pe sub sâni, de fiecare copac şi o ardea la spate şi striga groaznic, iar din partea cealaltă de munte au venit nişte vulturi de foc, cu cioc de foc – cu gheare de foc şi cu aripi de foc şi se puneau pe şanurile lor, pe ţâţele lor vulturii aceia şi le mâncau sânii până se vedeau oasele, iar ele strigau. Din spate le arde focul, iar din faţă le mâncau vulturii aceştia şi ele strigau; „Vai de noi şi de noi şi de cei ce ne-au făcut pe noi! 1 Iar biata femeie când a văzut cum le mâncau vulturii şi după ce plecau vulturii, şanurile creşteau înapoi, după 2 ceasuri veneau alţi vulturi şi le mâncau până la oase şi iar plecau şi iar le creşteau la loc… Când a văzut aşa, ea era singură, a zis; Vai de mine! S-a uitat să caute în stânga ei, dar când s-a uitat a văzut alte păduri, iarăşi un rând de copaci de foc, şi tot femei goale legate cu funii de foc, dar aici nu le mâncau vulturii, ci erau şerpi cu două capete încolăciţi pe lângă copac şi peste trupul femeilor şi un şarpe era cu gura pe o ţâţă, iar celălalt pe cealaltă ţâţă şi le sugeau balaurii de foc. Iar acestea strigau şi mai groaznic: Vai de noi şi de cei ce ne-au făcut pe noi! Ea a căzut în genunchi şi a strigat la Maica Domnului, că ea citea în fiecare dimineaţă Acatistul Maicii Domnului, iar seara Paraclisul şi striga: Maica Domnului, nu mă lăsa că tare mă tem! Şi imediat a ajuns lângă ea un tânăr foarte frumos cu o tichie de aur şi cu o cruce în frunte şi cu un baston de aur, cu haină ca zăpada şi venea mireasmă şi lumină de la dânsul şi i-a zis ei: Nu te teme! Iar ea a zis: Doamne, că tare mă tem!

Doamne Iisuse, nu lăsa, dar cine eşti Doamne, că tare mă tem? Eu sunt îngerul păzitorul vieţii talerf totdeauna am fost cu tine? dar acum mi-a poruncit Maica Domnului să mă arăt ţie, nu te mai teme! Iar ea a întrebat: De ce le mănâncă vulturii sânii la acestea? A zis îngerul: Acestea-s femeile care au omorât copiii şi n-au vrut să le sugă copiii, să crească copiii şi pentru aceea le vor suge balaurii aceştia în veci şi vulturii aceştia le vor mânca în veci, încă n-au făcut nici canon, nici nu – s-au Spovedit „au crezut că e glumă păcatul acesta şi acum aici se muncesc, îngerul mergea înainte şi ea în urmă, iar în urma îngerului era o mireasmă mare şi o lumină mare, iar ea mergând a zis: Doamne, unde-i Bucureştiul de aici? Lasă că-ţi arăt eu a zis îngerul! Vezi ce muncă este aici unde. se muncesc femeile, care au făcut avorturi! Dar unde muncesc bărbaţii, care le-au îndemnat pe femei să facă aceste avorturi îi de o mie de ori mai rău, şi tu să-i spui bărbatului tău că el te-a luat pe tine în căsătorie, a stricat trei fete fecioare, le-a dus noaptea la doctor după ce a trăit cu ele şi a făcut 3 avorturi, „a plătit câte 10.000 lei a omorât 3 copii. Să-i spui că el peste p lună de zile o să aibă un accident şi unde se va duce el este de o mie de ori mai rău decât cum se chinuiesc femeile acestea de aici. Ea a zis: El nu mi-a spus: Nu ţi-a spus? El e un mare criminal. Ea a zis: Doamne, eu îi spun dacă aş şti unde-i Bucureştiul de aici. Nu-i nimica i-a zis îngerul mergem înainte. Şi erau tot copaci de (ºC în marginea pădurii şi a văzut un copac de foc care ardea cu jar şi nu era legată nicio femeie de el. Ea a zis: Uite, numai aici este un copac de foc şi nu-i legată nicio femeie de el. îi zice îngerul: Acesta-i copacul tău, de te duceai cu el în cutare seară la doctor să faci avort, când te-a îndemnat aveai să mori în timp ce făceai avort. Dar fiindcă n-ai vrut să faci avortul, Dumnezeu te-a salvat! Doamne, a zis ea, i-aş spune lui dacă aş şti Unde este Bucureştiul de aici. Ea credea că cine ştie unde era. Atunci îngerul i-a spus; Scoală-te Silvia şi ia şi frământă aluatul că a dat jos din covată.

Când m-am trezit am început a răcni şi a plânge, deja înnoptase şi venise şi el de la serviciu. Când vine el o vede schimbată la faţă şi o întreabă ce a păţit? Vai de mine şi de mine aprinde lumina, el a crezut că a luat foc aragazul. Vai de mine am fost în iad şi i-a spus lui unde se muncesc femeile ce fac avort şi unde se muncesc bărbaţii este de o mie de ori mai greu.

Apoi dacă-i aşa, femeie, nu-ţi mai spun în veac să faci avort, i-a zis el, să omori copii.

…Şi mi-a spus îngerul ce ai făcut tu, ai stricat trei fete fecioare şi ai plătit câte 10.000 de lei la reclaj; cum cine ţi-a spus? îngerul care mă ducea. Şi cei doi au venit la» mine şi sau Spovedit şi acum au 4 copii.

Dacă a fost ea credincioasă şi s-a hotărât, ca mai bine să moară decât să facă avort l-a tras şi pe el. Aici s-a împlinit cuvântul Apostolului: „Bărbatul necredincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă". Acum şi el este credincios, nu-i mai trebuie să omoare copii.

Să vă spun alta mai grozavă, cu Teodora din Mavrogheni.

Teodora din Mavrogheni potrivindu-se la voia bărbatului ei cel blestemat – tot ofiţer era – a făcut 32 de avorturi, 32 de oameni omorâţi. Fiind femeie învăţată s-a simţit că este bolnavă. La început a simţit o durere mai mică apoi mai mare. I-a s-a dus la un doctor internist şi i-a zis: Domnule doctor, am pe sora mea, de un timp încoace are durere mare acolo şi acolo, Doctorul i-a zis: Să nu-i spui că ea are cancer. Nu cumva a făcut multe avorturi? Ba da, a zis ea, a făcut multe. Dar cea care vorbea cu doctorul, ea avea durerea. Iar doctorul i-a zis. De acum hârleţul şi lopata şi clopotul, că de-acum zilele ei sunt puţine.

Auzind ea, a venit acasă la bărbatul ei şi i-a zis: măi criminalule, de ce nu m-ai lăsat să fac copii, iată am cancer şi de acum mor, tu ai să-ţi iei alta, tu acum râzi, iar eu voi arde în focul cel veşnic. Să ştii că eu mă otrăvesc – şi a venit la el cu o eprubetă de stricnina care se dă la vulpi prin pădure – dar am să scriu va Consiliul de onoare al armatei, că tu m-ai omorât, că m-ai pus să fac reclaje, că n-am cine să-mi dea o cană de apă şi să-mi zică „mamă".

El ştiind că-i femeie credincioasă a pus o doamnă bătrână să meargă cu ea pe la mănăstiri şi a venit aici la mine cu ea. Când mi-a spus.: Uite părinte, eu mă otrăvesc, nu mai sufăr durerea, eu i-am zis: Doamnă, nu te omora, că-i mare păcat şi nu te mai putem pomeni la Biserică în veacul veacului. Cine s-a sinucis, gata este pe veci, este păcat împotriva Duhului Sfânt, n-are iertare nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie. Dar părinte, mai am eu iertare? Eu am făcut 32 de avorturi. Iar eu i-am zis: Nu te deznădăjdui, nu este păcat care să poată birui mila lui Dumnezeu. Şi i-am spus femeii istoria lui Mânase regele evreilor, care a făcut un popor întreg să se închine la idoli timp de 53 de ani, a ucis mii de suflete, împăratul Asur din Babilon l-a legat în lanţuri şi l-a dus în Babilon şi l-a ţinut închis într-o cuşcă timp de 7 ani

şi nu-i dădea numai pâine de orz şi puţină apă odată pe zi. Iar regele Mânase s-a pocăit şi Dumnezeu l-a iertat şi l-a pus la loc împărat. Acesta a băgat mii şi milioane, în iad, dar dacă s-a pocăit l-a iertat Dumnezeu. Cândl-au scos din cuşcă era ca un arc strâmb, şi a zis Asur: De-l ya vindeca Dumnezeul lui îl iertăm şi noi. Şi s-a îndreptat Mânase şi a ajuns din nou rege. I-am spus istoria lui Chilon care a omorât mii de creştini pe vremea lui Nero în Roma şi până la urmă moare şi el creştin ars fiind de viu. Aceia au omorât milioane şi dacă au căzut la pocăinţă, Dumnezeu i-a iertat. I-am spus apoi de un criminal ce întreba de Apostolul Ioan de se mai poate mântui. Iar Ioan a luat o poală de pietre şi le arunca în mare şi a zis: Iată pietrele sunt păcatele noastre, iar marea mila a lui Dumnezeu, aşa acoperă Dumnezeu păcatele oamenilor.

Mă întreabă ea din nou: Părinte, mai am eu iertare? Da, i-am zis eu. Doamnă, ai bani? Ea avea bani la cec fiind profesoară. Eu i-am zis: Lasă banii la sora ta căci sora ei voia să meargă la călugărie, şi să facă atâtea botezuri câte avorturi ai făcut tu, că prin botez aduci alte suflete la Hristos, botezul este îngropare şi înviere cu Domnul, şi să îmbraci copii săraci, să fie milostenie pentru tine şi chiar de vei merge în iad, te scoate Biserica de acolo.

Teodora s-a dus acasă şi i-am spus, că nu se poate împărtăşi, până la moarte, de la l o avorturi în sus nu te poţi împărtăşi până în ziua morţii. A pus CEC-ul. pe numele surorii ei, apoi a plecat la doctor, care i-a spus că este în stare de metastază… La o lună de zile după ce a plecat de la mine a chemat preotul, s-a spovedit şi împărtăşit şi apoi a murit. Sora ei a făcut multe botezuri, pomeniri, parastase şi a îmbrăcat mulţi copii săraci, de atunci o pomeneşte tot timpul la Liturghie. Murind pe drumul Bisericii iese din Iad, prin rugăciunile Bisericii. Pentru cele 32 de avorturi nu se poate împărtăşi până în clipa morţii cel ce le-a făcut, aşa mo are şi ea Spovedită şi împărtăşită. De la.10 avorturi în sus nu se dă Sf. împărtăşanie numai la moarte, iar pentru un avort nu te poţi împărtăşi timp de 20 de ani. Cât de mare păcat ar avea omul, la moarte îi dai voie să se împărtăşească şi aşa a împărtăşit-o preotul de la Biserica din Mavroghen-i – Bucureşti şi a murit cu nădejdea la mila lui Dumnezeu. Ea fiind sub canonul Bisericii, face tot canon în Iad, dar prin rugăciunea Bisericii iese de acolo după canon.

Ia să vă spun una mai veche, din cartea numită Everghetinos. Un

bărbat trăia frumos cu o fată, pe el îl chema Ioan, iar pe ea Maria, băiatul era cu mare frică de Dumnezeu, el însă era curat şi sărac, frumos *şi* credincios, ea, fata era foarte bogată, avea case, haine, avere, părinţii ei aveau avere multă. Şi s-au înţeles ei bine, trăind în curăţie. Dar la băiat i-a venit ordin să plece în armată. El i-a zis: Marie, noi nu ne-am apropiat unul de altul, nici măcar nu te-am sărutat, eu vreau să fiu aşa când mă voi căsători, să ştiu o femeie şi un Dumnezeu. Dacă ai să fii cu mine, armata este vreme de 3 ani – uite ce, să n-aud de tine ceva, că eu nu mă uit la averea ta, averea cea mai mare este să fii fată cinstită, aşa cum te-a făcut mama ta. Aceea este cea mai mare avere şi înaintea lui Dumnezeu şi înaintea mea. S-au despărţit, el a plecat în armată şi la revedere… El a făcut armata, iar când a venit acasă, ea deja făcuse doi copii de fată mare (din flori), dar nu i-a omorât. I-a crescut pe amândoi, fetiţa avea acum doi ani şi jumătate, iar copilul un an.

Îşi zice ea: Tot o să mă ia când vine din armată, că este sărac iar eu am avere.

Venind din armată, oamenii i-au spus: Măi, Măria ta are copii cu alt bărbat. El vine la ea, ei cum este Marie, mi-or spus oamenii ce ai făcut, nu te iau în căsăiorie. Doamne fereşte, n-am nevoie să am copii de la alt bărbat, dar ea zice: Măi Ioane, de copii te scap eu, nicio grijă, în veac.

Ce ai să faci?

Cât o să facem nunta q să-i duci la neamurile tale şi apoi o să vii cu ei înapoi, sau o să-i înfiezi. Îi zise ea: O să-ţi fac eu, că n-o să mai ai grijă de ei altul! i

El nu s-a gândit la ce gândea criminala de femeie. Ce a făcut blestemata de femeie?

Fetiţa şi băiatul dprmeau ca nişte îngeraşi. Ea, spurcăciunea, a luat o bardă, dar mai înainte a săpat în grădină o groapă, a tăiat copiii bucăţi şi i-a pus într-o coşniţă, şi i-a dus în grădină şi i-a băgat în groapa aceea şi apoi a pus iarbă verde deasupra peste ei. Când a venit Ioan, după câteva zile i-a zis: Marie, unde-ţi sunt copiii? Măi, te-am scăpat de ei pentru veşnicie şi l-a dus în grădină şi i-a arătat copiii tăiaţi. Ce-i aici? a întrebat-o el. Ea a zis: Copiii, de acum se fac ţărână. Când a văzut el crima asta a zis: în veacul veacului nu te mai iau, ferească Dumnezeu, criminală, hai, dacă nu ţi-a fost milă de copiii tăi nevinovaţi şi i-ai tăiat bucăţi, au murit martiri cei doi copilaşi, apoi eu om străin, poate că am să dorm şi o să mă tai şi pe mine ca şi pe ei.

Du-te satano!

Ea a zis: Am atâţia bani de aur.

Du-te, că nu-mi trebuie – drăcoaico! Când a văzut ea că tot n-o ia, a început să-l roage aşa: Măi Ioane, te rog să nu spui la nimeni.

Uite, nu te spun, a zis el, ai cuvântul meu, dar cred că nu scapi de mânia lui Dumnezeu şi de pedeapsa Lui!

După ce a plecat el, pe ea a cuprins-o frica, şi-a luat bani mulţi, ca să plece la Alexandria, pe Marea Mediterană, căci era din Grecia din Pireu. S-a dus la vapor, a plătit biletul de corabie şi a plecat. Şi era atunci un vapor cu pânze şi cu mulţi oameni. Cu corabia aceasta a mers vreme de trei zile pe mare, dar deodată s-a oprit corabia în mijlocul mării, nu mai mergea nici înainte, nici înapoi, nici la dreapta nici la stânga. Corăbiertf, oameni bătrâni pe mare se întrebau ce are corabia, că toate sunt bune. la ea? A stat corabia în mijlocul mării 14 zile şi acum cârteau oamdhii căci se gata apa de băut din corabie. Dar comandantul corăbiei era om cu frica lui Dumnezeu şi avea mare evlavie la Sf. Ioan Botezătorul. Oameni buni – zice el – aici este un semn, că este Vineri, un semn dumnezeiesc, hai să postim azi. Toţi au zis: Postim, iar pe la orele 15 după masă, au auzit un glas din cer aşa: „Dacă vreţi să mergeţi înainte, aruncaţi pe Maria în Mare”. De 3 ori s-a repetat glasul acesta. Toţi au auzit dar multe Marii erau în corabie. Când a auzit Maria, ucigaşa celor doi copii s-a dus la comandant şi i-a spus istoria ei şi că ea este cea vinovată. Comandantul a pus-o într-o barcă cu lopeţi şi i-a zis: Du-te în insula aceea care se vede. După ce au pus-o în barcă şi s-a dus câteva sute de metri, au văzut că un vârtej a întors barca cu ea şi a dus-o în fundul mării pe femeie şi s-a înecat. Au adus barca aceea înapoi şi corabia trebuia să facă până la Alexandria 7 zile, dar a făcut numai trei zile drumul acesta, după ce a fost aruncată în mare povara cea grea. Dumnezeu nu poate suferi păcatul acesta greu. Un suflet îi mai scump înaintea lui Dumnezeu decât toată lumea. Avort se consideră din clipa zămislirii unui copil – chiar după o zi. Canonul pentru un singur avort este 20 de ani oprire de la Sf. împărtăşanie. De la 10 avorturi în sus, Canonul este oprire de la împărtăşanie până în ziua morţii vinovatului. Dacă cineva a făcut un avort în urmă cu 10 ani, se scad dintr-odată cei 10 şi mai rămân 10 ani de canon.

Avortul este păcat mai mare ca uciderea unui om mare, pentru că-l omori de două ori pe om, prima dată îi omori sufletul – moare

nebotezat – a doua oară ucizi trupul, deci este o dublă ucidere, sufletul copilului la iad, iar trupul în pământ. – t.

Fac avort următorii: Femeile care-şi omoară copiii nenăscuţi, cei ce colaborează la facerea lui (doctor, asistente, cel ce a mijlocit – l-a dus pe om la avort – cei ce dau instrumente să facă avort, cei ce aprobă avortul, atât bărbatul cât şi femeia, sfătuitorii de a face avort – aceştia toţi primesc canonul de 20 de ani oprire de la împărtăşanie, căci ei toţi fac laolaltă păcatul acesta. Acesta este unul din cele mai mari păcate care bântuie lumea de azi, de aceea este atâta cancer şi atâtea boli grele. Dumnezeu nu poate suferi acest păcat, îl pedepseşte şi aici, dar mai ales în veşnicie, Dumnezeu pune sufletul în cel zămislit, iar tu-l omori? Nu mâi eşti om, eşti un diavol.

VIAŢA PĂRINTELUI CLEOPA

23. VIAŢA PĂRINTELUI CLEOPA ILIE, Mân. Sihăstria, juel Neamţ, 1987

Părintele Cleopa Ilie s-a născut în Moldova în anul 1912 şi a avut părinţi foarte credincioşi, care l-au crescut în frica lui Dumnezeu. Ne povestea odată: „Când am venit la mănăstire, cu un frate de-al meu, părinţii căutau să mă convingă să rămân acasă, să nu merg la mănăstire. Tatăl meu şi mama mea au zis că vyi şi ei şi ne conduc până într-un anumit loc. Au venit cu noi şi credeau că ne vom* răzgândi şi ne vom întoarce cu ei acasă. Am făcut noi vreo 5 km de drum, da» noi nici gând să ne mai întoarcem.

Noi le-am zis să rămână acolo şi să nu vină mai departe, dar când au văzut că noi plecam au căzut la pământ, iar fratele meu mi-a zis: începe mă şi cântă Troparul Acatistului Domnului nostru Iisus Hristos. Apărătorul cel mai mare şi Doamne, biruitorul iadului...”, iar, eu cântam troparul, cât de tare puteam, după vreo 2 km distanţă de părinţi, i-am văzut că zăceau toţi leşinaţi la pământ şi aşa ne-am rupt de lume şi am venit la Hristos şi de atunci am rămas în mănăstire, sunt aici de la vârsta de 15 ani”.

Mare luptă au dracii cu omul în ziua când vrea să se rupă de lume şi să vină să slujeascărtumai lui Hristos, dar trebuie hotărâre sigură şi neîndoielnică.

După ce mi-a murit tatăl, mama a dat de pomană la o femeie săracă casa şi pământul şi s-a făcut şi ea călugăriţă şi a murit în numele de călugăriţă, la Agapia, îmbrăcată în haina mântuirii.

Părintele Cleopa poartă la gât o cruce neagră de lemn, care a

purtat-o pe când trăia Sf. Herman de Alaska, am văzut-o şi noi.

L-am rugat de multe ori pe părintele Cleopa să ne vorbească despre viaţa sa, dar atâta spunea: „Sfinţii Părinţi spun să nu vorbim despre noi, ci despre alţii”.

(îndemn la smerenie)”.

Arhim. Ilie Cleopa la 86 ani, trecut la cele veşnice în 2 dec. 1998.
Alături diaconul Gheorghe Băbuţ, autorul cărţii

Părintele Cleopa a stat pustnic timp de 9 ani şi 7 luni, unde a trăit o viaţă aspră, fiind foarte mulţi pustnici în vremea când trăia dânsul în pustie. Sigur, că după mulţi ani de ascultare la oi, la sapă, la slujbele mănăstirii, abia apoi a plecat la pustie. Părintele acum în chilia sa are un pat în formă de ladă, făcut din scânduri şi pe acesta doarme, de la tinereţe până. acum, în aceeaşi nevoinţă călugărească şi sus la stupină are un pat la fel, ca în chilie. Are cărţi, dar nu multe, ci puţine, dar toate sunt cu caractere chirilice şi sunt din operele Sfinţilor Părinţi, călugării ţin la slova veche, curată, românească şi bisericească. Are şi câteva sfinte Moaşte, o parte din ele sunt de la cei 14.000 copii ucişi de Trod, apoi are din Moaştele S f. Cosma şi Damian, ce miros a mir de nard! Are şi o coastă de la un sfânt, de la Lavra Pecerska din Kiev unde se păstrează peste 300 de sicrie cu sfinte Moaşte, unde este şi sicriul cu Moaştele Sfintei Teodora de la Sihla.

Ne istorisea părintele Cleopa, ce a făcut Stalin cu aceste sfinte Moaşte (Trupurile Sfinţilor) de la Kiev. Stalin a dat poruncă să fie băgate toate. sicriele cu moaşte în cuptoarele unei oţelării şi care moaşte nu vor arde, numai acelea sunt moaşte, restul nu sunt. Şi aşa le-au pus în foc, lemnul a ars şi s-a topit metalul, dar Sfintele Moaşte au rămas nearse de foc, dovada sfinţeniei acestora. Şi atunci le-au pus în alte sicrie şi sunt de faţă la Lavra Pecerska.

Ne-a mai arătat părintele Cleopa şi cu ce a plecat în pustie. Avea o cutie de piele în care păstra Sf. împărtăşanie, iar această cutie o punea în desagă şi o ţinea în dreptul inimii sale. Inimă la inimă, iar în desaga din spate avea cărţile: Acatistier, Psaltire, ceva cărţi de citit şi un Antimis cu care făcea Sf. Liturghie în pustie, cu alţi pustnici. Acum în chilie mai are câteva piei de oaie, cu care se acoperă când este frigul

prea mare şi poartă tot timpul un cojoc din piele de oaie, după rânduiala Sfinţilor Părinţi. Candela cu untdelemn arde tot timpul în chilie, face pravilă călugărească tot timpul, dar cel mai mult4 imp i-l răpesc cei ce mai ascultă cuvintele părintelui, care sunt o comoară, adunate de la Sf. Părinţi şi din pustia mântuitoare şi de pe vremea când era cioban la oi, căci a stat la oi vreo 15 ani. Dânsul spunea, că după ce citeşte o carte odată, ţi-o poate reda frază cu frază, are mare dar de la Dumnezeu. Acum în 1992 are vârsta de 80 de ani.

Viaţa în pustie timp de 9 ani şi 7 luni, adunată de la părinţii şi monahii mănăstirii Sihăstria

Ne spunea o pildă părintele Cleopa: În vis, un preot a aflat de la Dumnezeu livada în Rai, de unde a primit 3 mere, cu care s-au vindecat toţi cei ce mâncau din ele (Limonariu). Sfinţii Serafim de Sarov şi Teofan Zăvorâtul spun că: „umblarea în faţa lui Dumnezeu este o mare rugăciune!” Părintele Cleopa are o pensie de numai 901 lei. Şi spunea părintele, că la rădăcina bradului nu se fac pensii, călugării n-au ce face cu banii. Ce făcea Părintele Cleopa în pustie. la rădăcina bradului dânsul spunea: „N-am făcut nimic, acolo numai am dormit, că acolo n-am deranjat pe nimeni, am fost ca un urs!”. Dar, iată programul de pustie al părintelui Cleopa:

— Timp de 12 ore citea din operele Sfinţilor Părinţi;

— Timp de 5 ore practica Rugăciunea minţii „Doamne Iisuse Hristoase

Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!”

— Timp de 7 ore Pravila de rugăciune a călugărilor.

— Somn, aţipea doar puţin pentru nevoia trupului.

— Mâncarea, consta dintr-un cartof la zi şi câţiva pesmeţi (pâine uscată)

şi puţină apă.

Cei rugători n-au nevoie de multă hrană, nici de somn. Odată, pe când se ruga în pădure rugăciunea minţii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul” acolo în pădure unde era, a mirosit o floare frumoasă şi a fost răpit în stare de extaz la Dumnezeu.

Părintele Cleopa spune, că pustia dobândită trebuie să fie îndoită, prima dată trebuie să dobândeşti pustia cea interioară, să fii departe de patimi şi numai după aceea poţi să mergi singur în pustia simţită a lumii, în pădure, primul lucru trebuie să-ţi faci un bordei, ori

în pământ, ori în lemne. Cele 7 condiţii pentru ca un bordei pentru pustnic să fie bun spunea părintele Cleopa sunt: l.

— Să aibă soare, 2.

— Să aibă apă, 3.

— Să nu fie sărătură de cerbi, 4.

— Să fie desiş de pădure, 5.

— Departe de sat, 6.

— Să nu fie drum de mistreţ, 7.

— Să fie lemne uscate. Când iei Sf împărtăşanie în pustie îţi curg lacrimile de bucurie duhovnicească pe obraz. La împărtăşanie nu dai totul la mila lui Dumnezeu, nici nu pui că ai făcut totul tu. De la Spovedanie la Spovedanie în pustie vin gânduri, dar mintea este subţire şi se roagă cu foc, mângâierea lui Hristos este mare; În pustie cazi de te leneveşti şi din lipsa pazei minţii. Pustia este Sfânta Sfintelor. Când a murit tata m-au chemat la înmormântare, dar n-am mers, călugărul nu mai are nevoie de mamă şi tată. Bordeiul pustnicului este casa cerului, unde şi-au câştigat Raiul marii sfinţi ai lumii. Împărtăşindu-mă la Altar nu mai vin lacrimi dulci.

Din ispitele avute în pustie de părintele Cleopa

După ce mi-am făcut bordeiul în pădure şi mi-am agăţat sacul cu pesmeţi în grindă veneau noaptea paşi (guzgani) aduşi de diavoli şi se urcau şi mâncau din pesmeţi, iar când îi loveam cu băţul, atunci se făceau că-s morţi, iar când nu mă uitam la ei, iar mâncau din pesmeţi. La orele 4 dimineaţa fix se luau şi plecau de unde au venit. Şi aceasta s-a petrecut în multe nopţi, diavolii voiau să-mi tulbure liniştea pustiei. Aceasta s-a petrecut în anul 1941, când eram în pădure ca pustnic.

Sfinţii Părinţi m-au învăţat ce trebuie să fac acolo în pustie, în timp ce vin diavolii să mă ispitească, căci spuneau sfinţii: „SĂ NU UIŢI PE DUMNEZEU ÎN VREME DE LINIŞTE, CA SĂ NU TE UITE NICI EL ÎN VREME DE RĂZBOI!” Coliba mea în pustie era de turiste. Un călugăr îi spunea părintelui Cleopa de marea credinţă ce a avut-o el în tinereţe, căci îşi zicea: „Dacă îmi degeră picioarele până la genunchi, Dumnezeu are să-rrfi poruncească să-mi crească altele!” aşa îl învăţa pe părintele Cleopa acel pustnic să spună tot la fel.

Într-o zi din greşeală părintele Cleopa şi-a spintecat piciorul foarte tare cu toporul, din ispita celui rău, ca să-l scoată din pustie. Dar spune părintele Cleopa, că într-o lună prin rugăciunea lui Iisus i s-a prins rana la loc şi s-a vindecat cu totul. După această încercare trimisă

de Dumnezeu, părintele Cleopa a umblat tot timpul desculţ, oricât ar fi fost gerul de mare.

Pustnicul Atanasie Păvălucă i-a arătat părintelui Cleopa să meargă prin zăpadă zicând Psalmul 50 tot timpul. Unde terminam de zis Psalmul puneam câte un băţ semn şi asta i-o spunea părintelui CJeopa s-o facă de 150 de ori, şi Psalmul 50 rostit de 50 de ori este egal cu o Psaltire întreagă. Părintele Cleopa când voia să stea jos făcea din pari şi crengi de alun îndoite în foc, un fel de scaun pliant şi pe acest scaun stătea lângă foc şi se ruga. Odată a început să-l muncească dracul curviei, a început părintele Cleopa să joace cu picioarele goale pe spini şi aşa a scăpat de acest drac cumplit, îi spunea părintele Cleopa dracului: „Hai acuma dacă eşti tare să urcăm pe aceşti cărbuni”. Ispită grea de biruit, dar prin luptă până lasânge se scapă de ea. Odată a încercat diavolul în pustie să-l omoare pe părintele Cleopa, căci diavolul are putere mare, dar cu rugăciunile Maicii Domnului şi ale lui Iisus Hristos a scăpat de moarte. Iată ispita:

Ieşind în pustie să-şi culeagă fructe pentru iarnă, l-a plouat aproape toată ziua şi era o ploaie rece, la munte. Când a ajuns la bordei, care era foarte departe a căzut jos şi a rămas anchilozat fără să mai poată mişca, atunci şi-a zis părintele Cleopa: Iată că acum am să mor, fără să am la mine Sfânta împărtăşanie, care era foarte departe, pusă la rădăcina unui copac, într-o ladă de metal, cu tot cu veşminte şi nu era cine să i-o aducă. A aprins târâş focul, găsind chibriturile şi s-a pus lângă foc cu faţa şi s-a uscat, apoi cu spatele şi s-a uscat şi la spate şi aşa şi-a revenit şi a scăpat de moarte.

Altă dată diavolii au făcut o roată mare şi l-au aruncat pe părintele Cleopa pe roata aceea şi ziceau: „Hai să-l aruncăm de aici jos şi să-l omorâm; de cealaltă parte a roţii îl aşteptau alţi draci cu furcile să-l prindă în ele, eu numai atâta am putut zice: „Am acte de la Doamna mea (Maica Domnului) nu mă omorâţi” şi când am zis aşa au dispărut toţi dracii şi am scăpat de moarte (1948).

La începutul pustniciei, când părintele Cleopa era la tinereţe, îi zicea dracul: „Ce ar fi dacă ai cădea acum cu o femeie” iar-părintele îi răspundea: „Aş cădea, că ce-i bărbatul şi ce-i femeia, putregai şi putoare sunt!” Cu această ispită s-a luptat şi Sf. Antonie cel Mare şi când i-a zis lui Antonie: „Eu sunt diavolul curviei şi pe mulţi i-am biruit, dar pe tine nu te-am putut birui! * şi s-a topit acest diavol.

Greu se biruie ispita-curviei, a jucat pe spini, a vrut să urce pe

foc, numai să scape de acest diavol cumplit. Când te lupţi cu diavolul se luptă şi el cu tine şi atunci numai rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” rostită din inimă şi cu toată fiinţa, cu lacrimi, supunând trupul pătimirii prin durere, te poţi salva de la cădere. Rugăciunea îl face pe om atotputernic, nu-l poate birui nimic pe omul rugător, nici diavolii, nici oamenii, nici durerile, nici necazurile, de neînvins este omul rugăciunii, dar trebuie să aibă piatră tare, smerenia, să se considere că este nimic, iar Dumnezeu este totul.

Într-o zi a venit la părintele Cleopa diavolul sub chipul unui pădurar şi i-a spus să plece din pustie, că nu-i locul lui acolo. Spune părintele Cleopa, că în pustie mai trăia un mare pustnic Arsenic, cu o nevoinţă mare pentru mântuire. Ei s-au jurat unul altuia, că de-l vor prinde pe unul şi-l vor osândi la închisoare să nu spună despre celălalt nimic. După ispite grele, vin şi bucurii mari pentru pustnici. Când i s-a terminat Sf. împărtăşanie, un înger i-a adus alta. La piept purta lângă inimă pe Hristos în S’f. „Împărtăşanie.

O altă ispită a avut părintele Cleopa atunci când citea Acatistul Acoperământului Maicii Domnului, căci dracii când a început părintele să se roage i-au adus un miros atât de plăcut încât nu mai putea de bucurie, dar părintele ştia că acestea sunt de la draci, pentru ca să-l arunce în mândrie.

Atunci a închis Acatistierul şi nu s-a mai rugat, dar timp de 20 de zile n-a dispărut mirosul, dracii sunt foarte vicleni, dar au dispărut şi n-au putut să-l biruie spre a se mândri.

Când te rogi – spune părintele Cleopa – nu este bine să primeşti niciun fel de miros sau vreo impresie simţită, că atunci sunt dracii de faţă şi vor să te facă să te mândreşti „ce mare rugăciune ai tu atunci: „Ce mare eşti tu, ce sfânt eşti!” zic atunci dracii către tine.

O altă ispită grozavă a fost înainte de a merge în pustie, ca cioban la oi. Într-o seară – zice părintele – când citeam la Psaltire împreună cu fratele meu, lângă foc, numai ce Vedem că deodată strigă o pasăre „chiau” şi sare drept în foc şi aruncă focul pe noi şi pe Psaltiri-iar fratele meu mi-a zis: Nu te teme, aşa sunt ispitele!

Altă dată, când se ruga în casă, dracii grohăiau ca porcii în pod şi mişcau cele de prin pod, iar fratele meu mi-a zis: Numai nu te clinti, lasă-i să facă ce vor că nu pot face nimic! Dacă a, a văzut dracii, că nu mă mişcă deloc au crăpat scândurile de la podul casei şi aruncau cu

grâu în mine să mă tulbure. Văzând că sunt nemişcat, clătinau geamurile, mişcau perdelele şi dulapurile sau ce găseau la îndemână, dar eu rămâneam cu Psaltirea în mână şi aşa n-au putut să mă clatine la rugăciune.

Părintele Cleopa numai atât spune: Te temi acum de diavol? Dar dacă l-ai vedea faţă către faţă în pădure şi să vorbească cu tine, ce ai face? Ei diavolii încearcă multe să facă, dar dacă noi rămânem statornici în rugăciune, ei nu pot face nimic. Părintele Cleopa despre sine nu spune nimic, decât numai atât: Ce ai face tu, frate, de l-ai vedea pe diavol şi ar trebui să te lupţi cu el?”. Vreme lungă de asceză, un cartof pe zi, puţini pesmeţi şi puţină apă şi iâpoi luptă cu diavolii faţă către faţă, aceasta este pustia, mari sunt luptele, dar bucuriile sunt şi mai mari. Părintele Cleopa, după întoarcerea în mănăstire a mai avut ispite, dar cu ajutonil rugăciunii pe toate le-a biruit.

După 9 ani şi 7 luni de pustie vine în pustie o hârtie, semnată de patriarhul Justinian şi Ministerul de Interne, şi zice părintele Cleopa, că atunci când te cheamă mai marele Bisericii-trebuie să mergi chiar la moarte, că de nu, eşti sub ascultarea Bisericii şi mori, moartea ta este zadarnică, nu-ţi poţi câştiga mântuirea. De aceea amplecat la Bucureşti aşa cum am fost îmbrăcat în pustie, cu haine rupte, nepieptănat, cu opinci în picioare, şi cu o căciulă pe cap. Când am urcat în tren a întrebat cineva: Unde-i duceţi pe aceştia doi? Şi au spus preoţii cu care plecam: Au făcut nişte rele şi-i ducem cu noi. Râul celor doi pustnici, ce erau ai lui Hristos este că n-aveau nicio avere, dar erau bogaţi cu rugăciunea lui Iisus. Erau doi oameni plecaţi din lume spre cer, călătorind cu Hristos numai şi cu îngerii. Am ajuns la Bucureşti şi am stat la Patriarhie mai multă vreme şi mâncăm la masă cu patriarhul Justinian – Dumnezeu să-l ierte că a fost un om al lui Dumnezeu! – eu i-am fost duhovnic, eu îl spovedeam.

Am mai avut ispite, vă spun încă ceva şi închei. Am stat la poliţie la Focşani într-un beci unde ardeau 300 de becuri, nu mai vedeam cu ochii, iar prin căldură voiau securiştii să-mi pierd mintea, după ce-am ieşit de acolo, m-am spălat cu muşeţel pe ochi şi mi-a revenit vederea, m-au şi bătut, mi-au dat palme, pentru că am urmat pe Hristos, şi altele şi altele dar toate au trecut, toate te ocolesc când este Maica Domnului cu tine şi-i ceri ajutorul. Acestea au fost în 1940.

După ce am stat la Patriarhie mai multă vreme, am fost pus stareţ la mănăstirea Slatina, apoi la Sihăstria, iar acum sunt un ciob, un

hârb legat cu sârmă, mâine, poimâine veţi vedea în cimitir o cruce şi numele meu pe ea. Azi, părintele Cleopa, Miercurea şi, Vinerea mănâncă numai o dată în zi la câele 16, duce viaţă ascetică, deşi la bătrâneţe este mai greu ca la tinereţe. Iar părintele te mai întâmpină cu aceste cuvinte când ajungi să vorbeşti cu dânsul: „Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce pe voi!”

Viaţa şi rugăciunea călugărului, Sihăstria, 1988

Viaţa călugărului este o; viaţă de asceză (post) şi rugăciune, iată cum procedează azi Mănăstirea Sihăstria, privind viaţa personală a călugărului: Dimineaţa: Rugăciunile Dimineţii, Cele 7 Laude: l Ceasul l cu Utrenia, orele 6 dim., 2 – Ceasul 3, orele 9 ale zilei, Rusaliile. Judecata lui Iisus la Pilat, 3.

— Ceasul 6 cu Obedniţa orele 12 – Iisus pironit pe Cruce. 4 – Ceasul 9, orele 3 d. m, moare Iisus pe Cruce. 5. Vecernia, orele”! 6 – 18.6, Pavecerniţa. 7.

— Miezonoptica, călugării fac metanii 200 – 1.000.

Program zilnic:

Culcare, orele l noaptea după Utrenie, Sculare orele 4 – 5. Rug. Dimineţii, Acatistul Maicii Domnului, Psaltire, Bogorodicina, Rug. lui Iisus, Orele 7 la Biserică, Ceasuri, Acatist, Sf. Liturghie orele 9 – 10, 30. Orele 11 masa, Marţi Joi şi Sâmbăta, iar Luni, Miercuri şi Vineri orele 16 masa, odată fără ulei. Orele 18 masa, Vecernia, Pavecerniţa, Masa-Duminaca orele 12 după Sf. Liturghie, Orele 23 – orele 01, Miezonoptica şi Utrenie.

Prima săptămâna din Postul Paştilor: Duminică seara iertarea reciprocă. Slujbe: orele 8 – 12, 30 zilnic, orele 16 Canonul cel Mare, orele 23, orele 02 noaptea Priveghere, Utrenie. Miercuri şi Vineri, orele 8 – 11, 30 Sf. Liturghie înainte Sfinţită, Sâmbătă, a Sf. Ioan Gură de Aur. Masa: Luni, marţi nimic mâncare, Miercuri şi Vineri orele 14, odată fără ulei. Sâmbătă şi Duminică 2 mese, cu ulei şi l pahar de vin, tot postul. Marţi – Spovedanie, Miercuri împărtăşanie, joi – Spovedanie, Vineri împărtăşanie, în Vinerea de Paşti nu se spovedeşte şi împărtăşeşte nimeni, pentru Răstignire. Unii călugări nu mănâncă nimic de Duminica până Duminica, alţii până Sâmbăta. Săptămâna Patimilor mai aspru. Luni, Marţi, Miercuri nimic mâncare. Joi odată şi în ziua de Paşti apoi, alţii mai slabi mănâncă puţirimai des. Înainte de împărtăşanie se face: Canon de Pocăinţă către Iisus, Rând. împărtăşaniei, Paraclisul Maicii Domnului; Acatistul Mântuitorului şi

preotul şi poporul. Preotul ortodox are barbă, reverendă, purtare demnă, cumpătat în toate. Eu Spovedesc numai preoţii la care stă pieptenele în barbă, acesta rar.

Slujbele în mănăstirea Sihăstria

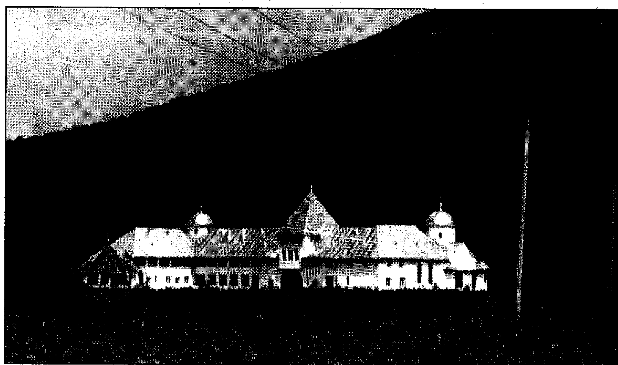
1. Psaltirea se citeşte continuu ziua şi noaptea, călugării se schimbă din

2 în două ore, la Psaltire. Şi aşa citesc, cel de rând citeşte 2 Catisme şi citeşte toate pomelnicele, timp de 2 ore. La o singură Psaltire, un pomelnic este pomenit de 10 ori.

Dimineaţa la Biserică, orele 7, Ceasuri, Acatistul zilei, orele 9 – 10: 30

Sf. Liturghie".

Orele 18, Ceasul 9, Vecernia, Pavecerniţa.

Mănăstirea „Portăriţa" Prilog, sat Mujdeni, corn. Oraşu Nou –, cod 3916, jud. Satu Mare, zidită din cărţile Editurii „Pelerinul Român".

Orele 23, Miezonoptica, Utrenia şi Priveghere când este.

Joi noaptea, orele 24 (12) – Se face Sf... Maslu.

Vineri dimineaţa, orele 8, Spovedania călugărilor.

La fiecare Liturghie, Parastas şi toate pomenirile în taină la Proscomidie.

Spovedania creştirlilor zilnic după Sf. Liturghie.

La Biserică, fiecare preot are o săptămână de rând, vin şi ceilalţi şi fac pomenirile în Sf". Altar, Biseric \ are un eeclesrarh, cel ce este cu veşmintele. Are un paraclisier în altar şi face curăţenia. La colportaj (icoane, cărţi, cruciuliţe) este permanent un călugăr, care scrie şi pomelnicele.

Pomenirile la slujbe în mănăstirea Sihăstria

V., Pomenirea numită ctfforie, pentru o persoană timp de 10 ani.

Pomenirea – pentru un an la Liturghie vii şi morţi.
Pomenirea săracilor gratis...
7 Sfinte Masluri.
40 zile Psaltire.
40 de Panahizi, parastase.
40 de zile la Sf. Liturghie.

Creştini mulţi plătesc câte un Praznic la mănăstire, din care mănâncă sute de oameni ce vin în ziua aceek la mănăstire, qjănâncă milostenie, în mănăstirea Sihăstria, nu se mănâncă carne de 350 de ani. Numai la Frăsinei-Vâlcea nu se mai mănâncă carne, asta-i rânduiala Atho. sului. Toţi banii din slujbe intră în fondurile Mănăstirii. Mănăstirea hrăneşte pe toată lumea gratis, din banii ce se dau din slujbe.

Organizarea mănăstirii:

Stareţ, cel mai mare, preot călugăr; secretar – călugăr, contabil = călugăr, casier = călugăr, 3 Duhovnici, *2* pentru popor, unul păr. Cleopa pentru călugări, chelar – cămară, econom – averea mănăstirii, trapezar = sala de mese, bucătar – mâncarea, brutar – pâinea, un ghid al mănăstirii. Salariul tuturor călugărilor, de la stareţ la cel mai mic intră în fondul mănăstirii. Călugărul are totul asigurat: mâncare, cazare, haine de la mănăstire; pentru alte nevoi i se dau bani, când are nevoie. Călugării bătrâni au câte un ucenic, pe care –, l învaţă şi care-l ajută. Călugărul are trei voturi: Fecioria până la moarte, ascultarea până11 a moarte şi sărăcia până la moarte. Sunt cele trei sfaturi – ale călugărilor. Mănăstirea are şi ceva venituri proprii pentru: oi, vite, albine şi pământ. Mănăstirea Sihăstria a asigurat cu milostenie 165 de persoane de la Oradea, între 21 şi 24 iulie 1988. Toată lumea primeşte mâncare gratuit la Sihăstria, carne nu se mănâncă niciodată. Trei zilei ai voie să stai la mănăstire, îţi dă cazare şi mâncare, iar după 3 zile trebuie să părăseşti mănăstirea.

24. ÎNTREBĂRI PUSE DE CREŞTINII DIN ORADEA ŞI RĂSPUNSURILE DATE DE PĂRINTELE CLEOPA

— Sub, carpen, 23 iulie 1988

l; Părinte Cleopa, pot vrăjitoarele să le facă ceva rău creştinilor ortodocşi, prin lucrarea diavolilor?

— Răspuns: Vrăjitorii nu le pot face nimic creştinilor ortodocşi, căci Hristos locuieşte în creştini, iar diavolul în vrăjitori. Hristos fiind Dumnezeu, diavolul este departe de creştinii adevăraţi ai Bisericii.

Când slăbeşte credinţa este rău, atunci diavolul atacă pe creştin. Cine pleacă la vrăjitori se leapădă de Hristqs şi cere ajutor de la draci. Noi îl avem pe Hristos şi dracii nu ne pot face nimic. Este un drac înainte-mergător, care dimineaţa când te scoli îţi pune în gând în loc de rugăciune grijile: dă la vaci, la găini, fă mâncare, du-te la cumpărături, şi te vei ruga apoi, Mare ispită este aceasta. Dimineaţa te speli; apoi imediat în genunchi şi te rogi, apoi faci altceva. De vreţi să citiţi Biblia faceţi aşa: Te speli pe mâini, faci Sfânta Cruce pe piept, pe frunte şi pe Biblie, zi rugăciunea: „Împărate ceresc... Prea Sfânttă Treime... Tatăl nostru... 3 metanii, zi: „Doamne deschide-mi mintea să înţeleg”. Creştinii ce nu vin la Biserică vor avea mari nevoi, necazuri şi dfiivolii îi biruie cu păcate!

2.

— Se pomenesc în Biserică oameni cununie dezmierdate Gică, Nelu.

Lenuţa, Nicu?

— Răspuns: Nici la Liturghie, Parastas sau Sf. Maslu tiu se pomenesc aşa, scrie numele de botez.

3. Este voie a se ruga pentru noroc? * *

— Răspuns: Norocul este un zeu, căruia i se jertfeau copiii mici de la sân, era o jertfă a dracilor. Norocul estele la draci, căci toate sunt rânduite de Dumnezeu, nu la întâmplare.

Nu se cântă niciodată Tatăl nostru cel ceresc, ci cum zice Iisus.

Botezul Bisericii ortodoxe se face numai prin scufundare. Prin dispensă se face şi prin turnare, dar acesta nu este botez, nu-i ortodox.

Am văzut la Sihăstria pe unii preoţi dezbrăcându-şi veşmintele peste creştini, după Sf. Liturghie, care este binefacerea?

— Răspuns: Ştergarele lui Pavel vindecau bolnavii, la fel şi veşmintele preoţeşti.

7. Un părinte îşi blestemă copiii săi. Cum se scapă de blestem copiii câtă vreme trăiesc părinţii?

— Răspuns: Să-şi ceară iertare de la părinţi, şisăse Spovedească. Iar de-s morţi părinţii, numai prin Spovedanie scapă de blestem.

Când posteşti dă milostenie, că de nu dai posteşti zadarnic.

Pentru a reuşi la examen fa: Sf. Liturghie, Acaţ, Mântuitorului şi al Sf.

Nicolae.

Când ai duşmani te faci pe tine vinovat, şi zici: „Doamne

miruieşte pe vrăjmaşul meu (N) şi pe mine păcătosul!”. Citeşte Psaltirea cu credinţă.

Ce se întâmplă cu mirenii (creştinii) care se spovedesc la preoţii, care-i dezleagă şi-i împărtăşesc fără canon – sau cu canon mic, ce nu este în canoanele Bisericii, să zică de 3 ori Tatăl Nostru, Născătoare de Dumnezeu, să aprindă lumânări?

— Răspuns: A zice rugăciunile este obligatoriu, a aprinde lumânări evlavie, nu-i canon. Pentru aceasta preotul răspunde la Judecata viitoare a lui Hristos.

Să dea canoane după Pravila Bisericii.

2. Numele de Iisus cu doi Îi însenină „Mântuitor” iar scris cu un „i” în limba evreiască, înseamnă măgar.

3. Dacă s-a spânzurat sau otrăvit cineva, poate fi înmormântat de preot?

— Răspuns: Nu se face nicio slujbă, este în iad acela. Spânzuratul, sectarul, necuraţii, de mor aşa nu li se face înmormântare, nu li se fac parastase, nici

Liturghii, totul este zadarnic. La sinucişi, preotul ia epitrahilul îi duce până la groapă, dar nu spune nimic. E păcat împotriva Creatorului. El dă viaţa.

14. Dacă avem în familie un sectar, cum să ne rugăm pentru el, ca să revină la Ortodoxie, de unde a plecat? Ce să facem pentru el?

— Răspuns: Aşa să vă rugaţi: „Doamne Iisuse Hristoase, întoarce pe tatăl meu, fratele meu „pe sora mea, la credinţa Ta cea mântuitoare!”. Nu se pomenesc cu numele: Ioan, Vasile, se pune numai rudenia trupească.

Sfătuiţi-i să vină la Biserică, că sectari fiind, merg în iad. Nu avem nevoie să vorbim cu ei. Nu avem voie să ne rugăm cu ei, pentru ei atâta poţi face:

„Doamne, întoarce pe mama, pe tata, pe fratele, pe vărul, la calea mântuirii!”

nu-i voie să-i pomeneşti cu numele de botez, ei nici botezaţi nu sunt., Cine merge la adunarea sectară este un om pierdut i se dă canon la Spovedanie, este căzut sub Anatema Bisericii. Anatema înseamnă pogorârea de viu în iad.

15. O femeie a trecut la sectari, fiica ei s-a îmbolnăvit la vârsta de 12

ani, apoi a amuţit, de 2 ani e numai piele şi oase. Se poate trece

numele fetei la Sf. Maslu şi să ne rugăm pentru ea?

— Răspuns: Dacă şi fata este sectară nu se poate trece la Sf. Maslu, n-are împărtăşire cu Biserica, nu ne putem ruga pentru ea, va merge în iad.

16. M-a întrebat o femeie penticostală: Unde scrie în Biblie să te rogi la Maica Domnului?

— Răspuns: La Luca l, 26: Bucură-te ceea ce eşti plină de Dar" i-a zis îngerul, aşa facem şi noi la Acatist, aşa ne-a învăţat Gravriil; iar Luca l, 43;

„Elizabeta i-a zis Maicii Domnului: „De unde cinstea aceasta pentru mine ca să vină la mine Maica Domnului meu?"; la Luca 1, 48: zice Maica Domnului:

„Iată de acum mă vor ferici toate neamurile"; la nunta din Cana, Ioan 2, 5:

„Mama Lui a zis celor care slujeau: Faceţi orice vă va spune El": Nuntaşii, aurugat-o pe Maica Domnului să-L roage pe Iisus să le facă vin, la rugăciunile

Maicii Domnului, Iisus preface apa în vin. La Ioan 19, 25, 26, 27: „Şi stăteau lângă Crucea lui Iisus, mama Lui, sora mamei lui, Maria lui Cleopa şi Maria

Magdalena. Deci Iisus văzând pe masa Sa şi pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! apoi a zis ucenicului:

Iată mama ta! Şi din ceasul acela a. luat-o cu sine". Fecioara Maria nu era mama lui Ioan, dar aici la Cruce ne-a dat-o nouă de mamă, Ioan nu era fiul

Mariei, dar la Cruce, prin Ioan ne-a dat-o nouă de mamă şi ne-a făcut pe noi fiii ei, ai Mariei. În Ps. 44 spune David: „Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta". La Apocalips 12, 1: „Femeia îmbrăcată în soare este Maica Domnului". O mamă, când îl roagă pe fiul ei o ascultă, cu atât mai mult o mamă, care a născut un Dumnezeu, care El îndeplineşte ce a zis mai întâi.

17. Fiica mea ortodoxă s-a căsătorit cu un catolic, dar nu s-a cununat nicăieri, deoarece, nu şi-a găsit naşi ortodocşi. Pot să-i trec la pomelnic în

Biserica noastră ortodoxă?

— Răspuns: Nu se pot trece cei necununaţi, nici prescura nu se primeşte la Altar de la ei, sunt curvari!

18. Care este momentul răscruce: catolici şi ortodocşi? Anul 1054 când sertip catolicii de ortodocşi, atunci au stricat şi dogmele dar aceasta s-a reparat în 1967, când la Ierusalim s-au întâlnit Papa Paul al VI-lea cu

Atenagoras au anulat anatema pusă în 1054. O greşeală a catolicilor este că au biserici greco-catolice, care nu-s nici ortodocşi nici catolici şi *ce au* inventat multe. Au stricat posturile şi împărtăşania, au inventat purgatoriul, dar poate se vor îndrepta, trebuie să revină la cele 7 Sinoade ecumenice.

19. Ce se întâmplă cu cei ce merg şi la Biserica ortodoxă şi la cea greco-catolică?...

— Răspuns: Nu există Biserică greco-catolică, numai ortodoxă şi catolică.

Ortodocşii n-au ce căuta la Biserica romano-catolică. Nu poate fi omul şi romano-catolic şi ortodox!

20. Ce spune Biserica ortodoxă despre purgatoriu, există sau nu?

— Răspuns: Nu există Purgatoriu, Dumnezeu a creat numai Rai şi Iad, n-a creat nicio cale de mijloc între Rai şi Iad. Este o invenţie dogmatică greşită. Omul merge după faptele lui, sau în Rai sau în Iad.

21. Un reformat are voie să se spovedească şi împărtăşească la ortodocşi, sau căsători ortodox cu reformat?

— Răspuns: Nu se poate Spovedi şi împărtăşi reformatul la ortodocşi numai după ce a trecut la religia ortodoxă. Căsătoria ortodoxului cu reformatul se face numai după trecerea reformatului la religia ortodoxă, altfel cel ce rămâne reformat este ca şi sectarul şi îşi pierde mântuirea...

, 22. Când este luna cca. mai bună de mers la Ierusalim? * – Răspuns; La Sf. Paşti, când se aprinde Sf. Lumină, atunci este cel mai bine de mers.

23. Cum şi ce trebuie să facă un credincios înainte de Spovedanie şi de împărtăşanie?

— Răspuns: Primul lucru să ţină 5 zile de post, să se cerceteze pe sine, să se împace cu cei certaţi, să fie în rugăciune timp de 5 zile. A Spovedania se face pe nemâncate şi de este vrednic cel ce se spovedeşte se împărtăşeşte.

24. Ce se întâmplă cu un credincios, care nu respectă canoanele primite la Spovedanie?...

— Răspuns: Cine nu ţine canonul primit la Spovedanie, nu i se iartă păcatele

Spovedite şi de moare în starea în care nu şi-a făcut canonul, merge în iad, iar de moare fiind sufr canonul Bisericii şi nu apucă să se împărtăşească atunci face canonul în iad, dar fiind sub legea Bisericii, îl scoate Biserica de acolo, prin rugăciunile ei. Preoţii, care dezleagă ceea ce au legat alţii, atâta vreme cât cel ce a legat trăieşte, sunt sub anatemă şi îşi pierd sufletele lor, atât ale celor pe care-i dezleagă, cât şi ale lor proprii.

Este mare păcat să te duci la Biserică să deranjezi slujba prin convorbiri cu vecinii sau să te muţi din loc în loc. Cine vorbeşte în Biserică, dracii îi stau după cap şi-i şoptesc la ureche ce să vorbească, pentru a nu fi atent la rugăciune. Stai într-un loc.

Este bine să dai slujbe la mai multe biserici?

— Răspuns: Nu este rău, ci este bine, dar mai bine este să stai tu să asculţi Sf. Liturghie pe care ai plătit-o, cel mai mare lucru făcut de un om într-o zi este să asculte Sf. Liturghie el însuşi. Mai multe Liturghii făcute înseamnă mai multe haruri primite odată. Cine plăteşte Liturghie trebuie să fie curat, cununat, Spovedit, împărtăşit, împăcat cu toţi şi să dea milostenie.

27. Am lucrat la spital ca asistentă în tinereţe şi am ajutat pe medic să facă avorturi, oare sunt vinovată?

— Răspuns: Cine face avorturi, doctorul, cine a ajutat la facerea lui, asistentă, moaşă şi cui i s-a făcut avortul nu se pot împărtăşi niciunul din ei 20 de ani. Şi a sfătui la păcat este păcat, mare păcat ai făcut!

28. Dacă „Nimic necurat nu va intra în împărăţia lui Dumnezeu” cum se poate mântui cineva pentru că păcatele împotriva Duhului Sfânt nu se iartă nicidecum, nici în veacul de acum nici în cel ce va să fie?

— Răspuns: Orice păcat ar face omul, prin pocăinţă aspră şi prin căinţă i se iartă. Mulţi ucigaşi de mii de oameni au ajuns sfinţi.

29. Părinte, unii spun că e bine să ţinem post o săptămână la început şi una la sfârşit.

— Răspuns: Este păcat aceasta. Hai să întindem o punte peste apă. Întindem

10 metri pe un mal şi 10 metri pe un altul, iar apa are 50 metri lăţime, poţi trece apa? Aşa-i şi postul, trebuie ţinut tot. Vrei să mergi la

ceruri dar, fără punte. Postul este 6 punte între cer şi pământ de vreţi să urcaţi la ceruri ţineţi posturile, căci sfinţii au fost postitori.

Ce poziţie trebuie să ia credincioşieând un preot paroh produce smintealăprin lenevire. a şi comportarea sa? Trebuie spus la episcop, ca să-l îndrepte şi să-l pună la punct. De nu se îndreaptă caută altul mai bun. „Vai celui prin care vine sminteala” zice Mântuitorul, „mai bine şi-ar lega o piatră de moară de gât şi să se arunce în mare” deci cel ce sminteşte pe alţii se sinucide pe sine şi îi ucide pe alţii, însă nu-i judecaţi pe preoţi, daţi-i la judecata episcopului lor, care răspunde de preoţii care-i păstoreşte şi de poporul creştin. Poţi să-i spui şi tu cu frumosul: Părinte, este greşit aşa –, sau haide să facem aşa, n-ar fi bine aşa?

Despre dreapta socoteală – Fiecare să facă lucrul în numele lui Hristos.

Oare îi place lui Hristos? Oare este bine ceea ce fac? Orice lucru făcut cu rugăciune se sfârşeşte bine… Când-vrei să faci ceva, întreabă de Iisus Hristos, de-i place ceea ce vrei să faci. Întreabă mintea ta, care este cântarul lui

Dumnezeu din tine, de este bine. Orice faptă să nu urmărească interese materiale, ci în primul rând interese spirituale şi atunci este bună.

25. DESPRE TAINA CĂLUGĂRIEI – PREDICA PĂRINTELUI CLEOPA

Blagosloveşte părinte stareţ pentru a vorbi!

Prea cuvioase părinte stareţ!

Prea cuvioşi părinţi şi fraţi şi iubiţi credincioşi!

Iată ea cu mila şi cu îndurarea şi cu pronia preamilostivului Dumnezeu şi prin mijlocirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei

Maria în seara aceasta am avut ocazia cu toţi să luăm parte la marea ceremonie duhovnicească în care 3 fraţi de-ai noştri s-au făcut ostaşi ai marelui împărat

Hristos.

Toată viaţa este plină de învăţătură, de aceea să nu uite ceea ce au auzit în seara aceasta. Lepădarea de lume, lepădarea de tată, de soră, de frate, de prieteni, de vecini şi de toate cele ale lumii acesteia este cel mai mare lucru cerut de Mântuitorul. Aţi auzit dumnezeiască Evanghelie: „Cela ce iubeşte pe tată sau pe matnă, sau pe frate sau pe

sora sa, sau ţarini sau holde, mai

* 105

mult decât pe Mine, acela nu este vrednic de Mine”. Dumnezeu care ne-a făcut şi ne-a dat viaţă şi suflare şi minte, Acela trebuie slujit mai presus de toate, a Aceluia sunt toate împărăţiile lumii acesteia. De aceea, în cele zece Porunci, porunca I zice: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată puterea ta iar pe aproapele ca pe tine însuţi”. Deci suntem datori să-L iubim pe Dumnezeu fără de margini, fără de graniţă, iar pe aproapele ca pe noi înşine. Dacă vreau să mă mântuiesc mă voi ţine de porunca întâia.

Aţi auzit că s-a cântat acum la călugărie, la Apostol, ca şi la Botez „Câţi în Hristos v-aţi botezat în Hristos v-aţi şi îmbrăcat” Aliluia.

S-a citit Apostolul şi Evanghelia de la Botez şi s-a făcut şi tunderea ca la botez. Iar acum când s-au făgăduit aceşti trei fraţi, nu s-au tăgăduit numai înaintea voastră, nevăzut de faţă a fost Sf. Treime şi Maica Domnului şi toţi îngerii din ceruri şi în ziua cea mare a Judecăţii nu putem să zicem: Doamne am uitat ce am făgăduit. De aceea, Dumnezeu prin rânduiala Sa arată taina aceasta a călugăriei, că este mai mare călugăria, decât împărăţia lumii acesteia.

Ai auzit ce spun Sfinţii părinţi: „Mai mare de o mie de ori este călugăria decât un împărat” decât împăraţii mai mari sunt călugării. Mult mai mare este un călugăr înaintea lui Dumnezeu, decât toţi împăraţii lumii, căci ei poartă veşminte călugăreşti.

Eram în urmă cu 10 ani la Athos, la Mănăstirea Hilandar a sârbilor şi am văznt acolo 3 morminte de împăraţi, care au lăsat împărăţia lumii şi s-au făcut călugări. Aceştia au făcut cum spunea marele Apostol Pavel: „Pentru

Hristos toate le socotesc gunoaie”. Pe toate le socoteşte nimic din dragoste pentru Iisus Hristos.

Aceşti fraţi de bunăvoie au venit şi au făgăduit, ca să fie ai lui Hristos. Aţi venit aici lăsând toate pentru Hristos şi pentru mântuirea sufletelor voastre.

Ai văzut în Evanghelie cum a zis unul: „Vreausă mă duc să îngrop pe tatăl meu, dă-mi voie”. Ce a spus Hristos: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor şi tu, urmează Mie!”, dacă vrei să vii la Hristos, nu mai ai tată, nici mamă, nu mai ai nimică Călugărul nici truoul lui nu mai este al lui, ci al lui Hristos. Nu mai are haine ale lui, el numai împărăţia cerurilor o mai are, numai pe Dumnezeu singur.

Vai şi amar de creştinii noştri după ce au făgăduit lui Dumnezeu de-bunăvoie la Botez că se leapădă de satana – pentru că şi creştinii au un jurământ, când întreabă preotul la dumnezeiescul Botez; „Te lepezi de satana” şi tu spui: „Mă lepăd”! şi apoi iarăşi faci faptele lui, Crezi în Dumnezeu? Cred! Ai auzit: Mă leped de satana şi de toate lucrurile lui şi de toate voile lui. Trupul, diavolul şi lumea sunt cei trei duşmani ai mântuirii noastre. Noi ne-am făgăduit la călugărie că ne-am lepădat de toate, când ne-am îmbrăcat în haine, am făgăduit să petrec cu Dumnezeu şi să mă lepăd de satana şi de toate lucrurile lui. Călugărul a făcut acum al doilea botez, a doua cununie. Pentru ce? pqntru aceea, căci călugărul este numai al lui Hristos. De unde ştim noi aceasta oare? Din viaţa pustnicului Paisie cel Mare!

Acest sfanţ mare al lui Dumnezeu a trăit numai cu Sf. împărtăşanie, se împărtăşea odată la 40 de zile, trăia numai cu această Taină şi vorbea adesea cu Maica Domnului şi cu îngerii pentru că era sfanţ, într-o zi, când s-a rugat el, a venit în faţa lui o lumină negrăită şi i-a apărut în faţa lui un împărat.

A întrebat sfanţul Paisie pe cel în haine împărăteşti: Mata eşti Hristos? Nu, eu sunt Constantin cel Mare, primul împărat al creştinilor. Şi de ce ai venit împărate? i-a zis Paisie. Am venit să-ţi spun, în ce slavă petreceţi voi călugării.

Cum că cei ce se mântuiesc în pravila aceasta a călugăriei, strălucesc în ceruri calcarele, dar unde sunt adevăraţii călugări în ceruri, nu te poţi uita cu ochii Iaci, atâta slavă au acolo în ceruri, dar care au fost adevăraţii călugări. Dacă ar şti împăraţii câtă slavă are un adevărat călugăr, ar zvârli coroana împărătească jos, toată cinstea şi tângui, toată mândria şi împărăţia le-ar arunca, numai să ajungă unde sunt adevăraţii călugări. Dumneata dacă ai dat libertate creştinilor, ai slobozit întreaga creştinătate, ai făcut atâtea mănăstiri şi Biserici, de ce să ai dumneata mai puţină slavă decât un călugăr. Ca împărat al lumii, unii mă lăudau, mulţi mă desfătau, generalii mă salutau, armata îmi clădea slava, aveam împărăţie, carne, mâncare, palate, aur, podoabe, haine scumpe, toate acestea mi-au furat din fericirea de dincolo de sus. Dar călugării fiind săraei şi fără slavă se slăvesc în ceruri, îmi aduc aminte de cuvintele lui Hristos: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-şi plece capul”. Atâta avere avea Hristos.

Constantin cel Mare a arătat, că şi el are slavă în ceruri dar nu

precum au călugării adevăraţi.

Când îmi aduc aminte de Hristos, ocărit, batjocorit, hulit, răstignit, scuipat, aşa este şi călugăria călugărului, răstignire, ocări, sudalme, batjocuri, boală, necaz, toate acestea trebuie să le rabde pentru Hristos călugărul. Nimic nu este mai mare în lume decât omul. Nouă de ne-ar spune cei mai mari savanţi de ia răsărit şi de la Apus ce este. omul, poate am crede, dar ei nu pot să spună ce este acest om. Omul este făcut de Dumnezeu şi numai Dumnezeu ştie ce este acest om. După trup este ţărână, iar după suflet mai mare decât toate. Auzi ce zicea Psalrnistul: „Omul ca iarba şi zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori”. Nu, te mândri, nu te umfla, nu umbla cu capul în sus că eşti cineva, că suntem praf şi cenuşă: „Uscatu – s-a iarba şi floarea a căzut, iar Dumnezeu rămâne? n veac”. „Omul deşertăciunii s-a asemănat, zilele lui ca umbra treci” Ce se mai zice? „Că s-au stins ca fumul zilele mele!” Ce zice Duhul Sfânt? „Anii noştri sunt ca iarba şi ca floarea câmpului”. De aceea călugărul ştie, ca viaţa se trece şi caută să ajungă ia Hristos Stăpânul călugărilor. Ajutorul cel mare-alcălugărilor este Hristos şi Maica Domnului.

Întrebat fiind stareţul mănăstirii Sihăstria, de sunt călugări în iad., a răspuns:

Nu sunt! căci adevăratul călugăr ajunge acolo unde a spus Sfanţul Constantin către Paisie, că sunt în slava cerurilorunde nu te poţi uita să priveşti de strălucire… /

>ar fraţilor, să luaţi aminte la ispite, că sunt mari. când te-ai făcut călugăr, trebuie să te păzeşti de multe şi mai, ales de eşti şi preot. Să te fereşti de a da mâna. cu femei, căci diavolul deşfrâului este foarte viclean „să te fereşti de a, le primi în chilie, să te fereşti să nu vorbeşti cu ele, numai la Spovedanie sau numai în Biserică. Căci uşor se poate pierde harul preoţiei şi al curăţiei. Numai de ai dat mâna cu p femeie şi diavolul ţi-a provocat necurăţia, ai curvit deja. Nu-i voit să săruţi pe obraz nici pe mama, nicio femeie chiar călugăriţă1 de ar fi. Numai de te-ai uitat la faţa femeii şi ai poftit-o, ai curvit şi ai pierdut harul preoţiei de eşti preot. Trebuie mare băgare de seamă. Nu coresponda cu femei, mai bine nu scrie la nimeni, lasă aceasta celor mai

* 107

Înduhovniciţi. Când veneau mai demult femei în mănăstire la lucru, stareţul le dădea lor lucru separat şi călugării aveau lucrul lor separat, iar odată terminând femeile lucrul lor mai repede au vrut să

ajute călugărilor, dar stareţul le-a spus: V-aţi gătat lucrul, acum mergeţi acasă...

Iată ce a păţit în tinereţe unul din marii călugări, Hrisostom Posttjjache, de la Schitul Buciurn, Iaşi, eu îi eram duhovnic. II-făcuse preot la vârsta de 30

de ani şi ce s-au înţeles nişte femei, ca să-l dărâme. Vine una la el la Spovedanie, frumoasă foc şi după ce a Spovedit-o, numai ce vede că femeia s-a dezbrăcat în pielea goală. În faţa lui şi-i zicea: „Părinte eşti frumos vreau să trăiesc cu tine!” Vezi ce face diavolul! El i-a luat hainele şi i le-a aruncat afară din Biserică şi a scos-o afară şi pe ea. Putea într-o clipă să-şi piardă preoţia, de aceea, atenţie mare, fraţilor, la războiul dracilor. Nu umblaţi prin chilii pe la alţii, ca să aveţi liniştea interioară. Fugi şi dracii fug de tine!

26. DIN CUVINTELE PĂRINTELUI PAISIE OLARU, la 92 de ani. 23 iulie 1988, Mân. Sihăstria

Frăţiile voastre aţi învăţat cum să trăiţi în lumea aceasta. Poate ar fi bine, care vreţi şi-ţi putea să mai învăţaţi o carte. Cum să căpătaţi Raiul? Asta carte s-o învăţaţi. Poate mai curâoaşte-ţi şi frăţiile voastre şi mai ştiţi că viaţa aceasta trece, viaţa aceasta de pe pământ trece. Poţi să trăieşti şi o sută de ani şi s-a terminat. Iar de aceea de dincolo niciodată! Viaţa cea de dincolo a sufletului niciodată nu se trece. Viaţa, aceea se numeşte veşnică, nu se trece, aşa de veţi vrea şi veţi avea dragoste ca să căpătaţi viaţa cea de acolo, Dumnezeu nu sileşte eu de-a sila pe om, îl lasă la bunăvoinţa lui, ca să-şi aleagă că-s numai două căi, una bună şi una rea. Nu puteţi – după cum spune Mântuitorul – să slujiţi la doi domni, ca să poţi împăca şi sufletul şi trupul. Aşadar, noi vă facem, o blagoslovenie, ca eu darul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Maicii Domnului şi a tuturor sfinţilor să vă ajute, ca să puteţi începe să puneţi început bun şi care-ţi putea de azi înainte de viaţa de dincolo. „Dumnezeu nu este spărgător de uşi” zice părintele Cleopa, adică pe nimeni nu-l forţează. Eu sunt bolnav pentru păcatele mele, că spune la Paraclisul Maicii Domnului, pentru păcatele mele mi s-a îmbolnăvit trupul. Aşadar, Domnului să ne rugăm!

„Doamne miluieşte!” l.

„Stăpâne Doamne Iisus Hristoase, Dumnezeul nostru, împăratul cel Atotputernic şi Atotştiutor. Care faci toate şi le prefaci singur cu voia Ta. Cela ce cuptorul cel de şapte ori a ars şi văpaia cea din Babilon în rouă o ai prefăcut şi pe sfinţii trei coconi I-ai păzit, Doctorale şi

tămăduitoruie al sufletelor noastre, mântuirea celor ce nădăjduiesc în Tine, Doamne. Ţie ne rugăm, depărtează şi înstrăinează toată lucrarea diavolească, toată calea satanei, toată Vrăjmăşia, privirea cea rea, strigarea, stricăciunea oamenilor răi de la robii Tăi aceştia (N) şi ori din răutatea omenească sau diavolească *li* s-ar fi întâmplat sau li se va întâmpla ceva nemulţumire în viaţă, însuţi Stăpâne iubitorule de oarrteni, tinde Mâna Ta cea Tare şi cu cercetarea Ta cercetează-l pe dânşii şi le trimite lor pe Îngerul Tău cel de pace să-l păzească, înger bmv credincios, păzitor sufletelor şi trupurilor, care să depărteze de la dânşii pe tot sfatul necuratului

108 *

diavol, pe tot vrăjmaşul văzut şi nevăzut, dăruindu-le izbăvire şi cu mulţumire să cânte Ţie: Domnul este ajutorul nostru nu ne vom teme de ceea ce ne va face nouă oamenii sau diavolii, nu ne vom teme de niciun rău, că Tu cu noi eşti Doamne, că Tu eşti Domnul puterii noastre, Tare, Stăpânitor, Domnul păcii, Părintele veacului ce va să fie şi împărăţia Ta este împărăţie veşnică şi a Ta este împărăţia şi Puterea şi Slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!”

Domnului să ne rugăm!

Doamne miluieşte!

„Dumnezeule cel veşnic care ai izbăvit neamul omenesc din robia diavolului, izbăveşte, Doamne, pe robii Tăi aceştia de toată lucrarea duhurilor celor necurate, porunceşte diavolului şi oamenilor răi să se depărteze de la dânşii, de la sufletul, de la trupul robilor Tăi şi să nu se lipească de dânşii, ci să fugă de Numele Tău cel Sfânt şi de a Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru. Chemămu-Te pe Tine, Stăpâne Doamne-Doamne cel ce ai făcut cerul şi pământul, de la Ţinea ieşit Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul, Cela ce ai dat oamenilor spre ascultare dobitoacele cele necuvântătoare. Tu le-ai supus lui, Doamne, tinde Mâna Ta cea Tare şi cu cercetarea Ta cercetează pe robii Tăi aceştia (N) şi le trimite lor pe Îngerul Tău care să depărteze de la dânşii pe tot sfatul vicleanului diavol, pe tot vrăjmaşul văzut şi nevăzut, dăruindu-le izbăvire şi cu mulţumire să cânte Ţie: Domnul este ajutorul nostru, nu ne vom teme de ce ne va face noua oamenii sau diavolii, ca Tu eşti cu noi, Doamne, că Tu eşti Domnul păcii şi Părintele veacului ce va să fie”.

Domnului să ne rugăm!

Doamne miluieşte!

„Domnul Dumnezeu Preamilostivul să vă miluiască, Domnul să vă ajute să vă mântuiască, săvătfblosească, Domnul să vă păzească, Domnul să vă curăţească, Domnul să vă umple de bucurie duhovnicească. Domnul să vă fie păzitor sufletului şi trupului. Domnul ca un bun şi milostiv şi iubitor de oameni să vă dea iertare de păcate. Milostivul Domnul nostru Iisus Hristos să vă blagoslovească în toate zilele vieţii voastre. Blagosloveşte, Doamne, pe robii Tăi şi pe roabele Tale (N) şi pe soţii lor şi fiii lor, pe soţiile lor le blagosloveşte, Doamne, măsuţa lor, căsuţa lor, pe toţi şi pe toate, cu darurile cele bogate, cu pace şi linişte şi sănătate şi de toată răutatea vrăjmaşului văzut izbăveşte-i, cele de folos pentru dânşii pentru a câştiga darea cea bună şi un colţişor de Rai le rânduieşte în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin”.

Am amintit aici, ca să vă blagoslovească Domnul şi dorinţa care-o aveţi, da sunt mai multe dorinţe, da' nu-s bune toate-Dorinţa cea bună, care am, spus-o maiiântâi, pentru viaţa cea de dincolo, aceea să v-o împlinească Domnul, acestelalte sunt trecătoare. Aşadar, Dumnezeu să vă răsplătească dragostea şi osteneala pe care aţi făcut-o până aici şi să vă ajute ca să vă puteţi menţine măcar aşa. Să urmaţi Biserica şi să ascultaţi preoţii şi duhovnicii, care vă învaţă, că ei vor da seama înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele fraţiilor voastre. Care aveţi copii, învăţaţi copiii să meargă la Biserică, să se închine, că Mântuitorul a primit copii mititei. Aşadar, spune într-un loc Mântuitorul: „De nu vă veţi face capruncii, nu veţi intra în împărăţia Cerurilor!!”. Dar, nu ca pruncii să ne întoarcem înapoi, ci cu răutatea ca pruncii. Să nu avem răutate răzbunătoare. Copilaşii, care sunteţi, vă închinaţi seara şi dimineaţa, să faceţi 3 metanii dimineaţa şi 3

seara, să spuneţi „Tatăl nostru” de 3 ori dimineaţa – de 3 ori seara şi să vă Spovediţi în Postul Sântămăriei (A Adormirii Maicii Domnului) că postul aiesta este cel mai scurt post, de două săptămâni, se va mărturisiţi, iar, dacă duhovnicul vă dă voie să vă şi împărtăşiţi. Aşadar Spovedania se face mai des, dar împărtăşania numai de nu eşti oprit de Canoane şi când îţi dă voie duhovnicul, când ştie că eşti vrednic. Pe mine să mă iertaţi, că nu ştiu multă carte, dar cu Darul lui Dumnezeu, ce am putut face şi ce voi putea voi face, vă pomenim la rugăciunile, noastre netrebnice, nevrednice, pe toţi şi pe răi şi pe vrăjmaşi, iar Dumnezeu va face cum va crede. Aşadar, iertaţi-mă pe

mine păcătosul!”

Părintele Paisie Olaru născut în anul 1896, acum în 23 iulie 1988 are

* * *

vârsta de 92 de ani. Şi ţinându-se de o măsuţă, deşi are piciorul rupt din şold, de mai multă vreme, ne-a binecuvântat şi ne-a sfătuit. Părintele Elefterie de la Man. Secu l-a tratat cu piele de miel crudă şi cu tămâie pusă peste ea şi l-a pus în nişte scânduri şi aşa trăieşte. Noi, cei 165 de creştini ai Catedralei cu Lună din Oradea am avut ocazra să stăm de vorbă cu unul din cei mai mari rugători ai acestei ţări. Toţi străinii, catolici şi de alte religii îl caută mai ales pe părintele Paisie pentru rugăciuni, a cărui rugăciune străbate până în adâncul sufletului este o rugăciune pe care o simţi, că te străpunge ca un fior sfânt. Acum la 92 de arii l-am găsit şezând, în pat cu Psaltirea în mână, se roagă toată ziua şi noaptea.

Îmi spunea odată, când l-am aflat rugându-se în cimitir: Părinte de la Oradea, eu acum aştept carul şi călăreţii să mă ducă (Moartea). De un singur lucru îmil spunea că-l pare rău. Pe când eram la Sihla au venit nişte ostaşi ruşi şi au luat Sf. împărtăşanie de la Altarul Bisericii, cred că am greşit, trebuia să nu-i. las’s: o ia şi să mor pentru Sf. împărtăşanie; acesta cred că mi-e păcatul meu. Mai bine muream ca martir al Împărăşaniei, că eram acum în Rai, cred că am păcătuit, dar eram tânăr şi nu ştiam ce să fac atunci. Dar, m-o ierta Mântuitorul cu rugăciunile Maicii Sale. În luna Aoctombrie a anului 1990, părintele Paisie a murit, după ce s-a spovedit şi împărtăşit, o durere uşoară, l-a făcut să-treacă la colţişorul de Rai, la vârsta de 94 de ani:

Iar acum, noi orădenii, să ne rugăm ca să dobândim un colţişor din Rai, după cum s-a rugat părintele Paisie şi să fim acolo în acel colţişor unde

I-a dus Mântuitorul pe părintele Paisie.

MOARTEA OMULUI

27 CĂLĂTORIA SUFLETULUI

În clipa morţii omului 4 ispite îl atacă mai ales, şi acestea sunt: Vin dracii în clipa morţii şi-i zic omului:

— Ce rost are că ai crezut în Dumnezeu? În ce crezi tu? Tu răspunde-i:

În adevăr! Iar diavolul întreabă: Care este adevărul? Iar tu răspunde-i: Ceea ce mărturiseşte Biserica lui Hristos acela este

adevărul!

— Ţi le arată păcatele cât munţii, ca să te bage în deznădejde: Vezi ce ai făcut în viaţă, uite cât de multe păcate ai, să ştii că nu te mai mântui. Tu răspunde-i: Cu mila lui Hristos, tot cred că mă voi mântui.

3. Îţi va aduce apoi slava deşartă: Uite ce multe fapte bune ai făcut, poţi sate mândreşti. Tu spune-i: Ascultă drace, înainte îmi arătai păcatele. Vezi că eu n-am făcut nimic bine în lumea aceasta, ca să mă mândresc.

Îţi aduce gânduri de hulă la adresa Maicii Domunuhii, se schimbă el însuşi în înger, se face sub chipul Maicii Domnului, Tu spune-i: Schimbă-te drace în chipul tău, eu n-am nevoie de vedenii acum.

Spune SE Ioan Scărarul în Scara: – Dracii slavei deşarte pe cei ce cred în el îi fac filosofi. Cel ce. nu crede tuturor vedeniilor sale şi viselor sale, filosof este. Dacă visurile vestesc muncă şi judecată crede-le, că de la Dumnezeu simt. Iar de te duc ladeznadejde nu le crede1.

Unul din sfinţii pe care-l luptau dracii în clipa morţii şi-i spuneau: Ne-ai biruit pe noi, el le răspundea: Nu v-am biruit, abia după ce a trecut porţile veşniciei, atunci le spune, zicându-l &: Acum v-a biruit Hristos cu puterea Sa! Omul nu este sigur de biruinţa sa decât după moartea sa, dar vedeţi acest sfânt; totul punea din cauza smereniei? pe seama lui Hristos. La moartea omului se încinge luptă grea. Vin dracii cu cefele lor şi vin şi îngerii. Zice Sf. Efrem Sirul: „Nu vedeţi pe unii, că sunt gata să fugă, alţii îşi smulg părul, alţii sar jos din pat, nu putem noi vedea ceea ce văd ei atunci. Atunci văd lucruri înfricoşate!”. Sufletul omenesc, atunci când a ieşit din trup, prima zi se aşază la căpătâiul mortului, din care a ieşit şi stălângă el nemişcat o zi şi o noapte şi-l priveşte pe acel trup neînsufleţit din care a ieşit cu atâta scârbă şi dispreţ şi se miră foarte mult, cum el atât de frumtis *şi* de luminos a putut să locuiască în acel trup, tină împuţită, de care nu-i vine nici să stea lângă el, dar este obligat.

Sufletul chiar păcătos fiind, până ce va fi judecat şi condamnat, el este tot strălucitor şi numai (lupă aceea se va întuneca, ca şi îngerii cei ce au căzut şi s-au întunecat. Fiind din duhul lui Dumnezeu, au fost luminaţi, iar noi când suntem alungaţi, sufletul se întunecă la fel ca duhurile cele necurate; apoi când vine a doua zi, sufletul este luat de îngerul păzitor şi pleacă cu el şi înconjoară cu el peste tot pe unde a

călătorit când a fost viu cu trupul şi-i arată toate faptele pe care le-a făcut în viaţă, pe cele bune şi pe cele rele.

Chiar de ar fi trăit 100 de ani şi mai multe sute de ani, nu depăşeşte o zi şi o noapte, pentru că merge mai iute decât gândul, şi-i arată toate locurile unde a păcătuit, anul, luna, ziua, ceasul, minutul, se arată şi persoanele şi hainele cu care a fost îmbrăcat. Aici ai păcătuit cu cutare, aici ai făcut cu ochiul, aici ai ocărit, aici ai dat în judecată şi pe nedrept ai pus martori mincinoşi care au jurat strâmb după cum le-ai poruncit, aici ai fost la vrăjitoare, descântătoare, ghicitoareaici ai făcut aceasta, ai dat în cărţi, în bobi, în cafea sau în ghioc, se arată şi persoanele, ca să ştii şi să recunoşti toate căci mâine vei apare în faţa Judecăţii. Apoi continuă, căci te-ai îmbătat în locul cutare, unde te-ai întâlnit cu cumnatul cutare şi cutare şi ai zis: mai adu băutură atâta, ai cântat, ai jucat, apoi te-ai îmbătat, apoi te-ai agitat, ai lovit, ai vărsat sânge, în tot locul îţi sunt arătate faptele şi persoanele cu care ai făcut faptul cel rău şi tot la fel şi cele bune. Aici ai făcut o rugăciune, aici, ai făcut milostenie, aici ai ascultat o predică, care ţi-a folosit şi te-ai lăsat de fumat, de tutun, aici ai îmbrăcat un sărac şi toate-aşa pe rând îţi arată îngerul, toate câte ai făcut în viaţă pregătindu-te pentru judecată şi toate ţi le aminteşte, ca şi când ieri le-ai fi făcut III

„Apoi când vine a treia zi de la ieşirea sufletului din trup, sufletul trebuie să plece la judecată, în această călătorie sufletul trebuie să treacă prinxele 24 de Vămi, care sunt păzite de mulţime de diavoli foarte înfricoşaţi, urâţi. Care păzesc cu multă stăruinţă acest drum spre cer şi arată în scris tot ce a făcut omul în viaţă, cât a trăit pe pământ şi nu numai faptele, dar şi gândurile şi cugetele inimii şi mai ales de ar afla vreun păcat nemărturisit din cele şapte păcate de moarte: Mânia, mândria, desfrânarea, minciuna, lăcomia, iubirea de argint, lenevirea la rugăciune, şi nu este nimic din cele ce a făcut omul în viaţă să nu fie scris de aceste duhuri şi care cu atâta stăruinţă caută să răpească sufletul pentru a-l arunca în muncile iadului.

Dar îngerul păzitor când este gata să plece în această călătorie lungă şi îngrozitoare până la „Tribunalul ceresc” primeşte şase îngeri de escortă de la ceata îngerească, ca împreună cu îngerul păzitor, cei şapte la număr să poată escorta sufletul până în faţa lui Dumnezeu a Dreptului Judecător, dar în trecerea lor caută cu toată forţa în sufletul cel păcătos şi documentează scris, că păcatul este săvârşit şi precum că nu este mărturisit, căci peste cele mărturisite şi iertate este tras cu

roşu peste ele, semn de mărturisire şi iertare, iar pentru restul se împotrivesc îngerilor cu mare furie, la care îngerii apără sufletul şi spun: Da, adevărat a păcătuit „dar nu sunteţi voi judecători, ci noi trebuie să ducem sufletul până în faţa „Dreptului Judecător” şi aşa merg înainte, iar când ajung cu sufletul. În faţa „Dreptului Judecător” cei şase îngeri împrumutaţi merg la ceata lor şi rămâne numai acel înger păzitor, care poartă grijă de suflet până la sfârşitul veacurilor, adică până la judecata cea de apoi şi chiar dacă sufletul va fi condamnat la munci, tot îngerul îi duce prinoasele cu lumânare, pe care le trimit cei din viaţă.

Acum sufletul fiind în – faţa „Judecătorului” este întrebat de toate faptele cele rele, care sunt scrise totodată şi de îngerul păzitor şi nu scapă nimic neîntrebat din cele ce a făcut cât a trăit, şi nu numai atât, dar este întrebat şi de toate gândurile cele spurcate şi de toate cugetele inimii şi nu scapă absolut nimic, nici banii pe care i-a mânuit în tot cursul vieţii sale şi pe ce au fost cheltuiţi, pe lucruri trupeşti, pe cântece, jocuri, beţii, desfrâuri, cât şi cele sufleteşti. Lumânări, tămâie, icoane, liturghii, parastase pentru cei răposaţi pentru a-l scoate din munci. După ce face această judecată, sufletul este trimis împreună cu îngerul păzitor să viziteze toate locurile celor mântuiţi ale răposaţilor, timp de şase zile vizitează toate locurile celor mântuiţi şi ale tuturor celor fericiţi şi vede „Edenul” cu toţi cei ce se odihnesc în el, toate frumuseţilor pomilor, cu mii de feluri de flori şi fructe, cu milioane de păsări cântătoare, cu covoare de flori brăzdate pe jos de pârâiaşe, care murmură şi curg printre flori, cu apele lor limpezi şi răcoritoare de nu te mai poţi sătura de privirea lor, iar sufletele repausaţilor pline de veselie.

Vede sânul lui Avram cu toate frumuseţile lui şi care este fără de margini şi unde sunt repausaţi milioane de suflete ce s-au. mântuit, vede cetele celor 12 apostoli, ce-i 70 de ucenici apostoli, cetele prorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioşilor şi milioanelor de mucenici, care şi-au vărsat sângele în groaznice chinuri pentru credinţa lui Hristos, pentru sălbăticia împăraţilor păgâni, mai vede şi multe alte. feluri de fericiţi, care s-au încadrat în cetele celor nouă fericiri, cei blânzi, cei curaţi cu inima, făcătorii de pace, cei goniţi pentru dreptate şi celelalte. Apoi în această vizită de şase zile, lăcaşurile cereşti

112

sunt vizitate nu numai de cei ce se mântuiesc ci şi de cei ce se

vor osândi pentru păcatele lor, la muncile iadului, ca pe lângă munci să mai fie chinuiţi de conştiinţa că au văzut lăcaşurile cereşti ale celor fericiţi, care au ascultat şi împlinit poruncile lui Dumnezeu şi, care se vor munci pentru neascultarea lor, toţi aceştia care vizitează frumuseţile cereşti, în aceste vizite roagă pe îngerul păzitor al lor, ca să-l lase acolo în această fericire, dar îngerul răspunde: „Nu eu, „ci Dreptul Judecător Hristos judecă şi trimite sufletele unele la fericire, iar pe altele la munci veşnice, fiecare după osârdia lui şi osteneala care a depus-o în viaţă pentru sufletul său.

Această vizită de șase zile este limitată pentru toate sufletele şi pentru cele bune, care se mântuiesc şi pentru cele rele care se osândesc, ca după aceste șase zile şi cele trei zile dinainte de la ieşirea sufletului din trup se împlinesc nouă zile, în care timp se înfăţişează sufletul în faţa Dreptului Judecător. Plin de bucurie pentru toate cele ce a văzut, acum este judecat a doua oară, adică, atunci când se împlinesc cele 9 zile de la ieşirea sufletului din trup, rudel-sufletului cele rămase în viaţă fac tot ce le stă în putinţă pentru a îmblânzi pe Dreptul Judecător. Se fac Parastase mari, eu Liturghii, milostenii cu masă şi multe alte milostenii, care îmblânzesc! mila lui Dumnezeu asupra sufletului păcătos, iar acum, cum am mai spus pleacă să viziteze iadul cu groaznicele munci ale păcătoşilor.

Şi la această vizită iau parte nu numai sufletele păcătoase, care după a treia judecată vor fi trimise să se muncească, dar şi cele ce s-au pocăit de păcatele lor prin mărturisire (Spovedanie) la duhovnic, prin post, rugăciuni şi milostenii la cei săraci şi prin urmarea la Biserică unde se taje „mielul lui Dumnezeu” se pregăteşte Jertfa cea fără de sânge, adică Sfânta împărtășanie, care este cea mai puternică şi cea mai folositoare cum am mai spus, acum după a doua judecată sufletele sunt trimise în iad, împreună cu îngerul păzitor, acum numai vizitează nu se muncesc, nu se ard de dogoarea iadului, pentru că îngerul îi luminează ca un far, fără de care nu ar putea să vadă nimic, iar puterea Dumnezeirii le fereşte neatinse de foc, şi această vizită este limitată, ca şi celelalte în locurile sfinte, numai că asta este de 30 de zile, ca împreună cu cele 6 zile la Rai şi cu cele 3 zile până la judecata dintâi să nu depăşească 40 de zile, în care sufletul este judecat pentru a treia oară.

Acum sufletul continuă vizita, unde vede toate muncile, pe care după ce va fi aşezat chiar la loc de muncă, nu le mai-ede, fiind

întuneric, căci mi-l va mai lumina îngerul păzitor. Şi vede tartarul cu groaznicele munci ale tâlharilor, ale criminalilor şi tuturor omorâtorilor de oameni. Tot aici se muncesc şi femeile criminale, care au îndrăznit să-şi omoare copiii în pântecele lor. A

văzut Gheena, focul în care se muncesc bărbaţii şi femeile care au făcut desfrânare şi nu s-au limitat la soţiile lor şi la soţii lor, a mai văzut muncile celor ce fură, răpesc sau înşală la cântar, care toţi se muncesc, a văzut furii de cele sfinte, care se muncesc, care fură din Biserici odoare sfinte ale Bisericii.

A văzut muncile vrăjitoarelor, a văzut ateii necredincioşi, care nu cred în

„Slava lui Dumnezeu" şi alte munci, cum este scrâşnirea dinţilor şi gerurile cele mai aspre. Pentru că nu mai este cu putinţă să spunem din cele văzute în iad, pentru mulţimea lor.

Dar să ne întoarcem la a treia judecată, după vizita de la iad a sufletului este dus la locul cuvenit, după mulţimea păcatelor lui, sau după mulţimea pocăinţei din viaţă unde va rămâne până la sfârşitul veacurilor când va veni totodată şi Judecata cea de apoi, care va fi mai mult o sentinţă definitivă a celor trei judecăţi de mai înainte şi va dura numai câteva minute, cât timp se vor citi şase pagini la judecata aceasta…

Dumnezeu va mai scoate din această pedeapsă o mare parte din sufletele omeneşti, la care şi după cele trei judecăţi de la ieşirea lor din viaţă, li s-au mai făcut de cei vii Parastase cu Liturghii şi milostenii. Pentru acest fapt, la a treia judecată, când sufletul a împlinit 40 de zile de la ieşirea din trup este rânduit de Biserică să se facă aceste slujbe, care mai mult îmblânzesc pe Dreptul Judecător, şi unele-şi altele, care au putut fi răsplătite prin aceste slujbe nu mai merg la munci, ci sunt achitate la această a treia judecată, numai acelea la care nu li s-au făcut parastase cu Liturghii şi milostenii suficiente, sunt trimise la munci, dar cu toate că sunt la munci, dar la alte munci mai uşoare, care au fost răscumpărate pe jumătate de povara păcatelor, iar altele pentru care nu s-au făcut toate rânduielile cum trebuiau, sau unele din ele au fost întinate şi nu au putut ajunge la suflet, ca să-l ajute la timp pentru a-l răsplăti şi a-l ajuta să scape de munci şi apucă şi intra în muncile iadului.

Dar făcându-se de către rudenii slujbe în continuare ani de-a rândul, acel înger, care l-a avut în viaţă şi care şi după moarte ţine

socoteală de acel suflet, care l-a avut şi încă-l are în primire, scrie toate acestea ce s-au făcut de rudenii şi se fac şi când s-au răsplătit toate păcatele, acel înger merge la Dumnezeu, tocmai ca un avocat în faţa Judecătorului şi zice; Iată, Doamne, sufletul ce-l am reprimire, 11 s-au mai făcut cutare slujbe şi milostenii, prin care s-a răsplătit pedeapsa şi acum Dreptul Judecător porunceşte şi-l scoate, şi-l mută în partea celor repausaţi şi fericiţi, căci, încă şi acum mai poartă grijă de el îngerul, îi aduce prinoasele trimise de cei vii. Şi numai acele suflete ce nu li s-au făcut multe slujbe cu prinoase suficiente câte sunt necesare pentru a fi scoase, acelea rămân să muncească până la sfârşitul veacului, la judecata cea de apoi.

Dar şi atunci, la acea judecată de apoi, care este a patra judecată a tuturor sufletelor, o mare parte din popor se eliberează din munci, adică, cărora li s-au mai făcut de cei vii „soroace suficiente pentru a-l elibera din munci, de această judecată de apoi. Iar până la această groaznică judecată din toată istoria credinţei creştine, orice suflet mai păcătos sau mai puţin păcăto's, tot mai avjea o speranţă, că după atâţia ani sau veacuri, suferinţa se va sfârşi, adică până la această judecata de apoi din mila Domnului vor mai intra în Rai prin graţiere, la care va fi cea mai mare plângere. Această judecată se va face cum spune prorocul în Valea lui Iosafat, sau asupra casei lui Iosafat, care totodată se numeşte şi Valea Plângerii. La această Judecată de apoi este punctul culminant al omenirii, nu numai al omenirii celei văzute, ci şi a celei nevăzute, pentru că de aici toate se transformă: cerul, pământul, văzduhul, Raiul, Iadul şi cele două lumi, adică lumea văzută şi cea nevăzută, care sunt îngerii cei căzuţi. După această Judecată de apoi, toate vor fi transformate de către Dumnezeu Creatorul lor, nu numai omul, care se va îmbrăca în trupul lui, de odinioară, 1 dar va fi totodată şi cu totul transformat – nu va învia nimeni bătrân sau copil în forma în care a murit, nici bărbat sau femeie cum a fost în viaţa pe care a trăit-o pe pământ, ci toţi vor fi ca îngerii, toţi o formă şi o etate (vârsta de 30 de ani), căci nu va mai flânsoţire sau înmulţire, ci vor fi ca îngerii cei buni şi nici îngerii cei răi nu vor fi tot aşa ca acum, vor fi şi mai fiOFO şi şi nici liberi ca acum sub conducerea voievodului lor cel izgonit din cer, căci şi acela va fi legat şi muncit, ca şi ceilalţi diavoli, căci nu vor mai. avea nici ce sluji, nici pe cine ispiti şi vor fi nimiciţi în Vecii vecilor, ca şi lumea care va rămâne condamnată pe veci, la această Judecată de apoi…

Această lume, care nu se va ierta, nu se va mântui la această judecată, după cum cei ce se vor mântui vor fi ca îngerii luminaţi de faţa lui Dumnezeu, ci nu de soare, care nu va mai exista, tot la fel cei ce vor rămâne osândiţi pe vecii vecilor, nu vor mai avea înfăţişarea pe care au avut-o în viaţă, ei vor *fi* transformaţi în aceeaşi înfăţişare ca şi diavolii, şi nu vor mai avea speranţă, că vor mai scăpa vreodată cum nădăjduiesc acum, căci acum este încă lumină, când se mai poate lucra mântuirea. Dar vine întunericul când nu se mai lucrează nimic, şi vai acelora ce vor rămâne în întuneric. Şi nu numai lumea văzută şi cea nevăzută se va transforma, căci cerul se va strânge

4 ca 6 carte de către Făcătorul său, pământul se va arde, pe oarecare adâncime va. fi şi cutremurat, nivelat, spălat de către Făcătorul lui, albit mai alb decât zăpada, pe care Făcătorul şi Creatorul va crea Raiul, unde vor locui şi se vor odihni cei ce vor fi trecuţi de partea cea dreaptă la înfricoşătoarea judecată de apoi. Pe care şi noi păcătoşii rugăm pe Domnul s-o dobândim. Amin. Acesta este drumul sufletului şi a patra Judecată este: VEŞNICIA.

28. SUFLETUL OMULUI, DUPĂ MOARTEA TRUPULUI

În cartea, „Viaţa repausâţilor noştri" de Iosif Gheorghe, din 1899 se arată ce se petrece cu sufletul nostru. Iată ce spune cartea aceasta: „Iertarea păcatelof constituie învierea sufletului pentru o viaţă de fericire eternă" (pag.

29). Aşadar, luând de model pe Domnul nostru Iisus Hristos, înviat din morţi a treia zi, se fac rugăciuni pentru repausaţi pentru ca şi ei să învieze a treia zi, pentru o viaţă veşnică şi glorioasă în însoţirea Mântuitorului. Imediat după moartea sa, sufletul omului când este pus trupul în mormânt, după ce sufletul s-a închinat Domnului, e dus prin deosebite locaşuri ale Sfinţilor pentru a privi frumuseţile RAIULUI. Această vizitare a locuinţelor cereşti de 6 zile în Rai ţine aceste 6 zile. Sufletul admiră aici şi slăveşte pe Dumnezeu, Creatorul totului, în această contemplaţie, el uită cu totul scârbele ce a avut, fiind în trup; dar cu toate acestea, dacă el este împovărat de păcate, se întristează şi-şi impută, că şi-a petrecut viaţa în negrijă şi că n-a servit pe Dumnezeu după poruncile Sale…

Isprăvind vizitarea Raiului, a 9-a zi, a şasea după despărţirea de trup, sufletul se urcă din nou spre Dumnezeu pentru a i se închina. Pentru aceea, Biserica are raţiune de a face a 9-a zi rugăciuni pentru morţi. Cunoscând starea sufletului repausatului a noua zi după moarte,

când are loc a doua închinare, Biserica şi rudele roagă pe Dumnezeu de a pune sufletul repausatului în numărul celor 9 cete îngereşti.

După a doua închinare, Domnul porunceşte, ca IADUL să fie arătat sufletului. Sufletul vede atunci suferinţele păcătoşilor; el aude plângerile, gemetele şi scrâşnirea dinţilor, în timp de 30 de zile sufletul vizitează toate părţile

1) 5

Iadului şi tremură ca să nu fie condamnat de a locui acolo, veşnic. În sfârşit a 40-a zi după despărţirea de corp se urcă pentru a treia oară ca să se închine Creatorului. Şi atunci a 40-a zi după moatfe Judecătorul etern hotărăşte locuinţa ce i se cuvine sufletului, după faptele sale şi după viaţa pământească. Astfel, judecata particulară a sufletului are loc la 40 de zile după moarte şi iată pentru ce Biserica se roagă pentru morţi a 40-a zi de la moarte. Deci ziua a 40-a după moarte este ziua decisivă pentru soarta sufletului, numai până în ziua Judecăţii din urmă, JUDECATA GENERALĂ. Această stare a sufletului, corespunzând cu viaţa sa de pe pământ, nu este situaţiunea sa definitivă pentru veşnicie, ci este supus la schimbare. Domnul nostru Iisus Hristos, a 40-a zi a înălţat natura omenească din care a binevoit a face personalitatea Sa, la gloria supremă, punând-o pe tronul Dumnezeirii Sale la dreapta Părintelui; aşadar, după dumnezeiescul Său exemplu, repausaţii, în a 40-a zi după moartea lor intră definitiv în situaţiunea ce se cuvine valorii lor morale. După exemplul Domnului, care, după ce a. terminat lucrarea mântuirii noastre prin viaţa şi moartea Sa, puse coroană la lucrarea Sa, prin înălţarea” Sa a 40-a zi după moarte, sufletele repausaţilor terminând cursul existenţei lor pământeşti, primesc a 40-a zi pedeapsă sau recompensă după faptele lor” (Până aici din „Viaţa repausaţilor noştri”, pag. 29 – 30).

Sufletul nostru, când a ieşit din trup, atunci când moare trupul, vin atâţia draci câte păcate a făcut omul şi atâţia îngeri buni câte fapte bune a făcut omul în lume. Şi se încaieră la luptă, care de care să pună mâna pe suflet, sfintele puteri sau duhurile rele. Trebuie să se grăbească preotul să-l Spovedească şi împărtăşească pe om mâi înainte de moarte, căci foarte rar este cazul când cei de pe patul de moarte pot să mai vorbească, căci li se leagă limba, de aceea este bine să fie Spovedit şi împărtăşit mai înainte de moarte. Vai câtă frică şi cât cutremur suferă sufletul în vremea morţii, după Sfinţii Părinţi. Ai văzut ce spune Sfânta Teodora în cartea celor 24 de „Vămi: „Când a ieşit

sufletul din trup atâta usturime şi durere are, cum ai băga un om gol cu prelea goală, cum l-a făcut mama lui într-un foc de jăratec plin, vai câte dureri are omul acela. A venit întâi moartea cu un ciocănel, mi-a dezbătut unghiile de la mâini şi de la picioare şi atunci sufletul s-a retras de la unghii de la picioare şi de la mâini. Sufletul se retrage de la margini, de la periferii în cele două părţi, în inimă şi în Minte”.

Spune Sf. Vasile cel Mare, că la toate zidirile, inima de zideşte mai întâi, ori animal, ori pasăre, ori om, orice ar fu căci inima este centrul puterilor fireşti-şi mai presus de fire şi a celor afară de fire (a sufletului). Inima de zideşte întâi în om, şi la trei zile după zămislire inima ia forma ei, la nouă zile, în jurul inimii se formează trupul şi la 40 de zile copilul are forma întreagă. După cum s-a format omul, aşa şi putrezeşte, inima este ultima care va putrezi la om!

Imediat după moarte, îi spune îngerul., omului, toată viaţa lui, îi spune ziua naşterii, a căsătoriei şi ziua morţii. Asta-l ziua întâi după moarte, în ziua a 2-a se întâmplă un lucru şi mai înfricoşat: trebuie să ştim că atunci când sufletul nostru iese din trup, el merge mai departe ca fulgerul, cum zice prorocul: „Alerga-vor, Doamne, în grabă mai repede decât razele fulgerului, sufletele drepţilor se vor întoarce la Tine”. Să nu-mi spui mie că ai fost cosmonaut la aviaţie, la arme strategice la navele cosmice, că o să zici unde o să mă ducă pe mine îngerul, eu într-o zi am înconjurat pământul? Cu nava cosmică? Ai înconjurat pământul care are circumferinţa de 3600O km, iar sufletul cât ai clipi din ochi înconjoară pământul de 3 ori. Cu limba zic: New York, Moscova, Sihăstria, cu limba am zăbăvit, dar cu gândul am şi fost deja acolo. Așa de repede merge sufletul, că este chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, merge mai repede ca gândul. Și, deci, n-ar avea ce face o zi, ziua a doua, ca să-i arate îngerul tot ce a făcut rău sau bine pe pământ. Îţi arată: Uite aici ai fost la Biserică, aici ai plâns, aici ai îmbrăcat pe un om gol, ai adăpat pe cel însetat, ai primit pe cel străin, aici ai dat sfat bun – toate-s scrise!

Noi avem DOI SECRETARI mari, doi contabili, unul pe umărul drept de la ceata Stăpâniilor din ceruri, iar altul pe umărul stâng, un drac rău, după Mărturisirea Ortodoxă. Cel de pe umărul stâng a scris ce ai gândit răute-ai îmbătat, ai curvit, când ai făcut acestea, acest diavol merge ca fulgerul la Vama beţiei şi la a curyiei şi scrie acolo, câte pahare ai băut, cu cine ai curvit, atâţia lăutari au fost, atâţia au jucat, iar dracii Vămilor le şi scriu acestea toate. De ai furat aleargă dracul la

Vama furtişagului şi zice: Scrie mă: Cutare, fiul lui cutare din satul cutare a furat fasole, bostani porumb, faină din hambar, haine, mâncare şi când ajungi la Vămi îţi zic: oare de unde ştiu dracii acestea? Dracul de pe umărul stâng s-a dus şi a spus celor de la Vămi: A vorbit de rău, a clevetit, a curvit, a minţit, merge dracul acesta la fiecare Vamă şi spune tot ce a făcut: Ai fumat, te-ai îmbătat, toate relele din viaţa aceasta le scriu ei. Te minunezi când ajungi la Vămi de unde le ştiu dracii „ştiu ce auacut, ce ai gândit şi ce ai vorbit, nu le ştim noi, dar le ştiu ei.

De aceea, v-am spus, că cea mai mare armă împotriva Vămilor este: Când ai văzut că a slăbit tatăl, sau mama, sau altcineva, du-te repede la preot şi-l spione: Vino repede şi o Spovedeşte şi împărtăşeşte pe mama şi o slobozeşte, dar după carte. Preotul la Spovedanie întreabă tot ce ai făcut, ia când a rostit dezlegarea: „Cu puterea ce-mi este dată t» iert şi te dezleg!” se şterg omului toate faptele cele rele, şi când ajunge sufletul la vămi vede că I s-au şters toate faptele cele rele. Duhul Sfânt le şterge pe cele rele prin Spovedanie. Dacă sufletul s-a spovedit curat, Iseşte/g păcatele. Dar, dacă n-a făcut canonul? îl dau în iad pe suflet după cele 40 de zile de la moarte şi canonul îl face în iad şi Biserica îl scoate de acolo fiind sub legea Bisericii. Dar de are păcate de moarte nemărturisite, nu-l mai scoate din Iad nici Biserica, însă pe cel Spovedit de toate îl scoate din iad Biserica cu rugăciunile sale.

Deci, în ziua a doua îi arată îngerul sufletului tot ce a făcut pe pământ, în ziua a 3-a trece sufletul la înfricoşatele Vămi ale văzduhului, în ziua aceasta este mare cutremur şi înfricoşare. I se dau 6 îngeri cu cel de la botez fiind acum 7 îngeri, căci acum îi ies înainte milioane de draci, la fiecare Vamă îl întreabă ciracii de minciună, de lăcomie, curvie, „beţie, lenevie, furt, ucidere. Acum i-au ieşit înainte toţi dracii şi-i arată toate relele din viaţa omului. Ce zice Prorocul: „pentru ce mă tem în ziua aceea, tară numai că fărădelegea călcâiului meu mă va însoţi” (psalm), atunci ne înconjoară tot ce am făcut noi. Cine nu-i Spovedit, vai şi amar, pune la cântar dracul tot păcatul.

De ce facem noi parastas la 3 zile după mort? Fiindcă a 3-a zi a înviat Hristos şi sufletul acesta, care şi-a luat zborul a crezut în Hristos şi a treia zi Biserica mama noastră spirituală, care ne-a născut pe noi prin apă şi prin Duh, se roagă la Capul ei în ceruri, iată un fiu al Tău, care s-a botezat în numele Sfintei Treimi, azi trece drumul cel mai

înfricoşat, acum I se cântăresc toate, ai milă de el ca să poată trece spre Tine prin Vămi”.

Dar numai îl cântăreşte, că nu-l pot opri pe suflet. Sufletul fiind înţelept vede unde a cântărit mai greu Vama 2, 3, 10/13 şi se roagă de îngeri: Doamne, mi-am pierdut sufletul, iar îngerul îi zice: „Nu te teme, frate suflete!” iar dracii, ca leii de foc se reped să ia sufletuldar sufletul se bagă sub aripile îngerului păzitor, văitându-se: „Vai de mine!” iar îngerul îi zice: „Nu te teme, frate suflete, eşti cu noi, cu îngerii acum, noi suntem garda lui Dumnezeu, ca să te trecem prin Vămile înfricoşatei” Zic îngerii: „Doamne fereşte când. te vei despărţi de noi, la 40 de zile, atunci să nu cazi cumva în mâinile lor”.

Acum a 3-a zi ajunge sufletul la Scaunul Sfintei Treimi şi ce vede acolo?

Vede pe Dumnezeu. Ajunge într-o lumină negrăită şi fără de margini, unde aude cântând Heruvimii şi Serafimii, de unde iese o mireasmă a Duhului Sfânt şi este dus de nişte nori de aur spre răsărit la o Lumină neapropiată, de unde numai aude un glas zicând aşa: „Duceţi sufletul acesta 6 zile în

Rai” şi îngerii îl iau pe suflet, căci şi Raiul şi tronul lui Dumnezeu sunt la Răsărit.

Ce zice Scriptura: „Şi a sădit Dumnezeu Rai în Eden!” şi Psaltirea: „Dumnezeu care S-a suit peste cerurile-cerurilor spre Rlsărit”. Şi Tronul Dumnezeirii şi

Raiul sunt tot spre Răsărit, îl iau’acum Îngerii Domnului şi-l duc pe suflet prin grădinile Raiului fiind însoţit sufletul de către ei. Când ai unge sufletul în Rai nu-şi mai aduce aminte că a fost pe pământ, acolo nu mai poate omul să cugete şi să stea pe gând, acolo o floare din Rai este mai scumpădecât toate comorile lumii acesteia, aceea nu se mai veştejeşte, vede ceea ce Apostolul

Pavel spunea: „Ceea ce urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit, acestea le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. Când merge prin rai v-aş spune de comorile drepţilor, dar este prea mult: Aici în Rai are sufletul o bucurie foarte mare, că se întâlneşte cu neamurile lui cele din lume, care au ajuns acolo în Rai. Când a intrat sufletul în Rai îi ies înainte neamurile toate cu coroane de aur pe cap şi le spune pe nume fiecare al cui este, să ştii că noi suntem străbunicii tăi? noi ne-am născut pe pământ cu 500 de ani înaintea ta, cu 700, cu 1.000 de ani. Mare bucurie are sufletul, când îşi vede neamurile aici în

rai. Ei au aici palate de aur şi de argint, de ametist şi de beril, care nu se pot spune. Zic neamurile către suflet: Noi pentru puţin am luat această fericire, iar ei se roagă către Dumnezeu zicându-l sunetului: De va rândui

Dumnezeu să câştigi milă de la El o să vii aici la noi. Asta-l una din bucuriile pe care le află sufletul în Rai!” – (

A 9-a zi iar se închină sufletul înaintea Sfintei Treimi şi apoi este dus (în Iad unde aude şi vede în suferinţă toate neamurile şi se miră acele neamuri ale lui că a ajuns şi acest suflet acolo în suferinţă. Şi-i zic neamurile: Măi nepoate, măi frate, noi ne muncim aici de 500 de ani, de 700 de ani, de 1.000 de ani, însă tu, de vei afla îndrăzneală la 40 de zile la Tronul Sfintei Treimi, rbagă-te şi pentru noi, neamurile tale cele din Iad.

De aici pleacă sufletul din nou la Tronul Sfintei Treimi, după ce făcuse în Iad 30 de zile şi acum a 40-a zi mare este clipa hotărârii din ziua aceasta! De a făcut rele sufletul se roagă de îngeri: „Îngerii lui Dumnezeu nu mă lăsaţi!” iar îngerii îi zic: „Dacă n-ai ascultat de noi în viaţă, noi acum nu mai avem nicio putere!” De ai făcut bine în viaţă mare este ziua aceasta, căci te aşteaptă fericirea Raiului pe vecii vecilor, petrecerea cuhnstos în ceruri. De a făcut rele, sufletul se prinde cu mâinile de aripile îngerului şi strigă plângând: „Îngerul lui Dumnezeu nu mă lăsa!”, dar zadarnic o face aceasta căci hotărârea Judecătorului este dată: „Luaţi-l pe acest suflet şi-l duceţi în Iad” zice Iisus Hristos. Iar de a făcut bine, zice Mântuitorul: „Luaţi acest suflet şi-l duceţi în Rai!”

Zice Sf. Ioan Gură de Aur: Decât să auzi glasul: „Blestematule, du-te de aici!” mai bine să nu te fi născut niciodată!” Pentru aceasta se fac la 40 de zile Parastase, iar de la moartea omului se fac 40 de Liturghii pentru cel mort.

29. DESPRE FRUMUSEŢILE RAIULUI

(Păr. Cleopa 22. VII.1988)

Ce este Raiul? Raiul este un toc de desfătare, unde văzându-L pe Dumnezeu, aşa cum este El, faţă către faţă şi iubindu-L în mod desăvârşit-sufletul se bucură de o fericire veşnică. „Paradis” sau „Rai” înseamnă un loc foarte plăcut, fie grădină, fie un loc cu pomi, fie o pădure. Grădina plăcută, unde l-a pus Dumnezeu pe om, după ce l-a creat, a fost numită în mod deosebit PARADISUL TERESTRU sau Raiul pământesc. Se mai înţelege prin Rai, locul unde drepţii îl aşteptau să

vină pe Hristos. Tâlharului celui bun Dismas i-a zis Iisus pe Cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!” (Le 23, 43). În Rai, adică în sânul lui Avraam.

În sfârşit, „Rai” înseamnă locul unde sfinţii, cei aleşi, cei rânduiţi se bucură cu Dumnezeu de viaţa veşnică, căci zice Sf. Apostol Pavel: „Că a fost răpit în Rai la al 3-lea cer” (II Cor. 12, 2). Raiul sau cerul este un loc de desfătări, adică un loc unde se află mulţimea tuturor bunătăţilor, fără de niciun amestec al răului, un loc de-dorinţe fără încetare şi din cele mai vii, unde se gustă din plin cele mai dulci bucurii, un loc de unde este alungat pentru totdeauna ceea ce ar putea cauz” a cea mai mică greutate, cel mai mic necaz, cea mai uşoară nelinişte, un loc în sfârşit unde se bucură de o fericire cât de mare

„Pe care ochiul nu-le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu sau suit” (I-Cor. 2, 9).

Ceea ce face mulţimea bucuriei celor aleşi în Rai este vederea lui Dumnezeu faţă către faţă (I. Cor. 13, 12). Întăriţi prin lumina slavei şi în stgre de a suporta strălucirile Fiinţei divine ei contemplă adorabila Treime. Ei o cunosc, precum sunt şi ei cunoscuţi, se satură în viaţa veşnică cu această cunoaştere desăvârşită a Tatălui şi a Fiului şi a Sfanţului Duh. Sfinţii în cer îl posedă pe Dumnezeu, precum sunt şi ei ai Lui. Această posedare a lui Dumnezeu este însoţită de bucuria cea mai perfectă, ei se odihnesc cu desfătarea în El, sunt fericiţi de fericirea Lui şi din torentul propriei sale voluptăţi ei sunt îmbătaţi (Apoc. 19, 7 – 19). Astfel, vederea lui Dumnezeu face să dispară întunecimea, posedarea pune capăt lipsei şi depărtării, şi bucuria nu mai lasă loc celei mai mici nelinişti nici celei mai mici tulburări. Fericirea sfinţilor nu este la toţi la fel, ci după osteneala fiecăruia: „Fiecare îşi va lua răsplata după osteneala sa” (I Cor. 3, 8). „În casa Tatălui Meu mai multe lăcaşuri sunt” (Ioari 14, 2 (adică, sunt mai strălucite unele decât altele. Sfinţii în cer sunt încoronaţi şi fiecare are o cunună particulară primită de la Dumnezeu, dar fiecare coroană este cu o aureolă, un nimb. Cununa aceasta este de slavă, numită cunună de aur. Aureola aceasta este o podoabă a sufletului, însă ea trebuie să strălucească într-o zi şi asupra trupului, aceasta poate fi o lumină strălucitoare pusă deasupra capului celui fericit în formă de cunună plină.

Zice Sf. Ioan Gură de Aur, în Omilia VI la Evrei: „Ridicaţi-vă voi mai presus de tot ceea ce vă apare înaintea ochilor voştri, şi de acolo mai presus de acest acoperiş al cerului, treceţi prin mijlocul îngerilor şi

al arhanghelilor şi al duhurilorcereşti aproape de Tronul lui Dumnezeu însuşi, în palatele pe care le locuieşte El; chiar acolo se găsesc adevăratele cununi în cer. Închipuiţi-vă fericirea în care petrecea Adam înainte de a cădea în păcat, în grădina plăcerilor sale şi ziceţi-vă că este cu mult prea departe cerul de pământ”.

Sfinţii în cer participă la natura divină într-un chip real. Căci, ale căror suflete merg în Rai, imediat după moartea lor sunt aceia care-s morţi în starea de har (Spovedanie, împărtăşanie, fapte bune) au împlinit dreptatea divină (Canonul) pentru pedepsele temporale datorate păcatelor făcute de ei. Pentru a merge în rai imediat după moarte, trebuie 3 condiţii:

A muri în stare de har, a fi rară păcat de moarte, Spovedit, împărtăşit;

A nu avea pe conştiinţă niciun păcat;

A face canonul pentru păcate după Pravila Bisericii, dreptatea divină cere aceasta.

În Rai, cei ce vor fi vrednici vor petrece împreună cu cetele îngereşti, în a lăuda pe Dumnezeu şi a se bucura de slava cea cerească în vecii vecilor.

Despre Rai sunt multe predici la Sfinţi, noi însă o să vorbim despre una pe care mi se pare că o veţi înţelege mai bine.

Împăratul Romano al Constantinopolului avea un frate cu numele Cosma. Acest Cosma văzând că lumea asta-i trecătoare şi înşelătoare şi împărăţiile lumii acestuia sunt numai nişte aburi trecători, i-a spus fratelui său împăratului aşa: „Măi frate, eu nu mă mai căsătoresc, dau toată averea la săraci şi la Biserică şi mă duc la mănăstire şi mă fac călugăr!” Fratele lui, împăratul, a plâns după el, că era un frate bun, cuminte, erau fraţi de o mamă. împăratul i-a zis: Măi frate, fa fapte bune în lume cât de multe, dar numai nu te duce la mănăstire, că-mi pare rău de tine, zicea împăratul aşa, că numai pe acela îl avea, surori mai avea, dar fraţi nu. I-a zis Cosma: Măi frate, unde-i tatăl nostru Vasile Macedon al Constantinopopului? Unde-i bunicul nostru împăraftil? Unde-i străbunicul? Vezi şi-tu mâine pleci! I-a zis Romano: Dacă plec îţi Tas ţie, măi, împărăţia. Cosma i-a zis: Eu n-am nevoie de împărăţia cea din această lume, eu am nevoie de împărăţia cea din veacul veacului, care n-are sfârşit şi vreau să slujesc lui Hţistos, Prea Sfintei Treimi şi Maicii Domnului, ca să mă învrednicească de acea împărăţie nu de asta, care azi este şi mâine nu

mai este. Şi nu l-a putut convinge, ca să nu se facă călugăr.

Fratele lui, Romano şi împărăteasa, cu lacrimi în ochi nu l-au putut convinge, el avea hotărâre neîndoielnică să slujească lui Hristos şi nu împărăţiei de acestea de aici, ci împărăţiei celei fără de sfârşit în veacul viitor. Era foarte bogat, dacă era frate de împărat. El ce a făcut? A început a vinde casele lui, tot ce a avut şi a dat totul la săraci. Într-o noapte, după ce a dat totul la săraci, nici n-a ştiut fratele lui împăratul când Cosma a plecat. Unde s-a dus?

Care aţi fost la Roma aţi văzut că Roma este pe 7 coline şi trece, şi râul Tibru prin mijlocul ei. Tot aşa este şi Constantinopolul e pe 7 munţi şi aceşti munţi sunt cu păduri, iar acolo în munţi era o mănăstire, care se chema „La apa Samgarului”. La acea mănăstire trăiau 120 de călugări buni, cu viaţă sfântă: El auzind de ei s-a dus a bătut la poarta mănăstirii şi l-au primit călugării, nici n-a spus că este fratele împăratului. Am venit, măi fraţilor – a zis el – dacă mi-a ajuta Dumnezeu să slujesc în mănăstirea asta şi să mă fac călugăr, că vreau cât îmi mai dă Dumnezeu zile să fiu în slujba Lui, nu-mi trebuie căsătorie, nu-mi trebuie avere, nu-mi trebuie dregătorie, nu-mi trebuie împărăţie, că acestea-s numai umbre. L-au primit ca pe orice frate şi când te primeşte întâi, în mănăstire îţi dă un duhovnic bun, care te Spovedeşte să vadă cine eşti şi care te încearcă.

Şi l-au pus pe Cosma la ascultări grele, la bucătărie, la oi, la grădină, la tot ce era mai greu. El însă slujea cu mare sfinţenie. Fraţii, vorbind cu călugării au văzut că Gosma este foarte înţelept, că el n-a spus la nimeni că este fratele împăratului. Şi a stat în mănăstirea aceea cu atâta ascultare şi dragoste, vreme de 6 ani şi l-au călugărit, dar i-au lăsat numele Cosma, pe care-l avea mai înainte. Ziceau toţi în mănăstire: Măi suntem de atâta vreme aici, dar ca părintele Cosma om blând, ascultător şi smerit n-am mai văzut. El este întâi în Biserică şi peste tot şi n-auzi din gura lui decât atât: „Blagosloviţi şi mă iertaţi!”;

Toţi au avut evlavie la viaţa tui, dar s-a întâmplat că a murit stareţul mănăstirii şi atunci când s-a făcut consiliu-l duhovnicesc, toţi au căzut de acord să-l pună pe Cosma de stareţ. Sub el s-au înmulţit călugării la peste 300, iar mănăstirea era acum un rai.

Dar Judecăţile lui Dumnezeu nimeni nu le ştie. După 7 ani de zile ca stareţ s-almbolnăvit şi într-o seară a murit. Călugării l-au plâns foarte mult, l-au îmbrăcat frumos şi 3 zjle s-a citit Psaltirea la capul lui. Aşa se face când moare un călugăr, dar şi la mireni e bine să se facă tot

aşa. treia zi când să-l înmormânteze, înainte de a-l scoate pe mort, numai ce văd că mortul deschide ochii şi vorbeşte, dar vorbea în şoaptă şi se uita în podul casei şi vorbea nişte cuvinte neîncheiate. A stat cu ochii aţintiţi în podul casei, Vreme de 7 ceasuri, după aceea s-a uitat şi a văzut cum călugării plâng în jurul lui şi atunci a văzut şi el că a înviat. Când a înviat le-a spus aşa: „Unde sunt cele două bucăţi de pâine albă, pe care mi le-a dat părintele Avraam, şi căuta în sân?" Tot căuta mereu în sân, dar călugării au zis: Dacă este mort de 3 zile şi de 3 nopţi asta este o răpire, şi i-au zis: părinte stareţ, dumneata ştii că ai fost mort? El a zis: Ştiu fraţilor şi fiilor! Dar nu ne poţi spune nouă unde ai fost 3 zile şi 3 nopţi? Şi le-a zis Cosma: Dacă aş avea minte de Serafim şi înţelegere de Heruvim n-aş putea spune ceea ce am văzut. Dar după puterea mea şi cât oi ţinea minte, vă voi spune.

În urmă cu 3 zile, seara, când am murit eu, când aproape să mor am văzut în jurul meu o mulţime de draci, erau şi îngeri dar puţini şi departe; şi erau fel de fel: unii boncănau ca taurii, alţii nechezau ca şi caii, alţii grohăiau ca porcii; alţii orăcăiau ca broaştele, alţii croncăneau ca corbii, alţii fluierau ca şerpii, fiecare din ei mă înfricoşau. Îi vedeam şi pe ei şi vă vedeam şi pe voi şi când vă vedeam pe voi nu mă temeam de ei, îs călugări aici ce au să-mi facă? Dar de la o vreme pe voi nu v-am mai văzut şi au îndrăznit de m-au luat, unii mă împungeau, unii mă duceau, unii turnau peste mine borâturi, alţii fluierau la urechea mea şi-mi spuneau: „Nu te-ai mântuit, ai fost frate de împărat, ai trăit bine în lume, n-ai făcut pocăinţă destulă!"

Eu în viaţa mea – zice Cosma – am avut mare evlavie la Maica Domnului şi la doi Apostoli în mod deosebit, la Andrei şi la Ioan Evanghelistul.

— Şi m-a dus ceata aceasta de draci, care era foarte urâtă, până la o râpă mare, ce era foarte adâncă. Eu când eram în lume aveam la mine în casă Icoana Maicii Domnului şi a celor doi apostoli. Aici în fundul acestei râpe se auzea clocotind foc în loc de apă şi se auzeau mii de ţipete. Fântâna aceasta nu era lată putea un bărbat voinic să zvârle cu o piatră până dincolo de ea, dar adâncimea ei se spunea că era până la Avison, adică până la Iad. Şi s-a făcut peste prăpastia aceasta o punte numai de 2 degete şi au zis dracii: Din două una ai să faci, sau te sui pe punte, sau te dăm aici în focul acesta care clocoteşte. Şi a zis Cosma: Şi una şi alta îmi era mare spaimă şi nu puteam să le fac. Când am văzut că mă îmbrâncesc în prăpastie am strigat odată tare: „Maica Domnului,

nu mă lăsa!” Şi deodată a apărut Maica Domnului pe un nor alb, cu Mântuitorul ca fulgerul şi au apărut Andrei Apostolul bătrân în veşminte de aur şi cu Ioan Evanghelistul, iar când a venit Maica Domnului nu s-a mai văzut niciun drac, zice Maica Domnului către cei 2 Apostoli: „Andreie şi Ioane, luaţi sufletul acesta, că mi-a slujit mie şi a avut evlavie mare la mine şi m-am rugat la Mântuitorul Hristos să-l ducă până la Raiul desfătării, cel mai frumos Rai, care există în ceruri, luaţi-l şi duceţi-l până acolo!” şi Maica-Domnului a dispărut! Andrei Apostolul şi cu Ioan Evanghelistul au venit la mine şi mi-au zis: Frate Cosma, nu te teme, că am văzut câtă răutate au, hai cu noi, sui pe puntea asta. Şi Apostolii mergeau prin văzduh şi când am trecut pe punte dincolo am văzut un uriaş, care ajungea până la nori, groaznic, din gura lui ieşea pară de foc, coada de sute de metri în jos, era cu blană ca ursul, pielea îi era ca cerneala, un picior ca de raţă, unul ca de cămilă, 4 perechi de coarne şi când l-a văzut acest arap, ţinea o mână deasupra acestei prăpăstii şi aceea era umflată, cât un butoi şi una o avea strânsă lângă el. Când ne-a văzut pe noi, numai s-a dat în lături şi a clătinat din cap puţin. Şi am întrebat pe Apostoli: Sfinţilor Apostoli Andrei şi Ioan, cine ăi aista, care este aşa de groaznic de care n-am mai văzut şi nu mai pot să văd? Ei au zis: „Ai auzit de domnul puterilor văzduhului, Satana?” El este! Dar de ce are mâna atâta de umflată, cea pe care o ţine deasupra prăpastiei, unde se auzeau mii şi milioane de glasuri? Ştii de ce-i umflată mâna aceea, de cât ia de pe punte şi aruncă aici în prăpastie, aici unde clocoteşte focul, asta-i gura Iadului! El scoate de pe punte pe cei ce nu-s pregătiţi şi cu dreapta îi aruncă de pe punte. Au zis cei doi Apostoli: „Nu te teme de el, că noi suntem trimişi de Mântuitorul şi de Maica Domnului şi ai să mergi cu noi!”

Ne-am depărtat de la domnul puterilor văzduhului şi am ajuns într-o câmpie care nu mai avea margini – erau miliarde de feluri de flori, florile aşa erau, mai sus de genunchi, se vedeau livezi foarte frumoase şi cântau păsări. Se vedeau pe deasupra acelor flori de vreo 30 – 40 cm nişte cârduri de copii de aur, copilaşii cu aripi de aur străluceau ca soarele şi mergeau grupuri, grupuri către răsărit şi cântau aşa: „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Dumnezeu Savaot, plin este cerul şi pământul de mărirea Lui!”

Când am văzut atâtea mii de copilaşi de aceia şi noi mergeam aşa de repede cât ai clipi din ochi, cât ar merge un om 500 de ani pe pământ, şi mergând am văzut în mijlocul acelei câmpii un bătrân cu

barba albă, cu faţa ca soarele, cu ochii ca lumina, şi am întrebat: Sfinte Apostole Ioane, cine este acesta? Acela-i patriarhul Avraam a zis Ioan. Ai auzit la Biserică; „în sânul lui Avraam să-i odihnească!” Aceştia care zboară şi cântă Sfanţ, Sfanţ, Sfânt Domnul Dumnezeu Savaot îs sufletele care au intrat în sânul lui Avraam şi aşa se vor veseli în veci. Şi trebuie să mergem şi noi pe la patriarhul Avraam şi îndată am ajuns la el. Şi patriarhul Avraam a întrebat: Unde duceţi sufletul acesta? Apostolii I-au sărutat mâna lui Avraam şi Avraam I-a sărutat pe frunte. A e Sf. Andrei: Avem poruncă de1 la Mântuitorul şi de la Maica Domnului să-l ducem până la Raiul desfătării. Şi Avraam a zis: Mergeţi şi Dumnezeul cerului şi al pământului să fie cu voi. Şi am plecat de la Avraam pe câmpiile acelea, care se păreau că nu mai au margini şi mergând aşa, deodată au apărut în faţa noastră nişte ziduri de aur de o frumuseţe nespusă şi nişte porţi de aur ca fulgerul, iar la porţile acelea stăteau nişte tineri foarte frumoşi şi luminaţi la faţă, încinşi cu nişte brâie ca şi curcubeul. Când am ajuns I-au întrebat aceia pe Sfinţii Apostoli: Unde duceţi sufletul acesta? Şi au zis aceia: Poruncă avem de la Mântuitorul Hristos şi de la Maica Domnului să-l „ducem până la Raiul desfătării şi atunci porţile acelea s-au deschis singure şi ei s-au dat la o parte, că aveau săbii de aur în mână. Când am intrat dincolo de zidurile acelea, nu vă pot spune, fiilor, în veacul veacului limbă de om nu poate spune ce am văzut acolo. Erau milioane de pomi, aşa se vedeau rânduri – rânduri, erau flori cum n-am mai văzut, curgea râu de miere şi de lapte la rădăcina pomilor şi cântau păsări de care n-a mai văzut omul pe pământ; cum erau pomii rânduri, la fiecare pom era câte un cort, în cort se vedea câte un om, la vârsta de 30 de ani. Că aşa are să fie învierea, nu mai Vezi bătrâni sau copii la Judecată, vârsta de 30 de ani este vârsta învierii, a „Bărbatului desăvârşit” – Hristos! Şi în fiecare cort scaune şi mese de aur şi băuturi cereşti cum nu s-au mai văzut pe faţa Pământului şi un suflet se veselea acolo. Lângă cortul lui era un copac şi frunzele acelui copac cântau, cu florile lui. Pe o singură ramură rodeau vrea 70 de feluri de roade şi era o mireasmă şi o cântare, dar nu semăna nici pomul aista cu celălalt. Unul era frumos, altul era mai frumos şi tot aşa, mai frumos. Şi corturile, unul era de mărgăritar, altul de argint, altul de aur, altul de onix, altul de hrisolit, pietre Scumpe; şi păsările, care cântau nu semănau cele din pomul acela cu cele din pomul acesta. Culoarea aripilor lor, numai Dumnezeu o ştie cât e de frumoasă, cât de minunată era şi mă minunam foarte, nu

ştiam ce să admir, corturile, pomii, păsările, florile „nu ştiam la ce să mă mai uit.

Şi am întrebat pe Sfanţul Apostol Andrei: Aici este Raiul desfătării? 0 – zice el – fratele nostru Cosma, nu ştii ce vorbeşti, de-abia am ajuns la corturile drepţilor. Păsările cântau aici din Psalmi: Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului!”. Altele: „Fericită este calea în care mergi suflete, că ţi-a gătit ţie Domnul loc de odihnă!”. Altele: „Fericit bărbatul, care se teme de Domnul, că întru poruncile Lui va voi foarte!” şi altele cântau tot din Psaltire. Am zis atunci: Oare poate fi ceva mai frumos decât aici? Nu ştii ce grăieşti, frate Cosma, I-au zis Apostolii. Ce este deosebire de atâta frumuseţe? Ştii ce este. aici? Ai auzit ce a spus Mântuitorul: „Să nu se-tulbure inima voastră, în casa Tatălui Meu mai multe lăcaşuri sunt!” Aici, cum şi-a împodobit omul, fiecare cortul lui, aşa va petrece în veci. Este un cuvânt bătrânesc: „Cum îţi vei aşterne, aşa vei dormi!” Altul s-a silit la post.

— 123

la milostenie, la rugăciune, altul la viaţă curată, altul a răbdat scârbele-cu mulţumire, fiecare cum şi-a împodobit asta-i casa de veci şi aşa se va veseli în vecii vecilor.

Mergând noi prin aceste grădini – zice – am ajuns la un râu, ca* cristalul era şi apa ca zahărul de dulce, era o mireasmă din râul acela de crini, de trandafiri şi pe malul acelui râu de flori, miliarde de feluri şi erau nişte copaci înalţi, avea câte o frunză de 2 – 3 m şi flori mari în ei, erau înalţi şi pe partea asta de râu şi pe cealaltă şi cântau aşa de frumos tot din psalmi şi-am auzit cântând aşa: „Fericiţi, cărora li s-au iertat fărădelegile şi cărora li s-au acoperit păcatele”. Şi am întrebat: Domnii mei Apostoli, ce-păsări sunt acestea ce cântă tot din Psalmi? Zis ei: Frate Cosma, păsările acestea sunt pline de Duhul Sfânt şi ele nu mai cântă ce vor ele, că acestea nu mai mor ca cele de pe faţa pământul, ele trăiesc în veacul veacului şi se hrănesc cu Duhul Sfânt. Ele cântă a-a pentru că sunt păcate, care se iartă şi sunt păcate care se acopere de mila lui Dumnezeu. Şi am întrebat: care se iartă? Păcatele pe care le-a cunoscut omul în viaţa lui că sunt păcate le-a mărturisit (Spovedit) şi-a făcut canonul, le-a părăsit şi nu le-a mai făcut, acestea se iartă. Dar sunt păcatele, subţiri, cum este iubirea de sine, mila de sine, cruţarea de sine, îngâmfarea de sine, acedia, moleşeala, mândria, slava deşartă şi altele multe, pe care omul nu le-a cunoscut şi a greşit aşa neştiind,

acelea se acoperă de mila lui Dumnezeu. Dacă omul are mai multe fapte bune decât rele, Dumnezeu, nu cumva pentru păcatele cele puţine să-l dea în iad, le acoperă cu mila Sa. Au ajuns aici pentru că o parte s-au iertat prin Spovedanie prin facerea canonului, iar o parte s-au acoperit de mila lui Dumnezeu. Şi păsările acestea, fiind pline de Duhul Sfânt, ele prorocesc aici.

Şi cum am trecut râul, numai odată ce s-a aplecat un copac din ceea parte de râu şi unul de la noi de aici şi aşa copaculne-a ridicat şi ne-a dus dincolo. Când am trecut râul acela am mers nu ştiu câtă vreme ca fulgerul şi am sosit la alte ziduri, nude aur curat, ci erau de pietre scumpe şi aici erau nişte porţi în chipul fulgerului şi nu mai erau tjneri la poartă, erau Serafimi cu şase aripi şi porţile străluceau mai tare ca zbareie când răsare şi nu te puteai uita la ele. Şi a întrebat unul din Serafimi: „Unde duceţi sufletul acesta? 11 ducem la Raiul desfătării!” S-au deschis porţile şi am intrat dincolo şi nu vă mai pot spune, am văzut munţi de aur curat, o mare de cristal şi nu se vedea acolo nici îngeri nici om, nici vreo fiinţă, nici duhuri şi am văzut un platou mare şi un palat de aur cu 12 feluri de temelii şi 12 uşi, cum spune la Apocalipsă, de mărgăritare şi înălţimea şi lungimea acestui palat era cât ai merge 500 de ani. Şi am întrebat al cui este acest palat frumos! Că nu văd aici nici înger, nici oameni, nici nimic, mi s-a spus, că acesta-i Palatul Noului Sion, cum cântă la Biserică. Acesta o să-l dea Mântuitorul celor, 12 Apostoli după învierea cea de obşte, după sfârşitul lumii, pentru că s-au ostenit şi au predicat Evanghelia în toată lumea şi au semănat Cuvântul lui Dumnezeu. Şi am mers de acolo şi n-am Văzut nicio vietate şi era o lumină de milioane de ori mai tare decât soarele, şi am întrebat unde-i soarele? Iar Apostolii mi-au zis: Tu de soare întrebi, daaici eşti pe pământul cel ticălos, unde-i valea plângerii? Aici întrebi tu de soare? Soarele este Dumn & zeu.

Şi am mers aşa şi-am trecut peste o punte de aur şi am ajuns la o masă unde slujeau îngerii, îngerii slujeau bucate de acelea cereşti. Atunci când am

124

ajuns în tunelul acela n-am apucat a trece, că în tunel era lărgime de sute de kilometri şi stătea atâta lume la masă şi am zis către Apostoli: Ce este aici?

Vezi că ne pofteşte şi pe noi la masă aici? Şi s-a auzitun glas: Să stea şi ăsta la masă cu noi! Şi atunci îngerii. aveau nişte scaune de aur

şi l-a pus la masă şi pe Cosma şi au stat şi îngerii cu dânsul. Şi au zis Apostolii: Ia uită-te acolo

Ia masă pe cine cunoşti! Şi când m-am uitat erau din Constantinopol cunoscuţi de ai mei, care muriseră, am cunoscut sute. Iar Apostolii mi-au zis: Vezi, aici este tunelul Constantinopolului, aici sunt toţi drepţii, care au murit în capitala

Imperiului creştin şi le-a dat Dumnezeu locul acesta, până la Judecata de apoi şi pe urmă le dă mai mare strălucire. Vezi pe cunoscuţii, care au murit în acela, câtă strălucire au? Erau oameni care au avut frica lui Dumnezeu şi au trăit cu post şi cu rugăciune şi cu curăţie, iată, ce fericire mare au. Am stat la masă şi a venit un înger şi mi-a dat o bucăţică de pâine, cum este aurul şi un pahar cu vin, parcă era porfiră şi când am gustat, toate simţurile mi s-au îndulcit.

Stând acolo se auzeau cântări frumoase şi am început şi eu a mă veseli şi numai ce am auzit un glas: Luaţi pe acesta de aici, că foarte plâng călugării după el, fiii lui duhovniceşti, şi-l duceţi înapoi pe faţa pământului şi să aduceţi în locul lui pe monahul Atanasie de la Mănăstirea Traian. Şi m-au luat îngerii şi am zburat şi cei de la masă tot făceau cu mâinile şi îşi luau rămas bun. Când ne-am întors, nu ne-am mai întors pe unde am mers, ci m-au dus în iad şi am văzut şapte feluri de munci. Un lac de acela de foc era de 5 – 6 ori cât ţara noastră. Unuura plin de şerpi, unul cu smoală, unul cu viermi neadormiţi, unul cu gheaţă, unul cu foc nestins, unde se auzeau fel de fel de ţipete. Am trecut acele 7 iezere de munci, că dacă s-ar fi pus alăturea nu încăpeau pe faţa pământului. Şi am auzit: Acestea sunt 7 iezere de munci unde se muncesc păcătoşii cu 7 feluri de pedepse, cum spune în cartea Uşa Pocăinţei, că sunt

9. feluri de pedepse. «.

După aceea am zburat şi am ajuns din nou la locul unde erau copiii cu aripi de aur, care-cântâu: „Sfanţ, Sfânt, Stant’ Domnul Savaot…” şi iar l-am văzut pe acela, care-l zice Avraam şi au zis Apostolii: Trebuie să mergem să ne închinăm iar la patriarhul Avraam. Ne-am dus la Avraam şi ne-a întrebat el: Oare jinde aţi dus sufletul acesta? Până la tunelul Raiului! Cădeacoio am primit poruncă să-l ducem înapoi pe faţa pământului la mănăstirea lui, că foarte plâng călugării după el, fiii lui duhovniceşti, îl ducem acum că este porunca lui Dumnezeu şi, are să mai trăiască încă 30 de ani pe pământ. Când au zis aşa, a zis Avraam: Dacă se duce pe pământ să-i dau şi eu ceva. Şi

mi-a dat trei bucăţi de pâine albă curată şi un pahar de aur, cu vin foarte mirositor, foarte bun şicând am gustat bucăţica aceea de pâine mi-a zis Avraam: Mănânc-o toată şi bea vinul acesta şi am băut paharul acesta şi nu vă pot spune ce veselie duhovnicească mi-a adus băutura aceea. Da, zice el, 3 bucăţi de pâine mi-a dat şi una am mâncat-o cu vinul şi două le-am pus în sân, acestea le căutam zicând: Unde sunt cele 2 bucăţi de pâine pe care mi le-a dat Avraam? Acestea le căutam, fiilor, în sân la mine. Dar de ce ai stat cu ochii stâipiţi în pod 7 ceasuri? Cu cine vorbeai? Vorbeam cu Andrei şi cu Ioan Evanghelistul. Pe urmă, ei şi-au luat rămas bun şi mi-au zis: Te vom ajuta când ai să vii de tot la „noi.

Şi zice acum Cosma: Dar, ia duceţi-vă la Mănăstirea Traian – că erau doar 3 km – să vedeţi ce face monahul Atanasie? Când s-au dus călugării

— „125

acolo, tocmai îl scoteauvpe năsălie din chilie. Murise apela. Şi a spus Cosma, că s-a dus acela să se veselească în locul lui, după cum I s-a spus. Şi atunci mănăstirea Traian a trecut sub conducerea celei de la „Apa Samgarului”, s-a făcut o singură mănăstire. A mai trăit 30 de ani Cosma şi cu 40 de zile înainte de moarte I s-au arătat Apostolii Andrei şi Ioan şi I-au zis: „Frate Cosma, de acum mergi cu noi la Raiul Desfătării”. Dar el a zis: N-a fost acolo Raiul Desfătării unde m-aţi dus atunci? încă mai avem de trecut 7 feluri de Raiuri până să ajungem la Raiul desfătării, dacă aveam să te ducem, dar acum mergi, că aşa-l porunca Mântuitorului să te duci acolo. La 40 de zile s-a spovedit şi împărtăşit şi-a luat rămas bun de la tot soborul şi s-a luminat faţa lui ca soarele şi s-a dus acolo unde au vrut să-l ducă dintâi. Aceasta este vedenia Sfântului Cosma fratele împăratului Romano.

După ce a mai păstorit 30 de ani cele 2 mănăstiri s-a dus acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin. Pentru a ajunge la Rai, fiecare să facă bine cât. poate, că n-au toţi apelaşi putere şi aceeaşi pricepere, nici aceeaşi răspundere, dar toţi au câte Un talant, nu-i unul fără talant, unuia I-a dat Dumnezeu unul, la altul 2, la altul 3, fiecare să înmulţească talantul lui. Uite cum este: Să vă închinaţi lui Dumnezeu, seara şi dimineaţa, să aveţi rugăciunea cu voi. Să veniţi la Spovedanie, să faceţi Canonul pentru păcate. Şi de veţi petrece aşa, crescând copiii în frica lui Dumnezeu-rugându-vă, ţinând cele 4 posturi, mergând la Biserică, făcând milostenie după puterea voastră, veţi ajunge acolo. Că

cele ce nu putem noi să le completăm le completează mila lui Dumnezeu: Că de am face noi orice, să trăim şi 1.000 de ani pe pământ, nu putem să facem cât suntem datori lui Dumnezeu. Dar să facem după puterea noastră şi cele ce nu le putem noi le completează mila şi îndurarea lui Dumnezeu, care ştie adâncul neputinţei şi al neştiinţei noastre.

Părintele Cleopa te întâmpină cu „Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce!" Aşa să fie.

30. DESPRE CHINURILE IADULUI

Ce este IADUL? Iadul este Un loc groaznic, unde, fiind pentru totdeauna lipsit de vederea lui Dumnezeu – se suferă în foc şi chinuri veşnice. Cuvântul „Iad" sau „Infern" înseamnă în general, un loc jos, subteran, ascuns de vederea oamenilor. Cărţile sfinte dau numele de Iad, locului, unde erau ţinute sufletele drepţilor, morţi înainte de venirea lui Iisus Hristos, şi în care a coborât Iisus Hristos acest divin Mântuitor; „Nu vei lăsa sufletul meu pentru totdeauna în Iad" (Ps. 15, 10), adică la limbi, însă, prin Iad, se înţelege locul unde cei osândiţi sunt chinuiţi. Iadul este loc groaznic, loc unde sunt adunate toate chinurile, unde nu este nici ordine, nici odihnă, ci un de domneşte groaza. veşnică, este locul tulburării şi al confuziei şi acolo nu se aud decât strigăte, gemete, groază şi deznădejde… Iadul este numit de Sf. Scriptură pe atâta: Fântâna adâncului (Apoc. 9, 1) din cauza adâncimii celei groaznice; pe atâta, locul mâniei lui Dumnezeu (Apoc. 14, 19), pe atâta, foc arzând, cuptor, pe atâta cuptor de foc (Mt. 13, 42). Osândiţii ce se muncesc aici sunt depărtaţi, cufundaţi şi blestemaţi. Tăiat de la Dumnezeu, osândit, vine de la cuvântul latin „damnum", care vrea să zică „pierduţi" şi li se aplică nefericiţilor, care sunt în iad, căci, ei l-au pierdut pe Dumnezeu pentru veşnicie. 126

Credinţa ne învaţă, că este un Iad: „Calea păcătoşilor se zice în Ecleziast este împodobită şi unită cu pietre, însă ea se duce în Iad" (Eclesiast)". „Muri bogatul şi el a avut iadul de aşternut" (Le 16, 22).

Raţiunea demonstrează că este un iad. Este Dumnezeu, este un iad. Iadul este urmare logică a existenţei lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept şi nicio crimă nu trebuie să rămână nepedepsită". „Dacă nu există iad – zice Sf. Iustin – nu există nici Dumnezeu; sau mai bine zis dacă el este unul, este indiferent asupra binelui şi al răului. Nu există deci, nici viciu, nici virtute şi deci în zadar şi pe nedrept legiuitorii au dat pedepse împotriva călcărilor legilor. Căci dacă n-ar fi nedrepţi,

şeful legiuitorilor după ce ar mai fi, el care nu porunceşte nimic, decât prin suprema sa înţelepciune”.

Oare, păgânii credeau în existenţa Iadului? Da. Zice Sf. Ioan Gură de Aur: „Trebuie să citănt, că existenţa unui iad ar fi un adevăr destul de necontestat, pentru că s-a făcut simţită chiar în mijlocul întunecimii păgânilor. Străbaţi cărţile poeţilor, ale filosofilor, şi oratorilor păgâni peste tot îi veţi auzi vorbind de un loc de răsplăţi pentru suflete virtuoase şi de un loc de chinuri pentru cei răi, după moarte. Ei ne vorbesc de fluvii infernale, ale unui Tartar şi diferite pedepse cu care sunt chinuiţi cei răi; de câmpurile Elizee „unde cei ce au trăit bine gustă după viaţă plăceri curate, în sânul însoţirilor pline de râsete... Iată unde i-a condus. singurul principiu al raţiunii şi ai dreptăţii naturale”.

Câte feluri de pedepse se suferă în iad? Două feluri: pedeapsa vederii şi pedeapsa simţurilor!

În ce constă pedeapsa vederii? Pedeapsa vederii constă în aceea că, cel osândit nu-l mai vede pe Dumnezeu niciodată. Primul chin al iadului, care

se numeşte pedeapsa vederii este lipsa vederii lui Dumnezeu. Este o pedeapsă cruntă, chin nesuferit, mai presus de orice ne putem noi imagina. Sufletul omului, nu este mulţumit decât atunci când îl posedă pe Dumnezeu. Dumnezeu îl respinge pe păcătos: „Du-te de la Mine, blestematule, retrage-te de la

Mine!” înţelege acum ce rău este peste tine, că L-ai părăsit p, e Creatorul tău şi că te-ai revoltat împotrivă. Lui” (ier. 2, 19). Vezi şi Mc. 9, 43. Cel mai grozav chin al vederii este a vedea în locul fericirii pe cei săraci pentru care ai avut doar dispreţ.

În ce constă pedeapsa simţurilor? Arde într-un foc, care nu se va stinge niciodată. „Suflul gurii Domnului, asemenea unui torent care suflă, înconjoară Valea lui Tofet” (Isaia). Valurile aprinse ale acestui fluviu de foc se năpustesc peste cei căzuţi în adâncurile lor profunde şi ridicându-se din nou din valuri de foc ele ies mugind cu groază, în ce constă acest foc din iad? „Daţi-i sufletului vinovat pe atâtea chinuri şi groază, pe cât şi-a găsit el plăceri în nedreptăţile sale” (Apoc. 18, Ţ). Focul iadului este un foc care arde şi conservă, care consumă victimele sale fără a le distruge: un foc care comunică celor chinuiţi o viaţă nemuritoare şi le insuflă o pedeapsă conservatoare; un foc a cărui acţiune inexprimabilă repară ceea ce distruge şi lasă întreg ceea ce

consumă; asemenea sării care conservă şi păstrează, carnea să nu se strice în care ea îşi introduce acidul ei pătrunzător: „Toţi vor fi – zice Iisus Hristos – ca şi săraţi cu foc” (Mc. 9, 49).

Cât timp vor dura chinurile iadului? Chinurile vor dura în întreaga veşnicie. „Cei răi vor merge în chinuri veşnice, iar cei drepţi la viaţă veşnică” (Mt.

25, 46). „Mergeţi blestemaţilor, în focul cel veşnic” (Mt. 25, 41). Focul iadului – zic Sf. Părinţi – nu se stinge niciodată, fumul lui se înalţă veşnic. Cei depărtaţi de Dumnezeu trăiesc întotdeauna în mijlocul incendiilor şi flăcărilor care-i mistuie şi sunt nestinse, cel puţin dacă ar putea avea o speranţă de scăpare, dar aceasta nu este. Auzim în Apocalips: „Timp nu va mai fi” mgenil care ţine cheia adâncului va cobora din nou din cer şi el îi va zice sufletului din iad: Cu dreptate ai fost osândit la chinuri veşnice; totuşi, această dreptate divină consimte să-şi întindă drepturile sale şi durerile tale vor dura veşnic.

Primul caracter al chinurilor iadului este VEŞNICIE NEMĂSURATĂ;

Al doilea: VEŞNICIE ZDROBITOARE.

— Cine merge în iad? Cei care mor în stare de păcat de moarte, chiar când ar avea numai unul singur. Numărul celor care merg în iad este mare: „Mulţi chemaţi, puţini aleşi!” adevăr spus de Mântuitorul. „Mulţi dintâi, vor fi pe urmă, cei de pe urmă întâi” (Mt. 19, 30).

Chinurile iadului nu sunt pentru toţi la fel, după numărul păcatelorsunt la fel ca şi răsplătite celor din Rai. Privitor la locul unde este Iadul, ne spune

Sf. Ioan Gură de Aur: „Iadul este la marginea cerurilor” loc pe care numai

Dumnezeu îl ştie. *!

Omul are patru sfârşituri:

Moartea; 2. Judecata; 3. Raiul; 4. Iadul.

Şi acum, vom arăta prin exemplul unei vedenii despre chinurile de care vorbeşte Mântuitorul în întreaga Scriptura…

Pentru un ostaş cu numele Taxiot, care a înviat din morţi văzând bucuria Raiului celor drepţi şi osândirea muncilor celor păcătoşi în Cartagina Africii a fost un bărbat anume Taxiot, cu rânduiala ostaş. Acesta îşi petrecea viaţa în mari păcate. Iar, o moarte cumplită întărindu-se în Cartagina, a venit întru simţire Taxiot şi s-a pocăit de păcatele sale şi ieşind din cetate a şezut cu femeia sa, la un sat, în

linişte. Iar, după câtăva vreme, prin lucrarea diavolului, a căzut în păcatul preacurviei, cu femeia plugarului său, care petrecea cu dânsul la acel sat. Şi trecând, nu multe zile, duă păcatul acesta, l-a muşcat un şarpe şi a murit. Şi era o mănăstire, că la o stadie de satul acela, şi mergând acolo femeia lui Taxiot, a rugat pe monahi să meargăsă ia trupul şi să-l îngroape la biserica lor. Deci, l-au îngropat pe el întru al treilea ceas din zi, iar când a fost ceasul al 9-lea, s-a auzit din mormânt strigând: „Miluiţi-mă, miluiţi-mă!” Şi apropiindu-se la mormânt şi glasul celui îngropat auzindu-l, degrabă l-au dezgropat şi aflând pe mortul acela viu, s-au minunat cu spaimă şi l-au întrebat pe el vrând să ştie ce i s-a întâmplat lui şi cum a înviat. Iar acela neputând ca să le spună de multă plângere şi tânguiri, îi ruga ca să-l ducă la episcopul Tarsei. Şi l-au dus, iar episcopul, trei zile l-a silit, ca să-i spună ce a văzut acolo şi a patra zi a putut grăi.

Deci, cu multe lacrimi a spus acestea: „Eu când muream, am văzut nişte arapi buzaţi şi groaznici stând înaintea mea, a căror vedere era foarte înfricoşată, văzându-l pe aceia, sufletul meu se tulbura, apoi am văzut doi tineri frumoşi tare. Şi a sărit sufletul meu în mâinile lor şi îndată, zburând de la pământ „ne suiam hi văzduh spre înălţimea cerului. Şi am dat peste vămile cele ce

128. – străjuiesc suirile şi opresc pe tot sufletul omenesc, şi la fiecare vamă pentru osebit păcat întreabă: una pentru minciună, alta pentru zavistie, alta pentru mândrie, alta pentru curvie, alta pentru tâlhărie, şi aşa, până la 24 de Vămi pentru tot păcatul, una câte una te întreabă, fiecare păcat are pe ai săi vameşi întrebători în văzduh. Şi am văzut eu într-un sicriaş, ce se ţinea de îngeri, toate lucrurile mele cele bune şi luând de acelea, îngerii le cumpăneau cu lucrurile mele cele rele şi aşa am trecut Vămile. l-ar apropiindu-ne de porţile cereşti, am sosit la Vama preacurvarilor şi m-au oprit pe mine acolo străjerii, şi îmi scoteau toate trupeştile mele lucruri de curvie pe care le-am făcut din copilăria mea şfpână acum. Şi mi-au zis îngerii, cei ce mă duceau pe mine:

Pe toate trupeştile păcate, cele ce în etate le-ai făcut ţi le-a iertat Dumnezeu ţie, de vreme ce te-ai mărturisit (Spovedit) şi te-ai pocăit şi te-ai lăsat de acelea.

Şi mi-au zis mie potrivnicii mei diavolii: Iată, după ieşirea ta din cetate, la satul acela, cu femeia plugarului tău ai preacurvit şi auzind aceasta, îngerii n-au aflat niciun bun să mă răscumpere de păcatul

acela şi lăsându-mă pe mine s-au dus. Deci, apucându-mă pe mine viclenele duhuri şi desfătându-se pământul m-au pogorât, purtat fiind prin nişte intrări înguste şi prin oarecare crăpături strâmte şi puturoase, până la cele mai dedesubt temniţe ale iadului, unde sufletele păcătoşilor sunt încuiate în întunericul cel veşnic, unde nu le este acolo oamenilor viaţă, ci munca veşnică şi plâns nemângâiat şi nespusa scrâşnire a dinţilor. Acolo totdeauna strigă cu strigare zicând: Amar nouă, amar, vai şi iar vai şi ne este cu neputinţă a spune primejdiile celor ce sunt acolo, nici nu se poate povesti de muncile şi durerile altora, pe care acolo i-am văzut: gem de la inimă şi nimeni nu se milostiveşte de dânşii; plâng şi nu este cine să-l izbăvească. Şi tânguindu-mă cu amar am fost ţinut de la al 3-lea ceas până. la al 9-lea ceas. După aceea am văzut puţină strălucire şi doi îngeri ce venise acolo. Şi am început a plânge şi a mă ruga cu deadinsul ca să mă scoată pe mine din primejdia aceea, ca să mă pocăiesc lui Dumnezeu. Şi mi-au zis mie îngerii: Fără de vreme te rogi, peâtru că nimeni de aici, nu iese până când va fi învierea tuturor. Iar eu, foarte rugându-mă şi a mă pocăi făgăduindu-mă, a grăit un înger către celălalt: Te chezăşuieşti pentru dânsul, că se va pocăi precum făgăduieşte din toată inima? Şi a zis celălalt: Mă chezăşuiesc! Şi am văzut, că i-a dat mâna chezaşul meu. Atunci, apropiindu-se de mine m-a scos de acolo pe pământ, la trupul meu şi mi-au zis mie: Intră de unde te-ai despărţit! Şi, am văzut sufleteasca mea fire, ca un mărgăritar strălucindu-se. Iar trupul meu cel mort era ca nişte tină împuţită şi neagră şi mă îngreţoşam de el. Şi mi-au zis mie îngerii: Nu ţi se poate ţie să te pocăieşti fără numai cu trupul cu care ai greşit; iar eu mă rugam că doar m-ar fi lăsat să nu mai intru în trup.

Deci, îngerii mi-au grăit: Intră, iar de nu, apoi iarăşi te vom duce pe tine acolo de unde te-am scos! Atunci am. intrat şi am înviat şi am început a striga: „Miluiţi-mă!”

Deci, I-a zis lui sfinţitul episcop Tarasie: Gustă ceva bucate şi n-a voit să guste, ci de la Biserică la Biserică umblând cădea pe faţa sa mărturindu-se cu lacrimi lui Dumnezeu, şi cu suspinuri grăia către toţi: Vai celor ce greşesc, că munca cea veşnică îi aşteaptă pe dânşii, vai celor ce se spovedesc şi nu se pocăiesc până au vreme, vai celor ce-şi spurcă trupul lor.

Deci, a petrecut Taxiot, după învierea sa 40 de zile şi c’urâţindu-se prin

Spovedanie şi prin pocăinţă şi-a cunoscut ceasul sfârşitului său, mai înainte cu 3 zile şi s-a dus către Dumnezeul cel Milostiv şi de oameni iubitor Cel ce pogoară în iad şi ridică şi cel Căruia I se cuvine slava în vecii vecilor.

Amin.

Arătare, pentru muncile iadului şi pentru osândirea sufletului celui păcătos şi ce i se întâmplă atunci. În ceasul morţii

(Din cartea „Descoperirea Sf. Liturghii" de Monah G. Păvăloiu, Mân.

Neamţ, 1942, pg. 24).

Când moare omul cel păcătos şi plin de răutăţi, atunci trimite Dumnezeu doi îngeri din ceata cea nemilostivă (dracii) de iau sufletul, celui îngreunat de păcate. multe, fără de nicio milă şi îl muncesc cu toate armele cele cumplite, câte sunt gătite pentru aceasta. Şi în acel ceas vede ticălosul om, pe acei îngeri înfricoşaţi şi groaznici, venind către câş îndată începe a-şi pierde mintea şi a-şi întoarce ochii şi a scrâşni cu dinţii, şi a se suci din toate încheieturile şi a se întoarce într-o parte şi într-alta, unii sar din pat jos, alţii umblă să fugă, ca doar ar putea să scape de acea groază şi amară moarte şi să nu mai vadă acele grozăvii. Unii se uită la oameni cu milă şi cer ajutor de la ei, şi alte lucruri grozave fac o seamă de oameni la vremea morţii lor.

Atunci, oamenii aceştia vii ce sunt acolo, pot a cunoaşte că mari grozăvii vede sufletul acela în acea vreme, şi-l caută şi plâng de mila lui. Iar să-i ajute nimeni nu poate, nici el încă nu poate să-şi dezlege limba să le spună ce vede sau ce pătimeşte, nici el nu poate să se apere, sau să fugă dinaintea acelor groaznici şi întru totul înfricoşaţi şi nu are nicio putere să scape din muncile lor. Cu cât se apropie, îndată îl şi smulg fără de nicio milă, şi încep a-l bate cumplit şi zic îngerii către suflet: Ia să-vedem, suflete blestemat, unde sunt vistieriile faptelor tale, Care le-ai făcut în viaţa ta, până ai fost viu cu trupul în lume? Iar sufletul, neavând fapte bune, nu are ce să răspundă, ci numai începe a plânge şi a tremura şi cu mare jale caută spre îngeri, că doar se vor milostivi spre el să-l ierte, iar acei înfricoşaţi şi nemilostivi, încă mai tare încep a-l munci şi a-l mustra; şi iarăşi zic îngerii: Caută-ţi osândite suflete lădiţa cu vistieriile faptelor bune, să vedem cât ai trăit în lume ce negustorii ai făcut. Atuncea, îndată sosesc şi diavolii fără seamăn de mulţi, cu mare veselie şi toţi mulţime de zapise ţinând în mâini şi fac multă strigare şi freamăt mare, şi încep a-l arăta toate păcatele

înaintea îngerilor, şi a le citi, zicând acestea: Sufletul acesta nouă ne a slujit din pruncia lui şi voia Făcătorului său niciodată n-a făcut-o!

Diavolii se pornesc asupra lui, cu mare grozăvie, ca nişte lei cumpliţi şi încep a-l trage toţi în toate părţile şi cu mare glas a striga asupra sufletului: Al nostru eşti şi Dumnezeu nouă te-a dat!

Şi încep a-l trage spre muncile iadului. Iar sufletul caută în toate părţile, ca o fiară speriată şi. aşteaptă doar ar vedea pe cineva venind către dânsul ca să-l ajute şi să-l scoată de la acei diavoli urâţi şi întunecaţi, dar nimeni nu vine spre ajutorul lui, ci numai de diavoli se vede înconjurat, care-l muncesc, fără de nicio milă. Atunci vine îngerul cel de la botez şi-l apucă din mâinile

130,.

diavolilor şi zice către dânşii: Lăsaţi-l ca să meargă înaintea lui Hristos Făcătorul său să-l întrebe unde sunt vistieriile faptelor celor bune şi apoi iar îl va lăsa în mâinile voastre, şi voi îl veţi duce unde va porunci Făcătorul său Iisus Hristos. Iar diavolii, cu mare gâlceava strigă asupra bietului suflet şi zic: Noi pe acesta din mâinile noastre nu-l vom lăsa, că ni-i dat nouă cu zapisul păcatelor lui, pentru că în toată viaţa lui, a noastră învăţătură a făcut, şi n-a ascultat învăţătura lui Hristos, care I-a poruncit preotul duhovnicescul lui părinte, ci s-a lipit de dezmierdările lumii, care l-am învăţat noi.

Atunci merge îngerul cel de la botez îl ia de la diavoli fără voia lor şi-l duce înaintea lui Hristos Făcătorul său. Iar diavolii se ţin după suflet până la straşnicul Judecător, apoi puţină vreme se dau în lături şi se fac nevăzuţi până-l întreabă Hristos pe acel osândit şi ticălos suflet.

„Osândite şi ticăloase suflete, unde ţi-l chipul pe care ţi l-am dat Eu şi haina cu care te-am îmbrăcat?”

Şi el n-are niciun răspuns!

Atunci începe Domnul Hristos a-l blestema pe acel suflet păcătos şi a-l zice: „Fugi dinaintea mea osânditule şi blestemate suflete, du-te în focul nestins, du-te în văpaia gheenii, du-te în muncile de veci, care sunt gătite diavolilor şi îngerilor lui şi celor ce-l iubesc poftele trupului şi înşelăciunile lumii”. Şi iar zice Hristos: „Duceţi-l la Rai ea să vadă de ce bine s-a lipsit ticălosul!”

Atunci îl iau îngerii şi îl po mesc în clipa ochiului de îi arată toate lucrurile pe unde, ce păcate a făcut, în toată viaţa lui. Iar sufletul merge tot plângând şi blestemându-se pentru ziua în care a ieşit din pântecele mamei lui. Apoi îl iau îngerii şi-l duc în Rai să vadă de ce bine

s-a lipsit. Iar bietul suflet văzând atâta desfătare a Raiului, uită muncile care-l aşteaptă, îngerii îl bagă înăuntru şi când îl bagâvrămâne chipul atela diavolesc afară şi el se face strălucit ca şi toţi sfinţii. Şi pretinzându-se el în danturile sfinţilor, începe a se veseli de dulceaţa acelei desfătări dumnezeieşti, împreună cu toţi sfinţit, 6 zile stă în Rai.

Atunci îl iau îngerii şi-i şoptesc încet, zicându-i: ce te veseleşti, ticăloase suflete, că nu te-am adus ca să locuieşti întru acest bine pe care de acum-nu-l vei mai vedea în veac, ci numai te-am adus aici ca să vezi de ce te-ai lipsit, că de ai făcut fapte bune ca să întreacă mulţimea păcatelor tale, după cum te-a învăţat preotul duhovnic, aici te-ai fi veselit şi te-ai fi desfătat în veci. Atunci, îl sco t îngerii afară din Rai şi-l lasă singur şi se fac nevăzuţi, îndată se arată diavolii, ca nisipul mării de mulţi şi din toate părţile yin asupra lui, de se întunecă soarele de negreaţă lor şi cu mari urlete se reped asupra ticălosului suflet, unii îl împing dinapoi de cade jos, alţii îl ridică în sus şi-l sugrumă de grumaz „unii îl leagă de mâini şi de picioare şi-l îmbrâncesc jos, şi-l trag pe pământ, alţii îi dau palme şi-l rup carnea, alţii îi smulg părul şi îl stropesc pe obraz, îi scot limba şi o sfredelesc şi i-o împung şi-i toarnă borâturi împuţite în gură, alţii îl mustră cumplit cu mare urgie. Iar, care nu încap. a-l munci joacă grozav împrejurul lui şi urlă cu nişte glasuri sălbatice: unii urlă ca lupii, alţii latră ca şi câinii, alţii cântă ca şi cocoşii, alţii nechează ca şi caii, alţii bpncănesc ca armăsarii, alţii bat dobele şi joacă da urşii, şi aşa cu tot felul de munci şi de batjocuri ca acestea bătându-l îl duc ocărându-l şi zicându-i: Al nostru eşti de acum, suflete, că a noastră voie şi învăţătură ai făcut. Iar sufletul caută în toate părţile ca să vadă pe cineva, măcar. cu un cuvânt să-l mângâie, nu vine însă nimeni, ci numai de diavoli se vede înconjurat şi din toate părţile vin asupra lui cu groază!

Iar sufletul plânge cu mare jale şi zice către diavoli: Lăsaţi-mă puţintel să mă odihnesc, numai un minut, ca să-mi cer iertare de la Hristos, doar se va milostivi şi mă va ierta. Iar diavolii şi mai tare încep a-l trudi şi a-i zice: „Dar tu, suflete, acum pomeneşti de pocăinţă şi iertare? Au doară n-ai auzit în toate zilele în Biserică pomenind pentru pocăinţă? Au n-ai văzut în toate zilele pe alţii murind şi cu pământ acoperindu-se? Şi când îţi veneau săracii în casa ta, tu îi scoteai afară şi-ţi era scârbă de dânşii. Şi când cerea vreun neputincios vreun ban de la tine, te jurai că nu ai, şi de multe ori te-ai lăsat gol şi flămând, numai ca să nu strângi avuţie multă, şi de auzeai spunând de muncile iadului,

ţie ţi se părea că sunt minciuni şi nu credeai, dar acum crezi şi în zadar ţi-e credinţa ta. În zadar strigi către Dumnezeu, că nicio milă nu vei mai avea în veci, ci în focul gheenii vei merge. Acum nu are folos, de ce nu ai plâns atunci pentru păcatele tale, când ai fost viii în lume! De ce nu ţi-ai stins atunci văpaia poftelor tale cu Spovedaniile în viaţa ta! Nu socoteai tu că ai să mori!"

Iar sufletul cel păcătos nemaiavând ce să răspundă, plânge cu mare jale şi zice: „Ah, amar, naşterii mele, ah amar osânditului! Ah amar mie, necăjitului! Vai mie, nepocăitului! Ah amar traiului meu! Ah amar zilelor mele, cu de acest fel de necaz şi muncă în veci nesfârşită! mai bine mi-ar fi fost să nu mă fi născut maica mea, mai bine să mă fi omorât în pântecele ei în vremea naşterii mele, mai bine n-aş fi văzut soarele strălucind, mai bine n-aş fi trecut eu prin uşile acestei lumi!" Şi în tot felul se blestemă sufletul cel păcătos şi nimic nu-I foloseşte. Iar diavolii cu mare groază îl trag spre cele mai mari munci şi zic către suflet: Ia să mergem, suflete, să vedem unde ţi-ai găsit locaşul tău cel de locuit, care ţi l-ai agonisit în lume, şi noi încă îţi vom plăti ţie, slujba pe care ai făcut-o nouă!

Atunci îl duc bătându-l până ce-l pogoară în temniţele iadului, dedesubtul pământului, la tartarul cel cu foc nestins şi întunecat. Şi dacă văd diavolii, că acum l-au dobândit în mâna lor, atunci cu toţii se slobod asupra lui cu mare veselie şi cu toţii strigă cu glasuri grozave: „Bine ai venit fratele nostru, că noi eram speriaţi acum, că vom fi lipsiţi de tine, şi tot te aşteptam din zi în zi, ca să vii la noi ca să locuieşti cu noi ca un frate al nostru, şi noi încă îţi vom plăti slujba care ai făcut-o nouă pentru noi". Iar sufletul auzind acestea crede că de acum ei vor fi mai buni. Iar diavolii îndată se slobod asupra ticălosului suflet, unii încep a-l bate cu toiege de foc, alţii îi străpung capul cu suliţi înfocate, unii îi taie trupul cu cosoară, alţii îi toarnă piatră pucioasă pe nări şi smoală în gură, alţii îi scot limba şi I-o sfredelesc, unii îl sărută cu gurile lor cele împuţite, alţii îl îneacă cu borâturi împuţite de ale lor, unii fac râsuri grozave, alţii răcnesc ca leii, unii şuieră ca şerpii, alţii bat ca şi câinii. O seamă ţipă ca zmeii, alţii urlă ca lupii, unii fac năluciri ca balaurii, unii bat dobele, alţii sar ca urşii, unii rânjesc cu dinţii, unii întorc ochii grozav, unii îşi scot limbile lor şi le bagă lui, alţii nechează ca şi caii, alţii rag ca bivolii, unii cântă ca şi cocoşii şi se grozăvesc cum ştiu mai urât. Şi nu sunt toţi diavolii într-un chip, ci unii cu 2 – 3 capete, alţii cu coadă de şarpe, alţii cu capul umflat, alţii răzbunaţi, unii

îmbrăcaţi cu piele ca de aspidă, alţii cu unghiile la mâini şi la picioare cujbate, cu care deapănă de pe trupurile sufletelor, unii cu coarne ca boii şi ca ţapii cu capetele lor, o seamă cu solzi ca balaurii şi în tot chipul sluţiţi şi cu toţi crâşcă cu dinţii asupra sufletului celui urât şi urgisit de Dumnezeu. Iar sufletul şade umilit, ca şi cum ar fi mort şi de diavoli batjocorit şi aşteaptă în toate zilele, ca să-i trimită cineva cevamilă dintre neamurile lui cele vii, din lume de jos, să facă ceva pomană cu cei săraci. Şi care om nu are pe nimeni aici, sau deşi are şi nu dă nimica pentru sufletul lui, acel suflet, acolo va rămâne în veci şi de la Judecată înainte. Iar, care suflet are rudenii bune şi-l pomen jsc în toate zilele, dând Liturghii şi milostenie pentru sufletul lui, apoi, măcar de l-ar apuca moartea şi neîmplinit canonul cel dat lui de preot, pe acela îl scot aceşti vii din muncile iadului, cu rugăciunile, cu Liturghiile şi cu milosteniile.

Iar pe cel ce-l va apuca moartea nespovedit bine, nimic nu foloseşte, nu-i folosesc nici rugăciunile, nici Liturghiile, nici milosteniile. Iar la cel spovedit bine, câte rugăciuni, Liturghii, milostenii se fac aici pentru dânsul, acolo tot se şterge din catastiful păcatelor lui încet, încet, i se mai uşurează munca şi mai încetează şi diavolii cu bătăile. Şi cu cât a mai făcut el din canon, cu cât s-a mai muncit în iad şi cu rugăciunile, liturghiile, milosteniile s-a împlinit canonul lui.

Atunci merge îngerul lui cel de la botez şi-l scoate din muncile iadului şi-l duce înaintea Judecătorului Hristos. Şi întreabă Judecătorul Hristos: Cum a scăpat acest suflet din muncile Iadului şi din mâinile diavolilor, că a fost dat pentru totdeauna? Iar îngerii răspund pentru dânsul şi zic: „Doamne, acest suflet fiind Spovedit bine a avut pe lume neamuri bune şi făcând pentru dânsul rugăciuni, liturghii şi milostenii, i s-a împlinit canonul pentrilpăcatele sale, l-am scos din muncile iadului şi l-am adus înaintea împărăţiei Tale, ca să se închine împărăţiei tale celei neasemănate.

Atunci Preaputernicul şi Preamilostivul Dumnezeu îl blagosloveşte şi-i zice: „Bucură-te păcătoase suflete, că iată ai dobândit multe fericiri veselindu-te şi bucurându-te în veselia cea neîncetată şi în bucuria cea nesfârşită, pentru că ai avut rudenii bune şi milostive şi Eu te-am iertat!”

Deci, fraţilor creştini ortodocşi, să ne nevoim în această zi de târg cu fapte bune, dar mai întâi să alergăm la Spovedanie, că fără de

Spovedanie curată, niciun suflet nu se poate mântui! Să ne silim a împlini Canonul dat de duhovnic, că dacă ne apucă moartea nespovediţi, în veci nu este scăpare. Iar spovediţi bine, măcar de ne-ar apuca moartea şi cu canonul neîmplinit, tot este nădejde de mântuire, cu rugăciunile, cu Liturghiile şi milosteniile ce se fac pentru dânsul de către ăi săi cei vii. Dumnezeului nostru să-l dăm slavă totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi acum, părintele Cleopa ne spune ceva mai nou despre Iad.

Am întrebat odată pe cantorul Nicolae Dimitriu – zice părintele Cleopa – de ce frate Nicolae, când cânţi dumneata lumea plânge? Şi plângi şi mata? Părintele, părintele, de cânţi de la inimă la inimă merge, pentru că eu am văzut mari şi înfricoşate munci ale iadului şi când văd că sunt pe faţa pământului şi Dumnezeu m-a adus înapoi, căci am fost mort, cum să-l mulţumesc, nu pot în veac.

Cântăreţul acesta cu soţia sa, care era moaşă de plasă au dus viaţă în curăţie, vreme de 30 de anf? căsătoriţi fiind au trăit ca fraţii. Eu le eram duhovnic la amândoi.

Când a fost tifosul cel mare în 1916, ţara a pierdut în război 800.000

un cuvânt să-l mângâie, nu vine însă nimeni, ci numai de diavoli se vede înconjurat şi din toate părţile vin asupra lui cu groază!

Iar sufletul plânge cu mare jale şi zice către diavoli: Lăsaţi-mă puţintel să mă odihnesc, numai un minut, ca să-mi cer iertare de la Hristos, doar se va milostivi şi mă va ierta. Iar diavolii şi mai tare încep a-l trudi şi a-i zice: „Dar tu, suflete, acum pomeneşti de pocăinţă şi iertare? Au doară n-ai auzit în toate zilele în Biserică pomenind pentru pocăinţă? Au n-ai văzut în toate zilele pe alţii murind şi cu pământ acoperindu-se? Şi când îţi veneau săracii în casa ta, tu îi scoteai afară şi-ţi era scârbă de dânşii. Şi când cerea vreun neputincios vreun ban de la tine, te jurai că nu ai, şi de multe ori te-ai lăsat gol şi flămând, numai ca să nu strângi avuţie multă, şi de auzeai spunând de muncile iadului, ţie ţi se părea că sunt minciuni şi nu credeai, dar acum crezi şi în zadar ţi-e credinţa ta. În zadar strigi către Dumnezeu, că nicio milă nu vei mai avea în veci, ci înfocul gheenii vei merge. Acum nu are folos, de ce nu ai plâns atunci pentru păcatele tale, când ai fost viu în lume! De ce nu ţi-ai stins atunci văpaia poftelor tale cu Spovedaniile în viaţa ta! Nu socoteai tu că ai să mori!”

Iar sufletul cel păcătos nemaiavând ce să răspundă, plânge cu

mare jale şi zice: „Ah, amar, naşterii mele, ah amar osânditului! Ah amar mie, necăjirului! Vai mie, nepocăitului! Ah amar traiului meu! Ah amar zilelor mele, cu de acest fel de necaz şi muncă în veci nesfârşită! mai bine mi-ar fi fost să nu mă fi născut maica mea, mai bine să mă fi omorât în pântecele ei în vremea naşterii mele, mai bine n-aş fi văzut soarele strălucind, mai bine n-aş fi trecut eu prin uşile acestei lumi!” Şi în tot felul se blestemă sufletul cel păcătos şi nimic nu-I foloseşte. Iar diavolii cu mare groază îl trag spre cele mai mari munci şi zic către suflet: Ia să mergem, suflete, să vedem unde ţi-ai găsit locaşul tău cel de locuit, care ţi l-ai agonisit în lume, şi noi încă îţi vom plăti ţie, slujba pe care ai făcut-o nouă!

Atunci îl duc bătându-l până ce-l pogoară întemniţele iadului, dedesubtul pământului, la tartarul cel cu foc nestins şi întunecat. Şi dacă văd diavolii, că acum l-au dobândit în mâna lor, atunci cu toţii se slobod asupra lui cu mare veselie şi cu toţii strigă cu glasuri grozave: „Bine ai venit fratele nostru, că noi eram speriaţi acum, că vom fi lipsiţi de tine, şi tot te aşteptam din zi în zi, ca să vii la noi ca să locuieşti cu noi ca un frate al nostru, şi noi încă îţi vom plăti slujba care ai făcut-o nouă pentru noi”. Iar sufletul auzind acestea crede că de acum ei vor fi mai buni. Iar diavolii îndată se slobod asupra ticălosului, suflet, unii încep a-l bate cu toiege de foc, alţii îi străpung capul cu suliţi înfocate, unii îi taie trupul cu cosoară, alţii îi toarnă piatră pucioasă pe nări şi smoala în gură, alţii îi scot limba şi I-o sfredelesc, unii îl sărută cu gurile lor cele împuţite, alţii îl îneacă cu borâturi împuţite de ale lor, unii fac râsuri grozave, alţii răcnesc ca leii, unii şuieră ca şerpii, alţii bat ca şi câinii. O seamă ţipă ca zmeii, alţii urlă ca lupii, unii fac năluciri ca balaurii, unii bat dobele, alţii sar ca urşii, unii rânjesc cu’dinţii, unii întorc ochii grozav, unii îşi scot limbile lor şi le bagă lui, alţii nechează ca şi caii, alţii rag ca bivolii, unii cântă ca şi cocoşii şi se grozăvesc cum ştiu mai urât. Şi nu sunt toţi diavolii într-un chip, ci unii cu 2 – 3 capete, alţii cu coadă de şarpe, alţii cu capul umflat, alţii răzbunaţi, unii îmbrăcaţi cu piele ca de aspidă, alţii cu unghiile la mâini şi la picioare cujbate, cu care deapănă de pe trupurile sufletelor, unii cu coarne ca boii şi ca ţapii cu capetele lor, o seamă cu solzi ca balaurii de oameni, iar tifosul a omorât 1, 800.000. Cântăreţul a murit în Spital la Roznov, a fosţdat la morgă, murind câte 20 – 30 Ia zi şi au chemat pe cei de acasă să vină să-şi ia cadavrul lor. L-au dus acasă cu o căruţă şi după ce a stat 3 zile. pe candel duceau la groapă, numai, ce se scoală din sicriu. Au

încremenit toţi, preotul şi oamenii, măi a înviat mortul! Nu prea vorbi cântăreţul, vorbea doar încet. L-au dus acasă, el era cântăreţ în Biserică de 60 de ani şi la eltevazile a început să vorbească, iar preotul l-a îmbrăţişat din nou cu Sf. Taine, căci şi înainte de moarte era împărtăşit. A început a spune cântăreţul: „Eu atâta ştiu, că am mers cu el cu o sanie de aici la el acasă; când am murit, au venit doi tineri, era şi un ţigan lângă mine, foarte urât, groaznic, care scrâşnea cu dinţii la mine, iar cei doi-tineri mi-au zis: Nu te teme, mergi cu noi că ai să vezi multe lucruri. Şi am ajuns, la un loc, la o moară de foc, pe lătocul morii nu curgea apă, ci foc şi moara era toată de foc şi erau nişte mecanici urâţi cu coame şi măcinau capete de oameni şi capetele acelea cum veneau cu focul în loc de apă, cădeau într-o vale de foc adâncă, că nu se vedeau marginile ei şi grăiau şi strigau aşa: „Vai de noi şi de noi şi de cei ce ne-au născut pe noi!" Şi am întrebat, de ce macină moara asta capete de oameni, care Vorbesc? Şi mi s-a spus: Aceştia sunt morarii aceia ce au avut moară şi n-au fost milostivi şi au luat vamă mai mult decât trebuia şi au luat şi de la cei săraci, de la aceştia nu trebuia să ia. Şi au măcinat şi în zilele de sărbătoare şi aşa se vor munci în veci de veci.

Am ajuns apoi la un loc unde era o câmpie de jăratec şi erau spini mari de foc şi erau pluguri de foc, cu boi de foc şi arau pământul acela şi răsturnau brazde de foc, iar cei ce mânau boii erau desculţi până la genunchi şi-i băteau cu bice şi mergeau pe pământ de foc şi cu spini. Am întrebat, ce păcat au făcut aceştia? Mi s-a spus: Aceştia au tăiat hatul altuia şi pentru nedreptatea asta, aşa se vor munci în veci.

Am ajuns la o sală mare unde erau războaie de ţesut, dar războaiele erau de foc, iţele de foc şi spata de foc. Diavolii le făceau pe femei să stea pp foc şi să ţească. Mi s-a spus că astea-s femeile, care au luat de ţesut cânepă, în lână, bumbac şi altele şi au furat din material şi asta le va fi munca pe veci. Am ajuns la un munte de foc şi nişte oameni cu greutăţi de foc mergeau pe munţii aceia şi-i băteau dracii cu bicele. Aceştia au furat din hambarul altuia şi nu sau Spovedit, crezând că nu-i nimic asta, şi uite aşa îi chinuiesc să ridice greutatea aceasta şi când ajung la vârful muntelui, iar îi aruncă la poală muntelui şi tot aşa fac mereu. Am ajuns apoi ia lacul unde se muncesc vrăjitoarele şi descântătoarele, cele care caută în ghioc, în cărţi, căutătorii în cafea, pe acestea le înconjură balaurii de foc până la gât, cu capetele la şanurile lor şi când le muşcau ţipau groaznic. Aşa se muncesc fermecătorii şi vrăjitorii, care răzvrătesc credinţa dreaptă a creştinilor şi aşa se vor

munci în veci. Mi-a arătat multe feluri de munci, la cei care iau mana de la vite, care descântă câmpiile.

El a vândut tot ce avea şi a mers la Ierusalim şi în Egipt. Odată, pe când eram eu la săpat de cartofi a trecut pe lângă mine Dimitriu, eu eram uritinerel atunci şi a zis el: „Iată, băietul acesta o să ajungă stareţul mănăstirii acesteia”, a, veam 16 ani, ceilalţi râdeau şi ziceau: „Uite stareţul”. El a spus cu 20 de ani înainte ce voi fi eu şi aşa a fost. Dumnezeu să-l ierte că a fost omul lui Dumnezeu. Uite tabloul lui, a umblat toată viaţa cu barbă ca şi călugării.

31. CUM AU MURIT CÂŢIVA CĂLUGĂRI MARI

Părintele Mina Prodan, când avea să moară, a avut 80 de ani de când a venit la mănăstire şi a murit la 97 de arii: înainte de moartea sa, i s-a arătat MFcârd de călugări îmbrăcaţi în veşminte şi cu Maica Domnului în mijlocul lor şi I-au zis: „Nu te teme, părinte, iată noi suntem aici la frumuseţe mare, şi noi ne-am temut de moarte, dar nu te teme, că vii la noi, mâine la orele 12”, a doua zi la orele 12 a şi murit. Părintele Cleopa i-a fost duhovnic acestui călugăr.

A murit apoi Dometie de la vaci, călugărul de la Man. Neamţ şi l-au pus mort în sicriu în Biserica Mănăstirii Neamţ, iar Ioanichie Moroi ce era pe atunci la Neamţ, îi citea lui Dometie cel mort Psaltirea. La un moment dat Ioanichie i-a strigat: Dometie, scoală-te de eşti viu, ca să te pun la vii, că iată te-am pus lamorţi. Numai ce vede, ca mişcă un picior, apoi mortul Dometie a căscat gura şi a stat 2 minute cu gura căscată şi a ieşit o mireasmă din gura lui ca de crini şi trandafiri şi a umplut toată mănăstirea; aceasta s-a petrecut în anul 1907. Ioanichie după ce a închis gura i-a pus camilafca la loc şi citea mai departe din Psaltire. La orele 11, 30 noaptea, Ioanichie dă deşteptarea pentru Utrenie. Când a ajuns preotul la slujbă în Biserică, mireasma era şi mai mare. Toţi se întrebau de unde este aceasta? Ioanichie i-a spus episcopului, care slujea şi el la slujbă, că după Utrenie le va spune. După slujbă a zis Ioanichie: preasfinţite, rrâare este minunea lui Dumnezeu, că a murit Dometie şi stareţul a zis: Cine vrea să citească Psaltirea? Dar toţi au zis: Dar ce are să ne dea Dometie nouă? Că Dometie n-a mai avut nici jiaine, că noi i-am dat după ce a murit. Ce are Dometie însă nu avem noi toţi în Mănăstirea Neamţ. Şi a zis Ioanichie: Aseară pe la orele 20, 30 citind Psaltirea şi pomenind pe Dometie la fiecare Catismă, a ridicat Dometie un picior, eu I l-am pus la loc, mă duc la urechea lui şi-l strig: Părinte Dometie, de eşti viu spune, să vorbim

ceva. Mai trece un ceas şi a ridicat celălalt picior şi n-am mai avut răbdare, m-am dus şi ILam dezlegat camilafca şi i-am strigat la ureche: Părinte Dometie, ai înviat sau nu? Când am zis aşa a căscat gura şi a ţinut-o deschisă 2 – 3 minute şi mireasma asta din gura lui a ieşit. Că Dumnezeu se uită la cei ce-s călugări adevăraţi – zice părintele Cleopa – nu la hainele şi la bărbile noastre, ci la cei ce au lucrarea tainică Dumnezeiască. Mireasma asta toată este din gura lui şi apoi a închis gura. Acum s-au dus toţi şi au venit cu Psaltirile stând în genunchi şi zicând: Părinte Dometie, roagă-te pentru noi! Aţi văzut ce a avut Dometie cel sărac, de la vacile mănăstirii, a avut pe Duhul Sfânt în el. Când să-l sloboadă în groapă a mai slobozit o mireasmă, iar mortul Dometie a dat de 3 ori din mână în semn de binecuvântare şi ei l-au pus în groapă, iarna anului 1907.

fost în Mănăstirea Neamţ unul, cherasim cel nebun pentru Hristos. Acest Gherasim stătea la marginea pădurii, avea 6 cocioabă de casă, mai cădea pe el, n-avea sobă în casă, făcea foc în mijlocul casei jos şi fără geamuri, fumul ieşea pe geam. El punea cetină de brad şi se culca pe jos lângă foc, dar citea la Psaltire până noaptea târziu. Toţi îi ziceau „Nebunul Gherasim”. Când venea la chelărie după mâncare avea o cofa şi începea să strige de la poartă; la căşărie, la brânzărie, cu ciocovele, se ducea la bucătar să-l puie în cofa lui mâncare, acela îi punea în ea tot şi mămăliga şi borşul una peste alta, căci numai cofa ceea o avea. îi zice unul: mai taci părinte

Gherasim, mai taci! Şi el zicea: Iaca tac, iaca tac şi tot aşa s-a dus zicând.

S-a făcut sfânt, făcându-se nebun pentru Hristos, acesta este mai înţelept decât toată lumea. Pe acest Gherasim îl plângeau călugării şi ştiţi ce făcea?

Vara, când apar un fel de ţânţari la munte, el se dezbrăca cu pielea goală şi se ducea în pădure să-l mănânce ţânţarii, citea la Psaltire şi făcea metanii.

Aceasta o făcea toată noaptea, iar în zori de zi, cu pielea goală intra pe geam în chilie, stătea acolo lângă foc şi se îmbrăca. Toată noaptea îl mâncau ţânţarii în pădure până dimineaţa, toţi ziceau că e nebun. Când venea cineva pe la el îl întreba: Părinte Gherasim „ce mai faci? Se uita la dânşii şi striga:

Cu cocovăieie şi toţi râdeau de el, dar nimeni nu ştia viaţa lui. După ce a trecut de 90 de ani vine cineva din întâmplare şi-l află pe

părintele Gherasim mort lângă foc cu o hârtie în mână şi cu psaltirea deschisă lângă foc. În mâna lui au găsit călugării scris aşa: „Iubiţii mei fraţi şi părinţi, iertaţi-mă, n-am putut să plac şi lui Dumnezeu şi oamenilor. Toate le-am făcut ca să fiu de râsul lumii în acest veac, dar să ştiţi că la vremea vremii, mănăstirea

Neamţ se va pustii, Agapia va fi scufundată într-un eres, iar Văraticul va fi ars cu foc. Să ştiţi, că de nu veţi păzi Pravila pusă de Sfinţii Părinţi pieirea va veni mai degrabă şi nu vă veţi mântui!” Şi când au vrut să-l ia de acolo de jos a ieşit o mireasmă plăcută din el şi l-au îmbrăcat şi l-au pus pe năsălie şi l-au dus la vale, îşi ziceau toţi, ia uite ce mireasmă iese din Gherasim.

Numai o Iconiţă cu Maica Domului şi cu Mântuitorul avea în chilie şi aceea afumată şi altceva nimic fără numai Psaltirea, acesta-l călugăr, care s-a lepădat de toate pentru Hristos. Când să-l înmormânteze, iar a ieşit mireasmă mare şi tot timpul cât a stat în Biserică, vreme de 3 zile, era în jurul lui o mireasmă.

Stareţul Mănăstirii Neamţ, Neonil a zis: Vedeţi, fraţilor, că cel de râs în faţa lumii, acela este plăcut lui Dumnezeu. De aceea, în mănăstire numai Domnul ştie a cui nevoinţă este plăcută.

A fost un alt călugăr, Gordie Rusu, al cărui nume vine de la muntele Rusu. Acesta trăia într-o scorbură de copac găunos şi acolo locuia. Trăia şi iarna, şi vara, cu o haină ruptă. Tot acolo este şi un deal cu numele de Balaur. Acolo ieşea mereu un balaur mare şi omora pe drum oamenii şi vitele. Nişte ciobani de pe munţi vin la el şi-l zic: Părinte, uite ce se aude de balaur. A zis părintele: Fraţilor, trebuie îmblânzit acela cu puterea lui Dumnezeu a lui Hristos. Cum să-l îmblânzeşti, că era de nu ştiu câţi metri, de lung? A zis bătrânul călugăr, nu mă pot duce că-s bătrân, de mă veţi duce până acolo, balaurul nu va mai omora oameni. L-au pus într-o căruţă repede cei de la mănăstire şi s-au dus cu părintele şi câţiva călugări, iar balaurul când a şuierat odată s-a apropiat de ei. Pustnicul avea o Cruce în mână şi i-a zis Balaurului: „În numele lui Iisus Hristos, stai, de ce vatămi oamenii? De ce faci rău?” Balauruj a ridicat capul în sus, iar pustnicul i-a zis: „Te leg cu puterea lui Hristos, nu te omor, să nu mai vatămi pe nimeni, iar de vei omora om sau dobitoc sau altceva la drumul ăsta, atunci să te pedepsească Dumnezeu cu moartea!” Şi balaurul a plecat capul şi s-a dus liniştit în pădure şi n-a mai apărut nici în ziua de azi. Asta este minunea lui Gordie Rusu din scorbură. Înainte vreme erau

aici în pustie peste 70 de pustnici, numai aici în munţi. Când umblam eu prin pustie, numai ce vedeam câte un craniu alb ca varul, lângă câte o stâncă, acolo s-a sfârşit câte un pustnic. Vulpea, la moartea omului, îşi bate joc foarte tare de craniul omului din răzbunare faţă de om. Am întâlnit şi pustnice, care mă întrebau: Părinte, încă nu ştii Psaltirea pe de rost? – nu eşti călugăr încă! Pustnicii – mă întâlneam cu ei t numai ce auzeai: „Blagosloviţi!” şi dispăreau, fără să stăm de vorbă. Pe un pustnic l-am aflat într-o zi mort, rezemat de o buturugă a unui copac. L-am dus în peştera lui şi acolo l-am lăsat acoperit cu frunze. Aceştia sunt oamenii lui Dumnezeu cei aleşi, care trăiesc cu fructe de pădure, puţini pesmeţi de pe la mănăstiri, rădăcini şi apă. Dar hrana lor este rugăciunea permanentă şi nevoinţa, iarna, vara, acolosub cerul lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la starea contemplativă în pustnicie trebuie să fii singur şi în pădure ca să fii în mare lepădare de sine. Nu mai mănânci acolo mâncare caldă, nu mai stai cu capul pe pernă sau să ai sobă. Acolo într-o colibă de cetină, câteva frunze de copaci, un lemn sau o piatră sub cap, eu focul lângă tine, roagă-te şi pregăteşte-te de luptă cu dracii.

A fost unul, Zosima, stareţ la Secu, care fugea de oameni, acesta a vindecat mulţi bolnavi. Când l-a întrebat Sfântul Arsenie mântuitorul: „Unde este mântuirea călugărului?” a auzitun glas: „La munte, Arsenie!” aşa am încercat şi noi să facem acolo în pustie, dar Domnul este gazda lumii şi a pustiei şi a celor de aici, iar noi suntem păcătoşi. –

32. JUDECĂŢILE LUI DUMNEZEU

Cum lucrează Dumnezeu în lume)

Am să vă arăt acum, cum lucrează Dumnezeu în lume, căci nouă ni se pare că nu după vrednicia omului îi dă. Vezi în sat au oamenii obicei de a se judeca, unii pe alţii. Măi, de ce-i merge bine aceluia, acela înjură, fumează bea. E curvar, are băieţi sănătoşi, îi merge bine, are casă, e bogat, iar la cutare om deşi-i drept, cuminte şi evlavios, îi merge tot rău, îi bolnavă soţia, vitele, copiii. Sau la cutare – uite – a trăit mult şi a fost om greu şi a murit de tânăr. Uite cutare este beţiv şi face toate relele şi a ajuns pe treaptă mare, a ajuns prefect, iar cutare, uite munceşte ca robul şi are copii necăjiţi şi n-are ce mânca. Şi aşa judecăm noi oamenii…

„Planurile Mele nu sunt ca planurile voastre, ci cât este de departe cerul de pământ atât de departe sunt judecăţile Mele de judecăţile voastre zice Domnul”.

Zicem noi: De ce mă pedepseşte Dumnezeu pe mine, că eu sunt creştin şi sunt bolnav şi necăjit şi ocărit de lume şi am pagube şi-mi mor vitele? Uite, mă, ce om credincios nu lipseşte de la Biserică, da uite ce necazuri are… Şi de ce-i aşa? Dar judecăţile lui Dumnezeu sunt altfel. Era un călugăr, cu viaţă înaltă, în pustia Schetică, că atunci numai Sf. Antonie avea 20.000 de călugări. Sf. Macarie la Mănăstirea Prispir avea 5.000 de călugări, cum arată cartea intitulată „între cer şi pământ". Călugărul acesta l-a trimis pe ucenicul lui la Alexandria – oraş făcut de Alexandru Macedon cu 330 de ani înainte de venirea lui Hristos – şi acolo prefectul cetăţii murise, el care fusese un om rău, care a prigonit şi a omorât pe creştini, şi-l duceau acum la groapă cu muzică mare şi cu flori, lume multă, fiind o zi frumoasă, şi când a venit ucenicul acasă la pustie l-a găsit pe pustnicul bătrân al lui, care era de 50 de ani în pustie, mâncat de un leu… Şi i-a zis unui pustnic bătrân:

Părinte, uite ucigaşul creştinilor ce înmormântare a avut el şi pe bătrânul meu l-a mâncat leul. Atunci a zis bătrânul: „Mi se pare că Dumnezeu fiind prea bun îngăduie şi unele lucruri dumnezeieşti!"7 Iar acest bătrân s-a rugat lui Dumnezeu aşa: „Doamne, arată-mi mie judecăţile Tale! De ce unii-s bogaţi şi alţii săraci, alţii răi şi o duc bine şi altele…"

Rugându-se aşa, odată pe an plecau la Alexandria să vândă coşniţele făcute în pustie şi să-şi cumpere pâine, pe care o uscau şi de aveau pesmeţi cu apă le era de-ajuns, alţii mâncau pâine cu rădăcini, alţii numai rădăcini fără pâine. A luat bătrânul coşurile şi avea de călătorit până la Alexandria 3 zile, iar când pleca din pădure a ieşit înaintea lui un călugăr tânăr, care a venit la dânsul şi I-a zis: Unde mergi, Avyo?"

„Merg la Alexandria să-mi vând lucrul mâinilor!"

„Părinte, mata eşti bătrân, lasă că-ţi duc eu coşărcile!" Le-a luat el, dar el a zis călugărului, ştii care-i datoria călugărului câng! merge pe drum? Ştiu, fiule, să tăcem şi să ne rugăm! „Te jur părinte bătrân ca până la Alexandria s-au vorbim niciun cuvânt, dar bagă de seamă, părinte, că ai să vezi la mine lucruri, care n-o să-ţi prea convină, dar să nu vorbeşti că ţi-ai călcat jurământul"!"

Şi a zis bătrânul: „cred, fiule, că cu ajutorul lui Dumnezeu n-am să vorbesc!"

Şi din momentul acela au început a călători şi au tăcut. Mai către seară au ajuns la poala muntelui, la un sat, acolo era o casă din care

iese un tânăr şi zice: Părinte, hai la noi că e seară acum. Le-a spălat picioarele la amândoi, le-a dat o cameră şi i-a chemat la masă. Cei doi tineri aveau în casa lor un blid frumos de argint cu flori, pe blid scria bisericeşte. Ei ca să le arate cinste celor doi le-au pus fructe în blidul de argint. Când să plece dimineaţa călugării cei doi, cel tânăr a furat blidul cel de argint şi l-a pus sub haină.

Cel bătrân a văzut, dar a tăcut, dacă era sub jurământ. A zis în sine: Mare pacoste este călugărul ăsta, să fure blidul de la oameni.

Când au ajuns la o apă limpede, călugărul tânăr a luat blidul, a făcut cruce peste el şi l-a aruncat în apă. S-au dus şi când era soarele sus. au ajuns la alt sat şi-i vede un gospodar mare şi le zice: Părinţilor, haideţi la noi! Omul acela avea un câine groaznic, legat în lanţ, dar către seară cei doi au trebuit să plece. La plecare, tânărul călugăr a făcut o cruce peste câine şi câinele a sărit în sus şi a crăpat şi a murit.

Spre seară ajung la alt sat, unde-i primesc doi tineri cu mare evlavie, care le-au zis: Haideţi la noi! Aceia aveau un singur copil primul născut şi din cauza căldurii, copiii erau puşi în leagăn. Lor le-a dat o cameră şi ei au zis: Noi o să plecăm la noapte. La plecare călugărul cel tânăr s-a repezit la leagăn şi dezveleşte copilul şi-i suceşte gâtul şi-l omoară. Şi aşa de repede i-a sucit gâtul, că n-a putut ţipa de loc şi apoi l-a învelit înapoi şi l-a lăsat acolo…

Zice bătrânul în sine: No, altă crimă, cine ştie unde merg eu cu criminalul acesta! Vai de capul meu!”

A doua zi treceau pe lângă o crâşmă, tânărul călugăr a făcut cruce spre crâşmă şi a făcut 3 metanii spre crâşmă, dar cei din crâşmă au zis: „Uite mă, că popa se închină la noi!” şi râdeau.

Au mers înainte şi au ajuns la marginea unei păduri, acolo era o Biserică pustie, fără uşi, tară geamuri, fără acoperiş, erau numai zidurile. Călugărul cel tânăr s-a aplecat într-un pârâuţ, a luat nişte pietricele a făcut cruce peste ele şi a început a bulgări Biserica, dar azvârlea ca după câinii cei răi. După aceea a făcut Cruce peste Biserică şi a plecat. Cel bătrân zicea în gând: Acesta numai drac poate să fie!

În noaptea aceea unde au dormit n-a făcut niciun semn. A doua zi pleacă şi când erau către amiază trec pe lângă un sat şi era mare căldură. Văd o căsuţă acoperită cu stuf, trestie şi paie şi era veche. Pe prispa casei erau nişte copii ce plângeau, bătrânului i-a fost milă de ei şi le-a dat ce a avut, câte oleacă de pâine, câte un fruct, ceea ce a avut el. Copiii plângeau, că anul trecut au îngropat pe tatăl lor, iar. acum pe

mama lor. Călugărul cel mai tânăr, după ce a plecat puţin bătrânul s-a întors înapoi şi a dat foc casei, copilaşii, ca nişte păsărele au fugit şi au ţipat că a luat foc casa. Până să vină oamenii, casa a ars toată.

Zise bătrânul: Doamne, uite că a dat foc casei! Numai rele face acesta.

Seara ajung la Alexandria, la marginea oraşului era o vilă, o casă cu fântână frumoasă, dar nu era nimeni la casa aceea. Ce face tânărul călugăr? Se suie pe casă şi într-un ceas a desfăcut toată casa aceea, a azvârlit uşile, geamurile. Când s-a dat jos, călugărul bătrân n-a mai avut răbdare, că până aici le-a fost tăcerea şi i-a zis tânărului: „I-a ascultă, mă, am ajuns la Alexandria, aşa-i? Mă, până aici am jurat să tac? Să-mi spui ce eşti drac, înger, sau om? Dar tânărul a zis: „Ce ai cu mine, părinte?”

„Eu n-am văzut oare ce ai făcut până acum? Multe rele ai făcut până acum!”

Tânărul i-a zis: Părinte, trei lucruri mari am făcut: Când am aruncat blidul de argint în apă, blidul a fost furat de la Biserică de părinţii celor doi tineri şi acum ei se muncesc în iad. Când am luat blidul celor doi tineri, de-l păstrau mergeau şi cei doi tineri în iad. L-am aruncat în apa aceea curată şi are să vină cântăreţul Bisericii şi o să-l ducă de unde s-a furat. Aceste trei lucruri bune am făcut: Au ieşit cei din iad, nu vor merge în iad cei doi tineri, blidul iar vine la Biserică”.

Dar câinele de la casa aceea?

Cei ce aveau câinele erau creştini buni, în ziua următoare însă câinele avea să turbe şi muşcându-i, mureau toţi din casă, aşa am omorât câinele şi i-am scăpat pe toţi de la moarte.

Dar de ce ai omorât copilul cel din leagăn?

Şi aceşti doi tineri era creştini buni, însă. de creştea copilul acesta mare, se fiâcea mare hoţ şi avea să-i omoare pe părinţii săi, aşa i-am salvat pe cei doi creştini. Dar la crâşmă de ce ai făcut semnul crucii şi te-ai închinat?

În crâşmă era primarul satului şi cântăreţul Bisericii, care au venit la crâşmar „şi i-au zis: Dă-ne o sticlă de vin bun, ca să bem şi să ne veselim.

Şi ce hotărau cei doi în crâşmă?

I-a zis cântăreţul, primarului: Măi vărule, hai să facem o Biserică în satul nostru, eu pun 100.000 şi tu la fel şi aşa s-au învoit şi le-am binecuvântat hotărârea lor, ca să poată face Biserica, iar vinul pe care-l

aveau spre a-l bea a intrat în el un şarpe otrăvitor şi de l-ar fi băut mureau amândoi. Dar făcând semnul crucii peste vin au scăpat de moarte şi vor face Biserica. De aceea m-am închinat la crâşmă şi am făcut semnul Crucii peste ea.

Dar în Biserica de lângă pârâu de ce ai aruncat cu pietre? În ea, fiind părăsită erau o mulţime de draci, care jucau pe masa Sf. Altar peste tot şi l-am alungat de acolo şi acum vor veni oamenii şi o vor repara şi vor face slujbă în ea.

Dar de ce ai dat foc la casa copiilor de acolo? De rămânea acea casă acolo, copiii erau orfani şi aşa se necăjeau de viaţa lor, dar vor găsi unde a ars o căldare cu bani şi o rudă de a lor îi va lua şi le va zidi altă casă şi aşa toată viaţa le va merge bine.

Dar casa de la marginea Alexandriei de ce ai dărâmat-o? Vila aceea a fost făcuta din bani de furat şi de ar fi trăit în ea cei ce au făcut-o nu se mai mântuiau, aşa, când vor veni vor face alta din sudoarea feţei lor şi aşa îşi vor mântui sufletul.

A zis bătrânul: Văd că toate le-ai făcut bine, dar acum spune-mi cine eşti: înger sau drac?

Şi a zis tânărul: Eu sunt îngerul lui Dumnezeu şi m-a trimis Dumnezeu să-ţi arăt judecăţile Lui cele nepătrunse de mintea oamenilor, şi judecăţile Lui nu sunt ca ale oamenilor şi pustnicul ce a murit mâncat de leu, prin durerea morţii şi-a spălat şi ultimele păcate ce le mai avea şi aşa s-a mântuit, iar bogătaşul din Alexandria, înmormântat cu pompă, a făcut şi el ceva fapte, bune în viaţă şi Dumnezeu i-a plătit prin cinstea înmormântării, iar acum este în iad.

Întoarce-te în chilia ta şi nu căuta să înţelegi Judecăţile lui Dumnezeu, care sunt nepătrunse de mintea oamenilor. Fraţii mei, să ştiţi că pe doi îi trăsneşte Dumnezeu, pe doi deodată şi pe cel bun şi pe cel rău. Oare ce se petrece aici? Cel bun prin această moarte merge în rai, iar cel rău merge în Iad, prin pedeapsa lui Dumnezeu, după faptele sale. Dumnezeu face cum ştie şi cum vrea, dar toate le face bine, Dumnezeu fiind Binele cel mai mare din lume.

Aceasta a fost istoria cu „judecăţile lui Dumnezeu”, mânca-v-ar Raiul să vă mănânce!

ti

Din Omilia care s-a grăit de Sf. Ioan Gură de Aur în Antiohia, Preot fiind el în Biserica cea veche, la cuvântul Apostolului: „Puţin vin primeşte pentru stomacul tău şi pentru cele dese slăbiciunile tale”.

(I Tim. 5, 23).:

Despre cele 8 pricim ale chinuirii şi ale necazului sfinţilor:

Opt pricini ale chinuirii şi ale necazului sfinţilor celui de multe feluri şi în multe chipuri pot să zic către dragostea voastră. Pentru aceasta toţi cu deadinsul luaţi aminte, ştiind că nicio iertare şi cuvânt de îndreptare nu ne va mai rămânea nouă, dacă ne vom sminti pentru cele ce se întâmplă, când fiind atâtea pricini, noi ca şi cum niciuna n-ar fi, în aşa fel ne vom tulbura şi ne vom supăra.

Deci cea dintâi pricină este: Ca să nu se ridice degrab spre mândrie pentru mărimea isprăvilor şi a minunilor, Dumnezeu îi lasă să se chinuiască.

Ca să nu aibă alţii presupus pentru dânşii mai mare decât firea omenească, şi să-i socotească pe ei că sunt Dumnezei, iar nu oameni.

Ca să se arate, că puterea lui Dumnezeu prin cei slabi şi prin cei legaţi

140, stăpâneşte şi biruieşte, şi propovăduirea o creşte.

Ca răbdarea acelora mai arătată să se facă, că nu slujesc lui Dumnezeu pentru plată, ci şi atâta mulţumire arată cât şi după atâtea rele nesmintită şi întreagă arată dragostea către El.

Ca să filosofam pentru înviere. Căci, când vei vedea bărbat drept şi plin fie fapte bune, că a pătimit nenumărate necazuri şi nevoi, şi astfel s-a dus de aici, şi nevrând vei fi silit ca negreşit să socoteşti ceva pentru Judecata cea de acolo. Că, dacă oamenii pe cei ce se ostenesc pentru dânşii nu-i lasă să se ducă fără de plăţi şi răsplătire, cu mult mai vârtos Dumnezeu pe cei ce atâta s-au ostenit nu va voi niciodată să-i lase neîncununaţi. Iar, dacă nu va voi niciodată să-i lipsească pe ei de răsplătirea ostenelilor lor, nevoie este să fie o vreme după sfârşitul cel de aici, întru care vor lua răsplătirile ostenelilor celor de aici.

Ca toţi cei ce cad în nevoi, căutând la aceia, să aibă de ajuns mângâieri şi potolire aducându-şi aminte de relele ce li s-au întâmplat lor.

Ca pe voi, când vă îndemnăm la fapta bună a acelora să zicem fiecăruia dintre voi. Urmează lui Pavel! Urmează lui Petru! Să nu socotiţi pentru mărimea isprăvilor, ca ei s-au împărtăşit de altă fire, şi să pregetaţi a-i urma.

Că de va trebui să fericim şi să ticăloşim, să ne învăţăm pe care trebuie să-i socotim fericiţi şi pe care ticăloşi şi mişei!

33. DE VORBA CU PĂRINTELE CLEOPA SUB

CARPEN

23. VII.1988 Sihăstria, orele 15

Cei 165 de creştini ortodocşi ai Bisericii cu Lună din Oradea, aşezaţi pe iarbă jos, la umbra carpenului bătrân, în timp ce cântau cântări duhovniceşti, părintele Cleopa cobora de la stupină şi eu eram cu dânsul, apare în drumul nostru o copilă în galben din Atena de vreo 10 ani, îi sărută mâna părintelui Cleopa şi-l întreabă pe părintele: Părinte Cleopa, nu mă cunoşti? Părintele spune: Ba da, am fost la voi în casă la Atena!

Copila spune: Sunt cu părinţii şi am venit la Sihăstria să vorbesc cu sfinţia voastră. Părintele Cleopa e căutat de Greci, Canadieni, Americani, Francezi, toţi îl caută, chiar şi cei de la Oradea l-au găsit. În timp ce noi cântam, părintele Cleopa cobora de la stupină şi aşa începe să vorbească cu poporul din Oradea: „Eu am fost la stupină, puţin bolnav de un junghi, o răceală. Mânca-v-ar Raiul să vă mănânce, ei aşa să cântaţi înaintea Preasfintei Treimi şi a Maicii Domnului”. Toţi au cântat foarte frumos, iar un soare frumos stăpânea ziua aceasta minunată.

L-am întrebat despre mântuirea sectarilor şi a spus părintele: trebuie să ştiţi, fraţilor, că Biserica noastră ortodoxă este Mama noastră cea spirituală, care ne-a născut pe noi prin Dumnezeiescul Botez prin apă şi prin Duh. Biserica este trupul lui Hristos. Cine nu rămâne în Biserică nu poate fi cu Hristos, că nu rămâne în trupul Său. Toate sectele mistice şi raţionaliste, care sunt în Europa şi în lume sunt afară de Biserică. Iisus a spus: „Eu sunt buciumul viţei, adică trunchiul copacului, voi sunteţi ramurile, toată viţa care nu rămâne în butuc adică în trunchi, se taie şi în foc se aruncă1. Dacă, carpenul ăsta frumos, la care a binevoit Dumnezeu să veniţi s-ar rupe p creangă din el, uscată sau verde, şi de ar fi pom roditor ar avea roade, dar creanga ruptă nu mai are viaţă, numai urcă seva copacului în ea. Se taie şi se aruncă în foc a spus Mântuitorul. Biserica ortodoxă are 460 de milioane de creştini pe glob, ea n-a schimbat nimic, are rânduiala dogmatică, canonică şi tradiţională a Evangheliei lui Hristos, a sfinţilor Apostoli şi a Sinoadelor Ecumenice şi locale. Cine iese din Biserică s-a rupt de trupul lui Hristos, poate să facă orice faptă bună, că n-o primeşte Dumnezeu fiind afară din Biserică. Este o urâciune acea faptă. Apostolul Pavel a spus: „Cel ce se nevoieşte după Lege se încununează” şi zice tot Pavel: „Pace peste. cei ce vor umbla cu dreptarul acesta”

adică cu dreapta credinţă şi „Peste tot alesul lui Dumnezeu”. Mare primejdie este pentru cei rupţi de Biserică, fie baptist, penticostal, adventist, iehovist, ori luteran, ori reformat, ori metodist, ori puritan, oricine ar fi în afară de Biserica lui Hristos, s-a rupt şi nu mai are Duh Sfanţ. Duhul Sfânt în Biserica lui Hristos nu vine decât pe această cale: de la Episcopi prin punerea mâinilor la preoţi, de la preoţi prin lucrarea celor 7 Taine, că preoţii sunt împărtăşitori ai Tainelor lui Dumnezeu. Zice penticostalul, că el vorbeşte în limbi, blestemaţi sunt toţi, ce caută limbile în secolul XX? Că Pavel spune că limbile vor înceta din Biserică. Limbile sunt semn pentru necredincioşi (I Cor. 14, 29).

Noi fiind ai Bisericii Ortodoxe, ai lui Hristos, n-avem voie să luăm parte la lucrurile dracilor. Ce împărtăşire are Hristos cu dracul? N-ai voie să mergi la sectari deloc, nici la nunta, nici la botez, nici la predica lor, cine merge cade sub blestemul Bisericii şi de te prinde moartea după ce ai fost la ei, drept în iad te duci. Că zice Dumnezeu: „În ce te voi găsi în aceea te voi judeca!” Te-a găsit fiind cu sectarii, te-ai dus cu ei în iad.

Pe Maica Domnului o batjocoresc dracii de sectari, dar vor vedea ei la Judecată, când Ea va sta de-a dreapta Fiului Ei! în ziua Judecăţii va fi vai de capul lor de sectari. Arhanghelul Gavriil o-numeşte pe Maica Domnului mai cinstită decât Heruvimii şi tu drace şi putoare şi putregai de om, împuţitule şi satană fără de coarne, huleşti pe Maica Domnului? Vai de capul lor de sectari ce ruşine o să aibă în ziua aceea, când vor tfedea pe Maica Domnului de-a dreapta Sfintei Treimi, cu atâta slavă încât nu vor putea privi la ea.

Să mergeţi voi la Vatoped unde sunt 20 de Icoane făcătoare de minuni. Noi avem datoria să ne rugăm către Maica Domnului. Să ştiţi că împărăteasa faptelor bune este rugăciunea.

— De aceea a zis şi marele Apostol Pavel: „Neîncetat vă rugaţi!” Până să adormi fii cu rugăciunea în gură: „Doamne, iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!” Când te-ai sculat din somn zi: Slavă Ţie, Doamne împărate ceresc, Prea Sfântă Treime, Tatăl nostru, Psalmul 50, câte un Acatist şi aşa să pleci la lucru cu rugăciunea în gură. Dacă nu ne rugăm, sufletul este mort, că văzând diavolul sufletul pustiu de rugăciune, vine şi seamănă în el păcate. Şi apoi vom merge în iad. Să ne rugăm, ca eu mila lui Dumnezeu să mergem la Rai.

PELERIN PRIN LOCURILE SFINTE

1. AŞA SE APRINDE SFÂNTA LUMINĂ LA IERUSALIM LA PASTILE ORTODOXE

Când am ajuns la Ierusalim în anul 1974 am slujit Prohodul Mântuitorului cu Patriarhul Benedict, ce avea 97 de ani, în Vinerea Sf. Paşti. Prohodul s-a terminat aproape de ziuă în Sâmbăta Sf. Paşti. Iar, când citeşte evanghelia: „Şi au pecetluit Mormântul împreună cu custodia” atunci intră armata în Biserică şi se duce şi stinge cele 40 de candele de aur de la Sf. Mormânt şi pe lespedea Sf. Mormânt ce are 3, 5 m lungime şi.2, 5 m lăţime pun pecete, preoţii au pus, vată deja foarte „groasă acolo, ca atunci când va veni lumina s-o ia şi s-o dea aprinsă la popor. Vine armata şi pune 3 sigilii pe uşa Sf. Mormânt, sigiliul armatei evreieşti – evreieşte, englezeşte şi arăbeşteam văzut cu ochii aceasta. Pe urmă s-au stins cele 2770 de candele din tot mormântul, căci cele 40 de aur sunt în Sf. Altar, unde este piatra pe care a fost pus trupul lui Iisus.

Sfanţul Mormânt are mai multe Altare, armenii şi monofiziţii şi maroniţii au altarele lor. Sâmbătă dimineaţa s-au stins toate candelele şi la Mormântul Domnului şi pe Golgota, peste tot. Iar în Mormânt rămâne numai puţină lumină ce vine prin nişte gemuleţe mici de la zi, căci sunt galerii la Sf. Mormânt. Rămân călugări de strajă, căci Biserica are multe odoare, se închide Biserica şi se duc toţi acasă după Prohod, până Sâmbătă la orele 11. Pe la orele 11, armata este foarte de mare folos, te întreabă: Eşti ortodox, treci aici! Eşti catolic, ai alt loc. Fiecare” religie are locul ei. Apoi intră toată lumea liniştită în Biserică şi deodată intră 20 de mitropoliţi îmbrăcaţi în veşminte şi 400 de preoţi. Nu se intră în Mormânt cu aparate de fotografiat cu bliţ, în mormânt nu-i voie, trebuie să fie numai lumină de la zi. Fiecare are în mâna lui câte un smoc de 33 de lumânări, atâtea câţi ani aravut Domnul nostru Iisus Hristos. Pe la orele 12, la amiază, vine şi Patriarhul, desculţ şi cu capul gol, îmbrăcat într-o cămaşă alba de mătase cu mâneca largă. Lumânările, cele 33, sunt lipite deolaltă şi au pictată învierea lui Hristos pe ele şi se vând în magazinele din Ierusalim. Patriarhul este controlat de armată în faţa a mii de oameni, ca nu cumva să aibă ceva de aprins şi să se spună, că a făcut ceva şi a aprins Sf. Lumină. După aceea, episcopii îl îmbracă. Stiharul alb rămâne pe el, îl îmbracă cu toate veşmintele de Patriarh. Numai bine se fac orele 13, iar pe la orele 13, Patriarhul se roagă în 3 limbi: „Să ne rugăm să vie Sf. Lumină!” Arabii strigă, bat din palme, aclamă. Patriarhul este ţinut de diadoni

atunci când cade în genunchi şi ţine rugăciunea lui cam o jumătate de oră. Pe la orele 12 a fost începută Vecernia, iar când se termină rugăciunea de chemare a Sfintei Lumini, numai ce auzi în Biserică: „Kirie eleison, Gospodi pamilui, Doamne miluieşte” – fiecare strigă în limba lui. Patriarhul stă în genunchi şi exact când a ajuns Vecernia la cântarea „Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc...” a intrat un nor azuriu albastru în Biserică, la care nu te puteai uita, că-te orbea. Din nor a fulgerat de 3 ori, un fulger a trecut peste Catapeteasmă (Iconostas) peretele ce desparte Altarul de popor şi s-a dus lin, drept la mormântul lui Hristos, când a atins piatra de pe Sf. Mormânt, toată vata de pe el s-a aprins şi toate candelele s-au aprins singure. La cei din balcoanele de sus li s-au aprins singure lumânările în mâini. Patriarhul a chemat armata, care a rupt sigiliile şi când s-au deschis uşile de la Sf. Mormânt, înăuntru era un cuptor mare de văpaie de foc, o văpaie albăstruie albă. Patriarhul are nişte cutii mari cu cheiţe şi cu mânere cu multe găuri. Patriarhul ia vata aprinsă şi o bagă cu foc în cutii şi lumina ţâşneşte prin găurile cutiilor şi apoi le încuie cu cheiţa şi ia cutiile de mânere, iar diaconii merg înainte şi havaşi (soldaţi) cu culioane roşii, ca protopopii şi cu bastoane de argint, care-l păzesc pe Patriarh şi merg prin mijlocul Bisericii cu vasele cu lumină şi strigă: „Veniţi de luaţi Lumină!” De la lumina Patriarhului mii şi mii de lumânări se aprind, că ţâşneşte pe găurile acelea ca razele soarelui.

Catolicii, ca să nu ia lumină de la noi de la ortodocşi, sunt 6 candele în dreapta şi 6 în stânga, catolicii iau din candelele din dreapta, iar armenii din stânga, iar la noi s-a aprins chiar pe Mormântul lui Hristos.

Lumina aceasta a învierii se aprinde numai la Pastile ortodoxe, la cele catolice nu se aprinde. Lumina sfântă s-a aprins în data de 14 aprilie 1974, în Sâmbăta de Paşti la orele 13,00. Când s-au aprins lumânările încep toacele cele de argint, clopotele cele făcute de Constantin cel Mare, sutele cădelniţe şi în glasul lor începe a se înconjura Bisericuţa şi a se cânta: „Învierea Ta, Hristoase Dumnezeule îngerii o laudă în ceruri...” când cântă atâtea coruri, în mireasma de tămâie şi în marea de flăcări, parcă nu mai eşti pe pământ, parcă eşti în cer şi nimeni nu s-a ars vreodată de atâtea lumini.

Această cântare, de la Vecernia Duminicii ţine până Duminică dimineaţa. Se cântă acum „Hristos a înviat!” în toate limbile pământului. Lumina este imaterială, timp de 2 minute dai pe faţă cu ea

şi nu te arde. Lumina aceasta, ce vine singură din ceruri în Sâmbăta Paştilor este LUMINA CU CARE HRISTOS S-A COBORÂT LA IAD, cum zice Isaia: „Cei ce şedeau în întuneric vor vedea lumină mare”. La noi a venit Iisus cel înviat, Duminica.

Iisus a predicat în Tad Evanghelia vreme de 33 de ore şi 3 zile, aşa scrie în penticostar. De Joi seara până Vineri seara e o zi, de Vineri seara până Sâmbătă seara o zi, de Sâmbătă seara până Duminică seara este o zi, aşa se calcula la evrei. De Vineri de la orele 15 până Duminică, Sâmbătă spre Duminică la orele 24 (12) sunt exact 33 de ore. Din Iad Iisus I-a scos numai pe cei ce credeau că Iisus va veni în lume, nu I-a scos pe toţi de acolo.

Clopotul cel mare de la Mormântul Domnului, făcut din aur, în Vinerea Sf. Paşti îl plânge pe Mântuitorul pentru că a murit, se trage singur, rar şi cu jale, Bang, Bang. Grecii mi-au spus cum boceşte clopotul cel mare şi că se trage singur, iar când vine învierea, tot singur se trage şi sună foarte repede şi cu veselie şi le acoperă pe toate celelalte clopote. Uiţi că eşti pe faţa pământului. Vezi zeci de mii de lumini, care se duc spre căminele lor pe străzile Ierusalimului. În Ierusalim, lamagazine sunt un fel de căldăruşe cu sită deasupra şi cu fitil, pline cu untdelemn de măsline, ca un fel de candele. Pe acestea le aprinzi de la Sf. Lumină şi poţi să duci acasă Sf. Lumină. Acolo erau polonezi, bulgari, francezi, italieni, americani, englezi, oameni din toată lumea. În jurul Sf. Mormânt sunt scaune pentru ambasadori, fiecare ţară are un reprezentant, care vede Sf. Lumină. Eu am adus la Man. Sihăstria Sf. Lumină într-un felinar de acela şi candelele noastre ard din 1974 cu Sf. Lumină de la Mormânt

Când a fost părintele Petroniu la Sf. Mormânt, Sf. Lumină a venit aşa: Când s-a făcut rugăciunea pentru Sf. Lumină, deodată a venit un stâlp de foc şi s-a speriat toată lumea, a venit deasupra Sf. Mormânt s-a despicat în 3, un stâlp de foc a mers la Golgota, unul la Mormântul Domnului şi unul la Biserica Sf. Învieri. În trei stâlpi s-a făcut Lumina aceasta, căci nu vine în fiecare an la fel, aici sunt taine mari. De aici, ar trebui catolicii să se întoarcă la Pastile ortodoxe, dovada adevărului: Sfânta Lumină! Catolicii trebuie şase întoarcă la ortodoxia credinţei, căci au făcut mare greşeală când au modificat data Paştilor, după voia lor şi nu după voia lui Dumnezeu. Iată o minune, care de 2000 de ani se tot repetă, dovada învierii sigure a lui Iisus Hristos.

Dar ce să spună sectarii, că ei n-au nici Paşti, nici Crăciun, toate

le fură de la ortodocşi?

Ortodoxia este singura credinţă mântuitoare, care îl mântuie pe omul creat de Dumnezeu!

2. SF. LUMINĂ SE APRINDE NUMAI LA ORTODOCŞI, MINUNEA ANULUI 1326

În anul 1326 erau trei sultanate turceşti, unul în Damasc, unul în Egipt şi unul în Babilon. Ce au zis turcii? Când vin creştinii la Ierusalim să serbeze Pastile să nu le dăm voie să slujească, până ce nu vor plăti taxa de 9.000 bani de aur, căci turcii nu cred în Hristos.

Patriarhul ortodox Ioachim n-a avut de unde să plătească suma pentru că creştinii ortodocşi erau puţini în Ierusalim şi doar 100 de preoţi, căci erau religii altele, de tot felul Dar sunt două străzi de armeni în Ierusalim, moşieri, bogaţi mari, ei au zis: Plătim noi taxa! Dar turcii i-au întrebat: „De ce iese Sf. Lumină numai la ortodocşi şi nu iese şi la voi? Armenii au zis: Pentru că ortodocşii numai ei slujesc la Mormântul lui Hristos şi pe noi ne-au dat la o parte”. „Dar, dacă veţi sluji voi vă veni Lumina?” Noi plătim şi taxa – au zis Armenii – Lumina va veni la noi la Armeni!

Turcii au zis: „De nu iese lumina la voi o s-o păţiţi!” Noi îi scoatem pe ortodocşi din Mormânt – şi l-au luat pe Patriarhul Ioachim şi l-au închis în Mân. Sf. Sava, din Ierusalim, cu toţi preoţii…

A zis Patriarhul: Dacă nu ne lăsaţi să facem, slujbă la Mormântul lui Hristos, o să facem la Biserica Sf. Iacob, care este aproape de Mormânt, iar turcii le-au dat voie ortodocşilor la aceasta. Dar, turcii au pus de pază peste ei doi turci, generali de armată, ca să nu vină vreun creştin la Mormânt. Creştinii au început a plânge şi au zis că s-a supărat Dumnezeu pe ei şi I-a îndepărtat de la Mormântul lui Hristos, dar patriarhul le-a zis: „Nu vă temeţi, că are să se facă minune mare!”

Armenii ziceau, că Lumina la ei o să vină. Iar Patriarhul zicea, că de va vrea Hristos să iasă Lumina la ei n-avem noi ortodocşii ce face. Armenii au făcut slujbă şi ziua şi noaptea, dar n-a mai venit-Sf. Lumină. Turcii le-au zis: De ce n-a venit Sf. Lumină, că aţi plătit taxa? în acelaşi timp, ortodocşii făceau slujbă tocmai a doua zi, pe când răsărea soarele şi când a zis patriarhul: „Hristos a înviat!” un stâlp de marmoră din Biserica Sf. Iacob a crăpat şi a ieşit Sf. Lumină în vârful Stâlpului. Patriarhul a pus o scară şi au luat Sf. Lumină din vârful stâlpului şi în acest fel Sf. Lumina a ieşit tot la ortodocşi.

Generalul turc de pe vârful stâlpului, care păzea acolo pe stâlpi a

strigat: „Cred în Hristos!” Celălalt general de lângă el i-a şi tăiat pe loc cu sabia’ capul, celui ce a strigat că crede în Hristos: Moaştele acestui general turc convertit şi martir al Sfintei Lumini le-am sărutat şi eu, sunt acolo în Ierusalim şi acest turc este martirul Sfintei Lumini.

Văzând turcii că Sf. Lumină a ieşit tot la ortodocşi, au pus un ciubăr cu murdărie înaintea uşii Sf. Mormânt şi fiecare armean trebuia să mănânce câte o lingură de murdărie şi în acest fel i-au spurcat turcii pe armeni. Anul 1326. De atunci a rămas o zicala: „Este bine să te duci cu armenii la Biserică, dar să nu mănânci cu ei, că ei caută să te spurce, aşa cum i-au spurcat turcii pe ei, când n-a venit Sf. Lumină”. Distanţa de la Sf. Mormânt până la Biserica Sf. Iacob unde s-a aprins Sf. Lumină este de 100 m. Stâlpul este fotografiat şi săpat din marmură fiind pus în Altarul Bisericii, Sf. Iacob. Aceasta este minunea cu armenii, din anul 1326. Generalul turc convertit şi martir al Sf. Lumini este pus în Biserica Sf. Iacob. & e aici se vede, ca Iisus Hristos numai o Biserică a întemeiat – pe cea Ortodoxă – aceasta este mântuirea lumii. Sf. Lumină este dovada sigură, că numai ortodocşii sunt pe calea adevărului pur al lui Hristos, drum ce duce sigur la ceruri.

3. VINDECAREA CU SF. CRUC3 A UNEI FEMEI ÎNDRĂCITE – IERUSALIM 1974

Femeia aceasta îndrăcită pe care am văzut-o la Ierusalim era de loc din Cipru şi au adus-o cu vaporul până la Haifa, iar de acolo au adus-o cu maşina până la Ierusalim. Cu ea era mama ei, mama soacră şi bărbatul ei. Femeia aceasta avea cinci copii, tot cu ea a mai venit şi sota bărbatului ei. Au adus-o pe femeie în vremea când se făcea slujba pe Golgota şi era lume multă. Femeia îndrăcită era legată cu lanţuri de mâini şi de picioare şi era pusă pe o năsălie şi o duceau 4 oameni. I se vedeau oasele la mâini şi la picioare, şi ca să nu-i rupă mâinile lanţurile au pus sub lanţuri cârpe.

Era o femeie negricioasă înaltă şi avea următoarele simptome; Bătea ca câinii, urla ca lupii, necheza ca şi caii, croncănea ca şi corbii, orăcăia ca broaştele, mugea ca vacile, aceasta, făceau dracii cu ea. Din Sf. Cruce astăzi se mai păstrează o bucată mare la Ierusalim, o bucată este la Athos, una la Roma şi una în Franţa.

În clipa aceea vine stareţul Sf. Mormânt, arhimandritul Danul, un om înalt cu barbă albă, care văzând starea femeii trimite pe un preot să-l aducă

Sf. Cruce din Mormânt. După ce s-a adus Sf. Cruce, armata a

făcut cor don, ca să nu se îmbulzească lumea. Pe femeia bolnavă o ţineaunişte bărbaţi şi totuşi când a prins ea cu-dinţii de veşmântul ţinui preot 11-a rupt până jos.

Părul femeii era vâlvoi, iar ochii erau roşii ca şi sângele. Când venea Sf.

Cruce armata striga: Atenţie, atenţie! Când s-a apropiat arhimandritul cu

Sf. Cruce, 20 de oameni n-au putut-o ţine, bătea din picioare şi din mâini, răcnea, făcea nişte huiete gândeai că trece un tren. Ajuns cu Sf. Cruce, a zis preotul: Ţineţi-o bine! Iar când a atins-o pe femeie cu piedestalul Crucii pe fruntea ei, a sărit odată ca de 5 m în sus a căzut la pământ şi toţi ziceau că a murit.:

146.

Vine un doctor din Franţa, îi caută pulsul şi a zis: N-a murit, scoateţi-o din Biserică. Au dus-o pe femeie la Căminul Sf. Mormânt, aşa ca moartă, pe patul cu care au adus-o. După câtva timp s-a sculat singură şi a strigat: mamă! mamă! Dezlegaţi-mă că m-a dezlegat Mântuitorul! Mama ei a început a plânge cu cei de faţă văzând minunea. A dezlegat-o de la mâini şi de la picioare şi au pieptănat-o cu mare greutate – nu se pieptănase de multă vreme, fiind îndrăcită. văzut cea vindecată hainele ei, dar acelea erau haine pentru înmormântare şi a zis cea vindecată: mamă! mamă! Mi-ai adus haine de înmormântare, nu ştii că aici viaţa din mormânt a răsărit? S-a dus cea vindecată în Sf. Mormânt s-a pus lângă Altarul Mironosiţelor şi a început a plânge cu hohote, apoi preoţii au împărjăşit-o cu Sf. Taine şi au pus-o să stea la Mormântul lui Hristos 9 zile după vindecare, ca nu cumva să se întoarcă dracii din nou. Mama ei a întrebat-o de timpul când s-a făcut sănătoasă „iar ea a mărturisit cu glas tare şi public, zicând: „Când mă aduceau cu targa aceea preotul aducea Crucea lui Hristos, eu eram înfăşurată cu 7 balauri şi ei erau cu capul în gura mare, 7 şerpi mari. Când s-a atins Crucea lui Iisus de mine, cei 7 balauri dintr-odată s-au desfăcut de la mine şi s-au dus în văzduh şi am văzut o mână de pe Cruce, care s-a coborât pe capul meu şi când s-a atins mâna aceea de capul meu, pe balauri nu l-am mai văzut. Atunci am căzut la pământ, ca şi moartă.

Şapte draci au intrat în femeia aceasta şi acum au ieşit afară. Pe această vindecată o chema Silvana şi era din Cipru. După minune a venit un arhimandrit cu Condica de la Eclesiarhia mare, martor ocular

la minune şi a făcut proces verbal: „Astăzi în anul 1974, orele… *, luna… ziua… cetăţeana Silvana Coroculi din oraşul LimâW, insula Cipru, s-a vindecat la Mormântul Domnului de boala cutare, prin atingerea de Crucea lui Hristos, drept pentru care au semnat patriarhul, preoţii şi arhiereii”… În această condică se trec zilnic vindecările făcute de Sf. Cruce la Mormântul lui Hristos. Anul vindecării acestei femei este 1974, dovadă că această cruce este puterea lui Hristos, este arma de alungare a dracilor. Crucea este arma prin care Hristos l-a biruit pe diavol şi-l biruie şi azi.

Sfânta cruce este adusă de împăratul Heracliede la Perşi împăratul Cosroe al perşilor la anul bila intrat în Ierusalim a omorât pe preoţi şi a dărâmat cele 18 mănăstiri zidite de împăratul Constantin cel Mare şi a luat cu el şi Sf. Cruce a Mântuitorului, cu toate veşmintele ce erau în

Ierusalim. Din această zi s-a pus post şi s-a dus armata şi i-a bătut pe perşi şi a adus la Ierusalim odoarele Bisericilor cu prăzi de război şi a adus şi Sf.

Cruce…

Împăratul a vrut să ducă Sf. Cruce la locul ei, aşa cum era îmbrăcat cu haine împărăteşti, fiind cu coroana de aur pe cap, dar fiind atât de grea se gândea cum a putut-o duce Mântuitorul. Văzând împăratul că n-o poate clinti din loc, fiind îmbrăcat împărăteşte, s-a resemnat, s-a dezbrăcat de hainele împărăteşti şi cu capul gol şi desculţ – la fel ca Mântuitorul – a început s-o ridice şi a văzut că aşa o poate duce. împăratul făcând Cruce cu metanie a zis: „Crucea lui Hristos, ajută-mi!” O ia pe umăr şi ajunge cu ea pe Golgota. Crucea avea înălţimea de 3 metri şi a pus-o iar la Mormântul lui Hristos.

Singura Biserică nedărâmată de perşi este cea de la Betleem, căci împăratul a văzut pe un crai îmbrăcat cu haine persane şi a zis: Fiindcă l-au pus pe unul din ei în acea Biserică să nu fie dărâmată. Sfânta Cruce a fost adusă de la perşi înapoi la Ierusalim în anul 626. Am fost apoi în Nazaret, unde am văzut atelierul lui Iosif, aici mi s-a arătat o scândură pe care Iisus a tăiat-o mai scurtă decât trebuie şi văzând Iosif că a greşit i-a zis lui Iisus: „Fiule, ai tăiat-o prea scurtă!” Iisus a prins scândura de un capăt şi a întins-o cu mâna dreaptă şi a lungit-o cât trebuia; atunci a văzut Iosif ce copil are!

Scândura se păstrează şi azi şi se vede pe unde a fost tăiată, dar este şi partea de la semn mai încolo, cea întinsă de Iisus. În Cana am

văzut 2 vase în care s-a făcut apa în vin.

4. UN ARAB BOLNAV DE CANCER SE VINDECĂ LA MORMÂNTUL LUI HRISTOS

Ierusalim, 1974

Acest arab tânăr era bolnav de cancer şi gata de moarte, avea doi copii acasă, acum era în Spital la Tel-Aviv şi avea cancer în stare de metastază, avea şi maşină pe care o conducea fratele lui. A venit. fratele1 lui cu soţia bolnavului la el la Spital, ca să-l ducă acasă. Iar doctorii i-au spus soţiei: peste 3 ore moare, dar nu-i spuneţi lui!

Când a ieşit femeia cu el pe poarta spitalului a năpădit-o plânsul, căci avea acasă doi copii. Cel bolnav era îmbrăcat cu haine lungi până la pământ, că aşa poartă arabii, ca şi călugării parca-l văd. Când a văzut arabul că

1 plânge femeia, i-a zis: Ţi-a spus doctorul că mor? îi zice bolnavul: „Să nu vă ierte Alah nici în veacul de acum nici în cel viitor, de nu mă duceţi la

Mormântul proorocului Iisus!” Aşa-l zic arabii lui Iisus! Dar ea îi zice: Cum să te duc? Ea ştia că sunt 120 km şi că moare pe drum. Iar el zice: „Eu cKiar de mor pe drum, tot acolo să mă duceţi! La Iisus să mă duceţi, că am auzit că Acela este Alah (Dumnezeu)”. L-au adus aici la Biserica Sf. Mormânt pe braţe, că nu putea merge pe picioare. L-au pus lângă piatra Mormântului, iar arabul a început a striga: „Alah, Alah, Alah”, adică „Doamne, Doamne.

Doamne!” De faţă erau mulţi mitropoliţi şi cardinali, apoi l-au lăsat să se închine. Arabul s-a pus în genunchi şi a pus fruntea sa pe lespedea Mormântului lui Hristos şi a început a plânge cu hohot, era în faţa morţii, toţi din jur au început a plânge, curgeau şiroaie de lacrimi din ochii noştri, nu puteai să nu plângi. Acum arabul striga aşa: „Alah Iisus, Alah Iisus, Alah Iisus” adică:

„Doamne Iisuse!” striga aşa cu lacrimi, multă vreme dar numai ce-l vedem deodată, că se scoală în picioare, începe să facă cruce cu mâna stângă, nu ştia cum să facă, vine un preot grec cu barbă albă şi-l învaţă cum să facă

Sf. Cruce cu mâna dreaptă, înainte era de religie musulmană. Acum plângea şi strângea în braţe lespedea Mormântului lui Hristos şi striga mai departe:

„Alah Iisus, Alah Iisus” şi înainte de a pleca de aici după vindecare l-au botezat preoţii pe el, pe soţia sa şi pe fratele său. Acum a

urcat fostul bolnav la volan şi el conducea maşina spre casă. Pe acest arab îl chema Ahmed şi după ce a mers acasă s-au botezat toate neamurile în religia ortodoxă.

Această minune s-a petrecut tot în anul 1974 când am fost la Mormântul lui Hristos.

Aceste două minuni: cea cu Crucea originală a Mântuitorului şi cu acest arab vindecat de cancer le-am văzut eu cu ochii mei în anul 1974, arhimandritul Ilie Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria. Iată ce poate Crucea lui Hristos şi Mormântul lui Hristos. Aici se fac minuni zilnic, la mormântul lui Hristos, Iisus Hristos lucrează şi azi, după câtă credinţă au oamenii, atâta primesc de la El. Cine merge la Mormântul lui Hristos poate citi în Condica Mântuitorului aceste vindecări şi altele multe.

5. LA SFÂNTUL MUNTE ATHOS – ICOANE FĂCĂTOARE DE MINUNI

Muntele Athos este Muntele Maicii Domnului, aici trăiesc numai bărbaţi călugări şi femeile n-au voie să viziteze acest Sf. Munte. Iată de ce! O. fiică a împăratului cu numele Pelaghia s-a îmbrăcat în haine de ofiţer şi a intrat în Sf. Munte până la mănăstirea zidită de tatăl ei. Şi numai ce aude un glas din Icoana Maicii Domnului: „Stai, femeie!” şi a căzut pe loc moartă. Nimeni nu ştia că e femeie şi aşa au dus-o acasă moartă.

Aici numai Maica Domnului petrece şi n-au ce căuta femeile!

La anul 1453, când au vrut turcii să ocupe Athosul, pe vremea lui Soliman paşa, ce au zis turcii? Haideţi să mergem acolo să vedem muntele sfânt al creştinilor, să vedem cum trăiesc acolo bărbaţii fără de femei; şi aceasta o doreau mai ales turcoaicele. Mă, dă-i lege internaţională! Dar femeile au zis: Noi ne îmbrăcăm ofiţeri! S-au îmbrăcat ofiţeri femeile, ca să nu le cunoască, au fost 43 de turcoaice îmbrăcate ofiţer. Cânta muzica şi mergeau spre Mănăstirea Hilandar a sârbilor, iar când au ajuns aproape de mănăstirea aceasta, numai ce a venit un vânt de la vârful muntelui a intrat în trupa turcilor şi n-a luat niciun bărbat, dar toate turcoaicele, cele 43, zburau pe sus. Turcii strigau: „Alah, Alah”, dar cine dracul te-a pus să intri „în grădina lui Alah cu turcoaicele? Şi le-a dus vântul pe toate turcoaicele în Marea Egee şi le-a înecat pe toate. Soliman Paşa i-a pedepsit pe toţi turcii aceia, dar au rămas fără turcoaice că au zburat pe st's, că Maica Domnului le-a înecat pe toate în mare. Este pus acolo anul, luna şi ziua.

Maica Domnului are cea mai mare putere, că este Grădina ei. La Athos, Maica Domnului a predicat Evanghelia, întâi a predicat-o în Cipru unde era Lazăr episcop vreme de 30 de ani, şi chiar Maica Domnului I-a făcut lui Lazăr un rând de veşminte episcopeşti. Maica Domnului a predicat şi în Muntele Peonul împreună cu Ioan Evanghelistul, Sf. Maria Magdalena; şi Maica Domnului a spus că acolo vor petrece numai bărbaţi.

Sunt magazine la Athos fără vânzător, se vând cruciuliţe şi obiecte sfinte, dar de iei ceva fără bani, nu te poţi mişca de pe loc „nu te lasă Maica Domnului să furi.

Trăiesc aici 7 pustnici dezbrăcaţi complet, fără de haine şi nevăzuţi de oameni, pe aceştia îi hrănesc îngerii din cer şi sunt aleşi de Maica Domnului, din fiecare neam câte unul, unul fiind de neamul nostru românesc.

Mergând noi spre Mănăstirea Sf. Ana, erau patru studenţi din Venezuela pe care-i vedeam şi noi, erau metodişti (reformaţi), mergeau înaintea noastră. La un moment dat au ieşit pe o stâncă doi pustnici din dreapta noastră dintr-o peşteră cu bărbile mari, cu capul gol, tinerii ăştia cu aparate de fotografiat. Ei au pregătit aparatele să-i fotografieze, dar cei doi pustnici au făcut semn să nu-i fotografieze. Unul mai curajos apăsă pe declanşator, neascultând de pustnici. Numai ce aud: Vai, vai i-a sărit aparatul din mână. şi i-a secat mâna. Pustnicii au intrat în peştera lor, dar acest tânăr nu-şi mai putea ridica mâna. Aceşti tineri nu erau ortodocşi, ci anglicani metodişti, erau protestanţi. Le-am ajutat şi noi căci erau patru, şi-l duceau pe spate pe cel cu mâna uscată, dar cel paralizat răcnea, ei îl duceau câte unul şi erau pic de apă. Când am ajuns la Mănăstirea Sf. Ana i-a întrebat stareţul, ce aţi păţit? Ei i-au povestit, iar stareţul a zis: Aţi greşit nu trebuia să-i fotografiaţi, v-a pedepsit Dumnezeu. Ce religie aveţi? Suntem metodişti din Venezuela, sectari. Dacă credeţi în Hristo's şi vreţi să>vă faceţi ortodocşi, acum pe loc se face acesta sănătos, dacă nu, aici moare acest tânăr! Ei au zis: Ne botezăm pe loc toţi şi ne facem ortodocşi numai să se vindece acesta.

Mâna îi era umflată şi avea dureri groaznice cel ce fotografiase. Stareţul s-a dus în Biserică şi a adus piciorul Sfintei Ana, mama Maicii Domnului… Acest picior este în toc de aur până la şold. Avem sfinte Moaşte de la mama Maicii Domnului Sf. Ana, soţia lui Ioachim. Acest picior a fost adus de la Ierusalim la Athos. Stareţul i-a învăţat să facă Sf.

Cruce, iar când a atins acel picior al Sf. Ana de cel bolnav, mâna i s-a vindecat pe loc. Atunci s-au botezat toţi în religia ortodoxă cei 4 protestanţi şi s-au făcut ortodocşi. Aceşti tineri au lăsat dolari la Mănăstirea Sf. Ana, ca să li se facă slujbă, pentru că de acum şi ei sunt ortodocşi. Şi au spus, că după ce vor ajunge acasă o să-şi facă şi familiile ortodoxe, din cauza minunii văzute cu ochii lor. Şi au zis cei 4: „Noi am auzit de credinţa ortodoxă, dar acum am şi văzut-o cu ochii noştri". Stareţul, după vindecare i-a Spovedit și împărtășit pe cei 4 și i-a miruit. Şi au plecat în ţara lor!

Despre cei 7 pustnici ce trăiesc nevăzuţi de oameni şi hrăniţi de îngeri, ne povestea un pustnic, cum că, într-o zi când mergea încă cu un pustnic printr-o poiană, a auzit un fâlfâit şi când s-a uitat, unul zbura pe sus şi acela s-a pus în genunchi în poiană şi s-a făcut numai lumină în jurul lui. Ei s-au speriat şi am zis – spune bătrânul – vai de mine acesta a venit din cer!

— El s-a îndreptat spre pustnicul în lumină şi i-a zis: „Blagosloviţi, binecuvântaţi!" cel din lumină i-a binecuvântat şi a zburat în altă parte. Acesta era unul din cei 7 pustnici. Când moare unul din cei 7, îl ia Maica Domnului pe altul în locul lui. Aceştia se hrănesc cu hrană, numai de la îngeri, nu mănâncă hrană pământească. Ei sunt cei 7 stâlpi ai lumii.

Cum s-a compus rugăciunea „Cuvine-se cu adevărat?"

În secolul *IV*, la Atţios, un călugăr se gătea să plece la Mănăstirea Protaton, iar ucenicul lui l-a întrebat: Avvo, cum să mă rog eu? Bătrânul i-a zis; Stai în faţa icoanei Maicii Domnului şi citeşte Psaltirea, câte 3 catisme şi apoi cântă aşa: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, carea fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe Tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu Te mărim!" şi zi aşa cât ai să poţi priveghea, până la miezul nopţii, apoi te odihneşte.

Tânărul călugăr, aşa a făcut, dar pe la miezul nopţii aude bătândân uşă: „Evloghite paterblagosloveşte părinte!" şi a intrat un tânăr frumos, cu baston de aur în mână. Şi acesta era Îngerul Gavriil, călugărul cânta, iar îngerul l-a întrebat: „Cum cântaţi părinte?" Iar el a zis, aşa cântăm: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii...". Îngerul i-a zis: „La noi nu se cântă aşa". „Dar cum se cântă?" întreabă călugărul. La noi secantă aşa: „CUVTNE-SE CU ADEVĂRAT SĂ TE FERICIM NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU CEA PURUREA FERICITĂ ŞI PREA

NEVINOVATĂ ŞI MAICA DUMNEZEULUI NOSTRU” şi apoi se cântă: „Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii…”

Dar călugărul tânăr căuta să scrie. Îngerul i-a zis: N-ai niciun creion? N-am a zis el. Îngerul i-a zis: Du-te afară şi adu o lespede de piatră de marmură. S-a dus călugărul tânăr a adus o lespede de marmură şi a spălat-o cu apă din pârâu şi a zis el: Am adus-o părinte, dar n-am cu ce scrie. Îngerul i-a zis: Nu-i nevoie, şi îngerul a început a scrie pe marmură cu degetul şi mergea degetul prin marmură, cum ar merge prin ceară şi a scris aşa îngerul: „CUVINE-SE CU ADEVĂRAT SĂ TE FERICIM NĂSCĂTOARE de DUMNEZEU CEA PURUREA FERICITĂ ŞI PREA NEVINOVATĂ ŞI MAICA DUMNEZEULUI (NOŞTRU, CEEA CE EŞTI MAI CINSTITĂ DECÂT HERUVIMII ŞI MAI MĂRITA FĂRĂ DE ASEMĂNARE DECÂT SERAFIMIICAREA FĂRĂ STRICĂCIUNE PE DUMNEZEU CUVÂNTUL AI NĂSCUT, PE TINE CEA CU ADEVĂRAT NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU TE MĂRIM!” şi mergea degetul prin marmură ea prin ceară moale şi a scris foarte frumos îngerul, iar dedesubt a scris aşa: „AICI AM SCRIS EU, GAVRIIL, MAI MARELE VOIEVOD AL PUTERILOR CEREŞTI!” şi a zburat şi nu l-am mai văzut.

Să te duci să vezi icoana asta şi dedesubtul ei marmura scrisă de degetul lui Gavriil arhanghelul. Icoana în faţa căreia a scris Gavriil se numeşte Axioniţa, adică, CUVINE-SE.

Icoane făcătoare de minuni la Athps şi în România

I. La Mănăstirea Ivir este icoana numită Portăriţa şi a doua tot aici ODIGHITRIA. Portăriţa, la anul 1004, 8 iulie a venit pe apă de la Constantinopol, cale de 430 km s-o vedeţi şi azi cum se schimbă la faţă din ceas în ceas. La Icoană sunt 5 candele de aur, fiecare de cel puţin 5 kg. Candela cea mai mare se învârte în cerc roată, iar după aceea ea singură face Cruce, dar nu te poţi atinge de ea, că te paralizează. Am întrebat pe cei de acolo, ce spune candela aceasta în mişcarea ei? Un părinte a spus: Va veni mai întâi o Cruce pe faţa pământului şi suferinţă mare.

Altă icoană făcătoare de minuni este Axioniţa.

Icoana; numită Cuc. uzeliţa – Marea Lavră, banul dat lui Cucuzel…

Icoana, -numită” Iconoama.

Icoana, Prodromiţa, de la Schitul românesc Prodromul.

La Vatoped avem, 6 icoane făcătoare de minuni: Pirovolitsa, Paramitias.

Eltiovritidos, Antifonitria, Estigmenis, Ctitorita. Aici la Vatoped am văzut şi

Brâul Maicii Domnului este pus într-un sicriaş de aur, este din catifea neagră şi are mii de cruciuliţe de aur pe el. A fost adus de Alexie Comnenul în secolul XII, cu un Sf. Potir de Taspis, potir ce are pietre de safir pe el.

Potirul (Paharul de Cuminecătură) este de 7 kg de aur cu care slujeşte odată la 100 de ani Patriarhul Constantinopolului. Este şi Icoana, Junghiata, unde se păstrează şi mâna celui ce a tăiat în obrazul Maicii Domnului cu cuţitul, într-un mic sicriaş.

Icoana, Acatist, de la Mănăstirea Cavsocalivitul.

Icoana, Apocalipsa, Sf. Ioan Evanghelistul, ia Mănăstirea Ivir.

Icoana, cu 3 martiri: Eftimie, Ignatie şi Acachie.

Icoana, Tricherusa – Cea cu 3 mâini, la Hilandar…

Icoana, Galactotrofusa, Hrănitoarea cu lapte, M.D. la Hilandar.

Icoana Făcătoare de Minuni de la Hilandar în care Iisus o ţine pe Maica Domnului după cap.

Icoana, Acatist, de la Hilandar.

Icoana, Papadichi.

Icoana Gherontisa, la Pantocrator.

Icoana celor 40 de Mucenici (9 martie.) la Xiropotamu. Tot aici se găsesc câteva bucăţi din Crucea originală a lui Hristos.

17 – La Zografu avem următoarele Icoane făcătoare de Minuni: Sf. Gheorghe, Acatist, Epacon usis, Sfântul Gheorghe cu degetul pe nas, Episcopul care s-a îndoit şi i-a rămas degetul lipit de nasul Sf. Gheorghe.

Icoana, Grabnic Ajutătoare, la Mănăstirea Dochiaru.

Glicofilusa, la Filoteiu.

Icoana, Maicii Domnului, făcătoare de Minuni de la Grigoriu.

Icoana, Sf. Pantelimon, de la Mănăstirea Pantelimon.

La Constamonitu 2 Icoane: Odighitria, Antifonitria.

Fiecare mănăstire are câte o icoană făcătoare de Minuni a Maicii. Domnului şi la fiecare Mănăstire sunt Sfinte Moaşte, părţi din trupul Sfinţilor. Am văzut mâna caldă a Mariei Magdalena de la Athos, la Mănăstirea Grigoriu. Nişte femei pe vapor pe mare au sărutat mâna Mariei Magdalena şi s-a adus acolo de un preot.

Am văzut mâna dreaptă a Sf. Ioan Gură de Aur cu care binecuvânta, la Filoteiu, acolo este capul şi mâna dreaptă a Sf. Ev. Luca.

La Mănăstirea Ivir sunt picioarele sfintei femei Samarinence în tocuri de argint

La fiecare mănăstire, când ai ajuns îţi pun pe masă, mai întâi moaştele, te închini la aceste moaşte (părţi din trupurile sfinţilor) şi apoi vezi Biserica şi Mănăstirea. La Ivir sunt 8 camere cu Sf. Moaşte şi o Evanghelie pe care n-o pot ridica 2 oameni.

La Sinai am văzut Moaştele Sf. Ecaterina, căreia I-a pus Iisus un inel în deget şi savanţii până azi n-au aflat din ce material este. La capul Sfintei este o lădiţă cu inele şi după sărutarea moaştelor ţi se pune un inel în deget. Pe capul Sfintei Ecaterina este o coroană de smarald, fiind fiică de împărat.

Am văzut aici la Sinai doi pomi îngrădiţi cu grilaj de argint, unul este rugul lui Moisi în care I s-a arătat Dumnezeu; celălalt este copacul. din care s-a luat toiagul lui Aaron, care a odrăslit şi a înfrunzit şi este o mireasmă mare în jurul celor doi pomi. Rugul lui Moise are roade ca de argint, seamănă cu perele de aur, dar nu poţi să te uiţi la ele ziua. Niciodată rugul lui Moise nu rodeşte fructe cu soţ, ci face 43, 45, 73, este Simbolul Sfintei Treimi şi al Maicii Domnului, care a fost fără de soţ (bărbat)...

I-am întrebat pe călugări, ce fac cu fructele rugului şi mi-au zis, ca atf nişte tăvi mari de argint în care topesc fructele şi fac cel mai bun mir din lume. Ne-am dus noaptea să vedem fructele, ele erau ca nişte cărbuni aprinşi pe rug.

Am fost la stânca diii care a scos Moise apă, ne-am dus desculţi şi ne-am închinat.

Rădăcina rugului lui Moise a trecut pe sub grilaj şi oamenii ar vrea să sărute măcar rădăcina rugului, dar nu este voie.

Mănăstirea Sf. Ecaterina este din secolul IV după Hristos. Lângă Muntele Sinai trăiesc mulţi valahi (români) duşi din Dacia la anul 530 de împăratul Justinian al Bizanţului, păcat că acum vorbesc numai limba turcă.

Icoane făcătoare de minuni în România

Majoritatea Icoanelor Făcătoare de Minuni ne-au fost aduse de la Athos, din Grădina Maicii Domnului. Iată, care sunt aceste Icoane:

În Moldova: Icoana de la Mănăstirea Agapia, care a fost până de curând la fântână; Icoana de la Văratic, Icoana de la Mănăstirea Neamţ, pe spate are pe Sf. Gheorghe, Icoana de la Secu, care se schimbă la faţă. Icoana de la Sihăstria care ajută la vreme de secetă, Icoana Sf. Ana de la

Mănăstirea Bistriţa, lângă Piatra Neamţ (tămăduitoare), cea de la Suceviţa – cea mai frumoasă, icoana de la Putna, de pe iconostas, Icoana de la Catedrala din Iaşi.

Iar la noi în Ardeal: Cea mai veche Icoană făcătoare de minuni este de la Man. Bodrog, anul 1177, a dezgropat-o un bou cu coarnele, se păstrează şi capul boului, mănăstirea este lângă Arad. Icoana de la Man. Nicula, lângă Gherla, icoana aceasta a Maicii Domnului la anul 1600 a plâns, Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Bixad lângă Negreşti Oaş, la 1691 a fost găsită în teiul de lângă Mănăstirea de azi, şi pe această bază s-a făcut Mănăstirea. Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Rohia, lângă Târgu Lăpuş adusă tot de la Athos. În Oltenia cea mai importantă este Icoana Maicii Domnului, de la Man. Dintr-un Iernii de lângă Râmnicu Vâlcea.

Mai sunt şi alte multe icoane, am amintit doar câteva. Avem şi Sf. Moaşte la majoritatea Mănăstirilor din ţară.

6. BABILONUL DE IERI ŞI DE AZI

Prezentăm civilizaţiile ce au existat între Tigru şi Eufrat, unde a fost şi Edenul (Raiul). Multe nume a avut ţinutul acesta, dar a rămas numai unul, cel de Mesopotamia. Este nume grecesc şi înseamnă „pământul dintre râuri”. Acest pământ se numeşte Irak, are 440.000 km^2, peste 13 milioane de locuitori, la nord are graniţă cu Turcia, la vest cu Siria şi Iordania, la sud cu Arabia Saudită, Kuweit şi apele Golfului Persic, iar la est cu Iranul. Populaţia 4/5 sunt arabi, restul sunt curzi şi alte naţionalităţi. Capitala ţării este Bagdad, circa 3500 km distanţă de Bucureşti şi 4 ore de zbor cu avionul, fără escală. La nord sunt munţii Kurdi stan ului, foarte sălbatici, iar trei sferturi din ţinut este stepă şi pustiu, circa 40.000 de palmieri primesc de la soare aerul supraîncălzit şi produc 80 % din exportul mondial de curmale. La nord de Mosur, dar mai ales la Kirkuh, aromele mirodeniilor se amestecă cu mirosul de petrol. Irakul este al 5-lea producător mondial de ţiţei. La sud, oraşul Basra, perla Orientului este cunoscut în toată lumea, sunt locuri de baştină a lui Simbad Marinarul.

Mesopotamia a fost cel mai misterios ţinut pentru europeni, din lume, că nu se cunoştea nimic până în timpurile moderne. Aici a fost faimosul oraş Babilon şi faimoasa cetate Ninive, Mosurul de azi, întemeiată de Nimrod, denumit vânătorul cel puternic din faţa Domnului. Ninive a fost capitala Imperiului asirian până în anul 612 înainte de Hristos, când cetatea şi întregul imperiu este distrus de

mezi, un popor iranian şi de babilonieni. Aici este Urul. Aici la Babilon a amestecat Dumnezeu limbile oamenilor. Aici în Mesopotamia l-a creat Dumnezeu pe Adam, iar din coasta lui a zămislit-o pe Eva şi tot în Mesopotamia s-a aflat şi Raiul Biblic, e Raiul cel de pe pământ, pentru ca cel promis de religia creştină, nu l-a cunoscut nimeni încă. Singurul om, care a plecat şi s-a întors sănătos din Mesopotamia a fost rabinul Sefarghit Benjamin din Toledo. El a pornit la drum în anul 1160 şi după 5 ani de drum a ajuns la Bagdad, iar după 31 de ani, la anul 1173 a venit din nou în Europa. Tot drumul l-a făcut pe jos. De trei ori a scăpat de tâlhari, de 3 ori de holeră, iar odată de o furtună de nisip, în deşert. El a scris o carte despre Mesopotamia, editată abia în anul 1562

la Tstambul în ebraică şi în latină la Envers la anul 1502. Este cel mai remarcabil jurnal de călătorie. La anul 612 oraşul este cucerit de mezi. Strabon şi el a vizitat Mesopotamia cu 1165 de ani înainte de Benjamin, deci cam în perioada naşterii lui Iisus Hristos, n-a mai aflat nimic de Ninive. Benjamin a descoperit

Babilonul…

Începem secolul al XVIII-lea. În anul 1814 Pietro de la Vale a ajuns în Mesopotamia, el a descoperit Babilonul. La 2 km de Babilon este turnul Babel. S-au descoperit obiecte cu scriere cuneiformă, dar abia în secolul al XIX-lea… Bota a descoperit palatul regelui Sargon al II-lea în anii 751 înainte de Hristos. A descoperit statui uriaşe, doi regi asirieni au luat drumul fără întoarcere al râului Tigru. Multe au ajuns la Paris şi Londra, Partea de sud de la Bagdad se numeşte Babilonia. La Babilon se găseşte şi a, zi cetatea cu turnul babel, ruine doar, acolo suntrâurile biblice Tigru şi Eufrat. Intraţi în Babilonul antic pe poarta zeiţei Iştar, opriţi-vă şi contemplaţi în stânga pomul cu mărul biblic, din care Adam şi Eva îmboldiţi şi înşelaţi de şarpe au mâncat din fructul acesta oprit, după care Dumnezeu i-a izgonit de aici din Rai. La început v-am spus, că aici a fost Raiul biblic, păşiţi în muzeu şi studiaţi harta anticului Babilon – apoi exponatele descoperite aici. Priviţi uriaşele ziduri şi străzi, apartamente, galerii, palate, fortăreţe şi mergeţi până la leul din Babilon, Opriţi-vă în partea nordică, în palatul Nabucodonosor şi veţi vedea încăperile străjilor, ale regelui, cu ziduri groase de 5 m, înalte de 15 m, cu creneluri, ruinele turnului din Babilon după care, nu strică o plimbare în partea de sus pe malul Eufratului, unde apele încălzite, tot vă mai răcoresc puţin.

7. BIBLIA ŞI VECHIMEA STRĂMOŞILOR ROMÂNILOR

Cronologie Biblică – Hronograf, Mân. Neamţ. 1837

După datele istorice actuale, neamul nostru, mai bine zis, strămoşii noştri au o vechime de vreo 2050 de ani, dar această vechime nu este bazată pe date biblice, ci pe diverse date istorice.

Vom reda mai departe o Cronologie, după Hronograful scris pe vremea lui Avraam, la anul 3360, după Creaţie, de către Caldei. Hronograful l-a

154, tradus în greacă Gheorghe Chedrinul din Constantinopol, la anul 1.000, iar în chirilică a fost scris din greacă la anul 1837. În acest Hronograf avem date foarte vechi despre strămoşii noştri, dar subliniez sunt data Biblice de unde se poate vedea valoarea istorică a Bibliei şi valoarea ştiinţifică.

Biblia – Sfânta Scriptură consideră timpul în felul următor: Anul 1 al lumii, este anul în care Adam iese din Rai, deoarece fiind în Rai, timpul nu avea valoare, ceea ce este etern nu se poate trece în cronici. Noi vom considera istoria de la anul 1 până la Hristos. De la Adam la Hristos sunt 5508 ani.

Anul 1 – Adam iese din Rai, anul 1 al lumii – anul 1 după Creaţie

100 de ani a plâns Adam la Poarta Raiului, Nostalgia Paradisului.

La 15 ani după ieşirea din Rai, Eva naşte pe Cain şi Calmaca sora lui

La 30 după ieşirea din Rai, Eva naşte pe Abel şi Delyora, sora lui.

Între anii ’300 – 400 Lameh îi ucide pe Cain şi pe slugă lui Lameh, vezi facere 4, 23.

Între anii ’300 – 400 Eva îl naşte pe Set, care 40 de zile este răpit în Rai. Acum apare primul scris cu litere pe piatră.

Set moare în anul 1142 după cre aţie.

În anul 1488 după Creaţie Enoh este luat la cer de către Dumnezeu.

În anul 1642 după Creaţie se naşte Noe – Hronograf pag. 97.

Noe are 500 de ani când I se nasc trei fii: Sem, Ham şi Iafet, anul 2124. „Fiii lui Dumnezeu sunt urmaşii lui Set” (Fac. 6, 2). „Fiicele oamenilor sunt urmaşele lui Cain ucigaşul” (Fac. 6, 2).

Între anii 2000 – 2100 apar uriaşii (Fac. 6, 4) 27 aprilie după Creaţie, în anul 2243 începe Potopul (2200 – 2300).

Anul 2572, Noe împarte lumea fiilor să-i aşa: Fac. Cap. 10. Sem primeşte de moştenire Asia, Orient, Ierusalim. Ham primeşte de

moştenire Africa, limba lor Ham-ham. Iafet primeşte de moştenire Europa.

Fiii lui Iafet: Gomer = Galatenii; Magog = Sciţii; Madai = Mezii; Tubal = Spania; Meşeh-Ruşii; Tiras-Tracii.

Fiii lui Ham: Cuş = Etiopia; Mitram = Egiptenii; Put = Troglodiţâi; Canaan = Cananeii.

Între anii 2600 – 2700 după Creaţie se naşte Nimrod uriaşul.

În anul 2800 de zideşte Turnul Babel, zidirea a durat 40 de ani, 71 de limbi s-au amestecat la Babilon. Lima a 72-a a lui Eber: Evreii, nu s-a stricat, ei n-au luat parte la zidirea turnului. Tatăl, Fiul şi Sf. Duh au amestecat limbile-Facere, cap. 11).

În anul 3312 după creaţie se naşte Avraam.

În anul 3.000 apare idolatria, prin împăratul Nin cu idolul Bel (Bal.).

În anul 3387 la vârsta de 75 de ani este Binecuvântat de Dumnezeu Avraam.

În anul 3412 la 100 de ani Avraam, Sara la 90 primeşte pe Sf. Treime.

În anul 3412 după Creaţie, Sodoma şi Gomora ard cu foc.

În anul 3412 lui Avraam 1 se naşte Isaac.

În anul.3487 Avraam moare, avea 175 de ani…

În anul 3507 moare Isaac, are 180 de ani (Fac. 35, 28).

În anul 3654 moare Iacov, are 147 ani (Fac. 47, 28). Iacov a stat în Egipt 17 ani.

În anul 3 637, începe robia egipteană.

L

Din anul 3638 până în anul 4068 timp de 430 de ani evreii petrec în robie.

În anul 4068 trec evreii Marea Roşie cu Moise.

Petrec în pustie 40 de ani, de la 4068 la 4108.

Moise moare la anul 4188, având 120 de ani (Deut, 34, 7).

josua Navi ia conducerea poporului evreu la anul 4188.

În anul 4268 de la Adam moare Iosua Navi, având 110 ani, Iosua24, 29V

În anul 4108 scrie. Moise cele 5 cărţi dictate de Dumnezeu: Facerea, Ieşirea, Numeri, Levitic, Deuteronom. Timp de 4108 ani lumea s-a mântuit fără Scriptură, având numai Sf. Tradiţie. Deci, Sf. Tradiţie este mai veche decât-ziua Sâmbetei cu 4108 ani. Ziua Sâmbetei numai

cu Moise începe cu cele 10 porunci. La Ieremia 31, 31 zice Dumnezeu: „Iată vin zile – zice Domnul – când voi încheia cu casa lui lsrail şi cu casa lui Iuda legământ nou”. Legământul Nou este testamentul cel Nou, Ziua cea nouă este Duminica: Ziua când s-a creat lumea, Ziua învierii lui Hristos, Ziua pogorârii Duhului Sfânt şi Ziua Judecăţii celei din urmă.

În anul 4470 de la Adam zideşte Solomon Templul (Paralipomene 3, 1).

În anul 4912 de la Adam, templul este ars. A stat templul timp de 442 ani.

De la Adam la Hristos sunt 5508 ani.

Acum vom pune datele celorlalte cărţi, dar notarea va fi de la Hristos la acea carte.

Judecătorii, anul 722 înainte de Hristos, De la judecători la Hristos sunt 722 ani.

Cărţile regilor anul 562 înainte de Hristos.

Paralipomene, 538 înainte de Hristos.

Ezdra, Neemia, 405 înainte de Hristos.

Estera, anul 528 înainte de Hristos.

Ninive cetatea cade la 612 înainte de Hristos.

Regele Mânase, 693 – 639 înainte de Hristos.

Profeţii mari:

Isaia – anul 722 înainte de Hristos.

Ieremia – anul 627 înainte de Hristos.

Iezechiel – anul 593 înainte de Hristos.

Daniel – anul 605 înainte de Hristos.

Profeţii mici:

Osea: Anul 730 înainte de Hristos.

Miheia: Anul 730 – 683 înainte de Hristos.

Naum: 612 înainte de Hristos.

Sofonie: 539 înainte de Hristos.

Zaharia: 520 înainte de Hristos.

Agheu: 520 înainte de Hristos.

Maleahi: 450 înainte de Hristos.

Cartea I Macabei: anul 175 – 125 înainte de Hristos.

Cartea II Macabei: anul 175 – 161: „Şi pe Menelau, capul a toată răutatea l-a scos nevinovat; iar pe nenorociţii aceia, care măcar şi la Sciţi de şi-ar fi spus pricina, s-ar fi slobozit nevinovaţi, pe aceştia I-a

judecat spre moarte”.

(II Macabei 4, 47)

Cartea III Macabei: anul 221 – 214 înainte de Hristos.

De la Adam până la Hristos sunt 5508 ani. Iisus Hristos se naşte în anul 1 al erei noastre. De la Hristos până la noi sunt 1990 ani. Deci lumea are total de la Adam la anul 1990 după Hristos vârsta de 5508 + 1992 = 7500 ani.

În Biblie avem două menţiuni despre strămoşii noştri, care au fost sciţii şi tracii. Dacia noastră se numea Sciţia Maior şi Sciţia Minor.

În Cartea Facerii cap. 10, vers. 2, se vorbeşte despre strămoşii noştri: t Magog sunt sciţii noştri, iar Tiras sunt tracii a doua rădăcină a noastră. Menţiunea biblică e făcută la anul 2572 după Creaţie, când Noe împărţise lumea fiilor lui. Europenii sunt urmaşii lui Iafet, iar noi românii urmaşii lui Magog şi Tiras, sciţii şi tracii. În concluzie, de la noi cei de azi de la anul 1992 până la Noe sunt 4928 ani, prin urmare vechimea strămoşilor noştri biblici este de 4928 ani. Nu cum spune istoria, că avem 2050 de ani.

A doua menţiune biblică este în cartea II Macabei, cap. *4*, vers. 47, pag. 1067 din Biblie, este vorba de Sciţi din nou, suntem în anii 175 – 161 înainte de Hristos, deci 1992 + 175 = 2167 ani. Deci, de la noi la a doua menţiune biblică sunt 2167 de ani. Aceasta este a doua menţiune biblică despre neamul-nostru, strămoşii noştri.

Suntem menţionaţi prima dată în Biblie „la anul 2572 – de acum până atunci, din anul 1992 până atunci sunt 4928 ani, aşa de vechi suntem.

A doua menţiune biblică, la cartea II Macabei 4, 47 este anul 175 î.e.n., de la anul 1992 la anul 175 înaintea erei noastre sunt 2167 ani. Iată două date biblice, care aduc dovezi în plus despre vechimea neamului nostru. Strămoşii noştri, sciţii şi tracii sunt din ramura lui Iafet copilul lui Noe. Avem o vechime de 4928 ani. Iată cum aduce Biblia argumente istorice pentru înaintaşii noştri. Deşi Biblia n-are scop ştiinţific sau istoric, dar fiind o carte inspirată, insuflată de Duhul Sfânt dă date sigure referitoare la neamurile lumii. Istoria lumii se calcula înainte de Hristos şi după Hristos, iar Hronograful acesta aduce date precise, a fost scris pe vremea lui Avraam, la anul 3360 de către caldei, iar Gheorghe Chedrinul îl traduce în greacă, iar noi românii la 1837 în chirilică.

Cărţile notate cu anii dinainte de Hristos de la Judecători anul

722 î.Hr. şi până la Cartea Macabeilor le-am extras din Studiul Vechiului Testament, pentru Institutele Teologice, Buc. 1985.

8. CELE MAI MARI BISERICI DIN LUME – LUNGIMEA LOR

Biserica Sf. Sofia din Constantinopol (ortodoxă)
Constantinopolitana Divae Spphiae Ecclesia 109, 57 m
Biserica Sf. Isaac din Petersburg – U.R.S.S. (ortodoxă) 111,00 m
Ecclesia catedralis Westmonasteriensis – Londra 110,00 m
Bassilica Assisien Ş, Mariae Augustana 114, 76 m
Basilica catedralis Estergom (Ungaria) 118,00 m
Eclesia Lusitanae V.M. Pataviu 118, 50 m
Ecclesia Cathedralisb. M. Antverpiensis – Belgia 118, 60 m
Ecclesia Catholica Metropolitana Mexicana – Mexic 119, 55 m
Sanctissima Ecclesia Lateranensis – Roma 121, 84 m
Ecclesia Cathedralis S. Viti Pragae – Cehoslovacia 124,00 m
Basilica Sancti Pauli ViaOstensis – Roma 127, 36 m
Basilica Metropolitana B.M.V. Parisien – Franţa 130,00 m
Templum Metropolitana Hâspolen Sevilla – Spania 132, 04 m
Basilica S. Petronii Bononiae (Bologna) 132, 54 m
Primarium Templum Mediolanense, Milan – Italia 134, 94 m
Templum Catedrale Coloniense, Köln – R.F. Germania 134, 94 m
Ecclesia Cathedralis Rhemensis, Reims-Franţa 138, 69 m
Ecclesia Santisima Cordis Jesus, Bruxelles – Belgia 140, 94 m
Florentina Metropolitana, Florenţa – Italia 149, 28 m
Londonensis S. Pauli, Fanum, Londra 158,00 m
Templum Vaticanum, San-Pietro – Roma 186, 36 m

Cele mai mari Biserici din România sunt:

1. Catedrala Mitropolitană din laşi, 2. Catedrala Mitropolitană din Sibiu.

Catedrala Mitropolitană din Timişoara.

— Catedrala Sf. Nicolae din Oradea. Toate sunt ortodoxe.

APOCALIPSA 1. DESCOPERIREA FERICITULUI AGATANGHEL-ANUL 1327

Din Cartea „Hristmos” Descoperirea fericitului Agatanghel, de Zosima Pascal, tradusă în Mân. Neamţ, anul 1905.

Părintele Cleopa ne-a spus ce-şi mai aminteşte din această carte, care nu ştie unde a dispărut. Au fost două cărţi, aceasta din 1905 avea şi tâlcuirile vedeniilor, iar cealaltă – a doua – reda numai simplu vedeniile. Zosima Pascal a tradus cartea fiind la Muntele Athos.

Fericitul Agatanghel a văzut în insula Corsica o vedenie ca aceasta: Un vultur ieşea din mare, cu aripi de aur şi cu perle preţioase. Iar vulturul a strigat: „Agatanghel, Agatanghel...” Sfântul s-a speriat, dar glasul i-a zis:

„Nu te teme!”. A ieşit sfanţul la marginea mării şi a văzut o hartă de piele, pe care era întreaga Europă, iar pe hartă erau litere mari, care arătau fiecare ţară, România – R, Grecia – G, Rusia – RS, Italia – 1, iată profeţiile referitoare la fiecare ţară:

Italia

„Am văzut o femeie, pe curva Sevastopi, care zicea: „Fost-am ţiitoarea unui împărat, dar mi-am pierdut fecioria”. împăratul este Hristos, ţiitoarea este Biserica Italiei. În anul 1054 prin ruperea Bisericii catolice de cea ortodoxă şi-a pierdut fecioria dogmelor. A pierdut curăţia dogmelor originale ortodoxe. Mare păcat. Zice Agatanghel: că după ce se va face împărăţie creştinească a răsăritului, va veni Papa de la apus şi se va uni cu Biserica Răsăritului şi se vor face una precum au fost şi mai înainte”. (Vezi „Sfârşitul Omului” pag. 48).

România *

„Am văzut 3 focuri pe o movilă înaltă pe Dunăre, un glas striga: Românie, Românie, sfârşitul necazurilor tale un 5 şi 50”, adică după 550 de ani. Vedenia are loc la anul 1327 + 550 ani = 1877, când România şi-a dobândit independepta.

Apoi am văzut un bou şi un leu.

Boul este mult răbdător, dar va scoate drepturile sale, anul 1916 biruinţă.

De când e ţara aceasta a avut numai de suferit, dar a răbdat ca şi boul, este boul de pe stema Moldovei.

— Leul este prea viteaz, se va ridica deasupra cocoşului (Ungaria). Cocoşul însă va scocioră ochii leului, I-a scociorât în 1940, ne-au luat Ardealul, dar Leul (Transilvania) a luat înapoi de la unguri Ardealul”.

„Şi atunci se vor duce toţi la dânsul din toate părţile şi îşi vor cere părţile ţărilor care au fost robite de alţi împăraţi, şi îşi vor lua locurile care le-au stăpânit alţii cu nedreptate, pentru că, zice: şi se vor întoarce fiecare la cuiburile părinteşti, că zice Sf. Metodie: şi boul va răgi, adică ţara noastră (România), care era de jaful tuturor. Aşijderea vor face naţiunile, şi îşi va lua părţile lor fieştecare. Că împăratul acesta aşa va fi de bun şi de paşnic, că va fi ca un tată al tuturora. România va

lua toate hotarele sale! (Vezi „Sfârşitul Omului, pg. 12).

Ungaria

„Amărâtul de cocoş (Ungaria) se retrage în ţara lui şi nu mai cântă altul niciodată”. Nu va mai cânta Ungaria în România niciodată.

Germania

Spune profeţia, că va veni înapoi la ortodoxia la care a fost mai kiainte de a ajunge protestantă. Şi Biserica romano-catolică se va întoarce la ortodoxia răsăritului.

v Rusia

Am văzut 4 stâlpi... Am auzit un glas; „Rusie, Rusie, sora mea iubită, unde este buna ta credinţă? De ce ai acut din Biserici grajduri? La tine va străluci făclia cea adevărată (ortodoxia), vei fi mult mai iubită la urmă, mai mult decât dintâi”. 70 de ani Biserica Rusiei a fost prigonită 1917 – 1987, iar acum s-au terminat cei 70 de ani de prigoană, după cum au profeţit sfinţii ruşi: Serghie de Radonej, Sf. Serafim de Sarov, Sf. Tihon. de Zadonsk şi alţi sfinţi ruşi.

Cartea aceasta „Hristmos”, descoperirea fericitului Agatanghel, 1327, a avut-o părintele Cleopa de la Sihăstria înmâna lui. Părintele Cleopa nu mai are această carte. Exemplarul 2 fără tâlcuirea vedeniilor este la Mănăstirea Neamţ. Cele de mai sus părintele Cleopa le mai ţine minte.

Părintele Cleopa l-a întrebat pe Paisie tot de la Sihăstria, când a citit cartea:

Ce înseamnă părinte Paisie un 5 şi 50 adică 550? Iar părintele Paisie I-a spus, că sunt 550 de ani de la vedenie, până la 1877, când s-au împlinit acestea”.

Fiindcă veni vorba de cărţi vom reda mai jos câteva date despre cele mai valoroase cărţi de la mănăstirea Sihăstria. Părintele Cleopa posedă următoarele cărţi în chirilică: „Paza celor 5 simţiri”, „Hronograful” lui Gheorghe Chedrinul „Dogmele Bisericii ortodoxe” de Atanasie de Păros, pe care le-am transcris pe româneşte, apoi mai are „Proschinitarul de Ierusalim”, „Tâlcuirea Psaltirii” – majoritatea cărţilor le are în chirilică.

Redăm mai jos câteva însemnări de pe cărţile din biblioteca Mănăstirii:

Proloage, vol. II în româneşte, Despre Ambrozie al Milanului.

Proloage, vol. II, în româneşte, Vieţile Sfinţilor din luna Dec.

— Ianuarie, nr. Înv. 155. Aici am aflat Minunea Sf. Nicolae cu

covorul vândut săracului.

Iată aici în acest volum un cuvânt al Avvei Pamvo despre călugării de la începutul Bisericii – zice Avva – vor fi mari trăitori, neavând cărţi. Cei de la mijlocul veacurilor vor fi mari trăitori şi vor avea cărţi. Cei de la sfârşitul lumii vor pune cărţile pe geamuri, se vor uita la ele, dar nu le vor practica.

Se vor mântui şi din aceştia la sfârşit, de vor răbda durerea ce va veni peste ei. Aici este şi viaţa Sf. Spiridon.

Proloage, vol. I, pe septembrie, octombrie, şi noiembrie. În 4 septembrie se spune că Moise a fost îngropat de Mihail Arhanghelul, în anul 1485 înainte de Hristos. În 13 nov. Sf. Ioan Gură de Aur, călugăr fiind vindecă pe unul cu ochiul scos şi pe unul cu pecingine pe obraz. Pag. 195, în 16 Nov. Avva Pamvo vorbeşte despre sfârşitul creştinilor. Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Preotul, Heruvim eşti, să nu te uiţi des înapoi, ci l, a cer, nu bea!”

Chipuri de călugări îmbunătăţiţi din mănăstiri nemţene, vol. I, pag. 1, Sf. Teodora de la Sihla, pag. 192 – Gherasim Ilie, fratele părintelui Cleopa, viaţa lui, când s-a îmbolnăvit n-a vrut să cheme doctorul, mai bine să pătimească pentru păcatele sale şi apoi moare; preferă cerul în locul pământului. Pag. 150 – Viaţa Arhim. Ioanichie Moroi, cel mai mare stareţ al Sihăstriei, care l-a călugărit pe Cleopa.

Chipuri de călugări îmbunătăţiţi din mănăstiri nemţene, vol. II, pag. 99, Viaţa pictorului Irineu Protcenco – 1888 – 1953. În cimitirul mănăstirii apare Schimonahul Irineu Protcenco. Cimitirul Sihăstriei este înconjurat de brazi, frumos aranjat, cântă păsările pe marginea-rângului, iar pe mormântul lui Protcenco scrie:

SCHIMONAH IRINEU PROTCENCO
1888 – 1953
„Aici în margine de crâng
E numai pace şi tăcere.
Şi toate păsările-ţi cânt
Pân’la obşteasca înviere” – Inscripţie pe Cruce.

Protcenco este încă inegalabil în pictura românească, prin pictura din Paraclisul mănăstirii, iar deasupra uşii a rămas neterminată, murind acesta.

Când picta era tot timpul în post şi nu primea pe nimeni să privească la el când lucra. Cele două mai frumoase lucrări l-au fac ut mare, mai bine zis trei: Iisus legat ia stâlp cu cunună de spini „Maica

Domnului înlăcrimată, care a fost pictată după ce I s-a arătat Maica Domnului şi I-a arătat cum s-o picteze. Şi Dulcea sărutare. La mormântul lui Goga de la Ciucea, creştin, mare, poet al pătimirii ardelene, unde azi a adus soţia lui o Biserică de lemn este o inscripţie frumoasă. La Ciucea este şi o bibliotecă foarte bogată pe care am văzut-o toată acum în anul 1986, unde doarme Goga este un mic Paraclis, iar afară un Mozaic cu învierea lui Hristos, aşa mor poeţii români creştini. Mozaicul are 4 m înălţime, iar jos scrie:

„Jur-împrejur e largul, care cântă, E soare-n cer, e sărbătoare sfântă, şi-n vreme ce mi-a amuţit pământul Fiorul păcii-n suflet mi se lasă. Eternităţi îmi flutură veşmântul!”

Să nu uităm, că Goga a făcut mult bine Bisericii Ortodoxe Române Orădene, actuala reşedinţă episcopală, datorită lui Goga*> avem. Protcenco a pictat, iar Goga a cântat în versuri dulcele fior al credinţei.

Ava Siluam, Sf. Munte Athos, scrieri.

Marcubeza, Urme româneşti înrăsăritul ortodox, nr. Înv. 222, La Sinai sunt menţionaţi valahii (românii) ce au fost duşi acolo de împăratul Justinian în anul 530.

Viaţa duhovnicească în Mănăstirea Sihăstria.

Istoria filosofiei creştine, de prof. univ. N. Ştefănescu

Vieţile Sfinţilor, Mân. Neamţ, anul 1811, inv. 277, de la pag. 262 – 272 sunt 2 omilii la Naşterea Mântuitorului.

Les Peres du dessert – J. Bremond, inv. 1229.

Les Peres du dissert, Nr. Înv. 1230 vol. II. &

Lapartedudiable, Denis Roujment, 1944, nr. inv. 1226. Les Regles monastiques, S. Basile, nr. inv. 1278.

La Sainte Vierge, aici e Matariehul pag. » 30 – 40, arbre de Vierge, iar la pag. 8, Le Voile de la Vierge Catedr, Ghartre, nr. inv. 1207.

Apologetica creştină, Rojdestvenski, nr. inv. 357.

Apologetica, de I.G. Savin, nr. inv. 345.

1 L’asprit de la Liturgie, R. Guardini, Liturghia este un joc divin – zice autorul – trupul este condensarea sufletului, iar sunetul condensarea trupului, nr. inv. 1231.

Nichifor Crainic, Curs de Istoria Literaturii bisericeşti şi religioase moderne, nr. inv. 373

Vieţile Sfinţilor pe toate lunile. În cartea de la nr. 11 de mai sus este o notiţă importantă: Un călugăr, toată viaţa lui trăia închis, iar

celui ce-i aducea mâncare i-a spus: Să ştii că peste 50 de zile mor. Vine episcopul să-l vadă de ascultă şi-l face preot. Iar călugărul îi zice: „Fiindcă mor fă-mă preot, iar de mai trăiam nu primeam, că prea mare este, preoţia”.

2. DESPRE SECTARI

Păcatul trecerii oamenilor la sectari este foarte mare, este un păcat împotriva Duhului Sfânt, n-are iertare nici în veaculde acum, nici în cel ce va să fie. De nu se vor întoarce la Biserica Ortodoxă sectarii sunt pierduţi! Biserica este mama noastră ea ne-a născut prin apă şi prin Duh, căci I-a spus Iisus lui Nicodim: „De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh nu va putea intra în împărăţia Cerurilor” (Ioan 3, 5).

Este un eres, o sectă numită „penticostali”, am fost la aceştia la casa lor de rugăciune la Vicovul de Sus, la Straja, că ei ziceau că au dreptul de a boteza cu Duhul Sfânt. „Cine v-a spus vouă aşa ceva, de ce atâta mândrie în capul vostru? Căci botezul cu Duhul Sfânt nu se cere la creştini, acesta numai Apostolii l-au avut, care a venit în limbi de foc şi le-a dat Apostolilor putere să vorbească în toate limbile şi să facă minuni şi să învieze morţii. Deci, pentru noi este rânduit botezul cu apă şi cu Duh Sfânt”.

Sectarii sunt ramuri. rupte de la Biserica lui Hristos. La Efeseni se spune, că noi suntem Biserica lui Hristos şi mădulare în parte, pe unul l-a pus Dumnezeu Apostol, pe unul pro. roc şi altele, fiecare suntem mădulare ale Bisericii, nu că noi suntem Biserica, ci mădularele Bisericii, BIS – erica Universală este Trupul lui Hristos. Iisus a spus cătoată viţa care rămâne în El aduce roadă, iar care nu rămâne în El se taie şi se aruncă în foc.

Cu omul sectar atâta ai voie să vorbeşti: odată şi de două ori (Tit 3, 10) şi apoi să-ţi fie ca un păgân şi vameş. Sf. Ioan Evanghelistul zice, să nu-i primim în casă, nici ziua bună să nu le dăm. Sectarul spune: Uite ce scrie aici şi omul crede; aşa spun baptiştii, penticostalii şi toţi sectarii, dar n-avem voie nici să vorbim cu ei, n-avem voie să-l primim, nici să mergem la adunările lor. La adunarea lor mergi, numai dacă încerci să tragi pe cineva de acolo. După canonul 9 şi 34 al Sinodului de la Laodiceea şi Conoanele Apostolice „Este oprită mergere-a creştinilor la cimitirele lor şi la adunările sectarilor, ereticilor” Canonul 45 Apostolic, din anul 50 de la Ierusalim, „Preot, diacon, creştin, care se roagă cu ereticii – sectarii să se afurisească (blesteme), dacă a slujit cu ei să se afurisească (Preotul)” să se scoată din preoţie. Canonul 46

apostolic spune: „Episcop, preot, diacon, care botez sau jertfii ia de la ereticii sectari să se „caterisească” să i se ia preoţia”, cu atât mai mult cad sub blestem creştinii ce merg la ei…

Cum să ne purtăm cu sectarii?

„De omul eretic (sectar) după întâia şi a doua mustrare depărtează-te” (Tit 3, 10). Pe omul sectar după mustrare îl părăseşti şi-ţi este ţie ca un păgân.

Când este vorba să-l ajuţi pe fratele tău, ajuţi pe orice om din lume, e în boală, se îneacă dă-l mâna, e în primejdie ajută-l, dar când este vorba de credinţă îl urăşti, căci ei sectarii urăsc adevărul. Hristos a zis: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa!”. Iar în psalmul 138 se spune: „Pe cei ce Te urăsc pe Tine, I-am urât” şi zice Psalmul: „Cu ură desăvârşită l-am urât pe ei, căci neprieteni mi s-au făcut mie”. Pentru că ei urăsc adevărul n-avem voie să-l iubim. În privinţa credinţei nu discutăm, îi spui aşa: „Mai, eu discut cu tine cel mult odată, de două ori, pe urmă îmi eşti păgân şi vameş!”

Ei zic, că sunt fraţi cu noi. Eu nu sunt frate nici cu lupul, nici cu câinele, /nici cu porcii, nici cu lupii îmbrăcaţi în piei de oaie, nici cu leii, nici cu vulpile, eu sunt prieten numai cu oamenii, voi sectarii nu sunteţi oameni. Voi sunteţi draci fără de coarne, că voi căutaţi să distrugeţi Biserica şi să-i rupeţi pe oameni de la ea, ca să-l duceţi în iad. Măcar dracii au coarne, iar voi nu aveţi deşi faceţi ca ei.

Când am discutat aici, vine un predicator baptist din Piatra Neamţ, cu două autocare de baptişti. Era Vineri, când nu aveam vreme să vorbesc cu oamenii, căci Vinerea îi spovedesc pe călugări. Vine la mine o femeie bătrână: Părinte, soţul meu a înnebunit acum la bătrâneţe a trecut la baptişti şi-l tâmplar. Eu zic: Adu-l încoace! Nu vrea să vină; a zis că vine numai cu predicatorul, care I-a făcut baptist pe el. Acest predicator a atras la el vreo 50 de familii, ei vin cu dolari, cu fonduri să cumpere oameni.

I-am zis femeii: Să vină cu predicatorul de vrea, eu sunt bucuros! Mă duceam la Spovedanie, vine femeia către mine: Părinte, vine soţul meu, uite acela e predicatorul, aieştea sunt toţi baptişti!

Le-am spus călugărilor, că-l Spovedesc mâine, eram cu Crucea, cu Felonul şi cu Epitrahilul şi mă duc la chilia mea să văd de vin acolo. Numai ce-i văd, că au intrat pe sală toţi. Vine şi omul cu femeia, cu şeful baptiştilor, avea un doctorat la Londra, iar celălalt în Austria, doctoratele lui, două în răutăţi!

Îi poftesc pe scaun şi-l întreb cine sunt: Suntem baptişti, eu am făcut studii în Anglia.

— Am întrebat: De ce aţi venit dumneavoastră la noi? Am venit să-ţi arăt adevărul!

Dar eu am zis un cuvânt mai puţin politicos: Mi se pare că ai venit să înveţi pe popa carte.

Am să tl învăţ, a zis el.

Îi zic eu: Cum să mă înveţi tu pe mine adevăruj, când tu propovăduieşti minciuna. Adevărul este o singură linie, nu pot fi două adevăruri. Hristos a spus: „Eu sunt adevărul!". Cum poate să fie adevărul şi la dumneata şi la mine? ţa tine nu poate să fie adevăr, căci Biserica este de 2000 de ani, iar voi aţi ieşit ca ciupercile după ploaie. Toţi aveau Biblii de ale lor în mână. Ia să vă întreb eu pe Voi: Câţi ani au fost de la începutul lumii până la potop?

Se uită predicatorul la mine şi zice: Au fost 1500!

Zic eu: Prost ai răspuns, au fost exact 2243 de ani. Iar el a zis: unde scrie? Căci în Biblie nu scrie.

Iată aici Hronograful lui Gheorghe Chedrinos, care este tradus de pe limba caldeilor de pe timpul lui Avraam!

Câţi ani au fost predicatorule de la Adam până la Avraam? Ei n-au Sfânta Tradiţie, vor să zboare cu o aripă şi să meargă pe un picior. Îi spun eu: Au fost exact 3487 de ani.

Ia să-ţi spun eu: de la Adam şi până la ieşirea poporului evreu din Egipt

câţi ani au fost, predicatorule? îi zic eu: Au fost 4068 ani. În anul 4108 se dau cele 10 Porunci pe Muntele Sinai. Ia să-mi spui unde era atunci Scriptura în care crezi? Unde era, mă? Cu ce s-a mântuit lumea 4108 ani? Că nu era

Biblia voastră atunci?"

Zice el: A fost ceva…

Ce este acel ceva, de la zidirea lumii şi până la Moise? Se uitau unii la alţii…

Măi hoţule, nu te da după deget, ci spune cum îl cheamă pe acest ceva? Tot zicea că a fost ceva… vedeţi aşa vă îmbată de cap, aşa vă înnebuneşte, mă tu eşti predicator, mă mincinosule. Spune mă: A fost Biblia de la zidirea lumii până la Moise? N-a fost, dar a fost ceva, ai venit acasă la mine ca să-mi spui că a fost ceva, dar nu-mi spui cum îl cheamă *pe* acel ceva. Ce a fost?

Apoi – a zis el – a fost o tradiţie.

Dar vezi că se numeşte Sfânta Tradiţie, că s-a trimis prin viu grai. Ai văzut cu ce s-a ţinut credinţa timp de 4108 ani, prin grai viu din tată-n în O

Vezi că Biblia vine după 4108 ani, dar Biblia n-a scris tot. Ai văzut că rădăcina

Bibliei este Sfânta Tradiţie* ai văzut, că voi baptiştii şi toate sectele acestea protestante mergeţi cu un picior şi zburaţi cu o aripă şi nu se poate aşa?

Sfânta Tradiţie este prin viu grai şi apoi, oare Scriptura s-a scris toată?

Numai un rezumat din cele ce au fost transmise din Tradiţie acestea s-au scris. Pentru ce? Pentru că Moise a scris mai pe scurt istoria lumii, în Muntele

Sinai. Îl auzi apoi pe Sf. Ioan Evanghelistul; că spune: „Sunt încă multe altele pe care le-a făcut Iisus, care de s-ar fi scris una câte una, nici în lumea aceasta n-ar fi încăput cărţile ce s-ar fi scris". De la moartea lui Hristos, înviere şi înălţare şi până la anul 42 când s-a scris prima Evanghelie de ce s-au folosit creştinii, căci Iisus n-a scris nimic? Din Sfânta Tradiţie, din gura

Apostolilor s-au scris în Evanghelie numai cele de cuviinţă, ca să le ţină minte oamenii şi să le fie de folos.

Măi, predicatorule, ştii tu când s-au scris Evangheliile? Evanghelia de la Matei s-a scris în anul 42 după Hristos. A lui Marcu la anul 44, a lui Luca la anul 48, a lui Ioan la anul 65 după Hristos, iar ultima carte a Scripturii – Apocalipsa a scris-o în insula Patmos, Ioan Evanghelistul, la anul 96 după Hristos. Deci între anii 42 – 96 s-a scris tot Noul Testament. De la anul 33, 3 luni şi 20 de zile anul morţii lui Hristos până la anul 42 sunt 9 ani, vreme în care n-a fost Noul Testament, ci doar Sfânta Tradiţie despre Hristos., în Vechiul testament 4108 ani s-a folosit lumea de Sf. Tradiţie, iar în Noul Testament, vreme de 9 ani, vezi că Sfânta Tradiţie este întâi şi apoi Scriptura?

Apoi, alta, unde era Sâmbăta voastră, măi predicatorule, atâtea mii de ani? zice el: Avraam a păzit poruncile!

Care porunci? – i-am zis eu. Scrie undeva ca Avraam a ţinut Sâmbăta? Arată-mi scris în Biblie, cutare, la Geneză că a ţinut Sâmbăta. Sâmbăta s-a pus zi de odihnă, când? Când au ieşit evreii din Egipt în

anul 4068 şi au ajuns în pustia Sinai, prima dată când le-a spus Dumnezeu aşa: „Coaceţi ce aveţi de copt azi, frigeţi ce aveţi de fript azi, căci mâine este zi de odihnă” de-abia atunci la Ieşire se spune că a pus Dumnezeu Sâmbăta şi Sâmbăta n-a pus-o pentru toate popoarele, ci numai pentru evrei: „Amintire că aţi fost robi în Egipt şi v-am scos cu mână tare şi va fi legătură veşnică între Mine şi tine Israile” nu pentru toate popoarele. Când a venit Ezdra să zidească Ierusalimul au venit şi celelalte popoare să le ajute la zidirea Ierusalimului şi le-a spus Ezdra şi Neemia: „Voi n-aveţi făgăduinţă şi n-aveţi Sâmbătă dată de Dumnezeu, noi avem Sâmbătă dată de Dumnezeu nu voi şi de aceea nu veţi zidi împreună cu noi!” Vezi că popoarele n-au avut Sâmbătă.

Dar oare au spus prorocii, că au să vină popoarele la credinţă şi au să aibă zi de sărbătoare?

Da!

Unde scrie, a zis predicatorul?

Ia caută la Ieremia 31, 31: „Şi alt Testament voi încheia cu casa lui Israel, nu ca cel ce l-am încheiat pe Mantele Sinai şi altă zi de sărbătoare voi rândui poporului Meu”. Ai văzut că ţi-avem nevoie de sâmbătă, zice Apostolul Pavel, către Coloseni: „Nimeni să nu vă învinuiască pe voi pentru ziuă nouă, sau sărbătoare sau sâmbătă, cele vechi au trecut, toate s-au făcut noi!”. Că mutându-se preoţia s-a făcut legii mutare şi înnoire. Deci, ziua evreilor a fost Sâmbăta, iar a creştinilor este Duminica.

Ai văzut că Legea Veche şi Scriptura are ca rădăcină Sfânta Tradiţie. Auzi ce spune Apostolul Pavel către Tesaloniceni: „Mă bucur de voi, că aţi ţinut predicile (Tradiţiile)” (II Ţes.) – I-afn zis predicatorului: Măi băiete, aici este o stână de oi, dar intrând în stână aţi dat peste un câine rău, voi sunteţi lupi îmbrăcaţi în piei de oaie, la turma asta să ştiţi că eu am fost cioban, acum eu sunt câinele mănăstirii acesteia, dar de veţi sta de vorbă cu stareţul, atunci veţi vedea voi! Aţi crezut că la stâna asta nu-I niciun câine rău, iaca s-a găsit un câine. La urmă a zis predicatorul: Aşajie socotiţi pe noi? Dar scrie, că-l vei iubi pe aproapele tău?

Dar voi sunteţi ap roapele meu? Pe eretici, sectari, Scriptura nu-I numeşte oameni, ci câini, porci, vulpi, lupi îmbrăcaţi în piei de oi, lei însetaţi, pui de vipere, aşa sunteţi voi, cum să-l iubesc eu pe aceştia? Dacă-l aşa – zice predicatorul – plec!

Trebuia să nici nu vii, nu putem iubi lupii, noi îi iubim pe

oameni. Tu fiind lup am nevoie să te alung până nu te-oi mai vedea pe la stână. După ce am discutat, numai văd, că s-au dus la Biserică mai mult de jumătate din baptişti – era zi de post, Vinerea – şi au luat anaforă şi şi-au făcut cruce oamenii, dar oamenii au spus: Câte zile avem noi nu mai mergem după predicatorul acesta, care ne-a rătăcit. Iar bărbatul acelei femei, când a văzut că el nu poate răspunde la întrebări, zicea: Ce-ai spus, predicatorule: Că Biblia este de la începutul lumii, vezi că 4108 ani nu a fost Biblie?

A mers bătrânul acasă şi n-a mai mers la adunarea lor şi i-a zis predicatorului, că de mai vine la casa lui îl loveşte în cap.

Au mai venit pe la mine Iehoviştii – cei mai răi dintre secte – ei sunt alimentaţi cu fonduri jidoveşti din America şi vor să întemeieze împărăţia lui Iehova şi să-L dezbrace de Dumnezeire pe Hristos. Vine la mine o femeie, cu o haină toată plină de sânge. Părinte, au omorât pe băiatul meu Martorii lui Iehova. Băiatul lucra la fabrica 8 Martie din Piatra Neamţ şi erau acolo 12 Iehovişti cu băiatul femeii, unul venind pe la mănăstires-a lămurit şi a început a-i combate. Dar ei, pe cel ce-i combate îl omoară. În ziua de Paşti, mergând acceleratul Bicaz-Bucureşti – i-au zis iehoviştii, băiatului aceluia: Hai să ne plimbăm – şi cum mergea acceleratul l-au aruncat pe băiat sub roţile lui şi l-au onjorât. Era copilul familiei Oc. hiană din satul Bârsăneşti, judeţul Bacău.

Luther era tata sectarilor din lume. Luther un călugăr de 120 kg, catolic, se căsătoreşte cu o călugăriţă Ecaterina şi apoi face protestantismul. A păţit şi el cu călugăria, ca şi vulpea cu strugurii, ca văzând Vulpea că struguriis dulci şi buni, dar îs sus şi nu-I putea ajunge a zis vulpea, că-s acri şi nu-s buni. Aşa a păţit Luther cu călugăria, a zis că nu mai trebuie călugări, văzând că a căzut el din călugărie, a desfiinţat monahismul – mare păcat! Mama lui Luther a fost de origine catolică, ca şi Luther la început, iar într-o zi după ce Luther s-a lepădat de catolici şi de călugărie şi-şi – a făcut sectarismul lui vine să-l întrebe: „Fiul meu, ce zici tu, să mă las de catolici şi să mă fac şi eu protestantă ca tine?” Luther I-a răspuns: „De vrei să trăieşti uşor şi să mori greu fă-te protestantă ca şi mine, dar de vrei să trăieşti greu şi să mori uşor, rămâi în religia catolică!”. Văzându-şi greşeala Luther, că a stricat credinţa, a zis: „Vai de mine, că rătăcirea mea nu se va sfârşi niciodată!” El şi-a dat seama de rătăcirea lui, că greşeala lui este pierzare veşnică. Asta a fost la 1514.

Biblia sectară

Biblia cea bună este numai Biblia Bisericii Ortodoxe, pe care scrie: Biblia sau Sfânta Scriptură", tipărită sub îndrumarea şi purtarea de grijă a Prea Fericitului Părinte Justinian, sau Justin Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu Aprobarea Sfântului Sinod (toţi episcopii din ţară), Bucureşti, 1975, 1983. Asta-i Biblia cea bună, cele sectare sunt pline de greşpli. Pe biblia sectară nu scrie nimic de unde ar veni, pe aceasta să n-o folosiţi, este falsă! Bibliile sectare toate au coperţile cu vinilin, acum pe Biblii au pus un câmp de iarbă, pe „Vestea bună" este un ţăran din Bihor, o femeie* un copil, o turmă de oi, are tricolor pe ea, vai ce idolotrie! Pe cartea ta Iisuse tu nu ai loc. Pe cartea lui Dumnezeu pui creaturi? Iadul este acesta!

Biblia Ortodoxă – are următoarele cărţi: Vechiul Testament are 39 de cărţi + 14 cărţi, adică 53 de cărţi; a lor nu are decât 39 de cărţi, restul le-au scos afară. Noul testament are 27 de cărţi; acesta şi la ei are tot atâtea cărţi, dar este plin de greşeli. Deci, Biblia adevărată ortodoxă, are un total de 80 de cărţi. Ei îi zic la a noastră „Biblia bogată" dar oare este una şi săracă, oare Dumnezeu nu are numai o Biblie? Biblia estetuvântul lui Dumnezeu vorbit către oameni este glasul lui Dumnezeu către om. Când ne rugăm, noi ridicăm glasul către El, iar când citim Biblia El ne vorbeşte nouă. Sectarii au scos din Scriptură multe cărţi, iată greşelile Bibliei sectare:

Pe ea nu scrie decât, Biblia – fără a mai scrie undeeste editată şi de cine, scrie acolo „Societatea biblică", dar care-l aceea? în Biblia ilustrată veţi găsi rachete, sportivi, tineri sărutându-se, clădiri, din S.U.A., preşedinţi ai S.U.A. Orice găseşti în ele numai pe Iisus Hristos nu. Într-un loc este o cruce fără Hristos pe ea, l-au rupt pe Iisus de pe ea, lepădare de Hristos! în Biblia ortodoxă în imagini este Iisus Hristos.

Au scos din Vechiul Testament 14 cărţi: de la prorocul Maleahi până la Evanghelia lui Matei, următoarele cărţi: Tobit, Cartea Iuditei, Cartea lui Baruh, Epistola lui Ieremia, Cântarea celor trei tineri, Cartla a treia a lui Ezdra, Cartea înţelepciunului Solomon, Cartea înţelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah; Istoria Suzannei, Istoria omorârii balaurului Bel, Cartea I Macabei, Cartea II Macabei, Cartea III Macabei, Rugăciunea lui Mânase, au scos afară de la pagina 917 la pagina 1097 s adică un total de 180 de pagini. Ce scrie la Apocalipsă: „De va scoate cineva din cuvintele cărţii acestei prorocii.

166".

Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă şi de la cele scrise în cartea aceasta!” Apoc. 22, 19). Şi ei au scos ce au vrut ei. Numai două Biblii în lume sunt bune şi egale: Biblia ortodoxă, pe care sectarii o zic Biblia bogată şi Biblia catolică. Numai Biblia şi Noul Testament aprobate de Sinod sunt bune. Toate drăciile le-au făcut, dracii de sectari, dracii ăştia fără de coarne.

Nu au psalmul 50: în orice Biblie de când ar fi ea, Psalmul 50 este: „Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...”, psalmul de pocăinţă al lui David, la ei este Psalmul 51, care zice: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!”, cu totul altul este sensul la noi şi altul la ei.

În Psalmul 96, 7, la ortodocşi spune: „Să se ruşineze toţi cei ce se închină chipurilor cioplite şi se laudă cu idolii lor” la sectari în Psalmul 97, 7 – căci nici numerotarea psalmilor nu este identică – scrie: „Sunt ruşinaţi toţi cei se slujesc icoanelor şi care se fălesc cu idolii”, lor nu le plac icoanele, că le-au făcut idoli. Dar idolii sunt: animale, pasări, oameni, zei, aştri, soarele, pietrelela acestea să nu te închini. Icoana. îl arată pe Dumnezeu şi Moise a făcut Heruvimi în cort, tot icoane.

Numerotarea Psalmilor este greşită au tăiat un psalm în două, la noi este psalmul 96, iar la ei 97. Textul este foarte încâlcit.

În noul Testament, la Matei 1, 20 scrie la noi: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta Viar la ei, sectari scrie: „Pe Maria, nevastă-ta!” dar oare Maica Domnului I-a fost nevastă lui Iosif? Ce drăcie!

Cum s-a împlinit atunci prorocia lui Isaia 7, 14: „Iată fecioara va avea în pântece şi va naşte fiu...”? Ce rătăcire grozavă, nu se naşte Hristos dintr-o nevastă, ci dintr-o fecioară! 1

În Evanghelia de la Luca 1, 28, la noi scrie: „Bucură-te cea plină de har” iar la sectari: „Plecăciune ţie...” au înlocuit „Bucură-te” ca să nu fie ca la noi la Acatist. În limba greacă scrie: „Berete” – bucură-te (în româneşte) – altă greşeală a lor!

La Luca 1, 43, la noi scrie: „Şi de unde mie cinstea aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” iar sectarii au pus: „mama Domnului” în loc de Maica Domnului, ei n-o cinstesc, ci o batjocoresc!

La Luca 1, 48, la ortodocşi scrie: „Că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” la sectari scrie aşa: „Că iată de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericita”. Este o înjosire adusă Maicii Domnului. Dacă ei n-o cinstesc, atunci au ajuns să o batjocorească, că-i o femeie

de rând, că a mai avut copii. Ce drăcii în capul lor!

Greşeli mai sunt la Tit 3, 10 şi în multe locuri, aşa-i Biblia lor, dacă şi-au stricat credinţa şi-au stricat şi Scriptura.

La I Tim 3, 1: „De doreşte cineva să fie Episcop…" la ortodocşi, iar la sectari: „… să fie episcop „cu explicaţia, episcop-privighetor, supraveghetor, mare greşată. Episcopii numai în Biserică îi găsim.

Numai Biblia şi Noul Testament tipărit de Biserică sunt bune, că ele sunt aşa cum au fost şi în urmă cu 2000 de ani, ale lor vă duc în Iad. Noi avem cărţi foarte vechi, Scriptura nu-i de ieri sau alaltăieri, „Toată Scriptura este de Dumnezeu insuflată" (II Tim 3, 16) deci toată nu numai o parte. În Biblia ortodoxă găsim cuvântul preot sfinţit de apostoli. La sectari cuvântul preot = bătrân, deci un om oarecare de rând, mare greşeală. Preotul este preot pus de sfinţii Apostoli. Vezi fac 5, 14.

Prima carte în româneşte este Liturghierul de la 1545 de la Mănăstirea

Bistriţa, R. Vâlcea; Evangheliarul lui Coresi, Braşov 1560. Ioul Testament de la Alba Iulia, 1648; Biblia de la Bucureşti, 1688; Cazania lui Varlaam.

Iaşi 1643; Mărturisirea de credinţă a lui Petru Movilă, 1642; Biblia de la

Blaj, 1743; Biblia lui A. Şaguna, ilustrată, Sibiu 1853, Biblia de la 1911, de la Bucureşti, Biblia de la Iaşi, 1883, Biblia de la Bucureşti, 1914, Biblia lui Galaction, Bucureşti 1936 după originalul ebraic, Noul testament de la

Cluj, 1941 de N. Colan, 100.000 Biblii Buc. 1975, 100.000 Biblii Buc.

1982 – 1983; Noul testament 300.000 1968, 1975, 1983, Mica Biblie mai multe ediţii. Sârbii au tipărit 500 OOOB – iblii, Românii 300.000, iar grecii foarte puţine. Aceste Biblii sunt ale Bisericii, numai acestea să le citiţi. Ei se laudă cu un rătăcit Cornilescu, care i-a dus la pierzare. Dacă au apărut recent, de unde să aibă ei Biblia cea adevărată? Dacă cineva în familie are femeie sau bărbat sectar – spune Apostolul – să n-o lase, ci s-o aducă la

Biserică la adevăr. Nu se pot mântui sectarii ăştia niciodată, că ei hulesc pe

Maica Domnului pe cea mai sfântă dintre rapturi: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii" zic îngerii, iar dracii ăştia o hulesc; care

drac mai face aşa ca ei? Spune la Apocalips 1, 7: „că atunci când va veni Fiul Omului, vor plânge neamurile”.

De ce? Când ai să vezi – cum zice în „Uşa Pocăinţei” – că vine pe cer Sfânta Cruce şi se întunecă soarele de lumina ei, când vin milioane de îngeri şi o aduc pe norii cerului, ce are să zică chinezul, al cui semn este acesta, măi, al lui Buddha? Ce vor zice indienii 800 milioane, al cui semn este acesta altui Brahma, al lui Confucius? Ce va zice japonezul şintoist? Când Crucea va întuneca soarele şi străluceşte de mii de ori mai tare ca soarele, ce va zice jidanul? Al cui este semnul acela, al lui Moisi? Nu e al lui Hristos pe care L-am batjocorit! Ce va zice mahomedanul? Al lui Mahomed este? Ce va zice sectarul atunci? Cei care nu cred în Sf. Cruce. Ce vor zice cei ce înjură Sf. Cruce? Vor plânge atunci toate popoarele, pentru ce? Pentru că n-au cinstit Sfânta cruce, nu s-au închinat ei, ci au hulit-o, cum o hulesc şi sectarii. Au să vadă pe Maica Domnului de-a dreapta măririi, lângă Mântuitorul, lângă Sfânta Treime şi Sfânta cruce venind înaintea lor pe norii cerului, ce vor face atunci ei, că n-au crezut în Maica Domnului şi în Sf. Cruce? Când vor vedea că vin toate soboarele Heruvimilor şi Serafimilor şi când vor suna trâmbiţele cele?

Şi ce fel de trâmbiţe sunt acestea? Care spintecă văzduhurile, care deschid toate mormintele de la zidirea lumii, care-i scot pe toţi morţii, care trec prin pământ în iad şi-i scot la judecată pe toţi diavolii şi pe toţi făcătorii de rele. Trâmbiţele acestea au să sune sus şi jos. Ceata îngerilor ce vor veni cu trâmbiţele este ceata de la începătorii, cum zice Sf. Dionisie Areopagitul. Gândiţi-vă câte miliarde de îngeri de aceştia sunt, pentru că la fiecare sat este câte un înger păzitor, la fiecare oraş, la fiecare ţară, la fiecare regiune sunt puşi îngeri păzitori, la fiecare om în parte. „A pus hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu” (Deut. 32, 8). Fiecare sat are un înger păzitor, aceştia păzesc hotarele satelor, a oraşelor fiecare trâmbiţă are să vină să sune deasupra satului ce l-a păzit şi câţi morţi ai de la zidirea lumii şi câte cimitire, care nu se ştie unde au fost, într-o clipeală de ochi toţi au să învie, fiecare trâmbiţă sună acolo unde a păzit. Spune Sf. Simeon Noul 1 Teolog că: „Nu va rămâne un înger în Rai la Judecătoria Universală, nu va rămâne niciun drac în iad” că toţi vin în văzduh, judecata făcându-se în văzduh, tronul lui Hristos va fi deasupra Văii Plângerii la Ierusalim, în Valea lui Iosafat, după spusa proorocului. Gândiţi-vă de ce au să sune trâmbiţele acestea spre pământ? Atunci se

va împlini ce spune David prorocul: Chema-va cerul de sus şi pământul de jos, ca să aleagă pe norodul Său spre judecată” (Psalm). Atunci va avea loc judecata cea mare!

Acum din iad îl pot scoate pe om numai Sf., Liturghie, Parastasele şi Milosteniile. Cei ce au murit cu păcate, dar s-au mărturisit, Biserica îi scoate din iad, ei stau în iad numai până ce suferă pentru păcatele lor. Până la judecata de apoi oamenii mai pot fi scoşi din Iad, dar nu cu Purgatoriul catolicilor. Ci cu Dumnezeiască Liturghie şi cu slujbele Bisericii. Macabeii pentru morţii lor au dat jertfe. Un exemplu: Cineva are canon de la Biserica să nu se-împărtăşească 5 ani şi acesta moare fără împărtăşanie sub canon, oare se mai mântuieşte, pentru că moare pe drumul cel drept? Da.

La moarte, de are omul orice canon, tot îl împărtăşeşti, trebuie să ştie preoţii aceasta.

Cel care n-a făcut canonul în lumea aceasta – îl face în cealaltă. Iisus a spus ea Sângele Lui ne curăţă de orice păcat. Jertfa Lui se repetă în fiecare zi la Altar. Această jertfi scoate din iad până la Judecata din urmă, iar după aceea nu mai are putere. Eu, mai întâi doresc, ca toate sufletele care sunt aici, că nu v-am văzut niciodată, să ne vedem la Rai cu toţii, că acolo n-or mai fi ispite şi păcate. Venit-aţi cu dragoste aici, să mergeţi cu bucurie în călătoria voastră; iar de nu ne vom mai vedea în viaţa aceasta, să ne vedem cu toţii acolo în Rai, că acolo-i bucurie fără de margini. plâns vedeţi că cineva e bolnav în casa dumneavoastră, tata, mama, frate, soră, nu alergaţi la doctor, că doctorul e un bolovan de pământ, ca şi noi, moare şi el şi se face pământ? nicio putere n-are, poate face sănătos trupul, dar nu sufletul – ci alergaţi imediat la preot, preotul are putere de la Dumnezeu pe pământ, câte va lega şi dezlega să fie legate şi dezlegate şi în cer şi pe pământ. Iisus a suflat numai asupra Apostolilor, nu asupra tuturor – cum zic sectarii – zicând. „Eu v-am ales pe voi!”. Prin succesiune apostolică, fiind hirotoniţi (sfinţiţi) patru direct de către Hristos: Petru, Iacob, ruda Domnului, Ioan Evanghelistul şi Simon Cananitul care este mirele de la nunta din Cana Galileei, ei sunt hirotoniţi direct de către Iisus, iar aceştia prin punerea mâinilor au dat Duhul Sfânt la alţi episcqpi şi la preoţi. Sf. Apostol Pavel I-a dat lui Timotei. Prin punerea mâinilor vine Duhul Sfânt de la Apostoli la episcogi, de lăepiscopi la preoţi şi de la preoţi spre popor prin Sfintele 7 Taine. În afară de această cale de a veni Duhul Sfânt în inima omului, nu mai este alta!

Spune Sf. Ciprian al Cartaginei în secolul IV: „În afară de Biserică nu este mântuire” – „Extraecclesia nulla sallus!”

Omul, care a murit sub canon, face canonul în iad, iar Biserica îl scoate de acolo. Sf. Ambrozie al Milanului a văzut într-o vedenie o mare de flăcări şi din flăcările de foc zburau porumbei albi, iar sfanţul a întrebat: „Doamne, cum zboară porumbeii din flăcările de foc, unde sunt miliarde de suflete, cum zboară la cer sus?” Dumnezeu i-a spus: „Că sunt sufletele, care s-au curăţit cu rugăciunile Bisericii de jos”.

Sf. Liturghie, Milostenia şi Rugăciunile celor vii îi scot din iad pe cei de acolo. Două Biserici sunt: Cea Biruitoare din cer cu sfinţii; şi noi cei vii de jos – Biserica Luptătoare. Capul la aceste două Biserici este Iisus Hristos, iar aceste două Biserici prin rugăciunile lor îi scot pe cei din Iad. Ştiţi voi acuma când stăm noi de vorbă aici, că toate neamurile voastre din cer, care au murit şi cu 100 de îni înainte vă văd, vă aud tot ce vorbiţi, când văd că facem răul plâng tare-iar când facem bine se bucură, că nu este distanţă de vedere între cei vii şi cei morţi, ele ne văd, numai nu pot să vină la noi.

Părinte Cleopa, cât aţi stat în pustie?

Ce să spun? Am dormit în pustie şi am mâncat, n-am făcut nimic bun.

Ce spun Sfinţii Părinţi? Să nu povesteşti ale tale că este mare primejdie. Am stat 9 ani şi 7 luni, dar n-am Iacut nimica bun, am stat acolo ca un urs, n-am făcut nimic, nici rugăciune, căci a face rugăciune cu mintea un ceas este lucru mare.

La orice nevoie, cel mai bun mijloc şi ajutor este Sf. Liturghie, care ne curăţă de păcate şi acum şi în veacul cel viitor, 2 mai 1987, orele 10 – 14, 30.

3. APOCALIPSA – SFÂRŞITUL LUMII ACESTEIA, ÎNCEPUTUL LUMII CELEI NOI

Despre sfârşitul acestei lumi, spunea Domnul nostru Iisus Hristos: Nici îngerii n-o ştiu (ziua), nici Fiul, fără numai Tatăl. Când Avraam s-a îndoit vorbind cu Dumnezeu, zicându-i Dumnezeu: „Avraame, Avraame, la anul pe vremea asta Sara va naşte un fiu!” „Pe ce voi cunoaşte? Numai acest cuvânt l-a zis Avraam, ca un om ales şi Dumnezeu i-a răspuns: „Pentru că ai zis aşa, să ştii că poporul care se va naşte din coapsele tale va fi robit de alt neam în pământ străin şi-l vor robi 400 de ani, iar pe neamul care-e i va robi îi voi judeca Eu!” Era încă în coapsele lui Avraam, Isaac fiul lui şi Dumnezeu îi arată lui, că

toţi evreii vor, îl robi 400 de ani. La Dumnezeu prezentul şi viitorul este de faţă. Dar evreii n-au ieşit la 400. de ani din robie, ci au ieşit la 430 de ani. Moise vorbea cu Dumnezeu, că vor ieşi la 400 de ani, dar au ieşit la 430 de ani, Dumnezeu înspune lui Moise: „Încă nu s-au împlinit păcatele lor şi ale amoreilor!”

L-a întrebat pe Sf. Nil din Athos ucenicul lui: Când are să fie sfârşitul? Sfântul I-a zis: „Când vor ajunge răutăţile culmea!” Dumnezeu este Preadrept şi Preamilostiv, iar când va trece cumpăna păcatelor, ca să nu le mai poată suferi, atunci va veni sfârşitul.

În Omilia la Niniviteni, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Dumnezeu toate le ştie mai dinainte, dar nu le şi hotărăşte!”

Dumnezeu atâta va ţine lumea cât mai sunt sfinţi pe pământ, atunci nu mai are Dumnezeu nevoie de lume, când nu mai sunt sfinţi. Zice Sf. Simeon Noul Teolog: „Plini-va căderile de sus, zdrobi-va capetele pe pământ ale multora!”. Când se va împlini locul ultimului înger căzut din cer, cu oameni de jos, atunci se pierde lumea aceasta. Trebuie să ţie lumea până se împlineşte numărul îngerilor căzuţi. Toţi sfinţii şi ortodocşi şi catolici profeţesc despre arderea lumii acesteia. Va fi un război de 72 de ore, atunci când va arde lumea aceasta. Că lumea se termină prin foc noi ştim de la Sf. Proroci. Auzi ce spune David: „Topise-va pământul şi toţi cei ce locuiesc pe el!”

(Catismă a X-a). Isaia: „De focul iuţimii mâniei Domnului se va aprinde tot pământul. Pământul va fi tot de jăratic, munţii şi dealurile se vor topi ca ceara, pădurile vor arde ca fânul, se vor topi popoarele pământului, ca şi picăturile din cadă!”. Prorocul Sofonie: „Iată vine ziua mâniei Domnului neamestecată cu milă, zi de negură şi de ceaţă, zi de trâmbiţă şi de strigare, zi de tunet şi de flăcări, când toate popoarele vor arde ca spinii ţarinii”. Prorocul Agrieu: „Într-o clipeală de ochi popoarele lumii se vor topi”. Sf. Apostol Pavel: „Când vor zice: Pace, pace, fără de veste va veni pieirea şi nu vor scăpa, cum nu scapă femeia însărcinată de durerile naşterii”. Psalmul 9, spune clar de arderea lumii. Noi cei de la Răsărit facem arme grozave împotriva celor de la Apus şi ei împotriva noastră, fiecare crede că el va birui, atâtea mii de submarine, de bombe, de rachete. Iată ce este, ei toţi se pregătesc, dar nimeni nu iese biruitor, căci iată ce spune Duhul Sfânt: „Afundatu – s-au neamurile în stricăciunea ce au făcut, în cursa care au ascuns-o s-a prins piciorul lor. Cunoaşte-se Domnul judecăţilor, când înfaptele mâinilor lui s-a prins păcătosul”. Toţi o să ardem, nimeni nu biruie,

acest război nu-l încep cu puterea lor, este războiul lui Dumnezeu. Acum va avea loc „Arderea şi înnoirea lumii!” Acesta este potopul cu „foc şi nu-l pot începe până nu dă Dumnezeu drumul.

Dar ştii de ce ţine Dumnezeu lumea în loc? Pentru cei drepţi, mai este lume bună, La pierderea Sodomei, un drept ţinea pe umăr 50.000 de păcătoşi, în Sodoma erau 500.000 de suflete. Când a stat Avraam cu Dumnezeu de vorbă a zis: „Doamne, vei pierde pe cel drept cu cel păcătos? Dumnezeu I-a zis: Oare voi face ceva Eu fără să ştie prietenul Meu Avraam?” (Facere 18, 17 – 33). La Avraam au venit să-l binecuvânteze 3 persoane, iar când merg să pedepsească merg numai două. Tatăl a rămas de vorbă cu Avraam, iar Avraam a zis: „Doamne, Te duci acolo să pierzi pe cei buni cu Cei răi? Dar am să te întreb: De vor fi acolo 50 de oameni drepţi ai să pierzi cetatea? Nu, Avraame. Doamne, eu sunt praf şi cenuşă, să nu se aprindă mânia ta asupra mea. Te mai întreb odată: de vor fi acolo 10 oameni drepţi, ai să pierzi cetatea? Nu, Avraame. Pentru 10 drepţi nu voi pierde cetăţile!” Ai auzit milă, ocean de îndurare, de dragoste la Dumnezeu? Stăteau 50.000 *se* oameni păcătoşi pe umerii unui drept. Dumnezeul le-a pierdut cetăţile; urma lor este lângă marea Moarta, unde nu mai trăieşte nicio vieţuitoare, pe mal-unt stânci de sare şi este şi stânca femeii lui Lot. De aceea mai stă lumea, că mai sunt creştini prin lume.

Este în Sfânta Scriptură o învăţătură, care spune, că trebuie să se vestească Evanghelia în toată lumea. De ar fi după asta poate să vină mâine sfârşitul, că Evanghelia a ajuns peste tot. dacă spre mărturie trebuie să se predice Evanghelia, poate să vină mâine sfârşitul, iar dacă trebuie să se boteze toţi, mai este o epocă de încreştinare. Se spune, că o să se refacă Constantinopolul şi o să fie creştin din nou, asta o spun Sf. Părinţi în „Sfârşitul omului”. Va veni împăratul cel pus de îngeri după războiul aiesta mare, care vine, va împăraţi 32 de ani şi va predica Evanghelia la toată lumea.

În viaţa Sf. Mucenic Cristea din 12 februarie se spune, că în Sf. Sofia din Constantinopol, în subteran, mai este o Biserică, şi acolo şi azi creştinii din timpul căderii Constantinopolului sunt în picioare, de arunci până acum acolo este şi împăratul Constantin Dragases şi patriarhul, sunt toţi împietriţi.

Mucenicul spune exact de anul arderii lumii; şi spune Viaţa mucenicului că primul împărat creştin a fost Constantin cel Mare, iar ultimul va fi tot un Constantin. Nu ştim ceasul şi ziua, după Viaţa

Mucenicului Cristea ar fi 1990 dar numai Dumnezeu ştie anul singur.

Ai citit prorociile cele mari ale Sf. Andrei cel nebun pentru Hristos, ale Sf. Ipolit, Sf. Efrem Sirul. Se pregăteşte un război, care n-a mai fost pe pământ. Acesta este ultimul. Acesta este războiul celor 7 puteri care vor veni să se bată fără preget la Constantinopol. Am văzut o carte, care avea 7 săgeţi mi-a dat-o Eftimie fratele lui Nazarie, pe unde are să vină China, vine prin Indonezia, Pakista n, Afghanistan, Persia şi ajunge la Marea Moartă, acolo are să le deie mormânt Dumnezeu. America vine pe Oceanul Indian, Anglia şi Japonia pe Marea Mediterană, Europa pe Marea Mediterană şi prin Turcia, Rusia vine prin Munţii Caucaz şi se vor bate toţi la Dardanele, la cheia Europei fără preget, cu tot felul de arme care sunt, ca să ardă toată lumea şi nimeni n-are să-i mai poată împăca, că toţi vor să creadă mai bine să moară toţi, numai să nu fie biruiţi. Atunci, 4 îngeri vor sta deasupra Constantinopolului şi vor zice 4 cuvinte: „Staţi, staţi, de-ajuns, pace vouă!”. Va merge – cum zice – calul, până în piept în sânge. Şi atunci, toţi o să încremenească, nimeni nu mai pune mâna pe arme, o să se uite la îngeri, care o să strălucească precum para de foc, care vor zice: „Mergeţi pe uliţa cetăţii către miazănoapte, veţi găsi un om smerit, îmbrăcat în haine simple, are un nigel la piciorul drept, pe aiesta să-l puneţi împărat!” Şi ei o să-l caute şi n-o să-l găsească şi-atunci o să-l ieie îngerii de perii capului şi o să-l pună în mijloc împărat. îi va da sabie cu două tăişuri şi-i va zice: „Bate răsăritul şi apusul şi miazăzi şi miazănoapte” şi nimeni nu va mai face război, că este pus împărat de îngeri. Acestuia i se vor supune toate popoarele lumii şi va fi aşa de bun şi aşa de drept, cum n-a mai fost pe faţa pământului. De aceea spune în psaltire: „Va domni de la mare până la mare!” În timpul lui se va da libertate să se predice Evanghelia şi în Japonia şi în India şi în China la toate popoarele lumii, vor fi misionari cu mare putere. Vor fi înarmaţi cu tot felul de aparate şi acum se predică Evanghelia în toată lumea şi va fi „O turmă şi un păstor!”

După el vine un împărat foarte rău, care va aduce amestecare de sânge la popoare, să trăiască mama cu copilul şi tata cu fata lui.

După acesta vin patru fraţi, care iau împărăţia de la acesta, unul din Egipt, unul din Constantinopol, unul este din Tesalonic, şi unul este din Siria. De la aceştia 4 ia împărăţia o împărătească curvă, care va huli pe Dumnezeu şi în timpul acesta se va scufunda Sfânta Sofia şi numai un stâlp mai rămâne din Biserica Sf. Sofia, de care vor lega corăbierii

corăbiile şi vor zice: Aici a fost Sfânta Sofia cea mai mare Biserică Ortodoxă.

De la aceasta vine şi ia împărăţia, Antihrist, care va ridica mare război împotriva Bisericii. Dar noi nu ştim, că zice: Va veni Filip al VI-lea cu 18 popoare la Constantinopol şi va face război, care n-a fost de când este omul pe pământ, acum are să fie războiul celor 7 puteri. Are să intre în lume un împărat Filip. Franco al Spaniei are un fecior general Filip, împărăteasa Angliei are băiatul cel mai mare Filip, Franţa, dinastia regală are un băiat Filip, în America sunt doi Filip, Germania are şi ea un Filip. Nu se ştie, că a intrat un Filip în istorie – până acum a fost Filip al V-lea al Spaniei – când intră în lume Filip al VI-lea după acesta este războiul cel mare. Filip al VI-lea va veni la Constantinopol să facă război. Acum în NATO sunt exact 18 puteri.

Atunci când vine Antihrist, înainte de Sfârşitul lumii, el va împăraţi, 1265 de zile, împărăteşte 3 ani şi jumătate. În vremea aceasta, trimite Dumnezeu pe Enoh şi pe Ilie, ca să-l mustre pe Antihrist. Enoh este în veacul întâi după Potop, şi aceşti doi sunt scrişi la Apbe. 11: „Cei doi măslini” sunt doi sfinţi mari cu trupul la cer acum. Ei vor bate tot pământul în vremea lui Antihrist, ca să nu se depărteze lumea de la Dumnezeu. Când vor veni la Ierusalim, Enoh şi Ilie, îi va vedea toată lumea şi-i va auzi tot pământul. Când vor vorbi la televizor îi vede toate popoarele şi la radio toţi îi vor auzi.

Dar întâi semnele lui Antihrist, şi ale venirii Mântuitorului.

Acest Antihrist se naşte dintr-o femeie curvă, din seminţia lui Dan la evrei, deodată numai o să apară împărat în Ierusalim şi-l vor primi cu mare dragoste poporul, căci zice Sf. Apostol Payel: „Fiindcă dragostea adevărului n-au primit, ca să se mântuiască (adică pe Hristos) le va trimite Dumnezeu lucrarea înşelăciunii, ca să creadă ei minciunii!”. Are să fie mare luptă în Ierusalim, că Enoh o să-l mustre pe Antihrist şi pe cei ce-l vor urma. Ilie şi Enoh vor întoarce inimile părinţilor către copii, sinagoga satanei către Hristos, ei sunt care vor sparge inima cea de piatră a jidanilor, ca să creadă o parte, o rămăşiţă în Hristos. Ilie şi Enohle. va arăta, că ei prigonesc Biserica de 2000 de ani şi Hristos a venit. Că cei care se vor întoarce vor fi foarte râvnitori, căci zice Sf. Apostol Pavel: „Că o rămăşiţă se va mântui!” De va fi numărul lui Israil ca nisipul mării o rămăşiţă se va mântui din ei, cei care vor crede în Hristos. Când se vor boteza evreii la creştinism e foarte aproape sfârşitul lumii.

Când pui faţă în faţă pe Isaia cu Sf. Apostol Pavel zici: Oare nu se contrazic? În veac nu se contrazic, căci cuvântul lui Dumnezeu este numai adevăr, nu este minciună! Isaia zice: „De va fi numărul lui Israil ca nisipul mării, o rămăşiţă se va mântui!” Apostolul Pavel: „Întoarce-se-vor robiile din Moab (Libia) şi se va mântui tot Israilul!” Cum spui apostole cu Duhul Sfânt, că se va mântui tot Israilul? Cum spui tu, prooroace, că numai o rămăşiţă se va mântui? Ce crezi de aici?

Dacă n-ai citit, nu te băga! Eu am citit tâlcuirea Sf. Epifanie al Ciprului, care a fost evreu şi ucenicul lui Ilarion cel Mare şi care s-a botezat creştin şi a ajuns episcop şi a înviat morţi cu rugăciunile sale, iată cum se împacă aceste două prorocii: „De va fi numărul lui Israil ca nisipul” şi dincoace: „Se va mântui tot Israilul”, iată cum va fi: Când va predica Ilie şi Enoh în Ierusalim, vor face minuni mari, o să-l mustre pe Antihjrist în faţă, o să dea Dumnezeu secetă, foamete, va fi mare greutate pe faţa pământului. Din evrei foarte mulţi vor crede în Hristos şi se vor boteza creştini. „Rămăşiţă” – cei de la sfârşitul lumii; „Toţi se vor mântui” – toţi cei ce vor crede în Dumnezeu şi nu în Antihrist.

Seninele lui Antihrist:

Antihrist are să facă mari năluciri, vreme de trei ani şi jumătate. Dacă acum te încrezi într-un sectar, ce ai să faci atunci, căci sectarul spune doar: Nu te închina la Icoană, nu face Cruce, ce ai să faci atunci când ai să vezi semne şi minuni? Căci el va zice că mută muntele dincolo, din paie uscate face pâine. de grâu, din viţă uscată face să curgă vin curat. Şi merge la groapă şi întreabă: Frate, unde este îngropat tatăl tău, hai să ţi-l scot; sau mama:

hai ieşi afară cutare şi o să-ţi iasă mama cum ştii tu că ai îmbrăcat-o şi va zice: dragul mamei, şi o să te sărute, cu aceleaşi vorbe, cu aceleaşi haine, cu aceleaşi obiceiuri…

Altuia îi va zice Antihrist: Unde ţi-s copiii? Mi-a murit bătrânul, are să ţi-l scoată pe bătrân şi pe copil. Are să iasă copilul de 16 – 20 de ani, eu sunt va zice, credeţi în aceştia că aceştia sunt de la Dumnezeu, uitaţi-vă că ne-a scos din iad; şi ai să vezi când vor zice: „Munte, mută-tef că se mută muntele! Ce ai să faci atunci? Cel ce va avea mintea curată va zice: Fugi măi nebuhule, uită-te că muntele este cum l-a lăsat Dumnezeu, cel atacat de satana o să vadă că se mută muntele.

Când vei merge la mormânt vor zice: Uite a înviat mama mai, vai de mine, dar este Gheorghe al nostru, dă-i Maria noastră, vai de mine dragul mamei, va zice mama, şi o să se sărute cu dracii şi o să se pupe

unul cu altul. Ce grozăvie! Ce ai să faci atunci?

Zice Sf. Andrei al Cezareii în „Comentarii la Apocalipsă" că nu numai

Antihrist va face acestea, ci şi ucenicii lui toţi…

Antihrist este din seminţia evreilor, din neamul lui Dan. Eu când pomenesc pe patriarhi, pe Dan nu-l pomenesc, a profeţit Iacob: „Şi va fi Dan şarpe în cale!". Se aude acum, că ar fi în Nazaret şi că are 18 ani (anul 1986) căci el iese la predică precum Hristos la 30 de ani, taine mari!

Şi cei ce vor crede în Antihrist vor face minuni, iau din duhul lui, tot ce face Antihrist, toate sunt năluciri ale satanei cu puterea diavolului făcute! „A căruia este în toată puterea satanei făcând semne şi minuni mari, dacă ar fi cu putinţă sări înşele şi pe cei aleşi" zice Apostolul.

Tu care crezi în Hristos ai să faci deosebirea între adevăr şi minciună: tu. care crezi drept! O să meargă la cimitir şi o să zică Antihrist: Ia ieşi moşule afară! O să-ţi iasă bunicul şi tata şi o să te sărute şi cu hainele cu care l-ai îmbrăcat şi cu opinca în picioare. No, vai de mine, uite mă că au înviat morţii, credeţi în aiestea că-s de la Dumnezeu, dar toţi aceia o să fie draci, care ies din morminte. Cel ce va crede drept în Hristos va zice: „Mă, tu nu vezi că e dracul, nu vezi că e satana cu coarne? Dar cei înşelaţi o să-l vadă pe părinţii lor. Acum el strâmbă adevărul prin secte. Biserica va fi prigonită foarte tare şi de n-ar scurta Dumnezeu zilele mulţi ar cădea. Pentru cei drepţi şi se va părea un an ca o zi… Acum sunt multe arme nucleare care sunt pregătite pentru ziua mâniei lui Dumnezeu, va arde pământul cu focul acestor bombe. Ce spune Apostolul Petru în II Petru, cap. III: „În vremea de apoi, vor fi oamenii mândri, trufaşi, făţarnici, vicleni, desfrânaţi, ocărâtori, necredincioşi, batjocoritori, neascultători de părinţi, şi atunci de focul iuţimii mâniei Domnului, stihiile se vor înfierbânta, aerul, apa şi pământul şi toate cele de pe el. Iar pământul şi toate cele de pe el de istov se vor arde cu foc".

La I Tesaloniceni, cap. III, ce spune? „Când vor zice: „Pace, pace, fără de veste va veni pieirea şi nu vor scăpa cum nu scapă femeia însărcinată de durerile naşterii". Zice în Biblie, că cei din vremea aceia vor chema moartea şi moartea va fugi de ei. Că cei ce sunt la centrul bombei neutronice mor pe loc, dar care sunt la periferia exploziei îi setopesc oasele în ei şi se fac ca

nişte şerpi, mergând pe pământ şi strigă moartea şi moartea nu vine. Sunt cele mai grozave chinuri. Am vorbit cu un profesor de fizică atomică, care mi-a zis: „Hei părinte, şi bomba cu neutroni este tot bombă apocaliptică”. Spune la Apocalips cap. 9: „Iată am văzut nişte scorpii mari zburând, a căror putere de vătămare este în cozile lor şi de vuietul aripilor lor se tulbura văzduhul. Şi am auzit un glas de la Dumnezeu: Nu vătămaţi iarba câmpului, nici florile, nici copacii”. Rachetele şi avioanele cu bombe atomice, când aruncă bomba cu neutroni, câmpia rămâne înflorită, n-are nimic cu cele nevinovate, dreptatea lui Dumnezeu vine numai asupra omului. Bomba aceasta trece printr-un zid de 20 metri grosime, neutronii rapizi trec fulger prin zid. Mult mai bine este de celelalte bombe că te ard, dar aceasta cu neutroni, numai te chinuie. Noi suntem cei de pe urmă oameni de peglobul acesta, vai de noi ce ne aşteaptă. După-bombă cu neutroni, oamenii vor zice: Noi tăcem, ni se pare că este, dimineaţă frate, ai auzit ce zice Evanghelia: „Ziua s-a plecat şi către seară este”. Acum se tem unii de alţii cei cu hombe, dar când va lua Dumnezeu pacea de pe pământ atunci este vai de noi. Spune în Apocalips: „Am văzut că a trimis Dumnezeu un înger ca să ia pacea de pe pământ şi a început războiul cel mare Armaghedonul (toate popoarele pământului) şi atunci nu mai era ţară nici neam, care să nu fie în tulburare şi în război şi în necaz”. Pacea încă o ţine Dumnezeu. Acest război nu-l pot începe, până când nu va permite Iisus Hristos „să înceapă. Biserica se roagă de 2000 de ani pentru pace în fiecare zi. La 24.000 de grade cât degajă bomba atomică iau foc oceanele, se aprinde apa şi cu care apă ai să mai stingi atunci focul acesta? Molecula de apă este H_2O şi aceste două molecule, amândouă ard şi sunt foarte periculoase şi ele se descompun numai la 24.000 grade. Atunci iau foc toate oceanele şi mările de pe pământ şi pământul va arde ca un cărbune şi nu se va mai alege nimic din acest pământ, pentru că bomba atomică are 10 700.000 de grade şi ard toate de pe pământ. O bombă intercontinentală are 350 tone, iar în Japonia la 1945 au dat două bombe de 2 – 3 kg, la Hiroşima au dărâmat 80.000 de oameni şi la Nagasaki 120.000. O bombă de J kg, cu câte rachete sunt, Europa se poate distruge de 114.000 de ori. Stai, că trăim vremuri apocaliptice! Stăică noi suntem cei de pe urmă. Ferice de omul acela pe care-l va găsi moartea făcând voia lui Dumnezeu şi trăind în facă de Dumnezeu.

„Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase şi adevărate şi Domnul Dumnezeul Duhurilor prorocilor a trimis pe Îngerul Său, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple, curând. Că iată că vin curând Ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei acestei cărţi” (Apoc. 22, 6 – 7).

L

PELERINII ORADIEI

1. PE DRUMURI DUHOVNICEŞTI ÎN MOLDOVA

Am plecat din Oradea de la Biserica cu Lună 165 creştini, am vizitat 21 Mănăstiri şi Cetatea de Scaun de la Suceava a lui

Ştefan cel Mare

În 20 iulie 1988 orele 10 am plecat din Oradea 165 de persoane şi am vizitat în Moldova următoarele Mănăstiri: Bistriţa, Horaiţa, Horăicioara, Stânca lui Ghedeon, Văratic, Agapia, Neamţ, Secu, Sihăstria, Sihla, Putna, Moldoviţa şi Suceviţa, Am stat la Mănăstirea Sihăstria de vorbă cu părintele Cleopa 22 – 24 iulie 1988. Am dormit în fan în podul şurii şi am mâncat la Trapeza Mănăstirii toţi de la mic la mare, vineri-şi sâmbătă 22 – 23 iulie sau Spovedit, ceea ce le-a plăcut foarte mult duhovnicilor Sihăstriei. Copiii au cântat foarte frumos, la părintele Cleopa. În 24 iulie 1988 am plecat după Sf. Liturghie la Biserica din Mălini Pâraie, la preotul Brădăţanu Gheorghe fost diacon la Oradea, care a zidit o catedrală frumoasă în acest sat. S-a slujit Vecernia, a cântat poporul, iar copiii au dat un mic program. După slujbă o agapă creştină dată de părintele paroh, toţi s-au săturat, am dormit prin sat pe la creştini. Luni 25 iulie am plecat la Mănăstirea Slatina, aici am ascultafăf. Liturghie, am vizitat Muzeul şi Biserica, maica stareţă din nou ne-a dat de mâncare la orele 10. Aici ne-a vorbit foarte frumos părintele Dosoftei. Apoi am vizitat Suceava şi Mănăstirea Rădăuţi, aici am fost cazaţi ultimele zile şi am avut un bucătar foarte serviabil, cu tot personalul. În 26 iulie am stat la Putna, aici am urcat cu copiii la Crucea lui Ştefan, de unde a tras cu arcul domnitorul. În 27 iulie am vizitat Suceviţa cu Scara Raiului, Icoana Făcătoare de minuni, Moldoviţa, cu mărul de aur, Voroneţ, Humor şi Arbore. Am ajuns la Oradea în 29 iulie 1988, orele 7, întregi şi sănătoşi.

De vorbă cu părintele Ieronuftiah Ioanichie Bălan la Man. Bistriţa, 21 iulie 1988, orele 11

Mănăstirea Bistriţa, datează din anul 1402, zidită de Alexandru cel Bun. Aici sunt 2 clopote, unul din 1497, iar altul din 1494 de la

Ştefan cel Mare, ce amintesc evlavia şi credinţa strămoşilor noştri. Moldova mai are 7 clopote, rămase de la Ştefan. De aici se vede evlavia domnului. Pe atunci nu era ceartă în familie, nu era divorţ, nu erau secte, era un Domn în cer şi umil pe pământ, care conducea ţărişoara aceasta şi erau Bisericile şi Mănăstirile, care ţineau evlavia poporului. Pe acest Ştefan îl iubeau oamenii, ca pe unsul lui Dumnezeu, pe aici au venit turcii şi tătarii şi ungurii, dar degeaba au venit.

Ştefan a înălţat în Moldova 48 de Mănăstiri şi Biserici, 11 sunt în Basarabia, 37 aici în Moldova. Din acestea, numai 4 nu mai există, Tumul de faţă este înălţat de Ştefan cel Mare, iată Inscripţia: „Io Ştefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, din mila lui Dumnezeu, domn al ţării Moldovei, am înălţat acest turn, în anul de la Hristos 1498, ca să fie întru pomenirea mea, a fiilor mei şi a familiei mele!”. Orice clădire înălţată de Ştefan era pentru eroii căzuţi şi apoi ca lăcaş de rugăciune.

Ştefan, înainte de orice bătălie se spovedea şi se împărtăşea, săruta Sfintele Icoane, Sfânta Cruce şi cu steagul cu Sf. Gheorghe pe el în mână şi cu sabia în cealaltă pleca la război. El ştia că prin depărtarea de credinţă ajungem acolo unde am ajuns azi, atâtea secte, atâtea credinţe şi atâta rătăcire. Fiecare zice, că face bine după capul lui, dar neascultarea de Dumnezeu, de Biserică, şi de păstorii ei ne-au adus aici azi. De nu ascultăm de Biserică ne năpădesc sărăcia, boala, necazul şi lipsa de succese în viaţă. Salvarea este întoarcerea la Biserică.

Alexandru cel Bun a primit două icoane în dar, cea de la Man. Neamţ, protectoarea călugărilor, icoană făcătoare de minuni şi aceasta de aici, Sf. Ana mama Maicii Domnului cu Fecioara Maria în braţe. Icoana Sf. Ana este protectoarea credincioşilor, este mai uzată pentru că se scoate când nu plouă. Icoana se duce în ţară pentru ploaie. În urmă cu o lună au venit nişte credincioşi să scoatem icoana pentru ploaie şi la a 4-a Evanghelie de la Sf. Maslu a început ploaia şi a plouat 24 de ore. Icoana este îmbrăcată în argint de credincioşii care s-au vindecat la această icoană. Candelele de argint sunt tot de la cei vindecaţi.

În anul 1843 s-a vindecat aici un preot paralizat, părintele Varnava. I-au făcut Sf. Maslu la Icoane şi scrie pe Icoană pe spate vindecarea şi a mai trăit preotul încă 30 de ani. Scrie pe icoană: „În amintirea vindecării mele, 14 dec. 1843, prin vindecarea mea minunată am îmbrăcat icoana aceasta în argint”. E mănăstire de călugări, face misiune în popor. Ştiu că la Oradea nu aveţi mănăstiri, o

dată pe an veniţi pe aici sau în Oltenia, la Neamţ s-a descoperit în pământ un sfânt ce a stat ascuns 600 de ani, avem sfinţi în pământ, pe pământ şi în cer. Pe Sf. Altar avem moaştele Cuv. Chiriac de la Biserica ni, ce a stat 60 de ani într-o peşteră gol cum l-a făcut mama lui. Sunt şi alte Sfinte Moaşte. Avem 25 de călugări, cei mai mulţi tineri şi doi ardeleni, daţi-ni-l şi pe părintele Băbuţ ca să avem 26. Toţi au zis nu. Luaţi-l sănătos, dar atunci daţi-ne un tânăr. Mulţi oameni se văitau că pe aici nu plouă, iar un bătrân le-a zis: Vreţi să ploaie? Da. Ziceţi Tatăl nostru cu lacrimi şi Dumnezeu ascultă. Numai acolo e mântuire unde e Sf. Liturghie, şi asta n-o au numai ortodocşii şi catolicii. Sectarii au pastori şi nu preoţi, un om cu cravată, cu inel de aur, cu maşină la scară, cu un cont de dolari la CEC, cu video, cu paravideo de peste ocean. Aceştia sunt cu un picior în Oradea şi cu unul în America, ăştia conduc sectele. Dacă nu-i Liturghie, dacă nu-i preot, cum să mai fie Har? Dacă nu-i Har, cum să mai fie mântuire, fraţilor? Nu ascultaţi de ei, nu vă sfădiţi cu ei, s-au rupt cu totul de copacul Bisericii, s-au uscat cu totul. Au venit aici nişte predicatori, au intrat în casă la unul; i-au pus 30.000 lei pe masă, ca să scoată idolii din casă, adică icoanele, totul este bani la ei. Iar omul acela i-a scos afară şi a spus că de mai vin îi omoară, că sunt hoţi şi vreau să le fure credinţa.

Pentru mântuire, vă recomand de încheierefe:

Credinţa aceasta ortodoxă este mauntâi de toate curată în Dumnezeu şi faptele bune, tară această credinţă faptele nu sunt bune.

Faptele bune, prima faptă bună este rugăciunea: Gura să se roage, ori de arăm, orice lucrăm, că de nu ne rugăm vom primi mai puţin.

Milostenia are mare putere după rugăciune, o vorbă bună, o carte bună, o bucată de pâine la văduvă, acestea sunt suma faptelor bune. iar în casă, cât mai mulţi şi mai cuminţi copii, copiiisânt apostolii dumneavoastră, ei vă garantează mântuirea. De-i creşte-ţi, 3 – 5, câţi vă dă Domnul şi nu-i ucideţi, avortul der azi e mare păcat – 1 milion de copii pe an se ucid!

4. Să aveţi fiecare duhovnicul pentru Spovedanie. Pe creştinul fără duhovnic îl mănâncă lupul, diavolul! Să spui duhovnicului tot ce ai, vreau să mărit fata asta, vreau să fac cutare, nimic să nu faci rară duhovnic. Spovedania cât de des, de aceea nu se mântuie. sectarii, că n-au Spovedanie. Ei se scaldă unii pe alţii, acesta nu-i botez.

La Icoana Sf. Ana se fac multe minuni. Vine unul, părinte, fata

mea a intrat la facultate, cutare s-a vindecat. Petru Rareş fiind înconjurat de turci aici a jurat la Icoana Şf. Ana, că de va scăpa de turci, aici în mănăstire va veni şi va muri, şi a ieşit pe o portiţă şi în 2 minute a intrat în pădure acoperit fiind de această Icoană şi aşa a scăpat. Aici venea şi Ştefan de se închina la Icoană şi trecea e sub ea cu ostaşii şi apoi luptau. În timpul bătăliei, călugării nu mâncau 3 zile şi 3 nopţi nimic, post, rugăciune, priveghere de toată noaptea, ca să câştige bătălia. Icoanele făcătoare de minuni, fac minuni, dar, dacă te rogi cu lacrimi în faţa lor.

2. PĂRINTELE CALINIC DE LA MĂNĂSTIREA PUTNA 26. VII.1988, orele 18, la Vecernie

Bunul Dumnezeu a rânduit ca să fim împreună rugători la această jertfa de seară, rugători spre eshatonul cel ceresc cum. spune Sf. Ioan Gură de Aur. Pentru că de ori de câte ori venim în faţa Sf. Altar suntem nişte pelerini la Mormântul Domnului. De fapt, fiecare dintre noi, fie împărat, fie sărac, fie învăţat, fie neînvăţat îşi are de urcat propria sa Golgotă. Unii ajung să pună piciorul pe prima treaptă a scării virtuţilor, alţii pe a doua, alţii nu ajung deloc. Nu pot ajunge în vârful Golgotei, ca să se răstignească apoi să învieze şi să se mântuiască. Ori, ţinta noastră supremă este de a ne mântui sufletul, de a urma pe Hristos, urcarea spre eshatonul cel ceresc. Unii vor să înţeleagă acest lucru, iar alţii nu.

După concepţia Sf. Petru Damaschin, sunt 3 categorii de oameni:

Oameni, care-L caută pe Dumnezeu şi L-au găsit;

Oameni, care-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit;

Oameni, care nu-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit.

Cei dintâi sunt oameni înţelepţi şi fericiţi; cel de-al doilea, care-L caută pe Dumnezeu şi nu L-au găsit sunt oameni înţelepţi şi nefericiţi – mă duce gândul la fericitul Augustin: „Neliniştit este Doamne sufletul meu, până ce se va odihni în Tine”, adică toată vremea să fie o strigare către împăratul cerurilor, ca să ne trimită o mână de binecuvântare, ca să ne înalţe la starea bărbatului desăvârşit. Iar cei de-al treilea, cei ce nu-L caută şi nu-L află pe Dumnezeu sunt oameni neînţelepţi şi nefericiţi, cum să-L găseşti pe Dumnezeu, dacă nu-L cauţi? Omul îl găseşte pe Dumnezeu când are ferma convingere că Dumnezeu există. Un mare împărat, în nebunia lui spunea, că nu este Dumnezeu, mai sunt de aceştia, care nu cred din adâncul inimii lor că există Dumnezeu. La curte a pus timp de 3 zile să i se dea răspuns că este

Dumnezeu sau nu? Filosofii i-au spus împăratului, după un timp: cum îţi este ţie cu neputinţă să cuprinzi un munte, care-l vezi înainte la imensitate şi cu cât te apropii de el.

178...

cu atâta îţi este mai neputinţă, tot astfel şi nouă ne este cu neputinţă să spunem ce este Dumnezeu! Trebuie să avem credinţa fermă, că există Dumnezeu şi ca tot ce facem este ca să devenim fiii lui Dumnezeu, pentru că de aceea L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său cel Umil-Născut pentru ca să întemeieze o împărăţie a iubirii şi a păcii, de fapt această împărăţie trebuie să fie în sufletul fiecăruia dintre noi. Sufletele noastre trebuie să fie asemenea cu ieslea din Betleem, în care s-a culcat împăraţii! împăraţilor.

Călătoria „noastră, iubiţi creştini, nu este întâmplătoare, ci este un pelerinaj de împăcare prin rugăciune, căci numai prin rugăciune se deschid comorile Dumnezeirii. Numai prin rugăciune facem ca bunătatea lui Dumnezeu să se reverse peste noi. Un ucenic L-a rugat odată pe Sf. Antonie: „Roagă-te pentru mine, părinte!” Iar Antonie a răspuns: „Nici eu, nici Dumnezeu nu se va milostivi spre tine, dacă nu te vei ruga tu însuţi!” De aceea să avem pe Dumnezeu pururea înaintea ochilor. Să fim statornici în credinţă şi să nu fim schimbători. Dumnezeu nu vrea de la noi nimic altceva, decât: Adevăr de la limbă, înfrânare de la trup şi Credinţă dreaptă de la suflet. Rugăciunea – după Sf. Simeon Noul Teolog – este plăcută. lui Dumnezeu numai atunci când mintea noastră, descotorosită de păcatele acestea străine dinafară se va coborî în suflet, acolo mintea va gusta şi va vedea că bun este Domnul, acolo va rămâne şi va zice împreună cu apostolul: „Bine ne este nouă să fim aici să facem trei colibe”, iar de acolo să trimită săgeţile ascuţite ale morţii spre diavol, căci el umblă ca un leu neştiind pe cine să înghită. Măiestria cea mare a diavolului este de a ne face să credem că el nu există. În momentul în care trebuie să faci păcatul ei se dezvinovăţeşte pe sine, şi aşa vei cădea în mrejele păcatului şi te duci spre chimirile iadului. În pelerinajele noastre la Sf. Mănăstiri, să ne gândim la Dumnezeu pururea. Amin.

3. LA PUTNA LtTI ŞTEFAN Monahul Chiril – ghidul mănăstirii Putna – 26 iulie 1988

Înfrăţit cu Danul Sihastrul, tradiţia şi cronicarul ne spun: Trei băieţi l-au însoţit pe culmea cea mai înaltă pe Ştefan, de unde au procedat prin tragerea cu arcul. Pe vârf este o Cruce, săgeata lui Ştefan,

a nimerit într-un paltin, unde-i Altarul; un fragment din acel lemn – în prima vitrină!

Este veche Poarta... depinde de ce cale urmează omul: bună sau rea!

Culturile vechi şi noi vorbesc toate, despre opţiunea unei căi în viaţă a unui aşezărnând: „Ettsânt Calea, Adevărul şi Viaţa!”...

De la 3 ani, cât a durat zidirea Putnei s-a ajuns la performanţa de la Voroneţ: 3 luni, 3 săptămâni şi 3 zile. Putna – construită între anii 1466 – 1469, un an mai târziu s-a sfinţit deoarece au năvălit tătarii. La 3 septembrie 1470 cu mare alai o sfinţeşte mitropolitul Teoctist I şi 64 de preoţi, cel care l-a uns ca Domn pe câmpul de la Dreptate (pe Ştefan) şi l-a binecuvântat.

A fost foarte frumos pictată la început mănăstirea aceasta, interior şi exterior în aur îmbrăcată. Cronica spune: Mai mult aurul strălucea decât pictura!

În 1653, cazacii au trecut pe la cele mai importante mănăstiri şi pe aici, crezând că sunt comori îngropateln ziduri, au ras pictura, au luat acoperişul:

n-au găsit ce căutau... Nici păgânii n-au făcut cu Bisericile ce au făcut creştinii; şi astăzi aşa este!”

Are o formă de navă şi cruce, plan trilobal, elemente simbol: Nava trece printr-un turn spre ţărmul liniştii, străbate spaţiul şi timpul şi ne încadrează şi pe noi oamenii, iar Crucea purtătoare de biruinţă – responsabilitatea ce

O are fiecare om în viaţă!

Şi Vodă a purtat o cruce grea, n-a rămas afară de Biserică... Moare prima doamnă la 4 ani după căsătorie, ea a fost înmormântată la Probota, După măcelul de la Războieni s-a stins Danul Sihastrul. Mitropolitul Teoctist

1 şi a doua soţie la Ciucea după căsătorie, apoi copiii. Maria deMangop.

Bogdan şi Petru îngropaţuvizavi de mormântul său (Ştefan), ulterior s-a căsătorit cu fiica lui Radu cel Frumos: Măria-Voichiţa; i-a supravieţuit 9 ani – e lângă el îngropată. Copiii încă n-au avut o soartă mai fericită: La codrii Cosminului

Bogdan a pierdut un ochi în bătălie, sora lui, Maria s-a stins la un an după el, cealaltă fată s-a căsătorit cu băiatul ţarului Ioan al III-lea al Moscovei, avea, să moară în închisoare din pricina unui complot

aranjat de altcineva de la curte. Pe atunci erau foarte multe intrigi pe la casele mari. Odihneascase în pace! Fie-le ţărâna uşoară! – „De mortuis nihil sine bene!” – Despre morţi nu vorbi decât de bine! mai important este ce au realizat decât ce n-au dorit să se întâmple...

Sunt aici mii de morminte la mănăstire: 42 în Biserică, 11 se văd, 3 domnitori îşi dorm somnul de veci la Putna: ŞTEFAN CEL MARE, BODGAN AL III-lea, ŞTEFĂNIŢA VODĂ.

Din viaţă şi-a pregătit mormântul Ştefan, lucrat în marmură cu 12 ani înainte... cum l-a văzut îl vedem şi noi astăzi, cu frumoase ornamente stilizate, cu plante care trăiesc mai mulţi ani, sculptate două capete de zimbru, emblema Moldovei, frunza de stejar deasupra, cel care a copilărit aproape de stejarul de la Borzeşti a trăit drama uciderii prietenului, s-a inspirat din vânjoşenia acestui arbore multisecular, a dorit să rămână şi el neclintit în faţa adversarului precum stejarul în zi de furtună, „Codrul frate cu românul” zice Preotul, simbolizează veşnicia – un text ca o cronică în memoria lui dăltuită/

„Binecredinciosul Domn, Io Ştefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, ctitor şi ziditor al acestui sfânt lăcaş, care odihneşte aici. Şi s-a strămutat la lăcaşurile de veci în anul 7.000 (1504), 2 Iulie şi a domnit ani 47”. Ştiţi ca atunci se folosea vechiul calendar bizantin, de aceea întâlnim anul 7.000.

Iar „Io” nu-i prenume personal – a fost o modă când se spunea „eu sunt totul!”, fără mine nu se făcea nimic, cred că se face mai bine fără mine. Este o prescurtare a cuvântului Ioan. Vechile titluri, aşa începeau, că domni erau, nu altceva!... Io Mircea Voievod, Io Bogdan, Io Vlad, Io Mihai, toţi erau unşi de episcopi sau mitropoliţi. Ioan, după tradiţie, înseamnă „unsul, alesul”.

sau „hărăzitul”.

S-au lăsat acolo două spaţii în cadrul textului, ca să se consemneze datele la momentul potrivit, şi din respect faţă de el, urmaşii nu le-au înscris; au fost conştienţi că va rămâne prin toate nemuritor, aşa cum nemuritoar, e sunt faptele, credinţa lui dreaptă.

— Credinţa fără fapte este moartă, este busola vieţii omului pe pământ, chiar vorbele spuse la urmă: „Moldova, n-a fost a străbunilor, a mea sau a voastră, ci a urmaşilor” şi textul spune limpede că s-a strămutat la lăcaşurile de veci. Credem şi noi că ne vom strămuta de aici, dacă vom urma exemplul credinţei lor drepte ne vom întâlni cu ei,

„Life of the Life” – Viaţă după Viaţă, au un cult românii pentru astfel de eroi, zilnic – 180

se face pomenire în slujbă, o floare. Tradiţia mărturiseşte că a rămas neîntreruptă făclia iubirii şi recunoştinţei faţa de vrednicia şi virtutea străbună, 1 faţă de aceşti eroi ai spiritului şi neamului.

Spune Eminescu: „Pe 15 octombrie 1775, în miez de noapte clopotele au sunat parcă de înmormântare: cele două de afară şi cel mic 300 kg, celălalt Buga 1700 kg, luminile s-au stins fără motiv în interior, chipul lui Ştefan din tabloul de lângă mormânt s-a întunecat, s-a îndoliat”. La 3 zile după aceea, în ţară s-a aflat vestea răpirii Bucovinei, ca şi nordul Transilvaniei şi-a Banatului. În zadar s-a opus domnitorul de atunci, domnitorul Ghica III a fost şi el trădat şi decapitat de unul din consilierii săi. Zice un proverb: „Duşmanii omului: prietenii, căsnicii lui!” Menţionează poetul şi momentul 1812. După războiul ruso-turc prin pacea de la Bucureşti s-a hotărât înjumătăţirea Moldovei.

S-a întrebat voievodul limbii (Eminescu): Oare se vor mai aprinde vreodată acele lumini? Dar chipul lui Ştefan, se va mai însenina? întrebări, care mai aşteaptă răspuns, zjcea şi Sadoveanu: „Şi acum stă Vodă în tabloul de la Puţna, cugetând parcă la apărarea ţării”.

În fine, din cele întocmite de Măria Sa sunt schimbate doar hotarele: s-au prefăcut, au trecut şiruri de oameni, pretutindeni au rămas lăcaşurile lui Dumnezeu, în toate cotloanele pământului amintirea războaielor pentru dreptate. De patru veacuri şi mai bine, acea putere trăieşte asupra ţării, ceea ce vădeşte că anume oamenii nu pier, trăiesc prin pulberea lor. Ca frunzele acelui an de jale s-a scuturat Măria Sa, dar spiritul a rămas, în locuri de ctitorii şi-n amintire şi acum ne călăuzesc spre viitorime. Eminescu a numit mormântul domnitorului un loc sfânt: ALTARUL CONŞTIINŢEI NAŢIONALE. I-a dedicat frumoase versuri evocându-l:

„Ştefane, Măria ta.
Tu la Putna nu mai sta.
Las-ai himandritului
Toată grija schitului.
Lasă grija sfinţilor, în seama părinţilor.
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă.
Doar s-o-ndura Dumnezeu.

Ca să-ţi mântui neamul tău.
Tu te-nalţă din mormânt.
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată
Ai s-aduni Moldova toată.
De-i suna de două ori, îţi vin condrâi-n ajutor.
De-i suna a treia oară.
Toţi duşmanii o să piară?
Din notară în notară”.

Este mai lungă poezia, poate o să se-nveţe şi la şcoală, poate-i cam aglomerată programa acum, sfârşeşte cu un blestem ce a fost scris la statuia poetului, fiindcă sunt altele scrise acuma acolo. Sunt altele deoarece plouă mai des la munte, aşa-i vremea, schimbătoare.

În 1739 spune cronica, că a fost un teribil cutremur, a durat o jumătate de oră şi totuşi Putna a rezistat; ce construcţie au realizat, pentru că cei de atunci nu glumeau şi azi se aleargă înainte şi totuşi turla bisericii a căzut. La restaurare sunt adăugate două coloane masive în interior şi 7 contraforturi din piatră necioplită în exterior, numai piatra-i necioplita…

S-a încercat o refacere a picturii ia intrare, deocamdată s-a realizat o nouăpicturăla Paraclis. În anul 1871 Societatea „România Jună” a organizat această festivitate naţională comemorându-se 400 de ani de la întemeierea Putnei; Slavici, Eminescu, Ciprian Porumbescu, Kogălniceanu, Simeon Florea Marian, au participat mii de oameni. Depun pe mormântul lui Ştefan vasul de argint, Eminescu şi Slavici din mica vitrina de lângă perete în care pun patru pumni de ţărână, câte-o mână de pământ din fiecare provincie românească, una şi din Moldova de peste Prut, arătând unitatea neamului, acum vasul nu mai are pământ.

A cântat cu mult suflet Ciprian Porumbescu, l-a îmbrăţişat pe tatăl său zicând: „Tată, am cântat Daciei întregi!”. A şi plătit-o cu viaţa pentru asta. Au fost şi astfel de momente în istoria noastră când nu era bine să spui că eşti român la tine acasă; parcă acum este altfel. Poetul afirma că fraţii rămân toţi.

A remarcat un gânditor în dedicaţia închinată lui Ştefan Vodă: „O Ştefan, tu eşti mare şi la mormântul tău”! mare pentru că şi de aici ne-a apărat. Cine ştie pe unde avea să fie frontiera acum de nu era

mormântul aici în ultimul război. Creionul de tâmplar al lui Molotov, ce aluneca pe hartă era decisiv pentru noi, doar a spus la urmă Vodă: „Am condus şi apărat această ţară cu ajutorul Domnului Dumnezeu 47 de ani, iar apărarea ei o s-o iau şi dincolo cu mine”, parcă a fost profet!

Au funcţionat şi aici şcoli, ateliere şi o Academie. N-a durat mult timp Academia, că austriecii au desfiinţat-o. Interesant, că marile imperii când ocupă un popor, la început îi dă de mâncare, după aceea desfiinţează Universităţi, Biserici, specificul naţional. Politica de îndobitocire programată, cumplită în toate timpurile cu o oră de istorie şi de română, pe săptămână… Mai sunt oameni care se tem de forţa inteligenţei şi a spiritualităţii, moda încă se mai poartă.

Este nouă construcţia Muzeului, fragmente din pictura de la început şi aceste mărturii arheologice din secolele VII-XIV s-au descoperit morminte creştine chiar din secolul VI, texte religioase în manuscrie de la Ştefan păstrate. Primul de sus Irmologhionul lui Eustaţie Protopsaltul, care a dirijat corul la moartea domnitorului, când a fost adus cu carul cu 7 perechi de boi, timp de 3 zile şi 3 nopţi, cum i-a fost dorinţa. „Mi-ajunge, mi-am împlinit sorocul, vreau să mă odihnesc de-acum, la Putna voi avea mai multă pace”. Textul de alături i-a aparţinut, numit Scara virtuţilor, adică lupta dintre bine şi rău, care stă în sufletul omului între păcat şi virtute, păcatul n-are sărbătoare, concediu sau vacanţă. La început pare mic cât o furnică, după aceea se face viciu ca un teu – mai opreşte-l'dacă poţi! – s-a şi vorbit de „furnicoleu”; ca o minge între doi jucători, te aruncă din braţele plăcerii în ghearele sfâșietoare ale întunericului şi invers până se termină… La tinereţe omul crede că n-are

182.

păcate, ce să caute la Biserică, la bătrâneţe târziu, tot aşa ne risipim viaţa… Este o pildă interesantă în text: Un om a întins o plasă mare să prindă păsări în zbor. Într-o săptămâna a prins multe, le hrănea, le adăpa… După o vreme le vindea la târg. A observat însă, că una refuza hrana şi băutura şi s-a întristat aşa de mult încât risca să moară. La urmă, fiind foarte slabă s-a putut strecura printre gratiile plasei zburând în libertate păsărea măiastră, că aşa-i şi viaţa noastră, în fel de fel de griji, de preocupări, plăceri, păcate, ne pierdem libertatea sufletului. Spune şi Cartea Veche: „Ce folos omului de ar câştiga lumea şi-şi pierde sufletul?” Se mai spune aici, că omul are 3 prieteni: Ignoranţa, Uitarea şi Lenea… vin şi celelalte, nicio grija… Are

30 de trepte Scara, o să vedeţi că este pictată la Suceviţa s-a şi tradus cred că Omul este ceea ce mănâncă. Dacă hrana spirituală este de calitate şi rezultatele sunt pe măsură. Odinioară oamenii aveau convingerea, că mai au şi ei slăbiciuni şi păcate, acum sunt plini de virtuţi, ştiţi foarte bine, nu-i problemă…

…Monezi descoperite de la Petru Muşat… portretul lui Ştefan stema Moldovei… acesta-i Danul Sihastrul… Am văzut chilia unde a trăit 40 de ani, mormântul lui e la Voroneţ. Aminteşte şi proverbul: „Spune cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti! zicea Danul: „Mai uşor poţi cuceri o cetate fortificată decât să te stăpâneşti. Mai mare cetate e de a te stăpâni pe tine, decât cei ce vrea să domine pe alţii”.

…Alături, sfinţii militari cu steaguri de luptă să încurajeze oastea, cu Sf. Gheorghe patronul Moldovei. La orice acţiune au pornit au început cu „Doamne ajută!” erau creştini, obişnuiau să respecte sărbătorile.

Privind harta Moldovei pe vremea voievodului, Moldova istorică de care menţiona şi Doina:

„De la Nistru pân’la Tisa.
Din Hotin până la mare;
De la mare la Hotin, Din Boian la Vatra Dornei De la Turnu în Dorohoi…”

Un poet contemporan scria într-o baladă pentru copii: „De la râu până la râu, trec vagoanele cu grâu” şi altele, mai sunt şi alte bucurii pentru copii… Ne oprim aici deocamdată!

A întărit Ştefan ţara la început, printr-o salba de cetăţi ca o centură: Crăiuna, Roman, Neamţ, Suceava, Tighina, Hotin, Soroca, Orhei, Cetatea Albă, Chilia. Cele două Transilvanii: Ciceiul şi Cetatea de Baltă, unde a şi înfiinţat cele 3 episcopii ortodoxe, Ştefan le-a primit cu 60 de sate de la verişorul său Matei Corvin, după anul 1484, când din pricina unei trădări au căzut acestea sub turci. La noi au fost mereu trădări, „la noi” cum zicea Goga. Cetatea Albă, Chilia – considerate plămânii, grânarele Moldovei, nu întâmplător au fost numite aşa. Chiar meterezele cetăţilor de margini erau îndreptate spre est, pare lucru minor pentru unii. Are 18 ctitorii, Biserici şi Mănăstiri construite în această vatră dacică. Fiindcă regiunea aceasta dacică a fost recunoscută de arheologii vecini din trecut. Recent – s-au mai descoperit 3 morminte, dacice, acum ştiţi foarte bine, mai mult de jumătate dincolo, peste 4 milioane români şi nu spune nimeni o

vorbă…

Prima din seria celor religioase Putna.

…s-a spus însă că asuprim un milion de unguri; să fim sobri, dea Domnul să trăiască şi românii în Ungaria, cum trăiesc ei la noi.

Domnitorii noştri s-au îngropat la hotar sau peste, mai spre inima ţării, cam aşa a fost în Imperiu a mai fost, a mai rămas şi Leniţi a promis la început libertatea popoarelor şi drept la autodeterminare, când s-a văzut mai mare şi alţii ca el, apoi nu adevărul, ci forţa contează pentru unii, a fi, vrea să-l înghită pe a avea, s-a complicat şi dialectica, dreptul internaţional nu mai ajunge, cine este mai tare, mai mare, care de care; drepturile omului sunt pentru unii doar, ceilalţi nu fac parte din speţa umană, zicea şi fabulistul nostru: Vrem egalitate pentru clanul nostru doar – şi când te gândeşti că istoricii spun, că noi am prognozat aşa de mult, am depăşit şi epoca pietrei, măi, măi…

Spuneau bătrânii odinioară: în vremurile din urmă, oamenii vor trăi înşelându-se unii pe alţii, se va ajunge să meargă vii la morminte, să spună: Ieşiţi voi să intrăm noi! – se pare, că mai e până atunci.

În cei 47 de ani cât a domnit a purtat 37 războaie defensive victorioase, 50 de ctitorii construite întregite. Tradiţia ne spune, că după fiecare luptă, chiar de pierdeautot construiau nu demolau, avem cazul renumit de la Războieni, când pe zecile de mii de oseminte de eroi a construit Biserica din câmp: „Pentru păcatele mele Dumnezeu m-a pedepsit, dar ţara n-a pierit!”

Aşa arăta Moldova în timpul lui Ştefan, parcă nu era chiar rău.

Dincoace sunt marcate relaţiile cu vecinii, relaţii diplomatice, culturale, comerciale. Trimişii lui ajung departe, şi în Orient şi în Occident, frumos l-au apreciat contemporanii. Papa Sixt al IV-lea l-a numit: „ATLETUL LUI

HRISTOS”, apărătorul creştinismului, culturii şi civilizaţiei Europene. Bacovschi

Muchievici din Cracovia zicea între altele, că este vrednic de amiraţie între principii timpului, Ştefan, vrednic să i se încredinţeze conducerea şi stăpânirea lumii…

Interesant, că la început stăpânii l-au numit „cel Mare” apoi şi ai noştri, se obişnuieşte la noi asta, nu-i problemă.

La Athos în Grecia a zidit şi el mănăstiri, bune relaţii cu Ierusalimul, Sfânta

Ecaterinaânăinai…

După ce cade celălalt bastion al ortodoxiei – Bizanţul – poporul nostru cu mari sacrificii a întârziat cu secole de-a rândul avansul Imperiului Otoman spre Occident. Au stat ai noştri permanent la intersecţia intereselor celor 3 mari imperii; am avut bafta numai de buni prieteni. Un occidental zicea: Avem Universităţi de 700 de ani. I s-a spus, şi noi avem cea de la Posada, Rovine, Vaslui, de nu erau acestea cine ştie care era soarta celorlalte.

Aţi văzut lângă Biserică afară două clopote, cel mic blagovisn este de 300 kg, celălalt Buga de 1.700. Tradiţia spune mai ales de Buga, că suna de multe ori cu tristeţe, la moartea domnitorului şi când a fost răpită Bucovina, Basarabia, ultima dată când a sunat, s-au dogit nu vrea să mai sune, pretenţios şi el. Oricum, când suna se auzea până departe cum îi spune şi numele, adică până la Bug unde au trăit dacii, urme de daci s-au descoperit şi peste Nistru, de către cercetătorii vecini cei din trecut, se pare că cei de azi n-au mai găsit, poate între timp a mai progresat şi această ştiinţă, oare poţi să ştii? Şi Kogălniceanu a spus: „Ţara mea este până acolo unde se vorbeşte româneşte, moldoveneşte – acelaşi lucru!”. În vremi de făstrişte, oamenii au cântat: „Să-sune Buga cât mai tare, să audă morţii din mormânt, toate-s cele pe pământ”, acestea sunttradiţii doar. La un Congres la Moscova, spunea cineva, că majoritatea – nici Eminescu, nici Ştefan nu sunt români! A zis reprezentantul nostru: „Dacă-i aşa, de ce a scris poetul nostru „Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie?” şi cu asta s-a încheiat discuţia.

După ce l-a încoronat la Suceava pe Bogdan, i-a spus Ştefan: „O să aveţi şi voi mulţi duşmani peste vremi, uniţi-vă cu toţi, nu vă mai trădaţi şi pârâţi, apoi uniţi-vă pe rând cu fiecare, de-va fi nevoie să mai faceţi cu cineva pace, alianţă ca să izbândiţi, mai bine faceţi cu turcii, că-s oameni de caracter, ei respectă cuvântul mai mult, decât ceilalţi principi creştini, care au alte planuri”.

M-au întrebat specialiştii, de ce i-a îndemnat aşa? N-o fi prevăzut el şi testamentul lui Petru cel Mare, adică planul de cucerire al lumii, chiar de a rămas valabil a urmat confirmarea Zaltei, mergem pe vechiul drum nu-i problemă, problema se discută între specialişti, nu ne putem noi amesteca. Peştele mai mic, hrană pentru cel mai mare, dar de la cap se strică peştele. Pentru strategie, Ştefan s-a împăcat şi cu vecinii la urmă, erau alţii atunci, s-a mai schimbat şi factorul istoric. La anul se împlinesc 100 de ani de la moartea Luceafărului poeziei

noastre. Noi încă n-avem o carte completă (Eminescu) de ce se mai scrie atât? După aceste izvoare ne-a confirmat şi preotul Mateevici:

„Limba noastră-i limbă sfântă.
Limba vechilor Cazanii
Care-o plâng şi care-o cântă
Pe la vatra lor ţăranii”.

Tot ţăranul – le vine şi lor fericirea pe cap acum – era de aşteptat, după atâtea. Cine a fost popor creştin stabil, de la început a creat, păstrat şi apărat valori faţă de cei ce s-au comportat altfel. Şi se pare că barbarii migratori din trecut încă nu s-au stabilizat, doar s-au modernizat, cum zice proverbul: „Boala din născare…”, „Lupul schimbă părul…”

Putem să vedem specificul la etaj, şi anume colecţia de broderii. Pe când în ţară se auzeau zgomote de război, dangăte de clopote aici, în alte locuri ceilalţi creiau valori, o parte, aşa le lucrau permanent. Cusături în fir de aur, în argint, în mătase, vorba aceea: „Strămoşii noştri au avut de toate, de aici a fost nevoie să se reechilibreze finanţa multor imperii, de aceea am şi progresat aşa de mult. Sunt icoane, arată icoana prototipul, arhietipul, exprimă frumosul moral, etic, altceva decât idolul, care rămâne ceva închis în sine. În faţa Icoanei omul spune: Doamne, ajută-mi!”, nu: „Icoană, ajută-mi! mântuieşte-mă! – atunci ar fi idolatrie. Reprezentări iconografice întâlnim şi în Vechiul Testament unde cu atâta străşnicie – s-a poruncit să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare să te închini lor: În Cortul Mărturiei Heruvimii slavei – evreii în pustie confruntaţi cu şerpii otrăviţi au ridicat şarpe de aramă, prefigurând jertfa Mântuitorului pe Cruce; în Noul Testament Iisus a fost icoana Tatălui, întâlnim icoane în catacombe, pe vremea sfinţilor Apostoli, de atunci până azi tradiţia şi iconografia au continuat. Se pare însă, că cei ce le neagă sunt mai sfinţi decât Apostolii, care le-au acceptat, sau mai sfinţi sunt cei ce spun: „Veniţi la noi, fraţilor!”, nu la Hristos, interesantă nuanţă şi dacă veniţi nu-i gratuit. Noi aleşii Domnului în fiecare lună primim colectările şi totuşi numim dreaptă credinţă conştiinţa, nu întâmplător s-a spus: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne va moşteni împărăţia Cerurilor”, „Lupi îmbrăcaţi în piei de oi”. Rătăcirea în credinţă de la urmă va fi mai cumplită decât cea de la început. „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, cele sfinte se dau celor sfinţi” să fii curat cu sufletul şi cu inima: E drept că se mai spune: „Când veţi vedea Ierusalimul

înconjurat de oşti, să ştiţi că se apropie*" sau „Urâciunea pustiirii stând în locul cel sfânt". Pune incompetenţa să conducă pe toate planurile şi e limpede. Ierusalimul este Biserica ce a păstrat tot adevărul, forţele potrivnice sunt sectele care au luat fiecare cât l-a tăiat capul; au şi ei credinţă, fragmente doar din marele adevăr, tezaurul lui Hristos, de aceea se şi divid atât de mult. Şi diavolul crede şi ca să-l înşele pe om se poate transforma şi în fulger cu chip luminos, dar tot diavol rămâne!

Pentru strămoşii noştri cum sunt aripile pentru pasăre aşa au fost postul, sărbătorile. Mântuitorul după ce a postit 40 de zile, de 3 ori a fost încercat Prima tentaţie: a fost a pâinii, i-a sugerat, din piatră să facă pâine – transmutarea elementelor în factorul economic: Mănâncă; bea distrează-te, că ce contează restul, numai să ai, să fii în rând cu ceilalţi, nu cumva să rămâi în urmă! Răspunsul a fost, că pe lângă pâine mai trebuie şi cuvântul adevărului. Adevărul îl face pe om liber! Când sunt câţiva patrioţi turnători totul merge bine, tiu poţi să fii patriot adevărat dacă nu torni, de aceea ne şi merge aşa de bine ca patrioţi. A doua tentaţie a fost „Aruncă-te jos de pe înălţimea templului", nu-i mare lucru, e o nimica toată. Îţi dă alte preocupări, miraje, surogate, înlocuitori, banalizări, fel de fel ce le dă mintea, cum se spune prostia, aşa sunt şi aplauzele. A treia tentaţie ce se vede: „Închină-te mie şi îţi voi pune la dispoziţie tot ce-ţi place", Asta seamănă cu un dicton mai vechi. Oamenii l-au divinizat pe Nero, după aceea suportă consecinţele. Unii au spus: Ce ticăloasă a fost inchiziţia criminală! dar criminalitatea veacului nostru de o mie de ori e mai mare, cred că e mai uşor să vezi paiul din ochiul celuilalt, decât bârna dintr-al tău.

Să revenim, la ale noastre experienţe, sper să ne fie de leac. De exemplu, această Icoană brodată are 700 de ani, lucrată de două maici, a servit ca model, corpul lui Iisus Hristos înconjurat de un câmp de stele şi îngeri, care au înscrispţie în greacă: Aghios, Aghios, Aghios, Sfânt, Sfânt, Sfânt. Se împlineşte vechiul cuvânt: Toată suflarea laudă pe Creator!

Acest veşmânt, epitrahil, pe colţ cu motiv naţional, medalioane pe veşmântul lui Iisus Hristos, model şi pentru noi, cât de actuală e spusa Lui care arată viaţa Lui: „Nu tot cel ce-i zice, Doamne, Doamne, va intra în împărăţia Cerurilor!" sau „Părinţii mănâncă aguridă, iar la copii li se strepezesc dinţii!" Cine are urechi de auzit, cred că pricepe!

Cele de jos sunt voievodale, Ştefan şi băiatul său Alexandrei. Trei acdperăminte pentru vase Liturgice, bustul lucrat în gips de Oscar

Han în 1955. Destulă demnitate, a avut bărbăţie, la rugăciune obişnuia să plece fruntea, nu în faţa oamenilor, chiar de era mic de statură.

Mai sunt unii comentatori critici de artă\parcă-i gânditor reprezentat aici.

186, că urmaşii fiu sunt mici şi nici n-au păstrat moştenirea întreagă aşa văd unii.

Broderie lucrată în Putna, epitaf 14.90 pentru Putna, cu doi ani înainte de a fi descoperită America în lume şi acum ne predică ei creştinismul… poporul nostru s-a născut creştin! Sf. Andrei a predicat prin părţile noastre, fratele sfântului Apostol Petru, nu întâmplător s-a spus: Un Domn, o credinţă, un botez! Nu poate face fiecare după capul lui! Prin documente şi icoane transpare lucrarea lor, pe colţuri simboalele evanghelist! lor, femeile mironosiţe, Iosif şi Nicodim cu feţele lor pline de dramatism şi interiorizaţi nu Q” e disperare.

Cei ce L-au înmormântat pe Hristos, L-au înfăşurat într-o pânză de in Giulgiu, care se păstrează şi acum în Italia la Torino. O Cruce cu 3 braţe sculptată pe toate laturile, are 38 de scene>sculptate, dăruită de pârcălabul Ioan de la Orhei în 1466, erau pe atunci şi pe acolo de-ai noştri, cum zice povestea, a fost odată…

Deasupra, un veşmânt pentru episcop, evantaiul lucrat în filigran, l-a dăruit Ştefan Vodă în 1497. Aripile serafimului din mijloc cu semnele provinciilor româneşti cu capul de zimbru al Moldovei, vulturul Ţara Românească, Leul Transilvania. În vechime, doi lei reprezentau stema Daciei, aceasta a fost preluată şi mai târziu, sub Mihai Viteazul, calea spre unire s-a pregătit îndelung, din păcate n-au fost aşa de uniţi, din păcate totul se plăteşte: Dumnezeu este unire şi iubire. Diavolul seamănă ură şi dezbinare. Depinde pe cine vrem să slujim şi cea mai mare şiretenie a lui satana este să te faci să crezi, că el nu există, lucru rău vezi la tot pasul, să vezi şi să nu crezi – paradox, cum spunem, Toma necredinciosul, măcar de am avea credinţa Sfanţului Toma. El reprezenta o tipologie umană, flecare dintre Apostoli, era structura lui, trebuie să fie în cercetare în filosofie empirismul. Chipul lui Ştefan, pictat când trăia, cel mai frumos din câte au mai rămas, aici plecat în genunchi la rugăciune. Aşa cum omul zilnic are nevoie de aer, lumină, hrană, căldură, cu atât mai mult de rugăciune şi de fapte bune, când omul se roagă vorbeşte cu Dumnezeu, iar când citeşte Cartea Sfântă, atunci Dumnezeu Vorbeşte cu el. Avea 17 ani de domnie, călugărul Nicodim a scris pe pergament această

Evanghelie cu argint aurit. Cădelniţa lucrată cu multă răbdare de un meşter braşovean, au iubit şi ei frumosul au creat şi ei valori, n-au fost tributari modelelor, cădelniţa arată rugăciunile sfinţilor în faţa lui Dumnezeu, fumul de tămâie, prezenţa lui Dumnezeu prin foc. Bine ar fi să fie glumă, nu simptomă, jocul cu focul, ca şi cealaltă poveste… toată ziua pace, dă Doamne să fie. Evanghelia scrisă în 1504 de călugărul Paladie a stat la căpătâiul lui Ştefan în ultimele clipe. Tot aşa de frumoasă era pictată mănăstirea la început în aur, pe care au distrusă barbarii. De bine de rău cu sine, Tripticul, îngerul său păzitor, se închide ca şi o carte. Au respectat vechile tradiţii; emancipare, progres nu înseamnă să negi. trecutul, credinţa părinţilor, ci continuitate şi aprofundare. Doar s-a spus: Cinsteşte-ţi părinţii ca să trăieşti mult şi fericit! sau: Din mâinile părinţilor voi cere sufletele pruncilor. Se pare că este distanţă între cuvânt şi faptă. Ca să revin, şi Lenin vorbea de rafinatele barbarii moderne, că s-a găsit asta în opera completă, dacă nu acolo… le-o mai fi scăpat şi editorilor, un rezumat al celor trei direcţii, bineînţeles toate au pornit prin dialectică ca să susţină moda, mereu lupta de clasă, altfel nu se poate, vorba lui Ibsen: Un duşman al poporului. Ce are de-a face dialectica cu viaţa, din iubire se naşte viaţa nu din sfâşiere, dar astă e o altă problemă. Lupta barbarilor ştiinţifici contra intelectualilor corupţi, lupta oraşului contra satului pe multiple căi.

Brocart, acoperământ de Altar…

Acest veşmânt, epigonat arată Adormirea Maicii Domnului, personajele conturate cu perle naturale, o frumuseţe nu de suprafaţă, nu spoială, şi tot ce este frumos este valoros: Spune un cânt, frumos oraş, bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Dostoievski anunţa că frumosul va salva lumea. Grecii antici vorbeau de triptic, binele, adevărul, frumosul toate corelate în persoana umană. Un text românesc mai vechi vorbea şi el de o întreită bestializare a omului: prin foame, fanatizare ideologică şi pornografie, sexualitate; unii spun ca ultima nu mai e valabilă de când cu SIDA… Trei broderii pentru iconostas, cu Adormirea Maicii Domnului, Buna Vestire, chipul lui Ştefan în picioare făcut cu 4 ani înainte de a muri, lângă el este doamna lui, Maria Voichiţa.

Se vede conştiinţa demnităţii lor; în faţa lui Dumnezeu nu este aşa de mare omul, el abia descoperă legalitatea cosmică, el (omul) nu este autorul, problema a rămas aceeaşi: dacă materialitatea este

mijlocul sau scopul vieţii, lupta nu este între materialism şi idealism – altă problemă. Dincoace nu-i clarificată poziţia unora, când pui o falsă problemă, n-ai cum s-o rezolvi corect. Nu întâmplător s-a spus: „Dă cezarului ce este al cezarului şi lui Dumnezeu ceea ce-i aparţine" nu amesteca lina cu alta nici nu le substitui. E drept că s-a mai spus: Când omul se face mic, Dumnezeu îl face mare; şi invers!

Autoportretul Manei de Mangop, când a terminat de lucrat doamna a şi murit, avea 27 de ani, presimţea că va muri „se vede pe chip, coroana împărătească, mâinile încrucişate, inele mari în degete, trecerea în lumea cealaltă înseamnă nuntă pentru ei şi pentru păstorii din Mioriţa, nu ştiu dacă şi pentru noi deşi spunem că suntem urmaşi. La căsătorie pune omul inel în deget când promite cinste şi fidelitate, căci aşa şi face cum bine ştiţi, dar vrem să ne meargă bine în viaţă, se pare că numai în trecut au fost divorţurr astăzi nu mai sunt, s-a rezolvat problema de când cu emanciparea – de ce să spunem ticăloşie, mai frumos spunem emancipare – alte măşti şi aceeaşi prieteni, poate lipsă de mizerie. „Un suflet chinuit, mult mai mult te vor atrage, decât tot ce ai gândit"!

În diagonală pe colţuri, stema bizantină, monogramul doamnei şi al dinastiei, rămâne această bijuterie o capodoperă a stilului, mai mult decât o operă post-bizantină, au şi amintit specialiştii nu întâmplător de acel Bizanţ, e drept că s-a vorbit şi despre demnitatea creştinismului şi viaţa nedemnă a creştinilor, aşa cum spunea Sf. Ap. Pavel odinioară: „Din pricina noastră numele Domnului este hulit între neamuri", problemă delicată. Unii au numit a treia Romă, că a patra nu va mai fi, timpul nu şi-a spus ultimul cuvânt, are şi poporul nostru o contribuţie însemnată, au mai încăput şi alţii lângă noi, nu ştiu dacă şi invers tot aşa. Am creat valori, nu șovinismul, cred că ajunge argumentul.

Bunicul lui Ştefan, ca să dea mai multă importanţă capitalei de la Suceava, după obiceiul vremii, după ce şi Patriarhia de Constantinopol a recunoscut independenţa Bisericii din Moldova, Alexandru cel Bun a transportat în această ladă de la cetatea Albă, moaştele Sfântului Ioan cel Noii în 1402, pus într-un alt sicriu la Suceava acum. Sfinţii sunt prietenii, sunt căsnicii lui Dumnezeu, nu avea nimic pentru zestre, sicriul era sicriu. Credeau ei că zestrea cea mai mare este zestrea curată a sufletului apoi şi celelalte vin, acum parcă este invers: A ajuns omul pe lună, dar pe pământ ce facem? Spune şi vechiul dicton: Când

Dumnezeu vrea să-l pedepsească pe cineva, îl lasă la mintea lui. Aceasta se punea în sărbători pe mormântul lui Ştefan, care a rămas nemuritor, prin toate s-a făcut vrednic de pomenirea urmaşilor, inscripţia consemnează 2 iulie 1504, marţea, ceasul al patrulea din zi, după ce a condus 47 de ani 2 luni, 3 săptămâni, ţara l-a regretat:

„Cu un dangăt plin de jale Mii de clopote dau veste Ştefan Vodă al Moldovei. Ştefan Vodă nu mai este.

Plânge dealul, plânge valea.
Plâng pădurile bătrâne
Şi poporul în hohot plânge
Cui ne laşi pe noi, stăpâne?”

Amintea şi Iorga: „Cum într-un loc atât de mic a putut să încapă cel mare? Icoană pentru neamul său!”. Cândva menţiona că toată durerea nu poate să plângă un suflej ce nu. se va mai înfiora vreodată de lumina din lume şi cei plecaţi dincolo sunt tot de-ai noştri, se pare că şi asta este istorie, doar şi nouă ne vine rândul; cum ştim să respectăm vom fi respectaţi!

Brocarte, icoane, Crucea purtată de el cu două braţe, era un lucru de mare cinste ca omul să fie bun creştin, nu-i era ruşine pe vremea aceea, acum parcă e ruşine dacă eşti cinstit, au mai fost paradoxuri în lume, vorba veche: „Adânc pe adânc cheamă”, mai ales cei ce citesc Biblia şi se leapădă de cruce se rătăcesc, deşi Domnul a spus: „Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să ia Crucea e) oi să urmeze mie” o mică mare diferenţă. Apostolul amintea „pentru cei ce nu cred, că este blestem şi nebunie, iar noi care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”. Începe să fie papagal să ştie nişte texte, mai greu să le citeşti şi să le împlineşti. Nu întâmplător le spune Domnul la Judecată celor de-a stânga: „Plecaţi deja Mine, nu vă cunosc pe voi!” sau: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert”. Q rugăciune mai veche spune: „Nu Mă recunosc pe Mine în voi, spuneţi voi că aţi făcut în numele Meu, dar nu se vede asta!”

Specificul Crucii slave: braţul oblic al crucii arată balanţa, cântarul dreptăţii, unii spun, parcă se pare că slavii au rămas să împartă dreptatea pe pământ. Cum a zis Balzac, după menţiunea lui Spinoza: „Fiecare popor îşi are conducătorii, care-i merită!”

Această ultimă broderie monumentală, lucrată de doi călugări, Lunea, Miercurea, Vinerea în post şi rugăciune, tot ce s-a făcut şi s-a lucrat cu jertfa s-a împlinit, s-a realizat. Adormirea Maicii Domnului în

mijloc, patronul protector avea să doarmă şi el somnul de veci, ocrotit de adormirea Maicii Sfinte.

Un portret mic, încoronat în picioare în spatele îngerului este Bogdan al III-lea băiatul lui Ştefan, care a urmat la tron, i-au spus „cel chior”. Cronicile spun că a pierdut un ochi în bătălia de la Codrii Cosminului 1504 – 1507, pictorul e de la Vatra Moldoviţei, îngropat ca şi muma lui Ştefan, la Probota.

Un om reprezentativ în faţa îngerului, un bărbat a vrut să sfideze cu orice preţ, încearcă să răstoarne sicriul Maicii Sfinte în timpul procesiunii, nici mortul nu vrea să-l lase în pace, fanatism nu glumă. Ştim unde duce fanatismul, prostia, şovinismul, sectarismul, toate ismele, toate extremele, care au adus atâtea nenorociri pe pământ, dacă ire-am întreba câte războaie au fost pe pământ şi de când. De la început. O formă nevăzută i-a retezat mâinile, şi-a dat seama că a greşit, şi-a recunoscut greşeala, s-a căit apoi şi a fost vindecat în chip minunat. Se mai întâmplă câte o suferinţă, care ne pune pe gânduri, cum spune poetul în Psalmul lui: „Să urlu: este sau nu este?” Cum îl constată altcineva urlă, problema lui: „Noii tangere!” – Nu mă atinge! Nu te forţează nimeni să crezi, nu cunoşti, nu sfida, mai bine nu atinge, e valoros sistemul cartezian, dar nu trebuie neglijată nici experienţa lui Pascal. Cine este superficial în ştiinţă este şi în credinţă, sunt acum, destui care-o fac pe teribilii. Einstein spunea: „Religia fără ştiinţă este slabă, dar ştiinţa fără religie este oarbă!” Mama şi fiica. Cred că dacă Eminescu spunea ceva mai important, nu ştiu cât de important era, dar dacă a spus Einstein, poate, cu toate că şi înainte de el poetul a amintit:

* „Icoana stelei ce-a murit încet pe cer se suie, Era pe când nu s-a zărit Azi o vedem – şi nu e!”

Sau: „Că mii de ani i-au trebuit luminii să ne-ajungă! ca şi povestea cu insulina, Elliade, Coandă „Brâncuşi şi toţi ceilalţi, „Nasc şi la noi oameni de seamă” un mare talent al nostru cu poetul e menţionat:

„Iar deasupra tuturor a
Va vorbi vreun mititel – Nu slăvindu-te pe tine
Lustruindu-se pe el!”

şi alte păcate vechi. E drept că, citind la poet:

„Religia-i o frază de dânşii inventată! – asta-i convingerea proletarului, proletarul tot proletar rămâne. Dacă vrei convingerea

poetujui citeşte scrisoarea

19 poetului. N

Din arborele de jos la mijloc, cele două ramuri care cresc înconjoară ca nişte medalioane 12 localităţi unde au predicat sfinţii Apostoli, seamănă. cu ce s-a construit în timpul lui Ştefan. Cine ne iartă de tot ce greşim noi acum şi dacă mine scriem noi istoria, au grijă alţii s-o facă de ce să mai avem pretenţii atunci? Pentru că viaţa omului este ca şi istoria: începe, înfloreşte şi se sfârşeşte şi trecem în patria cea cerească! Un popor îşi alege conducătorii pe care-i merită, aşa a făcut şi face poporul nostru dintotdeauna. În ziua de 2 iulie 1992, Ştefan cel Mare a fost trecut în rândul sfinţilor cu numele: Sfanţul Voievod Ştefan cel Mare". Dumnezeu l-a preaşlăvit prin faptele lui.

4. LA MĂNĂSTIREA MOLDOVIŢA, 27 IULIE 1988

La mănăstirea Puma ne-a vorbit cel mai bun ghid din ţară, monahul Chiril, de la Putna am ajuns la Suceviţa unde Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cea mai frumoasă şi Scara Raiului. Am vizitat Muzeul frumos aranjat. Pe Scară spunea ghidul, nu pot urca: sinucigaşii, sectarii, necredincioşii şi necununaţii. De aici am mers la Man. Moldoviţa unde ghidul ne-a vorbit foarte frumos, îi dăm cuvântul maicii, necunoscută nouă cu numele.

În stânga, la intrare în Biserică se află inscripţia scrisă în limba slavonă, cu porunca lui Petru Rareş: „Această Biserică a fost construită în anul 1532, pictată în 1537, iar patronul bisericii se serbează la 25 martie la Buna Vestire". Ca arhitectură, Biserica este în stil moldovenesc, planul triconic, epoca lui Petru Rareş ne-a lăsat frumoasele biserici din Bucovina împodobite cu pictură exterioară. Pridvorul deschis şi brâul de piatră de jos au apărut pentru prima dată în epoca lui Petru Rareş. Numai acoperişul a suferit transformare restul totul este original. Pictura n-a suferit nicio transformare de 451 de ani, numai că partea de nord este foarte deteriorată, din cauza intemperiilor. Pictura are scopul de a scoate sinteza adevărului de religie creştină în culori, pentru că marii noştri iconografi spun, că pictura este o Evanghelie în culori. În centrul picturii exterioare este ierarhia cerească şi bisericească. Pe contrafort în stânga sunt reprezentaţi scriitorii clasici greci: Platon, Aristotel, Socrate, Sofocle, Pitagora, Plutarh, Tucidide, 2 Sibile. În dreapta sunt teologii, care au pregătit credinţa printr-o teologie spirituală au pus temelia creştinismului, iar în stânga filosofi, care au pregătit creştinismul

printr-o credinţă naturală. Dar şi unii şi alţii au vestit despre venirea mântuitorului Iisus Hristos pentru mântuire. În 24 de imagini avem în faţă Acatistul Buneivestiri, aici sunt redate 12 Condace şi 12 Icoase, se află în strânsă legătură cu asediul Constantinopolului, cetatea de jos. Ne este prezentat asediul din 626, pe străzi este redat poporul creştin făcând rugăciune impunătoare către Maica Domnului şi către Iisus Hristos. vedeţi sus, la al doilea turn, popoarele cu icoane în mână şi împărăteasa cu suita ei, clerul, împăratul cu dregătorii, toţi se rugau Maicii Domnului, iar pe ziduri ostașii se luptau cu perşii. Foarte frumos este prezentat în mijlocul cetăţii eroul moldovean, care pleacă şi-l atacă pe comandantul turcesc. Turcul este căzut jos, cu calul roşu. Bizantinii în anul 626 au fost slăviţi minunat prin credinţa fierbinte a poporului. Vedeţi, că între turnuri se coboară din cer o ploaie de foc din cauza furtunii şi a trăsnetului, deja marea e foarte agitată din cauza furtunii, perşii câţi au mai rămas au fost obligaţi să se întoarcă înapoi, iar patriarhul Sergiu şi împăratul Heraclie au mulţumit Maicii Domnului, prin această frumoasă rugăciune de mulţumire şi laudă, prin imnul Acatist. Ne este redată şi situaţia Moldovei din secolul XVI, asediul Constantinopolului este înlocuit cu o cetate moldovenească şi este redată cetatea Sucevei, iar perşii transformaţi în turci, arătând ceea ce s-a petrecut în ţară la noi, tunuri şi arme de foc nu existau în secolul VIL Secolul VII este secolul absolut religios al Maicii Domnului care începe cu „Apărătoare Doamnă pentru biruinţă mulţumiri...” Apoi sunt redaţi sfinţii militari: Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru, Sf. Mercurie. Toate scenele au influenţă bizantină, cu renaştere de tip moldovenesc. Iisus Hristos, prunc mic, îmbrăcat în iie moldovenească. Toate acestea dovedesc, că pictorii au

, 191

fost moldoveni localnici, dar sunt anonimi. Ca însemnătate istorică, valoare artistică şi culturală, prin acest covor viu de pictură, care are peste 451 de ani, Moldoviţa fiind considerată între Bisericile unice pe glob, aveţi ocazie să-vedeţi în Muzeu premiul Internaţional, Mărul de Aur, adus în 1975 de Federaţia Internaţională a Ziariştilor şi turiştilor sub patronajul UNESCO. Este dat pentru cele 5 Biserici din Bucovina cu pictură exterioară: Moldoviţa, Voroneţ, Humor, Arbore şi Suceviţa, considerate unice pe glob. Din aceste 5, 4 au fost pictate în epoca lui Petru Rareş. În vremea lui Petru Rareş a fost la Suceava o Şcoală de pictură, care a pictat aceste Biserici. Are 5 încăperi. Cei cu

fapte bune sunt reprezentaţi aici în interior în dreapta în Paradis, în care va fi lumină şi veselie veşnică, şi aceştia nu-i, vor vedea pe cei din Iad, ca să nu se mâhnească. Iar cei cu fapte rele vor fi repartizaţi în stânga, în iad, focul veşnic, care nu se stinge niciodată, nu va fi un loc material, ci un foc veşnic şi va fi întuneric permanent şi cei cu fapte rele vor arde în iad, în focul veşnic, alături de diavolii care le-au stăpânit viaţa, care tot timpul i-au îndemnat la rele. Irod se vede aici plecând cu diavolul în iad, el care a ucis 14.000 de copii. Până la 1875 a fost Mân. de călugări. În 1775 a intrat sub ocupaţia austriecilor, până în 1918. Răuvoitorii au scris pe pereţi, mai ales în pridvor. Au fost ruinate groaznic clădirile şi zidurile dimprejur. De la 1956 la 1960 s-a restaurat, costul 10.000.000 lei. Mitropolia Moldovei a contribuit la restaurare. Sunt înfăţişate Sinoadele Ecumenice câte două de la 325 la 787 ultimul. La aceste 7 Sinoade Ecumenice s-a stabilit toată învăţătura dogmatică a Bisericii ortodoxe, toată rânduiala Bisericii. La Sinodul I, la 325 s-a stabilit calendarul ortodox, ce-l folosim noi azi. S-a stabilit şi Simbolul de credinţă. Aici este înmormântat episcopul Efrem de Rădăuţi. Aici este Icoana lui Iisus Hristos răstignit, foarte frumoasă, când ne priveşte cu bunătate Mântuitorul, deşi este în dureri. Lângă cruce – e-lement nou – este reprezentat Moise cu poruncile în mână. Petru Rareş cu doamna Elena şi cei doi fii ai săi, parcă este Ştefan tatăl său. Stranele din jur se păstrează de 456 de ani. În Muzeu, tronul lui Petru Rareş, din anul 1532. Aici la Moldoviţa a fost şi şcoala de mihiaturişti.

Daţi-ne câteva sfaturi pentru mântuire!

În primul rând, gândiţi-vă că v-aţi născut creştini, căci în faţa lui Dumnezeu n-o să aveţi niciun păcat, dacă rămâneţi creştini. A fi creştin este un lucru foarte mare. Creştinătatea este temelia Bisericii, temelia mântuirii, temelia noastră de toată viaţa. Să ştiţi că noi creştinii ortodocşi avem întâietate şi la Sf. Mormânt. Noi romanii ne-am născut creştini, creştini1 rămânem, creştini să murim, ca n-avem niciun păcat în faţa lui Dumnezeu de rămânem ortodocşi. Dacă trecem la o sectă să ştiţi că ne-am pierdut şi ne ducem la diavolul. Să nu credeţi că este un lucru de glumă de a trece la o sectă… Am văzut la Sf. Mormânt Sf. Lumină, care vine ca un fulger; s-au aprins candelele la ortodocşi şi pe Sf. Masă la Altar.

Ce să facem să ne rffântuim? Să păzim poruncile date de mântuitorul Hristos, să ne ferim de a face rău la fratele nostru, dacă

nu-i faci bine, nu-i fa nici rău, să mergem pe poziţia noastră de mijloc să nu ne înălţăm prea mult. Smerenie, dragoste, credinţă, tot înainte. Să-i facem bine fratelui nostru cât putem. Necazurile vin, dar să trecem prin ele cu credinţă şi aşa ne mântuim cu siguranţă.

5. LA MĂNĂSTIREA VORONEŢ, 27 IULIE 1988.

Mănăstirea Voroneţ este construită din porunca lui Ştefan cel Mare – la anul 1488, în 3 luni, 3 săptămâni şi 3 zile, intervalul 26 mai – 14 septembrie, singura Biserică din epoca lui Ştefan cel Mare construită în acest timp record, şi anul acesta Voroneţ va împlini 500 de ani. Stilul de construcţie este Moldovenesc, artă bizantină cu artă gotică. Planul Bisericii este triconic. La început, Voroneţul era mai mic şi nu era pictat în exterior. În anul 1547 se adăugă pridvorul şi se pictează exteriorul. Temele redate în exterior sunt la fel cu cele de la Moldoviţa şi Suceviţa, fiecare Biserică are o culoare predominantă. La Suceviţa predomină verdele, galbenul la Moldoviţa, roşul la Humor, roşu-cărămiziu la Arbore, albastrul la Voroneţ. Pictorii au folosit un material azuriu, compoziţia este carbonat bazic de cupru, care în reacţie cu apa s-a transformat în malahit, în substanţă de verde. Filosofii reprezentaţi de jos în sus: Aristotel, Platon, Sibila romană, Pitagora; Socrate. Este redată viaţa Sf. Nicolae fiind considerat ocrotitorul meşteşugarilor moldoveni din aceste părţi. Hramul Mănăstirii este Sf. Gheorghe, iar lângă el este pus Danul Sihastrul al cărui mormânt reste în interior. În nord este pusă Judecata de apoi, cea mai celebră scenă. În mijlocul scenei pregătirea tronului Judecăţii, identic cu tronul lui Petru Rareş, deci un tron moldovenesc, pe tron un porumbel, simbolul Duhului Sfânt „cu aureolă îngenuncheaţi participă la judecată primii oameni, Adam şi Eva. În partea stângă a tronului popoare necredincioase, care erau şi duşmanii Moldovei în acea epocă, turcii şi tătarii sunt aduşi la Judecată de Mfcise. Sub Tron, balanţa Judecăţii şi a Dreptăţii, ţinută de mâna divină unde se cântăresc faptele omului şi se dă lupta între bine şi rău, diavoli şi îngeri, iar cei drepţi sunt duşi în Rai de Apostolul Petru, care are cheile Paradisului. În Rai cei 3 patriarhi: Avraam, Isaac şi Iacob ţin la şanurile lor în aceste ştergare moldoveneşti sufletele drepţilor. Se spune la noi în popor, că acolo se trăieşte ca în sânul lui Avraam.

La bază se vede moartea unui om drept şi a unui păcătos. Dreptul îmbrăcat în această cămaşă albă, simbolizând nevinovăţia, f%ră de păcate, sufletul este simbolizat prin acest omuleţ mic alb, pe

când cel păcătos, aproape de iad, acoperit cu o cuvertură de aceeaşi culoare, simbolizând păcatele, răutatea, înconjurat de draci şi străpuns cu lancea de un diavol.

În mijloc este reprezentat David care-şi Cântă Psalmii la o cobză moldovenească, nu la harfa cum apare în pictura bizantină. Sunt redate animalele, care în timpul vieţii lor mâncând părţi ale corpului omenesc ţin în gură şi redau totul înapoi, ca forma omenească să fie refăcută pentru a lua parte la Judecată. Este redată şi marea cu uscatul, cu învierea morţilor anunţată de cei doi îngeri la buciume moldoveneşti şi nu la trâmbiţe, ca în pictura bizantină. Şarpele redă o mână a unui om, leul cu un cap. În apele mărilor este reprezentat şi păstrăvul, peştele de munte. Prezenţa ştergarelor, laviţelor, buciumelor, cobzelor arata că pictorii erau moldoveni. În interior 365 de scene. Calendarul pe un an de zile. În mormânt, în dreapta, Danul Sihastrul, sfânt român, s-au găsit aici şi în mormânt osemintele, fragmente din îmbrăcămintea lui călugărească şi o cărămidă sub cap, aşa este tradiţia la sihaştri. Deci, sfântul Danul, a avut o existenţă istorică. După tradiţie Danul a murit în anul 1496, la 14 decembrie. Murind înainte de Ştefan cel Mare, piatra de pe mormânt este aşezată din

L

porunca lui Ştefan cel Mare, are pe ea motive florale., la obiecte de valoare, la Voronetse păstrează aceste4 Icoane pe fond aurit, aduse de la Muntele Athos din Grecia. îl putem vedea şi pe Ştefan cel Mare, cu Voroneţul în mână, machetă fără pridvor şi fără pictură exterioară, cu familia sa, cu fiica Oana, Maria Voichiţa şi fiul Bogdan. Ştefan pictat aici este cel mai original, blond şi tradiţia spune că portalul care face trecerea între Pronaos şi Naos este făcută după înălţimea lui Ştefan cel Mare. Până la 1785 Voroneţul a funcţionat ca mănăstire de călugări. Mulţi ani a fost o Biserică a satului, apoi monument istoric. Azi se păstrează în clopotniţă două clopote dăruite de Ştefan cel Mare Mănăstirii Voroneţ, iar clopotele cântă, Ştefan Vodă, Ştefan Vodă. Sunt făcute dintr-un aliaj de aur, argint şi bronz. De aici, după ascultarea clopotelor am plecat la Mănăstirea Humor zidită la 1410, la Man. Arbore, apoi la Rădăuţi, din nou la Biserica Sf. Ioan cel Nou din Suceava la Sfintele Moaşte, şi ne-am întors la Oradea sub ocrotirea Maicii Domnului pe 27 iulie, orele 7 dimineaţa. Maica Domnului ne-a ajutat să începem cu bine această excursie, şi-i mulţumim Maicii Domnului, care ne-a păzit atât de bine, îi rămânem pururea rugători şi apoi cu

nădejdea la mila Ei, credem că vom sfârşi cu pace şi călătoria spre Mănăstirea cea din ceruri, spre împărăţia Cerurilor unde ne aşteaptă ea pe noi, fiii ei. Am fost 120 de oameni mari şi 45 de copii. Ortodoxia acestui pământ ne-a îmbălsămat cu aromele în imagini ale credinţei şi cu cele ale auzului, şi l-am simţit pe Hristos cu paşii săi pe acest pământ românesc al meu. Să ne vedem în Rai, cititorule, că acolo este locul creştinilor.

Învăţături duhovniceşti de la sfinţii părinţi

„Precum sticla, nu poate să rămână întreagă când o lovim cu piatra, tot aşa nici sfântul nu poate să rămână curat şi neîntinat când petrece şi stă de vorbă cu o femeie".

— Sf. Isaac Sirul, 2§3.

„Cel ce face milostenie este mai mare ca cel ce înviază morţii" – Sf. Ioan

Gură de Aur".

„Cel ce predică cuvântul lui Dumnezeu spre folosul altuia, este mai mare că cel ce înviază morţii" – Sf. Grigorie de Nazianz.

„Precum copacii sunt smulşi de un şuvoi repede, care curge peste ei, tot aşa este smulsă din inimă dragostea, de lume, de ispite, care vin prin trup"?

— Sf. Isaac Sirul, 284.

„Chiar de ar fi să te spânzuri de limbă să nu crezi că ai ajuns la ceva în rânduială ta, dacă n-ai dobândit darul lacrimilor. Căci până atunci lumii slujeşti în ascuns, adică cu cele lumeşti petreci şi lucrul lui Dumnezeu îl face omul cel dinafară, iar cel dinăuntru este neroditor. Rodul lui, începutul şi-l are în lacrimi. Căci, când vei ajunge în ţara acestora să ştii că a ieşit mintea ta din temniţa lumii acesteia şi a pus piciorul în calea spre veacul cel nou şi minunat. Şi atunci lacrimile încep să curgă. Că iată s-a apropiat naşterea pruncului celui dumnezeiesc".

— Sf. Isaac Sirul, 64.

„De călugăriţe, fugi ca de foc şi ca de o cursă a dracilor şi fereşte-te să te întâlneşti cu ele şi să le priveşti, ca nu cumva să se răcească în inima ta dragostea de Duliezeu, să-ţi pângăreşti inima cu noroiul patimilor chiar dacă ţi-ar fi surori după trup, fereşte-te de ele ca de nişte străine".

— Sf.

Jsaac Şirul, 47.

„Despre Dumnezeu: Dumnezeu este foc ce arde şi încălzeşte inima împreună cu întreg lăuntrul omului. Şi astfel de vom simţi în inima noastră răceala, care este de la diavolul, fiindcă diavolul este lipsit de căldură să chemăm pe Domnul şi El venind va încălzi inimile noastre cu dragostea cea desăvârşită, nu numai faţă de El, ci şi faţă de aproapele. Şi răceala urătorului de bine va fi izgonită din preajma acestei călduri. Despre lucrurile lui Dumnezeu nu se cuvine să vorbim după ce ne-am umplut stomacul, deoarece cu pântecele pline nu se pot vedea tainele lui Dumnezeu".

— Sf. Serafim de Sarov, anul 1832.

Sculându-se din somn, orice creştin să se îngrădească cu semnul Sfintei Cruci şi stând în genunchi în faţa Sfintei Icoane să zică această rugăciune mântuitoare: Tatăl nostru (de 3 ori) până la sfârşit şi în cinstea Maicii Domnuluiј. să zică: „Născătoarea de Dumnezeu bucură-te (de 3 ori), apoi Simbolul credinţei: „Cred întru unul Dumnezeu". Săvârşind această rugăciune fiecare creştin de orice neam şi stare socială ar fi, bărbat sau femeie, cu pace poate să meargă la lucrul său, iar când mergi pe cale sau te ocupi cu lucrulv să zici mereu de la început încet: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul! Când este mai multă lume de faţă zi numai în gând".

— Sf. Serafim de Sarov.

6. PATIMA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS*

văzută de Dr. P. Barbet, medic chirurg la Spitalul Sf. Iosif din Paris

„Voi toţi cei ce treceţi pe cale, întoarceţi-vă şi vedeţi de este durere ca durerea mea" (Plângeri 1, 12). Dacă există o legendă înrădăcinată în\spirite, este cea despre lipsa de inimă a chirurgilor, antrenamentul, nu-i aşa, toceşte senzaţiile şi obişnuiqţa, întreţinută prin necesitatea de a face rău în vederea unui bine, ne pune într-o stare de sensibilă sensibilitate. Idee greşită. Dacă ne întărim inima împotriva emoţiei, care nu trebuie nici să se vadă, şi nici când este interioară să împiedice actul chirurgical, ca şi un boxer care instinctiv îşi contractă epigastrul, aşteptându-se la o lovitură de pumn, mila ne rămâne totuşi vie şi cu vârsta devine tot mai curată. Când cineva stă ani de-a rândul aplecat deasupra suferinţei altuia, când însuşi a gustat din ea, desigur că se gândeşte mult mai aproape de a compătimi decât de a fi indiferent, fiindcă îi cunoaşte mai bine durerea asupra

suferinţelor din „PATIMA DOMNULUI”, când a descompus timpurile şi circumstanţele fiziologice, când s-a apucat să reconstituie metodic toate etapele acestui martiriu de o noapte şi de o zi, el poate mai bine decât cel mai bun şi elocvent predicator, mai bine decât orice sfânt ascet (afară de cei ce au avut viziuni directe şi au rămas ca striviţi sub povara lor), să sufere împreună cu ei, suferinţele lui Hristos, vă asigur că este ceva îngrozitor, în ce mă priveşte am ajuns să nu mă pot gândi Ta ele. Laşitatea fără îndoială „însă cred că trebuie să aibă ceva suflet eroic sau să nu priceapă, să fie un sfanţ, sau să fie inconştient, ca să facă ocale a crucii. „Eu, eu nu mai pot” şi totuşi mi se pare că scriu această Cale a Crucii şi nu vreau să refuz., fiindcă sunt sigur că trebuie să fie mai bine s-o fac. O, Bunule, şi dulce Iisuse, vino la mine în ajutor: Tu care le-ai îndurat fa să pot arăta bine suferinţele Tale! Poate silindu-mă să rămân obiectiv, opunând emoţiei sensibilitatea mea de chirurg, poate voi putea să ajung la capăt. Şi dacă eu plâng înainte de a fi terminat, ei bine, iubite cititir „bunul meu prieten, fă şi tu ca şi mine fără ruşine, aceasta înseamnă că şi tu ai înţeles. Urmează-mă, deci, vom avea ca îndreptar cărţile sfinte şi Sfântul Giulgiu, a cărui autenticitate mi-a demonstrat-o studiul ştiinţific.

„Începu a. Se spăimânta şi a. Se mâhni” (Mc. 14, 33). Patima Domnului începe de fapt, de la naştere, fiindcă Iisus cu atotştiinţa Sa divină a ştiut, a văzut şi a voit totdeauna Patimile şi suferinţele care o aşteptau pe umanitatea Sa. Ne putem închipui ce înseamnă pentru om să-şi prevadă amănunţit tot martiriul. Primul sânge vărsat de noi a fost acela al circumciziunii, opt zile după naştere. Totuşi Jertfa va începe în Grădina Ghetsimarii. Iisiis Hristos după ce a dat dar să i se mănânce trupul şi să i se bea Sângele Său, îi aduce pe ucenicii Săi noaptea pe Multele Măslinilor, unde se duce de obicei; ii-lasă să şadă la intrare, ia cu El, puţin mai departe pe cei trei intimi ucenici şi se depărtează ca la o aruncătură de piatră ca să se pregătească pentru rugăciune. Ştie că i-a sosit ceasul. El însuşi a trimis trădătorul din Cariot: „Ce faci, fa mai repede!”. Se grăbeşte să ispăşească. Vrea, cum însă întrupân-u-se a îmbrăcat acest trup de rob, care se numeşte umanitatea noastră, acesta se revoltă, de aici toată tragedia unei lupte între voinţă şi natura Sa. „A început a. Se teme şi a. Se mâhni foarte”.

Cupa pe care va trebui s-o bea, conţine două amărăciuni: mai întâi păcatele oamenilor, pe care trebuie să le ia asupra Sa. El cel drept, ca să răscumpere pe fraţii Săi, şi aceasta îi era fără îndoială cel mai

greu lucru. O încercare pe care noi nu ne-o putem închipui, fiindcă numai în măsura în care vorbeşte sfinţenia în noi, mai simţim viu nevrednicia şi nelegiuirea păcatului. Dar poate înţelegem mai bine previziunea, gustarea anticipată a torturilor pe care El le suferă de pe acum în gând, cu toate că noi n-am experimentat decât fiorul retrospectiv al suferinţelor trecute. Este ceva ce nu se poate spune: „Părinte, de vrei să treacă paharul acesta de la Mine, însă nu voia Mea, ci a Ta să fie!” Vorbeşte aici umanitatea Sa, care ne spune, fiindcă divinitatea Sa ştie din eternitate ceea ce voieşte.

Omul într-un impas. Cei trei ucenici au adormit de întristare sărmanii oameni, spune Sf. Luca: „Sudoarea Lui ca picăturile de sânge ce pică pe pământ” (Luca 22, 44). Lupta este îngrozitoare – un înger vine să-L

Împărtăşească în acelaşi timp, pare-se să-i primească acceptarea. Şi fiindcă în luptă cu dinadinsul. Se ruga, şi sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge ce pică pe pământ. Aceasta este sudoarea de sânge pe care unii exegeţi raţionalişti temându-se de vreo minune au socotit-o simbolică. Este curios să constatăm câte prostii pot spune materialiştii, în materie ştiinţifică.

Să constatăm că singurul evanghelist care notează acest fapt este un medic; şi veneratul nostru confrate Luca: „Medicul iubit”. O face cu precizia unui bun clinician. Hematridesa este un fenomen foarte rar, însă bine descris. Ea se produce, după cum scrie doctorul Le Bec, în condiţii cu totul speciale:

„O mare debilitate fizică însoţită de o zguduire morală ca urmare a unei emoţii adânci, a unei frici mari”.

„A început a. Se teme şi a. Se mâhni foarte”. Frica şi groaza sunt aici la maximum şi zguduirea morală. Aceasta o exprimă Sf. Luca prin „Agonie” care în greceşte înseamnă nelinişte. „Şi sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge ce pică pe pământ”.

196 – i

La ce bun să explicăm fenomenul? O dilataţie intensă a capilarelor ce produc sudoarea. Sângele se amestecă cu sudoarea şi acesta este amestecul care iese din piele, se adună şi curge pe tot corpul, în cantitate suficientă ca să curgă şi să cadă pe pământ. Notaţi că această hemoragie microscopică se produce pe toată pielea, care în acest chip se găseşte încă de pe acum rănită, dureroasă, debilitată pentru când vor veni loviturile viitoare.

Dar să trecem mai departe: „Au prins pe Iisus şi L-au Legat". (Ioan 18, 22). Iată vine Iuda şi nelegiuitorii templului, urmaţi de săbii şi bastoane. Ei au lanterne şi frânghii, deoarece procesul criminal trebuia judecat de procuror, ei au obţinut un pluton de cohortă, romană. Tribunalul din Antonia îi însoţeşte ca să asigure ordinea. Încă n-a venit rândul romanilor: mai sunt acolo distanţi şi dispreţuitori, la spatele acestor fanatici Iisus merge spre ei, un cuvânt deal Săuajunge ca să-i trântească la pământ pe adversari, ultima manifestare a puterii Sale înainte de a se tăia urechea lui Malhus şi minunea ultimă: Iisus aâipit-o la loc. Însă ceata zgomotoasă şi-a revenit. L-a legat pe Hristos fără de mila desigur făcându-i scăpaţi pe tovarăşii Săi. Aceasta este părăsirea aparentă, cel puţin Iisus ştie bine că Petru şi Ioan îl urmează şi că Marcu nu va scăpa de arestare, decât refugiindu-se complet gol, lăsând gardienilor hainele în care era îmbrăcat.

„Ghiceşte cine este cel ce te-a lovit?" (Luca 22, 64). Şi iată-l acum în faţa lui Caiafa şi a Sinedriului. E noapte şi nu poate să fie vorba decât de o instrucţie prealabilă. Iisusrefuză să răspundă doctrina Sa, El a predicat-o pe faţă. Caiafa este dezorientat, furios şi unul din păzitorii săi traducând această mânie; îi trage o palmă puternică în faţă prevenitului: „Aşa răspunzi tu arhiereului?". Dar asta nu-i nimic. Trebuie să aştepte dimineaţa pentru ascultarea de martori. Iisus este dus afară în curte. El vede pe Petru care s-a lepădat de 3 ori şi cu o privire îl iartă, îl târăsc apoi într-o cameră scundă şi nemernicii îşi bat joc după plac de acest proces, mincinos (legat cum trebuie) care doar mai înainte îi trântise la pământ, prin cine ştie ce farmece. Se încarcă de pale şi pumni, îl scuipă în faţă şi fiindcă nu-i chip de dormit, se vor distra puţin. Un văl pe capul Lui şi flecare se repede cu o lovitură, palmele răsună şi au mâna grea aceste brute. A'Profeţeşte-ne – spune Hristoase, cine Te-a lovit?"

Tot trupul Lui este îndurerat, care îi răsună ca un clopot. Îl apucă ameţeala… şi El tace, cu un cuvânt ar putea să-i nimicească. „Şi nu şi-a deschis gura Sa". Plebea aceasta odioasă începe a obosi şi Iisus aşteaptă!

„S-a sculat asupra Mea mărturiinedrepte şi strâmbătatea a minţit sieşi" (Ioan 15, 1). În zorii zilei a doua audienţă defilare lamentabilă de mărturii mincinoase, care nu dovedesc nimic. Va, trebui să se condamne singur, afirmând filiaţiunea divină şi acest jostnic histrion, care este Caiafa, proclamă blestemul rupându-şi hainele. Fiţi

liniştiţi, aceşti prudenţi evrei, puţin dispuşi să cheltuiască, îşi au pregătită gata cusută uşor o despicătură în haină care le poate servi de multe ori. Nu mai rămâne decât să se obţină de la Roma condamnarea la moarte, rezervată în această ţară sub protectorat. Iisus mort de oboseală şi zdrobit de vânătăi va fi târât la celălalt capăt al Ierusalimului, în oraşul de sus la turnul Antonia, un fel de citadelă, de unde maiestatea romană asigură ordinea în cetatea prea clocotitoare, când e lăsată în voia ei. Gloria Romei e reprezentată printr-un nenorocit de funcţionar, biet roman din clasa calvalerilor, prea fericit să exercite conducerea atât de dificilă asupra unui popor fanatic, duşmănos şi ipocrit, foarte grijuliu să-şi păstreze locul prins între ordinele imperative ale metropolei şi lucrările viclene ale acestor iudei, care deseori stăteau foarte bine la curtea împăraţilor. În rezumat un biet om. nu are decât o religie, dacă are una, a divinului Cezar. Este produsul mediocru al civilizaţiei barbare, al culturii materialiste. Dar de ce să aşteptăm, prea mult de la el? El este ceea ce a putut fi, pentru el viaţa unui are puţin preţ, mai ales dacă acesta nu este cetăţean roman. N-a învăţat niciodată ce este mila şi nu cunoaşte decât o datorie: să menţină ordinea la Roma şi pare că aceasta este uşor. Toţi aceşti evrei certăreţi, mincinoşi şi superstiţioşi cu toate treburile lor şi cu mania de a se spăla pentru a zice, cu serviabilitatea şi insolenţa lor, şi cu laşele denunţuri la minister contra unui administrator colonial care face şi el ce poate, toate acestea îl dezgustă, el îi dispreţuieşte şi se teme de ei. Iisus dimpotrivă, cât toată starea care se prezintă în faţa lui, acoperită de vânătăi şi de scuipat, Iisus îi este simpatic şi îi impune. Va încerca tot ce se poate, ca să-l scoată din ghiarele acestor energumeni:. „Şi să-L elibereze pe El”. Iisus este Galileean să-l trecem canaliei de Irod, care joacă precum vrea căpeteniile negre şi se cred a fi cineva. Iisus însă dispreţuieşte această vulpe şi nu-i răspunde nicio vorbă.

Iată-l revenind cu gloata care urlă şi cu nesuferiţii farisei care cloncănesc în limba lor şi îşi agită bărbile. Odioşii palavragii. Să rămână afară şi fiindcă şi aşa s-ar crede ei spurcaţi, dacă ar intra într-un pretoriu roman. Ponţiu Pilat interoghează pe acest biet om, care îl interesează şi Iisus nu-l dispreţuieşte, îi este milă de ignoranţa lui invincibilă, răspunde cu blândeţe şi încearcă chiar să-l instruiască.

O, dacă nu ar fi decâtplebea care urlă afară, un iureş repede al cohortei ar face „curu’ gladius” sa tacă cei mai gălăgioşi în râsetele celorlalţi. Nu-i demult de când au făcut să fie masacraţi în templu

câţiva galineeni ceva prea agitaţi: Da, dar aceşti sanhedriţi vicleni încep să învinuiască că eu nu sunt amicul Cezarului, cu aceasta nu-i de glumă. Şi apoi, ce simt toate istoriile acestea cu regele iudeilor, Fiul lui Dumnezeu şi Mesia?

„Pilat luă pe Iisus şi-L biciui" (Ioan 15, 1)

Dacă Pilat ar fi citit Scripturile ar fi devenit al doilea Nicodim, fiindcă şi

Nicodim este un laş, dar se lasă biruit de laşitate. Acest om este desigur un drept: Am să-l biciuiesc (o logică romană) poate că aceste brute se vor înduioşa puţin. Dar eu sunt un laş, fiindcă dacă întârzii, pledând pentru acest

lamentabil Quirit, o fac numai ca să-mi exprim durerea: „Atunci a luat Pilat pe Iisus şi l-a biciut". Soldaţii de gardă îl duc răe Iisus în pretoriu şi cheamă în ajutor întreaga cohortă. Distracţiile sunt rare şi în această ţară de ocupaţie, totuşi Mântuitorul şi-a arătat adesea simpatia pentru militari. Cât a admirat

El încrederea şi smerenia sutaşului şi solicitudinea lui afectuoasă pentru sluga pe care i-a vindecat-o. Nimic nu-i-va zdruncina convingerea că sluga aceea era ordonanţa acelui locotenent de infanterie colonială. Şi nu peste mult timp centurionul de pe Calvar ce era de gardă, va fi primul care va proclama divinitatea Lui. Cohorta pare prinsă de un delir colectiv pe care Pilat nu l-a prevăzut. Satana este acolo şi le inspira ura. Dar ajunge nu mai este timp de vorbă, numai lovituri…

Să încercăm să ajungem până la capăt. El îl dezbracă. şi-L leagă complet gol, de o coloană din tindă. Braţele îi sunt trase în sus şi încheieturile mâinilor îi sunt legate de vârful stâlpului. Flagelarea se face cu biciul (acut din mai multe curele, pe care sunt-fixate la oarecare distanţă de extremitatea liberă, câte două bile de plumb sau nişte oscioare. Stigmatele Sfântului Giulgiu cel puţin corespund unui astfel de bici. Numărul loviturilor este fixat prin legea ebraică la 39. Dar călăii, legiuitorii sunt porniţi. Ei vor lovi până la biruinţa sincopei., De fapt urmele de pe Giulgiu sunt nenumărate şi aproape toate se găsesc pe spatele – capul cu faţa este pecoloană. Se văd pe umeri pe spate, pe şale, loviturile de bici coboară pe coapse, pe pulpe, de aici extremitatea de dincolo de plumburie a curelelor, înfăşoară membrele şi îşi lasă brazdă până la faţa anterioară. Călăii sunt doi, câte unul de fiecare parte a taliei (aceasta rezultă din orientarea inegală a urmelor de pe

Giulgiu) ei lovesc pe rând, puternic. La primele lovituri, bicele lasă lovituri livide, lungi vânătăi sub piele. Amintiţi-vă că pielea era modificată şi îndurerată prin milioanele de mici hemoragii, sudoare. de sânge, plumburile lasă urme şi mai adânci. Apoi pielea infiltrată de sânge, debilitată se despică sub loviturile noi. Sângele ţâşneşte, bucăţi de piele se despică şi atârnă. Tot spatele nu este decât o suprafaţă roşie pe care se desemnează mari brazde, nenumărate şi ici şi colo peste tot răni mari profunde, datorită plumburilor. Acestea sunt rănile sub formă de halteră (cele două bile de plumb ţin biciul dintre ele) care se vor imprima pe Giulgiu, la fiecare lovitură corpul tresare dureros. Dar El nu şi-a deschis gura Sa. şi acest mutism întărâtă şi mai mult mânia satanică a călăilor, nu mai este 6 execuţie rece a unui ordin juditiarste dezlănţuirea demonilor. Sângele curge de la umeri până jos. Lespezile mari ale caldarâmului sunt acoperite de el şi picăturile se împrăştie ca o ploaie de la bicele ridicate până la hlamidele roşii ale spectatorilor. Dar nu mult după torturare puterile îl părăsesc, o sudoare rece îi apare pe frunte, capul îi este cuprins de ameţeli cu greaţa, fiorii îi trec prin spate, picioarele i se înmoaie şi dacă n-ar fi legat cu pumnii foarte sus., El ar cădea în balta de sânge. Plata şi-a luat-o deşi fără socoteală. În definitiv nu s-a dat ordin să-L omoare în bătăi. Să-L lăsăm să-şi mai revină puţin, ne mai putem distra spuneau călăii ceilalţi.

„Ostaşii împletind cunună de spini i-au pus-o pe cap (lo an 19, 2). O, acest mare neghiob pretinde că e rege, ca şi când ar putea exista vreunul acolo unde domină aquíle romane, şi încă rege al iudeilor, culmea ridicolului. Are neplăceri cu supuşii săi, dacă-i numai atât îi vom fi noi supuşii lui. Repede o manta, un sceptru. L-au aşezat pe un fundament de columnă (nu-i prea solidă majestea). O veche hlamidă de legionar pe umerii goi, îi serveşte de purpură regală. O trestie groasă în mâna sa dreaptă şi totul ar fi gata, dacă n-ar lipsi coroana! ceva original. După nouăsprezece secole încă această coroană pe care n-a purtat-o niciun crucificat, ne va face să-L recunoaştem, într-un colţ o legătură de vreascuri de arbuşti, care abundă în mărăcinişurile mahalalei. Acestea se îndoiesc uşor şi mai poartă şi nişte spini, mult mai lungi, mai ascuţiţi şi mai duri decât salcâmul. Din ele împletesc cu precauţiune (ah cum înţeapă) un fel de fund de coş pe care-l aplică pe capul Lui. Marginile le îndeasă şi le leagă cu nişte papuri împletite, apoi apasă fundul peste capul Lui până în ceafa şi pe frunte Spinii pătruild

în pielea capului şi sângerează aceasta. Noi ştim cât de mult sângerează pielea capului, capul este numai cheaguri, lungi şuviţe de sânge au curs pe frunte sub legătura de papură, au inundat părul lung şi încâlcit şi au umplut barba, început comedia închinării, fiecare vine pe rând să plece genunchiul în faţa Lui, cu grimase înspăimântătoare urmate de palme multe: „Salut rege al Iudeilor" însă El nu răspunde nimic, biata Sa faţă desfigurată şi palidă nu-i face nici mişcare. Toată treaba nici nu are haz. Exasperaţi credincioşii săi supuşi îl scuipă în faţă: „Tu nu ştii să-ţi ţii sceptrul!" şi-l dă o lovitură zdravănă peste pălăria de spini, care se mai afundă puţin, iar pumnii curg ca ploaia. Nu-mi mai aduc aminte dacă a primit-o de la vreun legionar sau de la cineva din sanhedrin. Dar văd acum că o groaznică lovitură de baston flata oblic i-a lăsat pe obraz o rază şi că nasul semitic mare şi atât de nobil este deformat de o fractură a osului cartilaginos. Sângele îi curge din nas pe mustaţă. Destul Doamne!

„Ia-L, ia-L, răstigneşte-L" (Ioan, 19, 15)

Dar iată că se întoarce Pilat, neliniştit puţin de soarta prizonierului: Ce ar fi făcut cu claceste brute??!

— Ah! I-au făcut în toată legea. Poate că jidovii se mulţumesc cu atât, el li-L va arăta din balconul Pretoriului în ţinuta sa regală, mirat el însuşi că a simţit o oarecare milă de această zdreanţă omenească. Dar şi-a făcut socoteala fără ura lor: „Ia-L şi răstigneşte-L". Ah demonii! Şi acuma argumentul teribil pentru eh „S-a făcut pe sine rege, dacă îl slobozeşti pe El, tu nu eşti prieten al Cezarului!". Atunci lăcaşul cedează şi îşi spajă mâinile. Însă după cum va scrie fericitul Augustin: „Nu tu, Pilate, L-ai omorât, ci Iudeii cu limbile lor ascuţite şi în comparaţie cu ei, tu eşti cu mult mai nevinovat!"

Hlamida i s-a lipit de răni, sângele reîncepe să curgă, îl scutură frigurile. Când i-au smuls hlamida s-a petrecut aceasta. îl îmbracă ei din nou cu hainele Sale care se pătează de sânge. Crucea e gata şi I-au pus-o pe umeri, prin ce minune de energie se mai poate ţine pe picioare sub această greutate? De fapt El trebuie să ducă întreaga Cruce până la Golgota. „Ducându-şi Crucea a ieşit la locul ce se cheamă Golgota" (Ioan 19, 17).

Iisus îşi ducea Crucea şi marşul începe cu picioarele goale pe străzile cu solul coţuros. Soldaţii trag de frânghiile care-L leagă; îngrijoraţi dacă va putea merge până la capăt. Doi tâlhari îl urmează în aceeaşi ţinută. Din fericire calea nu-i prea lungă cam 600 m, căci colina

Calvarului este abia în afara porţii Efraimului. Drumul însă este foarte accidentat chiar înăuntrul zidurilor. Iisus îşi pune cu greutate un picior înaintea celuilalt. Soldaţii din escortă îl ridică tară să-L prea brutalizeze, simt că ar putea să le moară în drum. Şi grinda Crucii este încă tot pe umăr în echilibru, şi-L răneşte rău cu asperităţile ei (parcă ar vrea să-l pătrundă cu forţa). Ştim ce este aceasta, am cărat cândva cu batalionul 5 geniu traverse de cale ferată bine netezite şi cunosc senzaţia de pătrundere într-un umăr sănătos şi tare, dar El, umărul Lui acoperit de răni care se deschid, se lărgesc şi se adâncesc la fiecare pas. I s-au sfârşit puterile. Pe haina fără cusătură e o pată enormă de sânge, creşte mereu şi se întindere spate. Cade din nou şi deodată de-a binelea, putea se-va oare ridica? Din fericire un om trece pe acolo, venind de pe câmp – Simon Cirineanul – care ca şi. fii săi Alexandru şi Ruf, va fi un bun creştin. Soldaţii îl rechiziţionează ca să poarte Crucea, el om de omenie fiind, nici nu aşteaptă altceva.

200 – O, cum aş purta-o şi eu! în cele din urmă, nu mai este de urcat-decât panta Golgota şi cu multă greutate ajung în vârf. Iisus cade prăbuşindu-se şi crucificarea începe!

„Au luat hainele lui” (Ioan 19, 23)

O, aceasta nu este un lucru prea complicat, călăii îşi cunosc meseria, dar mai întâi trebuie să-L dezbrace. Hainele de deasupra – asta este uşor. Tunica însă este strâns lipită de răni e lipită ca să spunem aşa de tot trupul, iar descoperirea ei este pur şi simplu îngrozitoare. Aţi desprins dumneavoastră primul pansament pus pe o rană legată largă şi uscat, pe ea sau poate aţi încercat voi înşivă vreodată această durere care impune câteodată anestezia generală (amorţire generală). Dacă da, vă puteţi da seama puţin despre ce este vorba. Fiecare fir al ţesăturii este lipit de suprafaţa rănită şi când este ridicat, rupe una din terminaţiile nervoase descoperită în rană. Aceste mii de şocuri se adaugă şi se înmulţesc fiecare rănind pentru mai târziu senbilitatea sistemului nervos. Însă aici mi este vorba de o leziune locală ci de aproape toată suferinţa trupului şi mai ales nenorocita acea de spinare. Dar, oare cum această durere acută şi atroce nu provoacă sincopa? Cât este de evident că de la început şi până la sfârşit el îşi diminuează şi diminuează suferinţa.

„Acolo L-au răstignit pe El” (Luca 23, 33).

Sângele curge din nou, ei îl uitând pe spate. Lăsatu-i-au oare aceea cingătoare îngustă pe care pudoarea iudeilor o lasă

condamnaţilor? Mărturisesc că nu mai ştiu, aceasta este atât de puţin important! În orice caz, în Giulgiu El va fi gol. Rănile de pe spate, de pe coapse, de pe pulpe i se încrustează de praf şi de pietriş. L-au aşezat la picioarele stâlpului „Stipes" cu umerii culcaţi. pe „Patibulum" călăii iau măsurile. O gaură cu sfredelul ca să pregătească găurile cuielor, şi oribilul act începe. „Un ajutor îl trage de-braţ şi-L întinde cu palma în sus". Călăul ia cuiul, un cui lung, ascuţit pătrat, care la capăt are 8 mm grosime, îl aşază cu vârful în sus la călcâiul mâinii în acea cută interioară a pielii pe care o ştie din experienţă. O singură lovitură de ciocan mare şi cuiul a pătruns în lemn, pe care alte lovituri îl fixează cum trebuie. Iisus n-a ţipat, dar faţa Lui S-a contractat oribil. Şi am mai văzut în acelaşi moment degetul Său mare s-a aşezat printr-o mişcare violentă, imperioasă în poziţie opusă asupra palmii, nervul median a fost atins-Simt ceea ce a suferit El: o durere nespusă, fulgerătoare, care s-a împrăştiat în degete, a străbătut ca o limbă de foc umărul Lui şi I-a izbucnit în creier. Este durerea cea mai insuportabilă pe care o poate încerca un om, aceea pe care o dă rănirea marilor trunchiuri nervoase. Ea provoacă totdeauna sincopa şi aceasta este totdeauna o fericire. Dar Iisus n-a vrut să-şi piardă conştiinţa şi măcar dacă vreunul ar fi fost tăiat cu totul, dar nu am această experienţă, n-a fost distrus în parte: trunchiul nervos rămâne în contact cu cuiul şi pe el nu poate sta mult timp, când corpul va fi suspendat nervul va fi întins ca o coardă de vioară pe căluş, şi va vibra la fiecare zvâcnire, Ja fiecare mişcare, redeşteptând durerea oribilă. Va ţine trei ceasuri., Ajutorul trage de celălalt braţ, aceleaşi gesturi se repetă şi aceleaşi dureri.

1 201

Însă deodată – aceasta băgaţi de seamă – El ştie din ce a simţit ce-L aşteaptă iarăşi. Acum e fixat pe patibulum, pe care se lipeşte cu amândoi umerii şi ambele braţe. Are acum o formă de cruce. Cât este de mare! Acum sus (călăul şi ajutorul său apucă de capătul grinzii patibulum) şi-L ridică pe condamnat sus mai întâi în poziţia de şezut, apoi în picioare şi apoi împingându-L înapoi îl aşază cu spatele la stâlp. Dar aceasta, vai, trăgând de mâinile prinse în cuie (o, sărmanii Săi umeri mediani). Cu braţele întinse, stâlpul nu e prea înalt, dintr-o opintire şi repede., fiindcă este greu şi agaţă cu îndemânare grinda la capătul de sus al stâlpului. La capăt cu două cuie fixează cel în 3 limbi.

Corpul trăgând de braţele care se lungesc oblic, s-a cam încovoiat, umerii răniţi de biciuire şi de purtarea Crucii, s-au frecat de

lemnul aspru producând durere. Ceafa care este deasupra grinzii, s-a frecat de ea şi s-a oprit la înălţimea stâlpului. Vârfurile ascuţite ale marii pălării de spini au sfâşiat şi mai adânc capul. Bietul Său cap se apleacă înainte, fiindcă grosimea coroanei îl împiedică să se odihnească pe lemn şi ori de câte ori vrea să-l ridice reînvie înţepăturile. Corpul atârnând nu este susţinut decât de cele-două cuie implântate în mâini pe nervii mediani. Ar putea rămâne aşa şi fără altceva. Corpul nu se deplasează înainte. Dar obiceiul este să fixeze şi picioarele. Pentru aceasta nu e nevoie de răzimare, se îne-oiesc genunchii şi se aşază picioarele cu talpa pe lemnul crucii. Pentru ce, dacă nu e nevoie, să mai dea de lucru dulgherului? Desigur nu pentru a mai uşura suferinţele crucificatului. Piciorul stâng cu talpa pe cruce, dintr-o singură lovitură de ciocan, cuiul pătrunde prin mijlocul lui, între al doilea şi al treilea os metatarsic. Ajutorul îndoieşte şi genunchiul celălalt, aducând piciorul drept înaintea celui stâng pe care ajutorul îl ţine lipit. Cu a doua lovitură îl străpunge şi pe acesta în acelaşi loc. Toate acestea se fac uşor, şi apoi cu lovituri cuiul este înfipt în lemn. Aici nimic altceva, mulţumescu-ţi Doamne, decât o durere banală, dar chinul d-abia a început. Cei doi oameni n-au avut de lucru mai mult decât două minute şi rănile au sângerat foarte puţin.

Acum se ocupă de cei doi tâlhari, pentru aceştia ajung frânghiile. Şi cele trei cruci sunt aşezate cu faţa către oraşul ucigaşilor de Dumnezeu.

„Mi-e sete!” (Ioan 19, 28).

Să n-ascultăm de toţi aceşti iudei triumfători, care batjocoresc durerea Lui. El i-a iertat, fiindcă nu ştiu ce fac. Iisuseste la început copleşit după atâtea chinuri pentru un trup sleit de puteri, imobilitatea aceasta pare odihnă, coincizând cu 6 scădere a puterii de viaţă. Dar îi este sete dar încă n-a spus-o înainte de a se culca pe grinda Crucii, a refuzat porţia antidureroasă. Un amestec de smirnă cu fiere, pe care-l prepară femeile miloase din Ierusalim, i-au dat să bea, suferinţa şi-o vrea întreagă, ştia că va domina. îi este sete. Da! „S-a lipit limba de gâtlejul Meu!” N-a mai băut şi n-a mai mâncat nimic de ieri seară. E la amiază. Sudoarea din Ghetsimani, toate oboselile, hemoragia mare din pretoriu şi celelalte şi chiar puţinul ce se mai scurge din răni, toate acestea L-au lipsit de o bună parte din sânge. îi este sete, e supt la faţă şi brăzdat de sângele care se încheagă peste tot. Gura îi este întredeschisă şi buza inferioară începe să atârne. Puţină salivă i se

scurge în barbă, amestecată cu sângele ieşit din nasul zdrobit. Gâtul îi este uscat şi ars, dar nu mai poate

202 – înghiţi. îi este sete. În această faţă umflată, plină de sânge şi deformată cum s-ar mai putea recunoaşte. Cel mai frumos dintre fiii oamenilor „Vierme sunt nu om!”. Ar fi înspăimântătoare, dacă nu am vedea pe ea strălucind majestatea divină a unui Dumnezeu care să răscumpere pe fraţii Săi. „Mi-e sete!” Şi o va spune îndată casă se împlinească Scripturile. Şi un prost de soldat ascunzându-şi mila sub o glumă, îmbibă un burete în apă amestecată cu oţet din plosca sa. Evangheliile spun oţet. îl întinde în vârful unui jjăţ de trestie, poate va bea măcar o picătură. S-a spus că faptul abia determină la aceşti nefericiţi martirizaţi o sincopă mortală. Dar cum ar mai putea El vorbi încă de două sau trei ori, dacă ar primi buretele? Nu! Nu! Va muri când îi va fi ceasul îi este sete.

„M-au cuprins durerile morţii, şi lanţurile morţii m-au întâmpinat” (Ps. 17)

Ceasul se apropie, dar după câteva clipe se întâmplă un fenomen straniu, muşchii braţelor devin rigizi, într-o contracturi mereu deltoizii, bicepşii sunt întinşi şi proeminenţi, degetele se înmoaie ca nişte cârlige crampe. Cu toţii au simţit mai mult sau mai puţin această durere progresivă în pulpe sau în coaste sau în altă parte. Trebuie oricum să destindem muşchiul contractat alungându-l. Dar să privim. Iată cum la coapsă şi la pulpă aceleaşi ridicături monstruoase rigide şi degetele picioarelor se îndoiesc. S-ar spune: Un rănit atins de „tetanos” în prada teribilelor crize ce nu mai pot fi uitate. Este ceea ce se numeşte „tetanie” când crampele, în general, se generalizează, tocmai aceea ce se întâmplă acum. Muşchii abdomenului se întăresc ca nişte unde încremenite, apoi „intercostalii”, apoi muşchii gâtului respiratori. Respiraţia lui devine înceată şi scurtă, superficială. Coastele trase sus de braţele întinse se ridică şi mai mult, epigastrul se adânceşte ca şi scobiturile de deasupra claviculei la umăr. Aerul intră şuierând, dar aproape nu mai iese. Respiră superficial, inspiră puţin, nu mai poate expira. Simte nevoie de aer (ca şi un emfizematos în plină criză de astm). Palida Sa faţă, Plămânii plini de aer nu se mai pot goli. Fruntea i s-a acoperit de sudoare. Ochii ieşiţi din orbite se rotesc în sus. Ce teribilă durere îi străpunge capul. E gata să moară. Cu atât mai bine. N-a suferit oare destul? Dar nu, ceasul nu i-a sosit încă.

„Părinte, iartă-le lor” (Luca 23, 34)

Nici setea, nici hemoragia, nici asfixierea, nici durerea nu vor putea răpune pe Dumnezeu Mântuitorul. Iar dacă moare cu acestea de bună seamă nu va muri, decât numai pentru că voieşte. „Putere am ca să pun viaţa mea şi putere am ca s-o iau iarăşi”. Şi aşa va învia. Aliluia.

Dar. ce se petrece? încet, cu un efort supraomenesc, El se sprijină pe cuiele care-i străpung picioareleda! – pe rănile Sale. Gleznele şi genunchii se întind puţin câte puţin şi capul smucindu-se se urcă, uşurând tracţiunea pe braţe (această tracţiune era mai mult de 90 kg). Atunci iată că zărim ceva, fenomenul diminuează tetania, regresează muşchii se destind cei de la piept. Respiraţia devine mai amplă, mai profundă, plămânii se golesc şi în curând faţa îşi recapătă culoarea de mai înainte.

De ce acest efort? Fiindcă voia să ne vorbească: „Părinte, iartă-le lor!”

A, da, ca să ne ierte nouă călăii Săi, însă după câteva clipe corpul Său începe să coboare din nou. Ori de câte ori va reîncepe de la picioare, ca să-şi recapete respiraţia. Şi fiecare mişcare va răspunde în mâini cu dureri nespuse (o, muşchii Săi mediani). Aceasta este asfixia periodică a nefericitului, care este strangulat şi readus la viaţă, pentru a-l sufoca de mai multe ori”. El nu poate scăpa de această asfixie, pe ori cât de puţin timp, decât cu preţul unei suferinţe înspăimântătoare, şi printr-unact voluntar, şi aceasta va ţine 3 ore. Dar mori odată, Doamne!

Eu sunt aici la poalele Crucii cu mama Sa, cu Ioan şi cu femeile careţi slujeau. Centurionul ceva mai la o parte observă cu atenţie ceva mai respectuoasă. Între două stări de asfixie El se îndreaptă şi vorbeşte: „Fiule, iată mama ta!” o preaiubită mamă care m-ai adoptat din acel moment, ceva mai târziu acest tânăr norocos din dreapta şi-a redeschis Raiul. Dar oare când vei veni, mântuitorule?”

„Şi s-a întunecat Soarele” (Luca 23, 45). Ştiu că Pastile învierii te aşteaptă şi că corpul Tău nu va putrezi ca ale noastre. Dar, sărmane Iisuse, vorbesc chirurgical, toate rănile ţi-s infectate sau cel puţin vor fi. Văd lămurit cum se prelinge o limfa galbenă şi transparentă, care se face crustă ca de ceară în partea de jos a lor. Pe cele mai vechi se şi formează ca nişte membrane care secretă serozitatepurulentă. Scris este: „Împuţitu-s-auşi au putrezitrănile Mele”. Un pâlc de muşte scârboase, muşte mari verzi şi albastre, cum se văd pe la abatoare şi măcelării roiesc împrejurul trupului Său şi brusc se aşază pe o rană sau

pe alta, ca să sugă zeama şi să-şi lase ouăle. Sedau mai ales la obraz, imposibil să fie alungate. Din fericire, de câteva clipe s-a întunecat soarele s-a ascuns şi dintr-odată se face foarte frig. Iar aceste fiice ale lui Beelzebut, încet, încet s-au îndepărtat de aici. În curând e ora 3. În sfârşitlisus se luptă mereu din timp în timp se mai îndreaptă. Toate durerile, setea, crampele, asfixia şi vibraţia celor doi nervi mediani ai Săi. Însă nu i-au smulsnici un vaiet, iar prietenii dacă se găsesc acolo. Tatăl Său – şi aceasta este ultima încercare – Tatăl, Sau se pare că L-a părăsit. „Eli, Eli, lama sabahtani!”: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit”. Iar strigând cu glas tare şi-a dat duhul” (Matei 27, 50).

Ştie acum că se duce. El strigă, apoi: „Săvârşitu – s-a!” cupa este goală, misiunea este împlinită. Apoi îndreptându-se încă o dată, ca şi când vrea să spună că moare de bunăvoie, strigând iarăşi eu glas tare grăieşte: „Părintele Meu, în mâinile Tale îmi dau dinul Meu!”

A murit când a voit.

Să nu mi se mai vorbească de teorii filosofice. Da, lăudat să fii, Mântuitorule, pentru că ai voit să mori. Pentru că noi nu mai putem suporta chinul Tău. Acum totul e bine. Iată un ultim suspin, corpul Tău s-a aplecat încet spre mine, drept înainte, cu bărbia în piept. Văd acum obrazul Tău destins înseninat în ciuda strigătelor înspăimântătoare, îl luminează măreţia prea dulce a lui Dumnezeu, mereu prezent acolo. M-am aruncat în genunchi în faţa Ta sărutându-ţi picioarele străpunse, din care curge încă sânge şi se încheagă la vârfuri. Te-a cuprins brutal rigiditatea cadaveriei ca pe cerbul alungat la vânătoare. Pulpele Tale sunt tari ca oţe4 ul... şi arzătoare. Ce neobişnuită temperatură Ţi-a dat această tetanie! Pământul s-a cutremurat, ce importanţă? Şi soarele s-a ascuns. Iosif s-a dus să ceară corpul Tău de la Pilat, care nu-l va refuza. El îi urăşte pe evrei care I-au silit să te omoare, ce era scris deasupra capului Tău proclamă sus şi tare răzbunarea sa: Iisus Nazanneanul Regele Iudeilor şi răstignit ca un sclav. Centurionul s-a dus să-şi facă raportul, după ce Te-a proclamat bravul om, adevărat Fiul al lui Dumnezeu.

Noi Te vom cobora de pe Cruce şi nu va fi greu aceasta. După ce vom fi scos cuiele de la picioare, Iosif şi Nicodim vor scoate grinda de pe stâlp. Te vom susţine cu un cearşaf înfăşurat sub şale. Giulgiul este pregătit aici aproape de-piatră în faţa Mormântului şi aici îţi vor scoate în toată vota cuiele din palme.

Dar cine vine acolo? „Unul dintre ostaşi cu suliţa coasta Lui a impus” (Ioan, 19, 34). A, da! Se vede că Iudeii au cerut lui Pilat să cureţe colina de aceste cruci infame, care jignesc privirea şi ar spurca sărbătoarea de mâine. Neam de năpârcă ce strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! Câţiva soldaţi zdrobesc cu nişte bare de fier picioare le tărharilor. Aceştia spânzură acum lametabil şi deoarece nu se mai pot ridica pe picioare, tetania şi asfixia îi vor da gata curând. Dar aici nu-i lucru pentru noi! „Că nu se va sfărâma os dintr-însul!” Lăsaţi-ne deci în pace, nu vedeţi că este mort? Desigur zic ei.

Dar ce idee îi vine unuia? Cu un gest tragic şi precis îşi ridică suliţa şi o întinge adânc cu o lovitură oblică în partea dreaptă. Vai! Pentru ce „Şi îndată a ieşit sânge şi apă!” (Ioan 19, 34). Ioana văzut bine, şi tot aşa şi eu, şi noi nu am fi în stare să minţim! Un val de sânge lichid şi negru care a ţâşnit până la soldat şi curge câte puţin pe piept, închegându-se în straturi succesive: Dar în acelaşi timp a curs şi un lichid clar şi limpede ca apa, vizibil mai ales la margini. Ia să vedem rana se găseşte dedesubtul şi în afara mamelonului (al 5-lea spaţiu intercostal) tăietură oblică. Aşadar sângele curge din auricul şi apa iese din pericard. Dar atunci sărmanul meu Iisus, inima Ta era comprimată de acest lichid şi aveai peste toate celelalte şi această durere înspăimântătoare a inimii strânse ca într-o menghină. Nu ne ajunge câte am văzut? Omul acela şi-a comis el singur agresiunea bizară numai pentru noi ca să luăm cunoştinţă de ea? Poate că iudeii ar fi susţinut că nu. erai mort ci leşinat numai. Învierea Ta pretinde prin urmare această mărturie. Mulţumesc, soldatule! Mulţumesc, Longhine! Vei muri într-o zi ca martir creştin. „Trăiesc în credinţa Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine!? (Gal. 2, 30). În termeni medicali Mântuitorul nostru moare de „INSUFICIENŢĂ CORONARIANĂ”.

Şi acum, cititorule, să mulţumim lui Dumnezeu care mi-a dat putere să scriu aceasta până la capăt, nu fără lacrimi. Toate aceste dureri înspăimântătoare pe care, le-am trăit împreună cu El, El le-a prevăzut, premeditat, le-a voit în dragostea Sa, toată viaţa Sa a fost de a răscumpăra toate greşelile. S-a jertfit pe Sine pentru că însuși a voit. El a dirijat toată patima Sa, fără să evite nicio tortură, acceptând toate consecinţele fiziologice, dar nefiind dominat de el. El a murit, când, cum şi pentru ce a voit. Iisus este în agonie până la sfârşitul veacurilor. El suferă în trupul Său mistic, care este Biserica, ai cărei membri

suntem noi. E drept, e bine să suferim cu El să-l mulţumim când netrimite durerea şi să ne asociem la a Lui. Trebuie să completăm cum scrie Apostolul Pavel –, ceea ce lipseşte în patima Mântuitorului şi cu Maria Mama Sa şi mama noastră, să acceptăm bucuros frăţeşte, partea noastră de suferinţă.

Iisuse Căruia nu Ţi>-a fost milă de Tine, Care eşti Dumnezeu, fie-ţi milă de mine, care sunt un păcătos.

Domnul nostru Iisus Hristos a vindecat ca un medic în trupul Său toate rănile păcatelor noastre. Când păcătuim din nou îl răstignim.

— Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii acum şi în veacul ce va să fie. Amin.

7. RÂNDUIALA PANAGHIEI – CĂTRE NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU

PANAGHIA înseamnă ATOTSFÂNTA, Maica Domnului-este cea mai sfântă dintre toate creaturile lui Dumnezeu. Nimeni n-a ajuns la înălţimea ei. Numai ea a născut un Dumnezeu în lume. Iată slujba aceasta:

Citeţul zice: Slavă Ţie, Doamne; slava Ţie, Sfinte; slavă Ţie, împărate că ne-ai dat nouă bucate spre veselie. Umple-ne pe noi şi de Duhul Tău cel Sfanţ, ca să ne aflăm înaintea Ta bine plăcuţi şi neînfruntaţi, când vei răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Părinte, binecuvântează! Cel ce a rânduit a ridica Panagh. ia zige: Binecuvântaţi, părinţi sfinţi şi mă iertaţi pe mine păcătosul. Răspunsul: Dumnezeu să te ierte şi să te miluiască.

— Mare este numele al Prea Sfintei Treimi. Prea Sfântă Născătoare de

Dumnezeu, ajută-ne nouă. Cu ale ei fugăeiuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi!

— Fericimu-te pe tine toate neamurile, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că întru tine Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeul nostru a binevoit a încăpea.

Fericiţi suntem şi noi, avându-te pe tine folositoare, că ziua şi noaptea te rogi pentru noi. Pentru aceasta lăudându-te pe tine strigăm ţie: Bucură-te

Ceea ce eşti plină de Dar, Domnul este cu tine!

— Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica

Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut pe tine cea cu adevărat

Născătoare de Dumnezeu te mărim.

— Intru multe rugăciuni ale Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu

Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

— Pentru rugăciunile ei, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi şi ne mântuieşte.

— Domnul Cel milostiv şi îndurat a dat hrană celor ce se tem de Dânsul şi dreptatea Lui rămâne în veacul veacului.

Psalmul 121

Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie: „În casa Domnului vom merge! Stăteau picioarele noastre în curţile tale, Ierusalime! Ierusalimul cel ce este zidit ca o cetate, ale cărui porţi sunt strâns unite. Că acolo s-au suit seminţiile, seminţiile Domnului, după Legea lui Israel, ca să laude numele Domnului. Că acolo s-au aşezat scaunele la judecată, scaunele pentru casa lui David.

206 s

Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului şi pentru îndestularea celor ce te iubesc pe tine. Să fie pace în întăriturile tale. şi îndestulare în turnurile tale. Pentru fraţii mei şi pentru vecinii mei grăiam, despre tine pace. Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru am dorit cele bune ţie.

Sfinte Dumnezeule... (de 3 ori), Slavă Tatălui...

Prea Sfântă Treime! Doamne miruieşte (de 3 ori).

Slavă Tatălui.). Tatăl nostru.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Rugăciune de cerere către Maica Domnului, făcătoarea de bine

Nepătată, neîntinată, nestricată, fără prihană. Curată Fecioară a lui

Dumnezeu Mireasă; Stăpână, care pe Dumnezeu-Cuvântui cu oamenii, prin preaslăvită naşterea ta, L-ai unit şi firea cea lepădată a neamului nostru cu cele cereşti ai împreunat-o; Ceea ce eşti singură nădejdea celor fără de nădejde şi celor biruiţi ajutătoare; gata folositoare celor ce aleargă la tine şi tuturor creştinilor scăpare, nu te scârbi de mine cel păcătos şi întinat, care cu urâte gânduri şi cu cuvinte

şi cu fapte pe mine de tot netrebnic m-am făcut, şi prin lenea dulceţilor vieţii cu voia rob m-am făcut Ci ca Ceea ce eşti Maica Iubitorului de oameni Dumnezeu, cu iubirea de oameni, milostiveşte-te spre mine păcătosul şi întinatul, şi primeşte rugăciunea mea, ce se aduce ţie din buze întinate; iar pe Fiul tău şi Stăpânul nostru şi Domnului cu îndrăgirea ta ca o Maică cuprinzând, roagă-L să-mi deschidă şi mie milostivirile cele iubitoare de oameni ale bunătăţii Sale. Şi trecând greşelile mele cele nenumărate, să mă întoarcă la pocăinţă şi lucrător poruncilor Sale iscusit să mă arate.

Şi fii lângă mine pururea ca o milostivă, milosârda şi iubitoare de bine. Întru această viaţa de acum, caldă folositoare şi ajutătoare, năvălirile potrivnicilor oprindu-le şi la pocăinţă îndreptându-mă. Şi în vremea ieşirii mele, ticălosul meu suflet păzindu-l şi întunecatele chipuri ale viclenilor diavoli departe de acesta izgonindu-le. Şi în ziua înfricoşatei judecăţi de munca cea veşnică izbăvindu-mă şi slavei celei negrăite a Fiului tău şi Dumnezeului nostru moştean pe mine arătându-mă. Pe care să o şi dobândesc, Stăpâna mea, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, prin mijlocirea şi sprijinul tău. Cu Harul şi cu iubirea de „oameni a Unuia-Născut Fiului tău, a Domnului Dumnezeului şi

Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Cel fără de început, al lui Părinte şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Lui, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

SFATURI PRACTICE PENTRU CREŞTINII ORTODOCŞI ROMÂNI

1. DOUĂZECI DE POVEŢE DESPRE FELUL CUM TREBUIE SĂ TE PORŢI ÎN SFÂNTA BISERICĂ ŞI SĂ SERBEZI DUMINICĂ ŞI SĂRBĂTORILE

1. Mai întâi de a merge la Sfânta Biserică împacă-te cu toţi cei cu care te-ai certat. 1 2. Lasă şi tu din inimă şi iartă tuturor celor ce ţi-au greşit cu ceva.

Îmbracă-te într-o ţinută curată, dar modestă, ba Chiar smerită, ştiind că nu mergi la teatru, ci să te rogi lui Dumnezeu cu umilinţă şi cu lacrimi pentru iertarea păcatelor tale.

Sileşte-te ca să duci im dar, măcar cât de mic: lumânări, tămâie curată şi un pomelnic pentru a fi pomenit tu şi toţi ai casei tale la Sfânta Liturghie.

Sileşte-te după putere, ca să fii la Sfânta Biserică mai înainte de a se începe slujba, ca să ai timp să te închini în linişte pe la Sf. icoane şi să poţi da din vreme pomelnicul spre pomenire.

Dacă din întâmplare ai sosit după începerea slujbei, apoi stai liniştit la locul tău, ca să nu faci tulburare şi altora prin umblarea ta de colo-colo.

Acea stă sminteală este mai mare păcat decât binele ce vrei să-l faci. Pacea şi desăvârşita linişte este de absolută trebuinţă.

Stând în Biserică, nu privi în dreapta şi în stânga, căci aceasta te sustrage de la gândirea spre Dumnezeu.

Vorbirea în Biserică este un păcat foarte mare. Nici tu nu te rogi şi împiedici pe altul, de a se ruga. De aceea starea ta în Biserică în loc să-ţi fie spre folos şi spre iertare, se va face ţie spre osândă şi păcat.

Urmăreşte cu mintea tot ce se citeşte şi se cântă şi repetă şi tu în minte rugăciunile măcar cele mai însemnate.

Sileşte-te ca în timpul slujbei să nu te abaţi cu mintea la nimic pământesc, pentru ca măcar două ceasuri din săptămână să trăieşti şi tu în adevărata reculegere şi rugăciune.

Când te închini, fa semnul Crucii complet şi cu luare aminte. Făcând semnul Sf. Cruci în batjocură, înseamnă să batjocoreşti pe Stăpânul ei în numele Căruia te închini. Mâi de folos este să faci cruce odată cum se cuvine decât să fluturi de multe ori cu mâna să nu ştii tu, nici alţii, ce voieşti să faci.

Prin aceasta vei stârni râsul celor ce te văd, făcând sminteală altora şi ţie îţi va fi păcat...

Ascultă cu luare aminte toată slujba până la sfârşit. Numai aşa ţi-ai făcut datoria deplină către sufletul tău. După cum dai hrană îndestulată corpului tău toată săptămâna, dă şi sufletului tău măcar o dată e se sature de cuvântul lui Dumnezeu, el dătător de viaţă.

Sfânta Evanghelie, Apostolul şi Cazania sau predica, ascultă-le cu luare aminte în aşa fel, ca să poţi spune şi tu altora despre folosul şi învăţătura ce ai luat din cuprinsul lor.

14. Când se împarte Sfânta Anaforă, închină-te şi pe la Sfintele Icoane cu toată credinţa şi smerenia cuvenită.

’15. Când<3 te închini icoanelor, sărută chipul Sfanţului la picioare, sau cel mult mâinile, iar nu pe faţă.

1.6. Plecând din Biserică, mergi întins acasă, ferindu-te de a te abate pe la cârciumi, sau locuri unde se spun palavre şi vorbe

nefolositoare.

17. După ce stai la masă şi te odihneşti puţin, apoi citeşte cărţi moral-religipase, meditează şi te roagă. Povăţuieşte pe toţi ai tăi spre cele sufleteşti.

18: Dacă ai de unde, cercetează şi bucură pe săraci prin milostenie, cu bucate, CU haine, cu bani şi din toate darurile ce ţi-a dat Bunul Dumnezeu, Asemenea şi cu cuvinte bune povăţuieşte pe cei neştiutori pe calea Domnului.

19. Dacă vei serba Duminicile şi Sărbătorile în acest fel, apoi vei avea pe Dumnezeu cu tine şi-ţi va ajuta şi va binecuvânta întreprinderile tale şi te va bucura în toată viaţa ta cu îndestulare, cu sănătate şi cu tot binele.

20. Dacă vei petrece viaţa ta creştineşte, apoi la sfârşitul vieţii tale vei

* dobândi şi fericirea veşnică, cerească şi deplină, pe care Dumnezeu a pregătitq celor ce-L ascultă pe Dânsul.

Scopul vieţii tuturor creştinilor este mântuirea – şi dacă o vei dobândi, destul îţi este ţie. În acest caz, viaţa aceasta îţi va fi spre mântuire şi fericire veşnică, iar nu spre judecată sau spre osândă.

„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Lui şi toate celelalte vi se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33).

Fii credincios lui Dumnezeu şi Bisericii Sale, cât vei trăi; şi vei avea în viaţa aceasta tot binele, iar în cealaltă vei dobândi cunună de mărire. Amin.

Extras din cartea: „Carte de rugăciuni pentru toate zilele trebuitoare fiecărui creştin”, de monahul Gamaliil Păvăloiul, Mănăstirea Neamţ, anul 1937, pag.

60 – 63.

Canonul Sinodului VII ecumenic anul 787

„Celor ce nu primesc cu credinţă curată şi din tot sufletul şi inima minunile, cele de spaimă ale Mântuitorului nostru Dumnezeu şi ale Prea-Sfintei Noastre Născătoare de Dumnezeu, care curat L-a născut pe Dânsul tară prihană, ci se ispitesc cu dovezi şi cuvinte sofisticate (amăgitoare), să le zavistuiască pe unele ce ar fi cu neputinţă; sau a le tâlcui după a lor părere, şi după a lor socoteală, ANATEMA”.

ANATEMA = coborâre de viu în adâncurile iadului.

Canon luat din Tirodul Grecesc din Duminica Ortodoxiei.

2. FILOSOFII, SAVANŢII, POEŢII, SCRIITORII ŞI OAMENII DE STAT AI LUMII VORBESC DESPRE

DUMNEZEU

Toţi oamenii de ştiinţă ai lumii cred într-un Dumnezeu real, creator, cârmuitor, susţinător şi scop al universului. După aceşti oameni în care Dumnezeu vorbeşte prin descoperite lor, Universul are aceste coordonate:

Dumnezeu cu Cerurile cele 3 duhovniceşti este plus Infinit + … Spre acest + … Tind creştinii care cred drept în Dumnezeu; ORTODOCŞII şi

CATOLICII.

A doua coordonată este aici jos pe pământ coordonata O (zero). Din această categorie fac parte toţi cei ce nu cred. Aceştia sunt mai aproape de + … şi pot oricând să devină creştini, de vor voii.

Coordonata a treia este …; spre acest minus infinit, depărtare totală de plus infinit tind următoarele categorii: păgânii, sectarii, creştinii ce trăiesc fals cu fapte rele credinţa creştină. Acesta este drumul Iadului.

Omul pe Terra – pământ aleargă între aceste coordonate, de crede cu adevărat în Dumnezeu urcă pe verticală spre plus infinit, deci viaţa este o urcare. Dacă omul nu este credincios stă în coordonata O, stă pe loc, aleargă numai la orizontală, este legat de pământ. Iar dacă omul crede-greşit, păgânii în zei inexistenţi, iar creştinii în secte erezii, rătăciţi de la adevărata credinţă şi creştinii care-l mărturisesc cu buze chiar ortodocşi sau catolici fiind, dar cu viaţa îl tăgăduiesc, aceştia toţi coboară, se depărtează de plus infinit şi vor ajunge în iad. Deci ortodocşii şi catolicii crezând drept după voinţa lui Dumnezeu merg spre plus infinit, necredincioşii stau pe loc la O, iar sectele, păgânii şi creştinii răi sunt mai jos decât o şi merg spre minus infinit. Omul trebuie să aleagă, ori urcă spre Dumnezeu, ori stă pe loc la O, ori coboară spre minus infinit crede rău, fiind destinat pentru Iad. Dumnezeu a creat 3 Ceruri duhovniceşti după spusa Apostolului Pavel: „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani – fie în trup, nu ştiu, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie – a fost răpit de unul ca acesta până la al treilea Cer” (II Cor. 12, 2). Deci sunt 3 ceruri duhovniceşti unde locuiesc îngerii cu Dumnezeu şi oamenii care s-au mântuit. Mai sus apoi 3 ceruri materiale: 1. Tăria; *2*. Eterul; 3. Văzduhul.

Şi acum să-l întrebăm pe oamenii-mari ce cred ei despre Dumnezeu?

PLATON (429 – 347 î.d. Hs.) cel mai mare filosof al, antichităţii zice: „Cetăţeanul care nu cunoaşte pe Dumnezeu este ciuma societăţii. Religia este firmamentul statului. În divinitate există o idee despre fiecare om, după această idee merge omul în lume (paradigmele divine)”.

„Cel bătrân şi tânărul bătrân. Tatăl e întru fiu şi fiul întru tatăljcel unul se împarte în trei şi cei trei sunt unul trup care se întrupează şi se naşte făcător al pământului şi pământul l-a făcut cer”.

ARISTOTEL (384 – 322 î.d. Hs.), cel mai de seamă filosof al Greciei, dascălul lui Alexandru Macedon: „Dumnezeu care nu poate fi văzut de muritori, să vădeşte prin lucrurile sale. Aşadar noi spunem că Dumnezeu este o fiinţă vie, eternă, şi bună, de la care vine toată viaţa. Firea naşterii lui Dumnezeu este fără de trudă, căci la sineşi se înfiinţează însuşi cuvântul”.

SOLON „Când târziu va veni cineva pe acest pământ de multe izvoade, şi fără de prihană se va face trup, cu dumnezeire, şi fără de şovăire pătimind va sfărâma hotarul cel fără de vindecare al stricăciunii şi acesta se va face din pizma poporului necredincios, şi pe-o înălţime va fi răstignit şi el cu blândeţe le va pătimi pe toate, de bunăvoie suferindu-le”.: – TUCIDIDE – „Deci unul este Dumnezeu, lumină înţelegătoare şi Acestuia-l este cântarea cântării. Spre a le înţelege, aceasta pe toate le cuprinde întru una, că nu este alt Dumnezeu, nu înger, nu înţelepciune, nu detnoni nu-i altă fiinţă, ci numai singur Domnul este şi ziditor al tuturor, şi întru totul desăvârşit cuvânt; bun roditor din cel bun roditor acesta coborându-se deasupra firii, a făcut apă de jfeţună rodire”.

PLUTARH – „Veţi găsi oraşe fără de întărituri, fără ştiinţe, fără ocârmuitori, veţi vedea oameni fură locuinţe stabile, care nu ştiu întrebuinţarea monedelor, care n-au idee despre arte, dar nu veţi găsi nicio zbeietate fără credinţă în divinitate, niciun oraş în care să nu fie niciun templu, în care să nu se întrebuinţeze niciun fel de rugăciune sau jertfa”.

„Lângă cel peste toate şi fără de covârşire, nu se înţelege nimic în contrariu, cuvântul este din sineşi, iar nu de la altul. Şi limpede s-a făcut dovedirea cum că înţelepciunea şi cuvântul lui Dumnezeu cuprinde toate marginile pământului”.

FILON: „Acesta este fără de asemănare mai mare decât cerul, izvor neîncetat şi foc nemuritor, de care se cutremură cerurile, pământul şi în area şi adâncul, tartarul şi demonii, şi este însuşi atotpărinte, cel fără de tată, întreit fericit”.

SOFOCLE: „Dumnezeu este fără de început, drept, după fire, care a făcut cerul împreună cu pământul şi adâncurile”.

THULIUS: regele Egiptului: „Cel vechi tânăr şi începător tatăl fecior şi feciorul tatăl”...

VALAAM VRĂJITORUL: „O stea răsare din Iacov, un toiag se ridică din Israel şi va lovi pe căpeteniile Moabuluiv (Numeri 23, 17).

QVIDIU poet roman: „Dumnezeu trăieşte în noi, noi avem comunicaţie cu cerul, din sferele eterice se pogoară peste noi inspiraţiunea.

HORAŢIU poet roman: „Non omnis moriar!” „Nu mor de tot”, voi trăi după moarte!!

CICERO MARCUTULIUS (106 – 43 î.d. Hs.) cel mai vestit orator roman: „Dacă nu există iubire către. Dumnezeu, apoi eu nu ştiu dacă ar fi posibilă” încrederea oamenilor între dânşii, dacă ar fi posibilă existenţa vreunei societăţi omeneşti şi chiar al ideii de dreptate”. „Niciun popor nu este atât de sălbatic şi de barbar ca să nu creadă în Dumnezeu. Deşi mulţi au închipuire falsă despre Dânsul, cu toate-acestea cred într-o putere şi fiinţă Dumnezeiască; acest consimţământ nu poate veni dintr-o oarecare înţelegere a oamenilor, nici din instincte şi legi pozitive, ci el este legea şi vocea naturii”. (De natura Deorum, 1, Cartea 16, 17, Despre natura zeilor).

SENECA: scriitor roman: „Tuturor le este înnăscută ideea de divinitate, pentru aceasta niciun porter nu s-a găsit într-o aşa stare de nelegiuire şi imoralitate încât să nu recunoască nicio divinitate. Ce este natura fără Dumnezeu, care s-a răspândit în lume ca creaţiune divină? Oriunde te întorci este prezent înaintea ta; nimic nu este în El gol, El plineşte toate făpturile; nemulţumitor muritor, te înşeli când zici că nu datorezi nimic lui Dumnezeu”.

PLATON filosoful: „Lumea este o scrisoare a lui Dumnezeu către oameni”.

EPICTET filosoful: „Ridică-ţi ochii cu încredere la Dumnezeu şi zi: „O, Doamne! Fă cu mine ce vrei! Ce vrei Tu, vreau şi eu. Pune-mi sarcinile ce le voieşti. Dă-mi bogăţie, sau lasă-mă să lupt cu sărăcia. De vor cârti oamenii eu nu voi arăta prin fapta mea, că tot ce faci Tu e

pentru mine bine făcut”.

THALES DIN MILET (640 – 548 î.d. Hs.) filosof şi matematician grec: „Mai vechi decât orice este Dumnezeu, fiindcă nu este născut; mai frumos decât lumea, 1 fiindcă este opera Lui; mai repede decât gândul, mai înţelept

21 – 1

decât timpul, fiindcă descoperă toate. Dumnezeu este fiinţă fără de început şi farade sfârşit”.

SOCRATE (470 – 400 î.d. Hs.) vestit filosof grec: „Atenieni, vă stimez mult şi vă iubesc, totuşi voi asculta mai mult de Dumnezeu, care îmi porunceşte mai mult decât voi; eu cred în Dumnezeu ca niciunul din părătorii mei şi mă las în seama voastră şi a lui Dumnezeu ca să mă judecaţi”. Socrate întrebat de prietenul său Criton, înainte de moarte, iată ce răspunde: „Mai ai vreo dorinţă să-ţi împlinim? Poate cum să fii înmormântat? Ce vrei? Le răspunde Socrate: Pe mine vreţi să mă îngropaţi? Puteţi să-mi îngropaţi trupul, dar pe mine nu mă puteţi îngropa!”

CAP ERNII. Inscripţia pe mormântul lui aleasă de el însuşi:

„Nu harul lui Pavel îl râvnesc eu
Nici iertarea lui Petru o caut.
Ci aşa cum ai vorbit tâlharului de pe Cruce.
Aşa ajută-mi, Doamne!”

GALILEO GALILEI (1564) 642) astronom italian: „Sfanta-Scriptură nu este o carte pentru aflarea legilor naturii, ci pentru aflarea adevărului moral!”...

K. EPLER (1571 – 1630) astronom german, întemeietorul astronomiei moderne: în creaţiune eu parcă pipăiesc cu mâinile mele pe Dumnezeu”. În cartea sa „Armonia lucrurilor” scrie: „O, Tată al lumii! Tu ce prin lumină aprinzi în noi aspiraţii. după lumina Harului Tău, pentru ca să ne duci la lumina măririi! Iată acum eu îţi mulţumesc Ţie, Făcătorul şi Stăpânul meu, că Tu m-ai desfătat prin creaţiunea Ta, căci, mult m-a fermecat opera mâinilor Tale” în încheierea cărţii scrie; „Mare este Domnul nostru şi mare este puterea Sa şi înţelepciunea Lui nu are sfârşit. Lăudaţi-L pe El soare şi lună şi planete, în orice limbă cântaţi-l Lui cântarea voastră de laudă. Slăviţi-L voi armonii cereşti, precum şi voi martorii şi întăritorii adevărurilor Sale cele nedezvăluite... şi tu, suflete al meu, în toată viaţa ta să cânţi mărirea Domnului! De la EU prin El şi spre El merg toate lucrurile, cele văzute

şi cele nevăzute. Lui numai I se cuvine slavă şi mărire în vecii vecilor. Amin!

RENE DESCARTES (1596 – 1650) matematician şi filolozof francez:. „Existenţa lui Dumnezeu este mai sigură decât cea mai sigură dintre toate teoriile geometrice”. Ceasul are autor, oare numai omul să nu aibă?”

NEWTON) 1642 – 1727), matematician şi astronom englez: „Acest minunat aranjament al soarelui, planetelor şi cometelor, nu poate fi decât opera unei Fiinţe atotputernice şi inteligente… Această fiinţă infinită guvernează totul, nu ca suflet allumii, ci ca Stăpân al tuturor lucrurilor; din cauza acestei împărăţii Dumnezeu se nunteşte Pantocrator, adică Domnul, totului. Noi avem pe Moise, pe profeţi şi pe apostoli, chiar şi pe Iisus Hristos. Dacă ne întovărăşim cu ei suntem tot aşa de nevrednici de iertare precum au fostei Iudeii”. În „Principiile mele matematice” scrie: „Un Dumnezeu fără suveranitate, fără providenţă şi fără scop în operele sale nu af şi decât destinul sau natura. Ori dintr-o necesitate metafizică oarbă, care este pretutindeni şi totdeauna aceeaşi, nu s-ar putea naşte nicio variaţiune. Toată această diversitate, de lucruri, creată după locuri, după timpuri, care constituie ordinea şi viaţa universului, n-a putut să fie produsă decât prin cugetare şi voinţa unei fiinţe, care în mod necesar este Existenţa însăşi prin sine însăşi”. Întrebat dacă

212.

vor învia trupurile, Newton a răspuns: „D’aţi-mi un magnet şi o grămadă de pământ amestecată cu pilitură de fier. Dacă apropii magnetul de grămada de pământ, magnetul scoate afara numai fierul. Tot aşa va fi la înviere, Dumnezeirea va scoate afară din pământ trupul omului. Magnetul este Dumnezeirea, iar fierul este trupul nostru”.

KANT, filosof german: „Existenţa lui Dumnezeu trebuie considerată ca un fapt recunoscut de toţi şi care n-are nevoie de a fi discutat şi dovedit din punct de vedere al raţionamentului practic”.

Pe mormântul lui scrie: „Ceea ce m-a uimit totdeauna a fost cerul înstelat şi ordinea morală din lume”. Iată textul original: „Cerul înstelat în ordinea lui şi glasul tainic din conştiinţa mea mă fac să spun că este Dumnezeu. Bine faci că-ţi cauţi linişte în Evanghelie, căci ea este un izvor nesecat de adevăr”. A trăit între 1724 – 1804.

BOYLE (1624 – 1691) naturalist francez: „Adevăratul cercetător al naturii nu poate pătrunde în cunoaşterea tainelor creaţiei, fără a nu

vedea degetul lui Dumnezeu!”

— BLAISE PASCAL (1625) matematician, fizician, filosof şi mistic francez: „Scriptura are pasagii pentru a consola toate condiţiile şi pentru a intimida toate conştiinţele. Nemurirea sufletului este o chestiune atât de importantă şi ne priveşte atât de aproape, încât ar trebui să ne pierdem orice interes faţă de toate lucrurile, dacă am vrea să rămânem indiferenţi faţă de chestiunea aceasta. Unica problemă pe care n-o poate evita fiecare om e următoarea: Este ori nu este altă lume? Inima are adevărurile sale pe care adevărul nu le cunoaşte. Spre a face pe om fericit, se cuvine ca religia să-l arate că există un Dumnezeu, că suntem datori a-L iubi, că adevărata fericire este de a fi cu Dânsul şi că singurul nostru rău este de a fi despărţiţi de El. Dacă naexistă Dumnezeu şi nu crezi n-ai pierdut nimic, <iar dacă Dumnezeu există şi nu crezi ai pierdut totul!”

LEIBNITZ (1646 – 1706) filosof matematician, teolog, om de stat german: „Aceste legi ale naturii nu depind de principiul necesităţii ca adevărurile logice, aritmetice, sau geometrice, ci de principiul înţelepciunii, şi aceasta este una din cele mai grăitoare dovezi despre existenţa lui Dumnezeu. Lasă-mi sufletul obosit să simtă Valul cel dulce al iubirii Talc: Cui nu i se aprinde inima rece la Flacăra suferinţei Tale, Iisuse, acela trebuie să fie o piatră, fără de iubire şi fără de viaţă”.

BENEDICT SPINOZA (1632 – 1677) filosof olandez: „Cea mai înaltă mulţumire a sufletului nostru este în a recunoaşte pe Dumnezeu!”

LA BRUYERE (1645 – 1696) scriitor şi moralist francez: „Eu simt că un

Dumnezeu există şi nu pot înţelege deloc că s-ar putea să nu existe, sunt îvisă spirite care se-depărtează de credinţă: aceasta dovedeşte că în lume sunt şi monştri!”

FARADAY (1791 – 1867) fizician englez, a descoperit benzenul, fenomenul inducţiei electromagnetice, legea electricităţii. A fost un bun creştin, în timp ce ţinea prelegeri ştiinţifice, dădea şi lecţii biblice şi cu ochii plini de lacrimi. Cei ce-l ascultau îl întreabă de este bolnav? „Nu răspunde Faraday, ceea ce mă umple de tristeţe este faptul că oamenii rătăcesc aşa de mult, fără să ia seama de-această carte (Biblia) care poate să-l călăuzească!”

— HERSCHEL (1738 – 1832) astronom englez: „Cu cât se lărgeşte câmpul ştiinţific cu atât mai numeroase şi. mai irecursabile

devin dovezile despre existenţa eternă a unei inteligenţe creatoare şi atotputernică. Geologi, matematicieni, astronomi, naturalişti, toţi au adus piatra lor la acest mare templu al ştiinţei ridicat pentru însuşi Dumnezeu”.

(LAVOISIER (1743 – 1796) chimist francez: „Odată cu lumina, Dumnezeu revarsă asupra pământului şi principiul vieţii, simţirii şi cugetării!”

AL. HUMBOLDT: „La popoarele cele mai barbare se observă prezenţa respectului legăturii tainice care leagă pe om cu Divinitatea sa credinţa în viaţa viitoare şi în puteri înalte protectoare”.

CUVIER, anatomist francez: „Cărţile noastre sfinte ne prezintă de la început pe Creatorul, care adună. lucrurile înaintea lui Adam ca să le pună nume. Alegorie fericită, care ne învaţă limpede că dorinţa noastră principală este să ne convingem despre bunătatea şi înţelepciunea Autorului naturii prin studierea făpturilor, care vin de la puterea Luf!

VOLTAIRE: „Chiar de n-ar fi existat Dumnezeu, trebuie să fie inventat pentru liniştea şi binele statului şi a societăţii. Credinţa în Dumnezeu nu este o lipsă dinlăuntrul inimii omeneşti, ci numai un rezultat al cugetării, Cea mai puternică dovadă despre existenţă lui Dumnezeu este ordinea ce domneşte în lume şi construcţia ei. Ordinea şi regularitatea ce guvernează lumea şi omenirea este dovada pozitivă despre existenţa lui Dumnezeu: Nimic nu-mi clătină această convingere. Fiecare lucru, ori operă aminteşte de autorul său”. Ceea ce l-a uimit pe ateul Vpitaire din Evanghelii este textul de la Luca: „Oare cum nu ardea inima în noi când ne tâlcuia Scripturile?” Spune el că: „cum de nu ardea inima în noi” încă nicio literatură din lume nu l-a scris, aceasta este farmecul Evangheliei…

GOETHE (1749 – 1832) poet german: „Timpul îndoielii a trecut, acum se îndoieşte cineva de Dumnezeu ca şi de sine însuşi. Despre o mulţime de lucruri pot sta de vorbă numai cu Dumnezeu. Oricât va înainta ştiinţa, nu va putea trece peste înălţimea morală a Evangheliei. Sunt încredinţat că Biblia este cu atât mai frumoasă cu cât o înţeleg mai bine. Biblik nu este o carte naţională, ci cartea naţiunilor. Ea este o carte ce va trăi veşnic, pentru că atât cât va fi lumea, nimeni nu se va găsi ca şase ridice şi să sp. una: Eu o pricep în tot amănuntul şi cuprinsul ei.

Eu iubesc Biblia şi o preţuiesc, căci aproape numai ei datorez

toată cultura morală a mea. Istorisirile, învăţăturile, simbolurile, pildele ei, toate s-au întipărit adânc în mine şi m-au influenţat într-un fel sau altul". Înainte de moarte i-a mărturisit Goethe lui Eckerman: „N-are importanţă cât va progresa mintea omenească în cultura intelectuală, în ştiinţele naturii, în lărgime şi în adâncime, ea nu va fi în stare să se ridice, deasupra demnităţii şi culturii morale a creştinismului, aşa cum străluceşte în Evanghelii. Viaţa şi puterea unui popor depinde de atitudinea pe care a luat-o faţă de Biblie.

LIEBIG (1803 – 1873) chimist german: „Lumea este opera atotputernicului, şi înţelepciunii unei Fiinţe nesfârşit de superioare. Cunoaşterea naturii este calea către admirarea Creatorului; ea ne dă adevăratele mijloace de observare a măreţiei lui Dumnezeu".

CRUGER (1825 – 1904) preşedintele Transvaalului: „Cunoaşte-ţi pe Goethe şi Sh'akespeare? îl întrebă cineva. Nu cunosc decât această carte – răspunse el – scoţând o Biblie veche din buzuna/! De 40 de ani citesc „necontenit în

214...

ea şi nu sunt stăpân nici pe jumătate din minunăţiile ei. Când voi sfârşi-o, o să citesc pe Goethe şi pe Shakespeare!"

HEINRICH HEINE: poet evreu convertit la creştinism: „Luminarea mea o datorez pur şi simplu unei cărţi. Unei cărţi? Da. Ba încă este o carte veche, simplă, modestă ca şi natura şi naturală ca aceasta. O carte care are înfăţişarea obişnuită şi lipsită de pretenţii, ca soarele care ne încălzeşte, ca pâinea care ne hrăneşte. O carte care ne priveşte cu atâta încredere şi bunătate ca o lumină. Şi această carte se numeşte pe scurt şi cuprinzător: BIBLIA. Pe drept ea se numeşte şi Sfânta Scriptură. Cine a pierdut pe Dumnezeul său, acela II poate găsi din nou în această carte, cel ce nu L-a cunoscut niciodată, acela găseşte aici adierea cuvântului Dumnezeiesc!"

HENRY FABRE (1823 – 1915) naturalist francez: „Dacă cred în Dumnezeu?

Eu nu cred în El, eu II văd!

PASTEUR LOUIS (1822 – f895) chimist şi bacteriolog francez; 3 ani a lucrat să vadă de sunt specii intermediare prin trecerea de la una la alta şi el a declarat: „Sunt atâtea specii, câte le-a făcut Dumnezeu". Tot el zice:

„Va veni vremea, când se va râde de prostia filosofiei noastre materialiste contemporane. Cu cât studiez mai mult natura, cu atât mai

adânc mă cuprinde o uimire evlavioasă faţă de lucrurile Creatorului. Am învăţat mai mult, dar cred tot aşa de mult ca şi un ţăran breton". Într-un discurs la Academie iată ce spune Pa steur: „Se povesteşte că ilustrul fizician englez Faraday, în lecţiile pe care le făcea la Institutul Regal din Londra nu pronunţa niciodată numele lui Dumnezeu, cu toate că el era adânc religios. Într-o zi din excepţie, îi scapă acest nume, şi imediat se manifestă o mişcare de aprobare simpatică:

Faraday observând aceasta îşi întrerupe-lecţia sa cu cuvintele: „Văd că v-am surprins pronunţând aici numele lui Dumnezeu dacă aceasta n-am făcut-o până acum este pentru că în aceste lecţii eu sunt reprezentantul ştiinţei experimentale; dar noţiunea şi respectul de Dumnezeu se impun sufletului meu tot aşa de sigure, ca şi acelea care ne conduc la adevăruri de ordine fizică. Noţiunea infinitului în lume, eu văd pretutindeni această expresie inevitabilă prin ea supranaturalul este în adâncul tuturor inimilor. Ideea de Dumnezeu este o formă a ideii infinitului!"

„Măreţia acţiunilor omeneşti se măsoară după inspiraţiunea care le-a născut. Fericit acela care poartă în sine pe Dumnezeu, un ideal de frumuseţe, căruia I se spune: Idealul artei, idealul ştiinţei, idealul patriei, idealul virtuţilor evangheliei. Acestea sunt izvoarele vii ale cugetărilor şi ale faptelor mari. Toate se luminează de razele infinitului. Eu mă întreb în numele cărei descoperiri noi, filosofice sau ştiinţifice se pot smulge din sufletul omenesc preocupările acestea înalte; ele îmi par de esenţă eternă pentru că acest mister învăluie universul şi a cărui emanaţie sunt, este pl însuşi în natura sa".

DE CANDOLLE: „Religia creştină este mai înainte de toate singura care prin influenţa sa culturală a favorizat în specialştiinţele. Ea este singura, care, mai cu seamă în timpurile noi, a dat naştere unei dezvoltări ştiinţifice de o importanţă mai serioasă".

DARWIN: „Viaţa acestei celule este proba despre existenţa lui Dumnezeu, a lui Dumnezeu Cel prea înţelept care a creat lumea şi viaţa". El este biolog evoluţionist, cu teoria originii omului din maimuţă. „În cele mai extreme clipe de îndoială, niciodată nu am fost ateu, în sensul că aş fi tăgăduit existenţa lui Dumnezeu". Gând e vorba că lumea ar fi „rezultatul întâmplării" (o părere) el respinge cu hotărâre aceasta adăugând: „Că la întrebarea dacă există sau nu un creator şi un conducător al universului, cele mai mari spirite care au existat şi au trăit vreodată, au răspuns afirmativ". Citat după religia

omului de ştiinţă, de Toma Chiricuţă, Buc. 1910, pag. 56.

B ARRAIS (1851 – 1939) geolog şi naturalist francez: „Geologia nu a ajuns în zilele noastre, decât să modernizeze dovezile clasice ale existenţei lui Dumnezeu”.

GUIZOT (1787 – 1874) învăţat francez: „Cred în Dumnezeu şi-L ador fără să încerc a-L înţelege. îl văd pretutindeni de faţă şi activ: Nu numai în cârmuirea veşnică a vieţii şi în viaţa lăuntrică a sufletului omenesc, ci şi în istoria popoarelor şi a omenirii”.

JEAN J. ROUSSEAU (1712 – 1778) vestit filosof francez: „Măreţia Scripturii mă umple de admiraţie, Sfinţenia Evangheliei vorbeşte inimii mele. Autorii evrei erau incapabili de dicţiunea ei şi străini de morala conţinută în Evanghelie, Semnele adevărului ei sunt atât de izbitoare şi de neimitat, încât inventatorul ar fi un caracter mai uimitor decât eroul”.

NAPOLEON BONAPARTE (1769 – 1821) împăratul francezilor: Evanghelia nu este o carte, ci o fiinţă cu o lucrare şi o putere care biruie tot ce-l stă în cale. Iat-o o am aici pe masă: nu mă mai satur citin, d-o. Citesc din ea zilnic cu aceeaşi plăcere totdeauna. Fără religie şi Dumnezeu, adică fără teamă şi respectul de Dumnezeu, unde ar ajunge omenirea? Religia este o mare mângâiere pentru cei ce o posedă şi niciun om nu poate spune ce va face el în momentele cele din urmă ale sale” (Din cartea „Necesitatea religiei pentru omenire, de Em. Elefterescu, 1911). Întrebat în exil, care a fost cea mai mare zi a lui, poate atunci când a biruit la Austerlitz, Napoleon a răspuns: „Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost atunci elrid am fost copil şi mergând la biserică de mână cu mama am luat prima împărtăşanie”.

WILSON (1856 – 1924) preşedintele SUA: „Eu plâng pe oamenii care nu citesc zilnic Biblia”.

GEORGE WASHINGTON (1732 – 1799) preşedintele SUA: „Religia şi morala sunt temelia binelui obştesc”. <...

VICTOR HUGO scriitor francez: „Cea dintâi trebuinţă a omului este credinţa, vai de cel ce nu, crede în nimica, iar Sf: Ap. Pavel zice: „Ştiinţa îngâmfează, iar credinţa zideşte” (I Cor. 8, 1).

SILVIO PELLICQ (1789 – 1854), poet şi dramaturg italian: „Biblia mă învaţă să iubesc pe iDumnezeu şi pe oameni, să doresc domnia dreptăţii, să mă scârbesc de răutăţi şi să iubesc pe duşmani!”

HENRICHIBSEN (1828 – 1906), scriitor norvegian: „Nu pun preţ pe acea moralitate care nu-şi are rădăcina în religie”.

DENIS DIVORAT filosof francez enciclopedist: „Cel mai bun liman unde se poate odihni omul este religia”.

LUDOVIC VENILLOT, ziarist francez:

„Scrieţi pe a mea cruce
Săpaţi-mi pe mormânt;
A crezut şi acum vede”.
Pe Domnul cel sfanţ!”

BERNARD SHAW scriitor englez: „Pentru ca să nu te cerţi cu soţia

216

când are loc o conversaţie, las-o pe ea să vorbească prima pentru „că aceasta este tendinţa ei, de a fi mai presus măcar cu vorbele decât bărbatul”.»

PAULIN DE NOTA poet creştin:

„Pe Tine tot norodul Părinte Te numeşte.
De-ale tale graiuri chitul pătruns se îmblânzeşte.
Şi-apoi îşi îndoieşte pe cel de fiară piept / Căci adevăr învaţă cuvântul Tău cel drept”.

LEW WALLACE, general englez, duşman al credinţei l-a întâlnit pe colonelul RobertingersolI, un ateu convins şi au început să ridiculizeze creştinismul şi Biblia. Deodată Ingersoll îl fixă pe general cu privirea: „Dumneavoastră sunteţi inteligent şi aveţi o înalta cultură. Pentru ce nu scrieţi o carte pentru a arăta că creştinismul e absurd şi că Iisus Hristos nici n-a existat, o asemenea carte ar avea un succes mare”. Wallace câţiva ani caută material împotriva Bibliei şi a lui Hristos, s-a apucat să scrie cartea, când a ajuns la capitolul IV a început să-şi dea seama că Iisus a existat în mod real. Apoi a dobândit certitudinea că a fost mai mult decât un personaj istoric. Şi acum la 50 de ani ai vieţii, generalul a îngenuncheat pentru rugăciune şi a cerut ca Iisus Hristos să fie şi Mântuitorul său personal. Bogatul material adunat nu l-a aruncat. A revizuit primele 4 capitole şi le completă dând lumii cartea „Ben-Hur” care a pasionat mii de cititori din lumea întreagă.

Românii noştri despre Dumnezeul nostru;

Dr. NICOLAE PAtfLESCU (1863 – 1931) profesor la Facultatea de Medicină din Bucureşti, descoperitorul insulinei, înşelat de alţii ce au luat premiul Nobel. În excelenta sa lucrarea: „Finalitedeterminisme, Ame ei Dieu” zice „A demonstra existenţa unei cauze primare a vieţii,

unică, imaterială şi înţeleaptă, iată termenul sublim către care merge ţâziologia. Această cauză primară este Dumnezeu. Nu „Credo in Deum” – cred în Dumnezeu – trebuie să zică omul de ştiinţă/ci „Scio Defem esse” – ştiu că Dumnezeu este!” Şi acum, ca răspuns la chestiunea care este cauza vieţii? Căutând să răspund tuturor condiţiilor cerute de metoda ştiinţifică vom zice: „Viaţa este efectul a două cauze: O cauză secundară sufletul, alta cauza primară sau Dumnezeu”. „Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos e. suprema treaptă. a ştiinţei. Nu numai că cred în Dumnezeu, dar ştiu că este Dumnezeu”. Dr. Paulescu a fost la studii la Paris 12 ani la prof. Lancereaux, vine în ţară şi predică des la Biserica Ene din Bucureşti. Umbla în haine albe, nefiind căsătorit niciodată. La moartea sa a fost îmbrăcat în hainele pe care le purta în tot timpul vieţii sale, ca simbol al curăţeniei şi sfinţeniei creştine.

NICOLAE IORGA (+ 1940): „Dumnezeu? Toată lumina de soare şi toată lumina de suflet, care a fost, care este şi care poate să fie. Prin religia ortodoxă suntem contemporani martirilor, prin ea vorbim cu strămoşii în graiul lor, prin ea suntem fraţi în dezlegarea plină de nădejde a celor mai grele probleme. Ortodoxia este legea de bază şi tradiţională a neamului nostru. Românii nu sunt raţionalişti ca şi apusenii. Legea Răsăritului nu priveşte cu duşmănie Apusul. Pe noi ne-au făcut creştini misionari plini de credinţă, veniţi între noi să propovăduiască lumina adevăratei qredinţe. La început n-am avut decât episcopi săteşti, stareţt de schituri fără organizareântre ei. Preotul de sat a fost totdeauna sfătuitorul şi mângâietorul românilor. În România de azi trebuie să privim veşnic către această Biserică naţională şi falnică, fiind convinşi că numai prin ea se poate ridica poporul. Naţiunea nu se înalţă în primul rând prin învăţători, notari sau jandarmi, ci prin credinţa şi dragostea de ţară a preoţilor” (Vezi „Telegraful român, 1 ianuarie 1940, pag. 3 – 5).

IOAN SLAVICI a fost arhivar la Episcopia ortodoxă din Oradea. În anul 1853 neste redactor la „Telegraful Român” înfiinţat de el cu Şaguna împreună. În revista „Biserica noastră” mai bine zis în „Semănătorul” vorbeşte de această Bisericla noastră. Semănătorul 8 februarie, 1980: „Va fi având orice om cu viaţa sufletească mai dezvoltată, clipe de îndoială religioasă, dar cel bine îndrumat nici în asemenea clipe nu pierde din vedere adevărul, că religiozitatea este temelia bunei rânduieli în vieţuirea omenească, şi fără religiozitate nu e avânt, cumpănire luminoasă şi măsură dreaptă* nici în viaţa

individuală, nici în cea comună, nici în artă, nici în ştiinţă, nici în lucrarea economică".

MIHAI EMINESCU – „Biserica este mama neamului românesc de totdeauna". Tot Eminescu a scris poeziile „învierea, Rugăciune, Sonet, Colinde.

Colinde". Toţi scriitorii noştri au fost credincioşi, în operele lor curge nectarul creştin, gustat de sufletul lor…

Pr. Prof. MILAN ŞES AN, Institutul Teologic Sibiu, 1972, zice: „Pe un munte urcă de la poalele lui pentru a vedea un răsărit de soare, un teolog, un filosof, un zoolog, un biolog, un botanist şi un fizician. Fiecare dintre aceştia urcând în sus se opresc pe cale, zoologul va studia animalele întâlnite, botanistul plantele, fizicianul şi geologul pentru a studia componenţa scoarţei pământului şi a rocilor. Filosoful va contempla din timp în timp asupra distanţei parcurse, numai pe teolog nu-l interesează nimic din acestea, el se uită numai la vârful muntelui şi ajunge primul la vârf. El nu este preocupat de ceea ce este trecător, el caută se vadă pe Dumnezeu. Soarele cel presus de soare. În acest fel, teologia, prin obiectul ei de cercetare se arată superioara tuturor ştiinţelor, noi teologii îl căutăm numai ţfe Iisus Hristos, cauza şi scopul tuturor existenţelor. Teologului îi lucesc în faţă permanent razele Dumnezeirii lui Hristos şi în acest fel se vede pe obrazul lui reflexul Dumnezeirii".

Din toate cele de mai sus se vede, că credinţa este universală, toţi oamenii mari cred şi au crezut în Dumnezeu, iar cei cu o cultură mediocră nu pot crede, dar mai ales nu vreau să creadă. Marii inventatori ai omenirii recunosc cu toate geniile împreună, că ceea ce au descoperit ei este un dar divin, căci mulţi au vrut să afle ceea ce au descoperit ei, dar s-au ostenit în zadar.

Numai studiind adânc Scriptura, pe Sfinţii Părinţi, pe marii Savanţi ai lumii, vom putea să ne luminăm cu razele Dumnezeirii, care lucesc, chiar dacă noi ne închidem ochii în faţa lor.

Să ne lumineze Mântuitorul faţa cu strălucirea Dumnezeirii sale şi în veacul de acum şi în cel viitor. Amin.

Terminat-am acum de scris această lucrare „PELERINUL ROMÂN" la care am adus multe îmbunătăţiri şi multe articole noi şi am aşezat-o într-o ordine teologică. Am terminat-o cu ajutorul Prea Sfintei Treimi şi cu rugăciunile Prea Sfintei Stăpânei mele Născătoare de Dumnezeu, eu diaconul Gheorghe Băbuţ, păcătosul din Oradea,

nemonah.

Mulţumesc marilor duhovnici ai României, Arhimandritului Ilie Cleopa şi Ieroschimonahului Paisie Olaru ale căror vorbiri şi sfaturi le cuprinde această lucrare.

L

Eu nevrednicul am alcătuit această carte, punând în ea Câteva traduceri din Sfinţii Părinţi, din marii Savanţi ai lumii, din marii chirurgi, o, cititorule iartă-i alcătuitorului greşelile, căci ortodox ca tine este şi român, şi după „călătoria" cu Pelerinul în mână de vom face ce scrie în el, apoi să ne vedem în Rai. Am editat Pelerinul Român într-un tirajtotal de 160.000 exemplare. Mulţumim celor ce s-au folosit de el şi Dumnezeu să ne dea Raiul. Oradea, Sf. Paşti 1997

Diaconul Gheorghe Băbuţ nemonah, mult păcătosul

Cuprins

PREFAŢĂ * 3
BISERICA ORTODOXĂ 11
— DESPRE BISERÂCA NOASTRĂ ORTODOXĂ 1 I
— CUM TRĂIM AŞA ŞI MURIM, *;] 19
— CE TREBUIE SĂ FACĂ ORICE CREŞTIN ZTLNIC PENTRU MÂNTUIRE. 24
— TREPTELE PĂCATULUI, RĂZBOIUL NEVĂZUT, CRUCEA CELOR 12 VIRTUŢI 26
— CELE TREI SIMBOLURI DE CREDINŢĂ: APOSTOLIC, NICEEAN, ATANASIAN…27
— DESPRE SFÂNTA TAINĂ A SPOVEDANIEI, 31
— CANOANELE PENTRU PĂCATE DUPĂ PRAVILA BISERICII ORTODOXE 36
— CUM SE POATE REDUCE, CANONUL LA SPOVEDANIE 39
— CUM NU SE CADE A IERTA PĂCATELE DE PREOŢI FĂRĂ CANON, 40
AŞA NE SPOVEDIM NOI CREŞTINII ORTODOCŞI. 41
AŞA NE SPOVEDIM NOI PREOŢII CĂLUGĂRI ŞI PREOŢII MIRENI 48
CINE ESTE PREOTUL? 5 5
CHIPURILE ÎMPĂRTĂŞIRII ÎN BISERICA ECUMENICĂ ORTODOXĂ UNIVERSALĂ: …58
CREŞTEREA DUHOVNICEASCĂ A OMULUI. *62*
RUGĂCIUNEA NOASTRĂ 63
— CELE 7 TREPTE ALE RUGĂCIUNII…:. 63
— CE POATE RUGĂCIUNEA?:. 68
— DESPRE CITIREA MOLITVELOR SF. VASILE CEL MARE 70
— EFECTELE MEDICALE ALE RUGĂCIUNII.; 72
DESPRE FAMILIA CREŞTINĂ.82
CELE ÎI REGULI CANONICE ALE NUNŢII CREŞTINE DUPĂ SF. IOAN GURĂ DE AUR …82
ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, ÎN BISERICĂ ŞI ÎN SOCIETATE 84
DESPRE ŢINUTA FEMEILOR CREŞTINE ORTODOXE… 85
DESPRE AVORTURI – UCIDEREA DE COPII; 89
VIAŢA PĂRINTELUI CLEOPA …94
VIAŢA PĂRINTELUI. CLEOPA 1LIE: … – 94
ÎNTREBĂRI PUSE DE CREŞTINII DIN ORADEA ŞI RĂSPUNSURILE DATE DE

PĂRINTELE CLEOPA – SUB CARPEN, 23 IULIE 1988 101
DESPRE TAINA CĂLUGĂRIEI – PREDICA PĂRINTELUI CLEOPA.; 105.
DIN CUVINTELE PĂRINTELUI PAISIE-OLARU: 108
MOARTEA OMULUI”: 110
27. CĂLĂTORIA SUFLETULUI:.;] 10
SUFLETUL OMULUI, DUPĂ MOARTEA TRUPULUK:. 115
DESPRE FRUMUSEŢILE RAIULUI. 119
DESPRE CHINURILE IADULUI „i.). – ... 126
CUM AU MURIT CÂŢIVA CĂLUGĂRI MARI.). „... 135
JUDECĂŢILE LUI DUMNEZEU.; 137
33. DE VORBĂ CU PĂRINTELE CLEOPA SUB CARPEN”. 141
PELERIN PRIN LOCURILE SFINTE 143
AŞA SE APRINDE SFÂNTA LUMINĂ LA IERUSALIM LA PASTILE ORTODOXE 143
SF. LUMINĂ SE APRINDE NUMAI LA ORTODOC şi, MINUNEA ANULUI 1326 145
VINDECAREA CU SF. CRUCE UNEI FEMEI ÎNDRĂCITE – IERUSALIM 1974 v 146
UN ARAB BOLNAV DE CANCER SE VINDECĂ LA MORMÂNTUL LUI HRISTOS 148
LA SFÂNTUL MUNTE ATHOS – ICOANE FĂCĂTOARE DE MINUNI 149
BABILONUL DE IERI ŞI DE AZI 153
BIBLIA ŞI VECHIMEA STRĂMOŞILOR ROMÂNILOR 154
Ş. CELE MAI MARI BISERICI DIN LUME – LUNGIMEA LOR – 157
APOCALIPSA 158
L DESCOPERIREA FERICITULUI AGATANGHEL – ANUL 1327 158
DESPRE SECTARI... 162
APOCALIPSA – SFÂRŞITUL LUMII ACESTEIA, ÎNCEPUTUL LUMII CELEI NOI... 170
PELERINII ORADIEI... 176
PE DRUMURI DUHOVNICEŞTI ÎN MOLDOVA... 176
PĂRINTELE CALINIC DE LA MĂNĂSTIREA PUTNA 26. VU.1988. ORELE 18, LA VECERNIE. – 1 78
3. LA PUTNA LUI ŞTEFAN –.; 179
MONAHUL CHIRIL – GHIDUL MĂNĂSTIRII PUTNA – 26 IULIE

1988: 179
LA MĂNĂSTIREA MOLDOVIŢA, 27 IULIE 19S8 191
LA MĂNĂSTIREA VORONEŢ, 27 IULIE 1988: 193
PATIMA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS: 195
RÂNDUIALA PANAGHIE1 – CĂTRE NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU 206
SFATURI PRACTICE PENTRU CREŞTINII ORTODOCŞI ROMÂNI… 208
1. DOUĂZECI DE POVEŢE DESPRE FELUL CUM TREBUIE SĂ TE PORŢI 1N SFÂNTA
BISERICĂ ŞI SĂ SERBEZ DUMINICĂ ŞI SĂRBĂTORILE 208
2. FILOSOFII, SAVANŢII, POEŢII, SCRIITORII ŞI OAMENII DE STAT AI LUMII VORBESC
DESPRE DUMNEZEU… 209